

LEDA EDGE

REGATUL DE ARAMĂ

TRILOGIA
DAEVABADULUI

CARTEA A DOUA

S.A. CHAKRABORTY

„După câteva pagini veți fi prinși
în mrejele acestei cărți fermecate.”

ROBIN HOBB

virtual-project.eu

S.A. CHAKRABORTY

REGATUL DE ARAMĂ

TRILOGIA DAEVABADULUI
— CARTEA A DOUA —

Original: *THE KINGDOM OF COPPER*
(2019)

Traducere din limba engleză:
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

virtual-project.eu

LEDA EDGE

— 2019 —

Pentru Shamik

LISTA PERSONAJELOR

FAMILIA REGALĂ

Daevabadul este ocârmuit, în perioada în care se petrece acțiunea, de urmașii lui Zaydi al Qahtani, războinicul geziri care, cu secole în urmă, a condus revolta în urma căreia Consiliul Nahizilor a fost înlăturat și neamul *shafit* a căpătat drepturi egale cu *djinn*-ii pursânge.

GHASSAN AL QAHTANI – regele Daevabadului și al tuturor tărâmurilor magice, apărătorul credinței

MUNTADHIR – fiul cel mare dăruit regelui Ghassan de prima lui soție, o aristocrată geziri, succesorul desemnat la tron (emirul)

HATSET – a doua soție a lui Ghassan și regina acestuia, nobilă din tribul ayaanle, provenită dintr-o puternică familie din Ta Ntry

ZAYNAB – fiica lui Ghassan și a lui Hatset, prințesă în Daevabad

ALIZAYD – mezinul domnitorului, exilat în Am Gezira pentru înaltă trădare

Curteni și membri ai Gărzii Regale

WAJED – *qaid*, comandantul armatei *djinn*-ilor

ABU NUWAS – ofițer geziri

KAVEH – Marele Vizir *daeva* al regelui Ghassan

JAMSHID – fiul Marelui Vizir, prieten apropiat al emirului Muntadhir

ABUL DAWANIK – emisar comercial din Ta Ntry

ABU SAYF – bătrân soldat și iscoadă în Garda Regală

AQISA și LUBAYD – războinici și vânători din Bir Nabat, un sat din Am Gezira

Preaînalți și binecuvântați nahizi

Nahizii au fost primii conducători ai Daevabadului și descendenții lui Anahid, o familie de tămăduitori magici extraordinari, proveniți din neamul *daev*-ilor.

ANAHID – vizira profetului Suleiman, cea care a ctitorit Orașul de bronz și a devenit cea dintâi regină a Daevabadului.

RUSTAM – unul dintre ultimii tămăduitori nahizi, botanist priceput, ucis de ifriți.

MANIZHEH – sora lui Rustam și una dintre cele mai puternice tămăduitoare nahide din istorie, victimă a ifriților.

NAHRI – fiica lui Manizheh, al cărei tată nu este cunoscut, abandonată din pruncie pe tărâmul omenesc al Egiptului.

Susținători ai nahizilor

DARAYAVAHUSH E-AFSHIN – ultimul dintre războinicii *daeva* din familia Afshin, care au apărut și au servit cândva Consiliul Nahizilor, supranumit „Flagelul din Qui-zi”, din cauza atrocităților comise de el în timpul războiului cu *djinn*-ii și, mai târziu, din timpul revoltei împotriva lui Zaydi al Qahtani.

KARTIR E-MENNUSHUR – Mare Preot *daeva*

NISREEN E-KINSHUR – fosta asistentă principală și sfetnica lui Manizheh și a lui Rustam, actuala povățuitoare și profesoară a lui Nahri

IRTEMIZ, MARDONIYE ȘI BAHRAM – soldați *daeva*

SHAFIȚ-I

Denumirea celor cu sânge amestecat, de oameni și de *djinn*-i, care au fost siliți să trăiască în Daevabad, unde drepturile le sunt îngrădite.

ȘEICUL ANAS – fosta căpetenie a Tanzeemului, gruparea de rezistență a *shafiț*-ilor, mentorul lui Ali, executat de rege pentru înaltă trădare.

SORA FATUMAI – căpetenie a grupării Tanzeem, care se ocupa de orfani și de acte de caritate.

SUBHASINI și PARIMAL SEN – tămăduitori agnivanshi

IFRIȚI

Daev-ii care, în urmă cu mii de ani, au refuzat să i se supună profetului Suleiman și care, în consecință, au fost blestemați. Sunt dușmanii de moarte ai nahizilor.

AESHMA – căpetenia ifriților.

VIZARESH – ifritul care a venit prima oară în Cairo după Nahri.

QANDISHA – ifrita care l-a înrobit pe Dara.

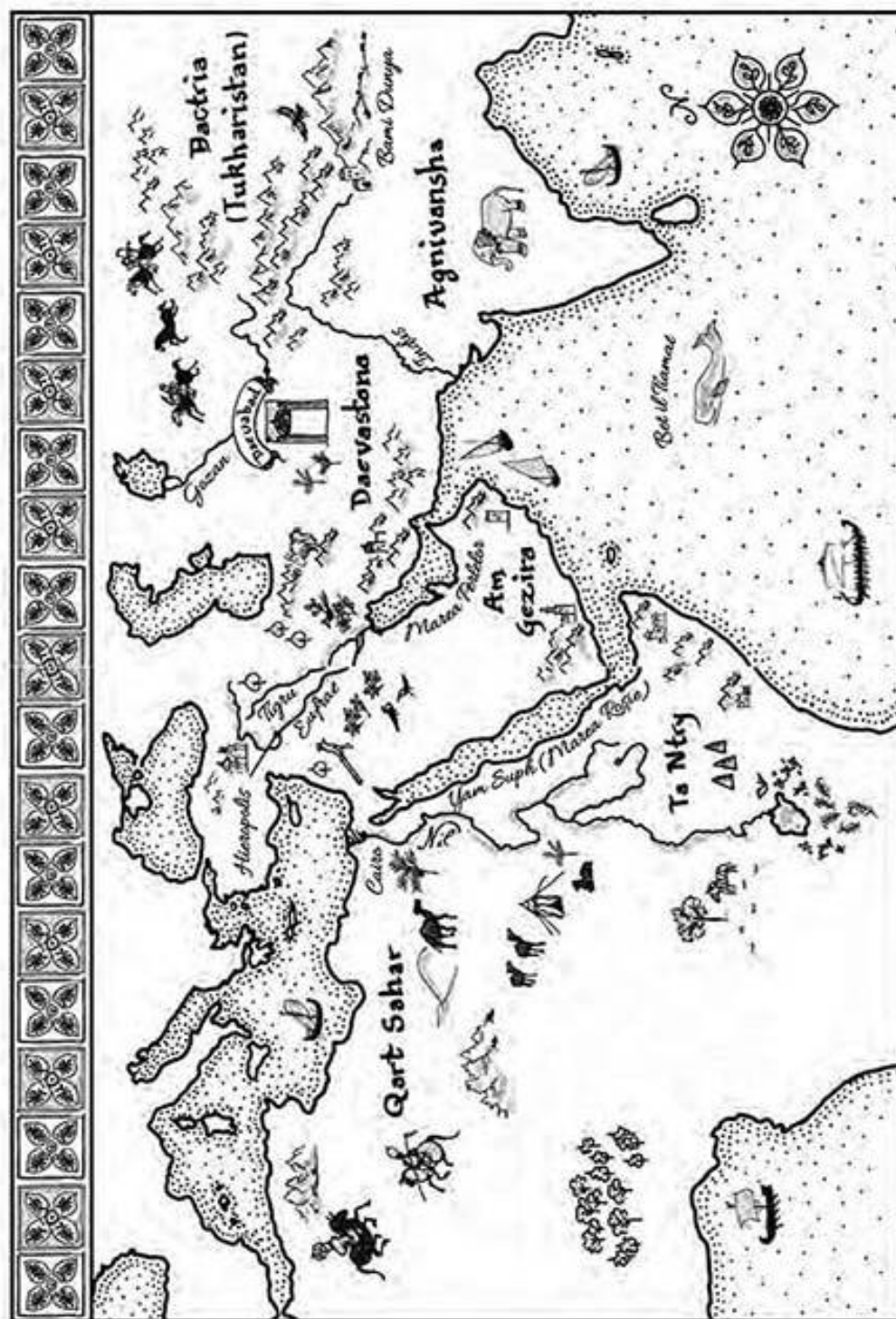
ROBII ELIBERAȚI AI IFRIȚILOR

Eliberați și repuși în drepturi de tămăduitorii nahizi, cu multe secole în urmă, foștii robi ai ifriților care trăiau în Daevabad au fost persecutați amarnic după torturarea și uciderea lui Darayavahoush e-Afshin de către prințul Alizayd, așa că numai trei dintre ei au mai rămas în Orașul de bronz.

RAZU – jucătoare de cărți și pungășoaică din Bactria.

ELASHIA – artistă din Qart Sahar

ISSA – cărturar și istoric din Ta Ntry

PROLOG

ALI

Alizayd al Qahtani nu a rezistat nici măcar o lună încheiată în caravana de negustori cu care plecase din Daevabad.

— Fugi, prințul meu, fugi! i-a strigat singurul războinic ayaanle pe care-l avusese alături în călătorie, dând buzna în cortul prințului într-o noapte, când își așezaseră tabăra pe malul dinspre miazăzi al Eufratului.

Și, înainte să mai poată spune ceva, prin pieptul lui a și pătruns tăișul înroșit de sânge al unui iatagan.

Ali a sărit iute în picioare. Și-a înșfăcat apoi armele pe care le avea mereu aproape, a sfâșiat pânda din spatele cortului cu o lovitură de *zulfikar* și a dispărut în beznă.

L-au urmărit călare, dar în fața lor sclipeau apele Eufratului, negre precum noaptea al cărei firmament potopit de stele se reflecta în șuvoaiele râului. Rugându-se ca armele să-i rămână în siguranță, bine legate, Ali s-a aruncat în valuri chiar când spre el și-a luat zborul prima săgeată, care i-a trecut c-un șuierat pe lângă ureche.

Apa rece parcă l-a izbit, de-a dreptul, dar Ali a înotat repede, mai repede decât înotase vreodată, cu mișcări care-i erau la fel de firești precum mersul și cu o grație care l-ar fi uimit, dacă nu ar fi fost atât de preocupat să scape cu viață. Săgețile loveau de jur-împrejurul lui, urmărindu-i drumul, așa că s-a cufundat în adânc, în apele mai tulburi. Eufratul e nespus de larg și i-a luat ceva timp să-l treacă, să-și facă loc printre plantele acvatice și să se lupte cu acel curent neîndurător care încerca să-l tragă în aval.

Abia după ce s-a cățarat pe malul celălalt, împleticindu-se, a înțeles ceva atât de cumplit, încât mai-mai că i s-a făcut rău: în tot timpul acela nu

simțise nevoia, nici măcar o clipă, să iasă la suprafață să respire!

Așa că a înghițit, hulpav, aer, tremurând din cauza vântului rece care pătrundea prin *dishdasha* lui udă. Simțea că îl cuprindea greața, dar nu avea timp să se gândească la ceea ce se întâmplase în râu – nu în momentul acela, când arcașii călare străbăteau la pas celălalt țărm. Cortul lui ardea, dar restul taberei părea neatins și ciudat de liniștit, ca și cum tovarășii lui de drum primiseră porunca tainică de a nu băga în seamă strigătele care s-ar fi putut auzi în noaptea aceea.

Ali fusese trădat!

Și nu avea de gând să aștepte să vadă dacă nu cumva asasinii sau trădătorii lui tovarăși de călătorie aveau să izbutească să traverseze râul, așa că s-a ridicat pe dată și a rupt-o la fugă cât de repede a putut.

Se iviseră deja zorii atunci când, în cele din urmă, și-a pierdut puterile și picioarele nu l-au mai putut duce. S-a prăbușit, izbindu-se cu putere de nisipul auriu. Râul nu se mai văzuse de mult. De jur-împrejurul său nu se mai zărea decât deșertul, iar cerul devenise o tîpsie strălucitoare și fierbinte, întoarsă cu fața în jos.

Ali străfulgera cu privirea pustiul nemișcat, în timp ce se căznea să respire. A descoperit că era singur, iar ușurarea și frica au prins să se războiască înăuntrul său. Era *singur* – în fața lui se întindea doar un pustiu nesfârșit, în spate erau dușmanii, iar toate bunurile pe care le mai avea la el erau un *zulfikar* și un hanger. Nu avea mâncare, nu avea apă, nu avea niciun adăpost. Nu avusese timp nici măcar să-și ia turbanul și sandalele care ar fi putut să-l mai apere de arșiță.

Soarta îi era pecetluită.

„Soarta îți era de mult pecetluită, nebun ce ești! Tatăl tău a fost destul de limpede în privința asta!”

Surghiunirea lui din Daevabad fusese o adevărată condamnare la moarte, lucru clar pentru oricine avea habar de rânduielile tribului său. Chiar își

închipuise, oare, că avea să izbutească să reziste de unul singur? Sau că moartea lui avea să fie una ușoară? Dacă tatăl lui ar fi vrut să dea dovadă de milostenie, ar fi pus ca mezinul lui să fie sugrumat în somn, în iatacul său din palatul aflat între zidurile Orașului de bronz.

Pentru prima oară, Ali a simțit în inimă junghiul urii. Nu merita să i se întâmple una ca asta! Încercase să-și ajute orașul și familia, iar tatăl său, domnitorul Ghassan, nu avusese nici măcar generozitatea să-i ofere o moarte cumsecade!

Ochii au început să-l usture din cauza lacrimilor de furie pe care Ali și le-a șters cu un gest plin de asprime, căci se simțea dezgustat.

Nu! Nu avea să permită ca așa să se sfârșească totul: cu el ștergându-și lacrimile de autocompătimire și blestemându-și familia, în timp ce se rățăcea și pierrea pe-o fâșie de nisip necunoscută. Era un geziri doar! Când avea să vină vremea, Ali urma să își dea sfârșitul cu ochii uscați, cu mărturisirea credinței pe buze și cu arma în mână.

Și-a ațintit apoi privirea spre miazăzi și-un pic spre apus, spre ținutul său natal, în direcția spre care se întorsese toată viața în timpul rugilor, apoi și-a îngropat mâinile în nisipul auriu. Prințul a făcut, în mod mecanic, toate gesturile ritualului de purificare dinaintea rugăciunii, mișcările pe care le făcuse de atâtea ori pe zi, de când mama lui îi arătase cum.

După ce a terminat, și-a ridicat palmele și a închis ochii, simțind mirosul aspru al nisipului și sarea care i se lipea de piele.

„O, Allah, îndrumă-mă și mă povățuiește!” s-a rugat. „Apără-i pe toți cei pe care-am fost silit să-i las în urmă și, când îmi va sosi ceasul...” a spus în sinea sa și s-a oprit, căci s-a simțit sugrumat de emoție. „Când îmi va sosi ceasul, rogu-te, milostivește-te de mine mai mult decât a făcut-o tatăl meu!”

Ali și-a atins apoi fruntea cu degetele și s-a ridicat în picioare.

Neavând altceva care să-l îndrume pe întinderea nesfârșită de nisip, în afară de soare, tânărul prinț l-a urmat pe acesta, în neobositul drum pe cer, la început, nebăgând în seamă arșița nemilostivă pe care astrul o pogora pe umerii lui, mai apoi obișnuindu-se cu ea. Nisipul fierbinte i-a ars, o vreme, tălpile goale – apoi, parcă nu i le-a mai copt. Era un *djinn* și, cu toate că nu putea să plutească și să danseze ca fumul printre dune, așa cum făceau strămoșii lui înainte de binecuvântarea lui Suleiman, pustiul nu avea să îl ucidă. Așa că a mers în fiecare zi până când se simțea epuizat, oprindu-se doar pentru a se ruga și a dormi. Sub soarele alb aproape, strălucitor, și-a lăsat să-i zboare, să i se piardă departe, mintea, dar și deznădejdea stârnită de gândul că-și distrusese viața.

Foamea îl chinuia amarnic. Apa nu constituia însă o problemă, căci nu îi mai fusese sete de când își dăduse numele *marid*-ului și de când acesta... îl luase, folosindu-l ca pe o armă. S-a străduit din răputeri să nu se mai gândească la urmările acestui lucru, să nu bage în seamă partea aceea a minții lui care se desfăta cu umezeala (pe care refuza să o numească „transpirație”) care i se aduna în broboane pe piele și i se scurgea pe mâini și pe picioare.

N-ar fi putut să spună de cât timp mergea astfel, dar, la un moment dat, peisajul s-a schimbat, în sfârșit, și au început să se ivească stânci golașe care se înălțau din mijlocul dunelor de nisip ca niște degete imense, gata-gata să-l înhațe.

Ali a cercetat rocile pleșuve, căutând ceva de mâncare, orice. Auzise că gezirii de la țară puteau să facă să apară adevărate ospete folosind doar câteva resturi uitate de oameni, dar pe el, unul, nu-l învățase nimeni cum să folosească o astfel de magie. Fusese un prinț crescut pentru a deveni *qaid* și toată viața lui, ca un preaputernic și un răzgâiat, fusese înconjurat de servitori. Nu avea habar cum să supraviețuiască de unul singur.

Disperat și hămesit, a înfulecat toate plantele pe care le-a găsit în calea sa, cu tot cu rădăcini. Ceea ce

s-a vădit a fi o greșeală, căci, a doua zi dimineată, s-a trezit că-i era nespus de rău. Broboane de cenușă i se rostogoleau pe piele și a vomitat mult, mult, până când tot ce a mai ieșit din el a fost un lichid amar și negru care ardea pământul unde cădea.

Cu speranța de a găsi un petic de umbră, să-și revină, cât de cât, Ali a încercat să coboare de pe stânci, dar era așa de amețit, încât i s-a împăienjenit vederea și poteca a prins să danseze, parcă, în fața lui. Și-a pierdut echilibrul aproape de îndată și a alunecat pe pietriș, rostogolindu-se până jos pe coasta abruptă.

S-a oprit tocmai într-o văgăună dintre stânci, zdrobindu-și umărul stâng într-o piatră ascuțită. S-a auzit un pocnet surd și o durere ascuțită i-a cuprins tot brațul.

A icnit. S-a străduit să se miște, dar a scos un țipăt când a simțit că-l înjunghia umărul. A tras aer în piept printre dinți, înăbușindu-și blestemele când mușchii brațului i-au fost cuprinși de spasme.

„Ridică-te! O să mori aici dacă nu te ridici grabnic!” și-a poruncit sieși.

Dar picioarele-i slăbite au refuzat să i se supună. Sângele care îi curgea din nas i-a umplut gura și s-a uitat, neputincios, la stâncile ascuțite care se profilau pe seninul cerului. Când a aruncat o privire de jur-împrejur, în văgăuna unde se afla, nu a zărit decât nisip și piatră. Acela era un loc mort, ceea ce era nespus de nimerit.

Și-a înghițit hohotele de plâns. Existau modalități și mai cumplite în care își putea da duhul cineva, știa prea bine asta. Ar fi putut fi prins și torturat de dușmanii familiei lui sau ar fi putut fi hăcuit de asasinii dornici să obțină „dovada” însângерată a reușitei lor. Dar Ali nu era încă pregătit să moară și fie ca Allah să-l ierte pentru asta!

„Ești un geziri. Un drept-credincios al celui Atotmilostiv! Nu te acoperi de ocară tocmai acum!” și-a spus.

Tremurând ca varga, și-a strâns ochii de durere și a încercat să găsească puțină alinare și împăcare în

versetele sfinte pe care le învățase cu mult timp în urmă.

Dar i-a fost nespus de greu. Chipurile celor pe care îi lăsase în Daevabad – acela al fratelui a cărui încredere o pierduse, în cele din urmă, al prietenei pe-al cărei iubit îl ucisese el însuși, al tatălui care îl condamnase la moarte pentru ceva ce nici nu făcuse – îi tot apăreau înaintea, răzbind prin întunericul atotcuprinzător, și-l luau în zeflema, în timp ce el se stingea, încetișor.

S-a trezit simțind cum i se vâra pe gât ceva care putea îngrozitor.

Ali a deschis repede ochii și a tușit, căci avea gura plină cu ceva crocant, cu gust metalic și de-a dreptul nepotrivit.

Ochii îi erau împăienjeniți și s-au pironit cu mare greutate asupra unui bărbat cu umeri largi, aplecat deasupra lui. Chipul necunoscutului a devenit mai limpede treptat, pe bucăți: un nas care fusese rupt nu doar o dată, o barbă neagră, încâlcită, și niște ochi cenușii, oblici.

Ochi de geziri!

Bărbatul și-a pus mâna grea pe fruntea lui Ali și i-a mai băgat o lingură plină de fiertură scârboasă în gură.

— Mănâncă, prințisorul meu!

Ali a tușit.

— Ce... ce-i asta? a bâiguit.

Glasul nu-i mai era decât o șoaptă care abia-abia dacă mai izbutea să iasă din gâtulejul lui ars de sete.

— Sânge de oryx și lăcuste pisate.

Stomacul lui Ali s-a răzvrătit pe dată. A întors capul, să vomite, dar acel geziri i-a pus mâna la gură și i-a masat gâtul, silindu-l să înghită amestecul oribil.

— Ei, nu trebuie să faci una ca asta! l-a dojenit necunoscutul. Ce fel de *djinn* refuză mâncarea pe care gazda lui i-a pregătit-o cu atâta grijă?

— Daevabazii, ăia care locuiesc în Orașul de bronz!

Răspunsul fusese dat de o altă voce, așa că Ali s-a uitat spre picioarele lui, unde stătea o femeie brunetă cu cozi groase, împletite și cu un chip care părea cioplit în piatră.

— Și care chiar n-au habar cum să se poarte! a continuat necunoscuta.

Femeia a ridicat apoi în mână *zulfikar*-ul și hangerul lui Ali și a adăugat:

— Da' armele-s frumoase rău!

Bărbatul i-a arătat o rădăcină neagră și noduroasă și l-a întrebat:

— De-asta ai mâncat?

Când Ali a dat din cap, aprobator, s-a strâmbat.

— Prostule! Ai noroc că nu ești acum doar un morman de cenușă.

I-a mai îndesat în gură lui Ali o lingură de cocoloașe sângeroase.

— Mănâncă! O să ai nevoie de toată puterea ta să te întorci acasă.

Ali l-a împins încet la o parte. Încă era amețit, dar vorbele acelui geziri îl lăsaseră cu totul buimac. Prin crăpăturile stâncilor pătrundea un vânt care îi zvânta pielea umedă și el s-a cutremurat.

— „Acasă”? a repetat prințul.

— La Bir Nabat, l-a lămurit bărbatul, ca și cum ar fi fost cel mai clar lucru din lume. Acasă! Ai de mers mai bine de o săptămână spre apus.

Ali a încercat să clatine din cap, dar gâtul și umerii îi înțepeniseră.

— Nu pot, a suflat el. Eu... mă duc spre miazăzi.

Aceea era singura direcție la care se putea gândi: familia Al Qahtani era originară din zona impunătorului lanț muntos care se întindea de-a lungul coastei mării dinspre miazăzi, singurul loc în care spera să-și găsească niscaiva aliați.

— „Spre miazăzi”? s-a mirat bărbatul și a izbucnit în râs. Tu ești mai mult mort decât viu și ai de gând să traversezi Am Gezira?

Apoi i-a mai vârât o lingură plină în gură.

— Peste tot mișună asasini care te caută în fiecare petec de umbră de pe aceste meleaguri. Umblă vorba

cum că adoratorii focului îl vor umple de bănet negreșit pe cel care îl va ucide pe Alizayd al Qahtani.

— Ceea ce e exact ce-ar trebui să facem și noi, Lubayd! a intervenit femeia.

Și, zicând acestea, a făcut un semn cu capul, supărată, spre fiertura din castronul de lut pe care îl ținea în mână bărbatul.

— Nu să ne risipim proviziile pe-un răzgâiat din miazăzi, a adăugat, îmbufnată.

Ali a înghițit cu greu amestecul grețos și s-a uitat la ea cu ochii mijiți.

— Ai fi în stare să-l ucizi pe unul dintre semenii tăi, pe-un geziri, pentru banii unor străini? a întrebat-o.

— Pe-un Al Qahtani l-aș ucide, bucuroasă, pe degeaba! s-a rățoit femeia.

Ali a tresărit simțind dușmănia din vocea ei. Bărbatul, Lubayd parcă-l numise, a oftat și s-a uitat la ea cuprins de enervare, apoi s-a întors spre Ali.

— Să o ierți pe Aqisa, prințul meu, dar acum nu prea e vremea potrivită să ne vizitezi meleagurile.

Și, zicând acestea, a pus jos castronul.

— Nu am mai văzut un strop de ploaie de ani și ani... Izvoarele ne seacă, nu mai avem de-ale gurii, ne mor copilașii și bătrânii... Așa c-am trimis veste la Daevabad, să ne dea ajutor. Și știi ce ne-a spus regele nostru, semenul nostru geziri?

— *Nimic!* Aqisa a scuipat pe jos, înainte să continue: Tatăl tău nici măcar nu ne-a dat un răspuns. Așa că să nu-mi vorbești mie de legăturile de sânge, Al Qahtani!

Ali era prea obosit să se mai lase înspăimântat de ura care se citea pe chipul femeii, așa că a aruncat din nou o privire spre *zulfikar*-ul din mâna sa. El, unul, avea obiceiul să-i păstreze tăișul bine ascuțit așa că, măcar, calvarul lui avea să se sfârșească iute-iute dacă urmau s-aleagă să-l ucidă.

Și-a înghițit un alt val de fiere, când a simțit sângele gros de oryx alunecându-i pe gâtleej.

— Păi... a început Ali c-o voce slabă. În cazul acesta, chiar sunt de acord! N-ar fi trebuit să vă risipiți merindele pe mine!

Și, zicând acestea, a făcut un semn cu capul spre amestecătura lui Lubayd.

A urmat o perioadă lungă de tăcere. Apoi Lubayd a izbucnit în râs, iar hohotele lui au răsunat între stânci.

Încă mai hohotea când, fără niciun avertisment, i-a prins lui Ali brațul vătămat și i l-a tras cu putere.

Prințul a urlat și a văzut stele verzi. Dar, când umărul i s-a reșezat la locul lui, durerea chinuitoare a început să se domolească iute-iute. A simțit furnicături în degete, iar în mâna lui amorțită au început să revină senzațiile, valuri-valuri.

Lubayd a zâmbit. Și-a scos *ghutra*, acoperământul de cap pe care îl purtau toți *djinn*-ii geziri din miazănoapte, și i-a imobilizat repede brațul cu ea. Apoi, l-a tras în picioare de brațul teafăr.

— Păstrează-ți simțul umorului, băiete! l-a sfătuit. O să ai mare nevoie de el.

La gura spărturii din stâncă aștepta, calm, un oryx masiv care avea, pe una dintre pulpe, o creștătură însângerată. Fără să ia în seamă protestele lui Ali, Lubayd l-a urcat pe spatele animalului. Prințul s-a agățat de coarnele lungi ale antilopei, uitându-se cum Lubayd lua *zulfikar*-ul din mâna Aqisei.

Apoi i l-a aruncat lui Ali.

— Să lăsăm umărul să se vindece și poate vei mai roti cândva acest *zulfikar*! l-a încurajat.

Ali s-a uitat la armă, nevenindu-i să creadă.

— Dar am crezut că...

— C-o să te ucidem?

Lubayd a clătinat din cap, apoi a adăugat:

— Nu! Cel puțin, nu încă... Nu atât timp cât poți face... asta.

Și, zicând acestea, a făcut un semn în spate, spre crevasă.

Ali i-a urmărit privirea. Și a rămas cu gura căscată, de-a dreptul!

Nu transpirația fusese aceea care îi udase veșmintele!

O mică oază răsărise în jurul lui cât timp zăcuse acolo, trăgând să moară! Printre stâncile pe care își sprijinise capul țâșnea de-acum un izvor, care curgea printr-o albie înconjurată de mușchi proaspăt. Un alt pârau curgea, gâlgâind, pe nisip, umplând adâncitura pe care o făcuse trupul lui cât stătuse întins. Iar fâșia de pietriș roșcat se umpluse de lăstari verde-crud, cu frunzele umede de rouă.

Ali a tras adânc aer în piept, adulmecând umezeala proaspătă din aerul deșertului. Câte posibilități!

— Habar n-am cum ai făcut asta, Alizayd al Qahtani! i-a zis Lubayd. Dar, dacă poți aduce apă într-un un petic de deșert din Am Gezira, atunci...

I-a făcut cu ochiul, înainte să adauge:

— Aș zice că faci mai mult decât vreo câțiva bănuți aruncați de niște străini!

NAHRI

Era liniște adâncă în odaia emirului Muntadhir al Qahtani.

Banu Nahri e-Nahid se plimba de colo-colo prin cameră, iar degetele de la picioare i se înfundau în covorul gros. Pe o masă din oglinzi se zăreau o carafă de vin și o cupă de jad cioplită în forma unui *shedu* care fuseseră aduse de servitoare cu priviri blânde, aceleași care o ajutaseră pe Nahri să-și scoată hainele grele de nuntă, probabil pentru că observaseră că *banu nahida* tremura și se gândiseră că ajutorul lor avea să îi prindă bine.

Acum Nahri se holba la carafă. Părea delicată. Ar fi fost nespus de simplu s-o spargă și chiar și mai ușor să ascundă un ciob sub pernele din patul cel mare, la care încerca să nu se uite: astfel ar fi pus capăt acestei seri pentru totdeauna.

„Și apoi vei muri!” și-a amintit.

Dac-ar fi făcut una ca asta, Ghassan ar fi fost în stare să omoare o mie de *daev*-i din tribul ei și ar fi

pus-o pe Nahri să privească fiecare execuție, după care ar fi aruncat-o *karkadann*-ului său.

Așa că și-a desprins privirile de la carafă. Pe fereastra deschisă pătrundea o adiere rece și s-a cutremurat. Fusesse îmbrăcată într-o cămășuță lungă, delicată, de mătase albastră, cu un *chador* subțire, cu glugă, și niciuna dintre aceste haine nu o apăra prea bine de frig. Tot ce îi mai rămăsese din ținuta sofisticată pe care o purtase la nuntă era masca de căsătorie din abanos. Frumos sculptată și legată cu chingi și lănțișoare de aramă, pe aceasta erau gravate numele ei și al lui Muntadhir. Urma să fie arsă după consumarea căsătoriei, iar cenușa sa, cu care trupurile lor aveau să fie însemnate a doua zi dimineată, reprezenta dovada că nunta le era legitimă. Aceasta reprezenta o tradiție mult îndrăgită în tribul lor, după cum îi spusese, încântate, nobilele geziri care încercaseră să glumească, vesele, cu ea la ospățul de nuntă.

Nahri nu le împărtășea deloc entuziasmul. Începuse să transpire din clipa în care intrase în cameră, iar masca i se lipea de-acum de pielea jilavă, așa c-a tras ușor de ea, încercând să lase vântul să-i răcorească obrajii încinși. Și-a văzut mișcarea reflectată în oglinda masivă cu ramă de bronz din fundul camerei și și-a ferit privirea. Oricât de fine i-ar fi fost hainele și masca, erau toate geziri, iar Nahri nu avea nicio dorință să se vadă înveșmântată în hainele dușmanilor ei.

„Nu sunt dușmanii tăi!” a încercat să-și reamintească.

„Dușman” era un cuvânt pe care îl folosea Dara, iar ea nu avea să-și îngăduie să se gândească la Dara. Nu în seara aceea! Nu putea! Asta ar fi distrus-o – și cea din urmă *banu nahida* din Daevabad nu se cuvenea să se lase distrusă! Semnase zapisul de nuntă cu mână sigură și-apoi își ciocnise cupa cu Ghassan fără ca măcar să-i tremure degetele, zâmbindu-i călduros regelui care amenințase că avea să-i ucidă pe toți copiii *daev*-i, dacă nu-i făcea pe plac, și care o silise apoi să se

lepede de *afshin*-ul ei și să-i aducă una dintre cele mai grave acuzații care i s-ar fi putut aduce. Dacă reușise să facă toate astea, avea să izbutească să treacă și peste toate câte s-ar fi putut întâmpla în iatacul acela!

Nahri s-a întors și a început din nou să măsoare în lung și-n lat odaia. Vastele apartamente în care locuia Muntadhir erau situate la unul dintre nivelurile superioare ale ziguratului aflat în mijlocul clădirilor palatului din Daevabad. Era plin cu obiecte de artă; picturi pe pânză de mătase, tapiserii și delicate vase de fier forjat, toate aranjate cu grijă și părând să aibă o aură magică. Putea foarte bine să și-l închipuie pe Muntadhir în acea încăpere minunată, tolănit pe-un divan, cu o cupă de vin scump în mână și înconjurat de câteva curtezane educate, cosmopolite, recitând versuri și persiflând plăcerile inutile ale vieții, pe care Nahri nu avusese niciodată nici timpul și nici aplecarea să le savureze. Pe nicăieri nu se zărea nicio carte. Nici în odaia aceea, nici în restul apartamentului prin care fusese condusă.

S-a oprit să privească tabloul cel mai apropiat, o miniatură care înfățișa două dansatoare care făceau să apară prin magie flori ca niște flăcări, care străluceau precum rubinele în timp ce ele se-nvârteau.

„Nu am nimic-nimic în comun cu *djinn*-ul acesta!”

Nahri nici măcar nu-și putea imagina splendorile în mijlocul cărora fusese crescut Muntadhir, la fel cum nu-și putea închipui nici cum fusese posibil ca el să fie înconjurat de atâtea cărți în care fusese adunată toată înțelepciunea mileniilor și să nu vrea nici măcar să-nvețe să citească! Singurul lucru pe care îl avea în comun cu proaspătul ei soțior era acea noapte îngrozitoare petrecută la bordul unei corăbii mistuite de flăcări.

Chiar în clipa aceea ușa dormitorului s-a deschis.

Nahri s-a îndepărtat, instinctiv, de tablou, și și-a tras gluga de pe cap. Afară s-a auzit un mic bufnet,

apoi o înjurătură, după care a intrat Muntadhir.

Nu era singur, iar tânăra a bănuir chiar că nici n-ar fi putut veni singur, pentru că se sprijinea, greoi, de un valet, iar mirosul vinului din respirația lui putea fi simțit, practic, din cealaltă parte a camerei. În urma emirului veneau două servitoare, iar Nahri a înghițit în sec când acestea l-au ajutat să-și scoată hainele, părând să glumească neîncetat cu el în geziriyya, pentru ca apoi să-l conducă spre pat.

Muntadhir s-a așezat, cu mare greutate, pe margine, părând beat criță și, parcă, uluit că se afla acolo. Patul, încărcat cu așternuturi fine, era destul de mare cât să încapă în el o familie de zece persoane – și, după zvonurile pe care le auzise despre soțul ei, Nahri presupunea că, de multe ori, fusese chiar ticsit.

Într-un colț al iatacului ardea, mocnit, niște tămâie, lângă un potir cu lapte îndulcit, amestecat cu frunze de măr – băutura *daev*-ă tradițională care le era oferită tinerilor însurăței cu speranța că urmau să zămislească, negreșit, copii.

Cel puțin, una ca *asta* nu avea să se întâmple – așa o încredințase Nisreen. Că doar bătrâna nu-i ajuta pe tămăduitorii nahizi de mai bine de două secole fără să învețe și câteva metode sigure pentru a preveni apariția unei sarcini nedorite!

Chiar și așa, inima lui Nahri a început să bată mai tare după plecarea servitoarelor care au închis, încetișor, ușa în urma lor. Încordarea părea să plutească în aer, densă și grea, contrastând, în mod bizar, cu toate zgomotele petrecerii care se auzeau din grădina de sub ei.

Muntadhir și-a ridicat, în cele din urmă, capul și i-a întâlnit privirea. Lumina lumânărilor făcea să-i joace umbre pe chip. Poate nu avea frumusețea de-a dreptul magică a lui Dara, dar era un bărbat izbitor de chipeș, un bărbat fermecător, din câte auzise, unul care râdea cu ușurință și care zâmbea adesea... Cel puțin, cu ceilalți.

Părul lui negru și des era tuns scurt, iar barba îi era frumos aranjată. Pentru nuntă fusese împodobit

cu toate însemnele regalității: o *dishdasha* de culoarea abanosului, tivită cu aur, și un turban de mătase aurie, cu modele albastre și violet – emblemele casei domnitoare Al Qahtani. Dar acum avea pe el o *dishdasha* albă și fină, cu perle mici pe margini. Singurul lucru care îi strica, într-un fel, imaginea îngrijită era cicatricea subțire care îi tăia în două sprânceana stângă – urma loviturii de bici date de Dara.

S-au uitat unul la celălalt câteva clipe lungi, fără că vreunul să facă vreo mișcare. Ea a remarcat că sub sfârșeala aceea provocată de beție, el își ascunde nervozitatea, emoțiile.

În cele din urmă, i-a vorbit.

— N-ai de gând să mă umpli de buboie de ciumă, nu?

Nahri și-a mijit ochii, căci nu înțelegea.

— Poftim? s-a mirat.

— Buboie de ciumă...

Muntadhir a înghițit în sec, frământând în mâini așternutul brodat.

— Cu așa ceva îi acoperea mama ta pe bărbații care-ndrăzneau să se uite prea lung la ea.

Pe Nahri a supărat-o că acele cuvinte au rănit-o. Nu era o fire romantică – dimpotrivă, se mândrea cu pragmatismul și cu talentul său de a-și ascunde emoțiile – la urma urmelor, datorită lor ajunsese în iatacul acela, nu? Dar era, totuși, noaptea nunții ei și sperase să audă un cuvânt plăcut de la proaspătul ei soț. Își imaginase că urma să aibă un bărbat dornic să o atingă, nu unul speriat că avea să arunce asupra lui vreun blestem, dându-i, prin magie, cine știa ce boală!

A lăsat să-i cadă la pământ *chador*-ul, fără nicio ceremonie.

— Hai să terminăm odată! l-a îndemnat.

S-a apropiat de pat, băjbâind și-ncercând, plină de stângăcie, să desfacă încuietorile de aramă ale măștii de căsătorie.

— Fii cu băgare de seamă, rogu-te! i-a strigat Muntadhir, întinzând-și mâna, dar și-a tras-o repede

înapoi când i-a atins degetele. Iartă-mă! a rugat-o, repede. Doar că... încuietorile măștii au aparținut, cândva, mamei mele.

Mâinile lui Nahri au rămas, pe dată, nemișcate. Nimeni din palat nu-i vorbise vreodată despre mama lui Muntadhir, prima soție a lui Ghassan, aceea care murise cu multă vreme în urmă.

— Da?

El a încuviințat cu o mișcare a capului, apoi i-a luat mâna de pe mască și a început să o desfacă singur, cu multă, multă grijă.

În comparație cu opulența camerei și cu bijuteriile sclipitoare pe care le purtau amândoi, încuietorile acelea păreau chiar simple, dar Muntadhir le ținea în mână de parc-ar fi primit însuși inelul cu sigiliu al lui Suleiman.

— Au fost transmise din generație în generație în familia mamei, de secole bune, i-a explicat emirul, trecându-și degetul mare peste lucrătura în filigran. Întotdeauna mă puneam să îi făgăduiesc că le voi face pe soția și pe fiica mea să le poarte.

Buzele lui au schițat un zâmbet trist înainte să adauge:

— Mi-a spus că sunt aducătoare de noroc și că menesc nașterea celor mai buni fii.

Nahri a șovăit, dar apoi s-a hotărât să continue discuția; era posibil ca subiectul mamelor demult pierdute să fi fost chiar singurul pe care îl aveau în comun.

— Câți ani aveai când...? a îndrăznit să-l întrebe.

— Eram mic, mic de tot, a întrerupt-o Muntadhir, cu un glas puțin răgușit, de parcă întrebarea îl îndurerase. Fusese mușcată de un *nasnas* în Am Gezira pe când era doar o copilă, iar otrava rămăsese în ea. Avea din când în când niște crize, dar Manizheh reușea să o vindece de fiecare dată.

Zicând acestea, emirul s-a posomorât.

— Până într-o vară, când Manizheh a considerat că era mai important să piardă timpul în Zariaspa, decât să-și salveze regina, a murmurat el.

Nahri a simțit că a încremenit și că s-a încordat toată când a simțit ura din vorbele lui. Așadar, cam până în clipa aceea îi fusese dat să reziste legăturii care abia se înfiripase între ei!

— Înțeleg, a spus nahida, cu răceală.

Muntadhir a părut să observe tonul ei și, rușinat, s-a îmbujorat tot.

— Îmi pare rău! Nu s-ar fi convenit să-ți spun tocmai ție una ca asta!

— Nu-i nimic, l-a liniștit Nahri, deși, în realitate, cu fiecare clipă care trecea, regreta din ce în ce mai mult că se căsătoriseră. Doar n-ai ascuns niciodată ce simți, cu adevărat, față de familia mea! Cum m-ai numit atunci, când vorbeai cu tatăl tău? „Curvă nahidă mincinoasă”? Care ți-a sedus fratele și i-a poruncit *afshin*-ului ei să-ți atace soldații?

În ochii cenușii ai emirului a strălucit părerea de rău, înainte ca el să-și plece privirea.

— Am greșit, i-a mărturisit, apărându-se slab, fără tragere de inimă. Prietenul meu cel mai bun și frățiorul meu erau în pragul morții, așa că...

Nu și-a dus gândul până la capăt, în schimb, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de carafa cu vin.

— N-aș putea spune că gândeam prea limpede atunci, a adăugat.

Nahri s-a așezat pe pat, cu picioarele strânse sub cămașa lungă, de mătase. Care era lungă, frumoasă și al cărei material era atât de subțire, încât părea transparent. Fusese împodobită cu o broderie de aur incredibil de fină, cu mărgeluțe delicate de fildeș. Într-o altă perioadă – și cu altcineva alături –, s-ar fi desfătat cu felul în care mătasea îi mângâia ușurel trupul gol, ca și cum ar fi tachinat-o.

De bună seamă însă că nu avea să simtă așa ceva atunci! I-a aruncat o căutătură chiorășă lui Muntadhir, nevenindu-i să creadă că el putea să considere că scuza aceea îi justifica faptele.

Emirul s-a înecat cu vin.

— Asta nu m-ajută deloc, dar chiar deloc, să uit de buboaiile de ciumă, a spus el, tușind.

Nahri și-a dat ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să-ți fac nimic-nimic! l-a încredințat nahida. N-am cum! Tatăl tău ar ucide pe dată o sută de *daev*-i dacă aş îndrăzni fie și numai să te zgârii!

Și-a frecat capul, apoi a întins mâna după vin. Poate că băutura chiar ar fi izbutit să facă toată situația aceea mai ușor de suportat.

— Dă-mi și mie! l-a rugat.

Emirul i-a turnat într-o cupă, iar Nahri a dat-o pe gât grabnic, strângând din buze din cauza acrelii băuturii.

— Da-i oribil! s-a plâns.

Muntadhir a părut de-a dreptul jignit.

— E un vin de gheață vechi din Zariaspa! a încercat s-o lămurească. E de neprețuit, unul dintre cele mai rare vinuri vechi din lume!

— Zici că zeama strugurilor ar fi fost strecurată printr-un pește putrezit.

— „Printr-un pește putrezit”! a repetat emirul, încetișor.

Și-a frecat fruntea.

— Păi... Atunci ce-ai vrea să bei, dacă nu vin? a întrebat-o.

Nahri a tăcut o clipă, apoi a răspuns cu sinceritate, nevăzând nimic rău în a-i mărturisi:

— *Karkade*! E un ceai făcut din flori de hibiscus.

A simțit cum i se punea un nod în gât de emoție.

— Îmi amintește de casă! i-a declarat.

— De Calicut? a iscodit-o.

Nahri s-a încruntat.

— Poftim? l-a întrebat.

— Păi, nu de acolo ești?

— Nu, i-a răspuns. Sunt din Cairo.

— A-ha!

Emirul părea un pic buimăcit.

— E aproape? a vrut el să afle.

„Ba deloc!”

Nahri a încercat să nu se tragă înapoi, dezgustată. Se presupunea că de-acum era soțul ei, dar nici măcar nu avea habar de unde se trăgea, care era locul a cărui esență încă îi mai curgea prin vene și îi

mai făcea inima să-i bată... Cairo, orașul de care îi era așa de dor, încât uneori i se tăia răsuflarea!

„Nu vreau nimic din toate astea!”

Gândul acela a dat năvală asupra ei cu iuțeală, imperios. Nahri aflase pe pielea ei că nu trebuia să aibă încredere în nimeni din Daevabad. Cum ar fi putut să doarmă în același pat cu bărbatul ăla care nu știa nimic despre ea?

Muntadhir s-a uitat la tânără. Ochii lui cenușii s-au îmblânzit.

— Arăți de parc-ai fi cât pe ce să vomیți! i-a declarat.

La auzul acestor vorbe, ea chiar a tresărit.

„Poate că nu-i cu totul și cu totul orb!” și-a spus.

— N-am nimic, l-a mințit.

— Nu arăți ca și cum n-ai avea nimic, a ripostat emirul și i-a atins umărul. Tremuri toată!

Degetele lui i-au atins ușor pielea, iar Nahri s-a încordat, înăbușindu-și impulsul de a se retrage.

Muntadhir și-a lăsat mâna jos, de parcă s-ar fi ars.

— Ți-e frică de mine? a întrebat-o, uluit.

— Nu.

Obrajii lui Nahri ardeau de rușine, chiar dacă era nervoasă.

— Doar că... nu am mai făcut asta niciodată.

— Ce anume? Să te culci c-un bărbat pe care-l urăști?

Zâmbetul lui malițios s-a șters pe dată când ea și-a mușcat buzele.

— Ah! A-ha! a adăugat. Credeam că tu și Darayavahoush...

— Nu! i-a spus Nahri repede.

Nu era în stare să audă finalul frazei.

— Noi doi n-am avut genul *acela* de relație, a continuat. Și n-am chef să vorbesc despre el! Nu cu tine!

Muntadhir și-a făcut gura punga.

— Prea bine! a încuviințat.

S-a așternut din nou tăcerea între ei, spartă, din când în când, de râsetele care pătrundeau pe fereastra deschisă.

— Mă bucur că toată lumea e așa de fericită că ne-am unit triburile! a bombănit Nahri, posomorâtă și bosumflată.

Muntadhir a privit-o lung.

— De-asta ai acceptat? a iscodit-o.

— „Am acceptat...”! a început ea, iar, în clipa când a rostit cuvintele, tonul i-a devenit sarcastic de-a dreptul. „Am acceptat” pentru că știam că altfel urma *să fiu silită* să mă căsătoresc cu tine! M-am gândit c-ar fi mai bine să o fac de bunăvoie și să obțin de la tatăl tău până și ultimul bănuț din zestre. Și să nădăjduiesc că, poate, într-o bună zi, te voi convinge să-l alungi de pe tron!

Probabil că nu era cel mai înțelept răspuns pe care ar fi putut să i-l dea, dar lui Nahri îi era din ce în ce mai greu să-i pese de ce gândea soțul ei recent dobândit.

Muntadhir a pălit pe dată și a înghițit în sec, apoi și-a pus la loc cupa cu vin, s-a întors pe călcâie și a traversat camera. A deschis ușa și a vorbit în geziriyya cu oricine se va fi aflat pe coridor.

Nahri s-a blestemat în sinea sa pentru toate vorbele pe care le spusese pe negândite. Lăsând deoparte sentimentele ei pentru Muntadhir, Ghassan făcuse tot ce-i stătuse în putință să-i căsătorească, iar, dacă ea stricase totul cu nesăbuința sa, regele avea să găsească, fără îndoială, vreun mod cumplit pentru a o pedepsi.

— Ce faci? l-a întrebat, neliniștită, când a revenit în cameră.

— Am cerut să ți se aducă un felegean cu ceaiul ăla ciudat al tău! a lămurit-o.

Nahri a clipit, surprinsă.

— Nu-i nevoie să faci asta! l-a asigurat.

— Dar *vreau eu* s-o fac!

S-a uitat drept în ochii ei când a adăugat:

— Pentru că, dacă e s-o spun p-a dreaptă, mă cam înfricoșezi, nevasta mea, și nu m-ar deranja câtuși de puțin să mă pun bine cu tine!

Zicând acestea, emirul a luat masca de căsătorie de pe pat.

— Și-ai putea să te oprești din tremurat, să știi! i-a zis. N-am de gând să-ți fac niciun rău, Nahri! Nu-s genul ăla de bărbat! N-o să te mai ating nici c-un deget în seara asta.

Ea s-a uitat la mască. Începuse să fumege. Și-a dres glasul și a murmurat:

— Dar nuntașii se așteaptă ca noi să...

Masca a luat foc în mâna lui, iar ea a tresărit, surprinsă.

— Întinde mâna! a rugat-o.

Când ea și-a întins palma, i-a așezat acolo un pumn de cenușă.

Apoi și-a trecut degetele pline de cenușă prin păr și pe gulerul tunicii, după care și le-a șters de *dishdasha* lui albă.

— Gata! i-a zis, mucalit. Căsătoria noastră a fost consumată!

A făcut apoi semn cu capul spre pat.

— Mi s-a spus că mă zvârcolesc teribil în somn. O să pară că ne-am făcut toată noaptea datoria pentru obținerea păcii între triburile noastre, a lămurit-o.

Ea a simțit că îi iau foc obrazii când a auzit cuvintele acelea, iar Muntadhir a zâmbit.

— Fie că mă crezi, fie că nu, eu, unul, mă bucur tare mult să aflu că e ceva care te poate neliniști! i-a declarat emirul. Manizheh nu arăta niciodată vreă emoție, iar asta era de-a dreptul înspăimântător.

Vocea lui a devenit mai blândă când a adăugat:

— În cele din urmă, să știi că va trebui s-o facem și *p-asta*. Toată lumea va sta cu ochii pe noi, așteptând un urmaș. Dar o s-o luăm încet-încet. Nu trebuie să fie un calvar îngrozitor.

Ochii i-au sclipit, căci era amuzat.

— În ciuda tuturor neliniștilor stârnite în legătură cu el, dormitorul poate fi un loc cu totul și cu totul plăcut.

Au fost întrerupți de o bătaie în ușă, ceea ce a fost o ușurare, pentru că, deși crescuse singură-singurică pe străzile din Cairo, Nahri n-ar fi izbutit în veci să dea răspunsul potrivit acelor vorbe ale emirului.

Muntadhir s-a dus la ușă și s-a întors cu o tipsie de argint pe care se afla o carafă de cuarț roz. A pus-o pe măsuta de lângă pat.

— *Karkade* pentru tine.

A dat la o parte cearșafurile și s-a prăbușit pe micul munte de perne.

— Acum, dacă nu mai e nevoie de mine, am să mă culc, i-a declarat. Uitasem cât de mult dansează la nunți *daev*-ii!

Neliniștea pe care o simțise Nahri a început să se împrăștie ușor, ușor. Și-a pus un felegean cu *karkade* și, neluând în seamă impulsul de a se retrage pe unul dintre divanele joase așezate lângă șemineu, s-a strecurat încet în pat. A luat o gură de ceai, savurându-i aroma răcoroasă.

Aroma familiară...

Numai că prima amintire care i-a venit în minte nu a fost aceea a vreunei cafenele din Egipt, ci una în care se afla în biblioteca regală din Daevabad, față în față cu un prinț zâmbitor care știa foarte bine care era diferența dintre Calicut și Cairo. Un prinț care, datorită cunoștințelor sale despre lumea oamenilor, o atrăsese pe Nahri într-un fel despre care nu-și dăduse seama cât era de periculos, decât atunci când fusese prea târziu.

— Muntadhir, pot să te întreb ceva? a murmurat.

Cuvintele i-au zburat de pe buze înainte să apuce să se gândească la ele.

Vocea lui i-a ajuns la urechi, deja răgușită de somn.

— Da?

— De ce n-a fost Ali la nunta noastră?

Muntadhir s-a încordat pe dată.

— E ocupat cu garnizoana lui din Am Gezira! i-a răspuns.

„Garnizoana lui!”

Da, toți gezirii spuneau așa, aproape cuvânt cu cuvânt, când îi întreba unde era Alizayd al Qahtani!

Dar secretele erau nespuse de greu de păstrat în haremul regal din Daevabad! De aceea Nahri auzise zvonul că prințesa Zaynab, sora lui Ali și a lui

Muntadhir, adormise plângând săptămâni în șir după ce frățiorul ei fusese surghiunit din Orașul de bronz.

Zaynab păruse tare tulburată de atunci, chiar și la petrecerea de nuntă din seara aceea.

Adevărata întrebare i-a zburat de pe buze, pe negândite.

— E mort? a șoptit.

Muntadhir nu i-a răspuns de îndată, iar, în tăcerea care s-a lăsat, Nahri a simțit cum în piept i se încâlcea un adevărat ghem de emoții contradictorii.

Dar apoi soțul ei și-a dres glasul și i-a răspuns:

— Nu!

Părea că rostise cuvântul cu grijă. Cu hotărâre.

— Dar, dacă nu te superi, n-aș vrea să vorbim despre el, a adăugat. Și, Nahri, în legătură cu ce-ai spus mai devreme...

S-a uitat la nahidă, iar în ochi i se citea o emoție pe care ea, una, nu prea putea s-o înțeleagă.

— Trebuie să știi că, în esență, eu, unul, sunt un Al Qahtani înainte de toate! Tatăl meu e regele meu. Și, mai presus de orice, lui îi sunt și îi voi rămâne credincios.

Avertismentul se vădea clar în cuvintele lui, care fuseseră rostite cu o voce din care lipsea orice urmă de căldură sau apropiere.

Emirul Daevabadului, moștenitorul tronului, fusese cel care vorbise, după care s-a întors cu spatele și n-a mai așteptat niciun răspuns.

Nahri a pus jos cu zgomot felegeanul, știind că ușoara căldură care apăruse între ei se transformase în gheață.

A simțit că o cuprindea enervarea.

Una dintre tapiseriile din fundul camerei s-a cutremurat, drept răspuns.

Umbrele care cădeau peste silueta lui Muntadhir, conturate de fereastra palatului, s-au lungit brusc. Și-au părut să devină mai dese.

Nimic din toate acestea nu a surprins-o pe Nahri. Astfel de lucruri se întâmplau frecvent în ultima vreme, căci străvechiul palat părea să se trezească la

viață, de parc-ar fi prins de veste că unul dintre nahizi locuia din nou între zidurile sale.

DARA

În lumina roșiatică a unui soare care nu apunea niciodată, Darayavahoush e-Afshin dormea.

Nu era un somn adevărat, desigur, era ceva profund. Mult mai liniștit. Netulburat de vise despre ocazii pierdute sau iubiri neîmpărtășite și nici de coșmaruri cu orașe înecate în sânge și cu stăpâni cumpliți.

Stătea întins pe pătura de pâslă pe care mama lui i-o ținuse când era mic, la umbra unui pâlț de cedri. Printre copaci putea vedea puțin din grădina splendidă, care îi stârnea de multe ori interesul.

Dar nu acum...

Dara nu știa prea bine unde se afla, dar nici nu părea că îi păsa. Aerul mirosea ca acasă, a mese petrecute alături de familie și a fum sacru care ieșea din focul altarelor.

Ochii lui se deschideau din când în când, pentru ca apoi cântecul păsărilor sau muzica îndepărtată a unei lăute să îl adoarmă din nou.

Era tot ce voia să facă: să doarmă până când oboseala aceea avea să dispară cu totul din oasele lui.

Până când mirosul de sânge avea să se șteargă din amintirea lui.

O mână l-a împins ușor în umăr.

Dara a zâmbit.

— Iar ai venit să vezi ce fac, surioară?

A deschis ochii.

Tamima îngenunchease lângă el și îi zâmbea, cu gurița-i știrbă. Trupușorul surioarei lui era înfășurat într-un voal și părul negru îi era împletit frumos, într-o coadă. Fetița arăta cu totul altfel decât atunci când Dara o văzuse pentru prima oară. Când ajunsese în crâng, vâlul ei era plin de sânge, iar pe piele îi erau scrijelite nume scrise în limba bactriană. Imaginea aceea îl făcuse să-și iasă din minți, așa că

începuse să rupă copacii cu mâinile goale, unul după altul, până când se prăbușise, epuizat, în brațele ei mititele.

Dar de atunci cicatricele începuseră să se estompeze, la fel ca și tatuajul negru de pe trupul lui, cel care înfățișa niște vrejuri care se întindeau pe o scară răsucită.

Tamima și-a înfundat degetele goale ale picioarelor în iarbă.

— Te așteaptă în grădină să-ți vorbească! i-a zis fratelui său.

Afshin-ul s-a simțit cuprins de neliniște: bănuia că știa prea bine ce fel de judecată îl aștepta acolo.

— Nu sunt gata, i-a răspuns el.

— Nu e o soartă de care să te temi, frate! l-a liniștit copila.

Dara a strâns din ochi.

— Nu știi ce lucruri am făcut! a murmurat.

— Atunci mărturisește-le și scapă de povară! l-a îndemnat.

— Nu pot, a șoptit el. Dacă voi începe, Tamima... Mă vor îneca, mă vor...

În mâna stângă a simțit pe neașteptate o fierbințeală, și și-a înăbușit un strigăt, uluit de cât de fulgerător apăruse durerea. Era o senzație pe care începuse s-o uita, dar arsura a dispărut pe cât de repede apăruse. Și-a ridicat brațul.

Pe deget avea de-acum un inel din fier forjat cu un smarald care strălucea de parcă ar fi fost cuprins de flăcări.

Dara s-a uitat la el, uimit. S-a ridicat în capul oaselor apoi, și vâlul greu al somnului a alunecat de pe el ca o mantie.

Nemișcarea crângului s-a împrăștiat pe dată, iar un vânt rece a risipit parfumurile familiare, făcând frunzele de cedru să foșnească. Dara s-a cutremurat. Vântul părea o ființă vie, care îi atingea membrele și îi răvășea părul.

S-a ridicat în picioare înainte să-și dea seama ce făcea.

Tamima l-a apucat de mână.

— Nu, Daru! l-a rugat micuța. Nu pleca! Nu pleca iarăși! Ești atât de aproape, în sfârșit!

Afshin-ul a tresărit și s-a uitat la sora lui.

— Ce vrei să spui?

Ca și cum ar fi vrut să-i dea un răspuns, umbrele crângului de cedri s-au adâncit, iar frunzele verzi și negre s-au zvârcolit mai tare, răsucindu-se. Indiferent ce magie ar fi fost aceea îl copleșea, îi apăsa sufletul cu putere, iar inelul pulsa pe degetul lui ca o inimă.

Dintr-odată, totul i-a fost clar!

Desigur, Dara urma să plece! Era datoria lui! Iar el era un bun *afshin*!

S-a supus.

Și-a tras mâna dintr-aceea a surorii lui.

— Mă voi întoarce! i-a șoptit. Îți făgăduiesc!

Tamima a izbucnit în lacrimi.

— Mereu spui la fel! l-a dojenit.

Dar plânsul surioarei lui se auzea tot mai îndepărtat, pe măsură ce pătrundea mai adânc în pădure.

În curând, ciripitul păsărelelor a dispărut, iar locul lui a fost luat de-un soi de zumzet surd, care îl călca pe nervi de-a dreptul. Aerul părea că se strângea în jurul lui, insuportabil de fierbinte.

A simțit din nou smucitura aceea care venea dinspre mână și arsura inelului.

Și apoi a fost prins!

Furat, de parcă o forță nevăzută l-ar fi înhățat asemenea unei pasări *rukḥ*, târându-l în ciocul ei.

Pădurea de cedri a dispărut fără urmă, iar în locul ei a rămas doar bezna. Nimicul.

A simțit dintr-odată o durere sfâșietoare, ca și cum o mie de pumnale i-ar fi retezat toate fibrele corpului, în timp ce era tras, *târât* printr-o materie mai densă decât noroiul.

Desfăcut și refăcut din bucăți mai ascuțite decât cioburile de cleștar.

În pieptul lui s-a trezit la viață o altă ființă, iar asta îi făcea inima să-i bubuie ca o tobă. Prin noile lui vene curgea de-acum, năvalnic, un alt sânge,

care-i punea în mișcare mușchii care prindeau contur, iar în piept îl apăsa ceva, aproape înecându-l. A simțit că se sufoca și gura lui a căpătat forma prin care să poată trage aer în plămâni. Auzul i-a revenit, făcându-l să perceapă țipete.

Țipetele lui!

Amintirile s-au izbit parcă de el, copleșindu-l. O femeie care ba îl striga, ba îi șoptea numele.

Niște ochi negri, un zâmbet viclean, buzele ei pe gura lui... Trupurile lor strâns lipite în întunericul unei peșteri.

Aceiași ochi, uluiți, în care se citea înțelegerea faptului că fusese trădată, într-o infirmerie pe jumătate prăbușită.

Un bărbat înecat, plin de solzi și de tentacule, aplecându-se, amenințător, asupra lui, cu o sabie ruginită în mâna de pe care picura apă.

Dara a deschis ochii, îngrozit, dar nu a izbutit să zărească decât întunericul, beznă. Durerea începea să dispară, dar totul i se părea nefiresc: corpul lui era mult prea ușor, dar și mult prea adevărat, vibrând așa cum nu mai vibrase de zeci de ani. De secole. A simțit din nou că se sufoca și a deschis gura, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte cum trebuia să tragă aer în piept.

O mână l-a strâns de umăr și trupul lui a fost cuprins de un val de căldură și de liniște. Durerea s-a risipit, iar inima a început să i se domolească.

S-a simțit ușurat. Dara ar fi recunoscut atingerea unui nahid oriunde.

— Nahri, a șoptit el.

Lacrimile îi ardeau ochii.

— O, Nahri, îmi pare rău! a continuat. Îmi pare atât de rău! N-am vrut niciodată să...

Cuvintele i-au murit pe buze. Își zărise propria mână.

Era roșie ca focul și avea gheare oribil de ascuțite!

Înainte să apuce să urle de groază, în fața ochilor lui a apărut chipul unei femei.

„Nahri!”

Ah, nu era Nahri! Deși Dara vedea limpede năluca acesteia în expresia femeii.

Daev-a aceasta era în vârstă și chipul îi era ușor ridat. În părul negru, care era tăiat drept și care îi ajungea până la umeri, se iviseră deja firele argintii.

Părea aproape la fel de zguduită pe cât se simțea și Dara. Încântată, dar tulburată, șocată. A întins mâna și l-a atins ușor pe piept.

— Am izbutit! a șoptit ea. În sfârșit, am izbutit!

Dara s-a uitat cu oroare la mâinile lui care ardeau de-a dreptul.

Smaraldul detestat al inelului de rob a sclipit.

— De ce arăt așa?

Vocea îi era gătită de groază.

— Oare ifritul...?

— Nu, l-a liniștit repede femeia. Te-ai eliberat de ifrit, *Darayavahoush*! Te-ai eliberat *de toți și de toate!*

Cuvintele ei nu îi răspunseseră, de fapt, la niciuna dintre întrebări.

Dara se uita cu gura căscată la pielea lui cumplită, simțindu-se cuprins de groază.

În niciuna dintre lumile cunoscute de el niciun *djinn* sau *daeva* nu arătase în halul acela, nici măcar după ce fuseseră dezrobiți.

Într-un cotlon îndepărtat al minții, Dara încă o mai auzea pe sora lui implorându-l să se întoarcă în grădina străbunilor.

„Tamima!”

A fost copleșit de suferință, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji, sfârâind pe pielea încinsă.

S-a cutremurat.

Magia aceea care îi curgea prin vene i se părea brută, aspră, nouă, năvalnică și de nestăpânit. A tras adânc aer în piept și pânzele cortului în care se aflau s-au mișcat cu putere.

Femeia l-a luat de mână.

— Liniștește-te, *afshin*-ule! l-a îndemnat. Ești în siguranță! Ești liber!

— *Dar ce sunt?*

S-a uitat din nou la ghearele lui, dezgustat de vederea lor.

— Ce mi-ai făcut? a continuat.

Femeia a clipit, părând uimită de disperarea din vocea lui.

— Am făcut din tine o minune! Un miracol! Primul *daeva* eliberat de blestemul lui Suleiman în aproape trei mii de ani.

„Blestemul lui Suleiman!”

S-a uitat la ea, uluit. Deși vorbele îi răsunau în minte, tot nu i se părea posibil!

Asta era... era o *blasfemie*!

Poporul lui îl cinstea pe Suleiman! Ai lui se supuneau legilor profetului!

Dara ucise în numele acelor legi!

S-a ridicat repede în picioare. Pământul s-a cutremurat sub el și pânza cortului a fluturat nebunește sub o pală de vânt fierbinte. A ieșit afară.

— *Afshin*-ule! l-a strigat *nahida*.

Daev-ul și-a înăbușit un strigăt de uimire. Se așteptase să vadă munții întunecați și plini de vegetație din orașul lui clădit pe-o insulă, dar, în locul lor, Dara nu avea în față decât un deșert nesfârșit și pustiu.

Apoi, a recunoscut meleagurile acelea și l-a cuprins groaza: conturul stâncilor de sare și singurul turn de piatră, care stătea ca o santinelă în depărtare îi erau știute!

„Dasht-e Loot!”

Deșertul aflat în partea de miazăzi a *Daevastanei*, atât de fierbinte și de neprimitor, încât păsările se prăbușeau moarte când zburau deasupra lui!

În toiul revoltei *daev*-ilor, Dara îl ademenise pe Zaydi al Qahtani în deșertul Dasht-e Loot. Îl prinsese și îl ucisese pe fiul lui Zaydi într-o luptă care ar fi trebuit să încline balanța victoriei în acel război în favoarea *daev*-ilor.

Dar nu așa se sfârșiseră lucrurile pentru Dara în Dasht-e Loot.

Un hohot de râs ca un cârâit l-a adus, pe neașteptate, cu picioarele pe pământ.

— Ei, ăsta chiar c-a fost un rămășag pe care l-am pierdut...

Vocea care se auzise în spatele lui avea ceva viclean și părea să plutească spre el dinspre cea mai urâtă amintire a lui Dara.

— Nahida chiar a făcut-o!

Dara s-a răsucit fulgerător, clipind des din cauza strălucirii soarelui. În fața lui erau trei ifriți care așteptau în niște ruine care păreau să fi fost, cândva, zidurile unui castel omenesc, distrus de timp și de intemperii.

Aceiași ifriți care îi urmăriseră pe el și pe Nahri peste râul Gozan, după o întâlnire înfricoșătoare, din care scăpaseră cu mare greutate!

Căpetenia lor – Aeshma, și-a amintit Dara că-l chema – a sărit de pe un zid prăbușit și s-a apropiat de el, rânjind.

— Chiar seamănă cu noi, a spus el, batjocoritor. Presupun c-asta chiar c-a fost un șoc pentru *afshin*!

— Mare păcat c-arată așa!

Ifritul care vorbise acum era femeie.

— Îmi plăcea tare mult cum arăta înainte! a continuat.

I-a zâmbit apoi cu viclenie și i-a întins un coif de fier forjat.

— Ce zici, Darayavahoush? Vrei să vezi dacă-ți mai vine?

Privirea lui Dara s-a îndreptat spre coif. Era acum albastru-verzui din cauza coclelii, dar a recunoscut pe loc marginile tocite ale aripilor de *shedu* care se ridicau din părți. Creasta îi fusese cândva împodobită cu pene de *shedu*, care se transmiteau din tată-n fiu, ca moștenire. Dara își amintea până în clipa aceea cum fusese cuprins de înfiorare, când atinsese pentru prima oară penele acelea!

Cu o groază tot mai mare, s-a uitat din nou la ruine. La golul întunecat pe care îl împrejmuiau acele ziduri, un hău negru în mijlocul nisipului luminat de lună. Era puțul în care, cu secole în urmă, fusese aruncat cu ură pentru a fi înecat și recompus

apoi cu sufletul înrobit de ifritul care, degajat, lipsit de griji, învârtea acum pe deget coiful *afshin*-ului.

Dara a sărit în spate și s-a apucat cu mâinile de cap. Nimic din toate acestea nu avea vreo noimă, dar toate îi sugerau ceva inexplicabil. De nepătruns.

Ceva care nu se cuvenea pomenit, atât era de ticălos, de scandalos.

Disperat, a încercat să o strige pe cea dintâi ființă care i-a venit în minte.

— Na-Nahri! s-a bâlbâit el.

O lăsase strigându-i numele pe o corabie mistuită de flăcări, înconjurată de dușmanii lor.

Aeshma și-a dat ochii peste cap.

— Ți-am spus doar că pe ea o s-o cheme prima dată! s-a oțărât ifritul. *Afshin*-ii sunt ca niște câini pentru nahizii lor, căroră le rămân credincioși, indiferent de câte ori îi biciuiesc aceștia!

Apoi căpetenia demonilor și-a îndreptat din nou atenția spre Dara.

— Micuța ta tămăduitoare e în Daevabad! i-a spus.

„Daevabad!”

Orașul lui!

Banu nahida lui!

Durerea trădării, a faptului că o înșelase, pe care o citise în ochii ei negri, mâinile sale pe chipul lui, când îl implora să fugă împreună...

Afshin-ul a scos un strigăt sugrumat și a simțit că ia foc. S-a răsucit pe călcâie, fără să aibă habar încotro s-o pornească. Știa doar că trebuia să se întoarcă în Daevabad!

Și apoi s-a auzit bubuitura unui tunet, s-a întrezărit o străfulgerare a unui foc cumplit, iar deșertul a dispărut pe dată.

Dara a clipit. Apoi s-a clătinat. Era pe malul stâncos al unui râu năvalnic ce sclipea întunecat sub el. Pe celălalt țărm, stâncile de calcar se ridicau pe cerul nopții, lucind slab.

„Râul Gozan!”

Cum ajunsese acolo din deșertul Dasht-e Loot într-o clipită, Dara nu putea să priceapă nici în

ruptul capului! Dar nu avea nicio importanță! Nu în clipa aceea!

Singurul lucru care mai conta era că se întorcea în Daevabad să o salveze pe Nahri de la nimicirea pe care el însuși o uneltise.

S-a repezit înainte.

Granița nevăzută care ascundea orașul Daevabad de restul lumii era la numai câteva clipe de mers distanță de malul râului pe care îl traversase de nenumărate ori în viața lui de muritor, când se întorcea de la vânătoare cu tatăl lui sau din misiunile primite ca tânăr soldat. Era un prag, un vâl fermecat care cădea pe dată în fața oricărei persoane care avea măcar un strop de sânge *daeva*, dând la iveală munții cețoși care înconjurau lacul blestemat al orașului.

Dar, în clipa aceea, cum stătea el acolo, nimic-nimic nu s-a întâmplat!

A fost cuprins de groază.

Așa ceva nu era cu putință!

A încercat din nou, a străbătut câmpia în toate părțile și a alergat de-a lungul râului, încercând să găsească vâlul care ascundea orașul.

După ce încercase, poate, de vreo sută de ori, s-a prăbușit în genunchi. A început să plângă, iar din mâinile lui au țâșnit flăcări.

Apoi s-au auzit bubuitul unui tunet și sunetele scoase de cineva care se apropia în fugă, dar și suspinul plin de furie al lui Aeshma.

O femeie a ingenuncheat, în tăcere, lângă *afshin*. Era aceeași femeie *daev*-ă pe care o văzuse prima oară când se trezise, aceea care semăna atât de mult cu Nahri.

Au urmat câteva clipe de liniște, pe care doar răsuflarea lui gâfâită o mai tulbura.

În cele din urmă, Dara a vorbit.

— Sunt în iad? a întrebat în șoaptă, dând glas spaimei care i se cuibărise în inimă și nesiguranței care îl împiedicase s-o ia pe sora lui de mână, să meargă în grădină. Aceasta este pedeapsa pentru toate câte le-am făcut în viața mea?

— Nu, Darayavahoush, nu ești în iad! l-a liniștit femeia.

Tonul încurajator al vocii ei calme l-a îndemnat să continue:

— Nu am putut trece de vâl, a murmurat, cu un glas sugrumat de emoție. Nici măcar nu-l pot găsi! Sunt blestemat, de bună seamă! Am fost surghiunit, izgonit din casa mea și...

Femeia l-a prins de umăr.

— Nu ești blestemat! i-a spus ea, cu hotărâre. Nu poți trece pragul pentru că nu mai porți blestemul lui Suleiman! Pentru că ești liber!

Dara a clătinat din cap.

— Nu pricep! i-a mărturisit.

— Vei înțelege! l-a încredințat.

Și, zicând acestea, bătrâna i-a prins bărbia cu mâna, iar Dara s-a trezit că se întorcea să se uite la ea, simțindu-se ciudat de liniștit datorită siguranței care i se citea în ochii negri.

— Ți s-a dăruit mai multă putere decât a avut un *daeva* în mii și mii de ani! O să găsim o cale să te poți întoarce în Daevabad, îți făgăduiesc!

I-a strâns mai tare bărbia, înainte să adauge:

— Și când o vom găsi, Darayavahoush... o să profităm de ea. O să-i salvăm pe toți ai noștri! O s-o salvăm pe Nahri!

Dara s-a uitat în ochii ei, dorindu-și cu disperare ca tot ce îi spusese să se adeverească, să se îndeplinească.

— Cine ești? a șoptit *afshin*-ul.

Pe buzele ei a înflorit un zâmbet care-i era atât de cunoscut, de familiar, încât i-a sfâșiat inima, de-a dreptul.

— Numele meu este *banu* Manizheh! i-a mărturisit.

I NAHRI

Nahri a închis ochii, întorcându-și fața spre soare, să se bucure de căldura acestuia pe care o simțea pe obraji. A tras adânc aer în piept, savurând mirosul de pământ reavăn care venea dinspre munții îndepărtați, precum și briza proaspătă a lacului.

— Au întârziat! s-a plâns Muntadhir. Mereu întârzie! Am impresia că le place să ne vadă stând așa, cu ochii-n soare.

Zaynab s-a strâmbat.

— Dhiru, tu n-ai ajuns la timp la niciun eveniment din viața ta! l-a dojenit prințesa pe fratele ei mai mare. Chiar vrei să începi o asemenea luptă?

Nahri nu a băgat în seamă gâlceava lor, a inspirat din nou aerul răcoros și s-a desfătat cu liniștea locurilor. Se întâmpla rar să se bucure de o astfel de libertate și avea de gând să savureze totul. Învățase pe pielea ei că nu exista nicio altă cale.

Prima oară când încercase să se furișeze din palat fusese la puțin timp după noaptea petrecută pe corabie. Căutase cu disperare ceva care să-i abată gândurile și jinduia să rătăcească prin locuri din oraș pe unde nu mai fusese, prin unele în care să nu mai fie bântuită de gândul la Dara.

Drept pedeapsă, Ghassan poruncise să fie adusă în fața lui slujnica ei, Dunoor. Apoi chiar acolo, sub ochii lui Nahri, îi legase nefericitei limba cu farmece, pentru că nu anunțase dispariția lui *banu nahida*, lipsind-o de darul vorbirii pentru totdeauna.

A doua oară, Nahri fusese mânată de sfidare. Ea și Muntadhir urmau să se căsătorească în curând. Era o *banu nahida*! Cine se credea Ghassan, s-o țină închisă pe ea în orașul străbunilor ei?

De data aceasta fusese mai grijulie, asigurându-se ca toate însoțitoarele sale să aibă scuza că fuseseră trimise cu treburi și se folosiseră chiar de palat pentru a se ascunde, înaintând pe coridoarele aproape neumblate.

Cu toate acestea, Ghassan izbutise să afle, din nou, totul. Așa că îl adusese pe străjerul care dormise când ea trecuse pe lângă el în vârful degetelor și pusese să fie biciuit până când nu mai rămăsese pe spatele lui nicio urmă de piele nesfâșiată.

A treia oară, Nahri nici măcar nu se ferise. Proaspăt căsătorită cu Muntadhir, se hotărâse să facă o plimbare de la Marele Templu până la palat, într-o zi cu soare. Nu-și închipuise că Ghassan – care era acum socrul ei – ar fi putut avea ceva împotriva. Pe drum, poposise la o cafenea micuță din cartierul *daev*-ilor, unde petrecuse câteva momente plăcute stând de vorbă cu proprietarii surprinși și bucuroși.

A doua zi, Ghassan a poruncit ca amândoi *daev*-ii să fie aduși la palat. De data aceasta, nu a mai fost nevoie să îi pedepsească. Nahri abia ce le-a văzut chipurile înfricoșate, că s-a aruncat în genunchi și a jurat că nu va mai pleca niciodată fără să aibă voie.

Asta însemna că nu rata niciodată ocazia să iasă dintre zidurile palatului. În afară de ciondăneala copiilor regelui și de țipătul unui șoim, pe lac era liniște deplină, iar aerul o învăluia într-o liniște binecuvântată și profundă.

Ușurarea ei nu a trecut neobservată.

— Soția ta arată ca o persoană care a fost eliberată după un secol petrecut în temniță, a murmurat Zaynab, la câțiva pași de ea.

Vorbise încet, dar Nahri avea darul de a auzi șoaptele.

— Până și mie începe să-mi pară rău pentru ea, deși una dintre vițele din grădina ei mi-a smuls felegeanul din mână ultima oară când am luat ceaiul împreună, a murmurat prințesa.

Muntadhir i-a făcut semn să tacă.

— Sunt sigur că nu a vrut să facă una ca asta! a șoptit emirul. Uneori... se mai întâmplă așa când e ea în preajmă.

— Am auzit că una dintre statuile de *shedu* l-a ciupit pe un soldat care a pălmuit-o pe servitoarea ei, a continuat Zaynab.

— Poate că n-ar fi trebuit să-i pălmuiască servitoarea! a sugerat prințul.

Șoaptele lui Muntadhir căpătaseră un ton mai aspru.

— Dar destul cu bârfele! a curmat el șușoteala. Nu vreau ca avăⁱⁱⁱ să audă lucruri de-astea.

Nahri a zâmbit sub vălul ei, plăcut surprinsă de felul în care soțul său îi lua apărarea. Cu toate că erau căsătoriți de aproape cinci ani de-acum, Muntadhir îi lua arareori partea în fața celor din familia lui.

A deschis ochii și a admirat priveliștea. Era o zi frumoasă, una dintre puținele în care niciun nor nu păta albastrul strălucitor și adânc al cerului din Daevabad.

Toți trei așteptau în fața portului odinioară măreț al orașului. Docurile erau încă folosite, dar restul portului era o ruină și, după cât se părea, fusese în halul acela de păraginire de câteva secole bune. Dintre pietrele crăpate ieșeau buruieni, iar coloanele de granit decorative erau prăbușite. Singurul lucru care mai amintea de măreția apusă se afla chiar în spatele lui Nahri: chipurile lucioase de bronz ale străbunilor ei sculptate cu migală în zidurile rezistente ale orașului.

În fața ei se zăreau lacul și munții învăluiți de o păclă verzuie de pe malul celălalt, care coborau până la fâșia de plajă pietroasă. Lacul însuși era liniștit, cu undele lui tulburi blestemate demult, demult de tot, de un *marid* în vremea unei vrajbe uitate cu cei din Consiliul Nahizilor.

Nahri se străduia din răputeri să nu se gândească la toate acestea. Nici nu-și lăsa privirea să alunece spre miazăzi, acolo unde stâncile înalte din spatele palatului coborau până la apele întunecate. Încă nu putea să se gândească măcar la ce se întâmplase pe luciul lor cu cinci ani în urmă!

Aerul a pâlpâit și a sclipit, atrăgându-i atenția spre mijlocul lacului.

Veniseră cei din neamul ayaanle!

Corabia care ieșise de sub vâl părea desprinsă dintr-un basm, căci plutea prin ceață cu o grație care contrasta cu dimensiunea sa uluitoare. Nahri crescuse pe malul Nilului și era deprinsă să vadă nave – de la nenumăratele feluci delicate și bărcile pescărești, până la uriașele vase pline de mărfuri care treceau fără de oprire pe apele fluviului măreț.

Dar corabia aceea nu semăna deloc cu vreuna dintre acelea bine cunoscute ei, căci părea destul de mare, încât să încapă în ea sute de călători, iar lemnul de tec negru din care fusese făcută sclipea orbitor în soare în timp ce înainta pe lac. Pe catarge fluturau flamuri de un albastru-verzui, împodobite cu blazoane care înfățișau piramide țesute cu fir de aur și tablete de sare în formă de stele brodate cu fir de argint. Numeroasele vele de culoarea ambrei – și Nahri numărase cel puțin douăsprezece! – se umflau în vânt, impunătoare, făcând să pară de-a dreptul neînsemnate punțile lustruite. Pânzele acelea de corabie, segmentate și dungate, semănau mai mult cu niște aripi decât orice altceva aflat la bord și tremurau și se unduiau în vânt ca și cum ar fi fost ale unei păsări vii.

Uimită, Nahri s-a apropiat de frații Al Qahtani.

— Cum au reușit să ajungă aici cu corabia? i-a întrebat.

Singurul teritoriu care exista în afara granițelor vrăjite ce mărgineau lacul imens din Daevabad și munții cețoși era o întindere vastă de deșert stâncos.

— Pentru că nu-i o corabie obișnuită, i-a răspuns Zaynab, zâmbind. E una de deșert. Sahraynii au închis-o. Și doar ei știu să le facă, fiindcă au mare grijă să păstreze taina magiei lor. Un căpitan iscusit poate zbura în jurul lumii cu o astfel de navă.

A oftat, cu o privire în care se citeau și admirația, și tristețea.

— Sahraynii le cer celor din neamul ayaanle o avere pentru a le îngădui să le întrebuințeze, dar folosirea lor e nespus de grăitoare! a adăugat domnița.

Muntadhir nu părea la fel de impresionat de preafrumoasa corabie.

— E nespus de interesant cum de cei din neamul ayaanle au putut să-și permită o astfel de corabie, când birurile din Ta Ntry sunt strânse cu așa de multă caznă de-atât amar de vreme! s-a stropșit emirul.

Nahri i-a aruncat o privire soțului său. Deși Muntadhir nu îi vorbise niciodată direct despre problemele economice ale orașului, acestea erau limpezi pentru oricine – mai ales pentru o *banu nahida* care tămăduia rănille căpătate în timpul antrenamentelor de soldații ce se plâneau de micșorarea rațiilor și care îi dezlega pe secretarii din ce în ce mai istoviți ai vistieriei de vrăjile pe care ei și colegii lor și le aruncau unii asupra altora în ultima vreme.

Din fericire, declinul acesta nu îi afecta prea tare pe *daev*-ii ei – mai ales pentru că aceștia încetaseră să mai facă schimburi cu alte triburi după ce Ghassan încuviințase, tacit, după moartea lui Dara, ca tarabele să le fie distruse, iar negustorii, hărțuiți în Marele Bazar. Ce rost ar mai fi avut să facă negoț cu *djinn*-ii, când nimeni nu îi ocrotea?

Corabia ayaanle s-a apropiat încetișor și velele i-au fost strânse de mateloții îmbrăcați în straie din pânză vărgată, în culorii vii, care purtau bijuterii de aur și care zoreau de colo-colo. Pe puntea de sus, o creatură, care semăna cu o himeră, având un corp de felină, acoperit cu solzi rubinii, se smucea într-un frâu de aur, făcând să-i sticlească în soare coarbele ca niște diamante și bătând din coada-i ca de șarpe.

Nici n-a ancorat bine corabia, că mai mulți pasageri au coborât de pe navă și s-au apropiat de grupul celor de os domnesc. Printre ei era un bărbat înveșmântat într-o robă amplă, albastră-azurie, care avea un turban argintiu, care îi învăluia și capul, și gâtul.

— Emirule Muntadhir! a salutat bărbatul, zâmbind și făcând o plecăciune cuviincioasă. Pacea lui Allah fie cu tine!

— Pacea lui Allah fie și cu tine! i-a răspuns Muntadhir, politician. Ridică-te, rogu-te!

Bărbatul ayaanle și-a îndreptat spatele și i-a zâmbit cu mai multă sinceritate lui Zaynab.

— Mica mea prințesă, cât ai crescut! a spus el și a izbucnit în râs. Te-nduri să-i faci o mare onoare unui bătrân zaraf, unuia care schimbă bani, venind să mă întâmpini în persoană!

— Onoarea e de partea mea! l-a asigurat Zaynab cu o grație pe care Nahri n-ar fi avut niciodată răbdare să-nvețe cum s-o imite. Trag nădejde că drumul ți-a fost lesnicios și bun!

— Slavă lui Allah pentru milostenia sa!

Bărbatul s-a întors spre Nahri, iar ochii lui aurii au licărit de uimire.

— Aceasta să fie, oare, fata nahidă? a întrebat.

Apoi a clipit, iar lui Nahri nu i-a scăpat faptul că s-a dat puțin înapoi.

— Este *soția mea*, l-a corectat Muntadhir, pe un ton vădit mai rece.

Nahri s-a uitat în ochii lui și s-a apropiat de el, strângându-și ușor *chador*-ul.

— Eu sunt *banu nahida*, a spus ea prin vâl. Am auzit că te numești Abul Dawanik.

Bătrânul i-a făcut o plecăciune și a încuviințat:

— Ai auzit bine.

Nu și-a desprins o clipă ochii de pe chipul ei, iar lui Nahri i se părea că iscodirea lui îi făcea pielea să i se furnice. Bărbatul a clătinat din cap.

— Uimitor! a exclamat. Nu mi-am închipuit vreodată că voi întâlni o nahidă adevărată.

Nahri a scrâșnit.

— Din când în când, îmi este îngăduit să părăsesc palatul și să-i îngrozesc pe *djinn*-i.

Muntadhir și-a dres vocea.

— Am pregătit în caravanseraiul regal locuri pentru toată suita ta și pentru mărfurile tale, l-a încredințat emirul pe bătrân. M-aș bucura să vă însoțesc eu însumi acolo.

Abul Dawanik a oftat și a murmurat:

— Vai, tare puținică marfă avem cu noi! Ai mei ar fi avut nevoie de mai mult timp să izbutească să adune toate dările pentru caravana birurilor.

Chipul lui Muntadhir a rămas neclintit, expresia nu i s-a schimbat câtuși de puțin, dar Nahri a simțit că inima îi bătea mai tare.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea! a spus emirul.

Avertismentul care se deslușea în vocea lui îi amintea așa de mult de Ghassan, încât Nahri a simțit c-o trecea un fior rece.

— Știi cât de puțin timp a mai rămas până la Navasatem, nu-i așa? E destul de greu să plănuiești o sărbătoare ce are loc doar la o sută de ani odată, când plata birurilor întârzie mereu.

Abul Dawanik s-a uitat la Muntadhir cu aerul cuiva jignit.

— Chiar așa, ne aruncăm direct în discuția asta despre bani, emirul meu? Regulile ospitalității geziri cu care sunt obișnuit cereau să mai fi sporovăit cel puțin vreo zece minute despre nimicuri politicoase.

Răspunsul lui Muntadhir a fost direct:

— Poate c-ai prefera compania tatălui meu în locul aceleia pe care o ofer eu însumi.

Abul Dawanik nu a părut deloc intimidat. Dacă, înainte de a da vreun răspuns, se schimbase, într-adevăr, ceva în expresia lui, atunci, după cum a observat Nahri, fusese doar pentru ca bătrânul să pară, parcă, și mai viclean.

— Nu e nevoie să mă ameninți, Înălțimea Ta! Caravana e pe drum, în urma noastră, și va sosi după câteva săptămâni.

I-au strălucit ochii când a adăugat:

— Și nu mă îndoiesc că te va umple de bucurie ce îți va aduce.

Din spatele lor, de dincolo de zidurile orașului, s-a auzit *adhan*-ul, care-i chema pe credincioși la rugăciunea de la amiază. Invocarea melodioasă se ridica și cobora, asemenea unor valuri din ce în ce mai slabe, pe măsură ce muezinii din minaretele aflate din ce în ce mai departe o preluau și o repetau, iar Nahri a încercat să-și înăbușe împunsătura

cunoscută a durerii stârnite de dorul de casă. *Adhan-ul* o făcea întotdeauna să se gândească la Cairo.

— Dhiru, negreșit că asta poate să mai aștepte! a spus Zaynab, încercând, neîndoios, să atenueze încordarea dintre cei doi bărbați. Abul Dawanik este oaspetele nostru. A făcut o călătorie lungă. Ce-ar fi ca voi doi să mergeți să vă rugați împreună și apoi să vă duceți în caravanserai? Aș putea s-o însoțesc eu pe Nahri înapoi la palat.

Muntadhir nu a părut încântat, dar nici nu s-a opus.

— Te-ar supăra? a întrebat-o el pe Nahri, curtenitor.

„Am de ales?” s-a întrebat *banu nahida* în sinea ei.

Slujitorii lui Zaynab veniseră deja cu palanchinul, acea cușcă nespus de frumoasă care avea să o ducă pe Nahri înapoi în temnița sa aurită.

— Sigur că nu, a murmurat ea, apoi s-a îndepărtat de malul lacului, pornind în urma cumnatei sale.

Nu au vorbit prea mult pe drumul de întoarcere. Zaynab părea adâncită în gânduri, iar Nahri era bucuroasă că își putea odihni ochii înainte de a ajunge în infirmeria ei cea aglomerată.

Numai că palanchinul s-a oprit brusc, mai devreme decât ar fi trebuit.

Nahri s-a trezit din moțâiala ei cu o tresărire, s-a frecat la ochi și s-a încruntat când a văzut-o pe Zaynab cum își scotea în grabă niște bijuterii. A privit-o apoi pe prințesă cum le ascundea sub o pernuță și cum scotea de sub bancheta tapisată cu brocart două *abaya* de pânză, folosind-o pe una din ele pentru a-și acoperi rochia de mătase.

— Vom fi jefuite? a întrebat-o Nahri, sperând, într-un fel, să fie adevărat.

Un jaf ar fi însemnat o amânare a revenirii la palat, unde Ghassan o supraveghea neconținut.

Zaynab și-a strâns părul într-un șal negru.

— Sigur că nu! a liniștit-o. Mă duc la plimbare!

— La plimbare?

— Nu ești singura care vrea să mai scape, din când în când, iar eu, una, profit de orice ocazie care se ivește.

I-a aruncat cea de-a doua *abaya*.

— Repede, pune-ți asta pe tine! a povățuit-o. Și ține-ți fața acoperită!

Nahri s-a uitat la ea, uimită.

— Vrei să vin și eu? s-a mirat.

Zaynab s-a uitat fix la ea.

— Te cunosc de cinci ani! N-am curaj să te las singură cu bijuteriile mele! i-a răspuns.

Nahri a șovăit, ispitită de idee. Dar chipurile înspăimântate ale celor pe care Ghassan îi pedepsise din cauza ei i-au apărut de îndată în minte, iar inima i s-a umplut de frică.

— Nu pot. Tatăl tău va...

Chipul lui Zaynab s-a îmblânzit.

— Până acum nu m-a prins niciodată, să știi! s-a lăudat, ghicindu-i gândurile. Și dacă mă va prinde azi, o să iau totul asupra mea, făgăduiesc!

A împins-o ușor.

— Hai, rogu-te! a îndemnat-o. Mi se pare că ai nevoie de o ieșire chiar mai mult decât mine.

Nahri a analizat repede situația. Ghassan avea, într-adevăr, o slăbiciune pentru singura lui fiică, așa că, după încă o clipă de șovăire, s-a lăsat ispitită. Și-a scos repede cele mai bătătoare la ochi bijuterii regale, le-a pus în săculețul pe care i l-a oferit Zaynab și a coborât după aceasta din palanchin.

După cele câteva cuvinte rostite în șoaptă și după felul în care prințesa i-a făcut cu ochiul unuia dintre servitori, Nahri și-a dat seama că escapadele acestea aveau loc adeseori. Apoi cele două femei au fost înghițite de valul trecătorilor. Nahri mai fusese de multe ori în Cartierul Geziri cu Muntadhir, în vizită la rudele lui, dar nu văzuse nimic prin perdelele palanchinului cu care călătoreau sau din odăile somptuoase ale conacelor. Femeile de la palat nu trebuiau să se amestece cu cele obișnuite, darămite să rățăcească singure pe străzi!

La prima vedere, cartierul părea mic, căci, deși orașul era stăpânit de o familie geziri, se zvonea că, de fapt, cei mai mulți membri ai tribului preferaseră să trăiască în munți stâncoși cu care erau obișnuiți. Dar era un cartier plăcut vederii: *bâdgir-ii*^[2] se înălțau sus, sus, împrăștiind adierile răcoroase de pe lac printre șirurile lungi de case înalte din cărămidă, ale căror fațade deschise la culoare erau împodobite cu obloane de cupru și stucaturi dantelate. În față era sukul, piața ferită de soare printr-un acoperiș improvizat din rogojini de papură și răcorită de un pârau cu apă sclipitoare, plin de gheață fermecată, care curgea printr-un șanț tăiat în mijlocul străzii. Peste drum de suk era moscheea cea mare a orașului, iar lângă ea se înălța un mare pavilion plutitor, umbrit de curmali și de lămâi, unde câteva familii se ospătau cu halva cu cacao, cafea și alte bunătăți luate din piață.

Și peste toate acestea se ridica turnul înalt al Citadelei, sediul Gărzii Regale, care își întindea umbra peste Cartierul Geziri și peste Marele Bazar din apropiere, scos în evidență față de zidurile de bronz ce separau orașul Daevabad de lacul lui cel aducător de moarte. Nisreen îi declarase cândva lui Nahri – una dintre nenumăratele sale avertismente sumbre referitoare la cei din neamul geziri – că, se spunea, Citadela fusese prima construcție ridicată de Zaydi al Qahtani, după ce cucerise Daevabadul și alungase Consiliul Nahizilor, de unde stăpânise vreme de ani și ani, lăsând ca palatul regal să se prăgănească, să devină doar o ruină cu pereții mânjiți de sângele străbunilor ei.

Și, chiar în clipa aceea, când se gândea la istoria cumplită a cartierului, Zaynab a luat-o de braț și a tras-o spre piață, iar Nahri s-a lăsat condusă cu bucurie. Cu un gest dibaci, dar făcut aproape fără de voie, a șterpelit în trecere o portocală bine coaptă de pe o tarabă. Era un lucru nesăbuit să fure, dar se simțea atât de liberă cum umbla așa, pe străzile aglomerate! Ce era drept, nu era Cairo, dar vânzoleala trecătorilor grăbiți, aroma mâncărurilor

și grupurile de bărbați care ieșeau din moschee îi erau îndeajuns de familiare, încât să-i aline puțin dorul de casă. Era din nou o anonimă, după atâția ani, iar asta i se părea de-a dreptul încântător.

Au încetinit pasul după ce au pătruns în piața adumbrată.

Nahri se uita în jur, fascinată.

O femeie-sticlar transforma nisipul fierbinte într-un clondir din sticlă pestriță, iar peste drum de ea un război de țesut mergea singur, trăgând și înfășurând fire de lână în culori aprinse, și fiind gata-gata să termine un covoraș de rugăciune. De la o tarabă acoperită cu flori venea o aromă puternică, fiindcă un parfumer stropea cu apă de trandafiri și mosc o tipsie sclipitoare cu ambră topită. Alături, doi gheparzi dresați să ajute la vânătoare, care aveau zgărzi bătute cu diamante, stăteau tolăniți pe niște perne suspendate prin magie, împărțind spațiul din fața unei dughene cu două păsări-de-foc care țipau ascuțit.

Zaynab s-a oprit să mângâie marile feline, iar Nahri a luat-o înainte. Pe o alee era un șir de vânzători de cărți, iar *banu nahida* s-a dus direct la ei, captivată de imaginea tomurilor așezate frumos pe rogojini și pe mese. Deși câteva aveau o aură magică, neîndoios, cu copertile lor din solzi și cu paginile care le scliceau ușor, cele mai multe păreau cu totul și cu totul omenești. Nahri nu era deloc surprinsă: dintre toate triburile *djinn*-ilor se spunea că gezirii erau cei mai apropiați de oamenii cu care conviețuiau în bună pace.

Tânăra s-a oprit la prima tarabă. Majoritatea cărților erau scrise în arabă, iar asta a făcut-o să simtă o împunsătură ciudată în inimă, căci aceea fusese prima limbă în care învățase să citească, iar ea, una, nu putea despărți în mintea sa deprinderea aceea de gândul la tânărul prinț care o ajutase s-o capete. Fiindcă nu voia să se gândească la Ali, s-a uitat într-o doară spre cealaltă tarabă. În mijlocul acesteia trona un op pe a cărui scoarță fuseseră schițate trei piramide.

Nahri a fost acolo într-o clipită și a luat cartea în mâini ca și cum ar fi îmbrățișat un prieten de mult pierdut. Erau piramidele faimoase din Giza, de bună seamă, și, răsfoind paginile tomului, a mai descoperit și alte monumente cunoscute din Cairo: cele două minarete ale porții Bab Zuweila și vastul interior al geamiei Ibn Tulun. A mai zărit și imaginea a trei femei îmbrăcate în aceleași veșminte negre pe care odinioară le purtase și Nahri care luau apă din Nil, precum și niște bărbați care sortau movile de trestie de zahăr.

— Aveți ochi buni, domnișoară! a firitisit-o anticarul.

Un geziri în vârstă s-a apropiat încetîșor de ea.

— Este una dintre cele mai noi achiziții de carte umană și nu am mai văzut vreodată așa ceva! i-a mărturisit. Un negustor sahrayn a cumpărat-o când a traversat Nilul.

Nahri și-a trecut degetele pe prima filă. Cartea era scrisă cu niște caractere necunoscute.

— Ce limbă-i asta? l-a întrebat pe bătrîn.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Nu știu prea bine, i-a mărturisit. Literele par să semene cu acelea din cărțile latinești vechi. Negustorul care a luat-o nu a stat prea mult în Egipt; a spus că i s-a părut că oamenii de acolo erau prinși într-un soi de război.

„Auzi la el: «un soi de război»!” s-a minunat Nahri și degetele parcă i s-au încleștat și mai tare pe carte.

Egiptul abia fusese ocupat de franțuji când plecase ea de acolo și, mai înainte a acestora, fusese stăpînit de otomani... Părea că soarta ei era să aparțină veșnic unui popor subjugat oriunde s-ar fi dus.

— Cât ceri pe ea? l-a iscodit pe babalâc.

— Trei dinari!

Nahri s-a uitat la el cu ochii mijiți.

— Trei dinari? s-a mirat. Ai, cumva, impresia c-aș fi făcută din aur?

Bărbatul părea uluit.

— Atât... atât costă, domniță!

— Poate pentru altcineva, i-a spus ea, în zeflema, prefăcându-se jignită, să-și ascundă încântarea. Nu-ți dau niciun sfanț peste zece dirhami!

Omul a rămas cu gura căscată.

— Dar noi nu facem astfel...

Zaynab se apropiase de ea și de-acum îi strângea brațul cu putere.

— Ce faci? a întrebat-o prințesa.

Nahri și-a dat ochii peste cap.

— Se cheamă „tocmeală”, scumpă surioară! a lămurit-o. Sunt sigură că tu n-a trebuit să faci vreodată asta, dar...

— Gezirii nu se tocmesc niciodată în sukurile comunității noastre! a dojenit-o prințesa.

Cuvintele lui Zaynab erau încărcate de dezgust.

— Asta ar da naștere discordiilor! a încheiat ea.

Nahri a fost de-a dreptul indignată.

— Păi cum, le dați, pur și simplu, cât vă cer? s-a minunat.

Nu-i venea să creadă că se căsătorise cu un bărbat care făcea parte dintr-un popor atât de naiv!

— Și dacă te-nșală? a continuat *banu nahida*.

Zaynab deja îi întinsese trei monede de aur vânzătorului când i-a răspuns:

— Poate-ar fi bine să nu mai crezi tot timpul că vrea cineva să te înșele, ce zici?

Apoi a tras-o pe Nahri de acolo și i-a pus cartea în brațe, adăugând:

— Și nu te mai da în spectacol! Parcă era vorba să nu fim prinse!

Nahri a strâns cartea la piept, puțin rușinată.

— O să-ți dau banii înapoi! a făgăduit.

— Nu mă jigni! a șuierat prințesa.

Vocea lui Zaynab s-a împlânzit repede.

— Nu ești primul nesăbuit pentru care cumpăr cărți omenești peste măsură de scumpe de pe ulicioara asta! a lămurit-o.

Nahri s-a uitat repede la prințesă. Ar fi vrut să insiste asupra acelui subiect la fel de mult pe cât ar

fi vrut să-l schimbe! Căci, în linii mari, cam acestea erau sentimentele contradictorii pe care le simțea față de Alizayd al Qahtani.

„Las-o baltă!”

Avea mai multe căi de a o sâcâi pe cumnata ei.

— Am auzit zvonuri că ți-ar face curte un nobil din Malacca, a spus *banu nahida*, radioasă, după ce au pornit din nou.

Zaynab s-a oprit locului pe dată și a întrebat-o:

— De unde ai auzit una ca asta?

— Păi, știi, mie îmi place nespus de mult să stau la taifas cu pacienții mei!

Printesa a clătinat din cap.

— Pacienții tăi ar trebui să-nvețe să-și țină gura! s-a oțărât. Iar tu, una, neîndoios, s-ar cuveni să-nveți să-ți ții gura! Dar, de bună seamă, meritam una ca asta, de vreme ce ți-am cumpărat cartea aia despre anticele construcții ciudate ale oamenilor!

— Nu vrei să te măriți cu el? a iscodit-o Nahri, descojindu-și portocala șterpelită.

— Ba bine că nu! Fără doar și poate că nu vreau! i-a răspuns Zaynab. Malacca se află hăt, departe, de cealaltă parte a mării! Nu mi-aș mai vedea în veci familia!

În glasul ei se strecurase deja o urmă de dispreț când a adăugat:

— Pe urmă, mai are încă trei soții, vreo doisprezece copii și se apropie de două sute de ani!

— Păi, atunci, refuză „partida”, ce mai aștepți? a îndemnat-o Nahri.

— Asta-i o hotărâre pe care numai tata o poate lua! a lămurit-o Zaynab.

Chipul domniței s-a crispat.

— Iar pețitorul meu e un bărbat putred de bogat! a spus ea, oftând.

Aha! Grijile lui Muntadhir referitoare la starea deplorabilă a vistieriei orașului căpătau de-acum mai multă noimă pentru *banu nahida*.

— Mama ta nu se poate opune? a întrebat Nahri.

Regina Hatset o intimida și nu își închipuia că putea să existe vreo femeie care ar fi acceptat ca

singura ei fiică să fie trimisă la Malacca, oricât de mulți bani s-ar fi primit pentru asta.

Zaynab a părut să șovăie.

— Mama are acum de dus o bătălie încă și mai importantă, a murmurat prințesa.

Au înaintat pe o stradă mai liniștită, care trecea pe lângă Citadelă. Zidurile masive de piatră se ridicau deasupra lor, ascunzând cerul, iar asta o făcea pe Nahri să se simtă mică-mică și cuprinsă de neliniște. Din spatele unor uși duble, rămase deschise, răzbăteau râsete și zăngănitul caracteristic al *zulfikar*-elor.

Neștiind ce să mai spună, Nahri i-a întins o jumătate de portocală.

— Îmi pare rău! i-a șoptit cumnatei sale.

Zaynab s-a uitat ținută la fruct, iar îi ochii ei cenușii a apărut scânteia nedumeririi.

— Tu și fratele meu erați inamici când v-ați căsătorit, a spus ea, poticnit. Uneori mi se pare că și acum sunteți... Cum de... cum de ați...

— Ei, găsești, cumva, o cale, în cele din urmă...

Cuvintele acelea izvorâseră dintr-un cotlon bine ascuns dinăuntru său, acel ungher unde se retrăsese de nenumărate ori de când fusese luată de pe Nil și adusă în Cairo, singură-singurică și speriată de moarte.

— Ai fi uimită să știi câte poate face cineva pentru a supraviețui! a continuat.

Zaynab a rămas de-a dreptul înmărmurită.

— Mă faci să cred c-ar trebui să-i spun lui Muntadhir să doarmă c-un pumnal sub pernă! a exclamat.

— Nu te-aș sfătui să-i spui fratelui tău să țină-n pat arme ascuțite, i-a răspuns Nahri, după ce și-au reluat plimbarea. Având în vedere numărul mare de vizitatori...

S-a înecat, portocala i-a scăpat din mână și s-a simțit cuprinsă de un val de răceală.

Zaynab s-a oprit de îndată.

— Te simți bine? a întrebat-o.

Nahri abia a auzit-o. Avea impresia că o mână nevăzută o apucase de bărbie, silind-o să se uite în lungul străzii pe care veniseră.

Între Citadelă și zidurile de bronz ale orașului păreau să se fi înălțat cândva niște case dărâmate în urmă cu secole întregi. Dalele pavajului, crăpate, erau pline de buruieni și de pământ, iar zidurile de piatră rămase în picioare purtau urmele incendiilor care le mistuiseră.

Chiar în capăt se zăreau câteva clădiri de cărămidă, dărăpănate. Ferestrele fără geamuri dădeau spre stradă, iar golurile acelea negre făceau ca fațadele clădirilor să semene cu o gură căscată, știrbă.

În spatele porticului de la intrarea de demult se zăreau vârfurile unor copaci deși. Zidurile erau acoperite de iedera care gătuia coloanele și ale cărei vițe atârnavă peste pervazurile sparte asemenea unor ștreanguri.

Nahri a făcut câțiva pași, apoi a tras adânc aer în piept, simțind cum îi vibra, parcă, pielea. Putea să jure că umbrele adânci se limpeziseră ușor când se mișcase.

S-a întors spre Zaynab, care venise după ea.

— Ce-a fost aici? a întrebat-o pe domnița geziri, iar cuvintele ei au stârnit ecouri între zidurile de piatră.

Zaynab s-a uitat la ruine, oarecum sceptică.

— Niște ruine? Nu mă pricep așa de bine la clădirile prăbușite dintr-un oraș vechi de aproape trei mii de ani! i-a răspuns.

Strada a prins să se încălzească sub picioarele lui Nahri, încingându-se destul de tare, încât ea să-i simtă dogorea prin sandale.

— Trebuie să intru acolo! a exclamat *banu nahida*.

— Trebuie să... ce?

Dar Nahri deja pornise spre clădire, căci i se risipiseră nu doar toate gândurile la prinți, ci și spaima de pedepsele nemilostive pe care le dădea Ghassan.

Se simțea parcă atrasă într-acolo, iar ochii ei nu se mai puteau dezlipi de clădirile misterioase.

S-a oprit în fața unor uși mari, de bronz. Pe suprafața metalului erau gravate pictograme – o antilopă oryx care făcea un salt, prora unei corăbii, un altar de foc *daeva* și doi solzi. Iar magia părea să radieze de-a dreptul din metal! Cu toate că Nahri nu-și putea închipui că acolo locuia, cu adevărat, cineva, a ridicat mâna să bată la ușă.

Nici nu a atins bine suprafața metalului, că ușile s-au deschis larg, cu un scrâșnet, iar în fața ei s-a căscat un hău negru.

Nu era nimeni de partea cealaltă, desigur!

Zaynab o ajunsese din urmă.

— A, nu, în niciun caz! s-a împotrivit prințesa. Dacă ți-ai imaginat, cumva, că eu, una, o să intru într-o asemenea ruină bântuită de stafii, să știi că nu mă cunoști deloc!

Nahri a înghițit în sec.

Dacă vreodată s-ar fi putut întoarce în Egipt, acesta ar fi putut fi începutul unei povești numai bune să bage-n sperieți copiii, un basm cu ruine învăluite-n mister și cu *djinn*-i înspăimântători.

Atâta doar că ea, una, era, practic, tocmai *djinn*-ul cel îngrozitor, iar atracția pe care clădirea aceea o exercita asupra sa devenea din ce în ce mai mare.

Era o nebunie; era un impuls fără de noimă! Dar voia, mai presus de orice, să intre înăuntru!

— Atunci rămâi aici! a îndemnat-o pe prințesa Al Qahtani.

Apoi a dat la o parte mâna lui Zaynab și s-a strecurat pe ușă.

Bezna a învăluit-o de îndată.

— *Naar!* a șoptit ea.

Din palmă i-au înflorit pe dată niște flăcărui care au luminat spațiul acela care odinioară fusese un hol de primire somptuos. Pe câțiva pereți încă se mai desluseau fresce care înfățișau tauri înaripați și fenicși cu mers țănoș. Peste tot erau găuri, în locurile unde, probabil, fuseseră incrustate cândva pietre prețioase.

A făcut un pas în față, mărinz puterea flăcărilor, și, dintr-odată, a bulbucat ochii cât cepele.

Pe zidul din fața ei, fragmentat și șters, era înfățișat mitul creației din tradiția nahidă. Templul lui Suleiman, ridicându-se deasupra capetelor muncitorilor *daev*-i... O femeie cu urechi ascuțite, îmbrăcată cu un *chador* albastru cu auriu, ingenuncheată la picioarele unui rege-om.

Uitându-se, uimită, la frescă, Nahri ar fi putut să jure că siluetele înfățișate acolo au început să se miște și să se schimbe: câteva pete de vopsea lucioasă au devenit un stol de *shedu* în zbor, conturul tămăduitoarelor nahide acoperite cu voaluri, care amestecau poțiuni, s-a umplut de culoare.

Parc-auzea de-acum, slab, până și zgomotul trupelor în marș, precum și uralele locuitorilor Orașului de bronz care asistau la parada arcașilor care purtau coifurile de ceremonie, împodobite cu pene unduitoare.

Nahri și-a înăbușit un strigăt de uimire, iar, în clipa aceea, flăcările s-au ridicat, răsucindu-se, din palma sa, iar scânteile lor s-au împrăștiat în încăpere, luminând-o. Era o izbucnire de magie produsă fără de voia sa, genul acela pe care ajunsese să îl asocieze cu palatul, cu însăși inima regală a nahizilor a căror putere încă mai curgea prin venele ei.

Imaginile de pe ziduri s-au oprit brusc din mișcarea lor.

Zaynab intrase în cameră și înainta cu grijă printre mormanele de moloz împrăștiate pe podea.

— Cred că locul acesta a fost al familiei mele, a șoptit Nahri, uluită.

Zaynab s-a uitat de jur-împrejur, puțin neliniștită, apoi a murmurat:

— Ca să fiu sinceră... Cred c-ai putea spune asta despre multe locuri din Daevabad.

Și-a luat o expresie plină de mânie când a văzut că Nahri se uita chiorâș la ea.

— Scuză-mă că mi-e greu să fiu diplomată când stau cu frică să nu se dărâme căsoiul ăsta pe mine din clipă-n clipă! s-a oțărât prințesa. Acum putem să plecăm, rogu-te? Tata o să mă facă boccea-bocceluță și-o să mă trimită chiar mâine la Malacca dacă nahida lui va fi îngropată de vie sub un morman de cărămizi!

— Nu sunt nahida *lui* și nu plec de aici până nu-mi dau seama ce-i cu locu-ăsta!

Furnicăturile date de magie tot sporiseră în intensitate, iar căldura umedă a orașului devenise de-a dreptul apăsătoare între zidurile acelea.

Așa că Nahri și-a scos vălul, fără să asculte avertismentul lui Zaynab, considerând că era puțin probabil să întâlnească pe cineva pe-acolo și s-a cățarat pe unul dintre zidurile dărâmate.

A sărit cu ușurință de pe el, aterizând într-un coridor lung, acoperit, unde o succesiune de arcade de calcar separau mai multe uși de o grădină interioară neîngrijită. Holul era într-o stare mult mai bună decât acela de la intrare: podeaua părea proaspăt măturată, iar pereții – tencuiți și decorați cu spirale de vopsea multicoloră.

Blestemând, Zaynab a urmat-o.

— Dacă nu ți-am mai zis asta de mult, să știi că te urăsc! i-a spus, cu năduf, prințesa.

— Știi, pentru o creatură magică, spiritul tău de aventură e de-a dreptul jalnic! a tachinat-o, drept răspuns, Nahri.

Zicând acestea, *banu nahida* a atins unul dintre vârtejurile pictate, o linie albastră șerpuită, care semăna cu un val. Deasupra se zărea conturul negru al unei corăbii. La atingerea ei, valul s-a ridicat, ca și cum ar fi fost real, și a trimis nava în josul zidului, clătinându-se.

Nahri a zâmbit. Deși era intrigată, a continuat să înainteze, uitându-se însă prin toate camerele pe lângă care trecea. În afară de câteva rafturi stricate și de niște covoare mucegăite, încăperile erau cu totul și cu totul pustii.

Până când șirul lor a luat sfârșit.

Nahri s-a oprit pe neașteptate în fața ultimei încăperi. Pereții erau acoperiți cu rafturi înțesate de papirusuri și cărți, până la tavanul înalt. Alte tomuri erau așezate pe podea, în teancuri care se clătinau, gata-gata să cadă.

Banu nahida a intrat în încăpere înainte să vadă masa de scris care se afla între două astfel de mormane. Deasupra acesteia, cineva stătea aplecat peste niște hârtii: un bărbat ayaanle în vârstă care era îmbrăcat cu o robă vărgată ce îi înghițea cu totul trupul slăbănogit.

— Nu, nu, nu... a murmurat el în limba ntaran, tăind cu un creion cu mină de cărbune ceea ce scrisese. Asta n-are niciun înțeles!

Nahri a șovăit. Nu-și putea închipui ce căuta un cărturar ayaanle într-o cameră înțesată de cărți dintr-o clădire dărăpănată, dar omul părea inofensiv.

— Pacea lui Allah fie cu tine! l-a salutat.

Bărbatul și-a ridicat de-ndată capul.

Ochii lui aveau culoarea smaraldului.

A clipit iute-iute, apoi a scos un țipăt, ridicându-se de pe minunata pernă pe care șezuse.

— Razu! a strigat el. Razu!

Apoi a înșfăcat un papirus și l-a ridicat ca pe o sabie.

Nahri s-a dat înapoi grabnic, ridicând, la rândul ei, cartea cumpărată de Zaynab.

— Stai acolo! a urlat un avertisment, căci prințesa deja o rupsese la fugă spre ea.

Zaynab avea de-acum un pumnal în mână.

— Ah, Issa, ce s-a mai întâmplat acum?

Nahri și Zaynab au tresărit și s-au întors. Două femei tocmai apăruseră, pe neașteptate, din curtea interioară, de parcă ar fi fost invocate prin magie. Una părea să fie din neamul sahrayn, căci părul îi era roșcat-închis și lung până la mijloc și purta o *galabiyya* pătată de vopsea. Cea mai înaltă dintre ele – aceea care vorbise – era bactriană și avea o pelerină strălucitoare, care, în mod clar, fusese croită cu ajutorul magiei și care îi cădea pe umeri ca o

mantie de aramă topită. Privirea ei s-a oprit asupra lui Nahri.

„Din nou ochii aceia verzi! Aceeași nuanță intensă pe care o avuseseră și ochii lui Dara!”

Cărturarul ayaanle – Issa, cum îl numiseră – se uita spre ușă, ținând în continuare papirusul ridicat.

— Arată ca un om, Razu! Jur că nu mă voi mai lăsa luat o dată!

— Nu-i om, Issa!

Bactriana a făcut un pas înainte. Privirea ei nu se dezlipise nicio clipă de Nahri.

— Este una de-ale tale, din neamul tău, a șoptit.

Și, când a zis acestea, pe chipul femeii s-a așternut o expresie de venerație, apoi a îngenuncheat și și-a împreunat mâinile în semn de respect.

— *Banu nahida!* a murmurat.

— *Banu nahida?* a repetat Issa.

Nahri vedea că bătrânul încă mai tremura.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Bactriana a făcut semn spre brățara de fier incrustată cu smaralde pe care o avea la mână.

— Simt presiunea în sălașul meu, l-a lămurit.

Apoi și-a atins pieptul și a adăugat încetișor.

— Și-n inima mea. Așa cum simțeam și cu *baga* Rustam.

— Ah!

Issa a lăsat jos papirusul.

— Vai de mine...! a bălmăjit bătrânul.

A încercat să facă o plecăciune.

— Îmi cer scuze, domnița mea! s-a scuzat el. În timpurile noastre nu poți fi niciodată sigur...

Zaynab gâfâia greu lângă ea, așa că Nahri și-a întins mâna și i-a împins brațul cu pumnalul. Nespus de nedumerită, s-a uitat cu luare-aminte la cei trei, pe rând.

— Îmi cer scuze... a început *banu nahida*, dar s-a oprit, căci nu-și mai găsea cuvintele. Dar cine sunteți voi toți?

Bactriana s-a ridicat în picioare. Părul ei negru, cu şuvițe argintii și aurii, era strâns într-o plasă

sofisticată de dantelă, iar chipul îi era atât de ridat, încât, dacă ar fi fost om, Nahri ar fi bănuir că avea vreo șaizeci de ani.

— Eu sunt Razu Qaraqashi, s-a prezentat. Pe Issa deja l-ai văzut, iar ea este Elashia, a adăugat, atingându-i cu afecțiune umărul femeii sahrayne. Suntem ultimii robi ai ifriților din Daevabad.

Elashia s-a strâmbat când a auzit-o, iar Razu și-a plecat capul.

— Iartă-mă, iubirea mea!

S-a uitat iarăși la Nahri și a lămurit-o:

— Elashiei nu-i place să fie numită „roabă”!

Nahri s-a străduit să-și ascundă uimirea. Încet, și-a lăsat puterile să lucreze. Nu era de mirare că se crezuse singură: în toată clădirea aceea dărăpănată băteau doar două inimi, a ei și a lui Zaynab. Trupurile *djinn*-ilor din fața ei erau complet mute. Așa cum fusese și al lui Dara.

„Pentru că nu-s trupuri adevărate, de om!” și-a dat seama Nahri, amintindu-și ce știa despre blestemul robilor.

Ifriții îi uciseseră pe *djinn*-ii capturați și, pentru a-i elibera, nahizii invocau, chemau la viață, alte forme, alte trupuri care să le găzduiască sufletele redobândite. Nahri nu știa însă prea multe despre acest proces magic, pentru că însăși ideea de robie îi înspăimânta atât de tare pe *djinn*-i, încât arareori vorbeau despre ea, ca și cum până și simpla rostire a cuvântului „ifrit” i-ar fi putut aduce cuiva o soartă care era considerată de ei toți mai rea decât moartea.

O soartă căreia însă cei trei din fața ei îi supraviețuiseră cu toții!

Nahri a deschis gura, chinuindu-se să spună ceva.

— Ce faceți aici? a fost tot ce a izbutit să-i întrebe, în cele din urmă.

— Ne ascundem, a spus Issa, cu jale. Nimeni din Daevabad nu ne mai vrea prin preajmă după ce s-a întâmplat cu *afshin*-ul! Lumea se teme c-o să ne pierdem mințile și c-o să-ncepem să ucidem persoane nevinovate folosind magia ifrită. Am

crezut că *bimaristan*-ul^[3] acesta va fi cel mai sigur loc pentru noi.

Nahri a clipit, nedumerită.

— Aici a fost cândva un *bimaristan*, un spital? s-a mirat *banu nahida*.

Issa și-a mijit ochii strălucitori.

— Nu se vede? a întrebat-o bătrânul, arătând, într-un mod de neînțeles, spre ruinele din jur. Unde credeai că tămăduiau strămoșii tăi?

Razu a făcut repede un pas în față.

— Ce-ar fi să veniți cu mine să gustați ceva răcoritor? a întrebat ea cu amabilitate. Nu am prea des oaspeți din familia regală a Daevabadului.

A zâmbit când a văzut cum tresărea Zaynab.

— Nu te teme, prințesa mea! a liniștit-o. Deși nu e de mare folos, ești deghizată nespus de frumos!

În timp ce cuvântul *bimaristan* încă îi mai răsuna, parcă, în urechi, Nahri a urmat-o de îndată pe Razu. Curtea interioară era în aceeași stare jalnică precum restul clădirilor, cu rădăcini de plante care se întindeau peste mozaicul spart, albastru și galben-verzui precum limetele, dar toată paragina aceea avea ceva fermecător.

Trandafirii negri se întinseseră peste tot, iar tulpinile lor pline de spini se împleteau în jurul unei statui de *shedu*, care se prăbușise cu multă vreme în urmă, umplând aerul cu mireasma lor. Două păsărele se îmbăiau, scoțând triluri melodioase, într-o fântână crăpată, în spatele căreia niște arbori umbroși își coborau crengile până la pământ.

— Nu te supăra pe Issa! a îndemnat-o Razu, plină de voioșie. Bunele lui maniere cam lasă de dorit, dar este un cărturar strălucit, care a dus o viață extraordinară. Înainte de a fi capturat de ifriți, a colindat secole la rând pământurile Nilului, a cercetat bibliotecile de acolo și a trimis la Daevabad copii după scrierile învățaților egipteni.

— Pământurile Nilului? a întrebat Nahri cu interes.

— Într-adevăr!

Razu a întors capul spre ea.

— Așa e... și tu ai crescut acolo. În Alexandria, nu?

— La Cairo, a corectat-o Nahri, simțind aceeași împunsătură a dorului în inimă.

— Iartă-mi greșeala, rogu-te! Nu sunt sigură că pe vremea mea exista vreun Cairo, a spus Razu, cu un aer meditativ. Dar de Alexandria am auzit. De *toate* Alexandriile!

A clătinat din cap, apoi a continuat:

— Câtă deșartă vanitate a avut tânărul Alexandru să numească atâtea orașe după sine! Oștirile lui îi îngroziseră cu desăvârșire pe bieții locuitori ai Bactriei.

Zaynab și-a înăbușit un strigăt de uimire.

— Vrei să spui că tu ai trăit în același veac *cu Alexandru cel Mare*? a întrebat-o.

De data aceasta, zâmbetul lui Razu a devenit și mai enigmatic.

— Într-adevăr! a încuviințat. Anul acesta, la celebrarea generației noastre, voi face două mii trei sute de ani. Când am fost luată de ifriți, nepoții lui Anahid încă mai stăpâneau Orașul de bronz, Daevabadul.

— Dar... asta nu-i cu puțință! a șoptit Nahri, gâfâind. Pentru un rob al ifriților.

— Ah, îmi închipui că ți s-a spus că toți ne-am pierdut mințile după câteva veacuri, din cauza sclaviei! s-a dumirit bacriana.

Apoi Razu și-a ridicat o sprânceană, să-și arate îndoiala.

— Ca mai toate lucrurile din viață, adevărul e ceva mai... încâlcit, a adăugat ea. Iar situația mea a fost una neobișnuită.

— Cum așa?

— Ei bine, eu, una, m-am oferit singură unui ifrit, i-a mărturisit, izbucnind în râs. Eram o drăcoaică neascultătoare care se dădea în vânt după basmele despre comori pierdute. Ne-am băgat singuri în cap, noi doi, c-aveam să descoperim tot felul de tezaure legendare, dacă ne-am fi putut recăpăta puterile avute înainte de Suleiman.

— Te-ai oferit *singură* ifritului? s-a minunat Zaynab, părând de-a dreptul indignată.

Nahri începuse să simtă totuși o oarecare afecțiune față de acea pungășoaică necunoscută atrasă de dezgroparea comorilor, de parcă ar fi fost, cumva, înrudite.

Razu a încuviințat cu o înclinare a capului.

— Era un văr mai de departe, a explicat bactriana. Un nebun căpos care refuza să i se supună lui Suleiman, dar care mie îmi plăcea la nebunie.

A ridicat din umeri și a adăugat:

— Relațiile dintre triburile noastre erau puțin cam... neclare pe-atunci.

Și-a ridicat apoi palma, lăsând să se vadă că era brăzdată de trei linii negre.

— Dar s-a dovedit a fi o prostie, a completat. Mi-am trimis stăpânii să alerge după comorile închipuite pe care eu și vărul meu plănuiam să le luăm după dezrobirea mea. Când săpam cu cel de-al treilea stăpân al meu într-un mausoleu vechi, construcția s-a prăbușit, omul meu a murit și inelul mi-a rămas îngropat în nisipul deșertului.

Zicând acestea, a pocnit din degete și dintr-un coș aflat la rădăcina unui arbore de mahon s-a desfășurat un sul de mătase care a alcătuit un leagăn, mare ca un hamac. Le-a făcut semn lui Nahri și Zaynab să se așeze.

— Au trecut două mii de ani până când m-a găsit un alt *djinn*. El m-a adus la Daevabad și iată-mă-s aici, nevătămată.

S-a posomorât însă.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe vărul meu ifrit. Cred că, în cele din urmă, a fost prins de vreun nahid sau de vreun *afshin*.

Nahri a tușit puțin.

— Îmi pare rău! a murmurat *banu nahida*.

Razu i-a dat un ghionț ușor.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare! i-a spus. Negreșit, eu, una, am avut mai mult noroc decât Issa ori Elashia: puținii stăpâni pe care i-am avut nu mi-au făcut niciodată vreun rău. Dar, când m-am întors,

lumea mea nu mai era, toți străbunii mei se mutaseră în tomurile de istorie, Bactria aceea pe care o știusem eu devenise o poveste chiar și pentru neamul meu. Mi-a fost mai simplu s-o iau de la capăt în Daevabad. Cel puțin, până de curând.

A clătinat din cap.

— Dar ce tot bat eu câmpii cu trecutul...! s-a dojenit. Ce vă aduce aici, Luminățiile Voastre?

— Nesocotința, a mormăit Zaynab.

— Nu... nu știu nici eu însămi prea bine, i-a mărturisit Nahri. Treceam pe aici și am simțit...

S-a întrerupt.

— Am simțit magia acestui loc, una care mi-a amintit de palat, a continuat *banu nahida*.

S-a uitat de jur-împrejur, mânată de curiozitate.

— Aici chiar a fost cândva un *bimaristan*, un spital? s-a minunat.

Razu a dat din cap, încuviințând.

— A fost, a aprobat.

Apoi a pocnit din nou din degete și au apărut o carafă fumurie de cleștar și trei pocale în care le-a turnat celor două un lichid de culoarea norilor.

— Mi-am petrecut aici un timp ca pacient când n-am mai putut să fug de unul dintre datornicii mei.

Zaynab a luat, cu prudență, o gură din băutura aceea și a scuipat-o grabnic înapoi în pocal, cu un gest nedelicat.

— Ah, nu-i îngăduit să bem așa ceva! a exclamat.

Curioasă, Nahri a gustat și ea, apoi a tușit din cauza tăriei băuturii care i-a ars gâtul.

— Ce-i asta? a iscodit-o pe bactriană.

— Soma. Băutura preferată a strămoșilor tăi, a lămurit-o gazda lor.

Razu i-a făcut apoi cu ochiul.

— Cu tot blestemul lui Suleiman, *daev*-ii din vremea mea nu-și pierduseră de tot neatârarea, a adăugat.

Indiferent ce fel de băătură va fi fost soma aceea, Nahri a început să se simtă mai relaxată.

Zaynab părea că era gata-gata s-o rupă la fugă, dar ea, una, se simțea din ce în ce mai bine pe

măsură ce asculta tot mai multe povești despre trecutul de răufăcătoare al lui Razu.

Bactriana a privit ruinele *bimaristan*-ului cu un aer meditativ.

— A fost un loc uimitor, chiar și într-un oraș atât de încărcat de magie precum Daevabadul, i-a mărturisit. Nahizii cred că au tămăduit aici mii de bolnavi și totul mergea ca pe roate. Asupra mea fusese aruncat blestemul de a fi cuprinsă de disperare și am fost tratată undeva, acolo.

Zicând acestea, a arătat cu capul spre una dintre aripile dărăpănate ale spitalului, apoi a sorbit din pocal.

— Ne îngrijeau foarte bine! a povestit mai departe. Un pat, un acoperiș, o masă caldă...? Păi cum, mai-mai că merita să te-mbolnăvești, zău așa!

Nahri s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în mâini, gândindu-se la toate cele auzite. Cunoștea foarte bine spitalele, căci de multe ori se strecurase în cel mai faimos din Cairo – *bimaristan*-ul vechi și maiestuos din Qalawun – să fure leacuri și colindase prin el, închipuindu-și că avea să se numere, într-o bună zi, printre medicii și studenții care îi umpleau coridoarele înalte.

A încercat să-și imagineze cum arătase locul acela pe vremea când fusese plin de nahizi, cu zeci de tămăduitori care își cercetau notele și își examinau pacienții. Probabil că fusese o comunitate deosebită.

„Un *bimaristan* nahid!” s-a minunat.

— Mi-ar plăcea să am așa ceva, a spus Nahri încetișor.

Razu a zâmbit și și-a ridicat pocalul spre ea, în semn de încuviințare.

— Sunt prima care o să sară să te ajute, dacă vei dori să-l refaci! a încredințat-o bactriana.

Zaynab tot bătuse din picior, nerăbdătoare să plece cât mai iute, iar de-acum se ridicase.

— Nahri, trebuie să mergem! a avertizat-o ea, arătând spre cer.

Soarele dispăruse în spatele zidurilor *bimaristan*-ului.

Nahri i-a atins ușor mâna lui Razu.

— Am să încerc să mă întorc, i-a făgăduit bactrienei. Voi trei... sunteți în siguranță aici? Aveți nevoie de ceva?

Cu toate că Razu și tovarășii săi erau mai capabili decât ea să-și poarte de grijă, Nahri simțise, dintr-odată, nevoia de a ocroti acele trei suflete dezrobite de familia sa.

Razu i-a strâns mâna.

— Nouă ne e bine! a asigurat-o. Dar chiar sper că vei reveni! Mi se pare că locul acesta te place.

II

ALI

Ali s-a uitat lung spre creasta stâncoasă, mijindu-și ochii în lumina puternică a soarelui care strălucea deasupra deșertului. Inima îi bubuia atât de iute și de tare, încât putea să jure că-i auzea bătaile în urechi, în vreme ce răsuflarea îi era greoaie și precipitată. De emoție, fruntea i se umpluse de broboane de sudoare care îi umezeau *guthra* cu care își înfășurase capul. A ridicat brațele, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— N-o s-o facă! l-a auzit pe unul dintre *djinn*-i zeflemisindu-l.

Erau șase acolo sus, pe stâncile de la marginea satului Bir Nabat, și erau cu toții foarte tineri, pentru că tot ce făceau ei avea nevoie de nesăbuintă specifică tinereții.

— Prințisorul n-o să-și pună în primejdie grumazul lui regal! l-a tachinat un alt tovarăș.

— O s-o facă, a ripostat Lubayd, războinicul geziri care îl salvase pe Ali și care îi devenise cel mai bun prieten din Am Gezira. *Ar trebui* s-o facă.

Zicând acestea, *djinn*-ul a adăugat, ridicând vocea:

— Ali, frate, mi-am pus banii la bătaie pentru tine! Nu carecumva să mă dezamăgești, rogu-te!

— Nu trebuia să faci una ca asta! s-a răstit Ali, nervos.

A mai tras o dată aer în piept, fără vlagă, și a încercat să-și adune curajul. Era atât de periculos! Ceva inutil și atât de nebunesc, încât părea aproape o faptă egoistă.

De la poalele stâncii s-a auzit o fojgăială de șopârlă, apoi s-a simțit mirosul aspru și neplăcut al penelor încinse.

Ali a rostit în șoaptă o rugăciune.

Apoi și-a luat avânt și a pornit-o spre marginea falezei. A alergat cât a putut de repede și, când n-a mai avut sub picioare decât aer, a continuat să fugă

în gol. Vreme de-o clipă înfiorătoare a simțit cum se prăbușea, iar pământul aflat la mare distanță și presărat cu stânci de sub el, spre care cădea, se tot apropia cu iuțeală...

A aterizat cu un bufnet greu pe *zahhak*-ul ce stătea cocoțat pe stânci. Ali a icnit, simțind că-l treceau fiorii, și a scos un strigăt îngrozit și victorios în același timp.

Zahhak-ul era limpede că nu îi împărtășea bucuria. Cu un țipăt nemulțumit, șarpele înaripat s-a înălțat spre cer.

Ali s-a agățat de zgarda de aramă pe care un *djinn* priceput i-o agățase *zahhak*-ului cu mulți ani în urmă și și-a strâns picioarele pe trupul zvelt, acoperit cu solzi argintii, al creaturii, așa cum fusese învățat. Patru aripi uriașe – care aveau albul ceții și fluturau precum norii – băteau aerul în jurul lui, tăindu-i respirația. Asemănător cu o șopârlă masivă, dar una care putea scoate flăcări pe botul plin de colți, atunci când era deranjată de un *djinn*, acel *zahhak* avea peste patru sute de ani și își făcuse cuibul pe stâncile de la marginea satului Bir Nabat de mulți ani, după cum se spunea. Faptul că era atât de aproape îi îndemnase pe mulți tineri geziri să se distreze cu el, probabil.

Acum, unul dintre acei nesăbuiți strângea tare din ochi, căci vuietul aerului și vederea pământului care se apropia, șuierând, de el îi umpleau din nou inima de groază. S-a ținut strâns de zgardă și s-a lipit de gâtul *zahhak*-ului.

„Privește, nebun ce ești!” și-a zis Ali.

Având în vedere că toată povestea aceea se putea încheia cu el făcut fărâme, Ali ar fi putut măcar să admire priveliștea.

A deschis ochii. Deșertul se deschidea în fața lui, o întindere vastă de nisip auriu-roșcat ce se întâlnea cu linia albastră a cerului, în care apăreau din loc în loc stânci înalte, modelate de vânt în mii de ani. Albiile pietroase aminteau de ale uedurilor demult dispărute și, spre miazănoapte, departe, se întrezărea un pâlc de palmieri verzi, care formau o mică oază.

— Slavă lui Allah! a șoptit Ali, minunându-se de frumusețea și maiestuozitatea lumii de sub el.

Abia în clipa aceea pricepea pe deplin de ce Lubayd și Aqisa îl tot îmboldiseră să ia parte la cea mai periculoasă tradiție din Bir Nabat.

Ali crescuse în Daevabad, dar niciodată nu făptuise ceva miraculos precum zborul acela!

S-a uitat cu luare-aminte spre oază, iar curiozitatea i-a tot sporit când a văzut printre copacii îndepărtați mișcare și niște corturi negre. Probabil că era un grup de nomazi, căci oaza le aparținea oamenilor, după un obicei demult păstrat, iar *djinn*-ii din Bir Nabat nu ar fi îndrăznit să ia nici măcar o cupă de apă din fântânile ei.

S-a aplecat mai mult pe gâtul creaturii înaripate, să vadă mai bine, iar *zahhak*-ul a scos un mormăit de împotrivire, însoțit de un rotocol de fum. Ali a tușit și a simțit că i se strângea stomacul de scârbă din cauza halului în care duhnea răsuflarea creaturii pe ai cărei colți pătați se mai păstrau zgârciurile animalelor mâncate! Cu toate că fusese prevenit în privința duhorii, Ali tot simțea că îl lua amețea.

Nici *zahhak*-ul nu îl simpatiza mai mult. Pe neașteptate, s-a înclinat într-o parte, iar Ali a fost gata-gata să scape din mâini zgarda. Apoi creatura s-a întors greoi spre locul de unde veniseră, tăind aerul ca o seceră.

În față, Ali vedea intrarea în Bir Nabat: o poartă întunecată și oarecum amenințătoare, săpată direct în stâncă. De o parte și de alta erau statui cioplite din gresie: vulturi ciobiți de-acum, cocoțați pe coloane decorative, și o scară abruptă, care urca până la cer. Sculpturile fuseseră făcute cu evi în urmă de către primii oameni care locuiseră în Bir Nabat, un neam pierdut în timp, care ridicase satul pe care de-acum *djinn*-ii îl considerau casa lor. Tovarășii lui erau chiar dedesubt, fluturându-și mâinile și bătând într-o tobă de metal, să-l întărească pe *zahhak*. Acesta s-a repezit spre ei, cu un țipăt ascuțit. Ali s-a îmbărbătat, a așteptat ca *zahhak*-ul să se apropie de prietenii săi și să-și deschidă, cu furie,

ciocul pentru a arunca o pălălaie de foc roșie de care ei abia-abia au reușit să se ferească. Apoi a sărit.

S-a izbit cu putere de pământ, rostogolindu-se, și Aqisa l-a tras de acolo chiar înainte ca *zahhak*-ul să pârjolească locul unde picase. Fiara a scos un alt țipăt furios și s-a înălțat în zbor, în mod vădit, sătul de *djinn*-i pe ziua aceea.

Lubayd l-a tras pe Ali în picioare, l-a bătut pe spate și a chiuit:

— V-am spus eu c-o s-o facă!

I-a zâmbit lui Ali și a adăugat:

— A meritat?

Îl durea fiecare părticică din trup, dar era prea încântat să-i pese.

— A fost uimitor! i-a răspuns el, zorit, încercând să-și recapete respirația.

Și-a dat la o parte *ghutra* pe care vântul i-o lipise de gură.

— Și știi ceva? E un alt grup de oameni la... a început.

Dar prințul nu a apucat să-și ducă gândul până la capăt, pentru că a fost întrerupt de mormăituri.

— Nu! a intervenit pe dată războinica Aqisa. N-am de gând să iscodesc iar oamenii cu tine! Ești de-a dreptul luat în stăpânire de ideea asta, posedat și mai multe nu de patima ta pentru ei!

Ali a stăruit:

— Dar am putea învăța ceva nou! Îți aduci aminte de satul pe care l-am cercetat în miazăzi, de ceasul solar cu ajutorul căruia își orânduiau modul în care trimiteau apă pe canalele lor de irigație? Ne-a fost de mare folos!

Lubayd i-a înapoiat armele și a adăugat:

— Îmi aduc aminte cum ne-au pus pe fugă oamenii când și-au dat seama că au oaspeți „demonici”. Au tras o grămadă-n noi cu alea... cum le zice? Cu bețele alea ale lor care explodau...? Și chiar n-am de gând să aflu dacă e și fier în bombele lor.

— „Bețele alea ale lor care explodau” se numesc „flinte”, l-a corectat Ali. Iar vouă, din păcate, vă

lipsește dorința de a încerca.

S-au îndreptat spre marginea stâncoasă ce ducea spre sat. Pe gresie erau scrijelituri: litere ale unui alfabet pe care Ali nu îl înțelegea, și desene frumoase ce înfățișau animale de mult dispărute. Sus, într-un colț, era desenat un bărbat mare și chel, aplecat peste niște siluete abia conturate, iar din degetele lui ieșeau flăcări. Un *daeva* de la începuturi, credeau *djinn*-ii din sat, un *daeva* de dinainte de binecuvântarea lui Suleiman. Judecând după ochii lui firoși și după dinții ascuțiți, *daev*-ii aceia îi înspăimântau, probabil, pe săteni.

Ali și tovarășii lui au trecut pe sub poarta în umbra căreia doi *djinn*-i își beau cafeaua, păzind-o, după câte se părea. Pentru rarele situații în care oamenii curioși se apropiau prea mult, ei aveau pregătite farmece prin care puteau stârni vânturi mari și furtuni de nisip orbitoare, care să-i sperie.

Au ridicat capul când Ali și tovarășii lui au intrat.

— A făcut-o? a întrebat unul dintre paznici, zâmbind.

Lubayd i-a cuprins umerii lui Ali, cu mândrie.

— Ai fi zis că tot călărise *zahhak*-i de când a fost înțărcat! l-a lăudat.

— A fost minunat! a recunoscut Ali.

Celălalt paznic a izbucnit în râs:

— O să facem din tine un adevărat nordic, *daevabadiule*!

Ali i-a zâmbit.

— *Inshallah!*^[4] Dac-așa va fi voia lui Allah!

Au traversat un gang întunecat, trecând pe lângă morminte goale de regi și regine care stăpâniseră oamenii de prin partea locului cu mult timp în urmă – nimeni nu îi spusese prea clar lui Ali unde dispăruseră trupurile lor, iar el nu era sigur că dorea să afle. În fața lor era un zid neted de piatră. Pentru o persoană obișnuită – pentru un om – zidul acela nu părea să aibă nimic deosebit, în afară de strălucirea slabă care venea de pe suprafața lui ciudat de caldă.

Dar peretele acela numai că nu îi cânta lui Ali, căci magia venea dinspre el în valuri liniștitoare. Și-

a lipit palma de zid.

— *Pataru sawassam!* a poruncit el în geziriyya.

Zidul s-a pierdut în ceață, dând la iveală verdeața bogată din satul Bir Nabat. Ali s-a oprit să admire o clipă prospețimea rodnică a locului care de cinci ani devenise casa lui. Era o priveliște fermecătoare, cu mult diferită de pustietatea lovită de foamete pe care o găsisese când ajunsese prima oară aici. Deși satul Bir Nabat fusese, la început, probabil, un loc plin de verdeață – rămășițele bazinelor de scurgere și ale apeductelor, ca și măiestria cu care fuseseră construite templele oamenilor arătau că la vremea aceea ploile cădeau adesea și că locuitorilor le mergea nespus de bine –, *djinn*-ii care se mutaseră după ei nu îi egalaseră niciodată ca număr. Secole la rând trebuiseră să se mulțumească cu vreo două pâraie rămase, găsindu-și cu greu hrana.

Iar atunci când sosise Ali, izvoarele abia dacă mai curgeau. Bir Nabat ajunsese un loc al deznădejdiei, cu locuitori dispuși să-și înfrunte până și regele, luându-l la ei pe tânărul muribund găsit într-o văgăună și gata să nu ia în seamă faptul că, din când în când, prințului îi luceau ochii precum smoala fierbinte atunci când se supăra, iar pe membrele lui erau niște cicatrice ce nu putuseră fi făcute de nicio sabie.

Aceste lucruri nu aveau câtuși de puțin vreo însemnătate pentru gezirii din Bir Nabat. Faptul că Ali descoperise încă patru izvoare și două bazine neatinse, în care era destulă apă pentru a uda satul secole la rând, acestea erau de mare preț însă pentru ei. Acum, pe lângă casele nou-construite se vedeau mici, dar bogate petice de pământ cultivate cu orz sau cu pepeni, și tot mai mulți *djinn*-i înlocuiau corturile făcute din piei de oryx cu case de piatră, cu geamuri de sticlă. Curmalii erau viguroși, groși și înalți, și dădeau umbră răcoroasă. În colțul răsăritean al satului erau acum doar livezi: vreo zece puieți de smochin care creșteau frumos printre lămâi, într-o livadă apărută cu garduri de caprele tot mai numeroase ale sătenilor.

Au trecut pe lângă piațeta satului, care se întindea în umbra unui templu vechi și măreț, ce fusese săpat cu migală în piatră și care avea niște coloane frumoase. Corturile care slujeau drept dughene erau ticsite cu mărfuri magice.

Ali a zâmbit, dând din cap și răspunzând la salamalecurile negustorilor *djinn*-i. Se simțea cuprins de pace.

O negustoreasă a venit repede spre el, să-l oprească.

— Ah, șeicul meu, taman pe tine te căutam! l-a întâmpinat.

Ali a clipit, silit să iasă din reverie.

În fața lui se proțăpise Reem, o femeie care provenea dintr-o familie de meșteșugari. Și care îi flutura în față un papirus.

— Aș vrea să te uiți tu pe învoiala asta! l-a îndemnat. Ascultă-mă pe mine... meridionalul acela fățarnic, rob al lui Bilqis, mă înșală. Vrajile mele n-au egal și știu că ar fi trebuit să-mi dea un preț mai bun pe coșurile pe care i le-am vândut.

— Tu îți dai seama că eu însumi sunt „un meridional fățarnic”, nu? i-a atras atenția Ali.

Familia Al Qahtani se trăgea de pe coasta de miazăzi a munților din Am Gezira – și se mândreau că sunt urmașii robilor *djinn*-i pe care odinioară Suleiman îi dăruise lui Bilqis, regina-om care stăpânise în străvechea Saba.

Reem a clătinat din cap.

— Tu ești din Daevabad. Nu contează.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— De fapt, e și mai rău!

Ali a oftat și a luat papirusul; după ce dimineața săpase o nouă albie și după-amiaza fusese zguduit de un *zahhak*, acum începea să jinduiască după patul lui.

— O să mă uit.

— Fie ca Allah să te binecuvânteze, șeicul meu! i-a urat negustoreasa.

Remm s-a îndepărtat.

Ali și tovarășii lui și-au continuat drumul, dar nu au ajuns prea departe, că muezinul din Bir Nabat s-a apropiat de ei, gâfâind.

— Frate Alizayd, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra ta! a spus el.

Ochii cenușii ai muezinului l-au măsurat din cap până în picioare.

— Vai, ești mort de oboseală! s-a minunat.

— Da. Tocmai voiam să...

— De bună seamă, de bună seamă! i-a curmat vorba. Ascultă...!

Muezinul a continuat apoi cu voce scăzută:

— Ai putea cumva să ții o *khutbah*, o predică, mâine? Șeicul Jiyad nu se simte prea bine.

— Dar nu predică, oare, îndeobște fratele Thabit în casa tatălui său? s-a mirat Ali.

— Da, dar...

Muezinul a prins să vorbească și mai încet încă:

— Eu, unul, nu mai rabd să-l aud cum tună și fulgeră, i-a mărturisit. Pur și simplu, nu mai suport! Ultima oară când a venit pentru *khutbah*, n-a făcut decât să bodogănească, spunând că muzica lăutei îi îndepărtează pe tineri de la rugăciune.

Ali a oftat din nou. El și Thabit nu se înțelegeau deloc, în primul rând, pentru că *djinn*-ul acela credea toate bârfele care ajungeau din Daevabad și spunea oricui era dispus să-l asculte că prințul era un mincinos și un desfrânat care fusese trimis să-i strice pe toți cu „apucăturile lui de la oraș”.

— N-o să fie deloc bucurios când o s-audă că m-ai chemat pe mine, i-a atras atenția prințul.

Aqisa a pufnit.

— Ba da, o să fie! l-a încredințat războinica pe prietenul său. Așa, o să aibă un motiv în plus să se tot plângă.

— Și, pe deasupra, credincioșilor tare le mai plac predicile tale! a adăugat iute muezinul. Alegi niște teme nespuse de frumoase!

Vocea lui a căpătat un ton plin de viclenie când a adăugat:

— E bine pentru credința lor!

Muezinul știa, negreșit, cum să-i adreseze cuiva o rugămintă! Ali putea să-i recunoască această calitate.

— Bine, bine! a bombănit el. Voi face precum dorești!

Muezinul l-a strâns ușor de umăr.

— Mulțumesc! a murmurat.

— Vei fi nevoită să ai de-a face cu Thabit când va auzi de trebușoara asta, a prevenit-o Ali pe Aqisa, în timp ce mergea pe drum aproape împleticindu-se de osteneală.

Mai aveau puțin și ajungeau la cortul lui.

— Știi cât de puțin îi place să... a început prințul.

Pe dată însă s-a întrerupt.

Două femei îl așteptau în fața cortului!

— Surioarelor! le-a salutat el, silindu-se să zâmbească, chiar dacă în sinea lui suduia de mama focului. Pacea lui Allah fie cu voi! le-a urat.

— Și cu tine!

Umm Qays a vorbit cea dintâi: era una dintre magicienele pietrelor. I-a aruncat lui Ali un zâmbet ciudat de viclean și l-a întrebat:

— Cum te găsește ziua de azi?

„Sfârșit de osteneală!”

— Bine, mulțumesc lui Allah! i-a răspuns Ali cu voce tare. Dar pe voi?

— Bine! Suntem bine!

Bushra, fiica lui Umm Qays, fusese aceea care dăduse cu grăbire răspunsul.

Tânăra îi ocolea însă privirea lui Ali, iar obrajii îmbujorați vedeau că era nespus de rușinată.

— Treceam și noi pe aici! a adăugat ea.

— Prostii!

Umm Qays și-a tras fiica lângă ea, iar fata, luată prin surprindere, a țipat ușor.

— Bushra mea a făcut cea mai delicioasă *kabsa*^[5]... e o bucatăreasă tare iscusită, să știi, poate să facă un adevărat ospăț numai din oase și ceva condimente... Mă rog, primul ei gând a fost să pună deoparte o porție pentru prințul nostru.

I-a zâmbit radioasă lui Ali.

— E o fată tare bună! a adăugat.

Ali a clipit, puțin surprins de încântarea lui Umm Qays.

— Ah... mulțumesc! a spus el și l-a văzut cu coada ochiului pe Lubayd acoperindu-și gura, în timp ce ochii îi sclipeau de veselie. Vă mulțumesc foarte mult!

Umm Qays se uita în cortul lui. A scos un sunet dezaprobat.

— Singuratic mai pare acest loc, Alizayd al Qahtani! l-a dojenit. Pe Allah, ești un bărbat de vază! Ar trebui s-ai o casă așa cum se cuvine, pe stânci, și o femeie la care să te întorci.

„Allah, ai milă, nu din nou!” s-a rugat Ali în sinea lui.

Apoi a bâlbâit un răspuns cu voce tare:

— Mu-mulțumesc pentru grija ta, dar eu sunt chiar mulțumit... Să fiu singur.

— Vai, dar ești un bărbat tânăr! s-a mirat femeia, oftând.

Umm Qays l-a bătut pe umăr și l-a strâns de braț. Pe chipul ei se citea uluirea.

— Ei, ceruri... Allah fie lăudat pentru asta! a spus ea, admirativ. Dar, de bună seamă, ai și tu nevoi, trebuințe, dragul meu! E ceva firesc!

Ali a simțit că obrazii îi iau foc, rușinându-se și mai mult când și-a dat seama că și Bushra ridicase puțin ochii spre el. Din privirea fetei a înțeles că îl cântărea și asta l-a făcut să simtă fluturi în stomac... Ceea ce, a băgat el de seamă, nu era neapărat o senzație neplăcută.

— Eu... a bâiguit tânărul, pierdut.

Cuprins de milostivire, Lubayd a intervenit în discuție:

— E foarte frumos din partea voastră, surioarelor! le-a lăudat pe femei, luând mâncarea pe care o aduseseră. O s-avem noi grijă să se bucure de ea.

Aqisa a dat din cap, la rândul ei, cu o sclipire veselă, șugubeață, în ochi.

— Miroase delicios! a spus ea, laudativ.

Umm Qays a părut să se lase păgubașă pentru moment. Și-a fluturat degetul prin fața lui Ali și a mai adăugat doar:

— Într-o bună zi, tot o să...

A mai făcut un ultim semn spre cort și s-a pregătit să plece.

— Fiindcă tot a venit vorba, să știi c-a sosit un mesager c-un pachet trimis de sora ta.

Femeile abia trecuseră de cotitură, când Lubayd și Aqisa au izbucnit în hohote de râs.

— Încetați pe dată! s-a oțărât Ali la ei, șuierând aproape. Nu-i nimic demn de râs în toate astea!

— Ba da, e! a ripostat Aqisa, care râdea atât de tare, că i se zguduiau umerii. Aș putea să mai văd scena asta de zeci și zeci de ori!

Lubayd a izbucnit și el în hohote de râs.

— Trebuia să fi văzut ce faț-a făcut săptămâna trecută, când Sadaf i-a adus o cuvertură fiindcă, după cum s-a exprimat ea, crezuse că patul lui „trebuia încălzit”! a spus tânărul.

— Destul! a strigat Ali.

Apoi prințul a întins mâna după mâncare.

— Dă-mi-o! i-a cerut prietenului său.

Lubayd s-a ferit.

— A, nu, asta-i răsplata mea, câștigată cinstit, fiindcă te-am salvat de ele!

A ridicat farfuria și a închis ochii, adulmecând aroma îmbietoare a *kabs*-ei.

— Poate c-ar trebui să te însori cu ea, totuși, l-a luat Lubayd în zeflema pe prinț. Atunci aș putea să dau buzna peste voi ori de câte ori veți lua cina!

— Nu mă însor cu nimeni! s-a oțărât Ali cu asprime. E prea periculos.

Aqisa și-a dat ochii peste cap.

— Vai, cum le mai înflorești! l-a dojenit ea. A trecut mai bine de-un an de când te-am salvat ultima oară de un asasin.

— Da, de unul care se apropiase îndeajuns de mult, încât să-mi facă asta, a susținut Ali, dându-și capul pe spate, să-i arate cicatricea alburie care îi străbătea gâtul chiar sub barbă.

Lubayd a făcut un gest disprețuitor cu mâna.

— A făcut asta și pe urmă a fost prins chiar de cei din neamul lui, care i-au scos mațele și l-au lăsat să fie mâncat de viu de *zahhak*.

Războinicul geziri s-a uitat la Ali cu subînțeleș.

— Sunt puțini asasini așa de nebuni, încât să vină după un bărbat ce are în grijă jumătate din rezerva de apă din partea de miazănoapte a deșertului Am Gezira! l-a încredințat el pe Ali. Chiar s-ar cuveni să-ți orânduiești viața aici. Eu, unul, cred că o căsătorie ți-ar îmbunătăți mult caracterul.

— Ah, nemăsurat de mult! a încuviințat Aqisa.

Apoi tânăra și-a ridicat privirea și i-a zâmbit lui Lubayd, care i-a surâs, la rândul lui, de parcă acela ar fi fost limbajul lor secret.

— Păcat că nu-i nimeni în Bir Nabat pe gustul lui... a continuat Aqisa.

— Vrei să spui: cineva cu ochi nefiresc de negri și care să aibă darul tămăduirii? a glumit Lubayd și a început să râdă când Ali s-a uitat chiorâș la el.

— Știi că nu-i nimic adevărat în bârfele alea tâmpite! s-a oțărât Ali. Eu și *banu nahida* eram doar buni prieteni, iar acum e căsătorită cu fratele meu!

Lubayd a ridicat din umeri.

— Mie-mi plac bârfele tâmpite, așa să știi! a spus. Poți, oare, să învinovățești pe toată lumea fiindcă se spun povești încântătoare despre voi?

Vocea lui a căpătat un ton dramatic, ca al unui recitator:

— O misterioasă frumusețe nahidă e-nchisă într-un palat, un *afshin* rău e pornit s-o distrugă, iar un prinț nevrinos e trimis în surghiun pe pământul străbunilor săi...

Ali chiar se înfuriase, așa că a deschis intrarea în cort.

— Nu-s „nevrinos”! s-a oțărât. Și tu ești cel care împrăștie poveștile astea!

Lubayd s-a mulțumit să izbucnească în râs.

— Intră să vezi ce ți-a trimis surioara ta! l-a îndemnat.

Apoi războinicul s-a uitat la Aqisa și a ridicat farfuria.

— Ți-e foame? a întrebat-o.

— Rău de tot! i-a mărturisit tânăra.

Clătinând din cap, Ali și-a aruncat sandalele din picioare și a intrat în cortul care era mic, dar comod, cu un loc mare pentru salteaua pe care, din fericire, un văr de-ai lui Lubayd o lungise astfel încât să fie pe potrivă înălțimea lui „grotești”.

De fapt, prințul primise în dar tot ce se afla acolo, căci ajunsese în Bir Nabat numai cu armele și cu o *dishdasha* pătată de sânge, iar ceea ce avea acum îi amintea de anii pe care îi petrecuse în mijlocul gezirilor: veșmintele și sandalele pe care le luase dintr-o caravană părăsită de oameni, Coranul pe care i-l dăruise șeicul Jiyad când Ali începuse să țină predici și hârtii peste hârtii cu însemnări și schițe pe care le făcuse cercetând diverse lucrări de irigații.

Mai era și ceva nou: un tub de aramă pecetluit, lung cât brațul lui și larg cât un pumn, așezat pe așternuturile frumos împăturite. Unul din capete fusese înmuiat în ceară neagră precum tușul, iar pe aceasta se zărea pecetea cunoscută.

Zâmbind, Ali a luat sulul, a curățat ceara și a dat la iveală modelul ascuțit ca o sabie pe care aceasta îl ocrotise: o pecete de sânge, care nu putea fi desfăcută decât de una dintre rudele lui Zaynab. Doar atât puteau face pentru a-și proteja intimitatea... nu că ar fi contat prea mult. Cel care ar fi putut să pună mâna pe mesaje era chiar tatăl lor, iar acesta ar fi izbutit cu mare ușurință să se folosească de propriul sânge pentru a le citi. Ceea ce, probabil, făcea deja!

Ali și-a lipit brațul de marginea ascuțită. Capătul sulului a dispărut de îndată ce sângele a atins tăișul, iar Ali l-a înclinat, răsturnându-i conținutul pe pat.

Un lingou de aur, o brățară de aramă și o scrisoare de vreo câteva pagini. De brățară era prins un bilețel acoperit cu scrisul elegant al lui Zaynab.

Pentru durerile de cap de care te tot plângi.

Să ai mare grijă de ea, frățioare! Nahida mi-a cerut un preț îngrozitor de mare pentru brățara asta.

Ali a răsucit brățara între degete, cu ochii la lingoul de aur și la scrisoare.

„Allah să te aibă în paza, Zaynab!” i-a urat el în gând surorii sale.

Satul Bir Nabat începea să-și revină, era drept, dar era încă greu de trăit acolo, iar aurul acela valora mult. Spera doar ca sora lui să nu fi avut necazuri fiindcă i-l dăduse. Îi scrisese de multe ori, spunându-i să nu îi mai trimită lucruri, dar ea nu îl luase în seamă, trecând peste sfaturile lui la fel de ușor cum încălca legea nescrisă a tatălui lor, care spunea că niciun geziri nu trebuia să-i dea ajutor.

Zaynab era, probabil, singura persoană care putea să scape dacă făcea asta, căci Ghassan avusese întotdeauna o slăbiciune pentru fiica lui.

Ali s-a aruncat pe saltea și s-a așezat pe burtă, să citească scrisoarea. Caligrafia cunoscută și observațiile fine făcute de Zaynab erau pentru el ca o îmbrățișare caldă. Îi era tare dor de sora lui; fusese prea tânăr și prea preocupat de sine să aprecieze cu adevărat relația lor, până acum, când aceasta se redusese la câte o scrisoare ocazională. El nu avea să o mai vadă niciodată pe Zaynab. Nu avea să mai trândăvească împreună pe marginea canalului într-o zi cu soare, să bea împreună o cafea și să-și împărtășească bârfele familiei. Și nici nu avea să-i stea cu mândrie alături în ziua nunții. Nu avea să-i cunoască în veci copiii, nepoatele și nepoții pe care i-ar fi răsfățat și i-ar fi învățat să se bată dacă viața i-ar fi fost altfel croită.

Știa și că ar fi putut să fie mai rău. Ali îi mulțumea lui Allah zi de zi că nimerise la *djinn*-ii din Bir Nabat, nu în mâinile vreunuia dintre nenumărații asasini care încercaseră să-l dea pierzării de când părăsise Daevabadul.

Numai că durerea pe care o simțea de fiecare dată când se gândea la familia lui nu dispărea niciodată de tot.

„Atunci, poate că *ar trebui* cu adevărat să te gândești să-ți refaci viața aici!”

Ali s-a răsucit pe spate, bucurându-se de soarele care îi încălzea cortul. În depărtare auzea râsete de copii și ciripit de păsări.

I-a revenit în minte simpatia plină de sfială pe care i-o arăta Bushra și, singur în cortul lui, nu putea să nu recunoască: gândul la tânără îi stârnea un ușor fior.

Daevabadul i se părea de-acum o altă lume, iar tatăl său parcă se hotărâse să uite de el... Oare chiar ar fi fost atât de groaznic să-și ia libertatea de a se stabili acolo pentru totdeauna? Să înceapă să ducă o viață liniștită, într-o căsuță a lui, așa cum nu i s-ar fi permis niciodată să aibă în calitate de *qaid* al lui Muntadhir?

Dintr-odată, s-a simțit cuprins de teamă.

„Da, cum să nu!” – acela părea să fie răspunsul pe care i-l dădea groaza lui, unul menit să-i risipească toate visele simple abia întrezărite cu ochii minții.

Pentru că, dacă era să judece după experiențele avute de el până atunci, Ali știa prea bine că întotdeauna când visase la un viitor mai bun nu avusese parte decât de nenorociri!

III NAHRI

Ei bine, un lucru era limpede: bătrânii ei *daev*-i nu împărtășeau deloc entuziasmul lui Nahri în legătură cu *bimaristan*-ul nahid, cu spitalul!

Nisreen s-a uitat uimită la ea.

— Te-ai strecurat pe lângă paznici? Iarăși? Ai idee ce-o să facă Ghassan dacă va afla?

— Zaynab m-a obligat! s-a apărat Nahri.

Apoi, dându-și seama că era, poate, oarecum necinstit s-o acuze pe cumnata ei pentru o ieșire care îi făcuse plăcere, a adăugat repede:

— Mi-a spus că ea face de multe ori plimbări și că, până acum, nu a fost prinsă. Și mi-a făgăduit c-o să ia vina asupra ei dacă se va afla.

Kartir părea de-a dreptul îngrijorat. Marele Preot era, în mod normal, mai înțelegător cu purtarea mai... neobișnuită a lui *banu nahida*, dar se părea că această ultimă aventură îi tulburase starea lui obișnuită de calm.

— Și tu ai încredere în ea? a întrebat-o, ridicându-și, îngrijorat, sprâncenele groase.

— În privința asta, da! l-a liniștit ea.

Relația lui Nahri cu cumnata sa nu era chiar grozavă, dar ea își dădea seama când avea de-a face cu o femeie dornică să se bucure de puțină libertate.

— Nu vă mai bateți capul atât! E așa de palpitant! Nu vă dați seama? Un *bimaristan* nahid!

Kartir și Nisreen s-au uitat unul la altul. A fost o privire de o clipită, dar Nahri a văzut limpede cum preotul se îmbujorase din cauza vinovăției pe care-o resimțea.

Tânăra a devenit de îndată bănuitoare.

— Știați deja de locul acesta? De ce nu mi-ați spus nimic? i-a dojenit.

Kartir a oftat.

— Pentru că nu e nici plăcut și nici înțelept să vorbim despre ce s-a întâmplat cu spitalul acela, i-a mărturisit bătrânul preot. Nu cred că, în afară de

rege și de vreo câțiva istorici *daeva* credincioși mai știe cineva de spitalul acela.

Nahri s-a încruntat auzind cuvintele lui nelămurite.

— Și atunci voi cum de aveți habar de el?

— Fiindcă *banu* Manizheh a aflat de existența lui... și de soarta lui, a murmurat Nisreen. Ea cerceta mereu cărțile vechi ale familiei. Și ne-a spus și nouă.

— Cum adică „soarta lui”?

Când niciunul nu i-a răspuns, Nahri și-a pierdut răbdarea.

— În numele lui Suleiman, toate trebuie să fie taine aici? s-a oțărât tânăra. Am aflat mai mult în cinci minute de la Razu, decât am aflat de la voi în cinci ani!

— Razu? *Baga* Rustam Razu?

Chipul lui Kartir s-a luminat de ușurare.

— Slavă Ziditorului! Mi-a fost teamă de ce e mai rău când taverna i-a fost arsă.

Nahri s-a simțit cuprinsă de mâhnire, aducându-și aminte de jucătoarea aceea de cărți care o primise cu atâta căldură în spitalul dărăpănat.

— Eu sunt *banu nahida*! Ar fi trebuit să știu că robii ifriților sunt vânați.

Nisreen și Kartir s-au uitat iarăși unul la celălalt.

— Am crezut că așa-i mai bine, a spus, în cele din urmă, Nisreen. Încă suferai foarte tare din cauza lui Dara și n-am vrut să te împovărez și cu soarta semenilor lui.

Nahri a tresărit auzind numele lui Dara: nu putea să nege că, în săptămânile care urmaseră după moartea lui fusese cu totul și cu totul distrusă de durere.

— Dar tot nu era o hotărâre pe care s-o luați în locul meu! s-a stropșit.

S-a uitat apoi cu luare-aminte la cei doi.

— Nu pot fi *banu nahida* în templu și la infirmerie, după care să fiu tratată ca un copil când e vorba de chestiuni politice pe care voi le credeți supărătoare, i-a dojenit.

— Ei bine, noi considerăm că aceste chestiuni politice ți-ar putea aduce moartea, a corectat-o Nisreen cu asprime. În templu și la infirmerie mai poți greși...

— Și *bimaristan*-ul a stăruit Nahri. Din ce neștiut motiv de natură politică nu mi-ai suflat nicio vorbuliță măcar de existența lui?

Kartir s-a mulțumit să-și privească mâinile când a încercat să o lămurească:

— Nu-i vorba de existența lui, *banu nahida!* ci de ce s-a întâmplat acolo în timpul războiului...

Când s-a așternut din nou tăcerea, lui Nahri i-a venit o idee.

— Dacă nu-mi dați iute o explicație mai bună, mă siliți s-o găsesc singură-singurică, așa să știți! i-a amenințat. Unul dintre *djinn*-ii dezrobiți a fost istoric și sunt sigură că va ști să-mi povestească totul de-a fir a păr.

— În niciun caz! a spus repede Nisreen, dar apoi a oftat, părând să se resemneze. Spitalul a fost primul care a căzut când Zaydi al Qahtani a cucerit Daevabadul. Nahizii de acolo nici nu au avut timp să fugă înapoi în palat, să se adăpostească. *Shafiț*-ii s-au răzvrătit în clipa în care oștirea lui Zaydi a dărâmat zidurile orașului și au luat spitalul cu asalt, omorându-i pe toți nahizii pe care i-au găsit, până la unul. *Până la unul, banu nahida!* a repetat. De la spițerii cei bătrâni până la ucenicii abia trecuți de vârsta copilăriei.

Atunci a luat cuvântul Kartir, care i-a vorbit pe un ton grav, în timp ce Nahri a simțit cum i se scurgea sângele din obraji:

— Se spune că a fost cumplit. Gezirii aveau *zulfikar*-e, dar *shafiț*-ii luptau cu foc *rumi*.

— Foc *rumi*? a întrebat Nahri, nedumerită.

Cuvântul i se părea oarecum cunoscut.

— E o născocire a oamenilor, a lămurit-o Nisreen. O materie care se lipește ca smoala și arde chiar și pielea *daev*-ilor. „Foc pentru adoratorii focului”, așa se spune că ar fi strigat *shafiț*-ii.

Bătrâna și-a lăsat ochii în jos, cu un aer chinuit.

— Unii îl mai folosesc până și-n zilele noastre! a continuat ea. Așa au izbutit tâlharii *djinn*-i care mi-au ucis părinții să dea foc templului familiei noastre.

Nahri s-a simțit pe dată cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăție și a murmurat:

— Vai, Nisreen, îmi pare nespus de rău! Nu știam nimic din toate astea!

— Nu e vina ta, i-a răspuns Nisreen. În realitate, cred că tot ce s-a întâmplat în *bimaristan*-ul nahid a fost mult mai rău. Eu, una, nu am citit niciuna dintre cronicile pe care le-a descoperit *banu* Manizheh, dar, vreme de săptămâni întregi după ce le-a parcurs, abia dac-a mai rostit câte un cuvânt!

— Se pare c-ar fi existat indicii cum că totul ar fi fost un act de răzbunare, a adăugat Kartir, cu multă prudență. Sălbăticia lor... părea să aibă un țel.

Nisreen s-a strâmbat.

— *Djinn*-ii nu trebuie să aibă un țel pentru a se purta ca niște sălbatici. Așa-i firea lor.

Preotul a clătinat din cap și a adăugat:

— Hai să nu ne prefacem că nimeni din tribul nostru nu ar avea mâinile pătate cu sânge, domniță Nisreen! Nu e învățătura pe care i-aș da-o unei tinere nahide!

Pe chipul lui a trecut o umbră.

— *Banu* Manizheh vorbea la fel, cu patimă! Ceea ce nu era deloc bine pentru sufletul ei!

Nisreen și-a mijit ochii.

— Avea motive să vorbească așa, știi prea bine asta! l-a muștrat ea pe bătrân.

Chiar în clipa aceea s-a auzit o bătaie în ușă. Nisreen a amuțit pe loc. Vor fi fost ei în templu, dar trebuia să fii cu mare băgare de seamă când îi vorbeai de rău pe cei din clanul Al Qahtani în Daevabad!

Dar bărbatul care a băgat capul pe ușă nu era nicidecum o iscoadă.

— *Banu nahida?*

Jamshid și-a împreunat mâinile, cu respect, și a salutat-o după cum era datina.

— Îmi pare nespūs de rău să vă întrerup, dar de la palat a fost trimis un palanchin după Domnia Ta.

Nahri s-a strâmbat și-apoi a spus:

— Da, ferească Ziditorul să pot petrece și eu vreo clipă în propriul templu, fără să mi se acorde permisiunea!

S-a ridicat și s-a uitat la Nisreen.

— Vii?

Bătrâna a refuzat, cu o clătinare din cap.

— Mai am câte ceva de făcut aici, i-a spus. Apoi s-a uitat la tânără cu asprime și a adăugat: Rogu-te, rezistă ispitei de a mai face plimbări! Te rog stăruitor!

Nahri și-a dat ochii peste cap.

— Nu pot să bag mâna-n foc, dar cred că nici măcar mama nu era la fel de poruncitoare ca tine! s-a oțărât.

Nisreen i-a atins mâna când a trecut pe lângă ea, un gest care, în mod normal, era interzis în templu. Ochii îi erau nespūs de blânzi când i-a șoptit:

— Dar ea nu-i aici, copila mea, așa că ne rămâne nouă sarcina de-a te ocroti!

Îngrijorarea sinceră care se citea pe fața ei a mai domolit puțin supărarea lui Nahri. În ciuda disputelor frecvente pe care le aveau, Nisreen era ca un membru al familiei sale în Daevabad și știa că dăscălița sa ținea foarte mult la ea.

— Bine, a bombănit *banu nahida*, împreunându-și mâinile pentru binecuvântare. Fie ca focurile să ardă cu tărie pentru amândoi!

— Și pentru tine, *banu nahida*! i-au răspuns cei doi sfetnici ai săi.

— Ce-ai zice de-o plimbare? a întrebat-o Jamshid, după ce s-a închis ușa. Arăți ca o persoană care tocmai a fost muștruluită.

— Ei, mi-a fost doar spusă o altă lecție oribilă din istoria Daevabadului!

Nahri s-a strâmbat, apoi a adăugat:

— Aș vrea s-aud și eu măcar o dată o poveste în care străbunii noștri invocau curcubeie și dansau pe străzi laolaltă!

— Ei, știi doar că-i greu să rămâi plin de pizmă pe cineva dacă-ți aduci aminte doar zilele frumoase din trecut.

Nahri s-a strâmbat, amuzată, și-a recunoscut:

— Mda, cred c-ai dreptate!

Apoi și-a alungat gândurile legate de spital și s-a întors cu fața spre Jamshid. În lumina slabă a holului, cearcănele lui se vedeau nespuse de limpede, iar pomeții și nasul îi ieșeau în evidență. La cinci ani după ce fusese gata să moară din cauza atacului lui Dara, încă nu își revenise – se însănătoșea dureros de greu, iar nimeni nu înțelegea de ce. Era doar umbra arcașului sănătos pe care Nahri îl văzuse prima oară azvârlind cu iscusință săgeți de pe spatele unui elefant.

— Cum te mai simți? l-a întrebat.

— De parcă nu m-ai întreba asta în fiecare zi și de parcă răspunsul n-ar fi mereu același!

— Sunt *banu nahida* ta! i-a amintit în timp ce pătrundeau în sala mare de rugăciune.

Era o încăpere vastă, astfel construită, încât să încapă în ea mii de credincioși, cu șiruri de coloane frumos împodobite, care susțineau plafonul înalt. De-a lungul pereților se înșirau altare închinare celor mai venerați eroi din îndelungata istorie a tribului lor.

— E datoria mea să îmi fac griji în legătură cu sănătatea ta! a adăugat tânăra.

— Mă simt bine, a asigurat-o el, oprindu-se să privească îmbulzeala din templu. E multă lume azi! s-a mirat.

Nahri i-a urmărit privirea. Templul era, într-adevăr, înțesat de lume, și mulți dintre cei de acolo păreau să fie străini: asceți cu veșminte sărăcăcioase și familii de pelerini cu ochii cășcați cât cepele de uimire care se amestecau cu eleganții locuitori ai Daevabadului.

— Tatăl tău nu a glumit când a spus că lumea va începe să vină aici cu luni bune înainte de Navastem! a recunoscut *banu nahida*.

Jamshid a încuviințat cu o aplecare a capului.

— Doar e cea mai mare sărbătoare a noastră! a exclamat. Am mai avut parte de încă un veac de libertate, unul în care nu am fost întemnițați de Suleiman... Așa că o lună întreagă de-acum încolo ne vom bucura de viață și ne vom preamări străbunii în voie.

— Ei, nu-i decât o scuză pentru a merge la cumpărături și a bea pe săturate! l-a oprit Nahri.

— Așa-i: nu-i decât o scuză pentru a merge la cumpărături și a bea pe săturate, a încuviințat Jamshid, zâmbind. Dar se spune că vom avea parte de-un spectacol pe cinste! Vor fi întreceri și petreceri de toate felurile și negustori care vor aduce cele mai noi și mai frumoase mărfuri din lume... Alaiuri și focuri de artificii...

Nahri a oftat.

— Infirmeria o să fie plină ochi, carevasăzică, a spus.

Djinn-ii luau în serios petrecerile și se gândeau mult prea puțin la pericolele pe care le aducea lipsa de cumpătare.

— Crezi că tatăl tău se va întoarce până atunci? l-a întrebat.

Kaveh plecase de curând la moșia strămoșească a familiei Pramukh din Zariaspa, bălmăjind, drept scuză, ceva despre o problemă legată de cultivatorii lui de ierburi și despre o invazie deosebit de periculoasă de broaște lacome care le distruseseră acestora culturile de mentă-argintie.

— De bună seamă! i-a răspuns Jamshid. Se va-ntoarce negreșit să-l ajute pe rege cu toate pregătirile pentru Navasatem.

Au mers mai departe și au ajuns la un uriaș altar al focului. Era nespus de frumos, iar Nahri se oprea întotdeauna să-l admire, chiar și atunci când nu conducea ea însăși ritualurile din templu. Altarele acelea magnifice erau foarte importante în credința *daev*-ilor, păstrându-se veacuri la rând – de fapt, erau niște bazine pline cu apă sfințită în mijlocul cărora se înălța un coș pentru jar în care ardea lemn de cedru, al cărui foc nu era stins decât atunci când

murea unul dintre credincioși. Coșul pentru jar era curățat cu grijă de cenușă în fiecare dimineață, când se marca revenirea soarelui, iar lămpile cu ulei făcute din sticlă care pluteau în bazin erau aprinse din nou, să mențină apa în fierbere.

Un lung șir de credincioși așteptau să-și primească binecuvântarea de la preot; Nahri a zărit o fetiță îmbrăcată cu o rochie galbenă de postav, care se foia pe lângă tatăl ei. I-a făcut cu ochiul și fetița, încântată, l-a tras pe tatăl ei de mână, arătând-o cu degetul pe *banu nahida*.

Lângă ea, Jamshid s-a împiedicat și a scos un geamăt de durere, dar i-a făcut semn lui Nahri să-l lase în pace când ea a vrut să-l prindă de braț.

— Mă descurc, a stăruit tânărul.

Apoi a bătut cu mâna în bastonul său și a adăugat;

— Sper să scap de-ăsta până-ncepe Navasatemul!

— Un țel laudabil! a spus Nahri cu blândețe, uitându-se cu îngrijorare la chipul lui încordat. Dar ai grijă să nu te obosești prea tare! Trupul tău are nevoie de timp să se vindece cum trebuie.

Jamshid s-a strâmbat, când i-a răspuns:

— Presupun că un blestem are și vreo câteva neajunsuri.

Banu nahida s-a oprit locului și s-a întors, să-l poată privi mai bine.

— Tu *nu* ești blestemat! l-a încredințat, cu fermitate.

— Ai, cumva, o altă explicație mai bună pentru faptul că trupul meu răspunde așa de greu la toate tratamentele și leacurile nahide pe care mi le-ai dat? a iscodit-o.

„Nu! Ce-i drept, n-am!” și-a spus Nahri în sinea ei, mușcându-și buzele.

Devenise o tămăduitoare tare bună în cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui Dara, dar faptul că nu reușea să-l vindece pe Jamshid o rodea și-o făcea să-și piardă încrederea în forțele proprii.

— Jamshid... eu, una, sunt încă la început, iar Nisreen nu e nahidă! s-a scuzat. Mai degrabă e o cauză magică sau medicală pentru care vindecarea ta

durează așa de mult. Dă vina pe mine! a adăugat ea. Nu pe tine!

— N-aș îndrăzni, a murmurat el, mai în glumă, mai în serios.

Se apropiau de altarele așezate de-a lungul peretelui templului.

— Dar, dacă tot a venit vorba... aș vrea să mai încerci o dată, dacă se poate, a rugat-o.

— Ești sigur? Ultima oară când am făcut-o...

Nahri s-a întrerupt, încercând să găsească o modalitate mai blândă prin care să-i spună că, ultima oară când încercase să-l tămăduiască, el nu rezistase mai mult de cinci minute și începuse să țipe de durere, înfigându-și unghiile în carne.

— Știu! Știu, dar... aproape a șoptit tânărul.

Evita să se uite la *banu nahida*, de parcă se străduia din răputeri să nu lase să se vadă pe chipul lui nicio urmă de speranță, dar nici de disperare.

Spre deosebire de mulți dintre daevabadi, dintre locuitorii Orașului de bronz, Nahri băgase de seamă că Jamshid nu prea se pricepea să mintă.

— Dar aș vrea să mai încercăm, a repetat el, cu hotărâre.

Apoi a adăugat, mai încet:

— Emirul... tatăl lui l-a obligat să numească un alt căpitan pentru garda sa personală.

— Of, Jamshid, nu-i decât o funcție amărâtă! i-a răspuns Nahri. Știi doar că tu ești, oricum, cel mai apropiat prieten al lui Muntadhir! Nu-ncetează o clipă să te tot ridice-n slăvi, să știi!

Jamshid a clătinat din cap cu încăpățănare.

— Ar trebui să-l apăr! a ținut-o pe-a lui.

— Păi, a fost cât pe ce să-ți dai viața apărându-l! i-a amintit tânăra.

Au ajuns în dreptul altarului închinat lui Darayavahoush într-un moment cam nepotrivit, iar Nahri l-a simțit pe Jamshid cum se încorda tot. Altarul lui Dara era unul dintre cele mai căutate. Statuia lui de bronz înfățișa un arcaș *daevas* călare care se ridica, mândru, în scări, privind în spate, cu arcul pregătit să trimită o săgeată către urmăritorii

săi. Sculptura era împodobită cu nenumărate ghirlande de trandafiri, în vreme ce de jur-împrejurul soclului podeaua era ticsită cu ofrande. În templu nimeni nu avea voie să intre cu arme, așa că *daev*-ii aduseseră obiecte de ceramică frumoase care simbolizau arme ceremoniale, în special săgeți.

În spatele statuii atârna, într-un cui din perete, un arc uriaș de argint și, uitându-se la el, Nahri a simțit cum i se pune un nod în gât de emoție. Se uitase de multe ori la arma aceea, dar niciodată în compania unui bărbat – a unui prieten – care, știa bine, avea toate motivele să-l urască pe *afshin*-ul care îl mânuiuse.

Dar Jamshid nu a aruncat nici măcar o privire arcului, ci a cercetat cu multă luare-aminte poalele statuii.

— Nu cumva acela-i „un micuț crocodil”? a întrebat el, arătând spre un mic schelet ars.

Nahri și-a făcut gura punga, apoi a încuviințat:

— Așa se pare! Alizayd, „micuțul crocodil”, Ucigașul *Afshin*-ului.

A rostit porecla încet, cu dispreț.

Jamshid părea scârbit.

— E o nerușinare! mai-mai c-a strigat tânărul. Nu sunt, nici pe departe, vreun admirator de-al lui Alizayd, dar sentimentul care-i îndeamnă pe unii să-i numească, în zeflema, „crocodili” pe-alde ayaanle este același care îi îmboldește pe alții să ne poreclească pe noi „adoratorii focului”!

— Nu toți sunt la fel de îngăduitori ca tine, i-a răspuns Nahri. Îmi închipui că unii cred că Dara s-ar bucura să-și vadă ucigașul ars la picioarele lui.

— Mda, poate că-ntr-adevăr s-ar bucura! a fost el de acord, cu un aer mohorât.

S-a uitat la prietena lui, iar pe chip i se citea de-acum o cu totul altă expresie.

— Faci asta des? a întrebat-o. Adică, să vii aici?

Nahri a șovăit, neștiind prea bine ce să-i răspundă. Amintirea lui Dara era încă o rană deschisă pentru ea, la mai bine de cinci ani de la moartea lui și gândul la el îi stârnea un vârtej de

emoții care deveneau și mai nelămurite dacă se străduia să le înțeleagă, să le numească.

Amintirea războinicului posac și chipeș, pe care ajunsese să-l îndrăgească pe drumul spre Daevabad, era amestecată mereu cu gândul că el era, în același timp, și un criminal de război, cu mâinile pătate de sângele nevinovaților din Qui-zi.

Însă Dara se furișase în inima ei și apoi i-o zdrobise, fiindcă fusese atât de mistuit de dorința de a o salva, împotriva voinței ei, încât fusese dispus să arunce toată lumea lor în război.

— Nu, a murmurat ea în cele din urmă, izbutind să-și ascundă tremurul din voce.

Spre deosebire de Jamshid, Nahri știa să-și mascheze nespusele de bine emoțiile.

— Încerc să n-o fac, a adăugat ea cam cu jumătate de gură. Acesta nu e, nici pe departe, un altar închinat aceluia Dara pe care îl știu eu.

Jamshid și-a întors privirea de la altar și s-a uitat la tânără.

— Cum adică? s-a mirat el.

Nahri a contemplat statuia războinicului care se lupta.

— Pentru mine nu a fost un *afshin* legendar, a încercat să-l lămurească. Nu la început, cel puțin... Despre Qui-zi, despre război, despre răzvrătirea lui mie nu mi-a spus nimic.

Apoi s-a oprit.

Aici, în templu, ajunseseră pentru prima oară să vorbească deschis despre relația lor, despre lupta aceea care îi îndepărtase și atunci începuse ea să înțeleagă cât de multe îi răpise războiul lui Dara... Și cât de mult îl schimbase în rău.

— Nu cred că voia să știu, a șoptit. Până la urmă...

Vocea ei a devenit mai caldă când a adăugat:

— Nu cred că era așa cum ar fi vrut el să fie.

A roșit.

— Iartă-mă! l-a rugat pe *daeva*. N-ar trebui să te împovărez cu asta tocmai pe tine.

— Poți să mă împovărezi liniștită! a îndemnat-o Jamshid încetișor. Eu, unul, știu cât e de greu să vezi cum orașul acesta îi distruge pe cei pe care îi iubim.

A oftat și s-a întors, sprijinindu-se în baston.

— Ar trebui să plecăm! i-a spus el.

Pierdută în gânduri, Nahri nu a mai scos nicio vorbă după ce au plecat din templu și au traversat grădina lui frumoasă și îngrijită, îndreptându-se spre palanchinul care îi aștepta. Soarele trecuse în spatele munților îndepărtați, pierzându-se în orizontul verde și de undeva, din templu, s-au auzit bătăi de tobă. Din tot orașul, *djinn*-ii muezini care îi chemau pe credincioși la rugăciune au răspuns, în valuri, parcă, îndemnului transmis din Marele Templu. La ora apusului, pe *djinn*-ii și pe *daev*-ii credincioși îi unea, pentru scurt timp, evlavia lor.

După ce au urcat în palanchin, s-a cufundat în perne, simțind că mersul acela legănat al lecticii prin Cartierul *Daeva* o adormea.

— Ești obosită? a întrebat-o Jamshid, văzând-o cum căsca.

— Întotdeauna sunt, i-a mărturisit. Și azi-noapte am avut un pacient de care m-am ocupat până târziu: o țesătoare agnivanshi care a inhalat vaporii emiși de substanțele magice pe care le folosește pentru a-și face covoarele să zboare.

Nahri și-a frecat tâmplele.

— Nu prea am timp să mă plictisesc, a adăugat *banu nahida*.

Jamshid a clătinat din cap, înveselit.

— Aș putea să te ajut și eu când ne întoarcem, i-a făgăduit tânărul.

— Mi-ar fi de folos! a încuviințat ea. O să poruncesc bucătarilor să ne trimită ceva de mâncare pentru cină.

El a scos un geamăt.

— Aoleu! Iar o să-mi bagi pe gât mâncăruri de-alea ciudate, omenești! s-a plâns tânărul, mai în glumă, mai în serios.

— Da' mie-mi plac la nebunie „mâncărurile alea ciudate, omenești”! s-a apărut Nahri.

Unul dintre bucătarii palatului era un bătrân din Egipt, un *shafit* care se pricepea să-i facă bucate savuroase, care îi aduceau aminte de casă.

— Și, oricum...

Dar *banu nahida* nu a apucat să-și ducă gândul până la capăt, pentru că de afară s-a auzit țipătul sfâșietor al unei femei.

— Dați-i drumul! se ruga necunoscuta. Vă rog! Vă implor! N-a greșit cu nimic!

Nahri a sărit în sus. Palanchinul s-a oprit brusc, iar ea a dat la o parte perdelele de brocart. Erau tot în Cartierul *Daeva*, pe o stradă liniștită, de-a lungul căreia se înșirau unele dintre cele mai vechi și mai frumoase case din oraș.

Și, chiar în fața celei mai mari dintre clădiri, vreo zece soldați din Garda Regală cotrobăiau printr-o grămadă de lucruri. Doi *daev*-i și un băiat care abia devenise adolescent fuseseră legați la mâni și la gură și siliți să stea în genunchi pe stradă.

O bătrână *daev*-ă îi ruga pe soldați:

— Vă rog, fiul meu e doar un copil! N-a făcut niciun rău nimănui!

Un soldat a ieșit printre ușile sparte, care se clătinau, căci doar cu greu mai stăteau în balamale. A strigat ceva în *geziriyya*, încântat, apoi a aruncat pe pietrele pavajului un cufăr de lemn frumos lucrat, să-l spargă. Dinăuntru s-au revărsat monede și pietre prețioase neșlefuite care străluceau pe caldarâmul ud.

Nahri a sărit din palanchin fără să stea prea mult pe gânduri.

— Pentru numele lui Allah, ce se-ntâmplă aici? a întrebat ea.

— *Banu nahida!* a exclamat bătrâna, iar, în ochii ei plini de lacrimi s-a citit licărul speranței. Îi acuză de trădare pe soțul meu și pe fratele lui și vor să-mi ia băiatul!

Înăbușindu-și cu greu plânsul, *daev*-a a început să-i spună în divasti lui Nahri:

— E o minciună sfruntată! N-au făcut decât să țină o întrunire să discute despre noile biruri puse pe

pământurile *daev*-ilor. Ghassan a auzit și acum îi pedepsește fiindcă au spus adevărul!

Nahri s-a simțit cuprinsă de o furie fierbinte și periculoasă.

— Puteți să-mi arătați și mie sineturile unde v-au fost scrise poruncile? a întrebat *banu nahida*, mâniaasă, întorcându-se spre soldați. Mi-e peste putință să-mi închipui c-aveți învoirea mai-marilor voștri pentru a jefui această casă!

Ofițerii nu au părut deloc impresionați de glasul ei poruncitor.

— Acestea-s noile rânduieli! i-a răspuns unul dintre ei pe-un ton tăios. Garda ia a cincea parte din tot ce se confiscă de la necredincioși – adică de la *daev*-ii ăștia ai tăi!

Zicând acestea, chipul oșteanului s-a posomorât.

— E nespus de ciudat cum de toți locuitorii orașului ăștia suferă, în afară de adoratorii focului! a adăugat el.

Femeia s-a aruncat în genunchi în fața lui Nahri.

— *Banu nahida*, rogu-te, nu ne lăsa! s-a milogit. Le-a spus să ia toți banii și toate bijuteriile, nu-i lăsa să-mi ia și familia! N-o să-i mai văd în veci dacă-i vor arunca în temniță!

Jamshid s-a apropiat de cele două femei.

— Familia ta nu va pleca nicăieri! a asigurat-o el.

S-a întors spre soldați și le-a poruncit pe un ton plin de fermitate:

— Trimiteți de-ndată un sol la emir! Nimeni nu se mai atinge de acești *daev*-i până când nu va sosi el însuși aici!

Ofițerul *djinn* a pufnit în râs și i-a răspuns, obraznic:

— Eu, unul, nu primesc porunci decât de la regele însuși. Nu de la emir și, în niciun caz, de la un netrebnic care pretinde c-ar fi *afshin*, deși nu-i!

Se simțea cruzimea în vocea lui, când a rostit următoarele cuvinte, arătând spre bastonul războinicului *daeva*:

— Arcul tău cel nou nu mai sperie pe nimeni cum o făcea acela vechi, Pramukh!

Jamshid a tresărit ca și cum ar fi primit o palmă, iar Nahri a făcut un pas în față, clocotind de furie.

— Cum îndrăznești să-i vorbești cu atâta lipsă de respect? Este fiul Marelui Vizir! s-a oțărât ea la soldat.

Într-o clipită, acesta și-a scos *zulfikar*-ul.

— Taică-su nu-i aici și nici Flagelul tău nenorocit din Qui-zi! s-a răstit oșteanul din Garda Regală.

Zicând acestea, i-a aruncat lui Nahri o privirea glacială și a avertizat-o:

— Nu carecumva să cutezi să mă pui la-ncercare, nahido! Regele mi-a dat o poruncă lămurită și credemă când îți spun: nu am prea multă răbdare cu o adoratoare a focului care și-a asmuțit *afshin*-ul asupra celor din neamul meu.

Apoi a ridicat *zulfikar*-ul și l-a apropiat periculos de mult de gâtul lui Jamshid.

— Așa că, dacă nu vreți să mă pun pe omorât *daev*-i, ați face bine să vă întoarceți la palanchinul vostru! le-a zis, cu trufie.

Nahri a înlemnit când a auzit atât amenințarea, cât și ceea ce ea sugera, ceea ce lăsa să se subînțeleagă: o dușmănie fățișă. Ghassan conducea Daevabadul cu o mână de fier, iar dacă soldații lui nu se sfiau să-i amenințe pe doi dintre cei mai puternici *daev*-i din Orașul de bronz, asta însemna că ei nu se temeau câtuși de puțin că aveau să fie pedepsiți.

Jamshid a fost primul care a bătut în retragere și a luat-o pe Nahri de mână, s-o convingă să plece.

— Să mergem! a rugat-o el încet în divasti. Cu cât vom pleca mai repede, cu atât mai repede îi voi putea da de veste lui Muntadhir.

Nahri, îndurerată, nici măcar nu i-a mai putut arunca o privire femeii. În clipa aceea, cu toate că nu îi plăcea să se gândească la războinicul Dara, își dorea ca *afshin*-ul să fi fost acolo, să aducă la viață statuile de *shedu* și să îi săgeteze pe toți cei care doreau să-i facă să sufere pe membrii neamului lor, pe *daev*-i.

— Îmi pare nespus de rău! și-a cerut ea iertare în șoaptă, blestemându-și în gând neputința. O să

vorbim cu emirul, îți făgăduiesc!

Femeia plângea de acum în hohote.

— Ce rost mai are? a întrebat-o *daev*-a cu un ton în care se deslușea o disperare amară.

Iar cuvintele pe care le-a rostit mai apoi i-au frânt inima lui Nahri:

— Dacă nici măcar pe tine însăși nu ești în stare să te aperi, *banu nahida*, cum ai putea izbuti să ne ocrotești pe noi toți?

IV DARA

În tăcerea adâncă a unei nopți în care ningeă vârtos, Dara își croia drum printr-o pădure întunecată.

Înainta în tăcere, mișcându-se neauzit alături de cinci bărbați *daev*-i care îl urmau, imitându-i fiecare gest. Își înfășuraseră ghetele în cârpe, să înăbușe zgomotul, și își mânjiseră hainele de lână cu cenușă și noroi, pentru a fi aidoma culorilor copacilor scheletici și ale pământului presărat cu pietre. Existau, de bună seamă, și căi magice – mult mai bune! – de a te face nevăzut, dar în noaptea aceea nu aveau doar de dus la bun sfârșit o misiune, ci trebuiau să treacă și o probă, căci Dara dorea să-i pună la încercare pe tinerii lui ucenici.

Afshin-ul s-a oprit lângă un copac și și-a ridicat mâna, făcându-le semn *daev*-ilor lui să stea pe loc. A cercetat cu ochii mijiți țințele, iar răsuflarea lui aburea pânda cu care își acoperise gura.

Nu se întrezăreau decât două iscoade geziri din Garda Regală, întocmai cum se dusesese vorba. Zvonurile legate de cei doi oșteni nu mai conteneau în acele meleaguri aproape pustii din partea de miazănoapte a Daevastanei. După cum se părea, fuseseră trimiși să supravegheze granița de miazănoapte ceea ce, îi spusese *daev*-ii lui, era perfect normal, un lucru care se întâmpla cam o dată la cincizeci de ani, cu scopul de a-i hărțui pe localnici să-și plătească birurile și, totodată, de a le aminti de preaputernicul rege Ghassan, ai cărui supuși erau. Însă Dara avea îndoieli că venirea lor era cu totul și cu totul întâmplătoare, așa că fusese de-a dreptul ușurat când *banu* Manizheh îi poruncise să-i aducă la ea pe cei doi.

— N-ar fi mai simplu să-i ucidem? fusese singura lui întrebare.

În ciuda zvonurilor, care știa că circulau pe seama sa, lui Dara nu îi făcea plăcere să ucidă. Dar nu îi

convenea nici gândul că doi geziri ar fi putut afla de existența lui și a lui *banu* Manizheh.

— Meleagurile acestea sunt pline de primejdii. Aș putea să fac în așa fel, încât să pară că au fost mâncați de fiare, îi propusese el nahidei.

Manizheh clătinase însă din cap și îi spusese:

— Am nevoie de ei în viață.

Apoi chipul ei căpătase o expresie mai gravă, fiindcă, probabil, în cei câțiva ani în care își servise *banu nahida*, aceasta ajunsese să-l cunoască puțin cam prea bine.

— *În viață*, Darayavahoush! a repetat bătrâna. În legătura cu asta nu ne putem târgui în niciun fel!

Din această cauză se aflau *daev*-ii acolo. Avuseseră nevoie de două săptămâni să dea de urma iscoadelor și de două zile să le abată din drum, căci *daev*-ii lui mutaseră, una câte una, pietrele de hotar, pentru a-i îndepărta pe geziri de drumul care ducea spre satul Sugdam și a-i mâna spre codrul adânc ce înconjură munții din apropierea graniței.

Iscoadele arătau jalnic, așa cum stăteau, înfofolite în blănuri și pături de păslă, apărute doar de o pânză de cort ridicată în grabă. Focul lor ardea slab și pierdea, încet, încet, lupta cu ninsoarea tot mai deasă. Cel mai vârstnic oștean fuma pipă, iar mirosul dulce de qat^[6] plutea în aer.

Însă pe Dara nu pipele îl interesau și nici hangerele pe care cei doi le aveau atârnat în teci prinse de cingători. După ce a scrutat o clipă tabăra lor, a zărit și *zulfikar*-ele pe care le căuta, așezate pe niște pietre, în spatele celor doi. Tecile de piele erau înfășurate într-o bucată de păslă, pentru a feri armele de ninsoare, dar el reușise să zărească plăselele uncea dintre ele.

A blestemat în șoaptă. Mânuitorii iscusiți de *zulfikar* erau la mare preț, iar el, unul, nădărduse că regele nu avea să trimită astfel de războinici valoroși într-o misiune atât de lipsită de importanță. Născocite în timpul războiului dus împotriva Consiliului Nahizilor – sau furate de la îngerii care păzeau paradisul, așa cum spuneau unele povești

mai fanteziste – *zulfikar*-ele păreau, la prima vedere, doar niște iatagane obișnuite, numai faptul că erau făcute din aramă și că se terminau cu o lamă despicată era puțin diferit, altfel, nu ieșeau cu nimic în evidență.

Dar gezirii bine pregătiți – și numai gezirii – puteau învăța să aprindă flăcări otrăvite pe tăișul unei astfel de arme, ceea ce o făcea să devină mortală de-a dreptul. O simplă zgârietură pe piele aducea moartea dușmanului: nu exista leac pentru rănilor provocate de un *zulfikar*, nici măcar printre acelea făcute de nahizi. Aceasta era arma care întorsese soarta războiului și care adusese sfârșitul domniei binecuvântatului și iubitului Consiliu al Nahizilor, arma care ucisese un număr nesfârșit de *daev*-i.

Dara s-a uitat la războinicul de lângă el, Mardoniye, unul dintre cei mai tineri. Făcuse parte din Brigada *Daev*-ă, micul grup de ostași *daev*-i cărora, odinioară, li se îngăduise să slujească în Garda Regală, doar pentru a fi apoi izgoniți din Citadelă după ce Dara murise pe corabie, fiind scoși din barăcile lor neînarmați și doar cu hainele de pe ei de către ofițeri *djinn*-i pe care până atunci îi consideraseră camarazi, doar pentru a fi trimiși în Marele Bazar, unde îi aștepta o gloată de *shafit*-i. Fără arme și nespun de puțini, ostașii fuseseră atacați cu furie, iar mulți dintre *daev*-i își pierduseră viața. Mardoniye încă mai avea, pe față și pe brațe, arsuri pricinuite de focul *rumi*, rămase în urma atacului.

Dara a încercat să-și înăbușe îngrijorarea care îi tot sporea. Le spusese răspicat *daev*-ilor lui că nu avea să îi ajute să prindă iscoadele geziri. I se păruse o ocazie rară pentru ca ei să-și arate priceperea. Dar a lupta cu doi *zulfikari* nu era, nici pe departe, totuna cu a lupta cu niște soldați obișnuiți.

Și totuși... trebuiau să învețe, odată și-odată. Aveau să înfrunte și mânuitori de *zulfikar* într-o bună zi, cu voia Ziditorului! Aveau să lupte cu cei mai feroși oșteni ai Daevabadului, într-o bătălie în

care aveau să fie siliți să obțină o victorie zdrobitoare.

Gândul acesta i-a înfierbântat și mai mult mâinile. A încercat să stăpânească acea forță brută, nouă, pe care încă nu o cunoștea îndeajuns de bine. Și care părea să clocotească de-a dreptul sub pielea lui, ca un foc care abia aștepta să scape, să izbucnească în voie. Îi era mai greu s-o țină în frâu când era tulburat... iar gândul că tinerii *daev*-i, de a căror instruire se ocupase ani și ani în șir, ar fi putut fi doborâți de arma uneia din cele două muște de nisip firește că îl tulbura nespus de mult.

„Toată viața ta n-ai făcut altceva decât să pregătești războinici! Știi prea bine că au nevoie de asta!” și-a spus Dara, apoi a încercat să nu se mai gândească la presimțirile lui sumbre.

A scos un sunet înfundat, asemănător cu strigătul bufniței. Unul dintre *djinn*-i a ridicat privirea, dar numai pentru o clipă. Apoi *daev*-ii lui Dara au pornit și s-au împrăștiat de-a lungul lizierei, după ce l-au privit cu ochii lor negri. I-a urmărit cum își potriveau săgețile în arcuri.

A pocnit din limbă – cel din urmă semnal pe care îl așteptau *daev*-ii.

Săgețile arcașilor au țâșnit, iar vârfurile lor care fuseseră înmuiate în catran au izbucnit în flăcări, prin magie.

Djinn-ii abia-abia dac-au avut timp să-i zărească, înainte ca săgețile să treacă pe lângă ei și să se înfigă în pânza cortului care, într-o clipită, a fost cuprinsă de flăcări. Iscoada mai în vârstă – un bătrân cu o barbă deasă, înspicată – s-a răsucit, să-și ia *zulfikar*-ul.

Mardoniye era însă deja acolo. A lovit armele cu piciorul și apoi s-a aruncat asupra soldatului geziri. S-au rostogolit amândoi în zăpadă, încăierându-se orbește.

— Abu Sayf!

Oșteanul cel tânăr s-a repezit spre tovarășul său – o mișcare lipsită de înțelepciune, care l-a lăsat cu spatele descoperit când au apărut ceilalți *daev*-i, care

au aruncat asupra lui o plasă cu greutate pe margini, l-au tras înapoi și i-au legat brațele la spate. În câteva clipe, hangerul îi fusese smuls și niște cătușe de fier – menite să-l împiedice să-și folosească magia – i-au fost prinse la încheieturi.

Mardoniye încă se mai lupta. Gezirul, Abu Sayf, cum îl numise tovarășul lui, l-a lovit cu putere în față și s-a întins după *zulfikar*, aprinzându-l. S-a răsucit apoi spre *daeva*.

Înainte să-și dea seama ce făcea, Dara și-a scos arcul de pe umăr și a pregătit o săgeată.

„Lasă-l să se lupte!” striga *afshin*-ul din el.

Mai-mai că-l auzea pe tatăl său strigând acest îndemn. Dar și glasurile unchilor săi, precum și propria voce repetând același sfat.

Pentru că orice *afshin* știa prea bine că în toiul luptei mila nu avea ce să caute.

Dar, pentru numele Ziditorului, el, unul, nu putea răbda să mai vadă cum murea sub ochii lui încă un *daeva*!

Așa că și-a ridicat arcul, și-a pus degetul pe săgeata cu coadă de pene, simțind lângă obraz coarda care fremăta ca o șoaptă.

Mardoniye s-a repezit spre genunchii gezirului, urlând, și l-a trântit în zăpadă. Unul dintre arcașii lui Dara a alergat spre el, lovindu-l pe bătrân peste mână cu arcul, de parcă acesta ar fi fost o măciucă. Abu Sayf și-a scăpat *zulfikar*-ul din mână, iar flăcările acestuia s-au stins înainte de a cădea pe pământ. Arcașul l-a lovit puternic peste față și *djinn*-ul s-a prăbușit.

Încăierarea luase sfârșit!

Iscoadele erau legate fedeleș când Dara le-a stins cu piciorul focul de tabără. Apoi l-a cercetat repede pe cel care zăcea fără simțire, pipăind să vadă dacă mai avea sau nu puls.

— E viu și nevătămat, a confirmat, ușurat.

Apoi a făcut semn cu capul spre mica tabără a iscoadelor.

— Cercetați-le lucrurile! le-a poruncit *daev*-ilor lui. Ardeți toate hârtiile pe care le veți găsi!

Djinn-ul care nu își pierduse simțirea era furios și se zbătea în lațuri.

— Nu știu ce credeți voi că izbutiți, adoratori ai focului spurcați, dar noi facem parte din Garda Regală. Asta-i trădare! Când o s-audă șeful garnizoanei că ne-ați zădărnicit misiunea, o să vă omoare!

Mardoniye a lovit cu piciorul un sac mare, din care s-a auzit un zornăit.

— Banii pe care i-au furat de la ai noștri, bănuiesc! a zis tânărul *daeva*.

— Birurile cuvenite, l-a corectat gezirul, furios. Știu că, pe aici, sunteți cam sălbatici, dar trebuie să fi auzit până și voi câte ceva despre legile stăpânirii.

Mardoniye s-a strâmbat și s-a oțărât:

— Neamul nostru stăpânea imperii pe când voi, gezirii, încă mai scormoneați prin mormanele de gunoaie ale oamenilor, muscă de nisip!

— Destul! a strigat Dara, uitându-se la Mardoniye. Dați-i încolo de bani! Lăsați-i aici și pe ei și orice altceva, în afară de arme și retrageți-vă! Duceți-i la o distanță de cel puțin douăzeci de pași!

Soldatul geziri s-a zbatut din răspuțeri, încercând să se smulgă din mâinile *daev*-ilor când aceștia au vrut să-l ridice.

Dara a început să-și desfacă pânza pe care și-o înfășurase pe cap, fiindcă nu dorea să ia foc atunci când avea să-nceapă să se schimbe, iar aceasta i s-a agățat o clipă în inelul de rob, pe care încă nu avea curaj să și-l scoată.

— O să atârnați în ștreang pentru asta! a strigat *djinn*-ul. Spurcaților, adoratori ai focului împuțiți, care vă culcați cu propriile surori...

Dara a întins mâna spre el într-o clipită, în timp ce ochii lui Mardoniye începuseră să scapere. Știa mult prea bine cât de iute puteau lua foc spiritele din cauza tensiunilor dintre popoarele lor care erau, îndeobște, mocnite. L-a apucat de gât pe *djinn*.

— E mult de mers până la tabăra noastră, i-a spus el, sec. Dacă nu ești în stare să te porți cum se cuvine, o să-ți iau darul vorbirii.

Djinn-ul a cercetat chipul lui Dara, care de-acum nu mai era acoperit de nimic, și privirea i s-a oprit asupra obrazului stâng al *afshin*-ului. Atât a fost de ajuns să-i dispară culoarea din obraji.

— Nu! a bâiguit el. Nu-i cu puțință! Doar ești mort. Ești *mort*!

— *Am fost*, a recunoscut Dara, pe un ton de gheață. Dar nu mai sunt.

Nu putea să-și ascundă amărăciunea din glas. Scârbit, l-a împins pe geziri spre *daev*-ii lui.

— Tabăra voastră e pe punctul să fie atacată de... un *rukh*. Ați face bine să vă dați la o parte.

Djinn-ul și-a înăbușit un strigăt de uimire și și-a aruncat privirile spre cer.

— O să fie atacată de un... ce?

Însă *afshin*-ul îi întorsese deja spatele. A așteptat până când zgomotele făcute de *daev*-ii lui au început să se șteargă. Nu stabilise distanța dintre ei doar pentru ca aceștia să se afle la adăpost.

Ci pentru că lui Dara nu îi plăcea să fie văzut de cineva cum se transforma.

Și-a scos haina și a pus-o lângă el. Din brațele lui tatuate fierbințele ieșea în valuri amețitoare și, de jur-împrejurul său, fulgii de nea se topeau în aer, înainte să ajungă măcar aproape de pielea lui. A închis ochii, a tras adânc aer în piept și s-a încordat. Ura momentul acela!

Din tot corpul i-au țâșnit apoi flăcări, iar pielea lui de un cafeniu-închis a căpătat o strălucire roșiatică. S-a cutremurat puternic și a căzut în genunchi, căci i se înmuiaseră picioarele. Avusese nevoie de doi ani întregi să învețe cum să treacă din forma lui obișnuită – trupul tuturor bărbaților din tribul său, chiar dacă al lui avea ochi de smarald – în aceea a unui adevărat *daeva*, așa cum se încăpățâna să-l numească Manizheh, adică aceea pe care o avuseseră ai lui înainte ca Suleiman să îi preschimbe. În forma pe care o aveau până în ziua aceea ifriții.

Vederea i s-a ascuțit pe dată, iar gura i s-a umplut de gustul sângelui, în timp ce dinții i s-au lungit ca

niște colți. Mereu uita să se pregătească pentru etapa asta!

Degetele transformate în gheare i s-au înfipt în pământul înghețat în timp ce puterea care făcea să-i vibreze tot corpul l-a acaparat pe deplin. Numai când era în forma aceasta izbutea să se simtă cuprins de liniște, să se împace cu gândul că fusese transformat într-o creatură pe care o ura. A răsuflat și din gură i-au ieșit scânteii fierbinți, apoi s-a ridicat.

Și-a înălțat brațele în jurul cărora se răsucea fumul. Și-a atins cu ghearele încheietura și un firicel de sânge auriu a curs și s-a amestecat cu fumul, ridicându-se în aer, unde s-a tot răsucit, pe măsură ce el îi dădea formă și îl transforma în aripile și ghearele, ciocul și ochii sclipitori ai unui *rukḥ*.

S-a silit să răsufle, pentru că folosirea magiei îl vlăguia cu totul.

— *Ajanadivak!* a șoptit o poruncă în limba pe care o simțea încă străină.

Era adevăratul grai al *daev*-ilor, pe care doar o mână de ifriți îl mai cunoșteau. Aceștia erau „aliații” lui Manizheh care fuseseră obligați să-l învețe pe *afshin*-ul șovăitor străvechea magie *daev*-ă pe care Suleiman le-o smulsese, cu forța, strămoșilor săi când îi blestemase.

Pasărea *rukḥ* a scos un țipăt și a început să scoată flăcări pe gură. Apoi s-a ridicat în aer, la porunca lui Dara, și a distrus tabăra gezirilor cât ai clipi din ochi. *Afshin*-ul a avut grijă s-o lase să rupă crengile copacilor și să le zgârie trunchiurile cu ghearele. Oricine ar fi avut nenorocul să găsească locul acela – orice soldat din Garda Regală care ar fi venit să-și caute camarazii dispăruți, deși Dara se îndoia că vreun geziri ar fi izbutit să ajungă până acolo – ar fi avut impresia că iscoadele fuseseră devorate de fiare, pentru că toată comoara strânsă din biruri rămăsese neatinsă.

Afshin-ul a eliberat apoi *rukḥ*-ul, iar pasărea s-a topit în aer, iar pe pământ a plouat cu cenușă în timp ce trupul ei făcut din fum s-a risipit. Cu o ultimă izbucnire a forței sale magice, Dara a revenit la

forma sa inițială, înăbușindu-și un geamăt de durere. De fiecare dată când se transforma era cuprins de dureri, ca și cum și-ar fi înghesuit trupul într-o cușcă strâmtă, cu gratii ascuțite.

Mardoniye a fost lângă el de îndată, căci se putea bizui întotdeauna pe lealitatea lui.

— Haina ta, *afshin*-ule! i-a spus tânărul *daeva*, întinzându-i veșmântul.

Dara a luat-o, plin de recunoștință.

— Îți mulțumesc, a spus el, clănțănind din dinți.

Oșteanul a șovăit.

— Te simți bine? l-a întrebat. Dacă vrei să te ajut...

— Mă simt bine, a repetat Dara, stăruitor.

Era o minciună, căci deja simțea cum smoala cea neagră îi ardea stomacul, unul dintre efectele nedorite ale revenirii în trupul lui muritor, pe care îl trăia cât timp magia aceea nouă încă se mai zvârcolea prin venele lui. Dar refuza să își arate slăbiciunea în fața *daev*-ilor lui, căci nu dorea să riște ca Manizheh să afle despre una ca asta. Și așa, dac-ar fi fost după *banu nahida*, el ar fi trebuit să rămână pe veci în forma aceea pe care o ura.

— Du-te! Voi veni și eu în scurtă vreme.

S-a uitat în urma oștenilor lui, așteptând ca ei să se îndepărteze îndeajuns.

Apoi s-a lăsat iarăși în genunchi, cu stomacul răscolit. Mâinile și picioarele îi tremurau, în timp ce ninsoarea cădea tăcută în jurul lui.

Dara se liniștea întotdeauna la vederea taberei lor, cu rotocoalele sale familiare de fum care fâgăduiau o masă caldă, cu toate corturile cenușii de postav care îl îndreptăteau să se aștepte la un culcuș primitiv înăuntrul lor, corturile ale căror contururi se pierdeau, parcă, profilate cum erau pe cerul plumburiu.

Acestea erau desfătările apreciate de orice războinic care tocmai se întorcea după trei zile în care încercase din răputeri să nu-i smulgă limba din

gură unui *djinn* care îl scotea din sărite din cale afară.

Daev-ii mișunau prin tabără, lucrând cu hărnicie: făceau de mâncare, se antrenau, își curățau armele sau chiar își făureau unele noi. Erau vreo optzeci de suflete pierdute pe care Manizheh le găsisese în anii săi de peregrinări: supraviețuitori solitari ai unor atacuri date de *zahhak*, copii nedorți și alungați de la casele lor, *daev*-i surghiuniți pe care îi salvase de la moarte sau foști luptători din Brigada *Daev*-ă. Cu toții îi juraseră credință, legându-se cu un blestem care, dacă ar fi fost încălcat, ar fi făcut să le putrezească limbile și mâinile.

Din vreo patruzeci dintre ei, Dara făcuse niște luptători pe cinste. Inclusiv din vreo câteva tinere, deși, la început, se împotrivise ideii, considerând-o neobișnuită și nepotrivită. Dar *banu* Manizheh îi spusese, cu duritate, că, dacă el, unul, era în stare să lupte *pentru* o femeie, atunci putea să plece la război și *alături de una*, iar *afshin*-ul fusese silit să recunoască, fără ocolișuri, că avea dreptate. Una dintre războinice, Irtemiz, era, de departe, cel mai iscusit arcaș al său.

Dar buna lui dispoziție s-a risipit pe dată când a dat cu ochii de ocolul cailor unde a zărit un animal care nu fusese acolo când plecaseră: o iapă aurie, a cărei șa frumos lucrată stătea atârnată pe gard.

Lui Dara i s-a strâns inima. Pentru că recunoscuse iapa aceea!

Kaveh e-Pramukh sosise mai devreme.

Apoi atenția i-a fost atrasă *afshin*-ului de un strigăt înăbușit de uimire.

— Asta-i tabăra voastră?

Cel care se mirase fusese Abu Sayf, mânăitorul de *zulfikar* care mai-mai că-l omorâse pe Mardoniye și care, în mod ciudat, pe drumul lor de întoarcere, izbutise să-i înnebunească mult mai puțin decât tânărlul geziri care-i fusese tovarăș.

Pusese întrebarea într-o divasti fluentă. Ochii lui cenușii se uitau cu luare-aminte la rândurile ordonate de corturi și căruțe.

— Văd că vă mutați în permanență, a remarcat bătrânul geziri. Da, cred că așa și trebuie. Doar e mult mai lesne să rămâi ascuns dacă faci astfel.

Dara l-a privit chiorâș.

— Ai face bine să păstrezi pentru tine observațiile de genul acesta! l-a sfătuit.

Pe chipul lui Abu Sayf s-a citit limpede cât de mult îl tulburaseră vorbele *afshin*-ului.

— Ce-aveți de gând să faceți cu noi?

„Habar n-am!”

Gândul acela nu putea fi rostit cu voce tare, însă. Și soarta prizonierilor nu era ceva la care Dara ar fi fost în stare să se gândească în clipa aceea – nu când simpla vedere a calului lui Kaveh îl neliniștea așa de mult, încât simțea că i se făcea rău.

S-a uitat la Mardoniye.

— Du-i pe *djinn*-i la loc sigur, dar dă-le apă să se spele și ceva mâncare caldă! i-a cerut tânărului.

S-a oprit apoi, uitându-se la micul lui grup de oșteni osteniți.

— Și voi să faceți la fel! le-a ordonat. Odihna voastră e binemeritată.

Dara s-a întors spre cortul cel mare. Emoțiile îl răscoleau. Oare ce se cuvenea să-i spui tatălui cuiva pe care aproape că-l omorâseși? Nu că Dara ar fi vrut să facă una asta; fiindcă nu-și amintea nimic din atacul lui asupra navei de război. Toată perioada aceea – din clipa când Nahri își rostise ciudata dorință până în momentul când Alizayd căzuse în lac – din noaptea aceea blestemată, totul era învăluit în ceață. Dar își amintea foarte bine ce văzuse după aceea; trupul tânărului amabil, pe care îl luase sub aripa lui, prăbușit pe puntea corabiei, cu spatele străpuns de săgețile lui Dara.

Cu un ghem în stomac, Dara a tușit în fața cortului, să-și anunțe prezența, apoi a rostit:

— *Banu nahida?*

— Intră, Dara!

S-a aplecat să pătrundă și a început pe dată să tușească, simțind amăreala fumului violet care l-a întâmpinat, cauzat de unul dintre numeroasele

experimente făcute de Manizheh. Recipientele acestor încercări stăteau aliniată toate pe o masă imensă din plăcuțe de ardezie pe care *banu nahida* stăruia s-o care peste tot cu ea, și pe care mai erau întinse și celelalte ustensile ale ei care umpleau o căruță întreagă.

În clipa aceea bătrâna era chiar în fața acelei mese, așezată pe o pernă, în fața unei sticlute care plutea în aer și ținând în mână un forceps lung. În clondir fierbea un lichid liliachiu, care scotea fumul acela violet.

— *Afshin*-ule! l-a întâmpinat *banu nahida* călduros, aruncând în lichidul fierbinte un mic obiect argintiu, care se răsucea.

S-a auzit un scrâșnet ascuțit, metalic, iar ea s-a îndepărtat de masă, dându-și la o parte pânza care îi acoperea fața.

— Misiunea ta a fost încununată de succes? l-a întrebat.

— Iscoadele geziri sunt puse bine la păstrare chiar acum, cât stăm noi de vorbă, i-a răspuns el, ușurat că nu îl zărea nicăieri pe Kaveh.

Manizheh a ridicat din sprâncene.

— Sunt încă în viață, așadar?

Dara s-a strâmbat când a încuviințat:

— Așa cum ai dorit!

Un zâmbet discret a luminat chipul bătrânei.

— Îți sunt foarte recunoscătoare! Te rog, spune-le *daev*-ilor tăi să-mi aducă o amuletă de-a lor cât mai curând.

— O amuletă?

Și *djinn*-ii, și *daev*-ii purtau neconținut amulete, relicve: câțiva stropi de sânge, o șuviță, uneori, un dinte de lapte sau o bucățică de piele, toate prinse în metal topit împreună cu o hârtiuță cu unul-două versete sfinte. Erau amulete de protecție, care puteau aduce înapoi sufletul într-un alt corp, atunci când cineva ar fi fost luat rob de un ifrit.

— Ce vrei să faci cu...?

Dar întrebarea i-a murit *afshin*-ului pe buze: Kaveh e-Pramukh tocmai ieșise din încăperea

interioară și venise lângă ei.

Dara abia-abia dac-a izbutit să nu caște gura de uimire. Nu știa ce îl uluia mai mult: faptul că ieșise din acea parte micuță a cortului unde dormea Manizheh sau că Marele Vizir arăta groaznic. Părea că îmbătrânise cu cincisprezece ani, nu cu cinci doar: chipul îi era brăzdat de riduri și mustața era argintie aproape cu totul. Era slab, iar pungile de sub ochi vădeau un bărbat care văzuse prea multe și dormise prea puțin.

Dar – pe Ziditorul și Atotțitorul! – ochii aceia l-au zărit! Și cum încă! Și, când l-au descoperit, în ei s-a citit tot: și mânia, și trădarea, care, fără îndoială, clocoteau în el încă din noaptea aceea, de pe corabie.

Manizheh l-a prins pe Marele Vizir de mână.

— Kaveh! i-a spus ea cu blândețe.

Vorbele pe care le tot repetase, prin care voia să-și ceară iertare și să-și exprime regretul, i-au zburat lui Dara din minte. El a traversat încăperea și s-a aruncat în genunchi.

— Îmi pare atât de rău, Kaveh! a îngăimat.

Cuvintele i-au ieșit de pe buze lipsite de eleganță.

— Nu am vrut să-l rănesc! a continuat *afshin*-ul. Mai degrabă aș fi luat sabia și m-aș fi...

— Șaizeci și patru! l-a întrerupt Kaveh, cu răceală.

Dara a clipit nedumerit.

— Poftim?

— Șaizeci și patru! Atâția *daev*-i au fost uciși în săptămânile care au urmat după moartea ta. Unii au pierit după ce au fost interogați, niște nevinovați care nu aveau nicio legătură cu fuga ta. Alții au fost uciși pentru că se plânseseră de ceea ce ei considerau că fusese omorârea ta nedreaptă de către prințul Alizayd. Ceilalți au fost omorâți fiindcă Ghassan i-a lăsat pe *shafî*-i să ne atace, încercând astfel să silească tribul nostru să se supună.

Kaveh a strâns din buze.

— Dac-ai de gând să-mi spui vorbe zadarnice de părere de rău, măcar să afli de câte alte lucruri te

faci vinovat! a continuat Marele Vizir. Fiul meu trăiește. Ceilalți, nu.

Dara simțea că îi luase fața foc de rușine. Oare Kaveh nu credea că îi părea rău din toată inimă, știind ce urmări avuseseră acțiunile lui? Că nu își amintea în fiecare zi de asta, când îi vedea pe ostașii tulburați, distruși, care mai rămăseseră din Brigada *Daev-ă*?

A scrâșnit.

— Vasăzică, în ochii tăi, eu ar fi trebuit să stau liniștit când *banu* Nahri a fost silită să se mărite cu musca aia de nisip desfrânată?

— Da, i-a spus Kaveh pe un ton tăios. Exact asta ar fi trebuit să faci! S-ar fi convenit să-ți pleci capu' ăla nenorocit și să preiei conducerea în Zariaspa! Ai fi avut la dispoziție ani de zile să pui la punct în liniște o oaste în Daevastana, timp în care *banu nahida* putea să-i păcălească pe cei din familia Al Qahtani, dându-le impresia că era pace. Ghassan nu e vreun tinerel. Pe Alizayd și Muntadhir era lesne să-i asmuțim unul împotriva celuilalt, după ce Muntadhir ar fi dobândit tronul. Puteam să-i lăsăm pe geziri să se nimicească singuri și-apoi să preluăm controlul fără mare vărsare de sânge.

Ochii i-au strălucit.

— Ți-am spus că aveam prieteni și sprijinitori în afara Daevabadului fiindcă aveam încredere în tine! a continuat. Fiindcă n-am vrut să faci ceva pripit, înainte să fim gata!

Tonul lui a devenit disprețuitor când a adăugat:

— Nu mi-am închipuit vreodată că acel Darayavahoush e-Afshin, despre care se zicea c-ar fi fost inteligent, rebelul care fusese gata-gata să-l învingă pe Zaydi al Qahtani, avea să ne pună pe toți în primejdie fiindcă dorea să dea bir cu fugiții.

Focul de sub sticluța lui Manizheh s-a aprins mai tare și, odată cu el, și mânia lui Dara.

— Nu am dat bir cu fugiții...

— Destul! a intervenit Manizheh, uitându-se urât la amândoi. *Afshin*-ule, liniștește-te! Kaveh...

A clătinat din cap.

— Oricare ar fi fost urmările, Dara a făcut totul s-o apere pe fiica mea de o soartă căreia eu, una, m-am împotrivit decenii întregi, a spus *banu nahida* tăios. Nu pot să-l învinuiesc pentru asta. Și dacă-ți închipui că Ghassan nu căutase un motiv să se repeadă asupra *daev*-ilor încă din clipa în care o nahidă și un *afshin* pășiseră pe porțile orașului Daevabad e limpede că nu-l cunoști deloc.

S-a uitat din nou la cei doi *daev*-i cu o privire nemilostivă.

— Nu suntem aici să ne sfășiem unii pe alții! le-a amintit.

A arătat cu mâna spre pernuțele așezate pe podea, în jurul mesei.

— Stați jos! le-a poruncit.

Dara s-a supus, rușinat de muștrare, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre perne. După câteva clipe, Kaveh a făcut la fel, furios încă.

Manizheh s-a așezat între ei.

— Vrei s-aduci niște vin? l-a întrebat ea pe Dara. Cred că v-ar face bine amândurora.

Dara era convins că singurul lucru pe care ar fi vrut să-l facă în acele clipe Kaveh cu vinul ar fi fost să i-l arunce lui în față, dar s-a supus, totuși. A pocnit din degete și pe dată au apărut trei pocale de bronz, pline cu vin de curmale, de culoarea ambrei.

A luat o gură de băutură, încercând să se liniștească. Dacă ar fi început să facă toate focurile să explodeze, asta nu l-ar fi îndemnat deloc pe Kaveh să-și îmbunătățească părerea despre temperamentul lui de *afshin*.

— Și el ce mai face? a întrebat Dara cu grijă. Jamshid adică... Dacă-mi dai voie să-ntreb.

Kaveh a rămas cu ochii ațintiți asupra altarului.

— Nu s-a trezit vreme de un an întreg. A trebuit să mai treacă încă unul până să poată sta în capul oaselor și să izbutească să-și miște mâinile. Acum merge în baston, dar...

Vocea i s-a frânt și mâinile au început să-i tremure așa de tare, încât a fost gata-gata să verse vinul.

— Nu a suportat prea bine faptul că a fost rănit, a continuat Marele Vizir. Îi plăcea să fie războinic... Își dorea să ajungă asemenea ție...

Cuvintele lui au fost ca o lovitură. Rușinat, Dara și-a plecat ochii, nu înainte însă de a apuca să o vadă cu coada ochiului pe Manizheh a cărei mână stângă strângea atât de tare pocalul, încât încheieturile i se albiseră.

Apoi *banu nahida* a vorbit.

— Se va face bine, Kaveh! l-a încredințat ea pe Marele Vizir, îți făgăduiesc! Jamshid va fi bine, sănătos și va avea parte de tot ce i-a lipsit în anii aceștia.

Intensitatea vocii ei l-a uimit pe Dara. În toți cei cinci ani, de când o știa, Manizheh fusese mereu calmă. Mai bine spus, liniștitoare și insuflând siguranță, căci avea acel gen de stăpânire de sine pe care Dara o dorea de la un conducător.

„Sunt prieteni!” și-a amintit *afshin*-ul în sinea lui.

Nu era, așadar, de mirare că se simțea așa de apropiată, de protectoare, cu fiul lui Kaveh.

Gândindu-se că, poate, Jamshid nu era cel mai bun subiect de discuție, Dara a glăsuț din nou, încercând în tot acest timp să domolească magia care i se zbătea în vene.

— Și *banu nahida* ce mai face? a întrebat el, silindu-se să folosească un ton cât mai indiferent.

— Trăiește, i-a răspuns Kaveh. Ghassan o ține strâns în laț. Ca pe noi toți, de altfel. S-a căsătorit cu Muntadhir la mai puțin de un an de la moartea ta.

— El a silit-o, nu-ncape nicio îndoială, s-a oțărât Manizheh, posomorâtă. Așa cum am mai spus, decenii întregi a tot încercat să facă asta și cu mine. Gândul îi era mereu doar la unirea familiilor noastre.

— Ei bine, cu siguranță, a judecat-o greșit! a adăugat Kaveh. Pentru că *banu Nahri* i-a luat lui Ghassan tot ce se putea la târguielile de dinaintea nunții.

Kaveh a sorbit din vin și a continuat:

— Chiar ți-era și puțin frică să te uiți la ei! Dar s-o binecuvânteze Ziditorul! Până la urmă, a cedat

toată zestrea Marelui Templu! Iar preoții noștri au folosit averea pentru acte de caritate: au înălțat o nouă școală pentru fete și un orfelinat, au oferit ajutoare *daev*-ilor ajunși la sapă de lemn după atacul din Marele Bazar.

— Probabil că asta o face să fie foarte iubită de-ai noștri! O mișcare inteligentă, a apreciat Manizheh încet, după care s-a posomorât. Și în legătură cu cealaltă parte a căsătoriei... Nisreen e cu ochii pe ea, nu?

Kaveh și-a dres glasul.

— Ei doi nu vor avea niciun copil din căsătoria aceasta! a încredințat-o Marele Vizir.

Lui Dara i se răscoleau măruntaiele când îi auzea vorbind, dar cuvintele alese cu grijă de Kaveh i-au făcut pielea să se furnice. Nu i se părea că Nahri avusese prea multe de spus nici în privința aceea!

Vorbele i-au zburat de pe buze înainte să le poată opri:

— Eu, unul, cred c-ar trebui să-i spunem adevărul despre planul nostru! Fiicei tale, adică, a completat el repede. Este inteligentă... Puternică... Ne-ar fi de mare ajutor.

Și-a dres glasul.

— Și nu mi s-a părut că s-a bucurat prea mult... când n-a știut nimic ultima oară, a murmurat.

Manizheh deja clătina din cap.

— E mai bine să nu știe! a mârâit aproape bătrâna. Ai habar ce i-ar face Ghassan dacă planul nostru ar fi descoperit? Las-o să mai fie un pic apărată de nevinovăția ei.

Kaveh a rostit, mai șovăielnic:

— Trebuie să-ți spun că și Nisreen spunea același lucru, *banu nahida*. A ajuns să fie foarte apropiată de fiica ta și nu îi place s-o mintă.

— Și, dac-ar ști, ar putea să se apere mai bine, a stăruit Dara.

— Sau ar putea să ne dea în vileag pe toți! l-a înfruntat Manizheh. E tânără, Ghassan o ține strâns în frâu, iar ea deja și-a arătat înclinația spre a cădea

la învoială cu *djinn*-ii! Nu putem să ne încredem în ea!

Dara a încremenit. Cuvintele dure spuse despre Nahri îl revoltau, dar s-a străduit să nu o arate.

— *Banu nahida...* a încercat *afshin*-ul să riposteze.

Manizheh l-a întrerupt cu o ridicare a mâinii.

— Nu avem ce discuta! s-a oțărât ea. Niciunul din voi nu-l cunoaște ca mine pe Ghassan! Nu știți de ce e-n stare! Ce căi găsește să-i pedepsească pe cei la care ții!

În ochii ei s-a aprins flacăra unei vechi suferințe.

— E mai important să avem grijă să nu le mai poată face niciodată lucrurile astea nahizilor care vor veni, decât ar fi c-am supărat-o pe fiica mea fiindcă nu i-am spus nimic. Nahri n-are decât să țipe la mine după ce Ghassan va fi cenușă!

Dara și-a plecat privirea, reușind să schițeze un gest aprobator cu capul.

— Atunci, poate că s-ar cuveni să vorbim despre cum să ne pregătim, a spus Kaveh. Se apropie Navasatemul, și atunci ar fi un bun prilej de atac. Tot orașul va fi cuprins de agitația serbărilor și atenția celor de la palat va fi îndreptată numai și numai asupra acestora.

— *Navasatem?* s-a mirat Dara, ridicându-și iute capul. Dar până la Navasatem sunt mai puțin de opt luni! Iar eu n-am decât patruzeci de *daev*-i sub comanda mea!

— Și? l-a înfruntat Kaveh. Ai fost eliberat de blestemul lui Suleiman, nu-i așa? Nu poți să sfășii cu mâinile goale Citadela și să trimiți asupra orașului fiare izvodite prin magia sângelei tău? Doar așa mi-a spus *banu* Manizheh că poți să faci acum! Din acest motiv ai fost adus înapoi.

Dara și-a încheștat mâna pe pocal. Știa că era privit ca o armă, dar faptul că i se spunea asta în față îl durea nespun de mult.

— Nu e chiar așa de simplu! s-a revoltat *afshin*-ul. Eu, unul, încă mă mai străduiesc și-n ziua de azi, după mai bine de cinci ani, să ajung să-mi stăpânesc

puterile! Iar oștenii mei mai au nevoie de multă pregătire!

Manizheh i-a atins mâna.

— Ești prea modest, Darayavahoush! Eu, una, sunt încredințată că atât tu, cât și războinicii tăi sunteți mai mult decât pregătiți.

Dara a clătinat din cap, căci era mult mai puțin înclinat să cedeze în fața lui *banu nahida* în chestiunii militare, decât era când venea vorba de cele personale.

— Nu putem cucerii Daevabadul cu doar patruzeci de soldați! a rămas el de neclintit.

Apoi s-a uitat stăruitor la cei doi bătrâni, încercând să-i facă să priceapă.

— Ani de zile, înainte ca ifritul să mă ucidă, am stat și m-am gândit cum am putea cucerii orașul, le-a mărturisit. Zidurile nu pot fi trecute nici pe deasupra, nici pe dedesubt. Citadela are mii de soldați...

— Adunați cu arcanul! l-a întrerupt Kaveh. Și plătiți atât de prost, încât sunt din ce în ce mai nemulțumiți! Cel puțin doisprezece ofițeri geziri au dezertat după ce prințul Alizayd a fost trimis în Am Gezira!

La auzul acestor vorbe, gândurile la atacarea Daevabadului au zburat de tot din mintea lui Dara.

— Alizayd e în Am Gezira? s-a mirat *afshin-ul*.

Kaveh a aprobat cu o mișcare a capului.

— Ghassan l-a alungat acolo la câteva zile după moartea ta, a întărit Marele Vizir. Am crezut că-l trimisese doar pentru un timp, până când aveau să se mai liniștească lucrurile, dar nu s-a mai întors de atunci în Orașul de bronz. N-a venit nici măcar la nunta lui Muntadhir!

Zicând acestea, bătrânul *daeva* mai luat o gură de vin, înainte să adauge:

— Ceva s-a întâmplat, nu-ncape îndoială, dar e tare greu să-ți dai seama ce anume, fiindcă gezirii își păstrează nespuse de bine tainele!

Pe chipul Marelui Vizir s-a citit o urmă de încântare când a zis, în încheiere:

— Trebuie să mărturisesc că m-am bucurat când a căzut în dizgrație! E un fanatic, un fundamentalist!

— E mai mult decât atât, a spus Dara încetișor.

Asfhin-ul se străduia să se stăpânească, pentru că deja urechile îi țiuiau și șuvițe de fum îi învăluiau de-acum degetele.

Alizayd al Qahtani era plodul îngâmfat care izbutise să-l taie-n bucăți cu iataganul său! Tânărul războinic în care se amestecau, într-un mod atât de periculos, iscusința mortală și credința de netăgăduit, care îi aminteau cam prea mult lui Dara de el însuși, pe când avusese vârsta djinn-ului.

Și știa prea bine cum se terminaseră toate pentru el, unul!

— Trebuie să-i facem de petrecanie, a spus Dara. Repede! Înainte s-atacăm Daevabadul!

Manizheh s-a uitat la el neîncrezătoare.

— Nu crezi că lui Ghassan i s-ar părea cel puțin ciudat dacă fiul lui ar fi găsit mort în Am Gezira? Omorât în oricare dintre modurile violente pe care fără-ndoială că ți le imaginezi chiar în clipa asta?

— Merită să riscăm! a stăruit Dara. Și eu am fost cândva doar un tânăr războinic surghiunit când a căzut Daevabadul și mi-a fost măcelărită familia.

S-a oprit un moment, ca ei să aibă timp să înțeleagă ce le spusese.

— V-aș sfătui din tot sufletul nu carecumva să-i dați ocazia unui asemenea dușman să-și sporească puterile. Și nu aș fi violent, a adăugat repede. Aș avea timp destul să-i dau de urmă și să scap de el în așa fel, încât Ghassan să nu aibă nicio bănuială.

Manizheh a clătinat din cap.

— N-avem timp! l-a contrazis ea. Dacă e s-atacăm de Navasatem, nu-mi permit să te las să rătăcești săptămâni la rând prin pustiurile din Am Gezira.

— N-o să putem ataca de Navasatem! a contrazis-o Dara, din ce în ce mai zădărnici de încăpățânarea lor. Deocamdată nu pot nici să trec poarta să intru în Daevabad, darămite să-l mai și cuceresc!

— Nu doar pe poartă se poate intra în Daevabad, i-a răspuns Manizheh, calmă.

— *Poftim?*

Dara și Kaveh rostiseră întrebarea într-un singur glas.

Cu mișcări domoale, Manizheh a luat o gură de vin, părând încântată de uimirea lor.

— Ifriții cred că mai există o cale pentru a pătrunde în Daevabad... O intrare pentru crearea căreia s-ar cuveni să-i mulțumești lui Alizayd al Qahtani. Sau, cel puțin, creaturilor care îl controlează.

— „Creaturile care îl controlează”! a repetat Dara, pe un ton tot mai sec, mai tăios.

Îi istorisise lui Manizheh tot ce se întâmplase în noaptea aceea de pe corabie. Îi povestise despre magia care se abătuse asupra lui și îi luase mințile. Despre prințul care se ridicase prin magie din apele aducătoare de moarte ale lacului care înconjura Daevabadul, fiind plin de tentacule și de solzi. Prințul care, mai apoi, înălțase deasupra capului un iatagan din care se scurgea apa și șoptise ceva într-o limbă pe care Dara nu o mai auzise niciodată.

Ajunsese și ea la aceeași concluzie care nu părea deloc cu puțință!

— Doar nu vrei să spui că... a început afshin-ul, dar nu a îndrăznit să-și ducă gândul până la capăt.

— Ba da, vreau să spun chiar c-a venit vremea să stăm de vorbă cu *mariz*-ii!

Chipul lui Manizheh s-a-mbujorat, iar ea a spus cu patimă:

— A venit clipa să ne răzbunăm pentru ce ne-au făcut!

V ALI

— *Sheen*^[2], a spus Ali, desenând semnul pe nisipul jilav din fața lui.

Apoi prințul *djinn* și-a ridicat privirea și s-a uitat cu severitate la doi băieți care se foiau în ultimul rând. Aceștia s-au oprit de îndată, iar Ali a continuat, făcându-le semn ucenicilor să copieze semnul. Aceștia l-au scris, supuși, tot pe nisip. La Bir Nabat nu aveau tăblițe și cretă, așa că el își ținea lecțiile în păduricea răcoroasă de la întretăierea canalelor, unde pământul era umed.

— Cine știe un cuvânt care începe cu *sheen*, cu ș?

— *Sha 'b*^[3], a strigat, c-un glăscior subțirel, o fetiță din mijloc, în timp ce băiatul de lângă ea a ridicat mâna.

— Eu încep cu ș! a declarat el. Shaddad!

Ali a zâmbit.

— Foarte bine! și-a încurajat elevii. Și știți cine mai poartă acest nume?

Sora băiețelului s-a grăbit să răspundă:

— Shaddad cel Binecuvântat! Mi-a spus mie bunica.

— Și cine a fost Shaddad cel Binecuvântat? a întrebat prințul, pocnind din degete, pentru a le atrage atenția celor doi băieți care se băteau de-acum. Știe vreunul din voi?

Cel mai mărunțel s-a oprit, făcându-se, parcă, și mai mic, iar cel de-al doilea a gogonat ochii cât cepele.

— Ăăă... un domnitor? a bălmăjit.

Ali a dat din cap.

— Cel de-al doilea domnitor al nostru, după Zaydi cel Mare, a încuviințat prințul.

— Cel care s-a bătut cu regina *mariz*-ilor?

În pădurice s-a făcut deodată liniște după rostirea acelei întrebări. Degetele lui Ali au înțepenit în nisipul reavăn.

— Poftim? s-a mirat *djinn*-ul.

— Regina *mariz*-ilor.

Cel care vorbise era un băiețel pe nume Faisal, pe-al cărui chip se citea sinceritatea.

— Ava spune că unul dintre strămoșii tăi a înfrânt o regină a *mariz*-ilor și că de-asta știi să găsești apă, l-a lămurit învățăcelul său.

Cuvintele acelea simple, rostite cu atâta nevinovăție, s-au înfipt în Ali ca un iatagan cu tăișul muiat în otravă, făcând să-i amortească mâinile de groază. De multă vreme bănuia că în Bir Nabat circulau zvonuri legate de afinitatea lui pentru apă, dar era prima oară când auzea cu urechile lui că *djinn*-ii făceau legătura între el și *mariz*-i. Totuși, poate nu era nimic nelalocul său, doar vreo poveste veche care acum, după ce începuse să descopere izvoarele de apă, prinsese din nou viață.

Dar nu putea să lase lucrurile astfel.

— Străbunii mei *nu au avut nimic de-a face cu mariz*-ii! a spus prințul, cu fermitate, fără să ia în seamă durerea de stomac pe care o simțea, dintr-odată. *Mariz*-ii nu mai există. De sute de ani nu i-a mai zărit nimeni.

Dar deja vedea cât de mare era curiozitatea care îi cuprinsese pe copii.

— E adevărat că îți fură sufletul dacă te uiți prea mult la chipul tău reflectat în apă? a întrebat o fetiță.

— Nu, a răspuns o elevă mai măricică, înainte ca Ali să apuce să deschidă gura măcar. Dar am auzit că oamenii le aduceau copii drept ofrandă.

Vocea i se pițigăiase, de fascinație și teamă.

— Și, dacă nu le dădeau copiii, *mariz*-ii le înecau satele! a completat.

— *Opriți-vă!* le-a implorat unul dintre cei mai mititei, care părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi. Dacă veți mai vorbi mult despre ei, la noapte or să vină după voi!

— Ajunge! a exclamat Ali, iar câțiva dintre prichindei au tresărit, pentru că tonul lui fusese mai aspru decât de obicei sau decât și-ar fi dorit prințul

însuși. Până când nu veți învăța toate semnele, nu vreau să mai aud nimic despre...

Lubayd a intrat în fugă în pădurice.

— Iartă-mă, frate! i-a spus prințului, gâfâind.

Prietenul lui s-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete respirația.

— Dar trebuie să vezi ceva neapărat, a completat războinicul geziri.

Caravana era destul de mare, încât să poată fi zărită de la o distanță bunicică, iar Ali s-a uitat și s-a tot uitat cum se apropia de pe vârful dealurilor din Bir Nabat, numărând nu mai puțin de douăzeci de cămile care înaintau fără șovăire, de neabătut, într-o linie șerpuită, spre sat. Când au ieșit din umbra unei dune masive, soarele s-a reflectat în bucățile sidefii cărate de cămile.

„Sare!”

Lui Ali i s-a pus un ghem în stomac.

— Ayaanle! a murmurat.

Lubayd i-a luat vorba din gură, uitându-se la caravană cu mâna streășină la ochi.

— Și cu o adevărată comoară... care pare de ajuns să plătești birurile pe-un an întreg!

Războinicul geziri și-a lăsat mâna în jos.

— Ce caută aici? l-a întrebat el pe prinț.

Lângă el, Aqisa și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu se poate să se fi rătăcit; doar ne aflăm la săptămâni bune distanță de drumul cel mare al neguțătorilor, a spus ea, privindu-l pe Ali. Crezi c-ar putea fi din neamul mamei tale?

„Ar fi mai bine să nu fie!” și-a zis prințul.

Cu toate că tovarășii lui nu aveau habar de asta, tocmai cei din neamul mamei sale fuseseră aceia care izbutiseră să-l izgonească din Daevabad! Căci ei îi influențaseră pe cei din Tanzeem să ia hotărârea de a-l atrage de partea lor, nădăjduind, după cum se părea, că luptătorii *shafî*-i aveau să îl convingă, până la urmă, să pună mâna pe tron.

Fusese o uneltire de-a dreptul caraghioasă, dar, în vremurile tulburi care urmaseră după moartea

afshin-ului, Ghassan nu dorise să riște ca vreun politician să mai încerce să profite de Ali și de simpatiile lui controversate, cu atât mai mult nu vreunul dintre preaputernicii domni din Ta Ntry. Numai că, desigur, era greu să-i pedepsești pe cei din neamul ayaanle, care se aflau în siguranță, dincolo de mare, pe meleagurile lor cele atât de bogate și cu o populație atât de amestecată. Așa că, în final, Ali avusese de suferit, el fusese cel smuls din propria casă și dat pe mâna asasinilor.

„Oprește-te!” și-a poruncit prințul sieși.

Ali a încercat să-și domolească valul de jigniri pline de otravă pe care îl simțea crescând, simțindu-se rușinat fiindcă se lăsase atât de lesne copleșit de el. Nu toți cei din tribul ayaanle erau vinovați, doar câteva rude viclene de-ale mamei sale. De fapt, călătorii de sub stânci puteau fi cu totul și cu totul nevinovați.

Lubayd părea neliniștit.

— Sper că și-au adus cu ei provizii! a murmurat războinicul geziri. N-o să fim în stare să hrănim atât amar de cămile!

Ali s-a întors, cu mâna pe plăselele *zulfikar*-ului.

— Hai să mergem să-i întrebăm! i-a îndemnat pe ceilalți.

Caravana ajunsese deja până au coborât ei dealul, iar, în timp ce înainta printre cămilele gălăgioase, Ali și-a dat seama că Lubayd avusese dreptate când spusese că animalele purtau cu ele o adevărată comoară. Părea să fie acolo destulă sare cât să-i ajungă Daevabadului un an întreg și, de bună seamă, reprezenta plata vreunui bir. Până și cămilele cu blană lucioasă și ochi strălucitori păreau scumpe, căci șeile și hamurile fine, alb-aurii, erau, mai degrabă, frumoase decât practice.

Dar Ali nu a zărit și delegația numeroasă pe ai cărei membri se așteptase să-i găsească stând de vorbă cu șeicul Jiyad și cu fiul lui, Thabit. Alături de acești doi geziri era un singur bărbat din neamul ayaanle, îmbrăcat în veșmintele tradiționale, robele

albastre-azurii pe care *djinn*-ii ayaanle le purtau, îndeobște, când erau în vreo misiune oficială. Culoarea care amintea de nuanța izvoarelor Nilului.

Bărbatul s-a întors, iar podoabele de aur de la urechi și de la gât i-au strălucit orbitor în soare. A zâmbit larg.

— Vere! a strigat necunoscutul.

Apoi a izbucnit în râs când s-a uitat mai bine la Ali.

— În numele Atoatețiitorului, oare-i cu puțință ca sub zdrențele astea să se ascundă un prinț?

Bărbatul s-a apropiat de Ali înainte ca acesta să poată răspunde, așa uluit cum era. A întins mâinile spre prinț, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Ali a dus mâna la hanger. S-a dat repede înapoi.

— Nu obișnuiesc să-mbrățișez pe nimeni! s-a oțărât el la necunoscut.

Bărbatul ayaanle a zâmbit.

— Ești la fel de prietenos pe cât spuneau toți c-aveai să fii! l-a luat el în zeflema.

Ochii lui calzi, aurii, străluceau de amuzament.

— Oricum, pacea fie cu tine, fiu al lui Hatset! l-a firitisit el pe Ali.

Zicând acestea, bărbatul l-a măsurat din priviri.

— Arăți groaznic, a adăugat necunoscutul, începând să vorbească în ntaran, limba tribului mamei sale. Ce-ți dau geziri ăștia să mănânci? Pietre?

Jignit, Ali și-a îndreptat spatele, studiindu-l pe bărbat, fără să-l recunoască.

— Cine ești? a bălmăjit în djinnistani.

Limba aceea pe care o cunoștea foarte bine i se părea ciudată după atât timp petrecut în Am Gezira.

— Cine sunt? a întrebat bărbatul, părând jignit. Musa, desigur!

Când Ali și-a mijit ochii, bărbatul și-a compus un aer rănit.

— Nepotul lui Shams? a încercat să-l lămurească pe prinț. Văr cu Ta Khazak Ras, din partea unchiului mamei tale?

Ali a clătinat din cap, fiindcă încurcatele legături de rudenie ale mamei lui îl derutau.

— Unde sunt toți ai tăi? l-a iscodit pe nou-venit.

— Au pierit cu toții! Fie ca Allah să se milostivească de ei!

Musa și-a dus mâna la inimă, iar în ochii lui se citea de acum doar tristețea.

— Caravana mea a fost de-a dreptul blestemată cu toate nenorocirile și necazurile, iar ultimii doi tovarăși pe care-i mai aveam au fost siliți să se-ntoarcă în Ta Ntry săptămâna trecută, din cauza unor probleme în familie.

— Minte, frate! l-a avertizat Aqisa în geziriyya. Nimeni n-ar fi reușit să aducă aici o caravană așa de mare de unul singur! Tovarășii lui se ascund, probabil, în deșert.

Ali s-a uitat iar la Musa, din ce în ce mai bănuitor.

— Ce vrei de la noi? l-a iscodit.

Musa a râs încetișor.

— Nu ești dintre cei care se-ncurcă la vorbă, nu-i așa?

Zicând acestea, a scos o tăbliță albă dintre faldurile veșmântului și i-a aruncat-o lui Ali care a prins-o, trecându-și apoi degetul mare peste suprafața ei grunjoasă.

— Și ce s-ar cuveni să fac eu, unul, cu bucata asta de sare? l-a întrebat pe necunoscut.

— E sare blestemată, l-a lămurit bărbatul ayaanle. Am aruncat vrăji asupra mărfii noastre înainte de a traversa Am Gezira, așa că nimeni nu poate pune mâna pe ea, în afară de cei din neamul nostru. Acum, dac-ai atins-o fără să pățești nimic, bănuiesc c-asta-nseamnă că ești un ayaanle, totuși.

A zâmbit ca și cum ar fi spus ceva teribil de isteț.

Cu un aer bănuitor, Lubayd s-a întins să ia bucata de sare de la Ali, apoi a scos un țipăt. Prietenul prințului și-a retras iute mâna, căci, din cauza atingerii aceleia, atât tăblița de sare, cât și pielea războinicului geziri sfârâiau de mama focului.

Musa l-a luat după umeri pe Ali cu brațul lui lung.

— Vino, vere! l-a îndemnat. Trebuie să vorbim!

— În niciun caz! a declarat Ali. Dacă vor ajunge sau nu la Daevabad birurile plătite de cei din Ta Ntry nu-i câtuși de puțin treaba mea.

— Vere... ai milă de neamul tău!

Musa a sorbit o gură de cafea, apoi s-a strâmbat și a pus-o deoparte. Se aflau în cel mai mare loc de întâlnire din Bir Nabat: o încăpere mare săpată în coastă. În colțuri se zăreau coloane înalte, pe care se încolăceau, ca niște panglici, șerpi frumos sculptați.

Musa s-a tolănit pe o pernă ponosită, căci își isprăvisese, în sfârșit, istorisirea tuturor nenorocirilor prin care trecuse. Ali îi zărea, cu coada ochiului, pe copiii curioși care se tot uitau pe furiș înăuntru. Bir Nabat era un sat tare izolat, iar un bărbat precum Musa, care etala așa de fățiș legendara bogăție a tribului ayaanle, cu roba lui somptuoasă și cu bijuteriile sale grele de aur, era, probabil, cel mai interesant lucru care se ivise acolo de la sosirea lui Ali.

Musa și-a întins brațele, iar inelele i-au sclipit în lumina flăcărilor.

— Dar nu te vei duce, oricum, acasă, în Orașul de bronz, pentru Navasatem? De bună seamă, însuși fiul regelui nu va pierde sărbătoarea generațiilor!

„Navasatem!”

Cuvântul i-a răsunat lui Ali în minte. Navasatem fusese, pe vremuri, o sărbătoare a *daev*-ilor, dar acum toate cele șase triburi sărbătoreau nașterea unei noi generații. Dacă, la început, se dorise a fi o aniversare a dezrobirii și un prilej de a reflecta la lecțiile primite de la Suleiman, acum ajunsese o sărbătorire frenetică a vieții înseși... Chiar exista și o glumă mai veche, care spunea că, la zece luni după serbare, urma să se remarce, negreșit, o... „rotunjire” a vieții, fiindcă foarte mulți copii erau concepuți în timpul petrecerilor deșuchate. Ca majoritatea *djinn*-ilor pioși, Ali nu avea o părere prea bună despre luna aceea dedicată bairamurilor, bâlciurilor și bacanalelor pe care preoțimea din Daevabad – imamii *djinn*-i și preoții *daev*-i,

deopotrivă – și-o trecea bătând din buze, arătându-și nemulțumirea și dojenindu-și credincioși mahmuri.

Și totuși, în viața lui de mai-nainte, în fiecare an Ali așteptase cu nerăbdare această sărbătoare. Întrecerile cu arme care se puneau la cale de Navasatem erau de poveste și, în ciuda vârstei fragede, el dorise mereu să participe și să le câștige, obținând astfel admirația tatălui său și poziția pe care, datorită numelui, deja o avea: aceea de viitor *qaid* al lui Muntadhir.

Prințul a tras adânc aer în piept.

— Eu, unul, nu voi participa la Navasatem! a spus Ali, pe un ton tăios.

— Dar am nevoie de tine! l-a implorat Musa, cuprins de deznădejde. Nu am cum să plec singur la Daevabad!

Ali s-a uitat la el, uimit.

— Atunci n-ar fi trebuit să te abați de la drumul mare! l-a muștruluit pe Musa. Puteai să cauți ajutor într-un caravanserai adevărat!

— S-ar cuveni să-l omoram și să-i luăm marfa! a propus Aqisa în geziriyya. Ai din neamul ayaanle vor crede c-a pierit în deșert, iar smintitul ăsta mincinos chiar și-ar merita soarta.

Lubayd i-a atins degetele războinicei, descleștându-i-le de pe plăselele *zulfikar*-ului.

— Lumea o să creadă că nu suntem câtuși de puțin primitori dacă vom începe să-i omorâm pe toți oaspeții care ne mint! a domolit-o tânărul geziri.

Musa s-a uitat de la unul la altul.

— E ceva ce nu înțeleg? i-a întrebat.

— Discutam doar unde să te găzduim în seara asta, i-a spus Ali în djinnistani, pe un ton liniștit.

Și-a împreunat apoi mâinile și-a continuat:

— Ca să înțeleg bine... Te-ai abătut de la drumul mare al caravelor să vii la Bir Nabat – un loc care știai că nu are cu ce să te găzduiască pe tine și animalele tale – pentru a-mi încredința *mie* misiunea ta?

Musa a ridicat din umeri.

— Îmi cer iertare! a îngăimat.

— Pricep, pricep!

Ali și-a îndreptat spatele și le-a zâmbit politicos *djinn*-ilor care stăteau în cerc.

— Fraților și surorilor! a început el. Să mă iertați, rogu-vă, pentru neajunsul pe care o să vi-l pricinuiesc, dar n-ați vrea să mă lăsați câteva clipe singur cu... Cine ziceai tu c-ai fi?

— Vărul tău! a spus răspicat Musa.

— Cu vărul meu, și-a încheiat Ali rugămintea.

Toți *djinn*-n s-au ridicat pe dată. Thabit s-a uitat la prinț cu subînțeles. Era limpede că el îl cunoștea pe Ali îndeajuns de bine, încât să deslușească amenințarea din glasul acestuia, chiar dacă Musa nu o remarcase.

— Nu carecumva să pătezi bunătatea de covoare cu sângele ăstuia! l-a prevenit el, în glumă, în geziriyya. Sunt noi-nouțe!

Abia au ieșit ceilalți, că Musa a și oftat din adâncul sufletului și l-a întrebat pe Ali:

— În numele lui Allah Preaînaltul, cum de-ai izbutit să viețuiești atât amar de vreme în *fundătura* asta?

S-a cutremurat, după care a ciugulit puțin din friptura care fusese pregătită anume pentru el dintr-o capră pe care unul dintre săteni o păstrase pentru nunta fiicei sale și pe care o oferise bucuros în dar când auzise că aveau oaspeți.

— Nu credeam că mai există *djinn*-i care trăiesc ca... au! a țipat el când Ali l-a apucat de gulerul brodat cu fir de argint, trântindu-l la pământ.

— Oare ospitalitatea noastră nu izbutește să-ți fie pe plac? l-a întrebat războinicul geziri cu răceală, scoțându-și *zulfikar*-ul din teacă.

— Nu acum...! Stai, nu! s-a milogit bărbatul ayaanle.

Ochii lui aurii s-au luminat de groază când flăcările au prins să ardă pe tăișul de aramă.

— Rogu-te! a bălmăjit, înfricoșat.

— Cine ești, de fapt? l-a întrebat Ali pe un ton tăios. Și nu carecumva să-mi mai torni prostiile alea

cu nenorocirile prin care a trecut sărmana ta caravană!

— Sunt aici să te ajut, zurluile ce ești! Să-ți ofer o cale de-a te-ntoarce în Daevabad!

— *Să mă ajuți pe mine?* s-a minunat prințul. Păi, taman din cauza uneltirilor voastre, ale ăloră din neamul ayaanle, am fost eu izgonit!

Musa a ridicat brațele, s-arate că se dădea bătut.

— Să fiu sincer... aceea a fost o altă ramură a familiei... Stai! a țipat.

S-a tras înapoi când Ali s-a apropiat cu *zulfikar*-ul numai o vâlvătaie.

— Ești zurliu? Sunt sânge din sângele tău! Și-ți mai sunt și oaspete!

— Nu ești oaspetele *meu*, l-a contrazis Ali. Eu nu sunt din Bir Nabat. Iar Am Gezira e un loc periculos – cum i-ai spus tu – o... „fundătură”?

Zicând acestea, tânărul geziri a scuipat, dezgustat.

— Tot timpul pier neguțatori pe-aici. Mai ales unii nătângi, care hălăduiesc singuri prin pustiu cu o asemenea comoară.

Musa l-a privit drept în ochi. În afară de teamă, în privirea bărbatului se citea și hotărârea.

— Am spus de la bun început încotro mă voi duce. Dacă marfa mea nu ajunge la Daevabad până de Navasatem, Ghassan își va trimite soldații s-o caute pe aici.

Apoi și-a ridicat bărbia, semeț, și-a continuat:

— Ai aduce un asemenea necaz pe capul fraților și surorilor tale?

Ali s-a tras înapoi, iar flăcările *zulfikar*-ului său s-au stins pe dată.

— N-o să mă las atras într-o altă uneltire! a strigat prințul. Și-o să te omor cu mâna mea dacă îmi mai ameninți gezirii!

Musa și-a dat ochii peste cap.

— Ce-i drept, mi s-a spus că te aprinzi iute-iute!

Și-a îndreptat spatele și și-a scuturat veșmintele de nisip.

— Și c-ai o legătură foarte strânsă cu *zulfikar*-ul ăla al tău! a adăugat, în zeflema.

Și-a încrucișat apoi brațele la piept.

— Dar nu plec fără tine, așa să știi! i-a mărturisit, cu hotărâre. Am înfruntat o grămadă de pericole și am plătit mult pentru povestea asta! Altul în locul tău mi-ar fi recunoscător.

— Atunci, caută-l pe acela! s-a stropșit Ali.

— Și cu asta, basta? Chiar vrei să stai în continuare să scormonești prin gunoaiele oamenilor și să vinzi curmale, când eu mă ofer să te ajut să te-ntorci în Daevabad, înainte ca orașul să fie nimicit?

— Daevabadul nu va fi nimicit! l-a încredințat prințul.

— Nu?

Musa a făcut un pas spre el.

— Oare veștile din capitală nu ajung până în locul acesta uitat de lume? l-a iscodit. Fărădelegile s-au înmulțit și economia merge așa de prost, încât Garda Regală abia dacă își mai poate hrăni soldații, darămite să îi înarmeze cum trebuie!

Ali s-a uitat la el cu răceală.

— Și ce rol au avut în nenorocirile astea cei din neamul ayaanle? s-a oțărât la necunoscut.

Musa și-a desfăcut brațele.

— De ce ar trebui să îi fim credincioși unui rege care ne-a surghiunit prințul? s-a minunat. Unui domnitor care întoarce spatele tradițiilor păstrate de propria familie și nu face nimic când *shafit*-ii sunt vânduți în târg?

— Minți cu nerușinare!

Ali s-a uitat la bărbat cu dispreț, apoi a continuat:

— Nu vă pasă vouă câtuși de puțin de *shafit*-i sau de Orașul de bronz! Pentru cei din neamul ayaanle, Daevabadul e doar un joc. Voi nu faceți nimic altceva decât să stați în Ta Ntry, să vă numărați galbenii și să vă jucați cu viețile altora!

— Ne pasă mai mult decât crezi tu, așa să știi!

Ochii lui Musa au scăpărat de furie.

— Zaydi al Qahtani n-ar fi cucerit în veci Daevabadul fără ajutorul celor din tribul ayaanle! s-a stropșit el. Familia ta n-ar fi câștigat nicicând tronul fără cei din neamul nostru!

Pe buze i-a înflorit un zâmbet.

— Și, să fim cinstiți... când se-nmulțesc fărădelegile și mai-marii statului sunt tot mai necinstiți, negoțul nu merge prea bine.

— Asta era, carevasăzică! a sărit Ali.

— Nu-i numai asta! l-a contrazis bărbatul.

Musa a clătinat din cap.

— Nu pricep! Credeam c-o să te bucuri! Mie mi s-ar fi frânt inima dac-aș fi fost izgonit de acasă. Știu bine c-aș fi făcut orice să mă pot întoarce la ai mei. Iar familia ta...

Vocea i s-a îmblânzit.

— Nu e deloc bine! a murmurat.

Ali a simțit că-l trec fiori reci pe șira spinării de neliniște.

— Ce tot spui acolo? s-a oțărât.

— Cum crezi tu c-a primit mama ta surghiunul? Ar trebui să fii bucuros că s-a mulțumit să poarte doar un război al negoțului, nu unul adevărat. Am auzit că sora ta suferă, că fratele tău se cufundă tot mai mult în băutură, iar tatăl tău...

Musa a făcut o pauză, iar lui Ali nu i-a scăpat că tonul îi devenise, dintr-odată, calculat, când a vorbit din nou:

— Ghassan e răzbunător și mânia lui s-a abătut drept asupra *shafiț*-ilor pe care îi bănuiește că te-au împins spre trădare.

Ali a tresărit, pentru că ultimele vorbe îi răniseră sufletul.

— Nu pot să fac nimic în privința asta! a stăruit prințul. Ori de câte ori am încercat, le-am adus numai suferințe celor dragi mie. Iar acum am și mai puțină putere decât aveam pe atunci.

— Mai puțină? Alizayd, Ucigașul *Afshin*-ului? Prințul cel isteț, care a învățat cum să facă deșertul să înflorească și care călătorește cu o ceată alcătuită din cei mai cumpliți luptători din Am Gezira?

Musa s-a uitat în ochii tânărului geziri și a adăugat:

— Îți prețuiești prea puțin farmecul.

— Poate pentru că știu în sinea mea ce prostii spui! s-a oțărât prințul. *Nu merg* la Daevabad!

Ali a ieșit pe ușă, să-i cheme înapoi pe tovarășii săi.

— Asta-i hotărârea mea definitivă.

— Alizayd, gândește-te măcar...

Dar Musa a avut destulă înțelepciune încât să tacă atunci când ceilalți s-au întors.

— Vărul meu își cere iertare că a profitat prea mult de ospitalitatea celor din Bir Nabat, a anunțat Ali. Dorește să plece de aici în zori și spune că putem lua a cincea parte din marfa lui, drept răsplată pentru osteneala noastră.

Musa s-a răsucit spre el.

— Cum? a întrebat bărbatul ayaanle, mânios, în limba ntaran. N-am spus nicio clipă una ca asta!

— Te despici ca pe un pește, l-a prevenit Ali în aceeași limbă, după care a început să vorbească din nou în djinnistani: Drept răsplată pentru osteneala noastră, a repetat el cu fermitate. Și pentru a sătura copiii rămași flămânzi cât timp s-au ospătat cămilele lui. Pe lângă asta, trimiteți pe cineva să ia o parte din merindele lui și să pună-n loc lăcuste și curmale.

S-a uitat la Musa, văzând cum acesta trecea de la uimire la furie.

— Spuneai că te simți slăbit! l-a dojenit. Îți recomand o schimbare a dietei. Mâncarea aceasta pe noi ne-a întărit nespun de mult.

Prințul a clănțănit din dinți și a adăugat:

— O să te obișnuiești cu crănțaneala!

În privirea lui Musa se vedea limpede că el clocotea de indignare, dar nu a rostit un cuvânt. Ali s-a ridicat și și-a dus mâna la inimă, salutul tradițional al gezirilor.

— Acum să mă ierți, am treburi de făcut! a zis. Te voi trezi în zori pentru rugăciune.

— Sigur că da, a spus Musa, recăpătându-și tonul calm. Omul nu trebuie să-și uite nicicând datoria.

Lui Ali nu i-a plăcut căutătura bărbatului ayaanle, dar, după ce s-a făcut înțeleș, s-a întors să plece.

— Pacea lui Allah fie cu tine, vere! i-a urat.

— Și cu tine, prințul meu!

Ali a avut un somn adânc; mereu dormea așa acolo. A visat că era din nou în Daevabad, cufundat în cărțile lui, în frumosul chioșc din care se vedeau grădinile haremului. Un vânt răcoros și umed îi legăna ușor hamacul. Apa pătrundea prin pânză, prin *dishdasha* lui, și niște degete reci și lipicioase îl atingeau...

— Ali!

A deschis de îndată ochii. Mâna i-a zburat spre hanger, iar tăișul argintiu a lucit slab în întunericul cortului. L-a zărit prin întuneric pe Lubayd, care se oprise, cu înțelepciune, ceva mai departe de el și atunci și-a aruncat arma.

Aceasta a căzut, pleoscăind, într-o baltă care ajunsese aproape până la nivelul saltelei. Ali s-a ridicat iute în capul oaselor, speriat la vederea cortului inundat, apoi a sărit în picioare, luând de jos cărțile și notițele.

— Vino! a repetat Lubayd, care deja ridicase ușa cortului. Se pare că-i cel mai îngrozitor puhoi de care-am avut parte vreodată!

Afară era nenorocire: apa din curte ajungea până la brâu și, judecând după involburarea ei, încă mai țâșnea din bazinul de jos. Pietrele pe care Ali le pusese pentru a stăvili șuvoiul nu se vedeau nicăieri, probabil fiindcă fuseseră măturate de potop.

A tras o înjurătură.

— Trezește-i pe toți! a strigat. Fiecare ins bun de muncă să meargă pe câmpuri și în livezi. Nu lăsați pământul să se îmbibe cu prea multă apă!

Lubayd a dat din cap, fără veselia lui obișnuită.

— Să nu te îneci!

Ali și-a scos roba și a străbătut curtea, prin apă. A avut grijă ca Lubayd să se îndepărteze, apoi s-a cufundat, să vadă ce era acolo. El, unul, nu se temea de înec câtuși de puțin.

Pe el îl îngrozea tocmai faptul că nu se putea îneca!

Soarele se ridicase sus, deasupra satului plin de apă, când puhoiul a fost oprit. Ali era atât de ostenit, încât a trebuit să fie ajutat să iasă din bazin. Avea degetele umflate din cauza pietrelor cu care îndiguise și se simțea amorțit din cauza apei reci.

Lubayd i-a pus în palme o cană cu cafea fierbinte.

— Am salvat tot ce s-a putut! i-a zis. Recoltele nu cred să fi fost prea mult afectate, dar sunt mai multe apeducte care trebuie reparate. Iar spalierile din livada de smochini s-au stricat în mare parte.

Ali a dat din cap, mut de oboseală. Apa i se scurgea pe picioare, ca un ecou al mâniei reci pe care o simțea.

— Unde e? a întrebat.

Tăcerea șovăitoare cu care i-a răspuns Lubayd i-a confirmat bănuielile. De cum se cufundase în bazin, își dăduse seama ca pietrele care zăgăzuiau izvorul fuseseră luate de cineva. Niciun geziri n-ar fi izbutit să se cufunde la o asemenea adâncime și niciunul n-ar fi îndrăznit să strice un puț. Dar un ayaanle, care de mic fusese învățat să înoate? Un *djinn* care niciodată nu suferea de sete? Unul ca acesta ar fi putut.

— S-a dus, a pierit în babilonia asta, a răspuns Lubayd în cele din urmă.

Și-a dres apoi glasul și a adăugat:

— Și-a lăsat toată marfa aici.

Aqisa s-a oprit lângă ei.

— Ar trebui s-o lăsăm să putrezească-n deșert, a spus, furioasă. Salvăm ce putem, vindem ce nu putem și restul să se cufunde în nisip! Fie ca Shaitan să-i ia pe-alde ayaanle! N-au decât să le explice ei lui Ghassan ce și cum!

— Vor găsi o cale să dea vina pe noi, a murmurat Ali.

Și-a privit mâinile. Îi tremurau.

— Furtul din vistierie este o fărădelege mare, a continuat.

Lubayd a îngenuncheat în fața prințului.

— Atunci o să luăm noi sarea aia blestemată, a spus geziriul, hotărât. Aqisa și cu mine. Tu rămâi în

Am Gezira.

Ali a încercat să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Nici măcar nu puteți s-o atingeți! le-a amintit.

Și-apoi, necazul acela fusese adus asupra satului de cei din familia lui; nu era drept să arunce răspunderea pentru asta asupra gezirilor care îl salvaseră.

S-a ridicat, simțindu-și picioarele moi.

— Eu... va trebui, mai întâi, să pregătesc reparațiile.

Cuvintele acelea îi făceau rău. Viața pe care și-o construise cu atâta grijă în Bir Nabat fusese dată peste cap într-o singură noapte, nimicită fără scrupule de niște străini care nu se gândeau decât la propriile uneltiri politice.

— Măine plecăm spre Daevabad! i-a anunțat pe prietenii săi.

Cuvintele au sunat ciudat când le-a rostit, de parcă n-ar fi fost reale.

Lubayd a șovăit.

— Și cu vărul tău cum rămâne?

Ali se îndoia că aveau să-l mai găsească vreodată pe Musa, dar merita să încerce.

— Un *djinn* care e-n stare să distrugă un puț nu-i neam cu mine! a răspuns. Trimiteți doi luptători după el.

— Și dacă îl vor găsi?

— Să-l aducă aici de-ndată! O să mă răfuiesc cu el după ce mă întorc.

Mâinile lui Ali s-au strâns pe cana de cafea.

— Și fâgăduiesc c-am să mă întorc!

VI NAHRI

— Vai! În numele Ziditorului și Atotțiitorului, oare faci asta cu tot dinadinsul? Ultima oară nu m-a durut așa de tare!

Nahri nu a luat în seamă văicăreala bolnavului, uitându-se cu atenție la tăietura de pe abdomenul acestuia. Câteva clame țineau pielea la distanță, iar metalul încins trebuia să păstreze rana curată. Intestinele metamorfului, sau ale teriantropului, cum li se mai spunea *daev*-ilor care își puteau schimba forma după vrere, aveau un luciu argintiu – sau ar fi trebuit să aibă, dacă n-ar fi fost pline de umflături tari ca piatra.

A tras adânc aer în piept, așezându-se mai bine. Infirmeria era plină și, de cel puțin două ore, se chinuia cu bolnavul acela. Își ținea o mână apăsată pe pielea lui înfierbântată, să-i mai aline chinul, să nu moară de durere. Cu cealaltă tăia cu o foarfecă de oțel în jurul umflăturii. Era o operațiune complicată și migăloasă, iar fruntea i se umpluse de broboane de sudoare.

— Fir-ar să fie, azi și mâine!

A aruncat piatra smulsă într-un vas.

— Nu te mai transforma în statuie și atunci n-o să mai ai problema asta! l-a dojenit pe *daeva*.

S-a oprit o clipă și s-a uitat urât la el.

— E a treia oară când te tămăduiesc... nu suntem făcuți să ne schimbăm în statui!

El a părut puțin rușinat.

— E tare liniștitor, i-a mărturisit.

Scoasă din răbdări, Nahri s-a uitat chiondorâș la el.

— Găsește o altă cale să te liniștești, te implor! l-a sfătuit. Copci! a strigat apoi tare.

Când a văzut că nu îi răspundea nimeni, s-a uitat peste umăr.

— Nisreen?

— O clipă!

În capătul celălalt al infirmeriei pline, a văzut-o pe Nisreen repezindu-se printre o masă plină ochi de leacuri și una acoperită cu ustensilele pe care le foloseau pentru opăririle magice. *Daev*-a a luat de acolo o tepsie de argint pe care a ridicat-o deasupra capului în timp ce a înaintat cu greu printre paturile înghesuie și printre grupurile de vizitatori. În infirmerie nu se putea sta decât în picioare, iar multă lume își aștepta rândul în grădină.

Nahri a oftat când a văzut-o pe Nisreen cum se strecura printre un muzicant ayaanle care fusese blestemat să țopăie de fericire și un fierar sahrayn care avea pielea acoperită de bube care fumegau.

— Închipuie-ți cum ar fi să avem un spital! i-a zis Nahri. Un spital mare, cu încăperi în care să poți respira și cu oricâte ajutoare ne-ar face trebuință.

— Un vis, a spus Nisreen, punând tepsia jos. Copcile tale! a zis.

S-a oprit să-i admire lucrarea.

— Minunat! Nu-ncetez să mă minunez cât de iscusită ai devenit!

— Abia dacă mi se dă voie să plec din infirmerie și muncesc toată ziua, s-a văitat Nahri. Cred și eu c-am devenit iscusită!

Dar nu și-a putut ascunde un zâmbet. În ciuda orelor lungi și a muncii grele pe care trebuia s-o facă, Nahri găsea multă satisfacție în meseria ei de tămăduitor, căci reușea să-și vindece bolnavii chiar și atunci când nu putea să-și rezolve miile de probleme din viața ei.

L-a cusut repede pe teriantrop, cu fir vrăjit, i-a lipit rana, după care i-a întins un felegean cu ceai amestecat cu opiu.

— Bea și te-odihnește!

— *Banu nahida?*

Nahri a ridicat capul. Un servitor îmbrăcat cu o uniformă în culorile regale băgase capul pe ușa dinspre grădină, iar, când a văzut-o, a făcut ochii mari. În căldura umedă din infirmerie, Nahri avea părul răvășit și vreo câteva bucle negre îi ieșiseră chiar de sub voal. Șorțul ei era stropit de sânge și de

poțiuni. Nu-i mai lipsea decât un cuțit fioros în mână să arate ca nahidul nebun și ucigaș din poveștile *djinn*-ilor.

— Ce-i? l-a întrebat, încercând să ascundă faptul c-o scosese din fire.

Slujitorul a făcut o plecăciune adâncă.

— Emirul dorește să-ți vorbească, i-a transmis.

Nahri a făcut semn cu mâna spre nebunia din jur.

— *Acum?*

— Te așteaptă în grădină, a continuat slujitorul.

„Firește c-așa e!”

Muntadhir cunoștea îndeajuns de bine protocolul de la curte, încât să știe că, acolo, nu îl putea umili pe cât și-ar fi dorit fiindcă venise personal s-o vadă.

— Bine, bine! a bombănit ea.

S-a spălat pe mâini, și-a scos șorțul, apoi l-a urmat pe bărbat în curte.

A clipit de mai multe ori, din cauza luminii puternice. Grădina neîngrijită a haremului – mai degrabă un petic de junglă, decât o grădină, de fapt – fusese tunsă și aranjată în fața infirmeriei de un grup de grădinari *daev*-i inimoși. Se bucuraseră când li se încredințase această misiune, dornici să readucă la viață, chiar și în miniatură, fosta glorie a grădinilor palatului, pentru care nahizii fuseseră, odinioară, faimoși. Acum curtea infirmeriei era presărată din loc în loc cu havuzuri cu apă albastru-argintie, de-a lungul aleilor erau arbori de fistic și caiși tunși perfect, dar și tufe bogate de trandafiri cu flori delicate, de la cel mai pal galben până la cel mai intens indigo. Deși cele mai multe plante și ierburi pe care le folosea în munca ei erau cultivate în Zariaspa, pe moșiile familiei Pramukh, cele care trebuiau să fie proaspete fuseseră plantate și aici, pe parcele frumos delimitate, pline de tufe unduitoare de mătrăgună sau de măselariță pestriță și galbenă. În mijlocul grădinii trona un pavilion de marmură cu bănci sculptate, pe care erau așezate pernuțe confortabile.

Acum Muntadhir stătea acolo, cu spatele la ea. Probabil venise de la curte, fiindcă era încă îmbrăcat

cu veșmintele negre, tivite cu auriu, pe care le purta în timpul ceremoniilor, iar pe cap avea turbanul lui viu colorat care strălucea în soare. Mâinile i se odihneau pe balustradă, iar trupul lui părea impunător cum stătea așa, privind grădina.

— Da? l-a întrebat pe un ton tăios, de îndată ce a pășit în pavilion.

Emirul și-a întors capul și a măsurat-o din cap până în picioare.

— Arați ca naiba! i-a mărturisit.

— Muncesc, deh!

Și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Ce dorești, Muntadhir?

Djinn-ul s-a întors cu fața spre ea, rezemându-se de balustradă.

— Nu ai venit azi-noapte, a dojenit-o.

„De asta a venit el până aici?”

— Am fost ocupată cu bolnavii mei, l-a lămurit. Și mă-ndoiesc că patul ți-a rămas rece prea mult timp.

Nu se putuse abține să nu adauge replica aceea sarcastică.

El și-a făcut gura pungă.

— E a treia noapte la rând când faci asta, Nahri! a stăruit emirul. Puteai măcar să-mi trimiți vorbă, decât să mă lași așa, să te aștept.

Nahri a tras adânc aer în piept, pentru că răbdarea pe care o avea cu Muntadhir, deja puțină, se împrăștia cu fiecare clipă.

— Îmi cer iertare! a spus, în zefleMEA. Data viitoare o să-ți trimit vorbă, să poți da fuga numaidecât la salonul scăldat în vin unde-ți faci veacul zilele astea. Acum am terminat?

Muntadhir și-a încrucișat brațele la piept.

— Da' văd că ești în toane bune azi, n-am ce zice! a adăugat el, sarcastic. Dar nu, nu am terminat. Putem vorbi undeva în liniște?

A făcut semn spre portocalii cu frunze lucioase din depărtare.

— Poate în livada ta de portocali?

În inima lui Nahri s-a trezit la viață instinctul de apărare. Livada de portocali fusese plantată cu mult timp în urmă de unchiul său, Rustam, și era foarte prețioasă pentru ea. Cu toate că nu fusese un tămăduitor la fel de priceput ca mama ei, Manizheh, Rustam fusese un faimos botanist și spițer. Chiar și la zeci de ani după moartea lui, plantele din livadă, pe care le alesese cu grijă el însuși, creșteau încă puternice și sănătoase, cu și mai multă forță tămăduitoare și tot mai mult parfum. Nahri ceruse ca livada să fie readusă la vechea sa glorie, fermecată de intimitatea și de umbra pe care o ofereau ramurile groase și pline de frunze, care păreau că alcătuiau o cortină, dar și de senzația pe care o avea stând pe acel pământ îngrijit odinioară de familia ei.

— Nu las pe nimeni acolo, i-a amintit. Știi prea bine asta.

Muntadhir a clătinat din cap, obișnuit cu încăpățânarea ei.

— Atunci, hai să ne plimbăm! a îndemnat-o.

A pornit spre scări, fără s-o aștepte.

Nahri l-a urmat.

— Ce s-a întâmplat cu familia *daev*-ă despre care ți-am povestit? l-a întrebat când au pășit pe aleea șerpuitoare.

Dacă Muntadhir tot o abătea de la munca ei, măcar să profite de asta.

— Aceea care a fost prost tratată de soldații din Garda Regală?

— Mă ocup de asta, a liniștit-o.

Tânăra s-a oprit.

— Încă? Mi-ai făgăduit de săptămâna trecută c-o să vorbești cu tatăl tău! i-a reproșat.

— Și așa am și făcut, a răspuns Muntadhir, pe un ton zădărnă. Nu pot să m-apuc să eliberez niște nelegiuiri, sfidând porunca regelui, doar pentru că tu și Jamshid sunteți supărați. E mai complicat. S-a uitat lung la ea: Și, cu cât te bagi mai mult, cu atât e mai greu. Știi ce crede tata despre faptul că te amesteci în chestiuni politice.

Cuvintele au lovit-o din plin, iar Nahri și-a îndreptat spatele.

— Bine, bine! a spus, mânioasă. Poți să te duci să-i spui că mi-ai transmis mesajul.

Muntadhir a luat-o de mână înainte ca ea să se întoarcă să plece.

— N-am venit aici la porunca lui, Nahri! a protestat. Am venit pentru că sunt soțul tău. Și, indiferent de ce simțim noi despre asta, nu vreau să pățești ceva.

A condus-o spre o bancă umbrită, de pe malul canalului, care era așezată sub un arbore bătrân de mahon, ale cărui crengi coborau spre pământ precum o cascadă groasă de frunze de smarald, ascunzând-o, pur și simplu.

Muntadhir s-a așezat și a tras-o și pe Nahri lângă el.

— Am auzit că săptămâna trecută ai trăit o adevărată aventură împreună cu soră-mea.

Nahri s-a încordat pe loc.

— Tatăl tău a...

— Nu, a asigurat-o emirul. Mi-a spus Zaynab. Da, a lămurit-o, observând, probabil, uimirea ei, știu totul despre micile sale escapade în Cartierul Geziri. Am aflat de ele cu ani în urmă. E destul de isteată să-și păzească pielea, iar gărzile ei știu că poate veni la mine dacă are necazuri.

— Aha!

Lucrul acesta a uimit-o pe Nahri. Și, destul de ciudat, a făcut-o să se simtă și puțin geloasă. Cei din familia Al Qahtani erau, poate, dușmanii ei dintotdeauna și niște profitori gata să-ți înfigă cuțitul în spate, dar loialitatea aceea discretă dintre frați – care manifesta acel soi de iubire fraternă pe care Nahri cu o cunoscuse niciodată – o umplea de un soi de invidie tristă.

A încercat să alunge sentimentul acela.

— Înțeleg că ți-a spus totul și despre spital?

— Mi-a zis doar că nu te-a văzut niciodată atât de încântată!

Nahri s-a străduit să-și compună o mină indiferentă.

— Păi, chiar a fost interesant, să știi!

— A fost „interesant”? a repetat Muntadhir, uimit. Tu, care nu încetezi niciodată să vorbești despre munca ta de la infirmerie, descoperi vechiul spital al strămoșilor tăi și un grup de ifriți dezrobiți, pe deasupra, și tot ce spui despre asta e: „chiar a fost interesant”?

Nahri și-a mușcat buza, tot gândindu-se cum să-i răspundă. De bună seamă, spitalul reprezentase mult mai mult decât doar ceva „interesant”. Numai că nenumăratele născociri pe care le tot plăsmuise de la vizita ei i se păreau mult prea fragile, prea delicate, așa că era mai sigur să le păstreze doar pentru sine.

Era limpede că Muntadhir nu era așa de ușor de păcălit!

Emirul i-a luat din nou mâna și a continuat, încetișor:

— Tare-aș vrea să vorbești cu mine! Știu că niciunul din noi nu și-a dorit asta, Nahri, dar am putea încerca să avem o relație bună. Am senzația că n-am deloc habar ce e-n capul tău.

Tonul lui era rugător, dar emirul nu și-a putut ascunde și o urmă de exasperare când a adăugat:

— Ți-ai ridicat mai multe ziduri de protecție decât un labirint.

Nahri nu a spus nimic. De bună seamă că-și ridicase ziduri în jurul ei! Aproape toți cei pe care îi cunoștea o trădaseră măcar o dată!

El i-a mângâiat palma cu degetul. Mâna ei a tresărit, iar Nahri s-a strâmbat.

— Am pus o grămadă de copci azi și cred că puterile mele tămăduitoare nu mai consideră că durerea musculară ar fi ceva nefiresc.

— Dă-mi voie să te-ajut!

Muntadhir i-a luat mâna în palme și a început s-o maseze, apăsându-i încheieturile în așa fel, de parcă de ani de zile făcea asta.

Nahri a tras adânc aer în piept, simțind cum degetele îndurerate i se relaxau.

— Cine te-a învățat să faci asta?

El a prins-o de degete și a început să tragă de ele într-un fel care o făcea să se simtă ca în rai.

— Un prieten.

— Tu și prietenul ăsta al tău aveți și haine pe voi în timpul lecției?

— Păi, știi tu, dacă ținem cont cine era prietenul ăsta... e destul de limpede că nu prea aveam.

I-a zâmbit cu un zâmbet viclean.

— Vrei să știi ce m-a mai învățat? a întrebat-o.

Nahri și-a dat ochii peste cap.

— Vasăzică, pentru că nu îți fac destăinuiri, acum vrei să mă seduci folosind trucuri pe care le-ai învățat de la o altă femeie?

Zâmbetul i s-a lățit parcă și mai mult pe față.

— Viața politică m-a învățat să dau dovadă de creativitate când abordez pe cineva, i-a declarat.

Și-a trecut apoi, ușor, degetele peste încheietura lui Nahri, iar ea nu și-a putut stăpâni fiorul pricinuit de atingerea lui.

— E limpede că ești prea ocupată să vii în patul meu. Cum altfel aş putea păstra pacea pe care căsătoria noastră ar trebui s-o aducă?

— Tu chiar n-ai niciun pic de rușine, dar știi asta, nu-i așa?

Numai că zădărire dispăruse cu totul din vocea tinerei. Muntadhir se pricepea al naibii de bine la ceea ce făcea!

Degetele lui desenau de-acum linii delicate pe pielea ei, iar în ochi i se citea voioșia.

— Nu prea te plângi de asta când chiar ajungi în patul meu, a tachinat-o.

Ea a simțit că îi luau foc obrazii – și nu doar de rușine.

— Doar te-ai culcat cu jumătate din Daevabad! Trag nădejde că asta te-o fi învățat câte ceva, ți-o fi sporit, cât de cât, priceperea.

— Aș zice că mă provocă!

Zâmbetul lui obraznic nu o ajuta deloc să scape de ghemul de dogoare de-a dreptul trădător care simțea că-i tot creștea în stomac.

— Am treabă, a protestat Nahri, când el a tras-o pe genunchi. Cel puțin doisprezece bolnavi mă așteaptă! Și suntem în grădină! Cineva ar putea să...

S-a întrerupt când el și-a lipit buzele de gâtul ei și a sărutat-o cu delicatețe.

— Nimeni nu ne poate vedea, s-a opus Muntadhir calm, iar vorbele lui au trimis o suflare caldă pe pielea ei. Și e limpede că trebuie să te relaxezi! Consideră că e o datorie... profesională.

Măinile lui s-au strecurat pe sub tunica ei.

— De bună seamă, bolnavii tăi vor avea numai de câștigat dacă vor avea o *banu nahida* mai puțin zădărnă.

Nahri a oftat și s-a lipit de el în ciuda propriei voințe. Buzele lui coborâseră mai jos și barba lui îi gădila de-acum pielea deasupra gulerului.

— Nu sunt deloc zădărnă...

Din spatele unui copac s-a auzit o tuse politicoasă, urmată de o voce pițigăiată:

— Emirul meu?

Muntadhir nu și-a desprins de pe soția lui nici mâinile, nici buzele, când a răspuns:

— Da?

— Tatăl tău dorește să-ți vorbească. Spune că e o chestiune care nu suferă amânare.

Nahri a înlemnit, căci simpla rostirea a numelui lui Ghassan îi dădea fiori de gheață prin tot corpul.

Muntadhir a oftat.

— Ei, de bună seamă că nu suferă amânare!

S-a retras puțin și i-a remarcat privirea lui *banu nahida*:

— Iei masa cu mine diseară? a întrebat-o. Voi da poruncă să-ți pregătească acel ceai din flori ciudate și poți să mă cerți pentru nerușinarea mea după pofta inimii.

Nahri nu prea avea chef să ia masa cu el, dar, trebuia să recunoască, n-ar fi deranjat-o deloc să continue ceea ce începuseră. Chiar fusese foarte obosită în ultima vreme și, de cele mai multe ori, dormea mai mult în nopțile petrecute în iatacul lui Muntadhir; în general, trebuia să fie cineva pe

moarte pentru ca vreun servitor să-și poată aduna curajul să-i deranjeze pe emir și pe soția lui.

Pe lângă asta, lucirea de speranță din ochii lui izbutise să stârnească fărâma de tandrețe care mai rămăsese în inima ei; căci, cu toate defectele lui – și erau destule! – soțului său nu îi lipsea câtuși de puțin farmecul!

— O să-ncerc, i-a spus ea, stăpânindu-și surâsul.

El i-a zâmbit, părând cu adevărat bucuros.

— Minunat!

Și-a desfăcut mâinile încleștate pe trupul ei.

Nahri și-a aranjat în grabă tunică; nu avea de gând să se întoarcă la infirmerie arătând ca și cum... în fine, ca și cum tocmai făcuse tot ce făcuse.

— Îți urez noroc cu ce-o fi vrând tatăl tău de la tine!

Muntadhir și-a dat ochii peste cap.

— Sunt sigur că nu-i nimic!

Și-a pus mâna pe inimă.

— Cu pace! i-a urat.

Nahri s-a uitat după el cum se-ndepărta, bucurându-se încă o clipă de aerul proaspăt și de trîlul păsărilor. Era o zi frumoasă, iar privirea i-a alunecat încet peste ierburile din grădină, oprindu-se asupra unui *shafit* care se strecura printre tufișuri.

Nahri s-a încruntat, uitându-se cum bărbatul trecea în grabă pe lângă o tufa de salvie, pentru a se opri apoi în fața unei sălcii. Și-a șters fruntea și s-a uitat speriat peste umăr.

„Ciudat!”

Deși erau și *shafit*-i printre grădinari, niciunul nu avea voie să se atingă de plantele nahizilor, iar chipul acelui bărbat nu îi era cunoscut. Omul a scos o foarfecă mare de la brâu și a deschis-o, ca și cum ar fi vrut să taie o ramură.

Nahri a fost în picioare într-o clipă; papucii de mătase și o viață întreagă petrecută furișându-se ajutând-o să-și ascundă sunetul pașilor. Bărbatul nu a ridicat capul decât atunci când a fost lângă el.

— Ce-ți închipui că faci cu arborele meu? l-a întrebat Nahri.

Shafit-ul a tresărit, speriat, și s-a răsucit așa de repede, încât a fost gata-gata să cadă. Ochii lui umani, căprui, s-au căscat de groază.

— *Banu nahida!* a exclamat. Eu... iartă-mă! s-a rugat el, împreunându-și mâinile. Voiam doar să...

— Să-mi tai salcia? Da, văd asta!

A atins creanga zdrelită și sub degetele ei a crescut o coajă nouă. Nahri se pricepea puțin la botanică, deși până atunci nu încercase să devină mai bună, spre dezamăgirea lui Nisreen.

— Știi ce-ai fi pățit dacă te-ar fi prins altcineva...

S-a întrerupt, fiindcă privirea i-a fost atrasă de capul descoperit al bărbatului. Era mutilat: pe lângă tâmpile părul îi era lung, dar în creștet avea doar dâre țepoase, ca și cum fusese ras în grabă. Pielea capului avea pete violacee și era puțin umflată în jurul unui cerc ciudat, de mărimea și forma unui ban. Pe lângă acest petic de piele se vedea o cicatrice în formă de semilună – rana fusese cusută, și, pe deasupra, cusută cu multă pricepere.

Copleșită de curiozitate, Nahria a întins mâna și a atins ușurel rana umflată. Era moale – prea moale. A apelat la simțurile ei speciale de nahidă, care i-au confirmat ceea ce părea imposibil.

O mică parte din craniul bărbatului lipsea de sub piele!

Și-a înăbușit o exclamație de uimire. Rana se vindeca deja, căci simțea cum osul creștea pe dedesubt, dar chiar și așa... A lăsat mâna jos.

— Cineva ți-a făcut asta?

Bărbatul părea înlemnit de frică.

— Am avut un accident, a bâiguit.

— Un accident care ți-a lăsat o rană perfect rotundă care s-a cusut singură?

Nahri a îngenuncheat lângă el.

— Nu-ți fac nimic, l-a încredințat. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat – să fiu sigură că nu e în Orașul de bronz cineva care taie monede de os din creștetele locuitorilor lui, ale daevabadiilor.

— N-a fost deloc vorba de așa ceva!

Și-a mușcat buzele și s-a uitat în jur.

— Am căzut de pe acoperiș și mi-am spart capul, a șoptit *shafit*-ul. Medicii i-au spus nevastei mele că se aduna sânge sub os și că, dacă vor tăia o bucată din el, apăsarea o să scadă și o să trăiesc.

Nahri a clipit, uimită.

— „Medicii”?

S-a uitat la copacul din care el încercase să taie.

„Salcie! Desigur...”

Și frunzele, și scoarța copacului erau prețioase și puteau fi ușor transformate într-un leac pentru răni și dureri... pentru răni și dureri *omenești*.

— Ei ți-au spus să faci asta?

Bărbatul a clătinat din cap, tremurând în continuare.

— Eu m-am oferit. Am văzut o poză într-o carte de-a lor și mi-am adus aminte că am zărit un copac aidoma când am lucrat anul trecut la acoperiș.

S-a uitat la ea cu o privire rugătoare.

— Sunt buni la suflet, mi-au salvat viața. Am vrut să le fiu de folos.

Nahri abia putea să-și stăpânească emoția. Era, oare, cu puțință să fi existat medici *shafit*-i care puteau face operații și care aveau cărți de medicină?

— Cine sunt? l-a întrebat, curioasă. Cine sunt acești medici, acești tămăduitori?

Bărbatul a lăsat ochii în jos.

— Nu avem voie să vorbim despre ei, i-a mărturisit.

— Nu vreau să le fac niciun rău, l-a încredințat.

Și-a pus mâna pe inimă și a adăugat:

— Jur pe cenușa străbunilor mei! i-a spus. Le voi duce chiar eu salcia și multe altele... Am destule leacuri bune pentru *shafit*-i în spițeria mea.

Bărbatul părea chinuit. Nahri l-a studiat din nou, observându-i abia acum picioarele desculțe și *galabiyya* zdrențuită. Mâinile pline de bătăături.

Muștrându-se oarecum, a luat din buzunar un inel de aur. Uitase să și-l scoată înainte de a se duce să lucreze la infirmerie și se mulțumise să-l bage în buzunar. Pe inel erau incrustate rubine, care alcătuiau forma unei flori.

I-a pus inelul în palmă *shafit*-ului.

— Un nume și un loc, rogu-te!

El s-a uitat la inel cu ochii mari.

— Nu le voi face niciun rău, îți făgăduiesc! l-a încredințat încă o dată. Vreau să-i ajut.

Pe chipul lui se citea jinduirea; Nahri își imagina că banii pe care i-ar fi luat pe inelul acela ar fi însemnat foarte mult pentru un muncitor *shafit*.

— Subhashini Sen, a șoptit bărbatul. Casa cu ușă roșie de pe strada Sukariyya.

Nahri i-a zâmbit.

— Mulțumesc, i-a spus.

O mică armată de servitoare o aștepta pe Nahri când și-a terminat treaba și, de cum a pus piciorul în hamamul plin de aburi, acestea i-au scos hainele pătate de sânge și de poțiuni, le-au luat să le curețe, după care au început să o spele, să-i clătească pielea cu apă de trandafiri, să-i maseze picioarele cu uleiuri scumpe și să încerce să-i domolească pletele de nestăpânit, făcându-i o coroniță elegantă din cozi împletite.

Ca una care niciodată nu era dispusă să îi lase pe alții să ia hotărâri pentru sine însăși, Nahri a stăruit, totuși, să-și aleagă singură veșmintele. Pentru seara aceea a hotărât să îmbrace o rochie făcută din cea mai fină pânză pe care o atinsese ea, una, vreodată. Era fără mâneci, lungă până la glezne, de culoarea untului și pe guler erau prinse sute de mărgeluțe de lapis lazuli, de aur, de cornalină și de topaz. Îi amintea de casă rochia aceea, căci modelul îi părea copiat de pe un templu străvechi din Egipt.

Una dintre servitoare tocmai îi încheia gulerul delicat, când s-a apropiat o alta, cu un borcănel mic de culoarea fildeșului.

— Doriți să vă pudrez pielea, domnița mea? a întrebat ea.

Nahri s-a uitat la vasul mititel. Era o întrebare nevinovată, dar îi puneă întotdeauna un ghem în stomac. Așa că și-a ridicat capul fără să vrea,

uitându-se la imaginea sa reflectată în oglinda de argint lustruit așezată pe măsuța de toaletă.

Deși prăpastia care îi despărțea pe *shafit*-i de cei cu sânge pur din Daevabad era foarte adâncă, săpată de veacuri întregi de lupte și consfințită prin lege, înfățișarea lor nu era atât de diferită precum puterea lor. Desigur, cei pursânge aveau urechi ascuțite și ochi cu nuanțe metalice, a căror culoare varia de la trib la trib. Până și pielea lor părea să strălucească, oarecum, având o lucire cețoasă care se datora sângelui fierbinte și negru care le curgea prin vene. În funcție de origine sau de întâmplare, *shafit*-ii aveau trăsături amestecate, și de oameni, și de *djinn*-i: ochi căprui ca ai oamenilor și urechi ascuțite sau, poate, ochi de culoarea cositorului, așa cum aveau agnivanshi, fără luciul pielii acestora.

Nahri era altfel.

La prima vedere, *nimic* nu părea să fie magic la înfățișarea ei. Urechile îi erau rotunjite, ca ale oamenilor, iar pielea ei avea o nuanță cafenie, mată. Ochii îi erau de-un negru adânc, în mod sigur, dar ea avusese întotdeauna impresia că le lipsea acea strălucire intensă pe care o aveau ai *daev*-ilor. Chipul său îl făcuse, la un moment dat, pe Dara să fie convins că era o *shafit*-ă care avea un strop de sânge magic în vene, însă era, după cât se părea, înșelător, datorită unui blestem *marid*... Sau, cel puțin, așa îi spusese răfăiții care veniseră după ea, iar Ghassan se folosisese de vorbele lor pentru a le declara tuturor că *banu nahida* avea sânge pur.

Ei, de bună seamă, îi spusese altceva. Nu c-ar mai fi contat. Nahri avea impresia că nu avea să afle niciodată adevărul despre originea sa. Dar nu mai putuse rămâne nepăsătoare în legătură cu înfățișarea ei după ce se căsătorise cu Muntadhir. Viitoarea ocârmuitoare a Daevabadului trebuia să arate pe măsura rangului său, așa că servitoarele care o pieptăneau îi aranjau întotdeauna codițele astfel încât să-i acopere vârful urechilor. Conturul ochilor era întotdeauna trasat cu cenușă, să-i facă să pară mai negri. Iar, la final, venea clondirașul acela blestemat

în care se afla o pulbere incredibil de scumpă, făcută din cine mai știa ce, dar care, odată întinsă pe piele, îi dădea acesteia, timp de câteva ore, luciul acela pe care îl aveau doar cei cu sânge pur.

Era o amăgire, o pierdere de timp și de-a dreptul o mascaradă – și toate acestea pentru o viitoare regină care nu putea nici măcar să-și apere semenii de bătaile și de jafurile care se petreceau chiar în fața ei! Iar faptul că tocmai servitoarele ei *shafit*-e erau acelea care trebuiau să-i dea înfățișarea uneia pursânge, la fel ca aceia care le stăpâneau viața... îi făcea rău, pur și simplu.

— Nu! a răspuns Nahri, în cele din urmă, încercând să nu-și arate dezgustul. N-am nevoie de asta.

S-a auzit o bătaie în ușă, după care a intrat în odaie Nisreen.

Nahri a scos un geamăt.

— Nu! Am nevoie de-o noapte de liniște. Spune-le să se tămăduiască singuri, oricine ar fi ei!

Povățuitoarea ei a zâmbit, cu un aer jignit.

— Nu te caut mereu doar în legătură cu munca noastră, să știi!

Apoi bătrâna *daev*-ă s-a uitat la cameristele lui *banu nahida*.

— Vă supărați dacă ne lăsați singure?

Toate tinerele s-au supus de îndată, iar Nisreen s-a apropiat de măsuța lui Nahri.

— Îți stă foarte bine, i-a spus. Rochia asta-i minunată. E nouă?

Nahri a aprobat, dând din cap.

— Un dar de la un croitor sahrayn, bucuros c-a scăpat de vărsat de vânt, a murmurat.

— Soțul tău nu-și va putea dezlipi ochii de la tine!

— Cred că da, a spus Nahri, luptându-se cu un sentiment de jenă.

Nici măcar nu știa de ce își bătea capul cu asta! Muntadhir se căsătorise cu ea pentru numele său, nu pentru fața ei, iar bărbatul îi era neconținut înconjurat de *djinn*-i a căror frumusețe îi tăia

răsuflarea: bărbați și femei cu voci de înger și cu zâmbete care puteau lua mințile oricui, așa încât i se părea o pierdere de timp să încerce să-l cucerească.

Nisreen și-a aruncat privirea spre ușă, apoi a scos micul pocal de argint pe care îl ținuse ascuns, ca de obicei, în faldurile șalului.

— Ți-am pregătit ceaiul! i-a zis.

Nahri s-a uitat la pocal, simțind aroma puternică a ierburilor care se ridica din lichidul verzui. Amândouă știau ce fel de „ceai” era: tipul acela pe care Nahri îl bea doar atunci când mergea în vizită la Muntadhir.

— Mereu îmi fac griji că ne vor prinde! i-a mărturisit tânăra.

Nisreen a ridicat din umeri.

— Ghassan are, probabil, niște bănuieli, dar tu ești o tămăduitoare nahidă. Îi va fi greu să te întreacă aici. Oricum, merită riscul, dacă poți câștiga ceva timp.

— *Puțin* timp – asta-i tot ce câștig.

Ghassan nu vorbise deocamdată prea mult despre nepoți. *Djinn*-ii nu nășteau prea repede și nimeni nu se mira că emirul și soția lui încă nu fuseseră binecuvântați cu un urmaș. Dar se îndoia că avea să mai tacă mult timp.

Nisreen a simțit, probabil, nesiguranța din vocea ei.

— Pentru moment, e de ajuns.

I-a pus pocalul în mâini.

— Trebuie să le iei pe toate pas cu pas.

Nahri a băut ceaiul, s-a ridicat și și-a pus peste rochie mantia cu glugă, burnuzul.

— Trebuie să plec.

Era devreme, dar, dacă pleca atunci, putea să se strecoare pe coridoarele lăturalnice, să aibă câteva clipe de singurătate, în care să nu fie însoțită de servitoarele lui Muntadhir.

— Nu vreau să te fac să-ntârzii!

Nisreen s-a ridicat și ea, iar, când a privit-o în ochi pe Nahri, într-ai bătrânei se citea o convingere de nestrămutat.

— Să-ți păstrezi credința, domnița mea! Viitorul tău e mai luminos decât bănuiești!

— Mereu spui asta, a oftat Nahri. Mi-aș dori să am și eu convingerea ta!

— O vei avea într-o bună zi, i-a făgăduit Nisreen. Apoi bătrâna i-a făcut semn să plece.

— Du-te acum! a îndemnat-o. Nu mă lăsa să te rețin prea mult!

Nahri a plecat, pornind pe unul dintre coridoarele care duceau de la grădina haremului spre apartamentele regale de la etajul ziguratului de la care se vedea minunat lacul din jurul Daevabadului. Toți membrii familiei Al Qahtani aveau apartamentele acolo, mai puțin Zaynab, care prefera grădina de jos.

„La fel ca Ali!”

Gândul îi venise pe neașteptate, fără să vrea. Nu îi plăcea să se gândească la Ali, nu îi plăcea că, la cinci ani după noaptea aceea, încă mai simțea înțepătura umilinței, amintindu-și cum cel pe care îl considerase prieten îi condusesese, pe ea și pe Dara, într-o capcană mortală. Tânărul și naivul prinț ar fi trebuit să fie ultima persoană care să fie capabilă să o păcălească. Și totuși o făcuse!

Și nu îi plăcea nici faptul că, în ciuda celor întâmplare, o parte din ea încă își mai făcea griji pentru el. Pentru că era îngrozitor de clar – indiferent de ce spuneau cei din familia Al Qahtani – că Ali nu conducea deloc o „garnizoană” în pașnicele sale pământuri natale. Fusese surghiunit, și, pe deasupra, în niște condiții destul de cumplite, după cum bănuia ea.

A ajuns pe balconul larg, care se întindea de-a lungul apartamentului lui Muntadhir. Ca toate lucrurile aflate în stăpânirea lui, era teribil de sofisticat, cu niște balustrade de lemn cu zăbrele și paravane sculptate, care închipuiau o grădină, și cu draperii din mătase brodată ale căror falduri semănau cu un cort. Fumul aromat se ridica dintr-un coș de jar încins, așezat în fața unor perne brodate,

astfel întinse, încât să le îngăduie să vadă lacul celor care ar fi stat pe ele.

Perne care nu erau deloc neocupate! Nahri s-a oprit brusc, văzându-i pe Jamshid și pe Muntadhir așezați față în față. Nu o uimea prezența lui Jamshid acolo – o uluia, în schimb, faptul că, în mod limpede, cei doi se certau.

— Spune-i tatălui tău să-l trimită *înapoi!* a stăruit Jamshid. Există vreun motiv care îl împiedică să-și lase marfa nenorocită pe plajă și să facă imediat cale întoarsă?

— Am încercat!

Muntadhir părea aproape scos din minți.

— L-am implorat pe tata, jur, și știi ce mi-a spus?

Emirul a slobozit un hohot de râs sugrumat, lipsit de veselie.

— Să mă duc „să pun un plod în soția mea nahidă”, dacă-s atât de îngrijorat de poziția mea! Asta suntem noi pentru el: doar niște pioni în blestematul lui joc politic! Iar acum piesa lui favorită, cea mai aprigă, tocmai s-a întors!

Nahri s-a încruntat, nedumerită. Lăsând la o parte vinovăția pe care o simțea pentru că trăgea cu urechea – mai mult față de Jamshid, care era prietenul ei, decât față de soțul său, un politician abil, care, aproape sigur, avea unul, doi spioni devotați plasați în infirmeria ei – s-a apropiat mai mult și s-a ascuns într-o nișă, între o ferigă pusă într-un ghiveci și un paravan din lemn sculptat.

A tras adânc aer în piept. Magia palatului era pe cât de greu de prevăzut, pe atât de puternică și, cu toate că încercase pe ascuns să o folosească mai bine, era întotdeauna periculos s-o facă – nu avea nicio îndoială că Ghassan ar fi pedepsit-o neîntârziat dacă ar fi bănuît măcar că făcea una ca asta!

Dar câteodată merita să riște. Nahri și-a concentrat atenția asupra umbrelor de la picioarele sale.

„Creșteți!” le-a poruncit, chemându-le să vină mai aproape, și să facă să dispară frica ei de a fi prinsă. „Apărați-mă!”

Umbrele s-au mărit și au învăluit-o într-o mantie de întuneric. Respirând ceva mai ușor, Nahri s-a apropiat de paravan, să se uite printre zăbrelele de lemn. Cei doi bărbați erau singuri; Jamshid stătea pe marginea unei perne și se uita la Muntadhir cu o vădită îngrijorare.

Emirul s-a ridicat repede în picioare, tremurând, în mod vădit.

— Mama lui o să mă ucidă! a murmurat.

A început să se plimbe, trăgându-se nervos de barbă.

— Neamul ayaanle vrea asta de ani și ani! Abia dacă se va întoarce el în Daevabad și, de-ndată, mă voi trezi c-o funie în jurul gâtului!

— Asta nu se va întâmpla! a spus Jamshid cu asprime. Muntadhir, trebuie să te liniștești și să te gândești bine... nu!

S-a întins repede și l-a apucat pe Muntadhir de mână când acesta a vrut să ia de pe masă sticla cu vin.

— Oprește-te! Nu te ajută cu nimic!

Muntadhir i-a zâmbit cu aerul cuiva care suferea.

— Nu sunt de acord, a spus cu voce slabă.

Părea gata-gata să izbucnească în plâns.

— Se știe că vinul e un minunat tovarăș pentru unul care se prăbușește, a murmurat emirul.

— Nu se prăbușește nimeni!

Jamshid l-a tras pe Muntadhir pe frumoasa pernă de lângă el.

— *Nimeni!* a repetat, când Muntadhir și-a ferit privirea. Muntadhir...

Jamshid a șovăit și, când a început din nou să vorbească, vocea lui avea un ton precaut și plin de grijă.

— Drumul spre Daevabad e lung... Un drum primejdios. Cu siguranță ai slujitori care să...

Muntadhir a clătinat din cap cu putere.

— Nu pot! Nu-s în stare!

Și-a mușcat buzele, uitându-se în podea cu o resemnare amară.

— Cel puțin, nu acum.

Și-a șters ochii, apoi a tras adânc aer în piept, ca și cum ar fi vrut să se adune înainte de a spune ceva.

— Îmi pare rău! N-ar trebui să te împovărez cu asta. Numai Allah știe c-ai suferit destul din cauza politicii familiei mele.

— Nu fi caraghios!

Jamshid i-a atins obrazul și a adăugat:

— Vreau să vii la mine când e vorba despre lucruri dintr-astea.

A zâmbit.

— Să fiu sincer... ceilalți tovarăși ai tăi sunt niște clevetitori netrebnici!

Cuvintele acestea l-au făcut pe soțul lui Nahri să râdă.

— Știam că întotdeauna mă pot bizui pe tine să mă jignești în față.

— Și să te apăr!

Jamshid și-a coborât mâna și i-a prins obrazul în palmă.

— N-o să ți se întâmple nimic, îți făgăduiesc! Nu voi lăsa *eu* să ți se întâmple ceva și sunt de-a dreptul enervant de cinstit în chestiunile astea.

Muntadhir a râs din nou.

— Asta știam!

A mai răsuflat o dată, după care, de îndată, a închis ochii, ca și cum ar fi simțit o durere. Când a vorbit iarăși, vocea lui era plină de tristețe:

— Mi-e dor de tine!

Jamshid s-a strâmbat și de pe chipul său s-a șters orice urmă de veselie. Părea să-și dea seama ce făcea cu mâna, pentru că privirea lui s-a oprit pe buzele soțului lui Nahri.

— Îmi pare rău, a șoptit. Nu am vrut să...

Restul cuvintelor nu au mai plecat de pe buzele lui. Pentru că Muntadhir a început să-l sărute cu o disperare care părea să fie împărtășită și de Jamshid. Acesta și-a strecurat mâna în părul negru al emirului, l-a tras mai aproape...

Și apoi l-a împins.

— Nu pot! a spus Jamshid cu voce înecată, tremurând din tot corpul. Îmi pare rău, dar nu pot!

Nu *mai* pot! Ți-am spus asta de când te-ai căsătorit.
Pentru mine ea e *banu nahida*!

Nahri s-a îndepărtat de paravan, uluită. Nu pentru că din cuvintele lor se înțelegea că avuseseră în trecut o relație intimă – câteodată i se părea că Muntadhir se culcase, efectiv, cu jumătate dintre cei pe care îi cunoștea. Ci pentru că toate acele aventuri păreau atât de ușuratică – flirturi cu diferiți viziri străini sau cochetării cu poeți și dansatoare.

Tulburarea pe care o vedea acum la soțul ei nu semăna deloc cu ușurătatea. Emirul sigur pe el, care o trăsese pe genunchii lui în grădină, dispăruse cu totul. Muntadhir se dăduse înapoi ca și cum ar fi primit un pumn când Jamshid l-a respins, și părea că se lupta cu lacrimile. Dintr-odată, Nahri fost cuprinsă de compasiune pentru el. Cu toate zorzoanele puterii și cu toată splendoare de la curte, nu putea fi decât uimită de felul în care locul acela îi însingurase pe toți.

Muntadhir se uita în pământ.

— Firește, firește! a murmurat el.

Părea că încerca să se adune.

— Atunci poate c-ar fi mai bine să pleci, a adăugat pe un ton rece. O aștept și n-aș vrea să te pun într-o situație neplăcută.

Jamshid a oftat, ridicându-se încet în picioare. S-a sprijinit în baston și s-a uitat la Muntadhir cu un aer resemnat.

— Ai izbutit să faci ceva pentru eliberarea *daev*-ilor despre care ți-am vorbit eu și Nahri?

— Nu, a răspuns Muntadhir, pe un ton mult mai dur decât vorbise cu ea despre asta. E greu să eliberezi pe cineva atunci când e vinovat de ceea ce e acuzat.

— De-acum nici nu mai poți să discuți în public despre urmările pe care le are felul în care tatăl tău încearcă să câștige bani?

Muntadhir a ridicat repede capul.

— În Daevabad există destulă neliniște și fără aceste zvonuri care duc la scăderea moralului și îi

fac pe toți să-și piardă încrederea în domnitorul lor!
a spus, pe un ton tăios.

— Același efect îl are și arestarea fără motiv a celor care se întâmplă să aibă ceva bani sau pământuri care pot fi confiscate pentru vistierie.

Jamshid și-a mijit ochii.

— Desigur, mă refer la *daev-i*! a continuat tânărul. Toată lumea știe că niciunul dintre celelalte triburi nu are parte de același tratament.

Muntadhir a clătinat din cap.

— Tata încearcă doar să păstreze pacea, Jamshid! Și hai să nu ne mai prefacem că ai tăi îi fac viața ușoară!

Jamshid și-a făcut gura pungă de dezamăgire.

— Tu nu ești așa, Muntadhir! Și cum am stabilit deja că eu sunt singurul care e sincer cu tine... dă-mi voie să te previn că-ncepi să mergi pe aceeași cărare despre care tu însuși spui că l-ar fi distrus pe tatăl tău.

S-a răsucit pe călcâie.

— Transmite-i salutările mele lui Nahri!

— Jamshid...

Dar el deja se îndepărta, apropiindu-se de locul în care se ascundea Nahri. Aceasta s-a retras repede la capătul scărilor, ca și cum abia ar fi ajuns.

— Jamshid! a spus tânăra, cu o veselie prefăcută. Ce surpriză plăcută!

El a reușit să schițeze un zâmbet care însă nu i-a luminat și ochii.

— *Banu nahida*, a salutat-o, puțin răgușit. Îmi cer iertare! Nu am vrut să vă tulbur seara.

— Nu-i nimic, a spus ea cu blândețe, detestând suferința care îi rămăsese întipărită pe chip prietenului său.

Muntadhir nu se uita la ei: se dusesse la marginea balconului și privea fix focurile care pâlpâiau jos, în oraș. Nahri a pus mâna pe umărul lui Jamshid.

— Vino mâine la mine! l-a rugat. Am un leac pe care aș vrea să-l încerc pe spatele tău.

El a dat din cap.

— Mâine...

A trecut pe lângă ea și s-a pierdut pe coridorul palatului.

Nahri a făcut câțiva pași, destul de nesigură.

— Pacea fie cu tine! i-a spus ea soțului său. Dacă-i un moment nepotrivit...

— Nu, desigur.

Muntadhir s-a întors spre ea. Nahri trebuia să recunoască: deși era palid, pe chipul lui nu se mai vedea niciuna dintre emoțiile care îl tulburaseră cu doar câteva clipe în urmă. Probabil că, dacă petreceai câteva decenii la curtea regală din Daevabad, căpătaai și deprinderea asta.

— Iartă-mă!

Și-a dres glasul.

— Nu te așteptam așa de devreme.

„Asta-i limpede!”

A ridicat din umeri și a adăugat:

— Am terminat mai repede.

Muntadhir a dat din cap.

— Dă-mi voie să chem un servitor, a spus el, traversând balconul. Să ne aducă și nouă ceva de mâncare.

Nahri l-a prins de mână.

— De ce nu stai jos? i-a propus ea cu blândețe. Nu mi-e foame și mă gândeam să stăm puțin de vorbă, mai întâi.

De îndată ce s-au așezat pe magnificele perne, Muntadhir a întins mâna după clondirul cu vin.

— Vrei puțin? a întrebat-o, umplându-și cupa până sus.

Nahri l-a privit; ea nu era Jamshid, așa că nu se simțea îndeajuns de în largul său să-l oprească.

— Nu... mulțumesc!

Emirul aproape c-a dat de dușcă tot vinul, după care și-a umplut din nou cupa.

— Totul e-n regulă? a îndrăznit ea. Întâlnirea cu tatăl tău...

Muntadhir și-a mijit ochii.

— N-am putea să vorbim despre altceva? Măcar un timp.

Ea s-a oprit. Era înnebunită de curiozitate să afle despre ce vorbise cu Ghassan, care fusese motivul pentru care ajunsese să se certe cu Jamshid, dar o schimbare a subiectului l-ar fi putut scoate din starea aceea proastă.

Și ea chiar avea un subiect pe care era gata să-l discute.

— Firește, firește! De fapt, după ce-ai plecat, am dat peste cineva foarte interesant în grădină. Un *shafit* cu o gaură în țeastă.

Muntadhir s-a înecat și și-a dus mâna la gură, să oprească stropii de vin.

— Ai găsit un *shafit* mort în grădina ta?

— Nu mort, l-a corectat ea cu delicatețe. Altfel, arăta destul de bine. Mi-a spus că un medic i-a făcut operația aceea să-i salveze viața. Un tămăduitor *shafit*, Muntadhir!

Se simțea admirația în vocea ei.

— Un *shafit* atât de priceput, încât a făcut o gaură în țeasta cuiva, l-a cusut la loc și l-a ținut în viață! Și arăta perfect. Bine, părea puțin cam buretos locul în care nu mai era os, dar...

Muntadhir a ridicat mâna, cu un aer îngrețosat.

— Nu vreau să aflu amănunte! a oprit-o.

S-a uitat la vinul lui rubiniu, apoi pe chipul său s-a citit repulsia, după care a lăsat cupa jos.

— Și ce-i cu asta?

— „Ce-i cu asta”? a exclamat Nahri. Asta arată o pricepere deosebită! Medicul acela poate a lucrat în lumea oamenilor. L-am convins pe *shafit*-ul din grădină să-mi dea numele lui și al străzii unde lucrează.

— Dar de ce ai vrea să ai informațiile astea? a întrebat Muntadhir, uimit.

— Pentru că vreau să-l găsesc! În primul rând... Eu sunt *banu nahida*. Trebuie să mă asigur că este cu adevărat tămăduitor și nu vreun... șarlatan care a profitat de-un *shafit* disperat.

Nahri și-a dres glasul, apoi a adăugat:

— Dar și pentru că mi-ar plăcea să-l întâlnesc. Ar putea să ne fie de mare folos... Până la urmă, multe

dintre cele învățate de la Yakub încă-mi mai sunt de folos.

Muntadhir părea și mai nedumerit.

— Yakub?

Lui Nahri i s-a pus un ghem în stomac. Nu era obișnuită să vorbească despre pasiunile ei, despre lucrurile pe care le simțea cel mai aproape de sufletul său, iar buimăceala lui Muntadhir nu o ajuta cu nimic.

— Spițerul cu care am lucrat la Cairo, Muntadhir! Bătrânul acela. Prietenul meu. Sigur ți-am mai povestit despre el.

Muntadhir s-a încruntat.

— Vasăzică, vrei să găsești nu știu ce tămăduitor *shafit*, pentru că odată ai avut un prieten spițer în lumea oamenilor?

Nahri a tras adânc aer în piept, simțind că i se ivise ocazia îndelung așteptată. Poate nu era cel mai potrivit moment, dar Muntadhir chiar îi spusese c-ar fi vrut să vorbească mai deschis cu el, iar acum inima ei era plină.

— Pentru că vreau să văd dacă n-am putea lucra împreună... Muntadhir, e așa de greu să fii singurul tămăduitor aici! i-a mărturisit. Te simți atât de singur! Responsabilitatea te copleșește. Sunt zile în care abia dacă pot să dorm, abia dacă pot să mănânc...

Și-a înăbușit emoția care începea să se simtă în vocea ei.

— Mă gândeam că... vechiul spital nahid...

Se împiedica în cuvinte, încercând să explice visele care i se învârteau în minte din clipa în care văzuse ruinele acelea.

— Mă gândeam dacă n-am putea, cumva, să-l reconstruim. S-aducem un medic cu care să împart tămăduirea bolnavilor...

Muntadhir a făcut ochii mari.

— Vrei să refaci locul acela? s-a mirat el.

Nahri a încercat să nu bată în retragere la vederea expresiei lui de-a dreptul îngrozite.

— Mi-ai spus... mi-ai spus să vin la tine, să vorbim, dacă...

— Da, dar despre ceva posibil! a oprit-o. Dacă vrei s-aduci la curte vreun *daeva* sau să participi la pregătirile pentru Navasatem. Ce spui tu...

Părea cu totul și cu totul șocat când a adăugat:

— Zaynab mi-a zis că spitalul acela era o dărăpănătură! Ai idee câtă strădanie și câți bani ar fi necesari pentru a-l repara?

— Știu, dar m-am gândit că...

Muntadhir s-a ridicat și a început să se plimbe, cuprins de agitație.

— Și, în plus, *să lucrezi cu un shafit?*

A pronunțat cuvântul cu un dispreț abia mascat.

— În niciun caz! Tata n-ar permite așa ceva niciodată! Nici măcar n-ar trebui să îl cauți pe medicul ăsta al tău! Trebuie să-ți dai seama că tot ce face el este în afara legii!

— „În afara legii”? s-a mirat ea. Cum poate să fie în afara legii cineva care îi ajută pe semenii săi?

— *Shafit*-ii...

Muntadhir și-a frecat ceafa, părând rușinat când a continuat:

— Vreau să spun... ei nu... *noi* n-ar trebui să ne purtăm cu ei în așa fel, încât... să-i ajutăm să se înmulțească.

Nahri a amuțit o clipă, de uluială.

— Spune-mi că nu crezi cu adevărat asta! a murmurat ea, rugându-se în gând ca emirul să fi greșit, rugându-se ca dezgustul din vocea lui să fi existat doar în închipuirea ei. Ești un Al Qahtani! Strămoșii tăi i-au detronat pe ai mei – *i-au măcelărit* pe ai mei – numai și numai pentru a-i apăra pe *shafit*-i!

— Asta a fost demult! a lămurit-o.

Muntadhir s-a uitat la ea cu o privire rugătoare, apoi a adăugat:

— Iar *shafit*-ii nu sunt nevinovații aceia pe care ți-i imaginezi tu! Îi urăsc pe *daev*-i, te urăsc *pe tine!*

Nahri s-a oțărât.

— De ce să mă urască? Doar am fost crescută în lumea umană!

— După care-ai venit aici, lângă un bărbat căruia i s-a dus buhul că se folosește de bici să hotărască soarta cuiva după culoarea sângelui, i-a atras atenția. Asta cred ei despre tine, Nahri, fie că-ți place, fie că nu!

Tânăra a tresărit, dar a lăsat cuvintele lui grele să treacă pe lângă ea. Discuția aceea deja căpătase o întorsătură urâtă și fără să mai aducă vorba despre *afshin*-ul ei mort și despre faptele lui sângeroase.

— N-am avut nimic de-a face cu Flagelul din Qui-zi! s-a apărat ea. Niciunul dintre cei care mai sunt azi în viață nu a avut de-a face cu el!

— Nu are importanță!

În ochii lui se citea îngrijorarea care îl îndemna să încerce s-o prevină:

— Nahri, s-au întâmplat prea multe între *daev*-i și *shafit*-i! Aproape între toți cei cu sânge pur și *shafit*-i! Tu nu înțelegi câtă ură simt ei pentru noi.

— Și tu înțelegi? Cred că în viața ta n-ai vorbit c-un *shafit*!

— Nu, dar am văzut ce arme au furat de la oameni, cu speranța că vor putea stârni o răsccoală. Am auzit ce minciuni otrăvite scuipea șeicii lor și cum îți amenință neamul, înainte de a fi omorâți.

Pe fața lui s-a așternut o expresie pe care Nahri nu o putea descifra.

— Și crede-mă când îți spun că știu foarte bine cu câtă șiretenie îi atrag pe alții de partea lor.

Nahri nu a spus nimic. Simțea că i se făcea greață – și nu pentru că el îi spusese că ea și *daev*-ii erau în pericol.

Ci pentru că înțelesese dintr-odată că soțul ei – acel Al Qahtani despre care crezuse că era prea puțin interesat de puritatea sângelui – putea să aibă urâtele prejudecăți pe care le nutreau toți cei din tribul lui. Nahri încă nu știa ce-l determinase pe Ghassan să fie așa sigur că ea era și nahidă, și *shafit*-ă, dar spusese limpede că sigiliul lui Suleiman îl făcuse să creadă asta.

Și într-o bună zi Muntadhir urma să primească și el în stăpânire sigiliul. Avea să-l ia și să vadă cu adevărat cine era aceea cu care se căsătorise.

I s-a strâns inima.

— Nimic din ce spui tu nu poate duce la stabilitate politică, Muntadhir, l-a dojenit, alegându-și cu grijă vorbele. Dacă lucrurile s-au înrăutățit într-o asemenea măsură, n-ar fi mai bine să-ncercăm să lucrăm împreună cu *shafiț*-ii? Tu și cu mine ne-am căsătorit pentru a face pace între *daev*-i și geziri. De ce n-am putea face la fel și cu cei care au sânge amestecat?

Muntadhir a clătinat din cap.

— Nu așa! a contrazis-o. Îmi pare rău pentru *shafiț*-i, chiar îmi pare! Dar problema lor e veche de generații și ce propui e prea periculos.

Nahri și-a plecat privirea. Și-a zărit gulerul mărgelat al noii sale rochii și s-a acoperit mai bine cu mantia, simțindu-se, dintr-odată, caraghioasă.

„Niciodată nu va fi aliatul de care am nevoie!” și-a spus în sine ea.

Adevărul acela dur a făcut-o să se cutremure: refuzul lui Muntadhir de a opri persecutarea *shafiț*-ilor și acuzațiile lui Jamshid îi tulburau mintea.

Într-un mod destul de ciudat însă, Nahri nu îl ura din cauza asta, doar și ea fusese îngenuncheată de Ghassan, căruia nici măcar nu-i era rudă! Nu se putea tăgădui suferința soțului său legată de Jamshid și nici regretul lui sincer pentru starea proastă a *shafiț*-ilor – despre care nu mai dorise să vorbească.

Dar Ghassan nu o înfrânsese încă, nu de tot. Iar ea, una, nu avea de gând să se plece mai mult decât până atunci, chiar dacă asta ar fi însemnat să rămână singură în fața lui, singura neînduplecată.

Probabil că Muntadhir băgase de seamă că expresia ei se schimbase.

— Nu-i un refuz pentru totdeauna, a adăugat el repede. Dar nu e momentul potrivit pentru a propune ceva atât de... extrem.

Nahri a scrâșnit.

— De ce, fiindcă vine Navasatemul?

Dacă auzea că și asta avea să fie pusă tot pe seama blestemei ăleia de sărbători, simțea că ar fi fost în stare să dădea foc la ceva.

— Nu, nu pentru că vine Navasatemul! Din cauza motivului pentru care tata a vrut să mă vadă azi.

Și-a încleștat fălcile, cu ochii ațintiți asupra lacului din depărtări, în ale cărui ape negre se reflectau stelele. Apoi a murmurat:

— Pentru că fratele meu se va întoarce în Daevabad.

VII DARA

Dara cerceta harta Daevabadului pe care o făcuse din fum și pe care o răsucea în toate direcțiile.

— Dacă, să spunem, găsim o cale pentru a trece granița și de a traversa lacul din jurul orașului, pasul următor ar fi să pătrundem în Daevabad.

A ridicat privirea spre ceata lui de luptători *daev-i*. Îi alesese cu grijă: zece dintre cei mai buni, războinicii pe care îi pregătise el însuși pentru a deveni comandanți.

— Voi ce credeți?

Irtemiz s-a plimbat pe lângă hartă, gata-gata s-o acopere.

— Am putea să ne cățărăm pe ziduri? a întrebat.

Dara a clătinat din cap.

— Zidurile nu pot fi străpunse, nu pot fi săpate tuneluri pe sub ele și nici nu pot fi trecute în zbor – însăși Anahid le-a ridicat, fie ea binecuvântată!

Mardoniye a luat cuvântul, arătând cu capul spre porțile orașului.

— Porțile sunt slab apărute. Garda Regală se uită după bărcile care ar putea veni pe lac, nu după niște luptători care ar sosi pe plajă, chiar din apele lacului. Am putea să pătrundem pe acolo.

— Și am ajunge direct în Marele Bazar, i-a atras atenția Dara.

Ochii lui Mardoniye s-au aprins de ură.

— Și asta-i rău?

Și-a trecut mâna peste fața plină de cicatrice și de pete cauzate de focul *rumi*.

— Nu mi-ar părea rău dacă ne-am răzbuna puțin pe *shafî*-i pentru ce ne-au făcut!

— Misiunea noastră nu e răzbunarea, l-a mustrat Dara. Iar acum căutăm doar strategii – vreau să vă gândiți. Marele Bazar e la doar câteva străzi de Citadelă.

A făcut semn cu capul spre turnul Citadelei, care se contura amenințător deasupra Marelui Bazar, de

pe zidul de bronz.

— În doar câteva minute ar fi peste noi sute – poate chiar mii – de soldați din Garda Regală. Am fi nimiciți înainte de a putea ajunge la palat!

Bahram, un alt soldat din Brigada *Daev*-ă care supraviețuise, a luat apoi cuvântul.

— Am putea să ne despărțim, a propus el. Jumătate dintre noi am putea rămâne în urmă, să îi întârziem pe membrii Gărzii, iar tu, *banu nahida* și ceilalți v-ați putea duce direct la palat.

Dara a simțit că-l treceau fiori reci pe șira spinării auzind cu câtă ușurință fusese făcută propunerea aceea:

— Pentru cei rămași în urmă asta ar însemna moarte sigură.

Bahram s-a uitat la el cu ochii scăpărători.

— Cu toții suntem pregătiți să facem sacrificiul acesta!

Dara s-a uitat la toți *daev*-ii lui. Nu se îndoia de cele spuse de Bahram. Pe chipurile tinerilor săi soldați se citea o hotărâre plină de dârzenie. Asta ar fi trebuit să-l umple de bucurie pe Dara. Făcuse totul să-i pregătească bine; ar fi trebuit să fie mândru că lupta alături de ei.

Dar, în numele Ziditorului, luptase alături de atâția tineri *daev*-i cu chipuri luminate de aceeași dârzenie plină de hotărâre! Doar pentru ca, după bătălie, să le adune leșurile, încredințându-le flăcărilor ca pe trupurile unor martiri în lupta aceea pe care acum începea s-o creadă fără de sfârșit.

A oftat. Lupta aceasta trebuia să ia sfârșit, Dara urma să aibă grijă de asta, dar și mai multă grijă avea să le poarte *daev*-ilor lui.

— N-ar face decât să întârzie totul: pe voi v-ar nimici și apoi ar veni după noi, înainte să putem ajunge prea departe.

— Dar *ghoul*-ii? a propus altul. Ifriții sunt acum aliații noștri, nu? Unul se lăuda că poate aduce o întreagă armată de *ghoul*-i. Slăbănogul.

Chipul lui Dara s-a strâmbat de dezgust când a fost pomenit ifritul acela pe care îl ura în mod

deosebit și din ce în ce mai mult. Afirmatia că ifriții le erau aliați și gândul la *ghoul*-ii acestora nu făceau decât să-i sporească repulsia. Pentru a nu mai spune nimic de faptul că Vizaresh – ifritul despre care tocmai vorbiseră – o amenințase odată pe Nahri. O amenințase că „îi va face sufletul pulbere” pentru că îi otrăvise fratele cu sângele ei de nahidă... Amenințare pe care Dara n-avea s-o uite prea curând.

— Nu vreau să văd scârboșeniile alea în orașul nostru, a spus *afshin*-ul pe un ton tăios.

Irtemiz a zâmbit.

— Adică *ghoul*-ii sau ifriții?

Dara a pufnit în râs. Toți soldații lui îi erau ca niște rude, dar ținea în mod deosebit la Irtemiz, care, cu talentul ei înăscut de arcaș, progresase foarte mult sub îndrumarea lui atentă și care reușea să-și păstreze voia bună chiar și în timpul celor mai grele perioade de instruire.

— Pe niciunul, a răspuns el.

Apoi a arătat iar spre hartă.

— Vreau să vă gândiți la toate acestea și să discutați pentru a găsi o soluție cât timp voi fi eu plecat.

Dara nu era la fel de încrezător ca Manizheh, care credea că o întâlnire de taină cu Aeshma și cu *mariz*-ii avea să îl ajute pe *afshin* să treacă granița vrăjită care ocrotea Daevabadul, dar voia să fie pregătit, chiar dacă existau puține șanse.

— Să continuăm pregătirea cu Abu Sayf?

Dara se gândise la asta. Reușise să-l convingă pe Abu Sayf să le fie partener de luptă soldaților lui... Sau, nu, poate nu era bine spus „să-l convingă”. Îl amenințase pe bătrân că urma să îl biciuiască până la moarte pe gezirul mai tânăr și mai enervant. Aveau să înfrunte luptători cu *zulfikar*-e în bătălia lor pentru Daevabad și acum aveau rara ocazie să învețe cum să se lupte cu ei de la cei doi geziri pe care îi făcuseră prizonieri. Lui Dara nu îi adusesese nicio plăcere să-l amenințe așa de cumplit, dar de la

puține lucruri s-ar fi dat în lături când era vorba să-i ajute pe tinerii lui luptători.

Dar asta numai sub ochii lui, căci nu avea încredere că gezirii nu aveau să încerce totuși ceva în lipsa lui.

— Nu! a spus. Nu vreau să-i scoateți din lanțuri nici măcar pentru o clipă.

Le-a făcut semn să plece.

— Acum mergeți! i-a îndemnat. Voi veni să luăm masa împreună înainte de a pleca.

A ridicat mâna să șteargă harta când au terminat și a privit cum clădirile acesteia se amestecau într-un val de fum. Palatul mititel s-a prăbușit, iar turnul Citadelei s-a pierdut în spatele zidului.

Dara s-a oprit brusc. A pocnit din degete, a desenat din nou turnul și iarăși l-a dărâmat, l-a lăsat să se prăbușească. Era atât de înalt, încât, dacă partea de sus s-ar fi răsturnat peste zid, ar fi făcut o gaură chiar în inima Citadelei – și astfel ar fi creat o intrare în oraș!

„E o magie peste puterile mele!”

Manizheh era posibil să-l considere invincibil, dar el, unul, începea să înțeleagă că acele povești fantasmagorice despre înzestrările pe care le-ar fi avut, chipurile, strămoșii lor atotputernici înainte de epoca lui Suleiman trebuiau luate, toate, cu un dram de sare. Era dispus să lupte până la distrugerea proprie pentru a recâștiga Daevabadul, dar nu își putea permite să-și dea gata toate puterile magice chiar de la începutul asaltului.

Așa că a dat uitării gândul acela și s-a îndreptat spre covorul cel mare care stătea înfășurat într-un colț. Nu mai zburase cu unul de ani buni, de când venise cu Nahri la Daevabad.

Și-a trecut mâna peste firele de lână din care era țesut.

„O să găesc o cale să vin din nou la tine. *Îți făgăduiesc!*”

Dar, mai întâi, Dara avea o întâlnire cu Shaitan însuși, cu diavolul în persoană.

Afshin-ul și Manizheh au pornit spre apus, zburând deasupra tărâmului uimitor care se întindea cât vedeau cu ochii, ca un val de mătase boțită: dealuri de smarald și câmpuri prăfoase se amestecau unele cu alte, mărginite de liniile albastre ale râurilor și izvoarelor șerpuitoare.

Priveliștea aceea l-a făcut pe Dara să simtă o pace rar întâlnită.

Khayzur, acel *peri* care odinioară îl însănătoșise, încercase să-l învețe să savureze astfel de clipe, să se lase furat de liniștea și de frumusețea lumii. Îi fusese greu să deprindă asta. Când fusese readus la viață pentru prima oară, Dara se trezise cu vestea că lumea lui pierise cu paisprezece veacuri înainte și că pentru cei din neamul lui el, unul, nu mai era decât o amintire îndepărtată și sângeroasă.

„Nu pentru toți, însă!” și-a amintit.

Afshin-ului îi era cu neputință să stea pe covorul acela care străbătea văzduhul și să nu se gândească la primele zile pe care le petrecuse împreună cu Nahri – acelea care îl împinseseră spre băutură, căci însăși existența tinerei era, pentru el, unul, o zeflemea, o dovadă vie, de netăgăduit, că binecuvântații lui nahizi încălcaseră legea cea mai sfântă a neamului lor și „se amestecaseră” cu oamenii. Că ea mai fusese, pe deasupra, și o escroacă plină de viclenie, o hoată care mințea la fel de ușor cum respira, acestea reprezentaseră pentru Dara tot atâtea justificări ale nenumăratelor lucruri rele care se spuneau despre *shafî*-i.

Dar pe urmă... ea ajunsese să însemne pentru Dara mult mai mult decât doar „o hoată mică”. Se simțise uluitor de liber în prezența fetei – liber să fie un bărbat normal, nu *afshin*-ul prealăudat și nici disprețuitul Flagel din Qui-zi, liber să cocheteze cu o femeie frumoasă și isteată, iar inima lui nespus de tulburată se bucurase ori de câte ori izbutise să-i aducă pe buze surâsul acela fermecător și puțin zeflemitor, care venea mereu pe neașteptate.

Și toate fuseseră cu puțință numai și numai pentru că Nahri *nu* le cunoștea trecutul.

Tânăra fusese prima persoană cu care Dara vorbise în atât amar de veacuri, singura care nu știa nimic despre *afshin*... Numai astfel izbutise și el să lase, cât de cât, în urmă trecutul.

Știuse prea bine că apropierea lor era o nebunie, știuse că nu avea să dureze, dar încercase cu disperare să îi ascundă lucrurile cele mai rele – hotărâre pe care o regreta și acum. Dacă ar fi fost cinstit cu Nahri și i-ar fi mărturisit totul... Dacă i-ar fi dat ocazia să hotărască singură...

Nu-i rămânea însă decât să se întrebe dacă tânăra ar fi ales să fugă cu el din Daevabad, fără să-i mai pună sabia la gât lui Alizayd al Qahtani.

Nu că ar mai fi contat în clipele acelea. Negreșit că Nahri văzuse ce era Dara cu adevărat, în noaptea aceea, pe corabie.

— Te simți bine?

Speriat, Dara a ridicat ochii și a văzut-o pe Manizheh uitându-se la el cu un aer înțelegător.

— S-ar zice că te gândeai la ceva împovărător.

Dara s-a silit să zâmbească.

— Mi-aduci aminte de strămoșii tăi, a spus el, ocolind răspunsul. Când eram copil, credeam că puteau citi gândurile.

Manizheh a râs, lucru care i se întâmpla rar.

— Nu e așa ieșit din comun! Când vreme de două veacuri ai stat atent la fiecare bătaie de inimă, la fiecare îmbujorare și la fiecare suflare a celor din jurul tău, înveți să-i citești pe ceilalți.

S-a uitat la el cu subînțeleș, apoi a adăugat:

— Dar întrebarea rămâne.

Dara a tresărit. La prima vedere, nu erau prea multe asemănări între *banu nahida* și fiica ei: Manizheh era mai scundă și mai voinică, amintindu-i foarte bine de mama lui, o femeie care era în stare să facă mâncare pentru cincizeci de inși, pentru ca apoi să rup-o lingură pe genunchi și să înjunghie cu ajutorul ei un ditamai războinicul. Ochii lui Manizheh însă, cu negrul acela intens și cu forma ușor migdalată... Ei bine, ochii aceia erau ai lui Nahri.

Și, când se aprindeau provocator, îl străpungeau pe Dara până în măduva oaselor.

— N-am nimic! a încercat s-o încredințeze, arătând cu mâna spre zare. Admiram peisajul.

— E frumos, a încuviințat bătrâna. Îmi amintește de Zariaspa. Eu și Rustam ne petreceam verile cu familia Pramukh când eram tineri.

Vocea ei a căpătat un ton nostalgic.

— Au fost cele mai fericite zile din viața mea, a murmurat *banu nahida*. Alergam tot timpul, ne cățaram pe munți, ne întreceam călare pe păsări *simurgh*, făceam experimente cu toate plantele și ierburile interzise pe care le găseam.

Pe chip i-a apărut un zâmbet trist.

— Atunci am fost mai liberi decât oricând.

Dara și-a lăsat capul pe umăr.

— Poate c-ai fost norocoasă că n-ai avut un *afshin*! Toate lucrurile astea par teribil de periculoase. Noi nu am fi permis niciodată așa ceva.

Manizheh a râs din nou.

— Nu, nu mai existau pe atunci paznici legendari care să ne strice distracția, iar familia Pramukh era destul de indulgentă, atât timp cât îl aduceam cu noi pe Kaveh. Nu păreau să-și dea seama că și el era la fel de nebun ca noi.

A văzut îndoiala așternută pe chipul lui și a clătinat din cap.

— Nu te lăsa păcălit de fața lui serioasă de Mare Vizir! l-a îndemnat. Când l-am cunoscut, era doar un băiat de la țară, plin de noroi, mai priceput să vâneze pe ascuns salamandre de foc, decât să potolească doi nahizi care făceau gâlceavă.

S-a uitat în depărtare, cu ochii mijiți.

— Când ne-am făcut mai mari, nu am mai avut voie să mergem așa de des la Zariaspa, și întotdeauna îmi era dor de el.

— Cred că și lui, a spus Dara, cu prudență.

Văzuse bine cum se uitase Kaveh la Manizheh și nimănui din tabără nu îi scăpase faptul că Marele Vizir nu se culcase în cortul pe care i-l pregătiseră. Lucrul acesta îl uimise pe Dara; dar devenise

limpede că bătrânul demnitar avea și o parte ascunsă.

— Mă mir că nu l-ai luat cu noi.

— În niciun caz! a răspuns nahida, repede. Nu vreau să știe ifriții despre el mai mult decât trebuie.

Dara s-a încruntat, auzind înverșunarea din vocea ei.

— De ce? a întrebat-o.

— Ți-ai da viața pentru fiica mea, Darayavahoush?

Întrebarea îl uimise, dar răspunsul deja îi zburase de pe buze.

— Da! Firește că da!

Manizheh s-a uitat la el cu un aer viclean.

— Și totuși ai lăsa-o să moară pentru tine? Să sufere pentru tine?

„Deja a suferit pentru mine”, ar fi vrut să mărturisească.

— Nu, dac-aș putea să împiedic asta, a răspuns el încet.

— Întocmai! Iubirea e o slăbiciune pentru cei ca noi, un lucru care trebuie ascuns de aceia care ar putea să ne facă rău, căci o amenințare la adresa persoanei dragi le e mai de folos lor pentru a ne controla decât săptămâni întregi în care ne-ar tortura fără încetare.

Bătrâna a rostit cuvintele cu o siguranță de sine atât de plină de răceală, încât pe Dara l-au trecut fiori de gheață.

— Ai zice că ți s-a întâmplat chiar ție una ca asta, a îndrăznit *afshin*-ul să murmure.

— L-am iubit foarte mult pe fratele meu, a spus ea, cu ochii pierduți în zare. Cei din familia Al Qahtani nu m-au lăsat niciodată să uit asta.

Apoi și-a plecat ochii și și-a privit mâinile.

— Îți mărturisesc că dorința mea de a da atacul de Navasatem are ceva personal.

— Cum așa?

— Pentru că Rustam a petrecut ultimul Navasatem în temniță. Mi-am pierdut cumpătul și i-

am spus ceva lipsit de înțelepciune tatălui lui Ghassan. Lui Khader.

Numele acela a sunat ca un blestem din gura ei.

— Un bărbat mai aspru decât fiul lui. Nu-mi mai amintesc de ce... N-a fost decât o prostie spusă de-o femeie tânără și furioasă. Dar Khader a luat-o ca pe o amenințare. A poruncit ca fratele meu să fie scos din infirmerie și aruncat într-o temniță întunecoasă din fundul palatului. Se spune că...

Și-a dres vocea, apoi a îngăimat:

— Se spune că trupurile celor care pier în temniță nu sunt scoase afară. Că te obligă să zaci acolo, cu leșurile.

A făcut o pauză.

— Rustam și-a petrecut acolo toată luna de Navasatem, a continuat, în cele din urmă. Săptămâni la rând n-a scos nici măcar o vorbă. Chiar și peste ani... nu mai putea să doarmă decât cu făcliile aprinse toată noaptea.

Dara a simțit că i se făcea rău. S-a gândit, fără să vrea, la soarta surorii lui.

— Îmi pare rău, a spus *afshin*-ul încetișor.

— Și mie. De atunci am învățat că e mult mai bine pentru cei dragi mie să rămână neștiuți de nimeni.

Buzele i s-au strâmbat cu amărăciune.

— Dar există și neajunsuri dureroase.

Dara a șovăit; cuvintele lui Manizheh îi arătau ceva peste care nu putea trece.

— Nu ai încredere în ifriți? a întrebat-o.

Afshin-ul își exprimase nu doar o dată părerea proastă pe care o avea despre ei, dar Manizheh nici nu voise să-l audă.

— Am crezut că sunt aliații tăi.

— Sunt un mijloc prin care pot să-mi ating scopul, dar eu nu mă încred în cineva așa de ușor.

S-a lăsat pe spate, sprijinită în palme.

— Kaveh îmi e drag. N-o să-i las pe ifriți să afle asta.

— Fiica ta...

Lui Dara i s-a pus un nod în gât.

— Când am spus că mi-aș da viața pentru ea, sper c-ai înțeles c-aș face asta pentru orice nahid. Nu pentru că...

S-a fâstâcit și mai mult.

— Mi-aș vedea lungul nasului...

Chipul ei s-a luminat de veselie.

— Câți ani aveai când ai murit, *afshin*-ule? Prima oară.

Dara a încercat să-și amintească.

— Treizeci? a zis, ridicând din umeri. S-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă, iar ultimii ani ai vieții mele au fost tare grei. Chiar nu-mi amintesc bine...

— Așa mă gândeam și eu...

— Nu înțeleg.

Bătrâna i-a zâmbit cu viclenie.

— Uneori vorbești ca un tânăr care n-a apucat să vadă nicio jumătate de veac, i-a declarat. Și, cum spuneam înainte... eu sunt o nahidă care are un dar pe care tu l-ai asemuit cu citirea gândurilor.

Obrajii i-au luat foc înainte ca Dara să se poată stăpâni, iar inima parcă i s-a oprit... firește, chiar semnele pe care *banu nahida* le căutase, a înțeles.

Manizheh și-a umbrit ochii cu palma.

— Ah, sunt sigură că acela e lacul lângă care ne vom întâlni cu Aeshma. Poți să cobori.

El a roșit din nou.

— *Banu Manizheh*, te rog să mă crezi...

Bătrâna *daev*-ă s-a mulțumit să se uite în ochii lui.

— Iubirea ta îți aparține, *afshin*-ule! l-a liniștit.

Pe dată însă, privirea ei a devenit mai aspră.

— Dar să n-o lași, cumva, să devină o slăbiciune. În niciun fel! l-a povățuit.

Rușinat, Dara s-a mulțumit să dea din cap. A ridicat apoi mâna, iar covorul a început să coboare spre sclipirea azurie din depărtare. Lacul era imens – mai degrabă o mare, decât un lac –, iar apa lui era de un albastru-verzui, o nuanță tropicală care contrasta izbitor cu vârfurile înzăpezite ale munților care îl înconjurau.

— Lacul Ossounes, a spus Manizheh. Aeshma spune că *mariz*-ii îl consideră sacru de mii de ani.

Dara s-a uitat spre lac cu o privire neliniștită.

— Eu, unul, n-o să zbor peste o întindere de apă așa mare cu un biet covor, a îngăimat *afshin*-ul.

— Nu-i nevoie! l-a încredințat bătrâna *daev*-ă.

Manizheh i-a arătat o șuviță subțire de fum care se ridica de pe malul răsăritean.

— Presupun că el e acela.

Au zburat mai aproape, coborând spre niște stânci roșii și spre o plajă îngustă, măloasă. Chiar era un loc uimitor! În fața munților înalți și a văilor verzi, brazii se aliniau ca niște santinele. Câțiva nori lungi pluteau pe cerul senin și un vultur se rotea deasupra. Aerul mirosea a proaspăt, fângăduind dimineți răcoroase în jurul focului cu aromă de pin.

Inima lui Dara a fost cuprinsă de dor. Deși se născuse în Daevabad, ținuturile acestea îi plăceau cu adevărat: ceruri nesfârșite și peisaje uimitoare. Puteai să iei un cal și un arc și să te pierzi într-un astfel de loc, să dormi sub stele și să cercetezi ruinele regatelor dispărute în negura vremii.

În fața lor, pe plajă, ardea un foc, iar flăcările acestuia se ridicau în aer cu o plăcere care părea cam prea răutăcioasă.

Dara a tras aer în piept, simțind mirosul de sânge vechi și de fier.

— Aeshma e aproape.

De sub guler începea să îi iasă fum.

— Îi simt ghioaga puturoasă, plină de sângele celor din neamul nostru.

— Poate c-ar trebui să treci înapoi la forma ta adevărată, l-a îndemnat nahida.

Dara s-a strâmbat.

— Asta-i forma mea adevărată.

Manizheh a oftat.

— Nu e, iar tu știi prea bine asta, l-a dojenit. Nu mai e. Ifriții te-au prevenit că magia ta e prea puternică pentru trupul acesta.

L-a bătut pe brațul tatuat, cu pielea de un cafeniu-deschis și deloc aprinsă.

— O să te istovești.

Covorul a aterizat, fâlfâind. Dara nu a răspuns, dar nici nu și-a schimbat forma. Avea să o facă dacă urma să apară *marid*-ul. Atunci și numai atunci.

— Ah, iată-i și pe aliații mei din vremuri de demult!

La auzul vocii lui Aeshma, Dara a dus mâna repede la pumnalul lung pe care îl avea la brâu. Focul s-a despicat în două, iar ifritul a trecut prin breșă, cu un rânjet larg, care în dezvelea colții negri.

Era un rânjet care îi întorcea stomacul pe dos lui Dara. Așa arăta el acum când își schimba forma, cu pielea roșie ca focul, cu ochii aurii și cu gheare la mâini, ca o oglindă a demonilor care îl înrobiseră! Că și străbunii lui arătaseră așa înainte de blestemul lui Suleiman nu îl consola prea mult. Pentru că nu zâmbetul străbunilor lui îl văzuse înainte ca apa fetidă a puțului să se închidă peste el.

Aeshma s-a apropiat cu pas ușor, zâmbind și mai larg, de parcă ar fi simțit neplăcerea lui. Probabil o simțea; nu era un lucru pe care Dara încerca să-l ascundă. Își ducea ghioaga pe umăr, un baros din fier masiv, plin de ținte. Părea să îi placă faptul că îl deranja pe Dara și simțea o plăcere deosebită să spună de câte ori ghioaga lui fusese scăldată în sângele nahizilor și *afshin*-ilor.

„Aliații noștri!”

Degetele lui Dara s-au încleștat pe plăselele pumnalului.

— Un pumnal, serios?

Aeshma a plescăit, pentru a-și arăta dezamăgirea.

— Ai putea să chemi o furtună de nisip care să mă arunce dincolo de lac dacă te-ai lepăda de trupul acesta netrebnic, l-a luat ifritul în zeflema.

Ochii i s-au aprins de răutate când a adăugat:

— Și, de bună seamă, dacă tot ai de gând să folosești o armă, poate c-ar fi mai bine să ne lași și pe noi să aruncăm o privire celebrului tău bici, Flagelule din Qui-zi!

Manizheh a întins mâna, când a simțit că aerul se înfierbânta.

— *Afshin*-ule! l-a prevenit ea, apoi și-a îndreptat atenția spre ifrit. Am primit semnul tău, Aeshma. Ce-ai auzit?

— Aceleași sușoteli și prevestiri care au început de când ți-ai readus la viață Flagelul, i-a răspuns ifritul. Tovarășii mei au răscolit toate ascunzătorile *mariz*-ilor fără niciun folos, fără niciun răspuns. Dar acum e altceva...

A făcut o pauză, părând să savureze momentul.

— *Peri*-ii au părăsit norii să-și cânte în vânt prevestirile proprii. Ei spun că *mariz*-ii au întrecut măsura. Că au încălcat legile și că trebuie trași la răspundere – că trebuie pedepsiți de însăși ființa inferioară căreia îi datorează sânge.

Dara s-a uitat țintă la el.

— Ești beat sau ce? l-a întrebat.

Aeshma a zâmbit, făcându-și colții să sticlească.

— Iertare, uneori uit că ție trebuie să ți se vorbească simplu, a spus ifritul.

A continuat rar, în bătaie de joc:

— *Mariz*-ii sunt cei care te-au ucis, *afshin*-ule! Și acum au o datorie de sânge față de tine.

Dara a clătinat din cap.

— Poate că s-au amestecat și ei, dar cel care a mânuit sabia a fost un *djinn*, l-a contrazis *daev*-ul.

— Și ce dacă? a intervenit Manizheh. Gândește-te la ce mi-ai povestit despre noaptea aceea. Crezi cu adevărat că un țânc de-ai lui Al Qahtani ar fi fost capabil să te doboare de unul singur?

Dara a șovăit. Slobozise săgeți în gâtul și în plămânii prințului și îl aruncase în apele adânci și blestemate ale lacului. Alizayd ar fi trebuit să moară de două ori, în schimb, el se urcase din nou pe corabie, precum un spectru al apelor.

— Ce vrei să spui prin „datorie de sânge”? a întrebat *afshin*-ul.

Aeshma a ridicat din umeri.

— *Mariz*-ii îți sunt datori, l-a lămurit. Iar asta ți-e de folos, fiindcă vrei să ajungi în lacul lor.

— Nu e lacul lor. *E al nostru*.

Manizheh a pus mâna pe brațul lui Dara, în timp ce Aeshma și-a dat ochii peste cap.

— Cândva a fost al lor, a confirmat ea. *Mariz*-ii au ajutat-o pe Anahid să ridice Orașul de bronz. De bună seamă că te-au învățat și pe tine câte ceva din toate astea, nu-i așa? Se spune că pietrele cu care sunt pavate aleile Marelui Templu al daev-ilor ar fi fost aduse ca tribut de către *mariz*-i.

Copiii *afshin*-ilor nu fuseseră chiar atât de bine instruiți în istoria neamului, dar auzise și el povestea cu pietricelele din templu.

— Și cum mă ajută toate acestea să trec de granița magică?

— Dă-o-ncolo de graniță! s-a oțărât Aeshma. Îți închipui că niște creaturi de apă traversează pustiurile și munții? Ei se folosesc de apele lumii pentru a călători... și odinioară i-au învățat și pe stăpânii tăi nahizi să facă asta.

Ochii ifritului au scăpărat de ciudă.

— Așa au putut să-i hăituiască mult mai lesne pe cei din neamul meu. Nici nu mai îndrăzneam să ne apropiem de vreun iaz, de teamă ca nu cumva să sară din adâncurile lui vreun nahid cu sânge otrăvitor.

— E o nebunie! a declarat Dara. Vrei să îi ameninț pe *mariz*-i – adică pe acele creaturi care pot transforma un râu într-un șarpe cât un munte – pe baza unor așa-zise șoapte rostite de *peri* și pe baza unor povești care pomenesc de o magie legendară, de pe vremea când nici *banu* Manizheh, nici eu nu ne născuserăm s-o vedem?

Și-a mijit ochii și-a adăugat:

— Vrei să ne ucizi, nu-i așa?

— Dacă voiam să vă ucid, *afshin*-ule, crede-mă, aș fi găsit o cale mult mai lesnicioasă, și-aș fi fost cruțat și eu de tovărășia ta cea atât de neîncrezătoare, i-a răspuns Aeshma. Ar trebui să te bucuri! Ai șansa să te răzbuni pe *mariz*-ii care te-au ucis! Ai ocazia să fii Suleimanul lor.

Asemănarea aceea a stins pe loc furia lui Dara, înlocuind-o cu frică.

— Dar eu nu sunt Suleiman! s-a împotrivit.

Negarea i-a țâșnit de pe buze, iar pielea a început să-l furnice de-a dreptul la gândul unei astfel de blasfemii.

— Suleiman a fost profet! A fost cel care ne-a scris legile, cel care ne-a dăruit Daevabadul și care i-a binecuvântat pe nahizii noștri...

Aeshma a izbucnit în râs.

— Măi, să fie, da' știu că turui ca o moară stricată când vine vorba de ăștia! Întotdeauna voi rămâne impresionat de câte a putut să-ți bage în cap Consiliul ăla al Nahizilor tăi!

— Lasă-l în pace! i-a cerut Manizheh cu asprime.

Bătrâna *daev*-ă s-a întors apoi spre Dara.

— Nu-ți cere nimeni să fii Suleiman! l-a liniștit ea pe *daeva*, pe un ton mai blând. Ești *afshin*-ul nostru! Asta-i tot ce vrem să fii.

Siguranța din ochii ei l-a ajutat să se liniștească.

— Dar datoria asta de sânge e un lucru bun. *Binecuvântat*, chiar! Așa am putea să ne întoarcem în Daevabad. La fiica mea.

„Nahri!”

Chipul ei i-a apărut în minte. Dezamăgirea produsă de trădarea lui pe care o deslușise în ochii ei negri, când îi forțase mâna în infirmerie, țișetele ei când fusese doborât...

„Șaizeci și patru”, spusese Kaveh cu răceală.

Șaizeci și patru de *daev*-i fuseseră omorâți din cauza haosului provocat de Dara în Orașul de bronz.

Daev-ul și-a înghițit nodul care i se pusese în gât.

— Cum îi vom chema pe *mariz*-i?

O bucurie de neînfrânt s-a citit pe chipul ifritului.

— Le stârnim furia! l-a lămurit.

S-a întors pe călcâie.

— Veniți! Am găsit ceva care i-ar mânia foarte mult dac-ar fi să-l piardă.

„Le stârnim furia”?

Dara a rămas nemișcat pe nisip.

— Doamna mea... asta ar putea fi foarte periculos.

— Știu.

Ochii lui Manizheh nu se dezlipiseră de ifritul care se îndepărta de ei.

— Ar trebui să te transformi.

De data aceasta, Dara s-a supus și a lăsat magia să-l inunde. Focul i-a cuprins membrele, iar ghearele și colții i-au ieșit afară. A băgat pumnalul în teacă, folosindu-și magia pentru a face să apară o altă armă din fumul care îi înconjura soldurile. A ridicat-o, iar coada bine cunoscută a biciului a început să se încălzească în mâna lui.

Nu era rău să-i amintească lui Aeshma de ce era în stare.

— Să nu crezi tot ce îți vor spune, l-a sfătuit Manizheh, care părea, dintr-odată, cuprinsă de neliniștite. *Mariz*-ii adică. Ei mint.

S-a întors brusc pe călcâie și a pornit după Aeshma prin flăcări.

Dara s-a mai uitat o clipă în urma ei.

„Ce ar putea ei să-mi spună mie?”

Nedumerit, a pornit în urma lui *banu nahida*, simțind că era cuprins de o neliniște tot mai mare.

În spatele vălului de fum, o creatură se zvârcolea pe nisipul plajei. Avea mâinile și picioarele legate, iar un căluș îi fusese înfipt în gură. Plângea în călușul de pânză, iar încheieturile îi erau pline de sânge, de cât se zbatuse să se dezlege.

„Sânge roșu, omenesc!”

Manizheh a fost prima care a vorbit.

— Un om? Ai de gând să te folosești *de un om* pentru a-i aduce pe *mariz*-i? a întrebat ea.

— Nu e un simplu om, a explicat Aeshma. E un supus al *mariz*-ilor – unul tare greu de găsit. Oamenii au început să renunțe la credințele vechi, dar l-am urmărit și l-am văzut cum făcea ritualuri la vremea fluxului.

Ifritul a răsuflat adânc, iar pe chip i se citea scârba de-acum.

— E unul de-al lor, a îngăimat. Îi simt mirosul.

Dara s-a încruntat. Și el putea să-l adulmece, de fapt.

— Sare, a șoptit aproape *daev*-ul.

S-a uitat cu mai multă atenție la om.

— Și ceva pe deasupra... Ceva ca o greutate care îl apasă... Ceva întunecat... Adânc...

Aeshma a dat din cap, învârtind ghioaga în mână.

— Și l-au revendicat.

Manizheh se uita la omul acela cu o expresie cu neputință de deslușit.

— Și e așa de important pentru ei că l-au revendicat, că l-au făcut al lor?

— Nespun de important, i-a spus Aeshma. Adorația înseamnă putere, iar *mariz*-ii nu mai au prea mulți adoratori. Ar fi tare supărați dac-ar mai pierde unul.

Planul ifritului s-a conturat oribil de limpede în mintea lui Dara.

— „Să-l piardă...” Sper că n-ai de gând să... a îngăimat *afshin*-ul.

— Eu, unul, nu!

Aeshma s-a uitat la cei doi *daev*-i cu precauție.

— Dacă mă-nșel în legătură cu datoria de sânge, *mariz*-ii vor veni, cum le e obiceiul, să-l ucidă pe cel care le-a omorât supusul...

Zicând acestea, i-a întins propria ghioagă lui Manizheh.

— Hotărârea e a ta și numai a ta, *banu nahida*! a încredințat-o.

Dara a pășit grabnic între ei.

— Nu! *Banu Manizheh*... există niște... Există niște reguli, s-a bâlbâit el. Tribul nostru s-a supus întotdeauna legilor lui Suleiman; prin asta suntem diferiți de *djinn*-i! Noi nu ne atingem de oameni! Și, în niciun caz, nu-i ucidem!

Bătrâna *daev*-ă a clătinat din cap și a întins mâna să ia ghioaga. În ochii ei se citea de acum un fel de resemnare întunecată.

— Trebuie să găsim o cale de a pătrunde în Daevabad, *afshin*-ule! Nu mai avem timp.

Frica îi strângea pieptul ca într-o gheară, dar el a dat drumul mâinii lui *banu nahida*.

— Atunci o s-o fac eu! a murmurat.

Nu putea s-o lase pe nahida lui să comită un astfel de păcat.

Manizheh a șovăit. Își făcuse gura pungă și-și ținea spatele drept. Apoi a dat din cap și a făcut un pas înapoi.

Dara a luat ghioaga. S-a îndreptat spre om, încercând să nu ia în seamă nici plânsul lui și nici vocea aceea pe care o auzea țipându-i în minte.

I-a zdrobit țeasta nefericitului cu o singură lovitură.

A urmat o clipă de tăcere îngrozitoare, care a părut să atârne în aer.

Apoi Aeshma a spus cu o voce gătuită:

— Dă-i foc! În apă...

Scârbit până în străfundurile ființei, Dara l-a apucat pe cel ucis de gulerul însângerat și l-a târât până în apă. Mirosul de viscere îl făcea să se înece. La mâna mortului era un șnur albastru cu mărgelile de jad. Oare fusese un dar de la cineva? Care îl aștepta încă să se întoarcă acasă?

„Demonule!”

Înviniurile rostite în șoaptă în Daevabad au răsărit iar în mintea lui Dara.

„Ucigașule!”

„Flagelule!”

Sângele roșu a pătat apa limpede, întinzându-se din trupul omului ca un nor de furtună care acoperea cerul. Apa sfârâia în jurul gleznelor lui. Dara a simțit că îl potopea ura.

Era ura față de toate acelea. Focul a țâșnit din mâinile lui, grăbindu-se să ardă trupul omului. O clipă, Dara și-a dorit ca vâlvătaile acelea să-l ardă și pe el.

Un țipăt ascuțit, subțire, a sfâșiat aerul...

Și apoi lacul a trecut la atac!

Apa a crescut atât de repede, încât Dara n-a mai avut timp nici să se miște. Un val de două ori mai înalt decât el s-a apropiat, ridicându-se deasupra lui ca un urs fioros...

Apoi valul s-a destrămat, prăbușindu-se în jurul trupului său cu un șuierat furios, plin de aburi. Apa a

mai încercat o dată să-l doboare, netezindu-se și apoi învârtindu-se în jurul picioarelor lui, ca și cum ar fi vrut să-l tragă la fund, să-l înece. Și-apoi s-a retras iarăși, precum un animal care ar fi fost ars cu focul.

— *Afshin*-ule! a auzit strigătul lui Manizheh. Păzește-te!

Dara și-a ridicat capul. Și și-a căscat ochii.

În adâncul apelor învolburate se alcătuia o corabie!

Bordaje de lemn acoperite de scoici și scânduri rupte au început să se adune laolaltă într-un schelet de epavă. O ancoră uriașă, ajunsă portocalie din cauza ruginii, s-a repezit ca un berbec în locașul ei de la prora. Dara s-a dat un pas înapoi când corabia s-a repezit spre ei, iar primul lui gând a fost s-o apere pe Manizheh.

— Să nu te clintești din loc! a țipat Aeshma. Dă-i poruncă!

„Dă-i poruncă”?

Prea uluit să mai poată întreba ceva și neștiind cum altfel să se poarte în fața corabiei de coșmar care se apropia cu iuțeală de el, Dara s-a trezit că ridică brațele.

— *Za marava!* a strigat el cuvintele învățate de la ifriți.

Corabia a explodat într-un nor de cenușă. Pulberea fină s-a împrăștiat în aerul cu miros înțepător și a început să cadă ca o ninsoare; Dara s-a clătinat, tremurând din tot corpul.

Dar lacul nu terminase încă. Apele au acoperit cadavrul omului cu valuri înspumate și au stins focul de care era cuprins leșul.

Și apoi... omul s-a ridicat în picioare!

Apa se scurgea de pe trupul lui, brațele îi erau pline de alge și pe picioarele lui se cățarau crabi. Din umeri îi ieșeau niște aripioare triunghiulare, care coborau de-a lungul brațului până la mâinile ca niște gheare. Țeasta spartă era acoperită de moluște, obrații însângerați fuseseră potopiți de solzi și, în locul hainelor murdare, pe trupul lui apăruseră plase

de pescuit putrede, pline de scoici. Făptura și-a îndreptat gâtul rupt cu un trosnet puternic, apoi a clipit și s-a uitat la cei trei, cu albul ochilor acoperit de un fel de pieleț uleioasă, închisă la culoare.

Dara s-a tras înapoi, îngrozit.

— La fel arăta și Alizayd! a spus *afshin*-ul uluit, când Manizheh și Aeshma s-au apropiat de el. În numele Ziditorului... chiar ei au fost!

Mortul s-a uitat la ei, apoi aerul a început să se răcească, devenind din ce în ce mai umed.

— *Daev*-ilor! a șuierat el în divasti, cu o voce stridentă, șoptită, care parcă îi trimitea lui Dara junghiuri ascuțite în măsele, atât era de ascuțită.

Aeshma a făcut un pas în față pe nisipul fumegător.

— *Mariz*-ilor! i-a strigat ifritul, pe un ton care părea chiar vesel. Vasăzică, mai sunteți încă în viață, diavolilor cu sânge sărat! Începusem să cred că bestia aia marină care vă e mamă v-a devorat pe toți!

Marid-ul a șuierat din nou, iar lui Dara i s-a făcut pielea de găină. Creatura din fața lor, mortul acela de coșmar, ieșit din adâncul negru al apelor, nu prevestea nimic bun.

Marid-ul și-a dezvelit dinții de reptilă.

— Mi-ai ucis omul! l-a acuzat pe *daeva*.

— Și tu m-ai ucis *pe mine*! s-a răstit *afshin*-ul, la rândul său.

Acum nu mai avea nicio îndoială și se simțea cuprins de o furie proaspătă.

— Sau unul dintre voi, oricum. Și de ce? Doar eu, unul, nu v-am făcut niciodată nimic!

— Nu a noastră a fost mâna care ți-a adus pieirea! l-a corectat *marid*-ul și, dacă judecai după vocea lui șuierată, în mod ciudat, ai fi zis că se apăra.

Un melc plin de mâl se târa pe aripioara solzoasă de la umărul făpturii.

— Ai fost ucis de unul din același neam cu tine! l-a lămurit.

— Atunci mai omoară-l o dată, a spus Aeshma, liniștit. Ți-a omorât un om și a dat foc apelor tale

sfinte. Fă-l fărâme cu o altă corabie! Îneacă-l!

Ifritul s-a apropiat, fără să ia în seamă privirea chiorâșă pe care i-o aruncase Dara.

— Dar nu poți, nu? Peste tot se șoptește. Cei din neamul tău au încălcat legea...

Și-a trecut limba peste buze, iar pe chipul lui aprins se citea limpede nerăbdarea cu care aștepta răspunsul.

— Ar putea să dea foc apelor din toată lumea și voi n-ați avea ce face.

Marid-ul a șovăit.

— S-a săvârșit o greșală fiindcă a fost luat băiatul, a spus el în cele din urmă.

— „O greșală”?

Din mâinile lui Dara au țâșnit flăcări.

— M-ați ucis cu sânge-rece și credeți că greșala a fost că l-ați posedat pe Alizayd?

Marid-ul a scos un sunet care arăta cât era de furios, iar din apă s-a ridicat o ceață groasă.

— Dă vina pe nahida ta! a șuiertat el, uitându-se la Manizheh cu o ură care făcea să-i sclipească ochii. Ea, care, deși a fost prevenită, caută să răstoarne ceea ce a fost pecetluit cu sânge!

Ceața aceea nefirească aluneca pe trupul făpturii ca un șarpe, iar Dara s-a cutremurat.

— Dac-ai putea vedea câtă nenorocire ai adus, Darayavahoush e-Afshin, te-ai arunca în mare pe dată!

Dara și-a făcut gura pungă de uimire, dar Aeshma a dat din mână, disprețuitor.

— Nu-l lua în seamă! *Mariz-ii* se cred profeți, dar nu sunt decât niște nebuni cu mințile împrăștiate la fel ca apele lor.

Ochii lui de un galben intens s-au umplut de dezgust.

— Acum o mie-două de ani, îmi amintesc că malurile astea erau pline de temple strălucitoare și că turme nesfârșite de oameni erau gata să se arunce în apele voastre și să vă declare zei. Ați râs când Suleiman mi-a pedepsit neamul.

Fața ifritului s-a posomorât de mânie.

— Îmi pare bine c-am trăit să văd c-ați pățit și voi la fel! a adăugat ifritul.

Marid-ul a șuierat iar.

— Creatura asta nu-i Suleiman!

Și-a mijit ochii uleioși, să-l cerceteze mai bine pe Dara.

— E un luptător neînsemnat, mânjit cu sânge, a șuierat *marid*-ul.

— Și totuși aveți o datorie față de el.

Vocea rece a lui Manizheh a tăiat aerul ca un pumnal.

— O datorie de care, probabil, ați vrea să scăpați. Așadar, poate c-ar fi mai bine să stăm de vorbă, în loc să ne certăm din cauza vechilor războaie.

Marid-ul a înclinat capul, părând că se gândea. Apa de la picioarele lui s-a lăsat în jos, apoi s-a ridicat, de parcă fiara ar fi tras aer în piept.

— Vorbește! a spus creatura, în cele din urmă.

— Vrem să ne întoarcem în Daevabad.

Manizheh a arătat spre Dara.

— *Afshin*-ul meu nu mai poate trece granița munților, dar din legende știm că străbunii mei cunoșteau o altă cale. Știm că puteau să treacă printr-o apă ca printr-o poartă, ieșind apoi la suprafață în oricare apă la care se gândeau, în orice loc din lume ar fi vrut ei să ajungă.

— Magia aceea nu a fost niciodată pentru *daev*-i. Lacul a fost al nostru. A fost sfânt.

În vocea creaturii se simțea durerea.

— A fost locul unde s-a născut Tiamat! Ea l-a fermecat, astfel încât noi s-o putem preamări din orice apă.

— Tiamat? a repetat Dara, nedumerit. Ca în „Bet il Tiamat”? Oceanul de la miazăzi?

— Nu chiar, a răspuns Aeshma. Tiamat a fost una dintre zeițele lor, mama lor. Un monstru marin uriaș, născut în haosul creației, care avea plăcerea să nimicească orice neam de pământ ce îi stârnea mânia.

A rânjit.

— Și care îi ura pe *daev*-i!

— Avea motive să-i urască, a şuiertat *marid*-ul. Anahid i-a furat lacul pe care noi îl dezlegaserăm de farmece când urmaşii lui Anahid au ajuns să fie prea slabi să ne mai poată stăpâni. Merită să fie nimiciţi pentru îndrăzneala de a intra în apele noastre.

S-a întors spre Manizheh, clănţănind din dinţi.

— Şi tu nu cauţi doar să pătrunzi în Daevabad, fiică a lui Anahid! Să nu crezi că ne protestezi aşa uşor! Tu umbli după sigiliul lui Suleiman.

Manizheh a ridicat din umeri, ca întotdeauna, de neclintit.

— Umblu după ce e-al meu. Daevabadul a fost dăruit nahizilor de către Ziditorul însuşi, la fel şi sigiliul lui Suleiman. Poruncă e ca amândouă să se întoarcă la noi.

A făcut semn spre Dara.

— De ce ne-ar fi fost redat cu atâta putere cel mai măreţ războinic al nostru, dacă nu ar fi fost voinţa Ziditorului?

Marid-ul a arătat cu un gest cadavrul omului.

— Asta nu e voinţa Ziditorului. Este uneltirea blestemată a unei femei însetate de putere.

Ochii lui s-au îndreptat spre Dara.

— Şi tu eşti mai rău! De două ori venit din morţi, cu mâinile pătate de sângele a mii de nevinovaţi... şi încă îi slujeşti pe cei care te-au silit să faci ororile astea.

Atacul acela neaşteptat l-a uimit, mai întâi, pe Dara, apoi s-a simţit lovit până în inimă, până în cea mai întunecată parte a fiinţei lui, partea aceea din beznă unde nu avea curaj să pătrundă.

„E un oraş care se cheamă Qui-zi.”

Liniştea cu care fuseseră rostite vorbele acelea de către o persoană a cărei autoritate Dara fusese învăţat să nu o pună la îndoială... Țipetele celor care trăiau acolo, ale *shafit*-ilor despre care cei din Consiliul Nahizilor îi spusese că erau ființe netrebnice, lipsite de suflet. Credința aceea de care se agățase cu disperare până când întâlnise o femeie *shafit*-ă – Nahri – a cărei apropiere l-a făcut să se

teamă că tot ceea ce i se spusese despre cei cu sânge amestecat era o minciună.

Atâta că Nahri nu era *shafit*-ă! *Aceasta* fusese o minciună, o păcăleală ticluită chiar de creatura din fața lui.

Un blestem *marid*, o minciună *marid*-ă.

— Poți s-o faci? l-a întrebat *afshin*-ul pe *marid*, dintr-odată sătul de jocurile acelea. Putem să trecem prin ape până în Daevabad?

— Noi nu vom ajuta nicicând un nahid să pună mâna pe însuși sigiliul lui Suleiman!

— Nu asta te-am întrebat, a spus *afshin*-ul printre dinți. Te-am întrebat dacă *poți* să ne duci acolo.

Marid-ul și-a îndreptat spatele.

— Noi nu primim porunci de la diavolii născuți din foc.

Era un răspuns suficient pentru Dara.

Nu îi era greu să scoată la suprafață forța copleșitoare care ardea cu furie intensă în el. Dara vărsase atât de mult sânge! Nu avea cum să fie degeaba și, dacă *marid*-ul voia să afle asta pe pielea lui, atunci, așa să fie!

A ars pământul cu o pală de căldură care a pârlit lutul de sub picioarele lui și a făcut să se zguduie toată albia lacului. Apa s-a involburat și a început să fiarbă, ridicând nori uriași de aburi. Alte flăcări s-au prelinz pe brațele lui și s-au repezit să mistuie tot ce fusese până atunci adăpostit în ape: plantele subacvatice care se legănaseră în unde și dinții fosilizați ai creaturilor uitate de timp; o pereche de țipari ce înotau, unduindu-se, și resturile rămase din nenumăratele bărci scufundate. Un stol de cocori s-a îndepărtat în grabă și văzduhul a fost sfâșiat de țipetele speriate ale păsărilor.

Marid-ul a început să urle când sanctuarul lui a luat foc, a căzut în genunchi și a scâncit de durere, de parcă el însuși ar fi fost lovit. Și-a înfipt în praf ghearele.

Dara s-a apropiat și a îngenuncheat lângă *marid*. L-a prins apoi de bărbie, simțindu-i sub degete

pielea zgrunțuroasă. L-a silit să se uite la el cu ochii aceia acoperiți de o membrană uleioasă.

— Află că veți primi porunci de la acest diavol născut în foc! a spus el, cu răceală. Și veți da ascultare acelor porunci, altfel voi pârloli toate apele pe care le considerați sfinte, toate locurile care au fost vreodată case ale neamului vostru. Le voi face pe toate praf și cenușă și vă voi ucide toți adeptii pe care îi mai aveți încă pe malurile incendiate.

Marid-ul s-a smucit din mâna *afshin*-ului. S-a uitat, pierdut, la sanctuarul lui ars. În bălțile rămase se zvârcoleau pești cuprinși de flăcări, ca într-o imitație dementă a altarelor de foc *daev*-e.

Privirea *marid*-ului s-a oprit pe rămășițele arse ale unui șarpe de apă.

— Când Suleiman i-a pedepsit pe-ai voștri, nu a făcut vărsare de sânge. V-a dat de ales... v-a oferit șansa să vă ispășiți pedeapsa construind un templu dedicat Ziditorului, nu v-a poruncit să luați parte la război.

Lui Dara i-a fost mult mai ușor să spună cuvintele:

— Eu nu sunt Suleiman!

— Nu, a încuviințat *marid*-ul. Nu ești.

Făptura părea să se micșoreze de-acum, iar dinții și solzii lui și-au pierdut luciul.

A trecut o clipă în care nu s-au auzit decât pârlăturile focului. Flăcările se întindeau spre copaci, spre pădurea de brazi în care năzuise la un moment dat să se piardă Dara.

Marid-ul a vorbit din nou, mai încet.

— Vei considera că ne-am plătit datoria de sânge dacă vă vom lăsa să treceți prin lacul din Daevabad?

Un trosnet puternic venit de sus i-a atras atenția lui Dara. Flăcările cuprinseseră un copac mare de pe celălalt mal, care crescuse singur acolo, ca o santinelă înaltă, iar, în timp ce *daev*-ul se uita la el, s-a prăbușit, frânt de la rădăcină, și a căzut peste lacul fumegând precum un pod răpus de vreme.

Afshin-ul a încremenit.

— Nu. Nu e singura mea pretenție, a spus încet. Înainte să mă ucizi pe lac, m-ai atacat pe malul Gozanului pe care l-ai preschimbat într-un șarpe, o fiară mare cât un munte. Poți să faci la fel și cu lacul?

— Poate.

Marid-ul a înlemnit.

— Pentru puțină vreme, l-a prevenit pe *daeva*. Lacul este locul unde s-a născut Tiamat. Apele lui nu sunt ușor de stăpânit.

S-a încruntat.

— De ce ai vrea să fac una ca asta? l-a iscodit pe *afshin*.

Dara și-a întors din nou privirea spre copacul mistuit de flăcări.

— Vreau să dărâm un turn, l-a lămurit.

VIII

ALI

Lacul din jurul Daevabadului se întindea în fața lui ca un geam dintr-o sticlă verde-închis.

Nicio undă nu tulbura apa întunecată și niciun pește nu îi vălurea oglinda. Singurele care se mișcau erau frunzele moarte care pluteau la suprafață. Aerul dens și rece mirosea a pământ putred și a fulgere, iar în corabie se așternuse o tăcere stranie. Întregul lac părea mort, părea un loc blestemat și părăsit cu mult timp în urmă.

Ali știa însă că nu era deloc așa.

Ca fermecat, prințul s-a apropiat de marginea punții și s-a uitat cum înainta nava prin apă, simțind furnicături pe piele. Prora arăta ca un cuțit bont care era trecut prin ulei și nu lăsa în urmă niciun val. Încă nu trecuseră de vâlul magic și, în ceața aceea densă, nu se întrezărea nimic în spate. Avea senzația că erau suspendați în timp și că lacul nu avea capăt.

„Spune-mi numele tău!”

Ali s-a cutremurat amintindu-și vocea *marid*-ului care îi trecuse ca un deget de gheață pe șira spinării.

Apa era atât de aproape! Ar fi fost nespus de simplu să se aplece peste copastie! Să-și treacă apoi degetele prin apele reci... Să se scufunde...

Aqisa și-a pus palma pe brațul lui.

— Ești cam prea aproape de margine, nu crezi?

Ali a tresărit, trezit din visare. Se ținea de copastie și avea un picior puțin ridicat, deși nu își amintea să fi făcut asta. Și bâzâitul acela ciudat nu se mai auzea.

— Eu... ai auzit și tu? a întrebat-o.

— Nu-l aud decât pe Lubayd cum dă la boboci, a răspuns Aqisa, ridicându-și degetul cel mare în sus, spre prietenul lor, exact când acesta se apleca, grăbit, peste balustradă.

Ali s-a cutremurat iar și și-a frecat brațele. Avea impresia că de pielea lui se agățase ceva umed și greu.

— Ciudat! a murmurat el.

Lubayd s-a apropiat de ei, împleticindu-se, palid.

— Urăsc blestemăția asta, a declarat el. Ce fel de *djinn* merge cu vaporul? Noi suntem creaturi de foc, pentru numele lui Allah!

Ali s-a uitat la el compătimitor.

— Aproape am ajuns, prietene! Vălul trebuie să cadă dintr-o clipă în alta.

— Și te-ai gândit ce vom face când vom ajunge acolo? l-a întrebat Aqisa.

— Nu.

Ali trimisese mai multe misive la palat în timpul călătoriei spre Daevabad, cu propunerea să fie trimiși niște negustori ayaanle în întâmpinarea lor. Ba chiar se oferise să lase marfa pe plajă, în afara orașului. La fiecare scrisoare primise același răspuns, caligrafiat de fiecare dată de mâna altui scrib: „Întoarcerea ta ne bucură”.

— Cred că singurul lucru pe care putem să-l facem este să așteptăm și să vedem cum vom fi primiți.

Din nou s-a așternut liniștea, dar, de data asta, toți trei au rămas nemișcați. A simțit mirosul de fum și furnicăturile bine cunoscute când au trecut prin vâl.

Și apoi Daevabadul s-a înălțat în fața lor.

Corabia lor părea neînsemnată în fața Orașului de bronz, precum un țânțar în fața unui leu. Negura groasă învăluia ușor zidurile masive și lucioase de bronz, care păreau să ascundă cerul. Deasupra acestora se zăreau vârfulurile din sticlă șlefuită ale minaretelor și delicatele stupe plutitoare, ziguratele străvechi din cărămidă nearsă și templele cu mozaicuri colorate. Și deasupra tuturor trona turnul cu creneluri al Citadelei, înaltul și mândrul simbol al tărâmului Am Gezira.

Lubayd a scos afară tot aerul din piept.

— *Ăsta-i* Daevabadul? De *aici* ești tu? s-a mirat războinicul geziri.

— De aici sunt eu, a repetat încetișor Ali.

Vederea vechiului său cămin îi dădea senzația că pieptul îi fusese sfâșiat de o mână care îi răsucea

inima. Pe când corabia se apropia, s-a uitat în sus, la chipurile nahizilor din vechime, sculptate în zidurile de bronz ale oraşului. Ochii lor reci, de metal, păreau din altă lume, complet dezinteresaţi de sosirea unui prinţisor surghiunit, care nu era decât o notă de subsol în istoria la care fuseseră ei martori. Deşi Consiliul Nahizilor fusese îndepărtat de la putere cu secole în urmă, nimeni nu se încumetase să le dărâme statuile.

Toată lumea spunea că acelora din familia Al Qahtani nu le păsa: erau atât de încrezători şi de siguri de stăpânirea lor, că nu îi deranjau vestigiile care aminteau de nahizii învinşi.

Dar, aşa cum se întâmpla cu multe lucruri din Daevabad, adevărul era ceva mai complicat. Statuile acelea *nu puteau fi dărâmate*. În orice caz, nu de către oricine. Muncitorii aduşi de Zaydi abia atinseseră cu dălţile lor statuile, că pielea li se şi spuzise, iar din rănilor puturoase începuse să iasă bronzul fierbinte, până când nu au mai rămas din ei decât oase arse şi bălţi de metal răcit.

Iar de atunci nu mai încercase nimeni.

Docurile erau liniştite şi pustii, în afară de două bărci cu pânze şi un galion sahrayn, iar portul era încă şi mai părăginit decât fusese când plecase Ali. Chiar şi aşa, până şi faptul că ajunsese o ruină nu făcea decât să-i sporească grandoarea. Era ca şi cum ai fi păşit într-un paradis de mult părăsit, într-o lume măreaţă, construită de fiinţe pe care nu le puteai înţelege pe deplin.

— Slăvit fie Allah... a şoptit Lubayd când s-au strecurat pe lângă statuia unui războinic cu un arc de două ori mai mare decât Ali, dar cu un chip atât de cunoscut, încât să-l facă pe acesta să simtă că i se pune un ghem în stomac. Nu credeam c-o să văd aşa ceva în viaţa mea!

— Eu, da, a mormăit Aqisa cu chipul posomorât. Doar că mi-am închipuit că o să avem cu noi o întreagă oştire când se va-ntâmpla.

Ali a simţit o durere de cap surdă.

— Nu puteți vorbi așa aici, i-a prevenit. Nici măcar în glumă. Dacă vă aude cine nu trebuie în Daevabad...

Aqisa a pufnit cu dispreț, mângâind plăselele hangerului.

— Nu-mi fac griji! l-a liniștit.

S-a uitat la Ali cu subînțeles.

— Am văzut cât de bine a supraviețuit viitorul lor *qaid* în deșert.

Prințul a privit-o cu un aer rănit.

Lubayd a oftat.

— Am putea amâna vărsarea de sânge măcar cu câteva zile? i-a întrebat, în zefleMEA. N-am traversat un lac blestemat într-un castron uriaș din lemn numai pentru a fi decapitat pentru trădare înainte să apuc să gust mâncarea de la curte.

— Nu asta-i pedeapsa pentru trădare, a murmurat Ali.

— Atunci care-i?

— Să fii strivit în picioare de un *karkadann*.

Lubayd a pălit și, de data asta, Ali a știut limpede că nu din cauza răului de mare.

— Vai! a exclamat războinicul geziri. Din ce familie ingenioasă și pusă pe născocit te mai tragi și tu!

Ali și-a întors privirea spre zidurile de bronz.

— Tatăl meu nu e blând deloc cu trădătorii!

Zicând acestea, prințul și-a trecut degetul mare peste cicatricea de la gât și a adăugat:

— Crede-mă!

Au lăsat cămilele și cea mai mare parte a mărfurilor la caravanseraiul de lângă poarta orașului; Lubayd le-a șoptit ceva la ureche animalelor pe care ajunsese să le îndrăgească, în timp ce Aqisa și Ali îl așteptau, cuprinși de nerăbdare.

După ce se tot așteptase să fie arestați din clipa în care aveau să arunce ancora, Ali a fost uimit să vadă că nu îi aștepta nimeni la țarm. Neștiind ce altceva să facă, a poruncit să fie încărcate pe două cămile

cele mai prețioase bunuri din caravana ayaanle: cufere cu aur pur, casete pline cu podoabe lucrute cu finețe și o ladă cu cărți rare pentru biblioteca regală, la care umblase nu doar o dată în timpul lungii lor călătorii.

Cu darurile încărcate, au pornit-o spre palat. Ali și-a petrecut un capăt al *ghutr*-ei peste față înainte de a pleca. Trăsăturile lui amestecate, de ayaanle și de geziri, nu erau așa de rare în orașul plin de făpturi de pe toate meleagurile, dar, cum lor li se adăuga *zulfikar*-ul, asta îl făcea la fel de ușor de recunoscut ca și cum și-ar fi strigat numele de pe acoperișuri.

Marele Bazar era un vârtej de culori și de hărmălaie, plin de negustori care se ciondăneau, de vizitatori cu ochii cășcați de uimire și de animale magice de toate soiurile. Gălăgia tocmelilor care se purtau în zeci de limbi îi împuiase urechile lui Ali, iar mirosurile amestecate – de *shafit*-i asudați, de fum de la narghilelele *djinn*-ilor, de parfumuri fermecate și de coșuri pline ochi cu condimente care se zăreau peste tot – îl făceau să devină nostalgic. A ocolit un pui de *simurgh* tocmai când scotea o pală de foc verde, a călcat-o din greșeală pe picior pe o femeie sahraynă înveșmântată cu o pelerină din piele de șarpe, iar aceasta l-a înjurat cu niște cuvinte atât de deocheate, de necuviincioase, încât păreau aproape măiestrite poetic.

Ali s-a mulțumit să zâmbească, ascunzându-și zăpăceala sub *ghutr*-ă. Indiferent de modul în care fusese adus înapoi la Daevabad, nu putea să nege că spectacolul oferit de vechiul lui cămin îl emoționa, făcându-i inima să-i bată mai tare. Șoaptele tainice de pe lac i se păreau îndepărtate și zumzetul pe care îl auzise în sinea lui dispăruse.

Dar, când au pătruns mai adânc în mulțime, starea bazarului i-a spulberat nostalgia. Niciodată nu fusese curat – de fapt, cândva, în scurta perioadă cât fusese *qaid*, Ali îl amenințase pe vădit coruptul vizir al salubrității că avea să îi taie limba –, dar acum străzile din Daevabad erau chiar împuțite. Gunoiul putred se aduna grămezi-grămezi, iar șanțurile

înguste săpate pe marginea străzii pe unde ar fi trebuit să se scurgă apa de ploaie sau cea menajeră erau pline de mizerii. Mai neliniștitor era faptul că văzuse câțiva membri ai Gărzii Regale patrulând pe străzi, îmbrăcați cu niște uniforme jerpelite, și că soldații cei mai tineri erau înarmați doar cu săbii obișnuite, în loc de *zulfikar*-e, care erau mai scumpe. Prințul a mers mai departe, din ce în ce mai tulburat. Musa îi spusese că orașul trecea printr-o perioadă grea, dar Ali crezuse că îi spusese asta doar să-l convingă să se întoarcă.

Erau la jumătatea drumului spre *midan*, piața centrală a Daevabadului, tocmai traversau o răspântie aglomerată din mijlocul Cartierului *Shafit*, când aerul a fost sfâșiat de țipătul unui copil.

Ali s-a oprit și și-a tras cămila de căpăstru. Strigătul venise de pe o platformă improvizată, ridicată între dărâmăturile unei clădiri, pe care stătea un bărbat geziri, îmbrăcat într-un veșmânt din mătase galbenă, cu modele. Acesta îl silea pe un alt bărbat, un *shafit* care avea în jurul umerilor o pânză murdară, să înainteze spre marginea platformei.

— *Baba!*^[9]

Țipătul s-a auzit din nou, apoi, din spatele unei împrejurări din scânduri, aflate în spatele platformei, a țâșnit o fetiță. A alergat la *shafit* și s-a aruncat în brațele lui.

Ali a privit, uluit, chinându-se să priceapă ce se întâmpla. În fața platformei stăteau o mulțime de *djinn*-i, cu toții îmbrăcați în veșminte care păreau destul de scumpe. În spatele îngrăditurii erau și alți *shafit*-i – bărbați, femei și copii – păziți de câțiva *djinn*-i bine înarmați.

Shafit-ul nu voia să-i mai dea drumul fetiței. Tremura și o mângâia pe spate, șoptindu-i ceva la ureche, în timp ce micuța plângea în hohote, apoi s-a tras un pas înapoi și le-a aruncat o privire dușmănoasă străjerilor când aceștia au încercat, cam fără tragere de inimă, să-i smulgă copila din brațe.

Djinn-ul geziri și-a încrucișat brațele la piept peste veșmintele lui scumpe de mătase, apoi a oftat

și s-a îndreptat spre marginea platformei.

Pe fața lui s-a așternut un zâmbet mult prea larg.

— Ce părere aveți despre aceștia doi, voi, cei care până acum n-ați avut norocul să dați peste vreunul cu sânge diluat, peste-un *shafit*? Amândoi sunt născuți în Daevabad și vorbesc bine djinnistani. Iar amicul nostru, aici de față, e un bucătar nespus de talentat. Am descoperit că avea o tarabă cu gustări în bazar. Ar fi de mare folos în bucătăria oricărei rude îndepărtate.

„Cum?” s-a minunat Ali, care se uita fără să înțeleagă prea bine ce vedea.

Aqisa, în mod limpede, nu era deloc la fel de nedumerită ca el.

— Îi vând! i-a șoptit ea, cu groază. Vând *shafit*-i!

— Nu se poate!

Lubayd părea să fie din nou cât pe ce să vomite.

— Dar asta... asta e împotriva legii! s-a oțărât războinicul. Niciun geziri nu ar...

Ali i-a pus în mână căpăstrul cămilei, fără să spună un cuvânt.

Lubayd l-a apucat de braț. Ali a încercat să se elibereze, dar prietenul său i-a făcut semn cu capul, arătându-i șirul de soldați care păzeau împrejmuirea.

— Uită-te, nesăbuit ce ești!

Ali a rămas cu ochii ațintiți, dar nicidecum asupra soldaților.

Atenția i-a fost atrasă de câteva lucruri cunoscute: un magazin de oale cu o ușă pictată cu linii albastre, felul acela deosebit în care două alei înguste se apropiau, dar nu se întâlneau, minaretul ușor înclinat care se vedea în depărtare... Știa ce fusese acolo... Și își dăduse seama ale cui fuseseră zidurile dărâmate din fața sa!

Acelea erau ruinele moscheii în care predicase șeicul Anas, fosta căpetenie a grupării Tanzeem, acela care fusese trecut în rândul martirilor de Ghassan!

Ali a inspirat adânc, căci simțea, dintr-odată, că nu mai avea aer. Tatăl lui ar fi putut, la fel de bine, să-i răsucescă un pumnal în inimă decât să dărâme

geamia! Dar știa că pedeapsa aceea nu fusese dată pentru fiul aflat, oricum, departe, în Am Gezira; fusese dată pentru *shafiț*-ii care aveau o viață atât de grea și din cauza căror Ali ajunsese să nu i se mai supună propriului părinte... pentru *shafiț*-ii care acum erau scoși la vânzare.

Fetița a început să plângă mai tare.

— Lua-i-ar Shaitan pe ei și ducă-se pe pustii cu toată tărașenia asta! a izbucnit Aqisa, pornind spre platformă.

Ali a plecat după ea, lăsându-l pe Lubayd să blesteme în urma lor și să se chinuie să țină cămilele. Vânzătorul de sclavi i-a observat, probabil, pentru că și-a întrerupt prezentarea scârboasă, iar ochii lui albaștri ca oțelul s-au aprins de curiozitate.

— În numele Celui Preaînalt, arătați de parcă v-ar fi scuipat aici o furtună de nisip!

A izbucnit în râs.

— Cu siguranță, nu sunteți clienții mei obișnuiți, dar presupun că neamurile de sânge pot veni de oriunde!

Și-a ridicat sprânceana neagră, în semn de uimire.

— Dacă neamurile pot plăti, firește.

Aqisa și-a dus mâna la sabie. Ali a pășit repede în fața ei.

— Când a început Daevabadul să-și vândă cetățenii *shafiț*-i? L-a întrebat prințul pe neguțător.

— „Să-i vândă”?

Bărbatul a plescăit din limbă.

— Noi nu vindem pe nimeni aici! s-a oțărât.

Apoi s-a prefăcut de-a dreptul îngrozit.

— Asta ar fi împotriva legii! a adăugat. Noi doar încercăm să-i găsim familia cu sânge pur... Și luăm și noi o taxă pentru truda noastră.

Și-a pus mâna pe inimă.

— E mai ușor să-i găsești rudele când stă drept în fața lor, nu?

Era o justificare mincinoasă îngrozitor de nerușinată, iar Aqisa a început să mârâie de-a dreptul de lângă Ali. Acesta putea doar să-și închipuie cât de dezgustător trebuia să li se pară

orașul prietenilor lui. La fel ca mulți alți geziri, *djinn*-ii din Bir Nabat își țineau aproape rudele cu sânge amestecat, sau diluat, nesocotind legea care cerea ca aceștia să fie aduși la Daevabad, să trăiască acolo. Cei câțiva *shafîț*-i din Bir Nabat erau tratați ca niște egali și aveau acolo un rost al lor, chiar dacă nu puteau să folosească magia.

Ali a scrâșnit.

— Se pare că omul nu dorește deloc să dea de urma vreunei rude cu sânge pur, a spus prințul. Parcai zis c-ar avea o meserie? De ce nu-l lași să se întoarcă la treburile lui?

Negustorul a ridicat din umeri.

— *Shafîț*-ii sunt ca niște copii, s-a opus. Oare și pe prunci ar trebui să-i lăsăm să-și aleagă singuri soarta?

După cuvintele acestea, Aqisa l-a lovit puternic cu cotul în stomac pe Ali și, profitând de surprinderea acestuia, l-a dat la o parte. Și-a scos hangerul. Ochii îi scăpărau deja de mânie.

— Ar trebui să-ți tai limba! s-a răstit războinica în geziriyya. Ești un trădător al tribului nostru și calci în picioare toate legile noastre!

Neguțătorul și-a ridicat mâna, oprindu-i pe cei câțiva străjeri care veniseră deja lângă el.

— Nimic din ce facem noi aici nu e în afara legii, a lămurit-o, renunțând la tonul lui onctuos. Și n-am nevoie ca niște căutători prin gunoaie abia poposiți pe-aici din miazăzi să vină să-i zădărescă pe toți...

— Ce preț ceri?

Întrebarea era ca o otravă în gura lui Ali.

— Ce preț vrei pentru bărbatul acesta și pentru fiica lui?

Negustorul a ridicat din umeri, arătând spre un *djinn* îmbrăcat în niște veșminte ciudate, cu buline.

— Domnul din Agnivansha a oferit o mie două sute de dinari doar pentru fată.

„O mie două sute de dinari!”

Era un preț dezgustător de mic pentru o viață, dar, din nefericire, cu mult mai mare decât ar fi putut încropi el și tovarășii lui. Ali era sărac, la fel ca toți

ceilalți din Bir Nabat, căci averea îi fusese poprită atunci când tatăl lui îl surghiunise. Cămilele pe care le aduseseră erau încărcate cu lucruri scumpe, era drept, dar poverile fiecăreia dintre ele fuseseră trecute cu grijă în catastiful caravanei, căci reprezentau darurile făcute ocârmuitorului și curții sale de către cei din neamul ayaanle.

Ali și-a dus mâna la brâu și și-a scos de sub veșmânt *zulfikar*-ul.

În clipa aceea, negustorul a avut mai mult decât o tresărire: s-a albit și s-a tras înapoi, vădit înfricoșat.

— Ei, ia stai puțin! a strigat. Nu am habar de unde l-ai furat, dar...

— Țsta ar fi de ajuns?

Degetele lui Ali s-au strâns pe plăselele armei lui dragi. Apoi a înghițit în sec și i-a întins-o negustorului.

În ochii acestuia nu se mai citea de-acum decât viclenia.

— Nu, i-a răspuns neguțătorul pe șleau. În zilele noastre, mai toți soldații vor să le vândă înainte de a fugi în Am Gezira. Ți-l dau pe tată în schimbul lui, dar pe fată, nu.

Shafit-ul le urmărise până atunci tocmeala, înlemnit parcă din cauza șocului. Dar, când a auzit oferta negustorului, fiica lui a scos un țipăt, iar bărbatul a strâns-o lângă el.

— Nu!

Cuvântul a țâșnit de-a dreptul din gura nefericitului.

— Nu vă las s-o duceți înapoi în cușca aceea! Nu vă las s-o luați de lângă mine!

Disperarea care se simțea în vocea lui l-a scos din minți pe Ali.

— Acesta-i un *zulfikar* Al Qahtani! i-a strigat prințul neguțătorului de sclavi.

A aruncat apoi arma la picioarele negustorului și și-a dat la o parte *ghutra* care îi acoperea fața.

— Ești sigur că nu-i de ajuns pentru a acoperi prețul tău?

Bărbatul geziri a rămas cu gura căscată, iar pielea lui aurie a căpătat o nuanță verzuie, așa cum Ali nu știuse că era cu puțință. S-a lăsat în genunchi.

— Alteța Ta, prințule Alizayd! a icnit el. Preamărite domn... iar... iar... iartă-mă! s-a bâlbâit. N-aș fi vorbit niciodată cu atâta lipsă de respect dacăș fi știut că Înălțimea Ta ești!

Felul în care mulțimea s-a dat la o parte i-a adus aminte lui Ali de *djinn*-ii din Am Gezira care fugeau speriați când zăreau viperele cu corn. Numele lui a fost purtat de vânt, prin șoaptele mulțimii, rostite în toate limbile.

Ali a încercat să nu le ia în seamă, dar a lăsat ceva din vechea lui mândrie să i se strecoare în voce.

— Hai, hai! l-a îndemnat pe negustor.

A arătat apoi cu bărbia spre *zulfikar*, îndurerat la gândul că se despărțea de arma care îl ținuse în viață pe timpul surghiunului.

— Aceasta este sabia mea personală. Se transmite din tată-n fiu în familia mea de generații și, de bună seamă, va fi pe potriva prețului cerut pentru amândoi.

Pe chipul negustorului s-au deslușit, dintr-odată, și lăcomia, și frica.

— Cu sabia asta l-ai ucis pe Flagelul din Qui-zi? s-a minunat.

Ali a fost scârbit de-a dreptul de întrebare. Dar, cum bănuia că așa avea să-l convingă, a mințit cu ușurință.

— Chiar cu *zulfikar*-ul ăsta! l-a încredințat.

Bărbatul a rânjit.

— Atunci pot spune că-mi place nespus de mult să cad la-nvoială cu tine, prințul meu!

A făcut o plecăciune, apoi l-a îndemnat pe Ali să se apropie.

— Rogu-te... durează doar o clipă să semnăm înțelegerea...

Shafit-ul se uita la el uluit, nevenindu-i să creadă.

— Dar tu... lumea spune că...!

S-a uitat repede la *djinn*-ii pursânge adunați acolo și a schimbat brusc vorba.

— Rogu-vă, să nu ne despărțiți, Înălțimea Voastră! s-a milogit.

A strâns-o și mai tare pe fetiță.

— Vă implor! Vă vom servi cum veți dori, numai, rogu-vă, să nu ne despărțiți!

— Nu, l-a liniștit Ali repede. Nu-i vorba despre una ca asta!

Neguțatorul s-a întors cu zapisele, iar Ali le-a citit pe toate și apoi le-a semnat. Pe urmă, i-a înmănat toate hârtiile *shafit*-ului.

Bărbatul părea uluit.

— Nu pricep, Alteța Voastră! a îngăimat.

— Ești liber, i-a spus Ali. Așa cum se și cuvine, de altfel!

S-a uitat la neguțator cu cea mai nemilostivă privire a sa, iar acesta a tresărit.

— Cei care fac negoț cu viețile semenilor vor fi printre primii care vor arde în iad, cu Shaitan!

— Și cu asta, basta a murmurat Lubayd care reușise, în sfârșit, să-și facă loc până la tovarășii lui, trăgând după el prin mulțime cămilele care behăiau.

Războinicul geziri i-a dat apoi frâiele Aqisei și l-a apucat pe Ali de poala veșmântului, trăgându-l de pe platformă.

Ali s-a uitat în jur, dar *shafit*-ul dispăruse deja, pierzându-se în mulțime cu fiica lui. Prințul geziri nu putea să-l condamne. Simțea că ochii tuturor celor din jur erau ațintiți asupra lui când Lubayd a încercat să-i ridice *ghutra* peste față.

— Ce... ce faci? l-a întrebat când prietenul lui l-a lovit peste ochi. Au! Încetează!

Cuvintele i-au murit pe buze când și-a dat seama de ce încerca prietenul lui să-l ia repede de acolo.

Lângă ei apăruseră deja vreo doisprezece soldați din Garda Regală.

Ali a rămas acolo, cu *ghutra* pusă strâmb, neștiind cum să se poarte cu vechii lui tovarăși. Au urmat câteva clipe în care toți s-au privit, șovăitori, până când unul dintre ofițeri a făcut un pas în față. Și-a dus mâna la inimă și la frunte, în salutul gezirilor.

— Pacea fie cu tine, Alizayd, prințul meu! l-a salutat, cu solemnitate. Tatăl tău ne-a poruncit să te însoțim la palat.

— E un loc cam prea singuratic pentru a fi executat, dacă mi-e permis s-o spun! a zis Lubayd pe un ton degajat, în timp ce mergeau sub escortă pe un coridor pustiu din palat.

Coloanele erau acoperite de lujeri încărcăți de flori violet, cu miros dulceag, iar prin paravanele de lemn pătrundeau razele soarelui.

— Nu vom fi executați! l-a liniștit Ali, încercând să nu își piardă cumpătul și să nu lase să i se citească pe chip că el, unul, presimțea că se duceau cu toții la pieire.

— Păi, ne-au luat armele! a subliniat Lubayd. Mă rog, arma mea și pe-a Aqisei... că tu ți-ai dat-o deja pe-a ta de pomană! O mișcare taaare plină de istețime, dacă tot veni vorba!

Ali i-a aruncat o privire mohorâtă.

— Pofțiți pe-aici, prințul meu! l-a îndemnat ofițerul, oprindu-se și deschizând o ușă pictată în albastru, pe care erau sculptate gazele care se avântau în salt.

Ușa dădea spre o grădiniță interioară, înconjurată de ziduri înalte din piatră alburie, în inima căreia se zărea un chioșc scund, umbrit de palmieri frunzoși. Apa clipoceă vesel într-o fântână arteziană în formă de stea, decorată cu raze de soare făcute din piese de mozaic, iar în fața acesteia era un covor plin cu tipsii de argint, pe care se găseau prăjituri de toate culorile și fructe lucioase ca niște nestemate.

— Tatăl tău va veni în scurtă vreme! l-a încredințat soldatul. Este o onoare să te întâlnesc, prințul meu!

Ofițerul a șovăit, apoi a adăugat.

— Familia mea e din Hegra. Lucrările pe care le-ai făcut anul trecut la puțul nostru... i-au salvat pe toți.

L-a privit apoi pe Ali drept în ochi și a adăugat:

— Nădăjduiesc că știi cât te prețuiesc încă mulți dintre cei din Garda Regală!

Ali a cugetat o clipă la cum s-ar fi convenit să-i răspundă, alegându-și cu multă grijă vorbele.

— Prețuirea e și a mea, a murmurat. Care e numele tău, frate?

Bărbatul a înclinat capul, respectuos.

— Daoud, a zis.

— Și pentru mine e o plăcere să te cunosc.

Ali și-a dus mâna la inimă, în salutul îndătinat.

— Transmite-le urările mele de bine alor tăi, când îi vei întâlni data viitoare, l-a rugat.

— *Inshallah!* Dacă așa va fi voia lui Allah, prințul meu!

A mai făcut o plecăciune, după care a plecat, trăgând ușa după el.

Aqisa s-a uitat la Ali.

— Îți faci prieteni?

„Aliați, nădăjduiesc!” și-a spus prințul în sinea lui, deși nu-și dădea seama cum de mintea lui se oprise atât de iute tocmai asupra aceluia cuvânt.

— Cam așa ceva, a îngăimat însă cu voce tare.

În fața lor, Lubayd se repezise deja la mâncare și tocmai mușca dintr-o prăjitură unsă cu miere și garnisită cu flori de zahăr, numai pentru a-și închide apoi ochii, încântat.

— E cea mai bună prăjitură pe care am mâncat-o vreodată! le-a mărturisit camarazilor săi.

— E foarte posibil să fie otrăvită! l-a avertizat Aqisa.

— Merită să mori pentru ea! a încredințat-o războinicul geziri.

Ali s-a apropiat de el, simțind că-i chiorăia stomacul de hămesit ce era. De ani buni nici nu mai văzuse măcar asemenea delicatese!

Ca de obicei, erau din belșug, să impresioneze oaspeții — așa de multe, încât Ali și tovarășii lui înfometați nu ar fi avut cum să le termine. Era un obicei la care nu se gândise prea mult pe când era tânăr, dar, amintindu-și de sărăcia vădită pe care o observase pe străzile din Daevabad, a avut, dintr-

odată, senzația că ospățul nu era doar o risipă, ci și un păcat.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit.

— Micul Zaydi!

Ali a ridicat capul și a văzut intrând în grădină un bărbat voinic, bine legat, îmbrăcat în uniformă de ofițer și purtând turbanul roșu, însemnul *qaid*-ului.

— Unchiule Wajed! a strigat prințul, cuprins de bucurie.

Qaid-ul zâmbăreț l-a tras la pieptul lui pe Ali, strivindu-l în îmbrățișarea sa.

— Pe Allah, băiete, că tare bine-mi mai pare să te văd!

Ali a simțit că se mai destindea puțin sau poate că îmbrățișarea lui Wajed îl făcea să amortească.

— Și mie, unchiule! Și mie!

Wajed l-a împins și l-a ținut un pic la distanță, să se uite mai bine la el. Bătrânul avea lacrimi în ochi, dar a râs, căci, în mod neîndoielnic, era fericit să îl vadă.

— Unde-i slăbănogu' pe care-l învățam să-nvârtă *zulfikar*-ul? Soldații mei mi-au șoptit că semănai cu Zaydi cel Mare, așa cum veneai tu spre palat, îmbrăcat în zdrențe, alături de tovarășii tăi.

Era o asemănare care nu avea să-i cadă bine tatălui său, bănuia Ali.

— Nu cred că m-ar lua cineva drept Zaydi cel Mare, a spus prințul, modest. Dar hai să ți-i prezint pe prietenii mei!

L-a luat de braț pe Wajed.

— Aqisa, Lubayd... acesta e Wajed al Sabi, *qaid*-ul Gărzii Regale. El este cel care m-a crescut când am fost trimis în Citadelă.

Wajed și-a dus mâna la inimă, în salutul geziri îndătinat.

— E o onoare! a murmurat bătrânul, cu sinceritate.

În vocea aspră a *qaid*-ului se strecurase puțină emoție.

— Vă mulțumesc c-ați avut grijă de el! le-a spus celor doi.

Ali a auzit din nou scârțâitul ușii. Cu inima strânsă, s-a uitat spre intrare, așteptându-se să-și vadă tatăl.

Dar Muntadhir era cel care pășise în lumina soarelui.

Ali a înlemnit când fratele lui s-a uitat fix la el, fără să-și ferească privirea.

Muntadhir era mai palid decât și-l amintea el și avea cearcăne negre sub ochi. O cicatrice subțire îi brăzda sprânceana stângă – urma lăsată de biciul *afshin*-ului. Dar aceasta nu îi strica deloc înfățișarea. Fratele său mai mare fusese întotdeauna prințul sclipitor, frumos și rafinat, care cucerea adorația nobililor, la fel de repede pe cât îi îndepărta Ali. Arăta magnific, îmbrăcat cu toată pompa regală: o mantie neagră, tivită cu aur, care se învârtea ca fumul în jurul picioarelor lui și un turban lucios, din mătăsuri albastre, violete și aurii. La gât avea un șirag strălucitor de perle negre geziri, iar pe degetul mare îi strălucea un inel de aur împodobit cu un rubin roșu-ntunecat, ca o picătură de sânge omenesc.

Wajed a înclinat capul, în semn de salut.

— Emirul meu, Muntadhir! l-a întâmpinat *qaid*-ul, cu respect. Pacea lui Allah fie cu tine!

— Pacea fie cu voi toți! a răspuns tânărul *djinn*, politicoș.

Sunetul familiar al vocii fratelui său l-a umplut de emoție pe Ali.

— *Qaid*-ul meu, tata a poruncit să-i escortezi pe tovarășii prințului Alizayd în camerele de oaspeți din Citadelă. Ai grijă, rogu-te, să nu le lipsească nimic!

Și-a dus apoi mâna la inimă și s-a întors spre Aqisa și Lubayd cu un zâmbet luminos.

— Vă suntem pe veci recunoscători pentru felul în care l-ați primit pe fratele meu în satul vostru, le-a spus, dulce.

Ali și-a mijit ochii, auzind minciuna atât de frumos rostită, dar nici Aqisa, nici Lubayd nu au răspuns cu ironia lor obișnuită. Păreau mai degrabă uluiți la vederea emirului din Daevabad.

„Da, cred că arată cu mult mai interesant, mai fascinant, decât un prinț learcă și hămesit, care trage să moară între stânci!” și-a zis.

Lubayd a fost primul care și-a revenit.

— Tu vrei asta, frate? l-a întrebat pe Ali.

— Sigur că da, a intervenit Muntadhir pe un ton blând. Trebuie să înțelegeți că așteptăm cu nerăbdare să petrecem o vreme singuri cu prințul Alizayd.

Lui Ali nu i-a scăpat că fratele lui folosise mereu pronumele „noi”, un stil de a vorbi care îi amintea de tatăl lor. Se simțea un soi de grabă în spatele vorbelor fermecătoare ale emirului, o grabă care nu îi plăcea. Și, cu toate că tot ce urma nu avea să fie deloc bine pentru el, a simțit deodată că nu îl supăra că prietenii lui nu urmau să îi fie alături.

— Vei avea tu grijă de ei? l-a întrebat deschis pe Wajed.

Qaid-ul a aprobat cu o mișcare din cap.

— Îmi dau cuvântul de onoare c-așa voi face, prințul meu! l-a încredințat bătrânul geziri.

Trebuia să se mulțumească cu atât.

Ali avea încredere în dascălul lui, cât putea să aibă în oricine dintre cei de la curte, așa că s-a uitat la Lubayd și la Aqisa și a încercat să zâmbească.

— *Inshallah!* Vă voi vedea curând, dac-așa va fi voia lui Allah! le-a făgăduit.

— Așa să faci! a spus Lubayd, apoi a mai luat o prăjitură și s-a ridicat în picioare.

Aqisa l-a îmbrățișat scurt. Ali a încremenit din cauza necuviinței gestului ei, dar apoi a simțit cum tânăra geziri îi strecura ceva la brâu.

— Nu carecumva să te prind că mori! i-a șuierat ea la ureche. Lubayd ar rămâne pe veci nemângâiat! i-a spus, în zeflemea.

Ferm convins de-acum că ea tocmai îi strecurase la brâu numai Allah știa ce armă va fi reușit să strecoare pe furiș în palat, Ali a dat din cap, plin de recunoștință și a murmurat:

— Aveți grijă de voi!

Wajed l-a strâns de umăr.

— Să treci negreșit pe la Citadelă, când vei avea ocazia! l-a îndemnat *qaid*-ul. Să le arătăm noi mucoșilor răzgâiați născuți în Daevabad cum luptăm noi pe-acasă!

Curând după plecarea lor, temperatura a părut să scadă brusc, iar zâmbetul fals, politicos, al lui Muntadhir a dispărut pe dată.

— Alizayd! a spus emirul cu răceală.

Ali a tresărit, căci fratele lui i se adresa rareori cu numele întreg.

— Dhiru! i-a răspuns cu numele lui de alint.

Vocea îi era sugrumată de emoție când a adăugat:

— Îmi pare nespus de bine să te revăd! a bâiguit.

Singura reacție a lui Muntadhir a fost o mică strâmbătură, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-un fruct acru. S-a întors, fără să-i răspundă în vreun fel și s-a îndreptat spre chioșc.

Ali a mai încercat o dată să-l îmbuneze:

— Știu că nu ne-am despărțit în cele mai bune relații! Îmi pare tare, tare rău!

Fratele lui nu a spus nimic, și-a turnat o cupă cu vin și a sorbit din ea, ca și cum Ali nici n-ar fi fost acolo, dar acesta a stăruit:

— Sper că te-ai simțit bine în răstimpul acesta! Mi-a părut rău că n-am fost la nunta ta, a adăugat prințul.

Cu toate strădaniile lui, își dădea seama de răceala vocii sale.

Auzindu-i ultimele cuvinte, Muntadhir a ridicat capul.

— Puteai să dondănești despre o mulțime de subiecte, plin de diplomație, da tu, nu! Te repezi direct la ea!

Ali a roșit.

— Am vrut să spun doar că... a îngăimat.

— Ce mai face vărul tău?

Ali a tresărit.

— Cine?

— Vărul tău, a repetat Muntadhir. Acel ayaanle care a căzut bolnav taman la țanc și a avut nevoie de tine, să vii în locul lui până aici.

Aluzia lui zeflemitoare că ar fi fost părtaș la uneltirile lui Musa l-a făcut pe mezin să scrâșnească.

— N-am avut nimic de-a face cu asta! mai-mai c-a strigat.

— Siiigur că nu! a spus, batjocoritor, emirul. Un ayaanle a uneltit să te izgonească de acasă, altul să te aducă înapoi. Și iată-l și pe Alizayd, care nu-i vinovat de nimic și nu are habar de niciunele.

— Hai, Dhiru, zău așa! Sunt sigur că...

— Nu-mi mai spune așa! l-a întrerupt Muntadhir, pe un ton răstit. Am vorbit serios în noaptea aceea! Trebuie să-ți amintești de ea, chiar înainte să faci să mi se prăbușească tavanul infirmeriei în cap! E drept: m-am săturat să-ți tot iau apărarea!

Zicând acestea, emirul a mai luat o înghițitură de vin. Mâinile îi tremurau și, deși vocea îi era fermă, își ferea privirea de fratele lui, de parcă vederea acestuia l-ar fi îndurerat nespus.

— Nu mai am încredere în tine! a continuat Muntadhir. Nu mai am încredere nici în mine când sunt în preajma ta! Iar asta nu-i o slăbiciune pe care am de gând s-o las să mă doboare.

Rănit și copleșit de emoții, Ali s-a căznit să caute un răspuns.

Primul care i-a venit în minte izvorâse din durere.

— Ți-am salvat viața! a murmurat. *Afshin*-ul... corabia...

— Știu prea bine ce și cum ai făcut! s-a oțărât emirul.

Vocea lui Muntadhir fusese tăioasă, dar, de data aceasta, Ali a zărit un licăr de emoție în ochii fratelui său.

— Așa că, rogu-te, lasă-mă să-ți întorc favoarea! Pleacă! Și cât mai grabnic!

Ali s-a uitat la el, plin de uimire.

— Cum? s-a mirat.

— Pleacă! a repetat Muntadhir. Pleacă din Daevabad înainte să mai faci altă boacănă și să moară iarăși nevinovați!

În vocea lui s-au deslușit apoi grija și înverșunarea când a adăugat:

— Și s-o lași în pace pe Zaynab de-ndată! Știu că te-a tot ajutat în răstimpul acesta. Totul va lua însă sfârșit mintenaș! Mai degrabă te omor cu mâna mea, decât să te las s-o târăști pe surioara mea într-unul dintre buclucurile tale împuțite!

Ali s-a tras puțin înapoi, căci ura fățișă care se citea pe chipul fratelui său făcuse să-i piară orice chef de vorbă. Nu se așteptase ca emirul să-l primească tocmai cu brațele deschise, dar asta era...

Și, de bună seamă, chiar acela a fost momentul pe care tatăl lor a trebuit să-l aleagă pentru a deschide ușa!

Datorită educației primite, datorită faptului că toată viața fusese învățat să-i respecte pe cei vârstnici, Ali a făcut o plecăciune adâncă, ducându-și mâna, pe rând, la inimă și la frunte, în salutul geziri îndătinat, înainte să-și dea seama ce făcea.

Dar și-a revenit iute și n-a lăsat să-i scape nicio vorbă nepotrivită.

— Stăpânul meu! l-a salutat el pe Ghassan, cu solemnitate. Pacea lui Allah fie cu tine!

— Pacea fie și cu tine, copilul meu! i-a răspuns domnitorul.

Ali și-a îndreptat spatele și s-a uitat la tatăl lui, care se apropia.

Era mult mai îmbătrânit decât se așteptase. În jurul ochilor avea riduri adânci, săpate de griji, iar obraji i se scofâlciseră. Parc-ar fi dus o povară grozavă pe umeri, care îl făcea să pară, dacă nu mai fragil, cel puțin, mai bătrân. Dintr-odată, i s-a năzărit că arăta ca un *djinn* care trăise două secole, ca un ocârmuitor care văzuse și făcuse mult prea multe.

Ghassan s-a uitat cu atenție la Ali, vădit ușurat. S-a apropiat, iar mezinul lui a căzut în genunchi, după care a luat mâna tatălui său și și-a lipit-o de frunte. Nu era un gest pe care cei din familia Al Qahtani îl făceau când erau singuri, dar prințul s-a trezit că era reconfortant să se retragă într-o atitudine protocolară, dorindu-și să se poată bucura de distanța pe care doar ceremonialul o putea oferi.

— Fie ca Allah să-ți țină domnia-ndelungată! l-a firitisit el.

Apoi s-a ridicat și a făcut un pas în spate, dar Ghassan l-a prins de mijloc.

— Stai aici, băiete! l-a îndemnat. Lasă-mă să te mai privesc o clipă!

Știind că Muntadhir se uita la ei, Ali a încercat să nu se ferească. Dar, când tatăl lui i-a atins obrazul, a înlemnit fără să vrea.

Ghassan a observat, probabil, căci în ochii lui s-a putut citi, pentru o clipă, durerea, care apoi a dispărut grabnic.

— Poți să stai jos, Alizayd! i-a spus cu blândețe mezinului său. Știu c-ai făcut o călătorie lungă.

Ali s-a așezat cu picioarele încrucișate. Inima îi bătea cu putere.

— Mă rog Atotțiitorului să-mi poți ierta întoarcerea neașteptată, domnul meu! a spus el pe nerăsuflăte. Satul Bir Nabat nu avea cum să țină cămilele din caravana ayaanle, iar, când neguțătorul acela ticăloșit a lăsat-o acolo, n-am avut încotro. Eram singurul care putea pune mâna pe sarea fermecată.

— Ați fi putut prea bine să măcelăriți animalele să le mâncați și-apoi să furați marfa, a spus Muntadhir, pe un ton dezinvolt. Doar *djinn*-ii din Bir Nabat sunt și ei tâlhari, ca toți cei din ținuturile de la miazănoapte, nu-i așa?

— Nu! i-a răspuns Ali, pe același ton dezinvolt. Noi suntem fermieri, iar marfa era o mică avere destinată vistieriei. Nu am vrut ca sătenii să dea de vreo belea din cauza ei.

Ghassan și-a ridicat mâna, cerându-le, astfel, să se oprească.

— Nu-i nevoie de nicio explicație, Alizayd! Bănuiam că neamul mamei tale va născoci, până la urmă, un șiretlic să te aducă înapoi aici.

Muntadhir s-a uitat uimit la tatăl lui.

— Și tu chiar crezi că el n-a avut nimic de-a face cu asta, ava? l-a întrebat emirul, neîncrezător.

— Păi, tu nu vezi că pare cât pe ce s-o rupă la fugă de pe frumoasa lui pernă și să sară pe primul covor zburător care l-ar putea duce înapoi în deșert? Așa că, nu, nu cred c-a avut de-a face cu tot buclucul ăsta! l-a încredințat regele Daevabadului pe fiul său cel mare.

Și-a turnat apoi o cupă cu vin.

— În plus, mi-a trimis câte o scrisoare din fiecare caravanserai unde s-a oprit pe drumul din Am Gezira până aici, propunându-mi tot soiul de căi de transmitere a caravanei birurilor, tocmai pentru a ocoli această întâlnire, a adăugat Ghassan.

Ali a roșit.

— Am vrut doar să dau dovadă de scrupulozitate și de atenție! s-a dezvinovățit parcă.

— Atunci dă-ne voie să fim și noi atenți și plini de scrupulozitate!

Și, zicând acestea, Ghassan a făcut semn cu mâna spre cicatricea de pe obrazul mezinului său, care se vindecase de mult – locul în care *marid*-ul îi creștase sigiliul lui Suleiman.

— Arată mai rău! a spus.

— Am tăiat-o cu hangerul, înainte să ajung la Am Gezira, a explicat Ali. Nu voiam s-o recunoască cineva.

Muntadhir s-a albit și chiar și tatăl lui a părut puțin uimit.

— Nu trebuia să faci una ca asta, Alizayd! l-a dojenit.

— Dac-am fost trimis în surghiun, asta nuseamnă c-am devenit mai puțin credincios sau c-am încetat să mai păstrez tainele familiei noastre! a răspuns Ali. Am vrut să fiu discret.

— „Discret”?

Fratele lui s-a strâmbat.

— Cine, Alizayd, Ucigașul *Afshin*-ului? Eroul care se bate cu toți *muwaswa* și face să-nverzească deșerturile din Am Gezira, în timp ce rudele lui lenevesc în palatul lor din Daevabad? Asta numești tu „discreție”?

— A fost un singur *muwaswa*, s-a apărat Ali, amintindu-și bine întâmplarea cu peștele magic care viețuia și pe nisip și care făcuse ravagii. Și-n niciun caz nu am făcut deșerturile din Am Gezira să-nverzească! Am condus doar niște simple lucrări de irigație, am căutat izvoare și-am săpat canale și puțuri.

— Iar eu mă-ntreb cum de-ai găsit tu izvoarele acelea, Alizayd, dragul meu? l-a întrebat tatăl lui, alene. Izvoarele acelea pe care sătenii n-au izbutit să le descopere singuri-singurei?

Ali a șovăit, dar nu putea născoci o minciună pe care tatăl lui s-o creadă.

— Sunt stăpân pe puterile mele! l-a încredințat. Ce s-a întâmplat atunci în infirmerie... nu am mai pățit așa ceva de ani și ani!

Ghassan s-a posomorât pe dată.

— Atunci e, cu adevărat, o urmare a faptului că te-ai aflat în stăpânirea *mariz*-ilor!

Ali și-a lipit palmele de genunchi.

— N-am nicio problemă, nu-i nimic în neregulă cu mine! a stăruit el. Și nimănui de acolo nu îi pasă de asta! Sunt prea ocupați să trăiască de pe o zi pe alta.

Tatăl lui nu părea convins, însă.

— Totuși, e nespus de periculos! a zis.

Ali nu l-a contrazis. De bună seamă că era periculos, dar nu îi păsa câtuși de puțin! Grija aceea îi dispăruse pe dată din inimă când văzuse satul Bir Nabat gata să piară, trupurile descărnate ale sătenilor și copiii în părul cărora se zăreau buclele roșcate pe care doar foametea le făcea să apară în pletele *djinn*-ilor.

S-a uitat fix în ochii tatălui său și a spus:

— Partea de miazănoapte a ținutului Am Gezira suferă de ani și ani! Am vrut să fac și eu ceva bun pentru cei care m-au adăpostit, ferindu-mă să nu fiu răpus de asasini.

A lăsat să treacă un timp, să fie bine înțeleasă învinuirea pe care o rostise, dar, deși expresia calmă așternută pe chipul lui Ghassan se tulburase pentru o

clipă, vocea acestuia era lipsită de orice emoție când a răspuns:

— Și, cu toate acestea, ești încă viu și nevătămat!

Abținându-se să-și ceară scuze în zeflema, Ali a răspuns cu simplitate:

— Mărire lui Allah și milostivirii sale!

Muntadhir și-a dat ochii peste cap, dar Ali a continuat, neabătut:

— Nu doresc să fac cine știe ce jocuri politice în Daevabad. Tovarășii mei au nevoie doar de puțin timp de odihnă și-apoi am de gând să le cer celor din neamul ayaanle provizii în schimbul mărfurilor pe care le-am adus. Într-o săptămână putem pleca.

Ghassan a zâmbit.

— Nu! De fapt, Alizayd, nu poți să pleci nicăieri!

În inima lui Ali s-a strecurat teama, dar Muntadhir a fost primul care a reacționat și și-a ridicat, dintr-odată, capul.

— De ce să nu poată? Nu l-ai auzit? Vrea el însuși să plece.

— Ar trezi bănuielei dac-ar pleca prea repede, a stăruit domnitorul.

Ghassan a mai luat o gură de vin.

— N-a mai fost acasă de cinci ani și pleacă după câteva zile? Lumea ar începe să bârfească. Și eu, unul, nu vreau să-nceapă să se vorbească despre problemele noastre. Mai ales acum, când cei din neamul ayaanle au început să-și cam vâre nasul în treburile noastre.

Emirul s-a posomorât pe dată, dar a murmurat, totuși:

— Înțeleg.

Tânărul *djinn* își strângea însă genunchii atât de tare, ca și cum s-ar fi abținut cu greu să nu lovească pe cineva. Pe Ali, probabil.

— Și atunci când va pleca? a stăruit.

Ghassan și-a pus mâinile în poală.

— Când îi voi acorda permisiunea mea... Permisie pe care acum ți-o acord ție, Muntadhir! Când pleci, spune-i servitorului de la intrare să-mi aducă sipetul din biroul meu. Știe el care.

Muntadhir nu s-a opus. De fapt, n-a mai scos niciun cuvânt. S-a ridicat, încet, în picioare și a plecat fără să se mai uite la Ali. Dar acesta a privit în urma lui până când nu s-a mai văzut, simțind că avea un nod în gât de care nu putea să scape.

Ghassan a așteptat să rămână singuri să vorbească iar.

— Iartă-l! În ultimul timp se ceartă mai mult ca de obicei cu soția lui, iar asta îi creează o stare păcătoasă.

„Cu soția lui!”

Ali ar fi vrut să întrebe de ea, dar nu îndrăznea să înrăutățească și mai mult situația.

Numai că tatăl lui i-a observat reținerea.

— Înainte vorbeai mult mai liber, a spus Ghassan. Și mai tare.

Ali și-a privit mâinile.

— Eram tânăr, a îngăimat prințul.

— Și acum ești tânăr! N-ai împlinit nici măcar un sfert de secol!

S-a așternut tăcerea, stânjenitoare și încordată. Ali simțea că tatăl lui îl cerceta cu luare-aminte și asta îi dădea fiori pe șira spinării.

Nu mai era frica de demult, a celui prea tânăr, și-a dat seama prințul, era ceva profund și mult mai complicat.

Era... furie!

Ali a priceput că era de-a dreptul mânios.

Era furios din cauza pedepsei crude pe care i-o dăduse tatăl lui, mânios pe regele care era mai preocupat de bârfele care circulau în Am Gezira, decât de faptul că supușii lui flămânzeau. Era și mai oțărât încă din cauza celor ce se întâmplau cu *shafî*-ii din Daevabad în ruinele îngrozitoare ale moscheii șeicului Anas.

Și îl înfuria peste măsură că sentimentele pe care le nutrea pentru propriul tată îl umpleau încă și în clipele acelea de rușine.

Din fericire, chiar atunci a intrat un servitor cu un sipet simplu, de piele, mare cât o cutie în care se păstrau turbanele. S-a înclinat și l-a pus lângă

Ghassan. Când s-a întors să plece, regele i-a făcut semn să se apropie, după care i-a șoptit la ureche ceva ce Ali nu a putut auzi. Străjerul geziri a aprobat cu o mișcare din cap și a plecat.

— N-am să te rețin, Ali! a spus Ghassan. A fost un drum lung și pot doar să-mi închipui cât tânjești după o baie și un pat moale. Dar am ceva care ar fi trebuit să-ți fie dăruit cu mult timp în urmă, după cum e datina la noi.

Și, zicând acestea, regele Daevabadului a făcut un semn spre cutie.

Ali a luat-o, cuprins, dintr-odată, de neliniște. A deschis-o încet, știind că tatăl lui se uita la el cu mare atenție. Înăuntru era o armă scurtă și dreaptă, splendid lucrată – o armă *daev*-ă!

Una cunoscută. Ali s-a încruntat.

— Acesta este pumnalul lui Nahri, nu-i așa? a întrebat.

Îl recunoscuse, pentru că o văzuse de multe ori purtându-l la cingătoare.

— De fapt, a fost pumnalul lui Darayavahoush, i-a răspuns tatăl lui. Probabil că i l-a oferit lui *banu nahida* când a plecat prima oară din Daevabad.

Ghassan s-a tolănit pe magnificele perne ale divanului.

— Iatacul ei a fost cercetat imediat după moartea *afshin*-ului, iar eu n-am fost prea încântat ca o astfel de armă să rămână în posesia ei. Tu ești cel care l-a ucis. O meriți cu prisosință!

Ali a simțit că i se întorcea stomacul pe dos într-un mod nespus de violent.

Îi furaseră pumnalul lui Nahri să i-l dea lui?

Ca și cum ar fi fost un fel de răsplată?

— Nu îl vreau!

Zicând acestea, a închis cutia cu zgomot și a împins-o cât mai departe de el.

— *Mariz*-ii sunt cei care l-au ucis, cu adevărat! De mine doar s-au folosit.

— Acesta e un adevăr care nu mai trebuie repetat, l-a prevenit Ghassan, încet, dar cu multă asprime.

Când a văzut că Ali nu făcea nicio mișcare să atingă sipetul, a oftat.

— Fă cum vrei, Alizayd! Pumnalul e al tău! Oferă-l *daev*-ilor dacă vrei... I-au făcut un altar în Marele Templu, de care cred că eu nu am habar...

S-a ridicat în picioare. Ali l-a urmat repede.

— Ce a întrebat Muntadhir... a început, șovăitor. Când o să mă pot întoarce în Am Gezira?

— După Navasatem.

Ali a simțit că se clătina. Tatăl lui făcuse o glumă, probabil.

— Dar până la Navasatem mai sunt *șapte* luni! s-a văitat prințul.

Ghassan a ridicat din umeri.

— Nu-i suflet în Daevabad care să creadă că, dacă relațiile noastre sunt bune, mezinul meu – unul dintre cei mai buni mânuitori de *zulfikar* din lumea noastră – ar fi în stare să plece înainte de cea mai măreață întrecere de luptători, care are loc doar o dată la o sută de ani! Așa că vei rămâne și vei sărbători Navasatemul cu familia ta. Iar, după aceea, vom discuta și despre plecare.

Ali a încercat să-și domolească frica. Era peste putință să stea atât de mult în Daevabad!

— Ava! l-a implorat el.

Folosise cuvântul îndrăgit cândva numai și numai din cauza disperării care îl cuprinsese, căci tânărul geziri n-ar fi vrut nici în ruptul capului să-l numească astfel pe bărbatul care-l trimisese să moară în deșert.

— Rogu-te! Am o grămadă de responsabilități în Am Gezira!

— Sunt convins că îți vei găsi ceva de făcut și pe-aici, i-a răspuns Ghassan cu răceală. Vor fi o mulțime de sarcini de împărțit cu ocazia sărbătorii. Iar lui Wajed îi ești oricând de folos în Citadelă!

S-a uitat la el cu o privire plină de tâlc.

— Deși a primit poruncă să te doboare pe dată dacă te vei apropia prea mult de porțile orașului.

Ali nu știa ce să spună. Avea impresia că zidurile începeau să se strângă în jurul lui.

Ghassan a părut să-i ia tăcerea drept consimțire, așa că l-a bătut pe umăr, iar apoi i-a pus în mâini sipetul cu pumnalul *afshin*-ului.

— Am de gând să dau un ospăț strălucit la sfârșitul săptămânii, să-ți urez bun venit așa cum se cade. Deocamdată, odihnește-te! Abu Sara te va conduce în apartamentele tale.

„În apartamentele mele?”

Ali rămăsese mut de uimire.

„Mai am încă apartamente în palat?”

Ca amorțit, s-a îndreptat spre ușă.

— Alizayd?

A întors capul.

— Am aranjat să ți se dea înapoi și alte proprietăți, i-a mărturisit ocârmuitorul.

Vocea lui Ghassan avea ceva amenințător.

— Ai grijă să nu le pierzi iarăși!

IX

ALI

Ali s-a uitat de jur-împrejur, prin vechiul lui apartament, de-a dreptul amețit. Camera părea neatinsă, cărțile erau aruncate în dezordine pe birou, așa cum le lăsase în urmă cu cinci ani, iar hainele prin care răscolise când își făcuse bagajul pentru plecarea în Am Gezira erau și acum împrăștiate pe jos. O coală de hârtie mototolită – o scrisoare pe care intenționase să i-o trimită lui Nahri și pe care apoi o abandonase, pentru că nu izbutise să găsească vorbele potrivite – stătea ghemotoc alături de pana lui favorită și de lumânarea de ceară aproape terminată, pe care, își amintea acum, avusese de gând să o înlocuiască. Deși totul era șters de praf și podeaua fusese recent măturată, era limpede că nimic nu fusese clintit din loc. Că nimic nu se schimbase.

Nimic, în afară de Ali! Iar dacă Ghassan își închipuia că avea să-l reintroducă în vechea lui viață așa de simplu, atunci se înșela amarnic!

Ali a tras adânc aer în piept, iar când a făcut asta, a simțit un miros ușor de tămâie și de vin de tamarin acru, băutura preferată a tatălui său.

Pe podea, unde odinioară își făcea Ali rugăciunile, se zărea o pernuță roasă, pe care a recunoscut una dintre tichiile lui, frumos așezată. A luat-o de jos, simțind și mai tare mirosul acela specific tatălui său. Tichia era veche, iar materialul avea o mulțime de pliuri, din cauza deselor împăturiri.

A simțit un fior când a pătruns în iatac, locul unde dormea și care era la fel de pustiu ca în urmă cu cinci ani. Începea să aibă senzația că-și vizita propriul mormânt. S-a uitat spre pat. A clipit.

Așezat pe cuvertura frumos împăturită era *zulfikar*-ul lui!

Ali a străbătut camera într-o clipită și a aruncat pe pat cutia cu pumnalul *afshin*-ului.

Zulfikar-ul era, într-adevăr, al lui, căci îi recunoștea greutatea și plăselele ca pe propria mână!

Și, dac-ar fi avut vreun dubiu, acesta ar fi fost pe dată risipit de zăpădul pe care îl semnase și care se afla chiar lângă armă!

Purtând sigiliul unui scrib regal, care anula învoiala dintre prinț și negustorul de sclavi!

Ali s-a prăbușit pe pat, de parcă i-ar fi tăiat cineva picioarele de la genunchi. S-a uitat pe hârtii, sperând că se înșela, dar dovada era sub ochii lui, exprimată clar în termeni legali: tatăl *shafit* și fiica lui îi fuseseră returnați negustorului *geziri*!

A sărit în picioare.

„Nu! Nu! Nu!”

Shafit-ii aceia erau nevinovați! Nu erau luptători din Tanzeem, nu reprezentau un pericol pentru nimeni!

Dar, când s-a întins după *zulfikar*, și-a adus aminte de avertismentul tatălui său. Ghassan făcuse toate acelea să-i dea o lecție! Distrusese viețile a doi *shafit*-i pentru că Ali îndrăznise să se amestece.

Ce ar fi fost, oare, în stare să facă dacă prințul i s-ar fi împotrivit fățiș?

A închis ochii și a simțit că îl cuprindea greața când și-a amintit de chipul fetei, brăzdat de lacrimi.

„Allah, iartă-mă!”

Dar nu era vorba numai de micuță! Ci de șeicul Anas și de Rashid, de Fatumai și de orfanii ei.

De platforma pentru mezat ridicată pe ruinele moscheii.

„El îi distruge cu bună știință pe toți cei pe care vreau să-i ajut!” și-a dat Ali seama. „Ne distruge voit pe toți!”

Și-a tras mâna repede de pe *zulfikar*, căci simțea că-l furnica pielea.

Nu mai putea rămâne acolo!

Nu în camera aceea păstrată cu atâta grijă!

Nu în acel oraș de-a dreptul ucigător, în care fiecare mișcare greșită pe care o făcea ar fi putut să aducă numai suferință cuiva!

Dintr-odată, și-a adus aminte de Zaynab. Ali nu avea curaj să mai ia legătura cu mama lui, dar, de bună seamă, surioara lui l-ar fi putut ajuta. L-ar fi putut ajuta să scape de acolo!

Apoi i-a revenit în minte amenințarea lui Muntadhir, iar licărul de speranță care i se aprinsese în piept când se gândise la Zaynab s-a stins.

Nu, nu putea s-o pună și pe ea în pericol!

Așa că a strâns tare din pleoape, luptându-se cu deznădejdea care îl cuprindea. Din cauza tulburării, picături de apă începuseră deja să i se adune în palme, lucru care nu i se mai întâmplase de ani buni!

„Respiră! Vino-ți în fire!” și-a poruncit sieși.

Și-a deschis apoi ochii.

Privirea i-a căzut pe sipet.

Dintr-o suflare, a străbătut încăperea și l-a deschis iute, a luat pumnalul și și l-a pus în teaca de la cingătoare.

Și fie ca Shaitan să ia cu el toate poruncile tatălui său!

Ali era deja pe la jumătatea drumului spre infirmerie când a început să se întrebe dacă nu cumva se pripea.

Așa că și-a încetinit pasul pe cărare, una dintre multele care înaintau șerpuit până în mijlocul grădinii haremului.

„Nu e ca și cum m-aș duce să-i fac o vizită lui Nahri!” și-a spus.

Ali plănuia să aștepte în fața infirmeriei, până când ar fi apărut vreun servitor, și atunci i-ar fi cerut acestuia să o cheme pe femeia care o ajuta pe *banu nahida*, pe Nisreen. Apoi ar fi putut să-i dea acesteia pumnalul și un mesaj, iar, dacă Nahri nu ar fi vrut să-l vadă, n-ar fi fost nicio supărare! Chiar niciuna!

La naiba, poate că Muntadhir ar fi aflat și l-ar fi ucis pentru că încercase să-i vorbească soției lui, iar atunci Ali nu ar mai fi avut de ce să-și facă griji din cauză că trebuia să stea în Daevabad până după Navasatem!

A inspirat adânc aerul umed, încărcat de mirosul pământului reavăn și al florilor înrourate și nu s-a mai simțit chiar ca și cum pieptul i-ar fi fost strâns într-o menghină. Sunetele din jur, care veneau dinspre șuvoaiele canalelor și dinspre apa care picura de pe frunze erau liniștitoare ca un cântec de leagăn.

Printul a suspinat și a stat o clipă să se uite după două păsărele de culoarea safirului care zburau printre copacii întunecați.

„Dac-ar fi și în restul Daevabadului o asemenea pace!”

A simțit printre degete ceva rece și umed. Speriat, Ali s-a uitat în jos și a deslușit o panglică de ceață care se învârtea în jurul mijlocului său. Chiar în timp ce o privea, aburul i-a înconjurat umărul, ca într-o îmbrățișare a unui prieten de care ți-a fost dor. A făcut ochii mari. Asta chiar nu i se întâmplase niciodată în Am Gezira! Și totuși a zâmbit, fermecat de apa aceea care dansa pe pielea lui.

Zâmbetul i-a pierit la fel de iute cum apăruse. S-a uitat repede la plantele din jur, dar, din fericire, cărarea era pustie. Și-a adus aminte de șoaptele auzite pe corabie, de ciudata atracție pe care o exercitase lacul asupra sa și de iuțeala cu care apa începuse să-i curgă din palme în iatacul său.

Ali nu se gândise niciodată până atunci cât de dificil ar fi putut să-i fie să-și ascundă puterile de curând dobândite în Daevabadul cel învăluit în neguri și în care era apă pretutindeni.

„Atunci ai face bine să găsești o soluție!”

Nu putea îngădui să fie descoperit! Nu acolo!

Sătenii din Bir Nabat erau dispuși, poate, să-i treacă bucuroși cu vederea ciudățeniile lui care ieșeau la iveală din când în când, căci, de fapt și de drept, Ali îi salvase. Dar nu putea să riște să afle adevărul despre el însuși vreun daevabadi, vreunul dintre foarte bănuitorii și focoșii locuitori ai Orașului de bronz.

Mariz-ii erau ființe de temut în lumea lui. Erau monștrii care apăreau în toate poveștile

înfricoșătoare spuse de părinți copiilor înainte de culcare, acele fapte înspăimântătoare de care *djinn*-ii care călătoreau se apărau cu ajutorul talismanelor.

Pe când era doar un țănc, auzise o povestire de groază despre o rudă îndepărtată care fusese aruncată în lac după ce fusese, pe nedrept, învinovățită că ar fi sacrificat un copil *daev* pentru presupusul lui stăpân *marid*.

Încercând să-și stăpânească înfiorarea, Ali și-a continuat drumul spre infirmerie. Dar, când a ajuns aproape de aceasta, s-a oprit iarăși, uimit de schimbările petrecute acolo.

Grădina așa-zis „a paradisului”^[10], pentru care *daev*-ii erau bine-cunoscuți, oferea o priveliște superbă, cu parcele acoperite de plante cu frunze lucioase care se întindeau lângă spalierele încărcate de flori și lângă pomii plini de roade la umbra cărora se zăreau colivii de sticlă și fântâni arteziene cu apă care curgea lin. Chiar în inima grădinii, între două bazine dreptunghiulare, se înălța o micuță livadă de portocali de-a dreptul minunată. Pomii fuseseră plantați la mică distanță unul de celălalt, iar crengile lor fuseseră tăiate și aranjate cu mare grijă, astfel încât să se unească, formând o boltă.

„Un mic spațiu perfect izolat!” și-a dat Ali seama, căci ramurile erau atât de încărcate de fructe mare și de flori albe ca zăpada, încât nu se putea zări nimic printre ele.

Cuprins de farmec, prințul a pornit spre locul acela nespus de atrăgător. Cei care plantaseră livada făcuseră o treabă extraordinară, căci aceasta avea chiar și o arcadă alcătuită din crengi tunse cu grijă pentru a forma o...

Ali s-a oprit atât de repede, încât era gata-gata să cadă.

Nahri nu se afla nicidecum în infirmerie, ci chiar acolo, în fața lui, înconjurată de cărți, ca și cum ar fi ieșit chiar din cele mai frumoase și mai dragi amintiri ale lui!

Mai mult: se potrivea perfect cu locul acela, maiestuoasa *banu nahida*, în inima palatului clădit de străbunii ei!

Iar aerul său princiar nu era dat, nici pe departe, de podoabe sau de mătăsurile scumpe, căci, dimpotrivă, era îmbrăcată simplu, într-o tunică albă, lungă până sub genunchi, și cu niște șalvari largi, violet. Un *chador* brun, de mătase aspră, lucioasă, era prins chiar deasupra urechilor cu niște agrafe de diamant și aruncat pe umeri, dând la iveală cele patru cozi negre, împletite, care îi ajungeau până la brâu.

„Te miră?”

La ce se așteptase, oare, de la Nahri? Să ajungă doar umbra femeii puternice pe care o știa el? Să fie doborâtă de durerea pierderii *afshin*-ului său, palidă din cauza orelor lungi petrecute în infirmerie?

Nu așa ar fi ajuns acea *banu nahida* pe care odinioară el o considerase prietena lui!

Ali a închis gura, dându-și seama, pe neașteptate, că rămăsese cu ea larg căscată, că se holba la tânără ca un idiot și că el, unul, nu se afla deloc acolo unde s-ar fi convenit să fie.

O privire aruncată în jur i-a arătat că nu se zărea niciun străjer și niciun servitor pe-acolo. Nahri era singură, într-un leagăn mare, cu o carte enormă în poală și cu hârtii mângălite cu însemnări împrăștiate pe covorul brodat de sub ea, pe care se mai vedea și o tipsie cu un felegean de ceai neatins. În timp ce se uita la ea, Nahri s-a încruntat la textul din carte, ca și cum acesta ar fi jignit-o personal.

Tânărul *djinn* a simțit, dintr-odată, că nu dorea decât să se ducă acolo și să se așeze lângă ea. Apoi s-o întrebe ce citea și să reînnoade ciudata lor camaraderie plină de comunicativitate, să reînceapă să caute împreună cărți prin catacombele Bibliotecii Regale și să se ciondănească din cauza unor probleme de gramatică a limbii arabe. Nahri fusese o rază de lumină pentru el în cea mai întunecată perioadă pe care o trăise și, până să se trezească acolo, nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise!

„Atunci n-o mai urmări ca un *ghoul*!”

Cu stomacul răscolit de emoție, Ali și-a făcut curaj să se apropie.

— *Sabah al-noor!*^[1] a salutat-o el încet în dialectul egiptean pe care îl învățase de la ea.

Nahri a sărit în sus. Cartea i-a căzut din poală și ochii ei negri, speriați, i-au cercetat chipul.

S-au oprit pe *zulfikar*-ul de la brâu și pământul de sub picioarele lui a pornit să se miște.

Ali a țipat și și-a pierdut echilibrul când din iarbă a ieșit o rădăcină care i s-a înfășurat în jurul gleznei. Rădăcina s-a mișcat brusc, în față, iar Ali a căzut pe spate, lovindu-se cu ceafa de pământ.

A văzut stele verzi. Când privirea i s-a limpezit, a zărit-o deasupra lui pe însăși *banu nahida*. Care nu părea prea bucuroasă!

— Ei...! a început el cu glas slab. Puterile tale au devenit remarcabile!

Rădăcina i s-a strâns dureros în jurul gleznei.

— Ce naiba cauți în grădina mea? l-a întrebat Nahri.

— Eu...

Ali a încercat să se ridice, dar rădăcina îl ținea strâns. I se înfășurase pe picior, dispărând pe sub veșmânt, să i se răsucescă în jurul pulpei. Senzația aceea semăna prea mult cu cea pe care o avusese când fusese prins de plantele din apele lacului, așa că a simțit că-l cuprindea panica.

— Iartă-mă! a bâiguit el, în arabă. Eu doar am...

— Încetează!

Cuvântul, rostit cu ton sec în djinnistani, a fost ca o palmă peste față.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești în arabă! Nu vreau s-aud limba mea vorbită de gura ta mincinoasă!

Ali s-a uitat la ea, uluit.

— Îmi... îmi pare rău! a repetat el în djinnistani, dar acum cuvintele îi veneau mai greu.

Rădăcina îi ajunsese până la genunchi, iar din ea creșteau cârcei care se înfășurau tot mai strâns. Îl

furnica pielea și cicatricile rămase de la rănilor provocate de *marid* îl înțepau dureros.

A strâns tare din pleoape, cu fruntea plină de broboane de sudoare.

„E doar o rădăcină! E doar o rădăcină!”

— Te rog, poți să desfaci chestia asta de pe mine?

Era nevoit să-și adune toate puterile să nu pună mâna pe *zulfikar*, să reteze rădăcina aceea. Nahri, probabil, ar fi pus pământul să-l înghită cu totul dacă și-ar fi scos arma, însă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. *Ce cauți aici?*

Ali și-a deschis ochii. Nu era pic de milă pe chipul lui Nahri. Dimpotrivă, învârtea încet un deget și rădăcina se rotea pe piciorul lui asemenea degetului ei.

— Am vrut să te văd!

Cuvintele îi țâșniseră din gură de parcă *banu nahida* tocmai îi administrase acel ser al adevărului pe care îl foloseau străbunii ei. Și chiar era adevărul, și-a dat el seama. Ali voise s-o vadă, blestemat fie pumnalul lui Darayavahoush să fie, azi și mâine!

Nahri a lăsat mâna în jos și rădăcina i-a dat drumul. Cu respirația întretăiată, Ali s-a rușinat de frica puternică pe care o simțise. Pe Cel Preaînalt, era în stare să înfrunte asasini înarmați cu săgeți și cu spade, dar o biată rădăcină îl făcea să plângă?

— Îmi pare rău! a îngăimat el pentru a treia oară. Nu s-ar fi convenit să vin aici!

— Normal că nu trebuia! s-a răstit nahida. Am și eu un loc în Daevabad care e al meu și numai al meu, în care nici măcar soțul meu nu calcă, și vii tu!

Chipul i s-a schimonosit de furie.

— Dar presupun că Alizayd, Ucigașul *Afshin*-ului, face doar ce vrea!

Lui Ali i-au luat foc obrazii de mânie.

— Nu e chiar așa! a șoptit el. Ai fost acolo. Știi cum a murit!

Nahri a plesăit din limbă.

— A, nu, am fost corectată! Cu fermitate! Tatăl tău a spus că îi va ucide pe toți copiii *daev*-i dacă îndrăznesc fie și numai să pronunț cuvântul *marid*.

Îi apăruseră lacrimi în ochi.

— Știi ce m-a pus să zic în loc de asta? Ce m-a pus să le povestesc tuturor c-ar fi încercat Dara? Ce l-ai fi împiedicat tu să facă, vezi, Doamne?

Cuvintele ei l-au atins până în măduva oaselor.

— Nahri...

— Vrei să-ți spun ce m-a pus să zic? Vrei?

Ali a lăsat ochii în jos.

— Da, a murmurat.

Zvonurile îl urmaseră până în Am Gezira – exista un motiv, până la urmă, pentru care toți aveau încredere în prințul, altfel destul de blând, care ucisese un bărbat.

— Te-am salvat!

Nahri a hohotit strident, fără veselie.

— Chipurile, te-am vindecat cu mâinile mele! Ba chiar de mai multe ori! Și, în schimb, tu n-ai spus nimic când am urcat pe corabie, deși știai că oștenii tatălui tău ne așteptau. Pe Ziditorul, ba chiar ți-am propus să vii cu noi! Să scapi de mânia tatălui tău, să scapi din cușca asta și să vezi lumea!

Și-a încrucișat brațele la piept, strângându-și *chador*-ul în jur, ca și cum ar fi vrut să pună un zid între ei.

— Ar trebui să fii mândru, Ali! Nu multă lume mă poate păcăli! Dar tu? M-ai făcut să cred că ești prietenul meu până în ultima clipă!

Ali era copleșit de vinovăție. Nu știuse că așa se simțea ea! Deși el o considerase prietenă, i se păruse că Nahri îl ținuse la distanță, cu prudență, iar acum, înțelegând că relația lor însemnase mai mult pentru ea – și că el o distrusese! – simțea că i se făcea rău.

S-a chinuit să-și găsească cuvintele.

— Nu am știut ce altceva să fac în noaptea aceea, Nahri! i-a mărturisit. Darayavahoush se purta ca un nebun. Era gata să pornească un război!

Nahri tremura.

— Nu ar fi pornit niciun război! l-a încredințat. Nu l-aș fi lăsat *eu*.

Vocea îi era fermă, dar părea să facă eforturi să-și păstreze calmul.

— Ți-a fost de ajuns? M-ai văzut! Gata! Ai dat buzna peste mine să-mi aduci aminte de cea mai urâtă noapte din viața mea! Mai vrei ceva?

— Nu. Adică, da, dar...

Ali s-a blestemat în gând.

Nu părea deloc momentul potrivit să scoată acum pumnalul lui Dara și să îi spună că tatăl lui îl furase și îl păstrase ca pe un fel de trofeu de război. A încercat o altă abordare.

— Am... am încercat să-ți scriu...

— Da, sora ta mi-a dat scrisorile!

S-a bătut cu palma pe frunte, unde se zărea punctul de cenușă pe care, după datină, și-l desenau *daev*-ii.

— Au fost tare bune pentru altarul meu de foc.

Ali s-a uitat la semnul acela. În livada umbroasă, nu îl observase de la început, iar acum era de-a dreptul surprins. Pe vremea când o cunoscuse el, Nahri nu i se păruse atât de atașată de ritualurile religioase ale poporului său.

Tânăra a văzut că prințul îi cerceta semnul, iar în ochi i s-a aprins scânteia sfidării. Nu putea s-o condamne. Fusese destul de... gălăgios, ori de câte ori venise vorba să-și exprime părerile despre cultul focului. O broboană de sudoare rece i s-a scurs pe gât și i-a udat gulerul *dishdash*-ei.

Ochii ei păreau să urmărească mișcarea picăturilor de apă care se prelingeau pe gâtul lui.

— Sunt peste tot! a șoptit Nahri. Dac-ar fi fost altcineva, i-aș fi auzit bătăile inimii, i-aș fi simțit prezența...!

A ridicat mâna și el a tresărit, dar, din fericire, nicio plantă nu l-a mai atacat. *Banu nahida* doar l-a cercetat.

— Te-au schimbat, nu-i așa? *Mariz*-ii...

Lui Ali i-a înghețat sângele în vene.

— Nu! a spus cu hotărâre, și pentru ea, dar și pentru el. Nu mi-au făcut nimic!

— Mincinos ce ești! l-a muștrata nahida cu blândețe, dar prințul nu a izbutit să-și ascundă furia. Vai, nu îți place să ți se spună una ca asta? E mai

rău, oare, decât să se istorisească peste tot c-ai făcut o înțelegere cu un demon de apă?

— „O înțelegere”? a repetat, uluit. Tu crezi c-am cerut de bună voie să se întâmple tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— C-ai cerut, adică, ajutor să-l dai pieirii pe cel mai mare dușman al neamului tău? C-ai vrut să dobândești faimă pentru că l-ai fi ucis, în sfârșit, pe cel pe care strămoșii tăi n-au izbutit să-l omoare?

Ochii ei erau plini de dezgust.

— Da, Ucigaș al *Afshin*-ului, chiar cred toate astea!

— Atunci te înșeli.

Ali știa că Nahri era supărată, dar nu doar viața ei fusese întoarsă pe dos în noaptea aceea.

— În primul rând, *mariz*-ii nu s-ar fi putut folosi de mine să-ți ucid *afshin*-ul dacă nu m-ar fi aruncat el însuși în lac. Și știi cum m-au luat, Nahri?

I s-a frânt vocea.

— *Mi-au pătruns în minte și m-au făcut să văd cum piereau sub ochii mei toți cei dragi!*

Și-a ridicat mânăca. Toate cicatricile se vedeau clar în lumină: urma crestată, lăsată de dinții conici și aceea a fâșiei de carne strivite care i se răsucea de jur-împrejurul încheieturii.

— Și asta în timp ce mă chinuiau!

Tremura, pentru că lucrurile îngrozitoare pe care le vedea cu ochii minții puseseră stăpânire pe el.

— Halal înțelegere!

Putea să jure că întrezărise o umbră de uimire pe fața ei, dar totul nu durase decât o clipă.

Pentru că, după ce fusese trântit la pământ și îi fusese ridicată mânăca, Ali își dăduse seama, mult, mult prea târziu, ce devenise astfel ușor de văzut: ceea ce se afla la brâul lui.

Privirea lui Nahri a rămas lipită de plăselele de neconfundat ale pumnalului lui Darayavahoush!

Frunzele pomilor din livadă au început să foșnească.

— Ce faci cu asta? l-a întrebat ea.

„O, nu!”

— Am... am vrut să ți-l dau ție, a spus el repede, băjbâind după pumnal.

Nahri s-a repezit și i l-a smuls din mână. Și-a trecut apoi degetele peste plăsele, lipindu-și-le ușor de pietrele de carneol și de lapis lazuli. I s-au umezit ochii.

Ali a înghițit în sec, disperat să spună ceva. Orice. Dar niciun cuvânt nu ar fi putut șterge tot ce se întâmplase între ei.

— Nahri...

— Ieși afară!

Îi vorbise în arabă, limba pe care odinioară se clădise prietenia lor, limba în care o învățase el să invoce focul.

— Vrei să-mpiedici un război? Atunci, ieși din grădina mea înainte să-ți împlânt pumnalul ăsta-n inimă!

X NAHRI

După ce Ali s-a pierdut în spatele pomilor, Nahri s-a lăsat în genunchi. Pumnalul lui Dara atârna greu în mâinile ei.

„Nu, așa!” și-a amintit ea cum o corecta, când o învăța să arunce arma.

Cum îi atingeau ușor pielea degetele lui fierbinți, în timp ce răsuflarea lui îi gâdila urechea! Cum se topea în vânt râsul lui, când ea suduia de mama focului, înfuriată.

Privirea i s-a încetșat din cauza lacrimilor. Degetele i s-au încleștat pe plăselele pumnalului, și și-a apăsât pumnul tare pe buze, încercând să-și înăbușe plânsul. Ali era, probabil, încă aproape, și zău dac-avea de gând să-l lase s-o audă plângând!

„Ar fi trebuit să i-l împlânt în inimă!”

Numai Alizayd al Qahtani ar fi fost în stare să dea buzna peste ea în singurul sanctuar pe care Nahri îl avea în Daevabad și să-i răscolească emoțiile!

O înfuria și obrăznicia lui, dar și reacția ei, căci Nahri arareori își pierdea cumpătul atât de tare. Se certa mult cu Muntadhir, aștepta cu bucurie deloc ascunsă ziua în care Ghassan urma să ardă pe rugul său funerar, dar niciodată nu plângea în fața lor ca o fetiță necăjită.

Numai că niciunul din ei nu o păcălise!

Ali o făcuse, însă! În ciuda bunelor ei intenții, se lăsase amăgită de prietenia lui. Îi făcuse plăcere să-și petreacă timpul împreună cu cineva care era la fel de inteligent și de curios ca ea, cu cineva care nu o făcea să se simtă rușinată de faptul că nu cunoștea lumea magică sau că avea piele de om. Îl plăcuse, îi plăcuse entuziasmul adorabil cu care turuia despre vreo teorie economică și blândețea calmă cu care îi trata pe servitorii *shafit*-i de la palat.

„Numai că totul era o minciună! Toate erau numai minciuni!”

Chiar și ce îi îndrugase mai devreme despre *mariz-i*. Și aceea probabil că fusese tot o minciună.

A inspirat adânc și și-a desfăcut pumnul. Pietrele de pe plăselele pumnalului îi lăsaseră urme adânci în palmă.

Nahri nu se așteptase să mai vadă vreodată pumnalul lui Dara! După moartea lui, la un moment dat, îl întrebase pe Ghassan ce se întâmplase cu arma acestuia, iar ocârmuitorul îi spusese că pusese să fie topită.

Mințise! I-o dăduse drept răsplată fiului său!

„Fiului său, Ucigașul *Afshin*-ului!”

Și-a șters ochii cu mâini care îi tremurau. Nu știuse că Ali se întorsese deja în Daevabad.

De fapt, se străduise din răputeri să nu mai audă nimic despre el. Își dăduse seama că se apropia de oraș numai din încordarea tot mai mare a soțului ei... Și din faptul că acesta își înfrâna tot mai puțin pofta de a bea vin cu nemiluita.

S-au auzit niște pași care se apropiau de livada de portocali.

— *Banu nahida?* s-a auzit o voce subțire de femeie. Doamna Nisreen mi-a poruncit să vă chem. Spune că vă așteaptă în infirmerie Jamshid e-Pramukh.

Nahri a oftat, apoi a aruncat o privire spre cartea pe care o citea când o întrerupsese Alizayd. Era un op nahid despre blesteme care ar fi putut împiedica vindecarea. Unul dintre novicii din Marele Templu descoperise tomul în timp ce puneă în ordine arhivele vechi, iar Nahri ceruse să-i fie adus grabnic. Dar limba divasti, în care era scrisă lucrarea, era atât de neclară și de veche, încât tânăra se temea că urma să fie nevoită s-o trimită înapoi, să îi fie tradusă.

Dar Jamshid nu putea aștepta până atunci. De câteva săptămâni se tot ruga de ea să încerce încă o dată să-l tămăduiască, iar disperarea lui creștea odată cu deznădejdea lui Muntadhir.

Nahri nu trebuia să-l întrebe de ce îl părăsise orice brumă de speranță, fiindcă știa prea bine că Jamshid

era măcinat de gândul că nu mai putea să-l apere pe Muntadhir ca șef al gărzii personale a emirului.

A inspirat adânc.

— Vin de-ndată! a încredințat-o pe *daev*-ă.

A pus cartea deoparte – peste un tom arab despre *bimaristan*-e. Sau, cel puțin, Nahri bănuia că era despre spitale, fiindcă nu avusese încă timp să-l citească.

Era drept: Muntadhir îi spulberase visele abia înfiripate despre refacerea *bimaristan*-ului străbunilor săi nahizi, dar ea, una, nu era încă pregătită să renunțe la acele speranțe.

S-a ridicat în picioare și a strecurat teaca pumnalului la cingătoare, pe sub tunică. S-a silit să uite de Ali. Să uite de Dara.

Cea dintâi datorie a ei, ca *banu nahida*, era tămăduirea bolnavilor, iar în clipa aceea poate c-ar fi fost o ușurare să se lase absorbită de muncă.

Infirmeria era, ca de obicei, plină de însuflețire, de lume. Și duhnea a sulf.

Nahri a trecut prin încăperea în care stăteau bolnavii și a trecut dincolo de draperia care o separa de spațiul unde lucra ea însăși.

Faldurile erau alunecoase, căci mătasea din care era făcută draperia fusese fermecată pentru a atenua zgomotele din ambele încăperi. Astfel, nahida putea să stea acolo și să discute cu Nisreen despre starea proastă a cuiva, fără să o audă cineva.

Și tot draperia mai ascundea și țipetele de durere ale bolnavilor.

Jamshid și Nisreen o așteptau. Tânărul *daeva* stătea pe pat, palid, dar hotărât.

— Fie ca focurile să ardă cu tărie pentru tine, *banu nahida!* a salutat-o el.

— Și pentru tine! i-a răspuns Nahri, lipindu-și palmele, în salutul îndătinat al *daev*-ilor.

Și-a legat eșarfa la spate, strângându-și cozile, apoi s-a spălat pe mâini și și-a răcorit obrajii cu apă.

Nisreen s-a încruntat.

— Te simți bine? a întrebat-o bătrâna. Ochii tăi...

— Mă simt bine, a mințit nahida. Doar dezamăgită...

Și-a încrucișat brațele la piept, hotărâtă să-și îndrepte furia provocată de Ali în altă direcție.

— Cartea aceea este scrisă într-o limbă afurisită, veche, pe care n-o pot pricepe. Voi fi nevoită s-o trimit înapoi la Marele Templu, să mi-o traducă.

Jamshid a ridicat capul cu o spaimă vădită.

— Dar asta nu-nseamnă că nu putem face azi tratamentul, nu?

Nahri a tăcut o clipă.

— Nisreen, vrei să ne lași puțin singuri?

Bătrâna *daev*-ă a făcut o plecăciune și a spus:

— De bună seamă, *banu nahida*!

Nahri a așteptat să se îndepărteze bine, apoi a îngenuncheat lângă Jamshid.

— Te zorești! i-a spus, încercând să-i vorbească foarte blând. Nu ar trebui s-o faci! Trupul tău începe să se vindece. Are doar nevoie de timp.

— Numai că eu nu mai am deloc timp, i-a răspuns Jamshid. Chiar nu mai am...

— Ba ai! l-a contrazis Nahri. Ești tânăr, Jamshid! Ai zeci de ani în fața ta, veacuri întregi...

I-a luat mâna.

— Știu că vrei să fii din nou lângă el, a murmurat. Să poți sări pe cal și să arunci zeci de săgeți.

S-a uitat țintă în ochii lui și a adăugat:

— Dar trebuie să te-mpaci cu gândul că s-ar putea să treacă ani și ani până atunci. Tămăduirile astea... știu câtă durere îți aduc și cât de mult îți istovesc trupul...

— Vreau s-o fac, a zis tânărul, încăpățânat. Ultima dată ai spus că ești gata să vindecii nervii aceia despre care crezi c-ar provoca slăbiciunea piciorului meu.

Ziditorule, cât și-ar fi dorit Nahri în clipa aceea să fi avut în spate încă vreo zece ani de experiență în infirmerie sau ca alături de ea să stea un tămăduitor mai în vârstă, care s-o ajute să poarte discuția aceea cu tânărul luptător! Privirile bolnavilor care o implorau pe mutește să le dea un răspuns ferm erau

tare greu de suportat chiar și atunci când respectivii nu îi erau buni prieteni.

A încercat o altă strategie.

— Unde-i Muntadhir? l-a întrebat. De obicei, vine cu tine.

— I-am spus că m-am răzgândit. Are destule pe cap și fără să mă vadă cât sufăr.

În numele Ziditorului, Jamshid chiar îi îngreuna situația!

— Jamshid...

— Te rog!

Cuvintele lui i-au pătruns până în suflet.

— Pot suporta durerea, Nahri, zău că pot! Sunt în stare să zac la pat câteva zile. Dacă tu crezi că o să-mi fie și mai rău, poți să te oprești.

Ea a oftat.

— Lasă-mă să te examinez, mai întâi!

L-a ajutat să-și scoată de pe umeri șalul.

— Întinde-te! i-a cerut.

Făcuseră asta de atâtea ori, încât gesturile acelea le deveniseră amândurora familiare.

Nahri a luat bețișorul bont de bronz de pe tipsia pregătită de Nisreen și l-a trecut peste piciorul lui stâng.

— Aceeași arsură surdă?

Jamshid a aprobat dând din cap.

— Dar nu la fel de slabă ca în piciorul drept. Asta mă frământă mai mult.

Nahri l-a ajutat să se întindă pe burtă. A tresărit când i-a văzut spatele gol; întotdeauna tresărea. Șase cicatrice care marcau locurile în care intraseră săgețile trase de Dara. Una se oprise în șira spinării, alta îi străpunsese plămânul stâng.

„Ar fi trebuit să fii mort de mult!”

Aceea era concluzia neliniștitoare la care ajungea de fiecare dată când se uita la urmele rănilor lui. După ce Ghassan dăduse cruda poruncă, îndemnându-l pe Kaveh să-i găsească pe cei care fuseseră așa-zișii părtași la faptele lui Dara, Jamshid fusese lăsat o săptămână cu săgețile înfipite în spate. Ar fi trebuit să moară în perioada aceea. De ce nu

pierise, acesta era misterul, la fel cum tot o taină era și motivul pentru care răspundea atât de prost la magia ei.

Privirea lui Nahri a alunecat pe micul tatuaj negru de pe umărul lui Jamshid. Îl văzuse de multe ori: trei hieroglife spirale care aminteau de uimitoarele tatuaje complicate care îi împodobeau trupul lui Dara: peceti de familie, blazoane ale tribului, dovezi ale unor fapte eroice și semne menite să-l apere. Jamshid își dăduse ochii peste cap când îl întrebase de ele. După cât se părea, obiceiul tatuării dispăruse aproape complet la generațiile de *daev*-i născuți după război, mai ales în Daevabad. Era o superstiție de modă veche, se plângea el în glumă, una care îi dădea de gol originea țărănească.

Nahri i-a atins spatele, iar el s-a încordat.

— Vrei puțin vin? l-a întrebat. Ți-ar mai domoli durerea.

— Am dat pe gât trei cupe doar să-mi fac curaj să vin aici! i-a mărturisit.

„Minunat!”

A luat o fâșie de pânză.

— De data asta, aș vrea să-ți leg mâinile.

I-a făcut semn să se prindă de stâlpii patului.

— Ține-te de aici! l-a îndemnat. Așa o să ai ce strânge.

Tânărul începuse deja să tremure.

— Ai ceva din care să pot mușca? a întrebat-o.

Nahida i-a întins, fără o vorbă, o scândurică din lemn de cedru îmbibată cu opiu, apoi și-a pus palmele pe spatele lui gol, după care a aruncat o privire spre draperie, să fie sigură că era bine trasă.

— Ești gata?

Jamshid a aprobat cu un gest din cap smucit.

Nahri a închis ochii.

În câteva clipite, trupul lui parcă s-ar fi deschis în fața ei. Bătăile iuți ale inimii lui trimiteau sângele fierbinte, de abanos, spre rețeaua delicată de vene. Acidul din stomac și celelalte umori gălgâiau. Plămânii se umflau și se dezumflau ca niște foale.

I-a apăsât pielea cu degetele. Aproape că putea să întrezărească nervii din șira spinării lui în mintea ei, în întunericul pe care-l crease acolo, ca pe niște firisoare viu colorate ce se mișcau, apărute de marginile osoase ale vertebrelor. Și-a mutat degetele mai jos, peste pielea brăzdată a cicatricelor. Și nu numai pe piele, ci și în adânc, peste mușchii striviți și peste nervii sfâșiați.

A tras adânc aer în piept, încercând să se liniștească. Măcar putea să-l examineze astfel fără să-i provoace nicio durere! Doar când încerca să întreprindă vreo acțiune de tămăduire asupra trupului, acesta parcă i s-ar fi împotrivit. Dacă în locul lui Jamshid ar fi fost altcineva, *banu nahida* ar fi putut să le poruncească nervilor să se lipească la loc, ar fi izbutit să elimine carnea aceea cicatrizată care crescuse peste mușchi, înțepenindu-i și dându-i dureri. Ce era drept, ar fi fost silită să folosească o magie puternică, una care-ar fi stors-o de puteri și ar fi avut nevoie, poate, de câteva ședințe pentru a-l vindeca de tot... Dar oricare alt bolnav ar fi fost deja din nou călare, cu arcul în mână, de ani buni!

Nahri s-a concentrat asupra unei mici porțiuni a nervului afectat. S-a pregătit sufletește și apoi i-a poruncit acestuia să se lipească la loc.

Magia a izbit-o parcă în moalele capului, cu cruzime, cu putere, de parcă trupul s-ar fi apărât! Pregătită, Nahri i-a ținut piept și a pus nervul la loc. Sub ea, Jamshid s-a chircit și a scăpat un geamăt printre dinții încleștați. Tânăra nahidă nu l-a luat în seamă, îndreptându-și atenția asupra nervului următor.

Lipise deja trei când Jamshid a început să geamă.

Apoi războinicul *daeva* s-a încovoiat și a început să se zbată în legăturile cu care era prins. Sub degetele lui Nahri, pielea lui ardea și, cu fiecare atingere, se încingea tot mai mult, iar toți receptorii de durere răspundeau cu violență. Nahri a continuat, simțind cum i se scurgea sudoarea pe față. Erau doar cinci nervi în locul acela! S-a apucat de vindecarea altuia, deși mâinile îi tremurau deja. Avea nevoie de

forță să se lupte cu împotrivirea trupului și să-și săvârșească magia, o forță pe care o pierdea însă cu repeziciune.

Încă un nerv s-a lipit la locul lui și l-a văzut, cu ochii minții, cum lucea slab. A trecut la următorul.

Dar în clipa aceea bucata de lemn a căzut din gura lui Jamshid, iar urletul lui a sfâșiat aerul, în timp ce pielea i s-a acoperit cu cenușă. Apoi, după o adevărată explozie a magiei, pânza cu care îi erau legate mâinile a luat foc.

— Jamshid?

Din spatele ei s-a auzit o voce *foarte* neplăcută, nedorită și nechemată.

— *Jamshid!* s-a auzit din nou, iar Muntadhir a dat buzna în încăpere.

Șocul provocat de întreruperea aceea neașteptată a făcut-o pe Nahri să tresară cu putere, iar atunci forța necunoscută din trupul lui Jamshid parc-ar fi profitat de ocazie și chiar a aruncat-o în spate, cu o putere așa de mare, încât Nahri a făcut câțiva pași împleticiți, rupând legătura cu trupul tânărului.

Jamshid a rămas nemișcat. Deși simțea că îi bubuia capul, Nahri a sărit repede în picioare și s-a dus să-i verifice pulsul. Era foarte rapid, dar se simțea încă! Își pierduse numai cunoștința! Nahida a stins în grabă flăcările din jurul încheieturilor lui.

Înfuriată, s-a întors spre Muntadhir.

— Ce naiba a fost în capul tău? s-a răstit. Chiar făceam progrese!

Muntadhir s-a strâmbat, dezgustat și îngrozit.

— Progrese? s-a oțărât el. Păi luase foc de-a dreptul!

— E *djinn!* Poate să suporte puțin foc!

— Nici măcar nu trebuia să fie aici! s-a răstit emirul. Tu l-ai convins să mai încerce o dată?

— Eu, eu să-l conving?

Nahri spumega de furie, dar a încercat să-și potolească emoția care o copleșea.

— Nu, prost ce ești! Pentru tine face asta. Dacă n-ai fi fost atât de egoist, ți-ai fi dat seama!

Ochii lui Muntadhir au scăpărat. Grația lui obișnuită dispăruse cu totul când a tras șalul peste Jamshid cu mișcări bruște.

— Atunci nu trebuia să-l lași s-o facă! a repezit-o. Ești o nesăbuită, îți dorești așa de tare să demonstrezi că...

— Nu sunt nesăbuită!

Una era să se certe cu Muntadhir din cauza unor chestiuni care țineau de politică sau de relațiile din familie, dar nu avea de gând să-i permită să-i arunce în față îndoielile proprii legate de priceperea ei.

— Știam foarte bine ce făceam, iar el era pregătit pentru asta! Tu ne-ai întrerupt!

— Îl răneai!

— Îl tămăduiam!

Și-a pierdut cumpătul.

— Poate că, dac-ai fi manifestat la fel de multă îngrijorare când tatăl tău a fost dispus să-l lase să moară, acum ar fi fost într-o stare mai bună!

Cuvintele veniseră din adâncul ei, niște acuzații pe care, cu toate certurile lor, Nahri n-ar fi vrut să i le aducă. Știa prea bine cum își teroriza Ghassan supușii, știa ce groază o gătuia pe ea însăși, atunci când se gândea numai la mânia lui!

Și știa al naibii de bine ce simțea Muntadhir pentru Jamshid!

Soțul ei a tresărit ca și cum i-ar fi dat o palmă. Uimire, durere și vinovăție din plin se citeau pe chipul lui, iar pe obraji îi apăruseră pete de furie. Nahri a regretat pe loc ceea ce spusese.

— Muntadhir, eu am vrut să zic doar că...

El a ridicat mâna, s-o oprească, apoi a arătat spre Jamshid cu un deget care tremura.

— Suferă numai din cauza lui Darayavahoush, așa să știi! a șuierat emirul. Din cauza ta! Din cauză că o fetiță pierdută din Cairo a crezut că trăia un soi de basm. Din cauză că ea, cu toată presupusa-i deșteptăciune, n-a fost în stare să-și dea seama că viteazul neînfricat care o salvase era, de fapt, monstrul din povestea aceea! Sau poate că nu i-a păsat!

Vocea lui devenea tot mai rece.

— Poate că n-a trebuit decât să-ți spună una dintre poveștile lui triste și să se uite la tine cu ochii lui verzi și frumoși, iar tu ai fost gata să faci tot ce dorea!

Nahri a rămas cu ochii țintă la emir, mută de uimire, auzind iar și iar ecoul vorbelor lui. Îl mai văzuse beat, dar nu știuse până atunci că putea fi chiar atât de crud!

Nu știuse că putea s-o rănească chiar atât de tare!

A tras adânc aer în piept, zguduită de durerea pe care i-o provoca senzația că fusese trădată. De asta ridica ziduri în jurul său, de asta încerca să-și ascundă inima, s-o apere. Pentru că era limpede că nu putea avea încredere în nimeni din orașul ăla afurisit!

Îi clocotea sângele-n vene!

Și cine era Muntadhir, să-i spună ei așa ceva? Ei! Lui *banu nahida*, în propria infirmerie!

Întregul palat a părut să fie de acord cu ea, iar magia străbunilor săi a început să i se zbată în vene. Focul din vatră a prins să ardă cu flăcări mari, părând gata-gata să se repeadă asupra lui Muntadhir, acea încarnare a muștelor de nisip care le furaseră nahizilor căminul...

Apoi și-a simțit furia transformându-se. Era... altfel! Hotărâtă, având un scop...

Îl simțea pe Muntadhir de parcă și-ar fi pus palmele pe el, percepea bătăile rapide ale inimii și fierbințeala pielii. Cele mai fine vase de sânge din gâtul lui... Oasele și încheieturile cărora le putea porunci să se frângă pe dată...

— Cred c-ar trebui să pleci, emirul meu!

Nisreen era aceea care vorbise și care stătea lângă draperie. Când ajunsese bătrâna *daev*-ă, acolo, Nahri nu avea habar, dar era limpede că auzise destul cât să se uite la Muntadhir cu un dispreț abia ascuns.

— *Banu nahida* se ocupă de tămăduirea tovarășului tău și ar fi mai bine pentru el să nu o întrerupi.

Muntadhir și-a strâns buzele, încăpățânat. Părea că ar mai fi vrut să spună ceva... și era limpede că nu-și dăduse seama cât de aproape fusese Nahri să facă, fără cugetare, ceva ce n-ar mai fi putut fi desfăcut! Dar, după o clipă, i-a atins mâna lui Jamshid, strecurându-și degetele printre ale tânărului războinic. Apoi, fără să se uite la *banu nahida* sau la Nisreen, s-a ridicat în picioare de la căpătâiul bolnavului, s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

Nahri a răsuflat ușurată și a început să tremure din tot corpul când pornirea aceea întunecată, ucigașă, a dispărut.

— Cred că... cred că eram cât pe ce să-l omor! a bâiguit ea.

— Ar fi meritat-o! a spus bătrâna.

Nisreen s-a apropiat, s-a dus să vadă ce făcea Jamshid și, după încă o clipă, Nahri a venit lângă ea. Pulsul tânărului era încă rapid și pielea, tot fierbinte, dar respirația începea să revină la normal.

— Să nu-l mai lași pe bețivanul ăla mizerabil să te atingă vreodată! a îndemnat-o Nisreen.

Nahri a simțit că i se făcea greață.

— E soțul meu! Noi doi ar trebui s-aducem pacea între triburile noastre!

Vocea îi era slabă, iar cuvintele pe care le spusese i se păreau aproape caraghioase.

Nisreen a tras lângă ea găleata cu apă și gheață care fusese lăsată pe patul de alături, a înmuiat o cârpă în apa rece și a pus-o pe spatele lui Jamshid.

— Eu nu mi-aș face atâtea griji legate de viitorul căsniciei tale, dac-aș fi în locul tău! a murmurat bătrâna *daev*-ă cu un aer sumbru.

Nahri s-a uitat la Jamshid. S-a simțit copleșită de un val de disperare amintindu-și rugămințile lui. Se simțea complet neputincioasă. Erau prea multe de dus: povara datoriei sale, a îndatoririlor, și a tuturor visurilor ei mereu spulberate... Dansul mortal pe care era silită să-l interpreteze cu Ghassan și ochii rugători ai *daev*-ilor care o implorau să-i salveze...

Iar Nahri se străduise, se străduise cu adevărat să le îndeplinească pe toate! Se măritase cu Muntadhir doar! Dar acum nu mai avea ce să le ofere.

— Vreau acasă la mine! a șoptit ea, cu ochii plini de lacrimi.

Era o dorință total absurdă, o dorință stânjenitor de copilărească, dar simțea în inimă un dor de Cairo așa de puternic, încât îi tăia respirația de-a dreptul.

— Nahri...!

Rușinată, tânăra nahidă a încercat să se întoarcă atunci cu spatele, dar Nisreen n-a lăsat-o, ci i-a prins obrazii în palme.

— Copila mea, uită-te la mine! a îndemnat-o. *Aici* e casa ta!

Apoi bătrâna a tras-o spre ea și a îmbrățișat-o, mângâind-o pe creștet, iar Nahri nu s-a mai putut reține, ci s-a cufundat în brațele ei și a lăsat să-i curgă lacrimile în voie. Era o mângâiere pe care nimeni de acolo nu i-o oferea, așa că, plină de recunoștință, s-a lăsat consolată.

Cu atât de multă recunoștință, încât nu a mai încercat să înțeleagă ardoarea din vocea lui Nisreen, atunci când aceasta a început din nou să vorbească:

— Îți făgăduiesc, doamna mea! Totul va fi bine! Vei vedea...

XI

ALI

Ali a lovit cu *zulfikar*-ul spada lui Wajed, după care s-a răsucit să evite sabia Aqisei, care i-a trecut pe deasupra capului.

„Cum te așteptai să reacționeze Nahri? N-ai prevenit-o că urma să vii în vizită și ai mai dat buzna peste ea și cu pumnul lui Darayavahoush la cingătoare! Credeai c-o să te invite să discutați despre cărți la un ceai?”

Și-a lăsat spada jos, să pareze lovitura lui Wajed.

„Tot nu-mi vine să cred că-și închipuie că eu mi-am dorit asta!”

În cele din urmă, nu Ali fusese cel care dorise să fie răpit sau rănit de scumpul ei *afshin*! Și nicio clipă nu crezuse că Nahri, în acești cinci ani, nu aflase nimic despre Qui-zi și despre celelalte nenumărate fărădelegi comise de Darayavahoush!

„Cum de poate ea să-i mai ia apărarea încă?”

A respins sabia *qaid*-ului, după care s-a răsucit din nou spre Aqisa, parându-i în ultima clipă lovitura.

„Din iubire...”

Pentru că până și Ali, care, în mod normal, nu observa lucruri de felul acesta, până și el pricepea că între Nahri și bruta aceea demonică fusese ceva mai mult decât relația apropiată pe care o au de obicei *afshin*-ii și nahizii.

„Ce sentiment zadarnic, care te orbește de-a dreptul! Cât de caraghios trebuie să fii, încât, dacă îți zâmbește numai cineva frumos, să-ți pierzi cu totul uzul rațiunii?”

Aqisa l-a lovit peste față cu latul spadei.

— Ah!

Ali a icnit de durere și și-a lăsat *zulfikar*-ul în jos. Și-a atins obrazul și și-a văzut degetele pătate de sânge.

Aqisa a pufnit:

— Nu-i înțelept să lupți cu mintea aiurea!

— Nu eram cu mintea aiurea! i-a răspuns, furios.

Wajed și-a lăsat și el sabia în jos.

— Ba da, erai! l-a contrazis *qaid*-ul. Te pregătesc de când erai de-o șchioapă. Știu cum arăți când nu ești atent. Tu, însă...

S-a întors spre Aqisa, iar pe chip i se citea limpede admirația.

— Lupti excelent cu *zulfikar*-ul a lăudat-o bătrânul geziri. Ar trebui să intri în Garda Regală! Te-aș primi pe dată.

Aqisa a pufnit iar.

— Nu prea-mi place să primesc ordine! l-a lămurit războinica geziri.

Wajed a ridicat din umeri.

— Oferta mea rămâne valabilă, a încredințat-o.

Apoi bătrânul a făcut semn spre colțul celălalt al curții Citadelei, unde Lubayd părea să țină un discurs în fața unor tineri recruți de-a dreptul fermecați, cărora le povestea, fără îndoială, despre vreo aventură mult înflorită pe care o trăiseră cei trei prieteni în Am Gezira.

— Ce-ar fi să luați o pauză și să vă duceți să beți o cafea cu tovarășul vostru cel vorbăreț?

Aqisa a zâmbit și a plecat, dar Wajed l-a mai reținut o clipă pe Ali.

— Te simți bine? l-a întrebat *qaid*-ul cu o voce mai scăzută. Te cunosc, Ali! Nu ești doar neatent, ții ceva-n tine! Am văzut aceeași privire în ochii tăi și când îi pregătești pe alții.

Ali și-a făcut gura pungă. Wajed nimerise mai aproape de adevăr decât i-ar fi plăcut prințului. Chiar ascundea ceva, deși nicidecum ce-și închipuia Wajed. Și nu doar gândul la Nahri îl făcea să fie neatent.

De vină era... lacul! Care îl atrăgea mereu de când ajunsese în Citadelă, îl ispitea de nenumărate ori să se apropie de ziduri, să-și lipească palmele de piatra rece, să simtă apa din partea cealaltă.

Când închidea ochii, șoaptele pe care le auzise pe corabie apăreau grabnic: un zumzet de neînțeles,

care făcea să-i bată inima din cauza unei chemări pe care nu o pricepea.

Nu îi putea spune însă lui Wajed nimic din toate astea! De fapt, nimănui!

— N-am nimic! a stăruit prințul geziri. Sunt doar obosit.

Wajed l-a măsurat din ochi.

— E vorba despre familia ta?

Când Ali s-a strâmbat, pe chipul *qaid*-ului s-a citit simpatia.

— N-ai stat nici măcar o zi la palat, micul meu Zaydi! Ar trebui să te duci acasă și să-ncerci să vorbești cu ei!

— Dar *sunt* acasă, i-a răspuns Ali. Doar tatăl meu a vrut să cresc în Citadelă, nu?

În timp ce vorbea, a zărit doi străjeri care plecau în misiune. Amândoi aveau uniforme peticite, iar numai unul avea *zulfikar* la cingătoare!

A clătinat din cap, gândindu-se la bijuteriile lui Muntadhir și la tipsiile care gemeau de prăjituri din palat. Era limpede că nu doar el băga de seamă acea discrepanță, căci îi ajunseseră la urechi o mulțime de bombăneli nemulțumite de când ajunsesese în Citadelă! Dar, deși Ali bănuia că o parte dintre problemele economice erau provocate de uneltirile celor din neamul ayaanle, așa cum îi sugerase Musa, se îndoia că soldații mergeau cu gândul așa departe. Ei nu vedeau decât că nobilii din Daevabad se ospătau și că toți cei din palat păreau satisfăcuți și ghiftuiți. În mod sigur, nu păreau să-l învinovățească pe el: Ali fusese primit cu căldură, dacă nu puneai la socoteală cele câteva critici făcute mai în glumă, mai în serios, legate de cât de mult se micșoraseră rațiile de linte și de pâine, pe care acum le împărțea din nou cu restul soldaților.

Chiar în clipa aceea atenția prințului a fost atrasă de agitația de la poarta principală și Ali s-a uitat într-acolo, văzând câțiva soldați care s-au îndreptat în grabă spre intrare... după care s-au dat înapoi repede, în devălmășie, cu ochii în pământ, unii împiedicându-se chiar.

În curte a intrat o singură femeie. Înaltă și grațioasă ca o salcie, Ali a recunoscut-o de îndată: purta o *abaya* de culoarea cerului din miez de noapte, pe care erau prinse în broderie, din loc în loc, pâlcuri de diamante care străluceau ca stelele. Peste față avea o *shayln* lungă, argintie, care lăsa să i se vadă doar ochii cenușii-aurii.

Ochi cenușii-aurii nespuse de furioși care s-au pironit pe fața lui Ali. Ea și-a ridicat mâna, cu brățările de aur și inelele cu perle sclipindu-i în lumina soarelui, și a făcut un semn scurt, de chemare, apoi s-a întors pe călcâie și a plecat.

Wajed s-a uitat la el.

— Sora ta era?

În vocea bătrânului se simțea îngrijorarea, când a adăugat:

— Sper că totul e în regulă. Aproape niciodată nu părăsește palatul.

Ali și-a dres vocea.

— Am... cred că am venit la Citadelă fără să trec să o văd pe ea sau pe mama.

Ali nu crezuse că vreodată *qaid*-ul din Daevabad, bărbatul bine făcut, care purta cu mândrie cicatricele primite în două sute de ani de războaie, putea să pălească în halul acela.

— Nu te-ai dus s-o vezi pe mama ta?

S-a îndepărtat de Ali, ca și cum ar fi vrut să pună distanță între el și ceea ce avea să i se întâmple lui Ali.

— Cred c-ar fi mai bine să nu-i spui că ți-am dat voie să stai aici.

— Trădător bătrân ce ești! s-a oțărât prințul.

Ali s-a strâmbat, dar nu putea să nege că simțea un fior de teamă când a pornit după sora lui.

Zaynab deja se instalase în palanchin când a urcat lângă ea. A tras draperiile.

— *Ukhti*, chiar nu trebuia să...! a început tânărul.

Sora lui l-a plesnit peste față.

— Nesimțit și nerecunoscător ce ești! s-a stropșit ea, dându-și la o parte voalul de pe față. Cinci ani m-am chinuit să-ți salvez viața și tu nu te obosești

nici măcar să vii să mă vezi? Și, când dau de tine tu, în loc de salut, mă întâmpini cu o predică despre ce se cuvine sau nu să fac?

A ridicat din nou mâna, de data asta cu pumnul încheștat.

— Înfumuratule!

Ali s-a ferit de pumnul ei, apoi s-a întins și a prins-o de umeri.

— Nu e vorba de asta, Zaynab! Jur!

I-a dat drumul.

— Atunci despre ce e vorba, nerușinatule?

Ea și-a mijit ochii de supărare.

— Fiindcă sunt cât pe ce să-i pun pe servitorii mei să te arunce cu palanchin cu tot în groapa de gunoi!

— N-am vrut să-ți fac neazuri, a murmurat repede Ali.

Apoi a luat-o de mâini și a continuat:

— Îți datorez viața, Zaynab! Iar Muntadhir a spus că...

— Ce-a spus Muntadhir, mă rog? l-a întrerupt Zaynab.

Chipul i se mai îmblânzise, dar în vocea ei tot se mai simțea mânia.

— Te-ai obosit să-mi ceri, măcar, părerea? Te-ai gândit vreo clipă că poate chiar sunt întru totul în stare să iau o hotărâre și fără permisiunea fratelui meu mai mare?

— Nu, i-a mărturisit Ali.

Singurul lucru la care se gândise fusese să plece din palat înainte să mai facă rău cuiva. Și, firește, tocmai din cauza asta făcuse rău cuiva!

— Îmi pare tare rău! a îngăimat el. M-am speriat. Nu m-am gândit și...

Zaynab a scos un țipăt, iar Ali a dat repede drumul mâinilor ei, dându-și seama cât de tare i le strângea.

— Îmi pare tare rău, a șoptit el iarăși.

Zaynab se uita acum la el și, după ce i-a văzut fața plină de sânge și veșmintele murdare, în ochii ei îngrijorarea a luat locul mâniei. I-a luat mâna în

palmele ei și și-a trecut degetul mare peste unghiile lui roase.

Ali a roșit, rușinat de starea lor.

— Mă străduiesc să nu le mai rod. E un tic nervos.

— „Un tic nervos”, a repetat ea.

Acum vocea îi tremura de-a dreptul.

— Arăți groaznic, *akhi!*

A ridicat mâna spre obrazul lui și i-a atins carnea strivită din locul în care fusese semnul lui Suleiman.

Ali a încercat să schițeze un zâmbet slab, dar nu a izbutit.

— Am Gezira nu a fost chiar atât de primitoare precum nădăjduisem eu.

Zaynab a tresărit.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, a murmurat tânăra. De fiecare dată când trimiteam un sol, mă temeam că se va întoarce să-mi spună că ai... că ai...

Părea că nu era în stare să termine propoziția, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Ali a tras-o la pieptul lui. Zaynab s-a agățat de el și a izbucnit într-un hohot de plâns înfundat.

— Mi-am făcut atât de multe griji pentru tine! a bâiguit ea printre sughițuri. Îmi pare rău, Ali! L-am implorat... L-am implorat pe avă în fiecare zi... Dac-aș fi putut să-l conving...

— Ah, Zaynab, nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta!

Ali a strâns-o mai tare la pieptul lui.

— Cum poți să crezi una ca asta? Tu ești o binecuvântare! Scrisorile tale, lucrurile pe care mi le-ai trimis... nici n-ai idee câtă nevoie aveam de ele! Și mă simt bine.

S-a îndepărtat puțin, să se uite la ea.

— Iar acum mă aflu aici, viu și nevătămat, și deja te enervez!

De data asta a izbutit să schițeze un surâs.

Ea a clătinat din cap.

— Nu e bine, Ali. *Amma*⁽¹²⁾... e așa de supărată!

Prințul și-a dat ochii peste cap.

— N-a trecut chiar atât de mult de când m-am întors. Cât de supărată poate să fie?

— Nu e supărată *pe tine*, l-a lămurit Zaynab. În fine, e și pe tine, dar nu la asta mă refer! E supărată pe *ava*! S-a întors la Daevabad furioasă când a aflat ce s-a întâmplat cu tine. I-a spus avei c-o să-l facă să fie potopit de datorii bănești.

Ali putea doar să-și închipuie ce hal de discuții purtaseră părinții lui.

— O să vorbim cu ea, a încredințat-o. O să găsesc o cale să-ndrept situația. Și acum dă-le-ncolo pe toate astea! Spune-mi ce faci *tu*!

Nu își închipuia că toate acelea fuseseră simple sau ușoare pentru Zaynab, care rămăsese singura din familie care încă mai ținea legătura cu toate părțile învrăjbite.

Zaynab a părut, pentru o clipă, c-o să-și piardă cumpătul, dar apoi fața i-a fost luminată de un zâmbet senin.

— Toate-s bune! a spus ea încetișor. Slavă lui Allah!

Ali n-a crezut-o nicio clipă.

— Zaynab...! Zău așa!

— Serios, a stăruit tânăra, deși strălucirea din ochii i se mai domolise puțin. Mă știi doar... prințesa răsfățată care n-are nicio grijă.

Ali a clătinat din cap:

— Nu ești deloc așa!

I-a zâmbit, apoi a adăugat, șugubăț:

— Mă rog, poate doar puțin răsfățată.

S-a ferit când ea a vrut să-l plesnească.

— Sper să-ți ții mai bine gura când o să fii cu *amma*, l-a prevenit. Nu e prea încântată că te-ai dus repede în Citadelă și are multe de spus despre soarta care îi așteaptă pe fiii nerecunoscători.

Ali și-a dres vocea.

— Ceva... anume? a întrebat-o, stăpânindu-și un fior.

Zaynab i-a zâmbit cu dulceață.

— Sper că ți-ai făcut rugăciunile, frățiorul meu!

Vastele apartamente ale reginei Hatset se găseau la ultimele caturi ale palatului-zigurat, iar Ali n-a putut să nu admire priveliștea de acolo, în timp ce urca scările. Dedesubt, orașul părea de jucărie, cu casele-i mici întinse peste tot și cu locuitorii săi care mișunau pretutindeni precum furnicile.

Au intrat pe ușa din lemn de tec, frumos sculptată, care ducea spre salonul mamei lor, iar Ali a rămas cu răsuflarea tăiată. Încăperea, care trebuia să amintească de minunile preaiubitului ei pământ natal, părea, la prima vedere, rămășița unui castel splendid de coral, cum erau numeroasele castele construite de *djinn*-i pe coastele din Ta Ntry. Pe urmă, însă, dintr-un vârtej amețitor de fum și de magie, i-a apărut în fața ochilor, la fel de impresionant și de mirific ca întotdeauna: un salon luxos, cu arcade de mărgean incrustate cu nestemate, cu ghivece în care creșteau plante verzi de apă, palmieri de smarald și crini de Nil. Salonul fusese un dar de nuntă făcut de Ghassan proaspetei lui mirese ayaanle, să-i mai aline dorul de casă – un gest care vorbea despre un tată mai blând decât îl cunoscuse Ali. Aerul mirosea a mir și, din spatele unei draperii cu dungi violet și aurii, care se umfla ușor, răzbăteau sunete de lăută și râsete.

Hohotele îi erau cunoscute, iar Ali a încercat să se îmbărbăteze când el și sora sa au trecut de draperie. Dar la orice s-ar fi putut aștepta să vadă, însă nu la ceea ce a zărit cu adevărat!

Căci Hatset stătea pe un divan, ușor aplecată peste o minunată tablă de joc bătută cu pietre de lapis lazuli și râdea cu doi *shafîț*-i, un bărbat și o femeie. În poală ținea o fetiță care se juca alene cu podoabele de aur din cozile împletite ale reginei.

Ali a privit uluit. Erau *shafîț*-ii scoși la mezin, tatăl și fetița aceea despre care el crezuse că fuseseră pierduți pe veci! Erau acolo, zâmbitori, îmbrăcați cu veșminte demne de nobilii ayaanle.

Hatset a ridicat privirea. În ochii ei a văzut încântare, ușurare, și nici măcar un pic de răutate.

— Alu! Ce bine că te văd, în sfârșit!

A mângâiat-o puțin pe fetiță pe obraz, apoi i-a dat-o femeii – mama micuței, fără îndoială, judecând după asemănarea dintre ele.

— Îi învățam pe prietenii tăi să joace senet.

S-a ridicat cu grație și a străbătut încăperea.

— Din câte se pare, am avut o grămadă de timp de pierdut, așteptându-te, a murmurat.

Ali încă nu izbutise să îngaime nici măcar un cuvîntel când mama lui a ajuns la el.

— Eu... a bâiguit prințul.

Dar regina l-a tras la pieptul său și l-a strâns cu putere.

— Of, *baba!* a șoptit, ținându-l strâns.

Obrajii ei erau uzi de lacrimi.

— Slavă lui Allah că mi-a îngăduit să te mai văd o dată!

Ali a fost prins cu garda jos de valul de emoție care l-a potopit când s-a trezit în brațele mamei lui după atâția ani.

Hatset! Femeia care îi dăduse viață, dar a cărei familie îl trădase și care apoi urzise ruperea lui de existența pe care începuse să și-o clădească în Bir Nabat.

Ar fi trebuit să fie furios și totuși, când ea s-a îndepărtat puțin să-i atingă obrazul, a simțit că orice urmă de mânie se stinsese în el. Pe Allah, oare de câte ori nu se uitase la chipul ei, când era doar un copil, de câte ori nu se ținuse de șalul ei, urmând-o distras prin harem, de câte ori nu o strigase în limba ntarană în primele nopți de singurătate petrecute în Citadelă?

— Pacea fie cu tine, *amma!* a izbutit să îngaime.

Privirile curioase ale *shafîț*-ilor l-au readus cu picioarele pe pământ, iar Ali s-a dat înapoi, încercând să-și ascundă emoția.

— Cum de-ai reușit să...? a bâiguit.

— Am aflat de nenorocirea lor și m-am hotărât să-i ajut.

Zicând acestea, Hatset a întors capul spre familia *shafîț*-ă și a zâmbit.

— Le-am propus să intre în serviciul meu aici, la palat, în loc să se întoarcă acasă la ei. E mai sigur așa.

Shafit-a și-a dus mâna la inimă și a spus.

— Vă suntem nespun de îndatorați, regina mea!

Hatset a clătinat din cap, apoi l-a tras spre ea pe Ali, cu o mână fermă.

— Prostii, surioara mea! A fost o crimă să fiți separați, chiar și pentru scurt timp.

Femeia a roșit și și-a înclinat capul.

— Vă lasăm de-acum, Luminăția Voastră, să stați cu fiul vostru.

— Vă mulțumesc!

Mama lui l-a împins pe prinț pe un divan cu o putere care părea netrebuincioasă, apoi s-a uitat la ceilalți din cameră.

— Doamnele mele, n-ați vrea să mergeți la bucătărie să puneți să se gătească niște mâncăruri adevărate, ntarane?

I-a zâmbit fiului cu drăgălășenie și a adăugat:

— Arată ca un șoim hămesit.

— Da, doamna mea! au răspuns toate într-un glas.

Femeile s-au făcut nevăzute, lăsându-l singur pe Ali cu mama și cu sora lui.

Într-o clipă, amândouă s-au răsucit spre el, în fața divanului pe care fusese îmbrâncit. Niciuna nu părea veselă.

Ali a ridicat grabnic mâinile, în semn că se preda.

— Chiar aveam de gând să vin să vă văd, jur!

— A, da? Când?

Hatset și-a încrucișat brațele la piept, fără urmă de zâmbet.

— După ce i-ai fi vizitat pe toți cei din Daevabad?

— N-au trecut decât două zile! a protestat Ali. A fost o călătorie lungă. Am avut nevoie de ceva vreme să-mi revin...

— Dar ai avut destul timp s-o vizitezi pe soția fratelui tău! s-a stropșit regina.

Ali a rămas cu gura căscată. De unde știa mama lui asta?

— Acum ai spioni și printre păsări? a tachinat-o.

— Doar n-o să stau în același palat cu niște nahizi răzbunători și cu spițeria lor plină ochi de otrăvuri fără să am habar ce pun la cale!

Regina s-a posomorât.

— Și nu era o vizită pe care s-ar fi convenit s-o faci singur, așa să știi! Lumea clevețește vrute și nevrute.

Tânărul geziri și-a mușcat buzele, dar n-a suflat o vorbă. Nu prea avea ce să spună în privința aceea!

Ochii mamei lui l-au cercetat și s-au oprit pe cicatricea de la tâmplă.

— Ce-i asta?

— E doar o zgârietură! s-a apărat Ali repede. M-am julit când scoteam pietre pentru canalele din Bir Nabat.

Hatset a continuat să-l cerceteze.

— Arăți de parcă ai fi jefuit o caravană, a conchis ea cu asprime, apoi a strâmbat din nas. Și miroși la fel! De ce nu ai fost la hamam și nu ți-ai pus niște veșminte care să nu fie pline de sângele numai Allah știe al cui?

Ali s-a strâmbat. Avea motive bine întemeiate să nu se ducă la hamam: nu voia să-i vadă cineva cicatricile care îi acopereau trupul.

— Îmi place veșmântul ăsta, s-a oțărât el.

Zaynab părea că se străduia să nu râdă. S-a așezat pe sofa, lângă fratele său.

— Scuze, s-a grăbit ea să spună când Hatset i-a aruncat o căutătură urâtă. Până la urmă... chiar ai crezut că firea lui avea să se îndrepte acolo?

— Da, a răspuns Hatset cu asprime. Am sperat că, după ce a fost trimis să moară în Am Gezira, se va face mai isteț. Felul în care arăți îți modelează imaginea publică, Alizayd, și, dacă tu umbli prin Daevabad în niște zdrențe pline de sânge, ca o oaie rătăcită, lumea n-o să-și facă o impresie prea bună.

Ali a ripostat, puțin jignit:

— Asta vrei tu să faci cu familia aceea de amărâți? Îi îmbraci frumos și faci paradă cu ei, să-ți îmbunătățești imaginea?

Hatset l-a privit printre gene.

— Care sunt numele lor?

— Poftim?

— Numele lor? Care sunt numele celor pe care tu i-ai împins în văzul întregii lumi?

A continuat să-l preseze, când a văzut că se fâstâcea.

— Nu știi, nu? Atunci, să-ți spun eu! Pe femeie o cheamă Mariam și este o *shafit*-ă din Sumatra. Soțul ei e Ashok, iar fata lor, Manat. Cu toate problemele pe care le are orașul, s-au descurcat foarte bine. De fapt, s-au descurcat așa de bine, încât succesul pe care l-a avut cu taraba lui de mâncare a atras invidia unui vecin, care l-a dat pe mâna mizerabilului aceuia de negustor. Dar lui Ashok îi place să gătească, așa că i-am găsit o slujbă în bucătăriile palatului și niște camere în care să stea cu soția lui, în timp ce aceasta va fi cu mine în harem, iar fiica ei va învăța cu ceilalți copii.

Ali s-a simțit pus la punct, dar nu destul cât să scape de îndoieli.

— Și de ce ai făcut toate astea? a întrebat-o.

— Cineva trebuia să îndrepte greșelile comise de fiul meu.

Când Ali a roșit, regina a continuat.

— În plus, sunt credincioasă și e mare păcat să-ți bați joc de un *shafit*! Crede-mă când îți spun că și mie mi se pare la fel de odios ca și ție tot ce se întâmplă în Daevabad!

— „Vărul” Musa mi-a spus ceva asemănător înainte de a strica puțul satului, să mă forțeze să-i aduc aici marfa, a spus Ali. Să înțeleg că tot tu ai fost și în spatele faptelor lui?

A urmat o clipă de tăcere, iar cele două femei au schimbat o privire, înainte ca Zaynab să spună cu o voce stingherită, care nu îi stătea în fire:

— Acea... aceea s-ar putea să fi fost ideea mea.

Când Ali s-a întors spre ea, Zaynab s-a uitat la el cu un aer neajutorat.

— Mi-era teamă că n-o să te mai întorci niciodată! Solii trimiși mi-au zis că doreai să te

stabilești acolo!

— Chiar voiam! Mi-era nespus de bine acolo!

Lui Ali nu-i venea să-și creadă urechilor.

Și-a strâns palmele între genunchi, încercând să-și stăpânească mânia. O fi fost o uneltire lui Zaynab, dar mama lui fusese aceea care începuse cu toate tertipurile acelea!

— Dar, dacă am început să vorbim așa deschis, poate c-ar trebui să discutăm și despre motivele pentru care am fost trimis în Am Gezira!

Auzind aceste vorbe, mama lui chiar a zâmbit. Pe Ali îl neliniștea puțin surâsul acela încântat, despre care nu o dată i se spusese că l-ar fi avut și el. Anii trecuți nu o îmbătrâniseră pe Hatset ca pe tatăl lui. Era regină din cap până în picioare, și și-a îndreptat spatele de parcă tocmai ar fi primit o provocare, aranjându-și șalul ca pe o armură.

— Zaynab, iubirea mea...! a început ea încetișor, fără să-și ia ochii de la Ali.

Acesta a simțit un fior de teamă.

— Te superi dacă ne lași singuri? a continuat regina.

Sora lui s-a uitat de la unul la celălalt, cu un aer îngrijorat.

— Poate c-ar trebui să rămân, totuși, a îndrăznit prințesa să se opună.

— Cred însă c-ar trebui să pleci! a spus Hatset.

Zâmbetul mamei era același când s-a așezat pe divanul din fața lui, dar vocea avea ceva autoritar.

— E limpede că fratele tău are să-mi spună anumite lucruri!

Zaynab a oftat și s-a ridicat.

— Mult noroc, *akhi!* i-a urat.

Apoi i-a strâns încă o dată umărul, în semn de încurajare, și a plecat.

— Alu! a spus Hatset, pe un ton care l-a făcut pe Ali să creadă că urma să mai primească o palmă. Știu că nu vrei să spui că femeia care te-a purtat în pântec și te-a născut, cu tot cu capul tău ca un cartof enorm, ar fi amestecată în uneltirea aia idioată cu implicarea ta în Tanzeem, nu-i așa?

Ali a înghițit în sec.

— Ava a spus că în spatele lor au stat cei din neamul ayaanle, s-a apărat el. Și că unul dintre ei era vărul tău...

— Într-adevăr, unul dintre ei era vărul meu. *Era*, a repetat mama lui, subliniind cuvântul cu asprime. Nu mă port cu milă cu aceia care pun în pericol viața oamenilor pe care îi iubesc. Și mai ales printr-o uneltire atât de neghioabă!

Și-a dat ochii peste cap.

— O revoluție! a spus cu dispreț. Ce vărsare inutilă de sânge!

— S-ar zice că te supără mai mult calea, decât ideea de trădare.

— Și?

Hatset a luat un felegean de ceai parfumat de pe măsuta din apropiere și a sorbit o înghițitură.

— Dacă te aștepti să apăr domnia tatălui tău, te-nșeli! De mulți ani merge pe o cale greșită. Și tu erai de aceeași părere, de vreme ce-ai fost gata-gata să intri în Tanzeem.

Prințul a strâns ușor din ochi, pentru că vorbele ei își atinseseră ținta. Se împotrivise – cu violență – felului în care tatăl lui îi trata pe *shafîț*-i. Nici acum nu era de acord cu el.

— Am vrut doar să-i ajut pe *shafîț*-i, a stăruit el. N-a fost nimic de natură politică în asta!

Mama lui l-a privit aproape cu milă și a spus:

— N-are cum să nu fie nimic de natură politică în faptul că un geziri pe nume Zaydi al Qahtani încearcă să-i ajute pe *shafîț*-i!

La auzul acestor cuvinte, Ali și-a lăsat ochii în jos. În ultima vreme, numele lui nu i se mai părea deloc o încurajare, ci, mai degrabă, o povară.

— Neîndoios, se pricepea la asta mai bine decât mine!

Hatset a oftat, apoi s-a așezat lângă el.

— Ai rămas același băiețel pe care îl știam, i-a spus cu o voce mai blândă. Din clipa în care ai început să mergi, mă urmăreai peste tot prin harem, sporovăind despre tot ce vedeai. Și cele mai mărunte

lucruri te umpleau de încântare și de mirare... Femeile spuneau că ești cel mai curios copil pe care l-au văzut vreodată. Cel mai dulce.

Ochii ei au scăpărat de mânie la amintirea trădării de demult, când a adăugat:

— Și apoi Ghassan te-a luat de lângă mine! Te-au închis în Citadelă, ți-au pus în mână un *zulfikar* și te-au învățat să devii arma fratelui tău!

Vocea a părut să i se înece când a rostit ultimele cuvinte.

— Dar până și acum mai pot zări încă în tine nevinovăția aceea! Bunătatea.

Ali nu avea habar ce să spună. Și-a trecut degetele peste mătasea cu dungi albastre a divanului. Era fină ca petalele de trandafir, cu mult mai fină decât orice saltea pe care o avusese în Am Gezira, dar totuși el acolo voia să stea și blestemați să fie toți asasinii porniți pe urmele lui!

— Bunătatea asta nu m-a ajutat cu nimic în Daevabad. Toți cei pe care încerc să-i ajut sfârșesc și mai prost.

— Nu pui capăt războiului numai pentru c-ai pierdut vreo câteva bătălii, Alizayd! Îți schimbi doar tactica! Sunt sigură c-ai învățat lecția asta în Citadelă.

Ali a clătinat din cap. Discuția se apropia tot mai mult de un subiect pe care nu voia să-l abordeze.

— Nu e vorba de niciun război aici! Nu pentru mine, cel puțin! Ava a vrut să-mi dea o lecție, iar eu am învățat-o cu vârf și îndesat. O să stau în Citadelă cu *zulfikar*-ul în mână și cu gura închisă până la Navasatem.

— Timp în care pe stradă *shafîț*-ii vor fi vânduți precum vitele? l-a provocat Hatset. Timp în care frații tăi din Garda Regală se antrenează folosind pumnale boante și se hrănesc cu mâncare stricată, pentru ca nobilii să se ghidească și să danseze de sărbătoare?

— Eu, unul, nu pot să-i ajut! Și tu nu ești chiar nevinovată în toată povestea asta! a acuzat-o Ali.

Crezi că nu știu cum se joacă neamul ayaanle cu economia Daevabadului?

Hatset i-a răspuns cu o privire la fel de dușmănoasă ca a lui:

— Ești prea deștept să crezi că problemele financiare ale Daevabadului sunt create doar de cei din neamul ayaanle! Noi suntem ȋapul ispășitor; o ușoară scădere a încasărilor din vistierie nu ar putea crea tot noianul de probleme pe care știu că le-ai observat! Dar, când ȋii în sclavie și mizerie o treime din populație, pot apărea astfel de probleme. Când asuprești o altă treime din populație atât de mult, încât o izolezi de ceilalți, da, poți să dai de belea!

Tonul ei era din ce în ce mai ridicat.

— Sub stăpânirea tiranilor, lumea nu prosperă, Alizayd: oamenii nu mai nascocesc inovații, când sunt ocupați să supraviețuiască și nu mai propun idei creative când orice greșeală este pedepsită sub copitele *karkadann*-ului.

Ali s-a ridicat în picioare. Tare-ar mai fi vrut să o poată contrazice!

— Du-te și spune-i toate aceste lucruri lui Muntadhir! a sfătuit-o. El e emirul.

— Muntadhir nu e în stare să acționeze, să conducă.

Vocea lui Hatset era surprinzător de caldă.

— Îmi place fratele tău! a continuat. E cel mai fermecător bărbat pe care îl cunosc și are inimă bună, la fel ca tine. Dar tatăl tău i-a sădit convingerile lui mai adânc decât crezi tu. Va domni la fel ca Ghassan, adică fiind atât de speriat de supușii lui, încât îi va călca în picioare!

Ali a început să se plimbe de colo-colo prin încăpere, încercând să oprească apa care era gata-gata să-i ȋașnească din mâini.

— Și ce-ai vrea să fac eu, *amma*?

— Să-l ajuți! a stăruit Hatset. Nu trebuie să fii neapărat o armă pentru a fi de mare preț, pentru a-l sprijini.

Printul deja clătina din cap, neîncrezător.

— Muntadhir mă urăște, a îngăimat el cu amărăciune, iar vorbele lui directe au părut să pună sare pe rana pe care i-o provocase fratele lui când se întorsese în Orașul de bronz. N-o să asculte nimic din ceea ce-i voi spune!

— Nu te urăște! a stăruit regina. E doar îndurerat, se simte pierdut și de-aia se repede la cei din jur, mai-mai să-i muște! Dar pornirile acestea sunt nespuse de periculoase când un bărbat are atâta putere ca el și s-ar putea ca emirul s-o apuce pe o cale fără de-ntoarcere.

Vocea ei a căpătat un ton sumbru.

— Și dac-apucă pe acea cale, Alu, ce se va întâmpla atunci? S-ar putea să fii nevoit să faci lucruri mult mai dificile, decât să stai doar de vorbă cu el!

Ali a simțit dintr-odată apa din urciorul de pe măsuță și din fântânile arteziene care înconjurau salonul, precum și pe aceea din conductele care treceau pe sub podea. Și toată avea o înrăurire asupra lui, hrănindu-i tulburarea tot mai mare.

— Nu pot să vorbesc acum despre asta, *amma*.

Și-a trecut mâinile peste față și s-a tras ușor de barbă.

Hatset a rămas nemișcată.

— Ce ai la încheietură?

Ali s-a uitat la mână și inima a început să-i bată mai tare când și-a dat seama că iarăși îi alunecase mâneca aceea afurisită! S-a blestemat în gând. După întâlnirea cu Nahri, se jurase că avea să caute alte veșminte. Dar uniforme nu se prea găseau în Citadelă, iar Ali nu dorea să îi mai împovăreze și el pe cei de acolo, care erau, oricum, săraci.

Ea și-a înăbușit un strigăt de uimire și i-a atins marginea umflată a cicatricei care îi înconjura încheietura.

— De unde ai asta? l-a întrebat, pe un ton plin de îngrijorare.

Ali s-a speriat.

— De la Am... Am Gezira, s-a bâlbâit. Nu-i nimic. E doar o rană mai veche.

Ochii ei i-au măsurat iar trupul.

— Nu ai fost la hamam... a repetat ceea ce spusese și mai devreme. Nu ți-ai scos nici veșmintele astea murdare...

S-a uitat în ochii lui.

— Alu... mai ai și alte cicatrice ca asta pe trup?

Lui Ali i s-a pus un ghem în stomac. Mama lui formulase întrebarea aceea de parcă ar fi știut răspunsul!

— Scoate-ți-o! i-a cerut Hatset.

Mama lui i-a tras *dishdasha* de pe umeri înainte ca el să apuce să facă vreo mișcare. Pe dedesubt avea o tunică fără mâneci și niște șalvari scurți, care îi ajungeau până la gambe.

Hatset a tras aer în piept. L-a apucat de mâini și i-a cercetat cicatricile care îi brăzdau pielea. Degetele ei au zăbovit puțin pe urma zimțată lăsată de dinții de crocodil chiar sub claviculă, apoi i-a ridicat mâna și a atins semnul în formă de cârlig imprimat pe piele. Ochii ei s-au umplut de groază.

— *Alizayd, cum ai căpătat toate rănilile astea?*

Ali a început să tremure, căci era de-a dreptul sfâșiat între promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său de a nu spune nimănui nimic despre noaptea aceea și dorința lui disperată de a afla ce i se întâmplase în adâncurile lacului întunecat.

Ghassan îi zisese că toți cei din neamul ayaanle aveau o legătură străveche cu *mariz*-ii – că se folosiseră de ei pentru a cuceri Daevabadul – și în zilele lui cele mai grele, Ali simțise o pornire teribilă să caute pe cineva care provenea de pe meleagurile mamei lui și să-l roage să-i spună ceva despre asta.

„El mi-a zis că nimeni nu trebuie să afle nimic. Ava a spus că nimeni nu trebuie să afle niciodată!”

Hatset a văzut, probabil, frământarea lui.

— Alu, uită-te la mine! i-a cerut.

I-a luat obraji în mâini, silindu-l să o privească în ochi.

— Știu că nu ai încredere în mine. Știu că ne mai certăm. Dar... ce ți s-a întâmplat? E mai important

decât orice altceva. Trebuie să-mi spui adevărul!
Cum ai căpătat rănille astea?

Prințul a privit în ochii ei aurii și calzi – ochii aceia care îl mângâiau când era copil și își julea coatele cățărându-se în copacii din harem – și adevărul i-a țâșnit de pe buze.

— Din lac, i-a răspuns, aproape în șoaptă. Am căzut în lac.

— „În lac”? a repetat Hatset. *În lacul din jurul Daevabadului?*

A făcut ochii mari.

— Te-ai luptat cu *afshin*-ul... Am auzit că te-a împins de pe punte, dar că te-ai prins de ceva și nu ai căzut în apă.

Ali a clătinat din cap.

— N-a fost chiar așa, i-a mărturisit el cu o voce gâtuită.

Regina a tras adânc aer în piept și a murmurat:

— Ah, *baba*... și eu care îți vorbeam de politică...!

I-a strâns mâinile în palmele ei.

— Spune-mi ce ți s-a întâmplat! l-a rugat.

Ali a clătinat din cap.

— Nu-mi amintesc prea multe, a început. Darayavahoush a tras în mine. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut în apă... Era ceva acolo, ceva care a intrat în mine, în mintea mea, și când l-a văzut pe *afshin*...

S-a cutremurat.

— Nu știu ce era, dar era așa de furios, *amma!* a continuat. A spus că îi trebuia numele meu.

— *Numele tău?*

Hatset a ridicat, fără să vrea, vocea.

— Și i l-ai spus?

Ali a dat din cap, rușinat.

— M-a făcut să am tot soiul de viziuni. Daevabadul distrus... voi toți uciși...

I s-a frânt vocea.

— M-a făcut să văd imaginile acelea iar și iar, și în timpul acesta mă ataca, mă mușca și îmi sfâșia carnea, a îngăimat. Zaynab și Muntadhir strigau la

mine să-i salvez, să îi spun numele și eu... n-am mai rezistat.

Abia a putut să rostească ultimele cuvinte.

Hatset l-a tras la pieptul ei.

— Nu puteai să rezisti, copile! l-a liniștit, mângâindu-l pe spate. N-aveai cum să te lupți cu ei!

Ali a simțit că i se întorcea stomacul pe dos de nervi.

— Vasăzică, știi despre ce era vorba?

Mama lui a dat din cap, apoi s-a îndepărtat puțin și i-a atins cicatricea în formă de cârlig din palmă.

— Sunt o ayaanle! Știu cine lasă astfel de urme.

Cuvântul a plutit nespus între ei o clipă, apoi Ali n-a mai suportat și a izbucnit.

— A fost un *marid*, nu-i așa? Un *marid* mi-a făcut astea.

Nu i-a scăpat faptul că ochii ei aurii s-au uitat repede prin salon înainte de a răspunde – că făcuse asta acum și nu când vorbiseră despre trădare, era foarte grăitor. Și deloc încurajator.

— Da.

Hatset i-a dat imediat drumul mâinilor.

— Ce s-a întâmplat după ce i-ai spus numele?

Ali a înghițit în sec.

— A preluat controlul asupra mea, a îngăimat. Muntadhir spunea că arătam ca și cum aș fi fost posedat și că vorbeam într-o limbă ciudată.

Și-a mușcat buzele.

— S-a folosit de mine să-l ucidă pe Darayavahoush, dar eu nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce i-am spus numele și până când m-am trezit în infirmerie.

— În infirmerie?

Vocea mamei lui devenise mai aspră de-acum.

— Și fătuca aia nahidă are habar că...?

— Nu.

Pericolul pe care îl deslușise în întrebarea mamei sale și un imbold izvorât dintr-o veche loialitate l-au făcut să mintă.

— Nu era acolo! a răspuns. Numai așa și Muntadhir știa ce s-a întâmplat.

Hatset și-a mijit ochii.

— Tatăl tău a știut că *marid*-ul a făcut asta și totuși te-a trimis în Am Gezira?

Ali s-a strâmbat, dar nu putea nega ușurarea care îl cuprinsese. Era așa de bine să poată vorbi, în sfârșit, cu cineva care știa mai multe despre toate acele lucruri, cu cineva care ar fi putut să-l ajute!

— Nu cred c-aș fi supraviețuit în Am Gezira dacă nu m-ar fi posedat *marid*-ul...

Mama lui s-a încruntat și l-a întrebat:

— Ce vrei să spui?

Prințul a privit-o cu uimire.

— Puterile mele, *amma*... Cu siguranță, îți dai seama că ele m-au ajutat să fac toate acele sisteme de irigație!

Ali a văzut prea târziu groaza care i s-a întipărit mamei sale pe chip la auzul acelor vorbe.

— „Puterile tale”? a repetat ea.

Inima a început să-i bată, parcă, mai tare lui Ali auzind cât de uimită era mama lui.

— Puterile mele care au legătură cu... cu apa, a bâiguit. Ava mi-a spus că alde ayaanle au avut dintotdeauna legături cu *mariz*-ii. Doar tu însăși ai recunoscut urmele pe care le-au lăsat...

O nădejde de-a dreptul deznădăjduită a prins să-i sfărtece pieptul lui Ali.

— Asta-nseamnă că tot așa li se întâmplă și *djinn*-ilor din Ta Ntry, nu?

— Nu, *baba*...

Hatset i-a luat din nou mâinile într-ale sale și a adăugat:

— Nu chiar așa. Noi găsim...

Și-a dres glasul și a continuat:

— Noi găsim doar... morți, iubitul meu! Leșuri care au cicatrice la fel ca ale tale... *Djinn*-i pescari care au rămas pe fluviu până după apusul soarelui, copii de-ai oamenilor care au fost ademeniți pe malurile apei... Toți au fost uciși, înecați și secătuiți.

Ali a tresărit.

„Morți?”

— Dar eu, unul, credeam că...

S-a înecat de-a dreptul cu acele cuvinte.

— Străbunii noștri nu îi venerau pe *mariz*-i?

Hatset a clătinat din cap.

— Nu știu ce făceau străbunii noștri, dar, de când mă știu eu, *mariz*-ii n-au făcut altceva decât să ne terorizeze. Am păstrat însă pentru noi toate informațiile astea; am preferat să ne descurcăm singuri, decât să aducem soldați străini în Ta Ntry. Și atacurile sunt, oricum, rare... Am învățat să ocolim locurile care le plac lor...

Ali se chinuia să priceapă tot ce auzea.

— Și atunci, eu cum am supraviețuit?

Mama lui – mama lui cea care fusese întotdeauna atât de deșteaptă! – părea la fel de tulburată ca el.

— Nu știu, a murmurat Hatset.

Chiar în clipa aceea s-a auzit scârțâitul unei balamale, iar Ali și-a tras atât de repede *dishdasha* pe el, încât s-a auzit cum se rupeau niște cusături. Când cei doi servitori s-au apropiat, chipul lui Hatset era liniștit; dar lui Ali nu i-a scăpat privirea îndurerată cu care mama i-a urmărit toate mișcările.

Regina le-a zâmbit ușor slujitorilor care au așezat pe măsuță o tupsie cu talgere de argint acoperite.

— Mulțumesc! le-a spus.

Cei doi au ridicat capacele de pe talgere și Ali a simțit că-i saltă și inima, și stomacul când a adușmănat aroma cunoscută al mâncărilor ntarane pe care le iubea de când era copil. Banane prăjite și orez cu anason, pește copt în frunze de bananier cu ghimbir și nucă de cocos și, ca desert, găluște însirocate.

— Țin bine minte ce-ți plăcea, i-a spus Hatset cu căldură, după ce-au rămas singuri. O mamă nu uită nicicând așa ceva!

Ali nu i-a răspuns. Nu avea habar ce să-i spună. Răspunsurile pe care dorise să le afle de ani și ani despre *mariz*-i se vădiseră a stârni întrebări mai grele și taine mai mari. Ce se întâmplase cu el nu era ceva ce se mai petrecuse vreodată cu ceilalți din neamul ayaanle. Iar în Ta Ntry *mariz*-ii stârneau groază, erau monștri de temut!

Niște arătări care pe el îl salvaseră, însă! Ali s-a fosit, tulburat la culme. Clipele acelea în care *marid*-ul pusese stăpânire pe el în lac fuseseră groaznice, dar puterile pe care le căpătase după aceea, cumva, îl... linișteau. Era o stare de calm aparte pe care o simțea când își trecea mâinile prin apa unui canal sau o deslușea în felul în care apăreau noi izvoare sub picioarele lui, cu ape jucăușe, parcă... Oare ce însemnau toate acelea?

Mama lui i-a atins mâna.

— Alu, nu-i nimic! i-a spus, rupând tăcerea. Ești viu și nevătămat! Asta-i tot ce contează. Indiferent ce ți-au făcut *mariz*-ii... totul a luat sfârșit!

— Tocmai asta e, *amma*... că nu s-a terminat! a spus Ali încetișor. E din ce în ce mai rău! De când m-am întors în Daevabad... am simțit că aceste creaturi sunt în mine, le-am simțit târându-se pe pielea mea, le-am tot auzit șoaptele în mintea mea... și dacă îmi voi pierde controlul...

S-a cutremurat.

— Lumea îi omora pe *djinn*-ii care erau bănuți c-ar fi avut legături cu *mariz*-ii...

— Asta nu se va întâmpla! l-a încredințat Hatset pe un ton hotărât. *Ție* nu ți se va întâmpla așa ceva! O s-am eu grijă de tot!

Ali și-a mușcat buzele. Tare mult ar fi vrut să o creadă, dar nu prea vedea cum ar fi putut să iasă din acea încurcătură pe care niciunul din ei n-o înțelegea, era limpede.

— Cum?

— Mai întâi, rezolvăm... asta, a spus regina, făcând semn spre trupul lui. De acum înainte vei folosi hamamul meu. Le vei interzice servitorilor să stea cu tine, după ce le vei îndruga ceva despre rușine și sfială, iar ei te vor lăsa să te speli singur fără probleme. De asemenea, am și un croitor agnivanshi în care am încredere deplină. O să-i spun că rănilor tale sunt făcute de *afshin* și că vrei să le ascunzi. Sunt convinsă că poate să-ți facă niște veșminte care să nu lase nimic la vedere.

— Alizayd, Ucigașul *Afshin*-ului! a spus prințul cu un aer sumbru. Ce noroc pe capul meu că toată lumea mă cunoaște drept bărbatul care l-a ucis pe cel care obișnuia să-și biciuiască adversarii!

— E un noroc de care am să mă folosesc, i-a mărturisit Hatset. Între timp, o să caut un cărturar pe care îl cunosc. E o persoană puțin cam... dificilă. Dar el știe, probabil, mai multe despre *mariz*-i decât oricine altcineva.

În vocea lui Ali se simțea speranța.

— Și crezi că ne poate ajuta?

— Merită să-ncercăm! Deocamdată, scoate-ți din minte toată treaba asta cu *mariz*-ii! Și mănâncă!

Hatset a împins talgerele spre el.

— Până la sfârșitul săptămânii vreau neapărat să arăți mai puțin fantomatic.

Ali a ridicat urcioul cu apă de trandafiri, să-și spele mâinile.

— De ce până la sfârșitul săptămânii?

— Fiindcă atunci tatăl tău va da un ospăț în cinstea întoarcerii tale.

Ali s-a strâmbat și a luat cu degetele puțin orez cu legume de pe farfurie.

— Mi-ar plăcea să dea un ospăț pentru a mă trimite în altă parte, să nu mai stau pe o insulă bântuită de *mariz*-i și înconjurată de-un lac blestemat.

— N-o să te trimită nicăieri, dacă am și eu ceva de spus în toate acestea!

Apoi regina a umplut o cupă cu suc de tamarin și a împins-o spre tânărul prinț.

— Abia te-ai întors la mine, *baba!* a zis.

Vocea ei era amenințătoare când a adăugat:

— Și dacă va trebui să mă lupt cu *mariz*-ii să te țin aici, atunci așa o să fac.

XII

NAHRI

„Din cauză că o fetiță pierdută din Cairo a crezut că trăia un soi de basm. Din cauză că ea, cu toată presupusa-i deșteptăciune, n-a fost în stare să-și dea seama că viteazul neînfricat care o salvase era, de fapt, monstrul din povestea aceea!”

Nahri a închis ochii, dând ascultare, supusă, poruncilor șoptite de servitoarele care o machiau. Cuvintele dure spuse de Muntadhir îi reveneau mereu în minte; se tot gândise la ele în ultimele zile, iar învinuirile lui o apăsau tot mai tare, fiindcă îi era teamă că s-ar fi putut să aibă și un sâmbure de adevăr.

Una dintre cameriste s-a apropiat de ea cu o mulțime de piepteni frumos împodobiți, în formă de păsări.

— Care ți-ar fi pe plac, doamna mea?

Nahri s-a uitat la pieptenii bătuți cu nestemate, prea posomorâtă pentru a le aprecia frumusețea, măcar în sinea ei. Îi despletiseră deja părul și acum buclele negre îi erau răsfirate, dezordonat, până la talie. Și-a atins părul și și-a răsucit o şuviță pe deget.

— E bine așa! le-a spus.

Două dintre cameriste au schimbat între ele căutături neliniștite, iar Nisreen a tușit din colțul de unde privea, cu o îngrijorare vădită, ritualul de îmbrăcare.

— Doamna mea, cu tot respectul... cu părul pieptănat astfel și cu veșmintele acestea nu pari a te duce la o ceremonie, i-a spus bătrâna *daev*-ă cu delicatețe.

„Nu, probabil că par gata să-i fac o vizită soțului meu, drept la el în pat, ceea ce-i de-a dreptul caraghios, fiindcă sunt al naibii de sigură că n-o să mai fac niciodată asta.”

Nahri alesese să poarte din nou rochia fără mâneci din pânză nespus de fină, cu gulerul acela bătut cu sute de mărgeluțe de lapis lazuli, de aur, de

cornalină și de topaz, care îi amintea de Egipt. Gândul că urma să se întâlnească în curând cu cei din familia Al Qahtani o umplea de neliniște și dorea să se agațe de ceva familiar. Și chiar nu îi păsa ce credeau ceilalți.

— Așa mă duc, să știi! s-a oțărât nahida. E un ospăț geziri și, oricum, nu va fi niciun bărbat în spațiul dedicat femeilor, să mă vadă.

Nisreen a oftat, recunoscându-și, probabil, înfrângerea.

— Să înțeleg că tot trebuie să vin să spun că s-a ivit o problemă urgentă, să poți pleca mai devreme?

— Da, rogu-te! a aprobat tânăra.

Nahri nu putea să lipsească de la petrecere, dar putea să facă în așa fel, încât să stea acolo cât mai puțin.

— Ai văzut, din întâmplare, dacă Jamshid a plecat?

— Da, s-a dus deja, a încredințat-o *daev*-a. A stăruit să mă ajute să încarc rafturile spițeriei, după care a plecat. I-am spus că îi mai trebuie o zi să-și revină, dar...

— ...Dar el ține morțiș să-i stea alături lui Muntadhir.

Nahri așteptase să iasă toate cameristele înainte să încheie gândul sfătuitoarei sale.

— Muntadhir nu îl merită! a adăugat nahida.

— Nu te contrazic! a încuviințat *daev*-a.

Când Nahri a dat să se ridice, Nisreen i-a pus mâna pe umăr.

— O să fii cu mare băgare de seamă cu regina în seara asta?

— Întotdeauna sunt atentă! a încredințat-o tânăra.

Era adevărat: Nahri o evita pe Hatset de parcă i-ar fi datorat bani celei mai în vârstă. Din câte observase ea, regina era la fel de șireată și de bogată precum Ghassan, dar, în timp ce regele voia să aibă în Nahri un aliat – fie și cu numele doar –, soția lui nu voia să aibă nimic de-a face cu nahida și o trata cu aceeași neîncredere și cu același dispreț pe care i le-ar fi arătat cineva unui câine turbat.

Ceea ce pentru Nahri era nespus de bine, mai ales în seara aceea! Căci tânăra avea de gând să piardă câteva clipe ciugulind mâncarea – sau poate chiar furând unul dintre cuțitele acelea de aur, folosite la mesele festive, numai așa, să-și facă o plăcere –, după care dorea să plece fără să fie nevoită să stea de vorbă cu niciunul dintre prinții Al Qahtani.

După ce și-a pus pe cap un *chador* alb ca zăpada și împodobit cu safire strălucitoare, a urmat-o pe slujnica sa printr-o colonadă care ducea spre grădina paradisului din fața sălii tronului. De crengile pomilor plini de rod fuseseră agățate globuri cu flăcărui magice, care ardeau în culorile curcubeului, iar pe iarba tunsă cu grijă erau întinse covoare minunate, brodate, care înfățișau diverse scene de vânătoare. Păsări colibri de jad mici-mititele străluceau în timp ce zburau cu repeziciune printre vasele de cupru delicate, pline cu mâncare, iar cântecul lor se împletea cu muzica lăutelor. În aer mirosea a iasomie, a mosc și a friptură. Aroma acesteia din urmă i-a făcut stomacul să chiorăie cu tristețe aproape, căci Nahri nu se mai atinsese de carne din clipa în care se dedicase rolului ei de *banu nahida*.

Chiar în față era un cort uriaș, dintr-o mătase argintie care scliffea în lumina lunii. Străjerul din fața acestuia a dat la o parte una dintre draperiile spuzite cu perle de la intrare, iar Nahri a pășit în interiorul parfumat.

Luxul dinăuntru era o adevărată bătaie de joc la adresa corturilor în care locuiseră odinioară gezirii nomazi. Superbe covoare groase, de toate culorile, erau așternute pe jos, iar un magician făcuse o vrajă și dăduse la iveală o întreagă constelație de artificii miniaturale care se răsuceau, strălucitoare, deasupra capetelor tuturor. Focul ardea în lămpi de aur mari și deschise, căci *djinn*-ii aveau o adevărată aversiune față de lămpile mititele și închise care erau folosite, îndeobște, de către ifriți ca vase în care întemnițau duhurile înrobite.

În cort era cald și nespūs de aglomerat. Nahri și-a scos *chador*-ul și i l-a întins unei servitoare, clipind iute, să se acomodeze cu pâlparea focului din spațiul înghesuit. Peste capetele servitorilor și ale oaspeților care încă se mai învăteau pe la intrare, le-a zărit pe regina Hatset și pe prințesa Zaynab în mijlocul doamnelor de la curte, pe un dais de marmură încărcat de pernuțe negre și aurii. Blestemând în gând eticheta care îi cerea să le salute pe ele, mai întâi, Nahri și-a făcut loc prin mulțime. Era hotărâtă să nu ia în seamă uimirea celorlalte care avea să fie vădită de sprâncenele lor ridicate la vederea rochiei cu care era îmbrăcată, așa că a refuzat să se uite la celelalte femei... și din cauza asta și-a dat seama prea târziu că multe dintre ele își trăsese ră pe cap șalurile sau voalurile.

Motivul pentru care făcuseră acest lucru se afla proțăpăit între mama și sora lui.

Nahri a avut nevoie de câteva clipe să-l recunoască în tânărul îmbrăcat cu elegante veșminte de nobil ayaanle pe fostul ei prieten trădător, pe care cu câteva zile în urmă se gândise să-l ucidă în grădina infirmeriei. Hainele murdare de drum și *ghutra* zdrențuită dispăruseră. Peste *dishdasha* bogată, neagră, tivită cu delicate pietre-ale-lunii, Ali avea un burnuz verde ca iarba, cu modele argintii, o piesă de vestimentație viu colorată, neobișnuită pentru prințul taciturn. Un splendid turban argintiu îi împodobe capul, înfășurat în stil geziri, lăsând să i se vadă bine relicva de aramă din ureche.

Ali a părut la fel de uimit când a văzut-o pe Nahri, iar privirea lui șocată s-a îndreptat spre capul descoperit, apoi spre brațele ei goale. L-a auzit cum răsuflă adânc, cu mare greutate, și a simțit c-o apucă pandaliile, căci, cunoscându-i părerile conservatoare, știa că rochia ei probabil că i se părea și mai nepotrivită decât i se părise lui Nisreen.

— *Banu nahida*, a întâmpinat-o Hatset, făcându-i semn să se apropie, cu o mână care sclipea de inele de aur. Iată-te! Hai, vino lângă noi!

Nahri s-a apropiat, plecându-și capul și lipindu-și palmele, în salutul îndătinat.

— Pacea fie cu voi! a spus ea, străduindu-se să fie cât mai politicoasă.

— Pacea fie și cu tine, fiica mea dragă!

Hatset i-a zâmbit cu căldură. Regina arăta uimitor, ca de obicei. Purta o *abaya* de mătase vopsită în galben aprins și roșu, un material care sclipea ca o flacăra sub șalul de culoarea nopții, tivit cu perle geziri.

Zaynab – care ar fi putut îngenunchea bărbatului și dacă s-ar fi îmbrăcat doar într-un sac jerpelit și abia-abia însăilat – era gătită cu o rochie ce dădea impresia c-ar fi fost o cascadă care prinsese viață și se hotărâse s-o venereze, o cascadă de voaluri albastrii, verzi ca smaraldul și albastru-cobalt prinse la gât de un colier alcătuit din flori de lotus adevărate.

— Începusem să-mi fac griji că ți s-a întâmplat ceva când am văzut că n-ai sosit împreună cu soțul tău.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton care lăsa să se ghicească multe subînțelesuri, dar Nahri nu era cătuși de puțin surprinsă, căci se părea că nespuse de puține erau lucrurile care se întâmplau la palat de care Hatset să nu aibă habar! Nahida nu avea nicio îndoială că unele dintre cameristele sale erau în slujba reginei și că acestea i se transmisese deja vestea că se certase cu Muntadhir.

Dar Nahri n-avea de gând să discute despre necazurile căsniciei sale cu femeia aia, așa că s-a silit să schițeze un zâmbet.

— Iartă-mă, rogu-te, c-am zăbovit! Am avut un bolnav de-ngrijit.

Ochii aurii ai reginei au sclipit.

— Nu trebuie să te scuzi!

A făcut apoi un semn spre rochia nahidei și a continuat:

— Ce rochie drăguță! Puțin... altfel, de bună seamă, dar tare frumoasă!

Vocea îi căpătase un ton zeflemitor.

— Alu, nu-i așa că e drăguță? l-a întrebat pe fiul ei.

Ali se uita peste tot, numai la Nahri, nu!

— Ăăă, da... s-a bâlbâit prințul. Eu s-ar cuveni să plec de-acum! Bărbații m-așteaptă...

Hatset l-a prins de mână.

— Nu uita să vorbești cu ei... și despre altceva în afară de hadith și economie, Alizayd, pentru numele lui Allah! l-a rugat. Spune-le niște povești frumoase din Am Gezira!

Prințul geziri s-a ridicat în picioare. Lui Nahri nu-i plăcea că trebuia să recunoască, dar el arăta uimitor îmbrăcat în noile sale veșminte, iar culoarea frumoasă a materialului îi scotea în evidență trăsăturile mândre și strălucirea pielii sale oacheșe. Tânăra nahidă n-a putut decât să presupună că așa se întâmpla dac-o lăsa pe mama ta să te îmbrace.

Ali și-a ținut ochii pironiți în pământ cât a trecut pe lângă Nahri.

— În pace! a spus el încet-încet.

— Duce-te-ai și arunca-te-ai în lac! i-a răspuns ea în arabă, tot pe șoptite.

L-a văzut că se încorda tot, dar de oprit nu s-a oprit.

Hatset a zâmbit, uitându-se după el cu mândrie, dar și cu un aer protector.

„Normal că-i mândră: probabil c-a uneltit ani buni să-l aducă înapoi!” și-a spus nahida.

De când îl văzuse pe Ali, Nahri se tot gândise la discuția lui Muntadhir și Jamshid, pe care o auzise. Se întreba dacă era vreun sâmbure de adevăr în îngrijorarea soțului ei referitoare la intențiile periculoase ale „mamei”, ale lui Hatset, după cum își dădea seama acum.

Privirea reginei s-a ațintit din nou asupra lui *banu nahida*.

— Draga mea, de ce ai rămas în picioare? Stai jos! i-a poruncit, arătându-i pernuța de lângă Zaynab. Fiica mea a împins deja, din greșeală, paravanul din fața noastră, să vedem mai bine. Iar tu prea te ascunzi mereu în spatele lor!

Apoi regina a arătat cu bărbia spre tipsiile așezate în jurul lor și a spus:

— Am cerut la bucătărie să aducă niște mâncăruri de post pentru tine!

Nahri a trecut într-o clipită de la nedumerire la suspiciune. Era limpede că Hatset urmărea ceva – cu atât mai limpede, cu cât regina abia încerca să ascundă asta, cu întrebarea sa despre Muntadhir, cu atitudinea-i nefiresc de prietenoasă, dar și cu comentariul legat de rochia ei, făcute în fața lui Ali.

Nahri a simțit că-i luau obrazii foc de rușine.

„Ah, nu...!”

N-o să se lase târâtă astfel în încurcătura dintre cei doi frați care se înstrăinaseră unul de altul! Avea deja destule probleme! Dar nici nu putea s-o refuze, căci Hatset era însăși regina! Era bogată, puternică și își conducea haremul cu aceeași mână de fier cu care soțul ei ocârmuia orașul. Iar seraiul ocârmuitoarei din Daevabad avea o influență uriașă; căci acolo se puneau la cale căsătoriile din familiile celor puternici, se obțineau rangurile și demnitățile și se făceau înțelegeri care puteau schimba vieți... totul sub privirea atentă a reginei.

Așa că atunci când Hatset i-a făcut semn să se așeze lângă Zaynab, s-a supus pe dată.

— Să înțeleg că dai la o parte paravanele din cort la fel de des precum fugi din palanchin să te pierzi în sukul geziri? a întrebat-o nahida în șoaptă pe cumnata sa.

Zaynab și-a dat ochii peste cap, iar Nahri a continuat, arătând spre tipsiile cu fructe și prăjituri întinse în fața lor.

— Asta-mi amintește de prima noastră întâlnire! Adică... până să mă îmbeți tu atât de tare, încât am leșinat.

Zaynab a ridicat din umeri.

— Încercam doar să fiu o gazdă bună! i-a răspuns prințesa, veselă. De unde era să știu eu, biata, ce putere au acele licori interzise?

Nahri a clătinat din cap și a tras cu ochiul printre draperiile care ar fi trebuit să slujească drept pereți

despărțitori între spațiul destinat femeilor și cel al bărbaților și care de-acum fluturau, libere. Într-adevăr, țăruii incrustați cu nestemate, care ținuseră prinsă mătasea, fuseseră dați la o parte în fața lor, așa că Nahri vedea bine ce se afla dincolo. În capătul cortului, bărbații din familia Al Qahtani și apropiații lor stăteau pe o mirifică platformă de jad alb, care părea să plutească deasupra ierbii dese. Era o platformă superbă, împodobită pe margini cu diferite sculpturi: antilope oryx în salt, sfincși cu priviri enigmatice și păsări *simurgh* în plin zbor. Nestemate sclipeau, ici, colo, ba pe niște coarne lungi, ba pe câte-o coadă întinsă, ba pe niște aripi desfăcute. Bărbații stăteau tolăniți pe perne de mătase, printre cupe de vin și narghilele de sticlă.

În mijlocul lor se afla, firește, Ghassan al Qahtani. Nahri a simțit că o furnica pielea când s-a uitat la regele *djinn*. Mereu pătea la fel, probabil pentru că mult prea multe se întâmplaseră între ei! Acela era bărbatul care îi ținea viața în mâinile lui, care o controla așa de bine, de parcă ar fi legat-o fedeleș cu lanțuri ale căror zale erau viețile *daev*-ilor și prietenilor pe care el i-ar fi distrus într-o clipită, dacă nahida i-ar fi ieșit din cuvânt.

Ocârmuitorul părea calm și de nepătruns ca întotdeauna, așa înveșmântat în hainele sale regale și cu turbanul lui frumos de mătase – turban la care Nahri nu putea să se uite fără să-și amintească de îndată cruzimea cu care bătrânul *djinn* îi spusese adevărul despre Dara și despre masacrul din Qui-zi cu cinci ani în urmă, în acel pavilion udat de ploaie.

La începutul căsătoriei lor, Nahri îl rugase pe Muntadhir să-și scoată turbanul când rămâneau singuri – o rugămintă pe care el i-o îndeplinise fără să obiecteze și pe care o respecta cu religiozitate.

Acum privirea nahidei s-a îndreptat spre emir. Nu mai vorbise cu soțul său de când se certaseră în infirmerie și, când l-a văzut acolo, îmbrăcat la fel, cu toată pompa regală și cu turban, ca și tatăl lui, neliniștea ei a sporit. Jamshid era lângă el, desigur, atât de aproape, încât genunchii mai-mai că li se

atingeau. Dar mai erau și alții acolo, iar pe cei mai mulți îi știa și *banu nahida*. Toți, *djinn*-i bogați și cu relații... dar care erau, totodată, și prieteni de-ai lui Muntadhir, prieteni buni, adevărați. Unul tocmai dădea să-i povestească emirului ceva, în timp ce altul îi întindea o narghilea.

Toți păreau că încercau să-l binedispună – sau să-i abată atenția de la capătul celălalt al platformei, unde stătea proțăpît Ali care, deși nu avea bijuterii strălucitoare precum acelea care-l împodobeau pe fratele lui, prin ținuta sobră părea să iasă mai mult în evidență decât emirul. În stânga prințului erau câțiva ofițeri din Garda Regală, un bărbat cu barbă deasă, care avea un zâmbet contagios, și o femeie cu o privire nemilostivă, îmbrăcată în veșminte bărbătești. În dreapta lui, *qaid*-ul părea să fi spus o poveste care-l făcuse pe Ghassan să râdă în hohote. Ali a rămas tăcut, uitându-se când la tovarășii săi, când la carafa mare de sticlă plină cu apă, așezată pe covor în fața lui.

Și, cu toate că era o noapte superbă, cu toate că se aflau într-o grădină fermecată, plină de oaspeți care păreau să fi coborât direct dintr-o carte de povești, Nahri avea o presimțire sumbră.

Cuvintele pe care i le șoptise Muntadhir lui Jamshid, planul urzit de Hatset, oricare-ar fi fost acesta... Nahri parcă le vedea desfășurându-se în fața ochilor ei!

Căci elita sofisticată din Daevabad – nobilii culți și negustorii bogați – stăteau cu toții pe lângă Muntadhir... În vreme ce bărbații mai aspri, care știau să mânuiască spada, precum și aceia care ieșeau în fața mulțimilor în zilele de rugăciune, vinerile, umplându-le oamenilor sufletele de religiozitate... aceștia stăteau lângă Ali!

Iar dacă frații aveau să rămână și mai departe certați, dacă acele două grupuri urmau să se întoarcă unul împotriva celuilalt... Nahri nu vedea cum s-ar fi putut încheia cu bine totul pentru cei din neamul ei... sau pentru oricine altcineva.

I-a chiorăit stomacul. Indiferent dacă războiul civil era sau nu pe punctul de a izbucni, pe stomacul gol, Nahri n-ar fi putut face prea multe să-și salveze tribul. Așa că, fără să dea doi bani pe normele de etichetă, și-a tras în față un platou de porțelan cu *kanafeh*⁽¹³⁾ și o tupsie din trestie împletită plină cu fructe, ferm hotărâtă să se îndoape cu cataif și cu pepene.

Dar, chiar în clipa aceea. Nahri a simțit furnicături în ceafă, așa că și-a ridicat privirea.

Prin fanta îngustă dintre mătăsuri, Ali se uita țintă la ea!

Nahida i-a întâlnit ochii cenușii, neliniștiți. De obicei, când se găsea așa, în mijlocul multor oameni, încerca să-și suprimе puterile, pentru că bătaile atâtor inimi și huruiturile atâtor umori ar fi agasat-o. Dar, pentru o clipă, tânăra s-a hotărât să-și lase puterile să lucreze.

Ali ieșea în evidență ca o pată pe ochi, ca o tăcere adâncă într-un ocean de zgomote.

„Tu ești prietena mea”, și-a amintit ea că-i spusese prima oară când îi salvase viața, cu acea convingere fermă pe care i-o dădea amețea provocată de opiu. „Perioada petrecută cu tine... a fost ca o rază de lumină”, îi mai spusese el, după ce o implorase să nu-l urmeze pe Dara.

Agasată de senzația nedorită și tulburătoare pe care i-o stârnise amintirea aceea, Nahri a luat de jos un cuțit pe care, fără să-și ia ochii de la prinț, l-a înfipt într-o bucată de pepene, pe care a început s-o taie cu o precizie chirurgicală. Ali a tresărit, parcă speriat, dar reușind, cumva, să-și păstreze în continuare aerul de snob.

Nahida s-a uitat urât la el, iar prințul și-a desprins, în sfârșit, ochii de la ea.

În față, Ghassan a bătut din palme. Nahri l-a urmărit cum privea mulțimea cu căldură.

— Dragi prieteni, vă mulțumesc pentru cinstea pe care o faceți familiei mele prin prezența voastră aici.

S-a uitat la Ali cu chipul radios.

— Și îi mulțumesc lui Allah că mi-a dat bucuria să-l mai văd o dată pe mezinul meu! E o binecuvântare pe care n-am prețuit-o cum s-ar fi cuvenit, până când l-am văzut intrând în palatul meu îmbrăcat ca un jefuitor din miazănoapte.

Cuvintele acestea au stârnit râsete printre cei mai mulți dintre oaspeții geziri, iar Ghassan a continuat:

— Prințul Alizayd n-ar fi dorit, desigur, nimic din toate astea. Dacă ar fi fost după el, am fi împărțit cu toții o tipsie de curmale și am fi băut din același ibric cafeaua pe care, din câte aud, acum și-ar fierbe-o singur-singurel.

Tonul lui Ghassan a devenit zeflemitor.

— Apoi ne-ar fi ținut, probabil, o predică despre foloasele aduse de punerea birurilor pe averi!

La cuvintele astea au râs până și tovarășii lui Ali.

Muntadhir își ținea strâns-strâns cupa cu vin, iar lui Nahri nu i-a scăpat gestul discret prin care Jamshid l-a făcut să-și lase mâna jos.

— Am să vă scutesc, totuși, de una ca asta, a spus Ghassan. Într-adevăr, am plănuit altceva. Bucătarii mei caută să se întreacă în pregătirea mâncării pentru Navasatem, așa că le-am spus să se depășească pe ei înșiși în seara asta. Să facă fiecare cea mai bună mâncare pe care o știe, iar fiul meu îl va alege pe cel mai bun dintre ei, să pregătească bucatele pentru zaiafetul generațiilor.

Nahri a devenit destul de curioasă auzind acele cuvinte. În cei cinci ani petrecuți în Daevabad încă nu ajunsese să cunoască toate minunile Orașului de bronz și era convinsă că orice urmau să facă să apară bucătarii palatului avea să fie, într-adevăr, magnific. S-a uitat apoi cum platforma se umplea de servitori – unii le turnau oaspeților apă de trandafiri să se spele pe mâini, alții le umpleau cupele. După ce a refuzat un servitor care îi oferea vin, Ali i-a făcut semn unui tânăr care avea în mână o carafă de cleștar care se aburise din cauza răcelii lichidului dinăuntru.

Însă, înainte ca servitorul să reușească să ajungă la prinț, Jamshid l-a oprit, apucându-l de braț puțin

cam violent – sau poate cu gestul cuiva amețit de băutură. A luat carafa și și-a umplut cupa cu suc de tamarin, după cum și-a dat seama Nahri, apoi i-a înapoiat clondirul servitorului. A luat o gură de suc, a pus cupa jos, apoi a întins mâna și i-a strâns ușor genunchiul lui Muntadhir.

Ghassan a bătut din nou din palme, iar apoi Nahri nu s-a mai uitat la Jamshid.

Fiindcă lângă ei apăruse o afurisită de barcă!

Sculptată din lemn de tec și destul de mare, încât să încapă în ea toată familia regală, barca aluneca pe un val de fum fermecat, o versiune miniaturală a marilor corăbii cu pânze despre care se spunea că ar fi acoperit apele Oceanului Indian. Pe vela făcută din mătase era pictat blazonul tribului sahrayn și, într-adevăr, bărbatul de pe puntea corabiei era sahrayn. El își dăduse la o parte gluga mantiei sale vărgate, lăsând să i se vadă părul negru cu şuvițe roșii.

Sahraynul a făcut o plecăciune adâncă.

— Maria Ta, Înălțimile Voastre, pacea fie cu voi!

— Pacea fie și cu tine! i-a răspuns Ghassan, cam nedumerit. O prezentare impresionantă. Așadar, ce ai pentru noi?

— Cele mai fine delicatese din Qart Sahar: țișari de peșteră. Se găsesc numai în cele mai adânci și mai periculoase puțuri din Sahara. Îi prindem vii, îi transportăm în vase mari, pline cu apă sărată și apoi îi pregătim într-o fiertură aromată, împreună cu cele mai delicate parfumuri și oțeturi.

Zicând acestea, el a zâmbit, radios, și a arătat spre barcă...

„Nu, nu spre barcă!” și-a dat seama Nahri, zărind siluetele peștilor lungi care se agitau neîncetat în lichidul întunecat de pe fundul ambarcațiunii.

— Înnoată acolo de două săptămâni! a adăugat necunoscutul.

Iar expresia care s-a așternut pe chipul lui Ali la auzul vorbelor acelora aproape că făcea să merite tot ce i se întâmplase în seara aceea nahidei, căci prințul mai-mai că s-a înecat cu sucul lui de tamarin.

— Înoată... Adică sunt încă vii? a întrebat Ali.

— Firește, firește! l-a încredințat bărbatul.

Bucătarul sahrayn s-a uitat apoi, nedumerit, la prinț:

— Zbaterea le face carnea mai dulce, l-a lămurit.

Muntadhir a zâmbit, în sfârșit.

— Țipari sahrayni! Asta, da, onoare!

După ce a luat o gură de vin, emirul a adăugat în zefleMEA:

— Cred că prima îmbucătură ți se cuvine, frățioare!

Bucătarul s-a luminat iarăși la față, plin de mândrie.

— Îmi dați voie, prințul meu?

Lui Ali părea să i se fi făcut rău, dar i-a făcut semn să continue.

Bucătarul a cufundat în vas un trident strălucitor de bronz, provocând un scrâșnet metalic ce le-a stârnit oaspeților țipete speriate. Țiparul încă se mai zvârcolea când sahraynul l-a răsucit și l-a înfășurat în forma unui soi de cuib, doar pentru a-l așeza apoi, cu gingășie, pe un platou de porțelan viu colorat pe care i l-a întins lui Ali cu o plecăciune adâncă.

Muntadhir privea scena cu o încântare vădită, iar Nahri trebuia să recunoască faptul că în momentul acela, ea și soțul ei simțeau la fel.

Ali a luat platoul, a băgat în gură o bucățică de țipar, după care a înghițit cu greu și a spus, cu o voce pierită:

— Este... este tare bun! De bună seamă, se simte, după gust, că s-a zbătut mult.

În ochii bucătarului apăruseră lacrimi.

— Voi duce cu mine în mormânt aprecierile Mariei Tale, s-a smiorcăit sahraynul, recunoscător.

Următorii doi concurenți nu au mai oferit prezentări care să se ridice la același nivel, deși mesenii au părut să fie mult mai încântați de frigăruile cu carne tocată de *rukħ* – Nahri putea doar să-și închipuie cum izbutise cineva să prindă o astfel de pasăre – puse pe grătar împreună cu mere

galbene din Bactria, în care fuseseră înfipite boabe de ienibahar și care li se serviseră în flăcări.

Servitorii tocmai îndepărtau cea mai mare tipsie de *kabsa* pe care Nahri o văzuse vreodată – o idee isteată pe care o avusese un bucătar geziri, care, probabil, bănuise că un prinț care petrecuse atât de mult timp în zona rurală dorea și o mâncare familiară, care să-i stârnească nostalgia, după atâtea feluri de mâncare „creative” –, când Ghassan s-a încruntat și a zis:

— Ciudat! Nu l-am văzut pe bucătarul din Agnivan...

Dar nu a apucat să-și ducă gândul până la capăt pentru că, în clipa aceea chiar, o pasăre *simurgh* a pătruns deodată în grădină cu un țipăt.

Strălucitoarea pasăre de foc – de două ori mai mare decât o cămilă – a trecut pe deasupra mulțimii și a aprins, cu aripile ei care fumegau, un cais. Când a aterizat bătând din aripi, jumătate dintre bărbații de acolo își duseseră deja mâna la arme.

— Aha! A dat rezultate!

Cu aceste vorbe și-a făcut apariția un bărbat agnivanshi, care zâmbea cu gura până la urechi, deși avea mustața părliță.

— Pacea fie cu voi, regele meu și prinților! le-a urat el tuturor. Cum v-a plăcut creația mea?

Nahri s-a uitat cum bărbații își luau, încet-încet, mâinile de pe pumnale. Apoi nahida a început să bată din palme, cu încântare, când a văzut la ce se referea bărbatul: pasărea *simurgh* nu era, de fapt, o pasăre, ci o alcătuire amețitoare de dulciuri de toate culorile!

Bucătarul părea extrem de mândru de el.

— Puțin mai altfel, știu...! Dar ce scop are Navasatemul, dacă nu să preamărim dulceața eliberării de sub stăpânirea lui Suleiman?

Până și regele a părut uimit.

— Află că-ți ofer puncte în plus pentru creativitate, i-a mărturisit Ghassan, apoi s-a uitat la Ali. Tu ce spui?

Prințul se ridicase deja în picioare, să se uite mai bine la *simurgh*.

— E o vrajă de-a dreptul uimitoare! a mărturisit el. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

— Nici n-ați gustat ceva asemănător, prințul meu! l-a încredințat bucătarul, mios.

Pe dată, agnivanshiul a bătut ușor în ochiul sticlos al păsării, iar acesta s-a desprins, căzând frumos pe tipsia ținută de bucătarul care apoi a ales repede câte o prăjitură din fiecare fel și s-a înclinat când tava i-a fost înmănată prințului.

Ali a zâmbit și a mușcat dintr-o prăjitură acoperită cu foiță de argint. Chipul i s-a luminat de plăcere.

— Este de-a dreptul delicioasă! a recunoscut tânărul geziri.

Bucătarul agnivanshi le-a aruncat o privire triumfătoare celorlalți concurenți, în timp ce Ali a luat o gură de suc din cupa sa și apoi a încercat o altă prăjitură.

Dar, de data asta, s-a încruntat și și-a dus mâna la gât. Și-a strecurat degetele pe sub gulerul *dishdash-ei* și a început să tragă de materialul tare.

— Îmi cer scuze! a spus el. Cred că am...

A întins mâna după cupă, apoi s-a clătinat și a răsturnat pocalul.

Ghassan și-a îndreptat spatele, având în ochi o privire pe care Nahri n-o mai văzuse vreodată.

— Alizayd?

Dar prințul nu i-a mai dat niciun răspuns, căci deja tușea amarnic. Apoi și-a dus și cealaltă mână la gât și, în timp ce tulburarea de pe chipul lui se transforma în frică, privirea i s-a îndreptat spre Nahri prin deschizătura dintre cele două spații.

Iar, înainte ca Ali să cadă în genunchi, în ochii lui nahida n-a mai deslușit nici furie, nici învinovățire, doar părere de rău și mâhnire, care au făcut-o să simtă fiori reci de groază.

El a icnit, iar icnetul acela a aruncat-o pe Nahri înapoi pe corabie, în noaptea aceea oribilă din urmă cu cinci ani. Tot așa icnise și Dara, un sunet înfundat care exprima groaza adevărată – un sentiment pe

care ea, una, nu crezuse că *afshin*-ul său îl putea simți – și căzuse în genunchi. Se uitase apoi la ea cu ochii lui frumoși, gemuse înăbușit și se prăbușise pe puntea navei, în timp ce ea țipa din toți rărunchii.

Cu coada ochiului a văzut cum Hatset se ridica iute în picioare.

— Alizayd! a strigat regina.

Și apoi a urmat vacarmul.

Ali s-a prăbușit, căci se sufoca și se zgâria cu unghiile pe gât. Hatset a dat buzna în spațiul destinat bărbaților să ajungă la fiul ei, fără să-i mai pese de buna-cuviință. Zaynab a scos un țipăt, dar, înainte să apuce să fugă după ea, două străjere s-au repezit s-o ia de acolo, gata s-o răstoarne pe Nahri. Cei din Garda Regală făceau același lucru în rândul bărbaților – soldații îl trăgeau de acolo pe Muntadhir, care înlemnise de-a dreptul. *Qaid*-ul își scosese *zulfikar*-ul și îl luase în brațe pe Ghassan, ținându-l strâns, protector.

Nimeni nu a oprit-o pe Hatset. De fapt, a încercat s-o rețină un soldat, dar ea i-a spart în cap pocalul greu pe care îl avea în mână, după care a îngenuncheat lângă Ali, strigându-l pe nume.

Nahri nici nu s-a clintit. Îl vedea în fața ochilor pe Dara, cu chipul brăzdat de lacrimi.

„Vino cu mine! Să plecăm de aici, să plecăm în lume!”

Cenușa lui pe mâinile ei... Cenușa lui pe veșmintele ude ale ucigașului său...

I s-a părut că totul se oprișe în loc: țipetele mulțimii au început să se topească, parcă, iar zgomotele înăbușite scoase de cei care alergau de colo-colo nu s-au mai auzit deloc.

Un bărbat murea în fața ei!

Era o scenă pe care o cunoștea foarte bine de la infirmerie, una cu rude disperate și cu tămăduitori care se grăbeau să dea ajutor. Nahri învățase să nu șovăie, învățase să treacă peste emoții.

Doar era o tămăduitoare, era o nahidă!

Era medic, așa cum își dorise dintotdeauna!

Și în visurile ei – visurile sale nebunești, în care își făcea ucenicia cu cei mai de vază doctori din Istanbul sau în care lucra într-un *bimaristan* celebru din Cairo – în visurile acelea ea nu era un medic care să stea și să se uite cum trăgea să moară cineva sub ochii ei.

Așa c-a sărit în picioare.

Era la jumătatea drumului spre prinț, destul de aproape cât să vadă aburii argintii care ieșeau prin zgârieturile pe care și le făcuse singur, când a lovit-o pecetea lui Suleiman.

Nahri a simțit că îi venea să leșine, că se sufoca, slăbită și amețită de vacarmul vocilor care vorbeau în limbi de neînțeles. A zărit pe chipul lui Ghassan sigiliul strălucitor, apoi Hatset s-a răsucit spre ea, cu pocalul în mână. Nahri a înlemnit.

Ali a început să urle.

Sângele a prins să-i țâșnească din gură și din gât, iar din pielea plesnită și însângerată au început să iasă niște cioburi argintii. De fapt, aburi argintii, și-a dat ea seama. Aburii aceia se transformaseră în metal solid în clipa în care Ghassan făcuse apel la pecete; pentru că erau, probabil, magici.

Ghassan tocmai își ucisese fiul, încercând să-l salveze!

Nahri a rupt-o la fugă.

— Ridică sigiliul! i-a strigat ea regelui. Îl omori!

Ali se zvârcolea, ținându-și mâinile pe gâtul sfâșiat. Nahida s-a așezat în genunchi lângă Hatset, a luat o bucățică de metal și i-a arătat-o reginei îngrozite:

— Uită-te și tu! N-ai văzut schimbarea asta?

Hatset privea, înnebunită, când spre bucata de metal, când spre fiul ei care trăgea să moară, apoi s-a întors spre Ghassan.

— Ridică-l! i-a strigat soțului ei.

Sigiliul a dispărut într-o clipă, iar lui Nahri i-au revenit puterile.

— Ajutați-mă să-l întorc! le-a strigat ea tovarășilor lui Ali, care se apropiaseră în fugă.

I-a băgat un deget pe gât, până când acesta a început să icnească, apoi l-a bătut pe spate și din gura lui a început să curgă sânge negru amestecat cu un lichid argintiu.

— Aduceți-mi o targă! Trebuie să-l duc de-ndată la infirmerie...

Prin fața ochilor ei a zburat un pumnal.

Nahri s-a tras înapoi, dar pumnalul nu fusese îndreptat spre ea. S-a auzit o bufnitură înfundată și un țipăt înăbușit, iar servitorul care îi dăduse suc lui Ali a căzut mort la intrarea în grădină, cu hangerul tovarășei lui Ali împlântat în spate.

Nahida nu avea însă timp să se gândească prea mult la asta!

Ali a deschis ochii când l-au așezat pe o pânză întinsă, ca pe o targă.

Erau negri ca petrolul. La fel de negri ca atunci când fusese posedat de *marid*!

Hatset i-a acoperit cu mâna, poate prea repede.

— Duceți-l la infirmerie! a încuviințat ea, cu o voce tremurătoare.

XIII

NAHRI

A avut nevoie de tot restul nopții pentru a încerca să-l salveze. Deși vomase aproape toată otrava, puținul rămas era așa de rău, încât alerga prin sângele lui, răsucindu-se și devenind solid, după care țâșnea prin pielea lui, spre aer. Nahri abia mai prididea să spargă, să curețe și să vindece bășicile argintii, că de-ndată apărea alta. Când a terminat, în sfârșit, Ali zăcea plin de sânge, iar peste tot erau aruncate feșe pline de lichid argintiu.

Luptându-se cu oboseala, Nahri și-a lipit mâna de fruntea lui udă. A închis ochii, iar senzația aceea ciudată a revenit, ca o perdea neagră, de nepătruns, prin care abia dacă putea să-i audă bătăile inimii. Un miros de sare, de ceva rece și străin.

Dar nicio urmă de otravă nimicitoare! Așa că s-a retras, și-a șters fruntea și a inspirat adânc. Tot trupul i-a fost cuprins de un tremur violent. Era o senzație pe care o avea de multe ori după o tămăduire nahidă foarte grea, căci nervii ei se manifestau abia după ce termina.

— E bine?

Prietenul lui Ali – Lubayd, după cum se recomandase – era cel care îi pusese întrebarea. Era singurul care se afla în cameră cu ea, chiar în dormitorul ei. Ghassan poruncise să stea aici, stăruind ca fiul lui să fie izolat, și, drept răspuns, Nahri îi scosese pe amândoi de acolo, spunându-le că nu putea să lucreze cu ei de față, când erau așa de agitați.

— Cred că da! l-a liniștit.

Cel puțin, așa spera. Avusese de multe ori de-a face cu otrăviri – intenționate sau nu – de când venise în Daevabad, dar niciuna dintre otrăvuri nu fusese atât de rapidă și de puternică. Deși era limpede că vaporii aceia argintii aveau să-l sufocă până la urmă, faptul că se transformaseră în cioburi de metal când Ghassan folosisse pecetea lui

Suleiman... era de o cruzime diabolică, iar Nahri nu avea habar cine ar fi putut născoci ceva atât de sinistru!

Lubayd a dat din cap, cu un aer ușurat, și s-a retras într-un colț al camerei, în timp ce Nahri s-a întors la treabă și s-a aplecat deasupra lui Ali, să cerceteze una dintre rănille de pe pieptul acestuia, unde otrava spărsese pielea periculos de aproape de inimă.

S-a încruntat când a văzut deasupra răni o bucată de piele îngroșată. O cicatrice! O linie frântă, șerpuită, ca și cum carnea i-ar fi fost sfâșiată de o ramură plină de spini.

I s-a pus un ghem în stomac. Fără să se mai gândească de două ori, Nahri a tras lângă ea un lighean pe care Nisreen i-l umpluse cu apă, a înmuiat în acesta o fașă și a început să-i curețe sângele de pe brațe.

Erau cicatrice peste tot!

Pe umăr avea niște găuri, lăsate de niște dinți cât degetul ei mare, probabil! În palma stângă era o adâncitură în formă de cârlig și o cicatrice șerpuitoare, care te trimiteau cu gândul la alge sau la tentacule. Deasupra stomacului erau alte adâncituri, ca și cum ar fi mușcat din el un pește.

Și-a dus mâna la gură, îngrozită! Și-a adus aminte de clipele acelea când Ali urcase din nou pe corabie: de corpul lui acoperit de plante din lac, de botul crocodilului însă prins de umărul său, de cârligele agățate de pielea lui!

Nahri crezuse că murise și fusese atât de speriată că aveau să piară pe dată și ea, și Dara, încât nu se gândise prea mult la ceea ce se întâmplase cu el.

Poveștile despre „Alizayd, Ucigașul *Afshin*-ului”, care circulau prin toată Am Gezira, o făcuseră să creadă că prințul se simțea foarte bine. Iar Nahri nu îl mai văzuse după noaptea aceea de pe corabie.

Dar Nisreen îl văzuse! *Daev*-a fusese aceea care îl tratase pe Ali... Dar ea nu scosese niciodată nicio vorbuliță despre asta!

Nahri s-a îndepărtat de pat, iar, când a trecut pe lângă Lubayd, i-a făcut semn s-o urmeze.

— Trebuie să-i lăsăm o clipă cu el pe părinții lui! i-a spus.

Hatset și Ghassan stăteau în picioare, de o parte și de alta a salonului de lângă iatacul lui *banu nahida*, fără să se privească.

Zaynab și Muntadhir erau între ei, pe o bancă, iar emirul o ținea de mână pe sora lui.

— Se simte bine? a întrebat-o Hatset, cu o voce care îi tremura ușor.

— Deocamdată, i-a răspuns Nahri. Am oprit sângerarea și nu mai are nicio urmă de otravă. Pe care s-o pot simți eu, cel puțin, i-a lămurit.

Ghassan părea să fi îmbătrânit cu o jumătate de veac.

— Știi ce a fost? a vrut să afle ocârmuitorul.

— Nu, i-a spus Nahri sec.

Acela nu era deloc un răspuns pe care ar fi fost bine să încerce să-l ocolească.

— Nu am habar ce-o fi fost, a mărturisit. N-am mai văzut așa ceva și nici nu am citit despre ceva asemănător.

A șovăit, amintindu-și de servitorul care o luase la goană – și de pumnalul care îi oprise fuga.

— Bănuiesc că servitorul acela... a murmurat nahida.

Regele a clătinat din cap, cu un aer sumbru.

— A murit înainte să poată fi luat la întrebări. Unul dintre tovarășii lui Ali a acționat puțin cam pripit!

— Îndrăznesc să spun că doar tovarășilor lui și pripelii lor le datorăm faptul că fiul nostru mai e în viață, s-a oțărât Hatset.

Vocea reginei avusese o asprime pe care Nahri n-o mai simțise niciodată.

Muntadhir s-a ridicat în picioare.

— Prin urmare, va trăi? a iscodit-o el.

Nahri s-a silit să se uite în ochii soțului său și a deslușit limpede emoția din ei.

— O să scape din asta! l-a liniștit.

— Bine.

Vocea lui Muntadhir suna atât de slab și părea așa de tulburată, încât Nahri a văzut cum Hatset se uita la emir cu ochii mijiți de uimire. Tânărul geziri a părut să nu bage de seamă, s-a răsucit brusc pe călcâie și a coborât treptele care duceau spre grădină.

Zaynab a rupt-o la fugă după el.

— Dhiru...! l-a strigat prințesa.

Ghassan a oftat, s-a uitat o clipă în urma fiului său, apoi s-a întors spre Nahri.

— Putem să-l vedem? a întrebat-o pe *banu nahida*.

— Da, a încuviințat Nahri. Trebuie să-i prepar un leac pentru gât. Dar nu care cumva să-l treziți! A pierdut foarte mult sânge. Cred că nici nu ar trebui mișcat de acolo. Lăsați-l să stea aici măcar câteva zile!

Regele a dat din cap și s-a îndreptat spre camera ei.

Hatset a prins-o însă de mână pe Nahri.

— Cu adevărat nu știi nimic despre otrava aia? a întrebat-o regina. Nu există nimic în însemnările vechi ale mamei tale?

— Noi suntem tămăduitori, nu asasini! s-a răstit Nahri. Și-ar însemna să nu fiu în toate mințile dacă m-aș vârî în așa ceva!

— Nu te-nvinovățesc pe tine! a spus Hatset, pe un ton mai blând. Voiam doar să-ți spun că, dacă-ți vine vreo idee... dacă ai vreo *bănuială*... să vii la mine, *banu nahida*!

Zicând acestea, s-a uitat la Nahri cu subînțeles.

— Eu nu sunt precum soțul meu, a adăugat regina încetișor. Știu să răsplătesc loialitatea și nu îi bag în sperieți pe oameni să-mi fie credincioși. Totodată, n-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru fiul meu în noaptea asta!

Apoi i-a dat drumul mâinii și a plecat după Ghassan fără să mai spună nimic.

În timp ce în minte i se învâртеbeau tot soiul de gânduri, Nahri și-a continuat drumul spre infirmerie.

Nisreen deja se apucase de prepararea poţiunii întăritoare şi tocmai puneă o lingură de pulbere portocalie, care era, de fapt, piele de salamandră uscată pe care o pisase într-un mojar de piatră şi pe care o adăuga într-un lichid de culoarea mierii, ce fierbea într-un vas de sticlă aşezat deasupra unei flăcări. Din sticlă a ieşit un norişor de fum, după care amestecul a căpătat o culoare roşu-aprins, tulburător de asemănătoare cu aceea a sângelui omenesc.

— Am început fără tine, i-a strigat bătrâna *daev*-ă peste umăr. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o mână de ajutor! Trebuie să mai fiarbă doar o clipă, două.

Lui Nahri i s-a pus un ghem în stomac de emoţie, văzând-o pe Nisreen, sfătuitoarea ei de încredere, care izbutea să fie întotdeauna cu doi paşi înainte, ghicind parcă mereu când Nahri avea nevoie de ceva. Povăţuitoarea şi dăscăliţa ei, persoana căreia îi împărtăşea toate secretele.

Singura persoană din Daevabad în care credea că putea avea încredere!

S-a dus lângă *daev*-ă şi s-a rezemat cu mâinile de masă, încercând să-şi stăpânească emoţiile care o copleşeau.

— M-ai minţit! i-a spus nahida, încetişor.

Nisreen a ridicat ochii, cu un aer uimit.

— Cum?

— M-ai minţit în legătură cu Ali! a lămurit-o Nahri. În legătură cu ce s-a întâmplat după ce Dara a mu... după noaptea aceea de pe corabie...

Vocea îi tremura când a adăugat:

— Ai spus că Ali nu fusese rănit grav. Ai spus că n-avea decât nişte zgârieturi.

S-a uitat lung la Nisreen, cu uimire, apoi a continuat:

— Nu-i petic de piele mai mare decât palma mea care să nu aibă o cicatrice!

Nisreen a încremenit de-a dreptul.

— O să mă ierţi că nu m-am gândit prea mult la rănilor lui, când Dara şi alţi zece *daev*-i zăceau morţi, iar Ghassan se gândea să te execute! i-a zis bătrâna.

Nahri a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să-mi spui, totuși! a dojenit-o. M-ai repezit când am încercat să vorbesc cu tine despre noaptea aceea, m-ai făcut să mă îndoiesc de propriile amintiri...

— Fiindcă n-am vrut să-ți bați capul cu asta!

Nisreen a lăsat jos mojarul, îndreptându-și toată atenția asupra lui Nahri.

— Doamna mea, ajunseseși să le cânți umbrelor și să-ți tai venele numai și numai să-l aduci înapoi pe Dara! a lămurit-o, cu blândețe. Chiar nu ar fi fost potrivit să afli mai multe.

Nahri a tresărit auzind nemilostivirea cu care îi fusese descrisă suferința, dar ultimele cuvinte spuse de Nisreen tot i-au făcut sângele să-i clocotească în vene și mai multe nu.

— Dacă era sau nu potrivit să știi mai multe, nu tu trebuia să hotărăști! s-a oțărât tânăra nahidă. Nici în legătură cu noaptea aceea, nici cu *bimaristan*-ul sau cu orice altceva!

Și-a ridicat mâinile.

— Nisreen, nu pot accepta una ca asta! s-a plâns Nahri. Am nevoie măcar de o persoană din orașul acesta blestemat în care să pot avea încredere, de o persoană care să-mi spună adevărul, indiferent ce s-ar întâmpla.

Nisreen și-a ferit ochii negri. Când a vorbit din nou, vocea i se înmuiase și de milă, dar și de dezgust.

— Nu știam ce să-ți spun, Nahri! a mărturisit. Când l-au adus, aproape că nici nu-ți mai dădeai seama că e *djinn*. Șuiera și scuipa ca un șarpe! Țipa ceva într-o limbă pe care nimeni n-o știa! Lucrurile acelea prinse de pielea lui ne-au atacat când am încercat să le îndepărtăm! Am fost siliți să-l legăm, după ce a încercat să-și strângă de gât propriul tată!

Nahri a gogonat ochii, de uimire, dar era limpede că Nisreen nu terminase.

— De ce crezi că s-a prăbușit tavanul infirmeriei tale? a întrebat-o *daev*-a.

A arătat cu capul în sus, cu un gest violent.

— Alizayd a fost de vină! Sau, mă rog, orice-o fi fost în Alizayd.

Apoi bătrâna i-a vorbit mai încetișor:

— Am stat pe lângă mama ta și pe lângă unchiul tău un veac și jumătate, și am fost martoră la lucruri de neînchipuit, dar, *banu Nahri*... nimic nu se compară cu ceea ce am văzut că i s-a întâmplat lui Alizayd al Qahtani!

Zicând acestea, *daev*-a și-a întins mâna înmănușată spre vasul de sticlă cu lichid fierbinte, a turnat poțiunea într-o cupă de jad, apoi i-a întins-o lui Nahri.

— Prietenia ta cu el a fost o slăbiciune pe care n-ar fi trebuit să ți-o îngădui, iar acum prințul reprezintă un pericol pe care nici nu-l poți pricepe!

Nahri nu a făcut nicio mișcare să ia cupa.

— Gustă! a îndemnat-o.

Nisreen s-a holbat la ea și-a spus, uimită:

— *Ce face?*

— Gustă poțiunea! a repetat *nahida*, de neînduplecat.

Nahri a făcut un gest smucit cu capul spre ușă.

— Dacă nu, să ieși afară din infirmeria mea imediat!

Fără să-și ia ochii de la ea, Nisreen a dus cupa la buze și a luat o înghițitură. Apoi a trântit cupa pe masă.

— Niciodată nu te-aș pune în pericol în halul ăsta, *banu nahida*, așa să știi! Niciodată! a încredințat-o bătrâna.

— Știi cine ar fi putut face o astfel de otravă?

Ochii negri ai lui Nisreen nici măcar nu au clipit când i-a răspuns:

— Nu.

Nahri a luat cupa. Îi tremurau mâinile.

— Mi-ai fi spus, dac-ai fi știut? a iscodit-o mai departe pe povățuitoarea ei. Sau acesta ar fi fost un alt adevăr pe care nu l-aș fi putut suporta?

Nisreen a spus cu un oftat:

— Nahri...!

Dar *banu nahida* deja se răsucise pe călcâie și plecase.

Lubayd stătea pe treptele pavilionului, la o oarecare distanță de intrarea în dormitorul lui *banu nahida*.

— Nu i-aș întrerupe, dac-aș fi în locul tău! a prevenit-o.

Nahri a trecut pe lângă el.

— *Ei* sunt cei care mă întrerup *pe mine*, i-a spus.

A mers mai departe spre camera ei, dar s-a oprit în fața draperiei care acoperea ușa, în umbra trandafirilor agățători. Auzea dinăuntru vocile cuplului regal.

— ...Ar trebui să arzi în flăcările iadului fiindcă l-ai pedepsit pe fiul tău să aibă o astfel de soartă! Avea doar optsprezece ani, Ghassan! *Optsprezece ani*, și tu l-ai trimis să moară în Am Gezira, după ce fusese torturat de un monstru din lac!

— Crezi că eu am vrut una ca asta? a șuierat Ghassan. Am trei copii, Hatset! Am de treizeci de mii de ori mai mulți supuși! Pe primul loc însă este și va fi mereu Daevabadul! Ți-am spus asta de nenumărate ori! Trebuia să ai grijă de el înainte ca neamurile tale și prietenii lor cu sânge spurcat să-l momească să mă trădeze!

Nahri a încremenit, înțelegând bine că era martoră la cearta celor mai puternici *djinn*-i din Orașul de bronz și că acest lucru i-ar fi putut aduce chiar și moartea!

Dar, pur și simplu, nu se putea clinti din loc.

Și Hatset încă nu terminase.

— „Pe primul loc însă este și va fi mereu Daevabadul”! a repetat regina, în zeflemea. Frumose cuvinte pentru-un ocârmuitor care face tot ce poate pentru a distruge toate lucrurile pentru care au luptat străbunii noștri! Îi lași pe *shafiț*-i să fie vânduți ca sclavi celui care dă un preț mai mare, în timp ce emirul tău moare înecat în băutură!

— Muntadhir nu „moare înecat în băutură”! s-a oțărât Ghassan, apărându-și fiul. Întotdeauna a fost

mai capabil decât ai crezut tu! El face pace cu *daev*-ii, pacea de mult așteptată.

— Asta nu-i pace! s-a stropșit Hatset, în a cărei voce se citeau și furia, și exasperarea. Când o să pricepi? *Daev*-ii nu vor pacea ta, vor să dispărem de-a dreptul! Manizheh te disprețuiește, Marele tău Vizir ți-ar tăia gâtul în somn dacă ar putea, iar fătucă aia pe care ai silit-o să se mărite cu Muntadhir n-o să uite niciodată ce i-ai făcut! În clipa în care va rămâne grea, *tu* vei fi cel otrăvit. Ea și cei din familia Pramukh îl vor arunca pe Muntadhir în bârlogul opiomanilor și, uite-așa, o să ne trezim din nou sub stăpânirea nahizilor! Vocea i-a căpătat un ton amenințător când a adăugat: Iar *daev*-ii ne vor face să plătim cu sânge pentru tot ce le-a făcut familia ta.

Nahri s-a dat un pas înapoi, ducându-și mâna la gură de uimire. Regina tocmai pusese cap la cap, într-un mod deschis și oribil, ițele unui viitor la care Nahri nici nu îndrăznise să se gândească vreodată! Iar tapiseria aceea, prezentată de altcineva, arăta groaznic! Ca un plan bine cumpănit de război, când Nahri nu voia decât să le facă dreptate celor din tribul ei!

„Tot dreptate voia și Dara, nu-i așa? Și uite ce preț a fost dispus să plătească!”

Nahri a înghițit în sec, simțind cum i se înmuiau picioarele.

Ghassan a ridicat vocea:

— Și de-asta Alizayd vorbește și face ce face! De-asta se repede fără minte să sară-n ajutorul tuturor *shafî*-ilor pe care îi întâlnește! Numai și numai din cauza ta!

— Din cauză că vrea să-ndrepte lucrurile, iar tu nu-i spui decât să-și țină gura și să mânuiască arma! Am auzit ce povești sosesc din Am Gezira. În cinci ani a făcut pentru cei de acolo mai mult bine decât ai izbutit tu în cincizeci!

Vocea lui Ghassan era plină de dispreț când i-a răspuns:

— Nu stăpânește *el* în Am Gezira, așa cum ai vrea tu, nevastă! Să nu crezi că sunt chiar atât de prost! Și n-o să te mai las să te bagi iarăși! Data viitoare când vei întrece măsura, te voi trimite înapoi în Ta Ntry! Pentru totdeauna! N-o să-ți mai vezi niciodată copiii.

S-a lăsat un moment de tăcere înainte ca regina să răspundă:

— Am ajuns și la asta, Ghassan?

Vocea ei avea o liniște care îți dădea fiori când a completat:

— Ai ajuns să o ameninți astfel pe mama copiilor tăi? De-asta te urăște toată lumea!

Nahri a auzit ușa deschizându-se.

— Și mă doare inima când mă gândesc ce bărbat ai fost cândva!

Ușa s-a închis. Nahri s-a aplecat, s-a uitat printre trandafiri și l-a văzut pe Ghassan privindu-și fiul care zăcea fără cunoștință. Apoi a inspirat adânc și a plecat, în foșnetul veșmintelor negre.

Nahri tremura când a intrat în cameră.

„Ar fi trebuit să cer și mai mult ca zestre!” s-a gândit ea pe neașteptate.

Nu fusese plătită îndeajuns de mult pentru a se căsători cu cineva din familia aia!

S-a apropiat de Ali. În lumina focului se vedea cum pieptul lui se ridica și cobora ușor, iar ea și-a amintit de noaptea când îl tămăduise pentru prima oară. Dar și de aceea liniștită când ea îl ucisese, fără să vrea, pe primul său pacient, doar pentru ca apoi să-l salveze pe prinț, de clipele acelea în care fusese nevoită să recunoască în sinea ei, cu nemulțumire, că bărbatul despre care se încăpățâna să spună că era doar un oarecare ajunsese să-i fie aproape prieten. Nahri a strâns din pleoape.

Ali și Nisreen...

Muntadhir...

Dara...

Toți cei cărora le permisesese să zărească, oarecum, ceva în spatele zidurilor pe care Muntadhir o

acuzase că le ridicase în jurul inimii sale o mințiseră sau se folosiseră de ea!

La un moment dat, Nahri se temuse că ea însăși era de vină, că îi dăunase faptul că ea crescuse singură pe străzile din Cairo, având niște puteri care îi înspăimântau pe toți, și că toate necazurile acelea o transformaseră într-o persoană care nu avea habar cum să-și facă relații adevărate.

Dar nu era vina ei! Sau, cel puțin, *nu numai* a ei!

De vină era Daevabadul! Orașul de bronz era acela care îi strivea pe toți, de la tiranul care le era ocârmuitor, până la muncitorul *shafî* care lucra grăbit în grădina infirmeriei!

Frica și ura puseseră stăpânire pe oraș... Frica și ura adunate după veacuri întregi de vărsare de sânge și de suferințe!

Acela era un oraș în care toată lumea era atât de ocupată să supraviețuiască și să aibă grijă ca toți cei dragi să supraviețuiască, încât nu mai era loc pentru încredere!

A răsuflat adânc, apoi a deschis ochii și l-a văzut pe Ali cum se zvârcolea în somn. Fața lui era schimonosită de durere și din gâtul lui se auzea o hârâială. Vederea lui i-a alungat gândurile negre și i-a adus aminte de poțiunea pe care o mai ținea încă în mână. Munca ei nu se terminase încă!

Și-a tras un taburet capitonat mai aproape de bolnav. În afară de cicatrice, Ali părea să fi dus o viață mult mai grea în Am Gezira decât și-ar fi închipuit ea, căci trupul lui era slab și ciolănos, iar unghiile îi erau roase din carne. Nahida s-a încruntat când a zărit un alt semn, chiar sub bărbie. Nu semăna cu urma rănilor zimțate lăsate de *marid*, căci era o tăietură netedă.

„Ai zice c-a vrut cineva să-i taie gâtul!” și-a zis.

Dar Nahri nu-și închipuia că ar fi putut fi cineva chiar atât de nesăbuit, încât să încerce să ucidă un prinț Al Qahtani în inima deșertului Am Gezira!

Nahida și-a întins mâna să-i atingă bărbia și i-a simțit pielea jilavă sub degete când i-a întors capul pentru a-i putea cerceta un alt petec de pielea plină

cu cicatrice, de pe tâmplă. Nu se mai distingea urma stelei cu opt colțuri, care fusese desenată acolo – un fel de sigiliu al lui Suleiman, așa cum făceau *mariz-ii* –, dar ea nu uitase că în noaptea aceea văzuse limpede semnul.

S-a uitat la el, gânditoare.

„Ce ți-au făcut, oare?”

Și poate că întrebarea chiar mai importantă era: *de ce?*

De ce vruseseră *mariz-ii* atât de mult să-l ucidă pe Dara?

Chiar în clipa aceea, Nahri a zărit cu coada ochiului o mișcare lângă mâna ei și a tresărit.

Poțiunea din cupă se mișca de-a dreptul, iar la suprafața lichidului apăruseră unde, ca și cum ar fi căzut acolo picături nevăzute!

Ali a deschis ochii pe neașteptate, iar privirea lui arăta că era amețit și mistuit de febră. A încercat să tragă aer în piept, dar a început să tușească, cu fața schimonosită de durere.

Nahri s-a mișcat cu iuțeală.

— Bea asta! i-a poruncit, strecurându-și mâna sub ceafa lui, să-i ridice capul. Nu, nu încerca să vorbești! a adăugat nahida, văzându-l că-și mișca buzele. Ai gâtul sfâșiat. Până și tu trebuie să fii în stare să-ți ții gura un pic!

L-a ajutat apoi să înghită toată poțiunea întăritoare din cupă. Ali tremura rău de tot și, după ce a terminat de băut, l-a așezat ușor înapoi pe pernă.

— Simți că ai ceva ascuțit în tine? l-a întrebat *banu nahida*. Simți ceva ca un zumzet sub piele?

— Nu, i-a răspuns el, răgușit. Ce... ce s-a întâmplat?

— Cineva a încercat să te ucidă. Nu-ncape îndoială!

Pe fața lui se citea de-acum disperarea.

— A! a șoptit prințul, coborându-și privirea spre mâini. Vasăzică, îndrăznesc până și-n Daevabad! a adăugat el cu o resemnare plină de amărăciune, care a uimit-o pe Nahri.

Poțiunea revigorantă își făcea efectul, iar vocea lui, deși îndurerată, era mai clară, când a îngăimat:

— Am crezut c-au încetat!

Nahri s-a încruntat.

— Cine să înceteze? l-a întrebat.

Ali a clătinat din cap, greoi.

— Nu contează, i-a zis prințul, apoi și-a ridicat spre ea ochii, privind-o cu îngrijorare. A mai fost rănit cineva? Mama...?

— Mama ta se simte bine.

Era o minciună, desigur, doar Hatset își văzuse fiul gata să moară în brațele ei!

— N-a mai fost nimeni rănit, dar servitorul care ți-a adus băutura a fost ucis când încerca să fugă.

Ali părea îndurerat.

— Nu trebuiau să facă asta! a bâiguit el. Era doar un băiețel.

Și-a acoperit gura cu palma când a început din nou să tușească, iar, după ce și-a coborât-o, era pătată de sânge.

Nahri a umplut din nou pocalul cu apă din carafă.

— Bea! i-a cerut, punându-i cupa în mână. O să te mai usture gâtul câteva zile, bănuiesc. Am făcut tot ce am putut, dar otrava a fost mult prea puternică!

Prințul a luat o gură de apă, fără să-și desprindă ochii de la nahidă.

— Am crezut că tu ai făcut asta! a spus el încetișor.

Nahri s-a retras puțin, furioasă pe ea însăși fiindcă acuzația aceea îi producea atâta durere!

— Da, știu! s-a oțărât nahida. Tu și toți ceilalți! Cei din neamul tău nu ascund deloc ce cred despre mine!

În ochii lui se citea de acum vinovăția.

— Nu asta am vrut să spun, a murmurat.

Zicând acestea, prințul a lăsat cupa jos, trecându-și degetul mare peste buza acesteia.

— Am vrut doar să zic că nu te-aș condamna dacă ai vrea să mă vezi mort.

— Să vreau să te văd mort și să te omor eu însămi sunt două lucruri cu totul și cu totul diferite, s-a

stropșit nahida, cu asprime. Iar eu, una, nu sunt o ucigașă!

— Nu, nu ești! a încuviințat Ali. Ești o tămăduitoare.

S-a uitat iar în ochii ei.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața! a murmurat.

Și-a mușcat limba, și pe fața lui se putea citi o brumă de veselie deznădăjduită când a adăugat:

— Cred că e a patra oară!

Nahri s-a silit să nu-și schimbe expresia, blestemându-se în gând că o parte din ea se înmuiase cu totul la auzul vorbelor lui. Cu răsuflarea-i șuierătoare și ochii aprinși de durere, Ali nu arăta deloc în clipa aceea precum „Ucigașul *Afshin*-ului”, ci, mai degrabă, părea doar bolnav și slab – un pacient care avea nevoie de ea. Un vechi prieten căruia îi fusese dor de ea.

„O slăbiciune!” și-a spus.

Neavând încredere că-și va putea stăpâni sentimentele, Nahri s-a ridicat brusc.

— Este de datoria mea, i-a răspuns ea cu răceală. Nimic mai mult!

S-a întors pe călcâie să plece.

— O să vină un servitor să-ți aducă niște haine curate, i-a zis. Mai am și alți pacienți.

— Nahri, stai puțin! i-a cerut, cu o voce răgușită. Te rog!

Nahida s-a oprit, deși se ura nespus de mult pentru c-o făcuse.

— Nu mai vreau să fac asta cu tine, Ali!

— Nici dacă ți-aș spune c-ai avut dreptate?

Nahri s-a uitat la el.

— Poftim?

Ali i-a aruncat o privire stăruitoare și a spus apăsător:

— Ai avut dreptate! În legătură cu noaptea aceea, cu corabia...

Pe chipul lui nu se mai citea decât rușinea când a îngăimat:

— Știam că soldații din Garda Regală ne așteptau acolo.

Ea a clătinat din cap.

— Mă bucur să văd că ești la fel de brutal când spui adevărul, pe cât ai fost când mințai!

Prințul a încercat să se ridice în capul oaselor și a tresărit de durere.

— Nu știam ce altceva să fac, Nahri! Nu m-am luptat niciodată cu cineva care se putea folosi de magie așa cum făcea Darayavahoush. Nici nu auzisem că ar putea să existe cineva care să izbutească să se folosească astfel de magie. Dar știam... atâtea alte lucruri despre el!

Pe chipul lui se citea că simțea o uriașă părere de rău.

— Toate cărțile acelea pe care nu te-am lăsat să le citești... Dacă te-ar fi luat, dacă m-ar fi ucis... popoarele noastre ar fi pornit la război...

Ali s-a cutremurat.

— Iar eu, unul, știam prea bine ce fel de lucruri făcuse *afshin*-ul pe timp de război.

„Nahri, știi de ce oamenii îi spun «Flagelul din Qui-zi?»” și-a amintit ea cum o întrebase.

Remușcările acelea care păruseră întotdeauna să-l învăluie pe Dara ca o mantie, teamă fățișă pe care simpla rostirea a numelui său le-o provoca tuturor...

— N-ar fi pornit un război, a încercat ea să stăruie, cu vocea răgușită de emoție. Nu l-aș fi lăsat eu!

Dar chiar când rostea cuvintele acelea, și-a dat seama că nu le credea nici ea pe deplin.

Nu degeaba acuzațiile lui Muntadhir o răniseră atât de adânc!

Pentru că în noaptea aceea îngrozitoare, deznădăjduitul Dara îi arătase cât de departe putea merge! Îi forțase mâna, așa cum nu crezuse că ar fi fost în stare s-o facă vreodată și, pe deasupra, cu o brutalitate care o înfricoșase!

Și cumva, în sinea ei, încă se mai întreba dacă nu s-ar fi cuvenit să-și fi dat seama de asta mai devreme!

— Nu puteam să-mi asum riscul acesta! i-a mărturisit prințul.

Ali era tras la față și fruntea îi era udă de sudoare.

— Nu ești singura care are o datorie de-ndeplinit!

Tăcerea s-a așternut între ei. Nahri se străduia din răputeri să-și păstreze calmul, înfuriată la culme de faptul că acea mărturisire chinuită o impresiona atât de mult.

Aproape că ar fi vrut să-l creadă!

Să fie pe deplin încredințată că băiatul acela care o învățase să invoce o flacăra fusese sincer și că bărbatul care devenise el de-acum nu o păcălea din nou! Să creadă că nu toți și toate din orașul acela nenorocit erau nedemni de încredere!

„O slăbiciune!” și-a amintit Nahri, alungându-și pe dată gândurile acelea și străduindu-se să nu ia în seamă singurătatea care îi încheștase pieptul și căreia îi dăduseră naștere tocmai dorințele acelea.

— Și cu restul cum rămâne?

El a clipit, nedumerit.

— Care restul? a întrebat-o.

— *Mariz*-ii, l-a lămurit, cu o voce mai calmă.

Ali s-a uitat la Nahri, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzise, apoi și-a întors palmele, arătându-și cicatricele.

— Nu poți să crezi că eu mi-am dorit astea! mai-mai c-a strigat.

— Nu, ce voiau *mariz*-ii? De ce s-au folosit de tine să-l ucidă pe Dara?

Ali s-a înfiorat.

— Știi, n-am avut o discuție adevărată cu ei, acolo, jos, pe fundul lacului... Ei doar mi-au arătat niște imagini: distrugerea orașului Daevabad, a ținutului Am Gezira... Îmi spuneau că Dara le va nimici. Mi-l arătau cum o făcea... numai că *afshin*-ul nu semăna cu el însuși...

Nahri și-a mijit ochii, neînțelegând.

— Cum adică?

Ali s-a încruntat, ca și cum ar fi încercat să-și amintească mai bine totul, apoi a adăugat:

— Mi l-au arătat transformându-se în... ceva. Pielea și ochii lui erau ca focul, la mâini avea gheare negre...

Nahri a simțit c-o treceau fiori de gheață pe șira spinării auzind acea descriere.

— Ți l-au arătat transformat într-un ifrit?

— Nu știu sigur, i-a răspuns Ali. Încerc să nu mă gândesc prea mult la noaptea aceea...

„Nu ești singurul!” și-a zis nahida în sinea sa, apoi s-a uitat țintă la prinț.

Între cei doi s-a așternut apoi o tăcere încărcată de bănuieli, de încordare...

Nahri parcă vedea cu ochii minții lucrurile îngrozitoare petrecute în noaptea aceea – una la care încercase din răspuț să nu se mai gândească – și se simțea mult mai vulnerabilă decât și-ar fi dorit.

Dar era o vulnerabilitate pe care o deslușea limpede și pe chipul lui Ali și, cu toate că inima ei o îndemna să iasă din camera aceea cât mai repede, nu putea să dea cu piciorul ocaziei de a afla mai multe lucruri despre prăpastia periculoasă care se căsca tot mai mult în familia care îi controla viața.

— De ce te-ai întors în Daevabad, Alizayd? l-a întrebat direct.

Ali a avut o șovăire, dar a răspuns:

— Un negustor ayaanle, văr cu mine, s-a îmbolnăvit în timp ce traversa Am Gezira.

A ridicat din umeri – o încercare jalnică de a părea degajat.

— I-am făcut favoarea să-i aduc eu marfa până aici, gândindu-mă că așa voi avea și bucuria de a petrece Navasatemul cu familia mea, a încheiat.

— Sunt sigură că știi să minți mai bine de-atât.

El a roșit, dar a adăugat:

— De-asta sunt aici. Nu-i nimic altceva la mijloc.

Nahri s-a apropiat de el.

— Mama ta pare să creadă totuși c-ar fi și altceva. Și Muntadhir pare să creadă că mai e ceva la mijloc!

Ali s-a uitat iute la ea.

— Niciodată nu i-aș face rău fratelui meu, s-a oțărât el.

Cuvintele lui au părut să plutească între ei câteva clipe; Nahri și-a încrucișat mâinile la piept și i-a susținut privirea până când el s-a uitat în altă parte, tot rușinat parcă.

Ochii lui s-au oprit asupra teancului de cărți puse alandala pe măsuta de lângă pat. Și-a dres glasul și-a întrebat-o:

— Ăăă... citești ceva interesant?

Nahri și-a dat ochii peste cap auzind încercarea lui evidentă de a schimba subiectul.

— Nu-i ceva care să te intereseze pe tine! s-a stropșit.

Deși, de fapt, era ceva care n-ar fi trebuit s-o intereseze nici pe ea! Căci, oricum, nu avea să ajungă niciodată să reconstruiască *bimaristan*-ul nahizilor, darămite să-l găsească pe misteriosul chirurg *shafît* care ar fi vrut să lucreze cu ea!

Naiv ca întotdeauna, Ali nu a părut să observe răutatea din vorbele ei.

— Cine e Ibn Butlan? a întrebat el, aplecându-se peste carte să citească literele arabe de pe copertă. *Banchetul Vracilor?*

Nahri a luat brațul de cărți cu un gest posesiv.

— Vezi-ți de treaba ta! s-a oțărât la el. Parcă tocmai plângeai c-a trebuit să-ți salvez viața de atâtea ori! Măcar pentru asta și-ar trebui să nu-ți bagi nasul în treburile mele!

Vorbele ei i-au închis gura pe dată, numai că, în timp ce mergea să arunce cărțile pe un divan, lui Nahri i-a venit o idee.

Păi, Ali chiar îi era dator! Și-a adus aminte de discuția pe care o avusese Ghassan cu Hatset. Ali era nesăbuit când era vorba de *shafît*-i, se repezise să facă nu prea știa ce fără să se gândească...

Și-a îndreptat spatele și s-a întors spre el.

— Tu cunoști bine Cartierul *Shafît*, nu-i așa? l-a întrebat.

Prințul a ridicat din sprâncene, nedumerit.

— Da... adică, așa cred.

Nahri a încercat să-și stăpânească emoția pe care o simțea cum sporea.

„Nu! E un lucru nebunesc!”

Dacă ar avea capul pe umeri, s-ar ține departe de Ali și nu i-ar pomeni nimic despre *bimaristan*!

„Și o să faci asta mereu?”

Avea, oare, de gând să-l lase pe Ghassan să-i spulbere speranța într-un viitor mai bun, să-l lase să devină acea amenințare de care îi pomenise Hatset? Asta era viața pe care voia să o aibă în Daevabad?

Ali s-a chircit.

— De ce te uiți așa la mine? Mă sperii, i-a mărturisit războinicul geziri.

Ea s-a strâmbat.

— Nu mă uit în niciun fel, s-a oțărât la el. Nu mă cunoști.

A luat cupa cu un gest brusc.

— O să-ți trimit ceva de mâncare, l-a încredințat. Dacă mai pui mâna pe cărțile mele, o să-ți bag păianjeni de gheață în cafea.

Pe fața lui se vedea nedumerirea când a zis:

— Nu înțeleg!

— Ai o datorie față de mine, Al Qahtani! i-a strigat.

Nahri s-a îndepărtat cu pași mari și a deschis ușa.

— N-am de gând să te las să scapi fără s-o plătești cu vârful și îndesat.

XIV DARA

Pe iscoadele geziri le țineau într-o colibă din nuiele, iar Dara avea grijă ca acestea să fie mereu ude și acoperite de zăpadă. La început, le făcuse prizonierilor un cortuleț, un adăpost în care să le fie cald, dar cei doi îi răsplătiseră grija dând foc pânzei în miez de noapte și înarmându-se cu bețele care o susținuseră, după care doi dintre războinicii *afshin*-ului se aleseseră cu oasele rupte în urma încercării de a evada a celor doi. Orice s-ar fi spus despre ei, gezirii erau un neam de *djinn*-i vicleni, care știau cum să supraviețuiască în cele mai crunte condiții, iar Dara nu avea de gând să le mai ofere șansa de a scăpa.

S-a apropiat de colibă, sfărâmând zăpada înghețată sub ghetete, și a strigat la ei:

— Abu Sayf, spune-i tovarășului tău că, dacă aruncă iar în mine cu piatra, de data asta o să i-o bag pe gât!

Înăuntru s-a stârnit o discuție aprinsă în geziriyya după ce a terminat Dara de vorbit: Abu Sayf părea epuizat și sâcâit, iar tânărul lui tovarăș, care refuza și acum să-și dezvăluie numele, era de-a dreptul furios. În cele din urmă, Abu Sayf a spus tare:

— Intră, *afshin*-ule!

Dara s-a aplecat și a intrat, clipind des în lumina chioară. Duhnea și era frig, putea a soldați nespălați și a sânge.

După ultima lor pățanie, *djinn*-ii fuseseră ținuți în lanțuri și li se dăduseră păaturi numai în noapțile geroase. Și, dacă Dara înțelegea că era nevoie de niște măsuri de siguranță, condițiile grele în care stăteau cei doi îl tulburau. Nu îi luase pe Abu Sayf și pe tovarășul lui de pe câmpul de luptă, ca pe niște războinici. Erau doar iscoade: un tânăr pe care Dara îl bănuia că era la prima lui misiune și un bătrân războinic gata să fie lăsat la vatră.

— A, ia te uită, e chiar Shaitan în persoană! a spus tânărul *djinn* cu aprindere, după ce a intrat Dara.

Părea să aibă febră, dar privirea lui era încărcată de toată ura de care era capabil.

Dara s-a uitat la el cu o căutătură pe măsură, apoi a îngenuncheat și a lăsat jos tipsia pe care o adusese, împingând-o la picioarele tânărului.

— Micul dejun, l-a lămurit.

S-a uitat la Abu Sayf.

— Cum te simți? l-a întrebat.

— Cam înțepenit, a mărturisit Abu Sayf. Luptătorii tăi încep să devină mai pricepuți.

— Un lucru pentru care trebuie să-ți mulțumesc.

Tânărul geziri a pufnit.

— Să-i mulțumești? I-ai spus c-o să mă omori prin flagelare dacă nu se luptă cu banda ta de trădători!

Abu Sayf i-a aruncat o privire, i-a spus ceva în limba lor de neînțeles, apoi a făcut semn cu bărbia spre tipsisie.

— Asta-i pentru noi?

— E pentru el.

Dara s-a apropiat de Abu Sayf și i-a desfăcut lanțurile.

— Vino cu mine! l-a îndemnat pe bătrân. O plimbare o să-ți mai dezmoștească picioarele.

Dara l-a scos afară pe bărbat și l-a condus spre cortul lui, aproape gol, potrivit pentru cineva care nu își găsea nicăieri locul. A aprins din nou focul, pocnind din degete, și i-a făcut semn lui Abu Sayf să se așeze pe covor.

Bătrânul geziri s-a așezat și a început să-și frece mâinile deasupra focului.

— Mulțumesc!

— Pentru puțin, i-a răspuns Dara, așezându-se în fața lui.

A pocnit iar din degete, făcând să apară o tipsisie cu mâncare aburindă și cu pâine caldă. Folosirea magiei, atunci când se afla în forma lui umană, făcea să-i bubue capul, dar i se părea că bărbatul acela

merită durerea. Era prima oară când îl invita pe Abu Sayf în cortul său, dar nu era prima oară când stăteau de vorbă. Poate că îi era dușman, dar faptul că Abu Sayf vorbea bine limba divasti și că slujise două secole în armata *djinn*-ilor îl făceau o companie plăcută. Dara ținea mult la tinerii lui soldați și îi era credincios lui Manizheh, dar, pe ochiul lui Suleiman, uneori își dorea și el să admire munții sau să schimbe câteva cuvinte despre cai cu un bătrân la fel de sătul de războaie ca și el.

Dara i-a întins o pelerină.

— Ia asta! l-a îndemnat. A fost tare frig!

A clătinat din cap.

— Aș vrea să mă lași să-ți fac un cort ca lumea. Tovarășul tău e un idiot.

Abu Sayf a tras spre el tipsia cu mâncare și a rupt o bucată de pâine.

— Prefer să stau cu aceia din tribul meu. Nu se simte prea bine.

Pe chipul lui se putea citi o neliniște tristă.

— Îi e dor de familia lui, l-a lămurit pe *afshin*. A aflat că soția lui e însărcinată cu primul lui fiu chiar în ziua în care am primit misiunea.

S-a uitat la Dara.

— Și a rămas în Daevabad. Se teme pentru ea.

Dara a încercat să-și înăbușe sentimentul de vinovăție. Războinicii își lasă mereu soțiile acasă; făcea parte din datoria lor.

— Dac-ar fi rămas în Am Gezira, acolo unde e locul vostru, ar fi în siguranță, i-a sugerat, silindu-se să se prefacă mai convins decât era.

Abu Sayf nu a mușcat momeala, însă. Niciodată nu o făcea. Dara bănuia că era un războinic din cap până în picioare, care nu avea niciun interes să apere o guvernare în care avea prea puține de spus.

— *Banu nahida* ta a venit din nou să ne ia sânge, i-a spus *afsifn*-ului, în loc de orice altceva. Și nu mi-a înapoiat amuleta prietenului meu.

Auzind asta, Dara a luat pocalul lui și s-a uitat cum se umplea cu vin de curmale, la porunca lui mută.

— Sunt sigur că nu e nimic.

De fapt, habar nu avea ce făcea Manizheh cu amuletele, iar taina ei începea să-l agaseze.

— Oamenii tăi spun că vrea să facă experimente pe noi. Să ne fiarbă de vii și să ne macine oasele pentru poțiuni ei.

În vocea războinicului geziri se citea de acum teama.

— Ei spun că poate să prindă sufletul cuiva precum ifriții și să-l țină așa, legat, să nu mai poată vedea niciodată paradisul.

Dara a încercat să-și păstreze calmul, dar furia pe soldații lui – și pe el însuși, pentru că nu văzuse cum se purtau până atunci – începuse să se tot strângă în el. În tabăra lor exista multă ură îndreptată împotriva *djinn*-ilor și a *shafî*-ilor: la urma urmei, mulți dintre cei care o urmau pe Manizheh avuseseră de suferit de pe urma acestora! Iar *afshin*-ul era silit să recunoască: nu se gândise prea mult la asta când fusese readus prima oară la viață. Cu paisprezece veacuri în urmă, când el însuși se răzvrătise, și Dara, și tovarășii lui care supraviețuiseră simțiseră aceeași ură – și comiseseră aceleași acte crunte de răzbunare. Dar, pe atunci, fuseseră copleșiți de suferință din cauza devastării Daevabadului și încercaseră, cu disperare, să salveze ce mai rămăsese din tribul lor. Dar acum nu mai era aceeași situație.

Și-a dres glasul.

— Îmi pare rău s-aud că tovarășii mei v-au chinuit povestindu-vă asemenea lucruri! Crede-mă când îți spun c-o să stau de vorbă cu ei.

A oftat, încercând să schimbe subiectul.

— Pot să te întreb ce anume te-a ținut atât de mult timp în această parte a ținutului Daevastana? Mi-ai spus c-ai trăit aici o jumătate de veac, așa-i? Nu pare să fie postul ideal pentru un bărbat din deșert.

Abu Sayf a schițat un zâmbet.

— A ajuns să-mi placă zăpada, chiar dacă gerul e așa de rău! Și părinții soției mele sunt de-aici.

— Puteai să-ți fi ales un post în Daevabad și să-i fi luat și pe ei acolo.

Bărbatul a râs.

— Se vede că n-ai avut niciodată socri, dacă poți spune așa ceva!

Cuvintele lui l-au atins puțin.

— Nu, i-a răspuns Dara. N-am fost niciodată căsătorit.

— Nu ți-a furat nimeni inima?

— Ba da, a spus încet. Dar nu puteam să-i ofer viitorul pe care l-ar fi meritat.

Abu Sayf a ridicat din umeri.

— Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt când vine vorba de socri. Și, oricum, nici nu am vrut un post în Daevabad. Aș fi primit ordine la care nu mi-ar fi plăcut să mă supun.

Dara s-a uitat la el.

— Vorbești din experiență?

Celălalt a dat din cap.

— Am luptat în războiul regelui Khader când am fost tânăr.

— Khader a fost tatăl lui Ghassan, nu?

— Întocmai! În timpul domniei lui, cu vreo două sute de ani în urmă, cei din partea de apus a ținutului Qart Sahar au vrut să se separe.

Dara și-a dat ochii peste cap.

— Sahraynii au obiceiul acesta! a zis *afshin*-ul. Au mai încercat să facă asta chiar înainte să mă nasc eu.

Abu Sayf și-a făcut gura punga.

— Dacă e să fim sinceri... separarea asta era ceva la modă pe vremea ta!

Dara a scos un mârâit aproape drept răspuns. Dacă i-ar fi spus asta orice alt *djinn*, s-ar fi înfuriat, dar, cum Abu Sayf era prizonierul lui, și-a ținut gura.

— Ai dreptate. Vasăzică, ai luptat cu sahraynii?

— Nu știu dacă se poate spune că „am luptat”, i-a răspuns Abu Sayf. Ne-au trimis acolo să distrugem și să băgăm groaza în câteva sătucuri de pe coastă.

A clătinat din cap.

— Niște locuri uimitoare! a continuat bătrâna iscoadă. Își construiseră casele din nisipul de pe fundul mării, pe care îl topiseră, îl preschimbaseră în sticlă și cu ea își ridicaseră casele de-a lungul coastei. Dacă dădeai covorul la o parte, vedeai cum înotau peștii sub picioarele tale... și cum lucea sticla aceea în soare când am ajuns noi...!

În ochi i se citea nostalgia.

— Le-am distrus pe toate, firește! a murmurat geririul. Le-am ars corăbiile, le-am aruncat în mare căpeteniile legate fedeleș și le-am luat băieții pentru Garda Regală. Khader era un domnitor crud.

— Te-ai supus unui ordin, nimic mai mult!

— Probabil că da, a îngăimat Abu Sayf încet. Dar n-am putut să cred că era bine ce făcusem. Ne-a luat câteva luni să ajungem acolo și eu nu am priceput niciodată cum putea fi amenințat Daevabadul de niște sătucuri de la capătul lumii. N-am înțeles ce legătură aveau cătunele acelea cu Orașul de bronz.

Dara s-a foit puțin, fiindcă nu îi plăcea faptul că, în fond, ajunsese să ia apărarea unui Al Qahtani.

— Sunt sigur că, dacă te-ai întrebat de ce stăpânește Daevabadul niște sate sahrayne așa de îndepărtate, te-ai întrebat și de ce o familie geziri stăpânește un oraș *daeua*!

— Cred că niciodată nu am considerat că Daevabadul e un oraș *daeua*.

Abu Sayf părea aproape uimit.

— Eu am simțit că inima lumii noastre ar trebui să fie a tuturor, a zis bătrânul.

Înainte ca Dara să răspundă, s-a auzit cum se apropia cineva în fugă. *Afshin*-ul a sărit în picioare.

În clipa următoare a apărut în ușă Mardoniye, cu răsuflarea tăiată.

— Vino repede, *afshin*-ule! Am primit o scrisoare de acasă!

XV

ALI

— În regulă, am ajuns, a spus Ali, oprind-o cu mâna pe Nahri. Acum îmi spui de ce ai vrut așa de mult să vezi strada Sukariyya?

Lângă el, Nahri era însăși întruchiparea calmului, cercetând cu ochii ei negri aglomeratul Cartier *Shafit* ca un vânător care își observă prada.

— Casa cu ușă roșie, a șoptit nahida.

Nedumerit, Ali i-a urmărit privirea și a zărit căsuța de lemn, cu două etaje, care părea înghesuită între două mari clădiri de piatră. Avea o mică verandă deschisă, în fața unei uși roșii, pictate cu flori portocalii. Era o după-amiază înnorată și casa era învăluită de umbre care o ascundeau aproape cu totul.

Neliniștea lui a sporit pe loc. Ferestrele erau bătute în scânduri, dar aveau destule crăpături, încât să-i permită cuiva dinăuntru să tragă cu ochiul afară, iar pe treptele casei de alături stătea un bărbat care citea o hârtie cu un aer mult prea lipsit de interes pentru ce se întâmpla în jur. La o cafenea de peste drum, alți doi bărbați jucau table, după toate aparențele, aruncându-și din când în când ochii spre ușa cea roșie.

Ali nu fusese pregătit degeaba în Citadelă.

— E supravegheată de iscoade! i-a zis lui *banu nahida*.

— De ce crezi că te-am adus pe tine? l-a întrebat Nahri.

De pe buzele lui Ali a scăpat un sunet găuit, care îi arăta nedumerirea, iar Nahri i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Pentru numele Celui Preaînalt, vrei să nu mai fii așa de agitat?

Ali s-a uitat fix la ea.

— *Cineva a vrut să mă omoare cu doar o săptămână în urmă!* i-a amintit.

Nahri și-a dat ochii peste cap.

— Să mergem! l-a îndemnat tânăra.

Zicând acestea, a plecat de lângă el fără să mai spună ceva.

Ali s-a uitat cu spaimă cum se îndrepta, hotărâtă, drept spre casa supravegheată. Trebuia să recunoască: aspectul ei nu bătea la ochi. Având pe ea o *abaya* grosolană și un șal, se pierdea cu ușurință în mulțimea de vânzători *shafit*-i vorbăreți și de muncitori certăreți.

„Cu siguranță arată altfel, decât îmbrăcată cu rochia de aur de la ospăț!” și-a spus prințul geziri în sinea lui.

Obrajii lui Ali au luat, dintr-odată, foc. O, nu, nu putea să se gândească din nou la rochia aceea! Nu din nou!

S-a grăbit s-o ajungă din urmă pe nahidă, blestemându-se în gând pentru că se lăsase târât în cine știa ce trebușoară misterioasă pe care pretindea ea c-ar fi avut-o în Cartierul *Shafit*. Nici acum nu avea habar cum de fusese așa de nesăbuit, încât să fie de acord cu una ca asta! Dar zilele care urmaseră otrăvirii sale și le mai amintea doar ca prin ceață: un vârtej de dureri cumplite, de frânturi de imagini cu mama aplecată deasupra lui, de nesfârșite întrebări puse de cei din Garda Regală, care cercetau otrăvirea și de înghițit poțiuni parcă din ce în ce mai grețoase aduse de *banu nahida*.

„Probabil că m-a vrăjit să fiu de acord! Doar nahizii puteau face asta, nu?”

Pentru că, în mod sigur, nici măcar el nu putea fi atât de nesăbuit, încât să o scoată pe furiș din palat pe cumnata lui – plus să accepte să ia vina asupra lui, în cazul în care ar fi fost descoperiți – dacă n-ar fi fost vrăjit!

Când a ajuns-o din urmă, Nahri mergea cu mâna lipită de burtă. Acolo apăruse deodată o umflătură, iar traista pe care o avusese pe umăr dispăruse. Când o fi strecurat-o pe sub *abaya*, numai Allah știa, dar, când s-au apropiat de casă, a început să-și tragă nasul. Și-a șters ochii, prefăcându-se că ar fi șchiopătat.

Bărbatul de la casa alăturată a lăsat jos hârtia și i-a ieșit înaintea.

— Aș putea să te ajut, surioară?

Nahri a clătinat din cap.

— Pacea lui Allah fie cu tine! l-a salutat ea. Eu...

A tras aer în piept, punându-și mâinile pe burta exagerat de umflată.

— Mă scuzați! a continuat. Verișoara mea mi-a spus că e aici cineva... cineva care ajută femeile.

Bărbatul și-a plimbat ochii de la unul la celălalt.

— Dacă verișoara ta ți-a spus asta, ar fi trebuit s-o aduci cu tine, să te ajute.

S-a uitat atent la Ali.

— El e soțul tău?

— Nu i-am spus că eu sunt aceea care are nevoie de ajutor, a murmurat.

Apoi, coborându-și vocea, a adăugat:

— Iar el nu e soțul meu.

Lui Ali i-a fugit tot sângele din obraji și n-a izbutit să îngameze decât:

— Eu...

Nahri i-a strâns mâna ca într-o menghină și a murmurat:

— Te rog...!

A scos apoi un geamăt și s-a încovoiat.

— Am dureri mari, a adăugat nahida.

Bărbatul a roșit și s-a uitat în lungul străzii, neajutorat.

— Of, bine, bine! a încuviințat.

A intrat pe verandă și a deschis repede ușa roșie.

— Pofțiți înăuntru iute-iute! i-a îndemnat.

Inima lui Ali începuse să bată nebunește, iar mintea îi striga că putea fi o capcană, la urma urmei, nu era prima oară când fusese păcălit să intre într-o dărăpănată casă de *shafîț*-i! Dar Nahri deja îl trăgea după ea pe scări. Treptele scârțâiau sub pașii lor, iar lemnul se înmuiase din cauza aerului umed din Daevabad. *Shafîț*-ul a închis ușa după ei, lăsându-i în semiîntuneric.

Se găseau într-un hol destul de simplu, cu pereți acoperiți de lambriuri din scândură lăcuită, în care

dădeau două uși. Nu exista nicio fereastră, dar nu exista tavan, așa că se vedea limpede cerul înnorat, ceea ce îi făcea pe amândoi să se simtă ca în fundul unei gropi. Singura lumină venea de la o lămpiță cu ulei așezată lângă o tepsie plină cu dulciuri, pe o masă aflată sub un tablou înrămat, pictat pe hârtie de orez, care înfățișa o femeie înarmată până în dinți, stând călare pe un tigru cu botul căscat.

Răbdarea pe care o avusese Ali cu Nahri până atunci s-a evaporat brusc. Cu mai puțin de o săptămână în urmă cineva încercase să-l omoare! Trebuia să pună piciorul în prag când venea vorba să se strecoare în casa nu știa cărui *shafit* misterios, prefăcându-se că o lăsase însărcinată pe cumnata lui!

Așa că prințul geziri s-a întors spre nahidă și i-a spus, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Draga mea, vrei să-mi explici ce căutăm aici?

Nahri se uita în jur cu o curiozitate pe care nici nu încerca să și-o ascundă.

— Suntem aici să ne întâlnim cu un medic pe care îl cheamă Subhashini Sen. Aici lucrează el.

Bărbatul care îi băgase înăuntru și-a îndreptat umerii brusc.

— „El”? a repetat, neîncrezător.

Pe chipul lui se mai citea de acum doar că devenise nespus de bănuitor și și-a dus mâna la centură.

Ali s-a mișcat mai repede, însă: și-a scos *zulfikar*-ul din teacă într-o clipită, iar bărbatul s-a dat un pas înapoi, cu mâna încleștată pe bastonul din lemn. A deschis gura.

— Nu țipa! i-a spus Nahri repede. Te rog! Nu vrem să facem rău nimănui de aici. Vreau doar să vorbesc cu tămăduitorul.

Bărbatul a aruncat o privire neliniștită spre ușa din stânga.

— Eu... nu se poate! a îngăimat.

Nahri era uimită.

— Poftim?

Bărbatul a înghițit în sec.

— Nu înțelegi... ea e mai... altfel.

Ochii lui Nahri s-au aprins de curiozitate. Probabil că observase și ea privirea aruncată de bărbat spre ușă, pentru că în clipa următoare a fost cu mâna pe clanță.

Ali s-a speriat și nu a mai gândit.

— Nahri, stai, nu...!

Shafit-ul a rămas cu gura căscată.

— *Nahri*?

„Fie ca Allah să mă aibă în paza lui!” și-a spus Ali și s-a repezit după Nahri, care intrase deja în cameră. La naiba cu tainele, trebuiau să plece de acolo cât mai iute!

O voce de femeie nespus de agasată, care vorbea cu un puternic accent *daeva*, l-a făcut să se oprească de îndată ce a pășit pragul.

— V-am tot spus... cel puțin de zece ori... dacă mă mai întrerupeți când fac tratamentul acesta, o să vi-l fac și vouă!

Ali a înlemnit. Nu atât din cauza amenințării, cât la vederea persoanei care o făcuse: o *shafit*-ă îmbrăcată într-un sari simplu de bumbac, care stătea în genunchi în fața unui bătrân întins pe o saltea.

Căruia tocmai îi băgase un ac în ochi!

Înspăimântat de imaginea odioasă, Ali a deschis gura să protesteze, dar Nahri i-a astupat-o cu palma înainte să poată scoate un sunet.

— Nu! i-a spus *nahida* în șoaptă.

Apoi tânăra și-a scos voalul de pe cap, descoperindu-și fața încântată.

Paznicul *shafit* a intrat după ei, frângându-și mâinile.

— Iartă-mă, doamnă medic Sen! s-a scuzat el. Nu te-aș fi întrerupt niciodată. Dar...

Se uita, cuprins de nervozitate, ba la Ali, ba la Nahri, părând să cumpănească statura lui Ali și *zulfikar*-ul său.

— Se pare că aveți niște oaspeți de la palat, a lămurit-o bărbatul pe *shafit*-ă.

Tămăduitoarea a șovăit. Dar numai pentru o clipă, căci nici mâna și nici atenția nu i-au fost abătute.

— Ori nu-i adevărat, ori ați înnebunit cu toții! Oricum ar fi, stați jos de-ndată! Mai am de scos partea asta de cataractă.

Vocea aspră a femeii nu lăsa loc pentru nesupunere. Ali s-a dat înapoi la fel de repede ca paznicul și s-a așezat pe unul dintre divanele de lângă perete. S-a uitat de jur-împrejur prin cameră. Plină de lumina venită dintr-o curte interioară și de la o mulțime de lămpi, încăperea aceea era destul de mare, încât să încapă înăuntrul său chiar și vreo zece persoane. Pe podea erau înșirate trei saltele – cele două, care nu erau ocupate, fuseseră acoperite cu cearșafuri aspre de bumbac. Pe un perete se zăreau mai multe dulapuri și alături, cu fața spre curtea interioară, era un birou plin de teancuri de cărți.

Nahri, firește, nu dăduse ascultare poruncii doctoriței, iar Ali a privit-o, disperat, pe nahidă cum se ducea la birou și începea să răsfoiască o carte, cu fața zâmbitoare. Mai văzuse expresia aceea când erau prieteni: atunci când izbutise să citească prima ei propoziție sau când se uitaseră la Lună printr-un telescop făcut de oameni și își dăduseră cu părerea despre umbrele văzute pe suprafața ei. Dorința sa de a învăța fusese unul dintre lucrurile care o atrăseseră la ea, fusese ceea ce aveau în comun. Totuși, nu se așteptase ca lucrul acesta să îi aducă la un medic *shafit* care locuia într-unul dintre cele mai periculoase cartiere ale Orașului de bronz!

Liniștea a fost sfâșiată de plânsul unui sugar. Ușa s-a deschis din nou, scârțâind, și plânsul s-a auzit mai tare.

— Subha, iubita mea, n-ai terminat încă?

O altă voce, o voce joasă, de bărbat.

— Fetiței îi e foame, dar nu vrea să mănânce nicio... Ah!

Bărbatul s-a întrerupt după ce a intrat în infirmerie.

Nou-venitul era uriaș, cu siguranță, era cel mai mare bărbat pe care îl văzuse Ali vreodată. Avea niște plete negre, stufoase, care îi treceau de umeri, iar nasul părea să fi fost spart de mai multe ori. Ali a

ridicat instinctiv *zulfikar*-ul, dar bărbatul era departe de a fi înarmat, nu avea decât o lingură de lemn și un copilaș.

Ali a lăsat arma jos, stânjenit. Poate că Nahri avea dreptate, și era, cu adevărat, cam prea agitat.

— Și asta e ultima, a spus tămăduitoarea, după care a pus acul jos și s-a retras.

A luat apoi un flacon cu alifie tămăduitoare și, după ce i-a uns cu ea ochii bătrânului, i-a bandajat repede.

— Să ții pansamentul o săptămână încheiată, ai înțeles? Nu care cumva să te prind că umbli la el!

S-a ridicat în picioare. Părea mai tânără decât se așteptase Ali, dar poate că i se părea așa din cauza sângelui de *djinn* care îi curgea, în mod neîndoielnic, prin vene. Deși pielea măslinie nu avea luciul specific celor pursânge, urechile îi erau la fel de ascuțite ca ale prințului, iar ochii cu luciri metalice, de agnivanshi, aveau doar o tentă cafenie. Părul negru îi era împletit într-o coadă groasă, care îi ajungea până la mijloc, iar începutul cărării îi era frumos trasat cu o dungă roșie de chinovar.^[14]

Doctorița și-a șters apoi mâinile cu o cârpă pe care o avusese prinsă la brâu, în sari, după care s-a uitat la ei, iar felul în care îi tresăreau mușchii obrazului îi vădea supărarea. Și-a ațintit privirea scrutătoare, mai întâi, asupra copilului care plângea, apoi, puțin, asupra lui Ali și a lui Nahri, doar pentru a reveni apoi la prunc.

Nu era nici tulburată, nici impresionată, ci, mai degrabă, agasată.

— Manka... a început ea, iar paznicul a ridicat repede capul. Vreau să-l ajuți pe Hunayn să meargă în sala de recuperare. Parimal, adu copilul încoace!

Cei doi bărbați s-au supus pe loc: unul l-a ajutat pe bolnavul amețit să iasă din cameră, iar celălalt i-a înmănat copilul. Tămăduitoarea l-a luat și, fără să-și dezlipească privirea de la Ali și Nahri, și-a desfăcut sariul, iar scâncetele s-au transformat pe dată într-un supt fericit.

Ali a înghițit în sec și și-a fixat privirea pe peretele din fața lui. Nahri nu părea să fie deranjată de ceva; stătea tot lângă birou, cu o carte în mână.

Tămăduitoarea și-a mijit ochii, uitându-se urât la *banu nahida*.

— Dacă nu te superi... i-a cerut nahidei.

— Nu, deloc, i-a răspuns Nahri, lăsând cartea jos și așezându-se lângă Ali. Era o operație de cataractă?

— Da.

Vocea femeii era la fel de agasată. S-a așezat pe un scaun de lemn în fața lor.

— Și e o operație complicată și delicată... în timpul căreia nu-mi place să fiu întreruptă!

— Ne cerem scuze! s-a repezit să spună Ali. N-am vrut să te întrerupem.

Expresia femeii nu s-a schimbat. Prințul a încercat să rămână calm; avea impresia că în fața lui era Hatset, o variantă a sa obținută prin încrucișarea cu cel mai înspăimântător dascăl pe care-l avusese el vreodată.

Doctorița și-a făcut gura punga și a făcut semn cu capul spre *zulfikar*.

— Vrei să-l bagi la loc? l-a rugat pe prinț.

Acesta a roșit.

— Firește, firește, a răspuns iute.

Ali și-a vârât repede apoi arma în teacă și și-a scos acoperământul de pe cap. Nu i se părea normal să dea așa buzna peste *shafîț*-ii aceia și să-și ascundă fața. Și-a dres glasul.

— Pacea lui Allah fie cu voi! i-a salutat el cu voce slabă.

Parimal a făcut ochii mari.

— *Prințul Alizayd?* a întrebat bărbatul agnivanshi, uluit, uitându-se repede la Nahri. Asta înseamnă că tu ești...

— Cea mai nouă nahidă din Daevabad? l-a întrerupt tămăduitoarea, cu o voce plină de dispreț. Așa se pare! Prin urmare, ați venit aici să ne opriți? Aveți în plan să mă urcați pe corabia de bronz fiindcă am încercat să-mi ajut neamul?

Ali a simțit că i-a înghețat sângele în vene când a auzit-o pomenind de corabia de bronz, pentru că el, unul, chiar fusese silit, la un moment dat, să îi pedepsească astfel pe niște *shafit*-i prinși într-o încăierare pusă la cale de tatăl lui, să-i provoace pe cei din Tanzeem.

— Nu! a răspuns prințul geziri repede. În niciun caz!

— Așa e! a întărit Nahri. Am vrut doar să te văd! L-am întâlnit de curând pe unul dintre cei tratați de tine. Un bărbat cu o gaură în țeastă, care arăta ca și cum ar fi fost tăiată cu...

— Cu un sfredel, a completat tămăduitoarea agnivanshi.

Nahri a clipit, uimită, iar cealaltă a continuat cu aceeași voce rece.

— Se numește „trepanație”. Dacă tot te crezi așa o mare tămăduitoare, ar trebui să folosești termenii corecți!

Ali a simțit cum Nahri s-a încordat puțin, dar vocea i-a rămas calmă.

— „Trepanație”, vasăzică, a repetat nahida. Bărbatul mi-a spus că ești medic și am vrut să văd dacă e adevărat.

— Și, ai văzut?

Tămăduitoarea a ridicat din sprâncene, întrebător, apoi a adăugat:

— Vasăzică, fătuca aia care face licori pentru noroc și alungă proasta dispoziție cu o pană de *simurgh* a venit aici să vadă dacă-s pricepută sau nu?

Lui Ali i s-a uscat gura de emoție.

Nahri s-a burzului pe dată:

— Îndrăznesc să spun că fac ceva mai mult decât.

Tămăduitoarea agnivanshi și-a ridicat bărbia.

— Dă-i drumul, atunci, cercetează! a îndemnat-o. Ai dat deja buzna peste noi și presupun că nu ne putem împotrivi, oricum!

Doctorița a făcut apoi semn cu capul spre Ali:

— De-asta ai venit cu prințul tău cu tot, nu?

— Nu sunt deloc prințul *ei!* a corectat-o Ali repede, aruncându-i, totodată, o căutătură urâtă lui Nahri când aceasta s-a uitat, la rându-i, agasată, la el. Am spus doar c-o să te însoțesc până pe strada Sukariyya, s-a stropșit el la nahidă, apărându-se. Nu c-o să ne strecurăm împreună în casa unui medic, prefăcându-ne că eu... că tu...!

Și chiar în clipa aceea, într-un mod care nu-i era deloc de folos, în mintea lui a revenit amintirea rochiei de aur, iar Ali a simțit că-i luau foc obrazii de rușine.

— Lasă! s-a bâlbâit prințul.

— Trădător ce ești! i-a șuierat Nahri, cu dispreț, după care a adăugat în arabă ceva și mai urât.

Dar era limpede că nici trădarea lui Ali și nici dușmănia tămăduitoarei nu aveau să o oprească pe nahida care s-a ridicat în picioare și s-a dus la rafturile cu cărți.

— Ai o colecție impresionantă...! i-a spus ea cu jind femeii agnivanshi. Ibn Șina, Al Razi... de unde le-ai luat lucrările?

— Tatăl meu a fost medic în lumea oamenilor, a lămurit-o doctorița.

Tămăduitoarea a arătat spre urechile ei ascuțite.

— Spre deosebire de mine, putea să meargă prin lumea oamenilor, așa că asta a și făcut. Se ducea și studia unde voia. La Delhi, la Istanbul, la Cairo, la Marrakech... Avea două sute cincizeci de ani când l-a găsit în Mauritania un nenorocit de sahrayn care vâna recompense și care l-a târât în Daevabad.

A întârziat o clipă cu privirea pironită asupra cărților, apoi a adăugat:

— A adus aici tot ce a putut.

Nahri părea și mai uimită.

— Tatăl tău a studiat două sute de ani medicina în lumea oamenilor?

După ce tămăduitoarea a încuviințat din cap, a întrebat iar.

— Unde e acum tatăl tău?

Femeia a înghițit în sec înainte să răspundă.

— A murit anul trecut. De apoplexie.

Tot entuziasmul a pierit de pe fața lui Nahri, care a pus cu grijă cartea la loc, apoi a murmurat.

— Îmi pare rău!

— Și mie! A fost o pierdere pentru neamul nostru.

Nu era niciun pic de autocompătimire în vocea tămăduitoare când a continuat:

— El ne-a învățat pe câțiva dintre noi. Eu și soțul meu suntem cei mai buni dintre ucenicii săi.

Parimal a clătinat din cap și a spus:

— Eu sunt doar un vraci de oase! Subha e cea mai bună, însă!

În vocea lui se simțea o mândrie plină de afecțiune:

— Chiar și tatăl ei a mărturisit asta și nu era, nici pe departe, un bărbat care să laude pe cineva prea ușor.

— Și ceilalți medici pregătiți de el tratează bolnavi tot aici? a întrebat Nahri.

— Nu. Nu merită riscul. Cei pursânge oricum ar prefera să murim din cauza răcelilor, decât să trăim și să facem copii.

Și-a strâns mai tare bebelușul în brațe, apoi a completat:

— Dacă soldații Gărzii Regale vor veni aici, mă vor arunca în temniță din cauza instrumentelor mele medicale, pe care le vor considera arme.

S-a strâmbat când a spus:

— Nici *shafîț*-ii nu sunt tocmai nevinovați. Trăim vremuri grele, iar unii chiar ne cred bogați. Am avut un chirurg talentat din Mombasa care a lucrat aici, până când niște tâlhari i-au răpit fata. A vândut tot ce a avut s-o răscumpere, după care a fugit. Aveau de gând să plece din oraș.

Avea chipul de-a dreptul împietrit când a continuat:

— N-am mai auzit nimic de ei. Multe corăbii nu pot ajunge pe malul celălalt...

„Corăbii?” Ali a înlemnit.

Într-adevăr, nu era ușor să fugi din Daevabad. De cât curaj – sau de câtă disperare – era nevoie să-ți sui familia pe corabia șubredă a vreunui

contrabandist și să te rogi să poți trece cu ea pe niște ape ucigătoare...

„I-am abandonat. I-am abandonat cu totul!”

S-a uitat la micuța familie din fața lui, amintindu-și de *shafîț*-ii salvați de mama sa. Erau mii ca ei în Daevabad, bărbați, femei și copii cărora li se curmase, cu o cruzime îngrozitoare, orice viitor, pentru a satisface nevoile politice ale orașului în care erau siliți să trăiască.

Cufundat în gânduri, Ali nu a observat că Nahri tocmai deschidea ușa unui dulap, decât atunci când Primal s-a repezit la ea.

— Stai, *banu nahida*, nu...!

Dar ea deja deschisese dulapul, iar Ali a auzit cum i se tăia respirația.

— Așadar, să înțeleg că pe-ăsta-l folosiți să vă apărați de răpitorii aceia, nu? a întrebat nahida, scoțând din dulap un obiect mare din metal.

Lui Ali i-au trebuit câteva clipe să-și dea seama ce era și, când a priceput, a simțit că îi îngheța sângele în vene.

Era un pistol!

— Nahri, lasă-l jos! i-a spus el. De-ndată!

Nahida i-a aruncat o privire agasată.

— Ah, ai și tu puțină încredere în mine! l-a rugat. N-am de gând să mă împușc!

— Este un obiect făcut *din fier și praf de pușcă*, iar tu ești *banu nahida* din Daevabad!

Când ea s-a încruntat, cu un aer nedumerit, prințul s-a răstit, speriat:

— Va exploda, Nahri! Noi suntem creaturi de foc; nu ne putem apropia de praful de pușcă!

— A! a înțeles nahida problema.

Nahri a înghițit în sec, apoi a pus încet pistolul jos și a închis ușa dulapului.

— Atunci ar fi bine să fim cu băgare de seamă, a murmurat.

— E al meu și numai al meu, a spus repede Parimal, mințind, în mod vădit. Subha nu avea deloc habar de el!

— N-ar trebui să ai așa ceva, l-a sfătuit Ali. Este incredibil de periculos. Și dacă vă prind?

S-a uitat de la unul la altul.

— *Shafiț*-ii care dețin chiar și puțin praf de pușcă sunt condamnați la moarte pe dată!

Ali era convins, desigur, că pedeapsa aceea arăta și frica de *shafiț*-i, nu numai pe aceea față de praful de pușcă, fiindcă nu exista vreun *djinn* pursânge care să dorească să aibă prin preajmă o armă pe care *shafiț*-ii o mânuiau cu atâta finețe.

— Unde mai pui c-aveți un ditamai pistolul? Păi, o să vă facă tot cvartalul una cu pământul.

Subha i-a aruncat o privire încărcată de neîncredere.

— E un sfat sau o acuzație? l-a întrebat doctorița agnivanshi.

— Un sfat, i-a răspuns Ali, privind-o în ochi. Unul de care v-aș ruga să țineți seama.

Nahri s-a întors la locul ei fără pic din aroganța de care dăduse dovadă până atunci.

— Îmi pare nespus de rău! a spus nahida încet. Cu adevărat! Nu știam ce să cred când l-am văzut pe bărbatul acela. Am auzit cât de desperați sunt *shafiț*-ii și știu cât de ușor se poate profita de spaime ca acestea.

Subha era încordată toată când i-a răspuns:

— C-ai crezut așa ceva spune mai multe lucruri despre tine, decât despre mine.

Nahri și-a mijit ochii.

— Poate c-ai dreptate, a murmurat *banu nahida*.

A lăsat privirea în jos, cu un aer rușinat, nefiresc pentru ea, apoi și-a luat traista și a adăugat:

— Am... ți-am adus ceva. Ierburi tămăduitoare și scoarță de salcie din grădina mea. M-am gândit c-o să-ți fie de folos.

I-a întins traista.

Tămăduitoarea n-a făcut nicio mișcare s-o ia.

— Probabil nu cunoști deloc istoria familiei tale, dacă-ți închipui că i-aș da unui *shafit* o „doctorie” preparată de-un nahid.

Și-a mijit ochii.

— De-asta ai venit aici? Să semeni vreo boală printre noi?

Nahri a tresărit.

— Sigur că nu!

Uimirea sinceră din vocea ei i-a înmuiat inima lui Ali.

— Am... am vrut doar să te ajut, s-a apărat nahida.

— „Să mă ajuți”? Tămăduitoarea s-a uitat la ea cu o privire dușmănoasă și a repetat: Ai dat buzna peste mine fiindcă ai vrut „să mă ajuți”?

— Fiindcă am vrut să văd dacă am putea lucra împreună, a spus repede Nahri. La un proiect pe care aş vrea să i-l prezint ocârmuitorului.

Subha se uita la *banu nahida* de parcă i-ar fi crescut dintr-odată încă un cap.

— Vrei să lucrezi *cu mine*? La un proiect pe care ai vrea să i-l prezinți ocârmuitorului Daevabadului?

— Da.

Ochii tămăduitoarei exprimau parcă și mai multă uimire.

— Și proiectul acesta e...

Nahri și-a împreunat mâinile, apoi a lămurit-o:

— Vreau să construiesc un spital, un *bimaristan*.

Ali s-a uitat la ea cu gura căscată. La fel de plin de sens ar fi fost dacă ar fi spus că dorea să se arunce în fața unui *karkadann*!

— Vrei să construiești un *bimaristan*? a repetat tămăduitoarea, pe un ton sec.

— Mă rog, nu neapărat să construiesc, mai degrabă să *reconstruiesc* unul, i-a explicat Nahri repede. Străbunii mei au avut un spital înainte de război, dar acum e numai ruine. Aș vrea să-l refac și să-l deschid din nou.

„*Bimaristan*-ul nahid? Nu, cu siguranță nu putea fi vorba tocmai despre asta...!” Ali s-a cutremurat, încercând să găsească un răspuns.

— Vrei să refaci *bimaristan*-ul nahid? Spitalul de lângă Citadelă? a întrebat-o prințul.

Ea s-a uitat la el, uimită.

— Știai de existența lui? l-a iscodit.

Ali s-a străduit din răputeri să-și păstreze calmul. Nimic din vocea lui Nahri nu sugera că întrebarea ei ar fi fost altfel decât nevinovată. Și-a făcut curaj să se uite la Subha, dar aceasta părea uluită.

Și-a dres vocea.

— Am... ăăă... am auzit câte ceva despre el, i-a mărturisit prințul.

— „Câte ceva”? a stăruit Nahri, uitându-se cu atenție la el.

„Mai multe”, a recunoscut Ali doar în sinea sa.

Dar ceea ce știa el despre *bimaristan* – despre ceea ce se făcea acolo înainte de război și despre modul aspru și sângeros în care nahizii fuseseră pedepsiți pentru asta... Ei bine, lucrurile acelea nu erau cunoscute de prea multă lume și, cu siguranță nu erau unele pe care avea de gând să i le spună. Mai ales în toiul unei discuții aprinse dintre o nahidă și o *shafit*-ă!

S-a foit pe divan, încurcat.

— Ce-ar fi să ne spui mai multe despre planul tău? a rugat-o Ali pe Nahri.

Nahida s-a uitat în continuare la el, scurtător, dar apoi a oftat și s-a întors spre Subha.

— Într-o singură infirmerie înghesuită nu poate fi tratată toată lumea din Daevabad, a început tânăra. Vreau să-i pot consulta pe toți, fără să fie nevoie să dea bacșiș să ajungă la mine. Și când voi deschide *bimaristan*-ul, vreau să-l deschid pentru toți.

Subha și-a mijit ochii:

— „Pentru toți”? s-a mirat tămăduitoarea agnivanshi, neîncrezătoare.

— Pentru toți, a repetat Nahri. Indiferent de ce sânge au!

— Atunci aiurezi! Sau minți! s-a oțărât doctorița. Un astfel de lucru n-ar fi permis niciodată. Regele nu l-ar tolera, iar preoții tăi ar muri de apoplexie și de groază...

— O să fie nevoie de ceva putere de convingere, a întrerupt-o Nahri, cu calm. Știu. Dar eu cred c-am putea s-o facem.

A arătat apoi spre rafturile cu cărți și a continuat:

— Mai sunt lucrări ca acestea în Biblioteca Regală; le-am citit. I-am vindecat pe mulți în lumea oamenilor, vreme de ani buni, și știu cât de bune sunt metodele acestea. Și acum, de multe ori, prefer să folosesc ghimbir sau salvie în loc de sânge de *zahhak* sau incantații.

S-a uitat la Subha cu o privire rugătoare.

— De-asta am venit la tine. Am crezut că am putea lucra împreună.

Ali s-a rezemat de perete, uluit. În fața lui, Parimal părea la fel de uimit.

Pe chipul lui Subha nu se citea decât răceala când a zis:

— Și eu se presupune c-ar trebui s-aduc la *bimaristan*-ul ăsta un *shafit* gata-gata să moară de apoplexie...?

Vocea îi tremura puțin, dar cuvintele îi erau nespuse de nespuse de clare când a adăugat:

— O boală pe care presupun că tu ai putea s-o vindeci cu o simplă atingere... Ți-ai pune mâinile pe el, *banu nahida*? De față cu martori, de față cu cei din neamul tău cu sânge pur, ai folosi magia nahidă să salvezi pe cineva cu sânge amestecat?

Nahri a șovăit și s-a îmbujorat toată.

— Eu mă gândeam că... la început... ar fi bine să-i vindece fiecare pe-ai lui, a murmurat.

Tămăduitoarea *shafit*-ă a izbucnit în râs. Era însă un râs amar și lipsit complet de veselie.

— Nici măcar nu-ți dai seama, așa-i?

— Subha... a intervenit Parimal, vrând, parcă, s-o avertizeze.

— Las-o să vorbească! l-a întrerupt Nahri. Vreau să aud ce are de spus!

— Atunci o s-auzi. Spui că nu vrei să ne faci rău?

Ochii lui Subha scăpărau de-a dreptul când a spus:

— Tu ești chiar întruchiparea răului, nahido! Ești căpetenia unui trib – și oficianta unei credințe – care ne consideră lipsiți de suflet! Pe deasupra, mai ești și ultimul vlăstar al familiei care i-a vânat pe *shafit*-i ca pe niște șobolani. Ai fost tovarășa Flagelului din

Qui-zi, măcelarul care ar fi putut umple un lac cu sângele *shafîț*-ilor pe care i-a ucis! Și ai neobrăzarea să dai buzna în infirmeria mea – în casa mea! – fără să fii poftită, să mă inspectezi, de parc-ai fi stăpâna mea și mai multe nu! Și acum stai aici și povestești despre vise frumoase cu spitale, în timp ce eu mă gândesc doar cum să fac în așa fel, încât să-mi scot copilul din odaia asta, viu și nevătămat! Cum aş putea, oare, să lucrez eu *vreodată* cu tine?

O tăcere care nu prevestea nimic bun s-a aşternut după ultimele cuvinte cumplite rostite de Subha. Ali ar fi vrut să-i spună ceva lui Nahri, pentru că ştia că intențiile ei fuseseră bune. Dar mai ştia și că tămăduitoarea agnivanshi avea dreptate. Văzuse cu ochii lui câte nenorociri le aduseseră *shafîț*-ilor cei pursânge.

Nahri scrâşnea de-a dreptul când a spus, bătoasă:

— Îmi cer iertare pentru felul în care am intrat aici, dar intenția mea e sinceră! Oi fi eu o nahidă și o *daev*-ă, dar chiar vreau să-i ajut pe *shafîț*-i!

— Atunci, du-te la templul tău, reneagă-ți credința străbunilor în fața neamului tău și spune că suntem egalii voștri! a înfruntat-o Subha. Dacă vrei să-i ajuți pe *shafîț*-i, vorbește, mai întâi, cu *daev*-ii tăi!

Nahri și-a frecat fruntea cu un aer resemnat.

— Nu pot să fac una ca asta, a recunoscut. Nu încă. Aș pierde sprijinul lor și asta n-ar folosi nimănui.

Subha a pufnit cu dispreț, iar Nahri s-a uitat urât la, ea părând înfuriată de-acum.

— Cu greu se poate spune că *shafîț*-ii n-au nicio vină în toată povestea asta, a adăugat nahida, cu înfocare. Știi ce s-a întâmplat cu *daev*-ii prinși în Marele Bazar după moartea lui Dara? *Shafîț*-ii s-au repezit la ei ca niște fiare, au aruncat cu foc *rumi* și...

— „Ca niște fiare”? s-a stropșit Subha. A, da, fiindcă asta sunt *shafîț*-ii pentru voi! Niște fiare sălbătice, care trebuie să fie strunite!

— Nu-i o idee prea rea!

Cuvintele zburaseră de pe buzele lui Ali înainte să-și fi dat seama și, când cele două femei s-au întors spre el, a făcut mari eforturi să stea liniștit. Era aproape la fel de uimit ca ele că vorbise... dar chiar nu era o idee prea rea! De fapt... era chiar o idee genială!

— Vreau să spun că, dacă tatăl meu ar fi de acord cu asta și dacă voi ați proceda cu tact, cred că ar fi ceva extraordinar ca *daev*-ii și *shafit*-ii să lucreze împreună! Și, pe deasupra, pentru a construi un *bimaristan*, ceva de care Daevabadul chiar are mare nevoie! Ar fi o împlinire incredibilă!

Printul i-a surprins privirea lui Nahri ai cărei ochi erau deja înlăcrimați de o emoție pe care nu o putea desluși... Totuși, nu părea prea încântată de ajutorul lui neașteptat. Nici Subha!

— Vasăzică, și tu ai ceva de-a face cu planul acesta?

— Nu, a spus Nahri, sec. Nu are!

— Atunci chiar nu te pricepi să convingi pe cineva să lucreze cu tine, nahido! i-a răspuns Subha, așezându-și fetița pe umăr, s-o facă să râgâie după ce mâncase. Dacă l-ai avea pe el alături, poate-aș crede ceva-ceva din grija asta a ta proaspăt descoperită pentru *shafit*-i!

— Ai lucra *cu el*? a întrebat Nahri, scandalizată. Tu-ți dai seama că tatăl lui e cel care-ți asuprește neamul?

— Îmi dau bine seama! a răspuns Subha. Nu e *shafit* în Daevabad care să nu știe ce crede printul despre toate acestea.

Și-a îndreptat atenția spre Ali.

— Am auzit deja totul despre tatăl și fiica pe care i-ai salvat de la vânzarea la mezat. Lumea spune că acum ar trăi în palat ca niște nobili.

Ali s-a uitat la ea, uimit, și a simțit că i se strângea inima. Era pentru prima oară când vedea un licăr de interes în ochii lui Subha, dar nu putea s-o mintă.

— Erau gata să se întoarcă iar la vânzător, pentru că nu am fost îndeajuns de atent, i-a mărturisit

prințul. Cred că planul făcut de *banu nahida* e admirabil. Chiar cred asta. Dar când lucrurile merg atât de prost în Daevabad...!

Apoi Ali a arătat spre el însuși și spre Nahri.

— Cei ca noi plătesc rareori același preț ca *shafii*!

Subha a tăcut câteva clipe.

— Se pare că niciunul din voi nu se pricepe să convingă pe cineva să i se alăture, a spus doctorița cu calm.

Nahri a înjurat în surdină, dar Ali s-a ținut tare și a continuat:

— O tovărășie construită pe înșelăciune nu-i una prea trainică! Nu vreau să te mint și să te pun în pericol, fără să te previn!

Parimal a mângâiat ușor o buclă a pruncului.

— Ar fi o idee bună! i-a spus apoi lui Subha, cu blândețe. Tatăl tău mereu a visat să facă aici un spital!

Ali s-a uitat la Nahri și-a întrebat-o:

— Așadar?

Nahida părea că era gata-gata să-l ucidă:

— Ce știi tu despre construirea spitalelor?

— Dar tu ce știi despre cum trebuie construit ceva, orice? a întrebat-o prințul, la rândul său. Te-ai gândit cum s-aduni și cum să-mparți banii necesari pentru refacerea unei clădiri vechi și păărăginite? O să fie teribil de scump! O să-ți ia timp! O să te-apuci tu însăși să studiezi contracte și să angajezi muncitori între consultațiile a doi bolnavi pe care îi tratezi la infirmerie?

Nahri s-a uitat la el și mai urât.

— Frumoase cuvinte ai mai avut de spus despre tovărășiile bazate pe înșelăciune, n-am ce zice! s-a oțărât la el.

Ali a tresărit, amintindu-și de cearta pe care o avuseseră în grădină.

— Ai spus că îți sunt dator, a răspuns prințul, prudent. Dă-mi voie să-mi plătesc datoria! Te rog!

Dacă vorbele lui au stârnit în ea vreun ecou sau nu, Ali nu-și putea da seama. Nahri și-a îndreptat

spatele, iar, când s-a întors spre Subha, de pe chipul ei deja se ștersese orice urmă de emoție.

— Bine, bine, el e cu mine! i-a declarat nahida doctoriței. Asta ți-e de-ajuns?

— Nu! i-a răspuns tămăduitoarea agnivanshi, cu brutalitate. Capătă și permisiunea regelui! Fă rost de bani și ticluiește un plan concret!

Femeia i-a făcut apoi semn cu capul spre ușă.

— Nu mai veni aici până nu faci toate astea! a îndemnat-o pe Nahri. N-am de gând să-mi pun familia în pericol degeaba!

Ali s-a ridicat.

— Iertați-ne pentru deranj! s-a scuzat prințul, cu o voce răgușită, căci gâtul lui, care încă nu i se vindecase pe deplin, suferea din cauza vorbăriei nesfârșite. O să ne auzim în curând, *inshallah*! Cu voia lui Allah!

A pocnit din degete, încercând să-i atragă atenția lui Nahri, care se dusesese din nou la biroul plin de comori și nu mai părea prea dornică să plece.

— *Nahri!* a strigat-o de-a dreptul.

Nahida și-a retras mâna de pe cartea pe care tocmai voia s-o ridice.

— Da, bine, bine! a încuviințat aceasta.

Și-a atins inima, în salutul îndătinat, făcând o plecăciune exagerată.

— Abia aștept să stau din nou de vorbă cu tine, tămăduitoareo, și să aud ce alte jigniri proaspete vei mai arunca despre străbunii mei și despre tribul meu!

— O, să nu ai nicio grijă, am o rezervă nesfârșită! i-a răspuns Subha.

Ali a împins-o pe Nahri afară din cameră înainte ca nahida să poată răspunde. Îi tremurau mâinile când și-a înfășurat capătul turbanului peste față și a tras după ei ușa de la intrare de care apoi s-a rezemat, căci abia în clipele acelea înțelegea ce promisiune făcuse.

Nahri nu părea la fel de tulburată. Se uita în jos, la vânzoleala din Cartierul *Shafit*. Și, pentru că își acoperise fața cu *niqab*-ul, când a trecut pe stradă un

bărbat care ducea pâini care abureau pe o placă de lemn, a inspirat adânc, iar pânza *niqab*-ului i s-a lipit de buze într-un fel care l-a făcut pe Ali să se blesteme pentru că-l observase.

A întors capul spre el.

— Asta nu înseamnă că suntem iar prieteni, așa să știi! i-a spus nahida cu asprime.

— Poftim? s-a bâlbâit prințul, izbit de brutalitatea cuvintelor.

— Dacă vom lucra împreună nu înseamnă că am redevenit prieteni! l-a lămurit.

Se simțea mai rănit decât ar fi fost dispus să recunoască.

— Bine, i-a răspuns Ali, neputând să-și stăpânească agasarea. Am alți prieteni.

— Sigur că ai!

Zicând acestea, Nahri și-a încrucișat mâinile la piept, peste *abayia*, și a adăugat:

— La ce se referea Subha când a pomenit despre o familie *shafit*-ă și nu știu ce vânzări la mezat? Doar nu s-a ajuns până aici?

— E o poveste lungă.

Ali și-a frecat gâtul care îl dureau.

— Dar n-avea grijă! a liniștit-o. Bănuiesc că tămăduitoarea Sen o să fie mai mult decât bucuroasă să-ți spună povestea asta, împreună cu multe altele!

Nahri s-a strâmbat.

— Dacă o să putem face asta! s-a stropșit ea. Cu ce propui să începem? l-a întrebat. Dacă tot ești așa de încrezător în priceperea ta.

Ali a oftat.

— Mai întâi, trebuie să stăm de vorbă cu familia mea.

XVI DARA

În cortul lui Manizheh, Dara amuțise de-a dreptul de uimire, încercând să priceapă ceea ce Kaveh abia citise cu glas tare de pe un papirus.

— Fiul tău l-a otrăvit pe *Alizayd al Qahtani*? a repetat el. *Fiul tău? Jamshid?*

Kaveh s-a uitat chiorâș la *afshin* și a zis:

— Da.

Dara a clipit. Cuvintele scrisorii pe care o avea Kaveh în mână nu se potriveau deloc cu ceea ce își amintea Dara despre arcașul cel tânăr și bun la inimă, care, din păcate, le era devotat cu sinceritate asuprașilor lui din clanul Al Qahtani.

— Dar le e atât de credincios!

— Îi e credincios *unuia* dintre ei, l-a corectat Kaveh. Pedepsi-l-ar Ziditorul pe acel emir spurcat! Probabil că, de când s-a întors fratele lui, Muntadhir a ținut-o numai într-o beție și o nebunie! Jamshid e-n stare să facă până și ceva atât de nebunesc, numai să-l ajute!

I-a aruncat lui Dara o privire agasată.

— Poate că-ți amintești pentru salvarea cărei vieți a încasat Jamshid șase săgeți în spate! a încheiat Marele Vizir.

— Să salvezi o viață e una, să iei o viață, cu totul altceva! s-a oțărât Dara, căci o îngrijorare neplăcută începea să prindă contur în mintea lui. Cum de a știut el să otrăvească pe cineva?

Kaveh și-a trecut degetele prin păr și a îngăimat.

— A aflat din vreo carte din biblioteca Marelui Templu, presupun. Mereu a fost fascinat de poveștile nahizilor. A avut de multe ori necazuri în timpul noviciatului, fiindcă se furișa în arhiva preoților.

S-a uitat repede la Manizheh, apoi a adăugat:

— Nisreen spunea că otrăvirea asta seamănă oarecum cu...

— ...Cu unul dintre experimentele mele? i-a dus nahida gândul până la capăt. Seamănă, deși nu cred că altcineva, în afară de ea, și-ar da seama de asta. Jamshid o fi găsit niște însemnări mai vechi de-ale mele.

Și-a încrucișat brațele la piept, cu o expresie gravă, și a continuat:

— Și crede că îl bănuiește cineva?

Kaveh a clătinat din cap, spunând:

— Nu. Ei presupun că de vină a fost băiatul care i-a adus băutura, dar acela a fost omorât în învâlmășeala care a urmat, deși a spus că încă îi mai iscodesc pe cei de la bucătărie. A mai zis că... dacă va fi bănuț Jamshid, e pregătită să ia totul asupra ei.

Dara era uluit.

— Poftim? Iartă-mă, dar de ce ar face asta? Fiul tău e singurul vinovat de toată nebunia asta! Dacă a luat substanțele pentru otravă de la infirmerie? Ei ar putea să dea vina pe Nahri!

Manizheh a tras adânc aer în piept:

— Ești sigur că scrisoarea nu a fost urmărită?

Kaveh și-a desfăcut brațele.

— Luăm toate măsurile de siguranță, așa cum ne-ai sfătuit, a zis. N-ar fi trebuit să ia legătura cu mine decât în caz de urgență. Și, cu tot respectul, *banu nahida*... nu prea mai avem timp.

Zicând acestea, a făcut semn cu capul spre masa de lucru și a continuat:

— Experimentele tale... ai reușit să găsești o cale pentru a micșora...

— Nu contează! Nu mai contează!

Manizheh a răsuflat adânc și l-a rugat:

— Mai spune-mi o dată planul!

— Vom intra în oraș și vom doborî Garda Regală cu ajutorul *mariz*-ilor și al ifriților, a răspuns Dara mecanic. O parte dintre războinicii mei vor rămâne în urmă cu Vizaresh și *ghoul*-ii lui... a zis *afshin*-ul, silindu-se din răputeri să-și ascundă dezgustul din voce. În acest timp noi ne vom continua drumul spre palat.

S-a uitat pe rând la cei doi.

— Ați spus că aveți un plan și pentru înlăturarea lui Ghassan?

— Da, a spus Manizheh, sec.

Dara s-a oprit. Manizheh fusese foarte secretoasă în ultimele luni și, deși nu voia să își bage nasul, avea impresia că acum ar fi fost momentul să afle și el întregul plan.

— Doamna mea, sunt *afshin*-ul tău; poate c-ar fi bine să-mi spui mai multe, totuși!

A ridicat vocea, încercând s-o facă să înțeleagă, s-o prevină:

— Nu știm cum va reacționa magia mea în fața sigiliului lui Suleiman! Dacă regele va putea să mă oprească...

— Ghassan al Qahtani va fi mort înainte ca vreunul dintre noi să pună piciorul în palat. E totul aranjat, iar, peste doar câteva zile, o să-ți pot spune mai multe. Dar, în legătură cu sigiliul lui Suleiman...

Și-a întors privirea de la Dara la Kaveh, pe care l-a întrebat:

— Ai mai aflat ceva despre inel?

Pe chipul Marelui Vizir se citea descumpănirea când a răspuns:

— Nu, doamna mea! Le-am dat bani și i-am lingușit pe toți cei pe care-i cunosc, de la concubine la cărturari... Nimic! Nu există niciun inel anume pe care Ghassan să-l poarte în mod constant și nu e scris pe nicăieri cum este transmis sigiliul lui Suleiman de la un purtător la altul. Un istoric a fost executat anul trecut doar pentru c-a încercat să afle de unde provenea sigiliul.

Manizheh s-a strâmbat.

— Nici eu n-am găsit nimic și-am tot cercetat arhivele Marelui Templu vreme de decenii întregi. Nu e scris pe nicăieri nimic despre el, nu există niciun document...

— Nimic? a întrebat Dara. Cum e posibil?

Planul lor avea șanse de reușită dacă Manizheh intra în posesia inelului cu sigiliul lui Suleiman. Fără acesta...

— Zaydi al Qahtani a ars, probabil, toate înscrisurile când a preluat puterea și s-a urcat pe tron, a spus nahida cu amărăciune. Dar îmi amintesc că, după înmormântarea tatălui său, Ghassan a stat vreo câteva zile singur-singurel. Și, când a revenit, aveai impresia că zăcuse bolnav pe undeva... și avea urma sigiliului pe față!

A făcut o pauză, meditănd la cele spuse, apoi a adăugat;

— Apoi n-a mai părăsit niciodată orașul. Când era tânăr, îi plăcea să vâneze în ținuturile aflate de partea cealaltă a râului Gozan... Dar, după ce a ajuns domnitor, n-a mai mers niciodată mai departe de munții din interiorul pragului vrăjit.

Kaveh a încuviințat cu o mișcare din cap.

— E posibil ca inelul cu sigiliul lui Suleiman să fie legat de Daevabad... Sigur e că niciodată n-a fost folosit pentru a opri vreun război din afara orașului.

Zicând acestea, Marele Vizir s-a uitat la Dara și l-a întrebat:

— Sau poate pe vremea ta lucrurile stăteau altfel?

— Nu, i-a răspuns Dara încet. Cei din Consiliul Nahizilor și-l treceau de la unul la altul, folosindu-se pe rând de el.

Afshin-ul s-a concentrat, încercând să-și aducă aminte – întotdeauna era dureros să se gândească la vechea lui viață.

— Dar eu știam asta numai pentru că vedeam însemnul pe chipurile lor. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un inel propriu-zis...

După încă o clipă, Manizheh a vorbit din nou:

— Atunci avem nevoie de fiul lui! Va trebui să avem grijă ca Muntadhir să scape din primul atac, astfel încât să ne spună cum putem lua sigiliul. Doar el e succesorul lui Ghassan! Trebuie să aibă habar cum se transmite!

S-a uitat la Kaveh și l-a întrebat:

— Poți să faci asta?

Kaveh părea cuprins de îndoială când a răspuns:

— Nu cred că Muntadhir o să ne dezvăluie prea ușor un astfel de lucru... mai ales după moartea

tatălui său.

— Iar eu, una, chiar nu cred că va fi prea greu să-l silim să vorbească pe trântorul acela de fiu al lui Ghassan! l-a contrazis Manizheh. Îmi închipui că doar la gândul c-ar putea rămâne singur-singurel într-o cameră cu Dara, o să-nceapă să toarne toate tainele de la palat.

Dara și-a lăsat ochii în jos, căci i se pusese un ghem în stomac. Nu că ar fi fost uimit de faptul că *banu nahida* dorea să se folosească de el ca de o armă! În fond, el era nimeni altul decât Flagelul din Qui-zi! Nimeni – cu atât mai puțin bărbatul cu care Nahri fusese silită să se căsătorească – nu ar fi dorit să fie ținta răzbunării lui!

Câteva clipe, pe chipul lui Kaveh s-a putut citi că nutrea aceleași gânduri pline de neîncredere, dar apoi *daev*-ul a făcut o plecăciune adâncă, în semn de supunere.

— Am înțeles, *banu nahida*, a spus.

— Bine! a încuviințat nahida. Kaveh, vreau să te pregătești să te-ntorci la Daevabad! Dacă mocnește vreun conflict între prinții aceia netrebnici, ai grijă ca toți cei din neamul nostru – asta ca să nu-i mai pomenim pe copii! – să stea deoparte. Dara va ferma un covor pentru tine și te va învăța să zbori cu ajutorul lui.

Manizheh s-a întors la masa ei de lucru și a adăugat:

— Trebuie să termin astea!

Dara l-a urmat pe Kaveh afară din cort, dar, după ce s-au îndepărtat suficient, l-a tras de mânecă și i-a zis:

— Trebuie să stăm de vorbă!

Marele Vizir i-a aruncat o privire agasată:

— Sunt sigur că poți să mă înveți mai târziu să zbor cu tapiseriile tale uitate și de vreme, și de Ziditor!

— Nu-i vorba despre asta! s-a oțărât *afshin*-ul, trăgându-l apoi pe bătrânul *daeva* spre cortul lui.

Discuția pe care dorea s-o poarte cu Kaveh nu era una pe care ar fi vrut s-o audă cineva – și nici nu

avea să aibă un subiect care să-i convină, câtuși de puțin, acestuia.

Daev-ul a intrat în cort, gata-gata să se împiedice, apoi s-a uitat în jur, cu o expresie tot mai acră și l-a întrebat:

— Dormi înconjurat de arme? Chiar n-ai niciun lucru care să nu aibă legătură cu moartea?

— Am doar ceea ce-mi face trebuință!

Și-a încrucișat mâinile la piept și a adăugat:

— Dar nu suntem aici să sporovăim despre lucrurile mele.

— Atunci ce vrei, *afshin*-ule?

— Vreau să aflu dacă loialitatea lui Jamshid pentru Muntadhir ne va crea probleme.

Ochii lui Kaveh au scăpărat de mânie când i-a răspuns:

— Fiul meu este un *daeva* loial și, după ce i-ai făcut, mai ai și neobrăzarea să-i pui la îndoială purtarea?

— Sunt *afshin*-ul lui *banu* Manizheh, a spus Dara, sec. Eu răspund de campaniile de cucerire ale armatei ei și de siguranța viitoare a orașului nostru... Așa că, da, Kaveh, vreau să știu dacă un fost soldat, cu relații înalte și bine pregătit – și care tocmai l-a otrăvit pe rivalul politic pe care îl avea Muntadhir – ne va face probleme sau nu!

Pe chipul lui Kaveh s-a citit o ură adevărată când s-a oțărât:

— Am încheiat discuția asta!

Și, zicând acestea, Marele Vizir s-a răsucit pe călcâie să plece.

Dara a tras adânc aer în piept, detestându-se în sinea lui pentru tot ce urma să facă.

— Puterile mele de sclav au revenit într-o noapte, în stabilimentul iubitei lui Muntadhir, Kazanda... cu mult înainte să ajungem pe corabie! i-a strigat *afshin*-ul, când bătrânul *daeva* ajunsese deja la intrarea în cort. A durat puțin – îți spun sincer că nici acum nu știu ce s-a întâmplat. Dar, când eram în salonul acelei curtezane, am simțit cum m-a cuprins

un val de magie și atunci am văzut în fața ochilor toate dorințele și toate visurile ei.

Dara a făcut o pauză înainte să adauge:

— Avea pe puțin o duzină: faimă, bani, clipe de plăcere petrecute cu un Muntadhir îndrăgostit orbește de ea... Dar, când m-am uitat în mintea lui Muntadhir... nu dansatoarea era aceea care îi umplea gândurile...

Kaveh s-a oprit, cu pumnii strânși pe lângă corp.

— Nici tronul nu era acolo, Kaveh, a continuat Dara. Nici bogățiile, nici femeile, nici visele de a fi domn și stăpân... Unica dorință a lui Muntadhir era să-l aibă lângă el pe fiul tău!

Marele Vizir tremura ca varga, dar rămăsese tot întors cu spatele.

Dara a zis, cu voce scăzută:

— Nu vreau să-i fac niciun rău lui Jamshid, ți-o jur pe nahizii pe care-i slujesc! a adăugat *afshin*-ul. Și ce vorbim aici nu va părăsi vreodată acest cort. Dar, Kaveh...

Vocea lui a căpătat un ton rugător când a șoptit aproape:

— *Banu* Manizheh se bazează pe noi amândoi. Trebuie să vorbim despre asta!

Între ei s-a așternut o lungă tăcere; glasurile vesele și zăngănitul de arme care pătrundeau în cort dinspre războinicii lui Darayavahoush contrastau ciudat cu atmosfera încordată dintre cei doi.

Și pe urmă Kaveh a vorbit, aproape în șoaptă:

— Muntadhir n-a făcut nimic, absolut nimic! Jamshid a încasat șase săgeți pentru el și tot ce a făcut emirul a fost să-l țină de mână când tatăl lui l-a lăsat pe băiatul meu să sufere.

S-a întors, părând înnebunit... și bătrân, ca și cum amintirea aceea îl îmbătrânise.

— Cum să-i faci asta unei persoane pe care pretinzi c-o iubești? a îngăimat.

Dara s-a gândit fără să vrea la Nahri, dar nu a știut ce să-i răspundă. Dintr-odată s-a simțit și el foarte bătrân.

— Cât timp... a început și și-a dres glasul, căci bănuia că Kaveh era tot pe punctul de a ieși valvârtej din cort. Cât timp au fost împreună?

Chipul lui Kaveh s-a schimonosit de durere când i-a mărturisit, încetișor:

— Cel puțin zece ani... Dacă nu chiar mai mult... La început, s-a ascuns de mine. Cred că i-a fost teamă că nu voi fi de acord.

— Era normal să se teamă de asta, a spus Dara, pe un ton înțelegător. Multă lume nu privește cu ochi buni astfel de relații.

Kaveh a clătinat din cap.

— Nu era vorba despre asta! l-a contrazis. Adică... era și asta, dar numele și averea noastră l-ar fi apărat de tot ce-ar fi fost mai rău. *Eu* l-aș fi apărat, a spus, cu hotărâre. Pe mine mă interesează fericirea și siguranța lui, nu ce vorbește lumea!

A oftat și a continuat:

— *Muntadhir* era problema, însă. Jamshid are impresia că el e altfel, fiindcă are farmec, vorbește divasti, îi place vinul și se distrează cu toți curtenii lui adunați de prin toată lumea. Dar nu e deloc altfel! Emirul este geziri până în măduva oaselor și întotdeauna le va fi loial, în primul și în primul rând, tatălui său și familiei sale! Jamshid nu vrea să înțeleagă asta, chiar dacă i-a frânt inima de atâtea ori!

Dara s-a așezat pe saltea. A bătut cu palma alături și Kaveh s-a trântit pe ea, părând tot șovăitor.

— *Banu Manizheh* știe? l-a întrebat *afshin*-ul.

— Nu, a spus repede Kaveh. Nu vreau s-o tulbur cu astfel de lucruri...

Și-a frecat tâmpilele cărunte și a murmurat:

— Eu aș putea să-l țin deoparte pe Jamshid câteva zile, după atac – îl voi încuia în cameră dacă e nevoie. Dar, când va afla ce-a pățit *Muntadhir*... ce o să i se întâmple emirului după ce *Manizheh* va obține tot ce va dori de la el...

A clătinat din cap, iar în ochii lui parcă se stinsese orice scânteiere de viață când a murmurat:

— Nu mă va ierta niciodată pentru asta!

— Atunci, dă vina pe mine! i-a propus Dara, simțind cum i se pune un ghem în stomac chiar în timp ce rostea cuvintele. Spune-i că Muntadhir ar fi trebuit să fie ținut în viață, ca ostatic, dar că eu l-am ucis într-o clipă de furie!

A privit în altă parte și a adăugat:

— Oricum, toată lumea se așteaptă la așa ceva de la mine!

Măcar s-ar putea folosi de impresia asta să domolească suferința celor din familia Pramukh! Le făcuse deja atât de mult rău!

Kaveh se uita ținând la mâinile lui, răsucindu-și inelul de aur pe deget.

— Nu știi dacă va mai conta, a murmurat Marele Vizir, în cele din urmă. Sunt pe cale să devin cel mai infam trădător din toată istoria noastră! Nu cred că Jamshid se va mai uita la mine ca mai-nainte, indiferent ce i s-ar întâmpla lui Muntadhir! Cred că nimeni nu se va mai uita la mine ca mai-nainte...

— Tare mi-ar plăcea să-ți pot spune că, în timp, o să-ți vină mai ușor, dar nu-i deloc așa...

Dara s-a uitat prin cort, la armele adunate acolo, puținele lui bunuri. Singurele care îl defineau în lumea asta...

— Bănuiesc că reputațiile noastre reprezintă un sacrificiu pe care trebuie să-l facem, pentru siguranța poporului nostru...

— Slabă consolare, când cei pe care îi iubești nu mai vor să-ți vorbească, a murmurat *daev*-ul.

S-a uitat la Dara și l-a întrebat:

— Crezi că te va ierta?

Dara pricepea prea bine la cine se referea Kaveh și, în adâncul inimii lui, mai știa nespus de bine și răspunsul la acea întrebare.

— Nu, i-a răspuns cu sinceritate. Nu cred că Nahri mă va ierta vreodată. Dar va fi în siguranță, cu toți ai noștri și o va avea din nou alături pe mama ei. Asta-i tot ce contează.

Pentru prima oară de când îl revăzuse pe Kaveh, a simțit în vocea lui o urmă de simpatie când i-a zis, încet:

— Cred că se vor înțelege tare bine ele două. Întotdeauna mi s-a părut că Nahri seamănă cu mama ei! Atât de bine chiar, încât uneori mă doare sufletul! Când era tânără, Manizheh te încânta cu istețimea ei, la fel ca Nahri. Era deșteaptă, fermecătoare și avea un zâmbet ca o armă.

I-au apărut lacrimi în ochi.

— Când Nahri a pretins că e fata ei, am simțit că mi se tăia răsuflarea, i-a mărturisit Marele Vizir.

— Îmi închipui, a încuviințat Dara. În fond, o crezuseși moartă!

Kaveh a clătinat din cap, posomorându-se.

— Știam că Manizheh e în viață, i-a mărturisit.

— Dar...

Dara și-a amintit ce-i spusese Kaveh.

— Mi-ai spus că tu i-ai găsit trupul... erai așa de abătut... a zis *afshin*-ul.

— Pentru că asta era adevărat, a răspuns Kaveh. Tot ce ți-am spus. Eu am fost cel care a găsit caravana cu care călătoreau Manizheh și Rustam, după dispariția lor. Câmpul pârjolit și trupurile măcelărite ale tovarășilor de drum... Pe Manizheh – sau pe femeia care am crezut că era Manizheh – și pe Rustam, cu capetele...

S-a întrerupt, căci i se frânsese vocea, iar după câteva clipe, a continuat:

— Le-am adus trupurile înapoi în Daevabad. A fost prima oară când am văzut orașul, prima oară când l-am întâlnit pe Ghassan...

Și-a șters ochii, când i-a declarat:

— Nu-mi amintesc mai nimic... Dacă n-ar fi fost Jamshid, m-aș fi aruncat pe rugul ei.

Dara era uluit.

— Nu înțeleg! i-a mărturisit.

— Ea a plănuit să fiu eu acela care-i va găsi!

Kaveh avea o privire pierdută când a murmurat:

— Știa că eu eram singurul pe care Ghassan avea să îl creadă și spera că suferința mea fățișă urma să îl împiedice să pornească în căutarea ei. Până acolo o împinsese demonul acela.

Dara a rămas cu ochii pironiți asupra *daev*-ului, nemaifiind în stare să rostească nicio vorbă. Nu-și putea închipui cum o fi fost pentru Kaveh să găsească trupul femeii pe care o iubise așa de mult! El, unul, probabil, chiar s-ar fi aruncat în flăcările rugului, deși, cu soarta lui blestemată, s-ar fi găsit, de bună seamă, cineva care să-l aducă înapoi, să sufere. Iar faptul că Manizheh îi făcuse așa ceva lui Kaveh – unui bărbat pe care era limpede că îl iubea – arăta că *banu nahida* era capabilă de o cruzime întunecată, pe care nu i-o bănuise niciodată.

Apoi i-a venit un alt gând.

— Kaveh, dacă Manizheh a putut să-și însceneze așa moartea, nu crezi că și Rustam...

Kaveh a clătinat din cap.

— A fost prima întrebare pe care i-am pus-o când ne-am întâlnit din nou. Nu a vrut să-mi spună decât că el a încercat să facă o magie pe care n-ar fi trebuit s-o facă. Altfel, nici nu vrea să vorbească despre fratele său...

S-a oprit și pe fața lui se citea din nou o veche suferință.

— Erau foarte apropiați, Dara! Uneori aveam impresia că Rustam era singurul care o putea ține cu picioarele pe pământ.

Dara s-a gândit la sora lui. La zâmbetul luminos pe care îl avea Tamima și la ștrengăriile ei. La felul crud în care fusese ucisă... Nu, *pedepsită* în locul lui!

Iar acum el tocmai era pe cale să aducă în lumea lor încă și mai multă cruzime, și mai multă vărsare de sânge!

Sentimentul de vinovăție îi apăsa inima și îl gâtuia.

— Ar trebui să încerci să-i îndepărtezi pe Jamshid și pe Nahri de cei din familia Al Qahtani, Kaveh! De toți, a spus Dara, pentru că nu se îndoia că Alizayd se străduia deja să-i reintre în grații lui Nahri. Ar suporta mai ușor ceea ce va urma.

S-a așternut din nou tăcerea, până când Kaveh l-a întrebat:

— Poți s-o faci, *afshin*-ule? Chiar poți cuceri orașul? Pentru că asta... nu vom mai putea face încă o dată asta.

— Da, a spus Dara încet.

Nu avea de ales.

— Dar aş putea să te rog ceva? a continuat *afshin*-ul.

— Ce?

— Nu știu care va fi soarta mea după cucerire. Nu sunt sigur...

A făcut o pauză, străduindu-se să găsească vorbele potrivite.

— Știu ce sunt eu pentru cei din generația asta. Ce i-am făcut lui Jamshid, lui Nahri... S-ar putea să vină o zi în care lui Manizheh îi va fi mai ușor să domnească fără să-l aibă lângă ea pe Flagelul din Qui-zi. Dar tu, unul, vei fi acolo, alături de *banu nahida*.

— Ce încerci să-mi spui, *afshin*-ule?

Faptul că bărbatul nu încerca să respingă un astfel de viitor spunea multe lucruri, însă Dara a trecut peste tulburarea pe care începea s-o simți.

— N-o lăsa să ajungă asemenea lor! a spus el pe nerăsuflăte. Manizheh are încredere în tine. Îți va asculta sfaturile. N-o lăsa să ajungă precum Ghassan!

În inima lui, a adăugat cuvintele pe care încă nu le putea rosti: „N-o lăsa să ajungă ca străbunii ei, cei care au făcut ca eu să devin nemilostivul Flagel!”

Kaveh s-a încordat și ceva din vechea lui dușmănie a revenit.

— Nu va exista un alt Ghassan! s-a răstit. N-ar putea să mai apară nicicând unul!

Îi tremura vocea: acela era doar bărbatul care o iubea pe Manizheh, cel care își petrecea nopțile cu ea, nicidecum prevăzătorul Mare Vizir!

— Dar, sincer, n-aș putea s-o învinovățesc dac-ar vrea să se răzbune, a încheiat *daev*-ul.

S-a ridicat în picioare, părând să nu-și dea seama că acele ultime cuvinte îi striviseră inima lui Dara.

— Trebuie să plec! i-a declarat *afshin*-ului.

Dara nici nu mai era în stare să vorbească. A dat doar din cap, în semn de salut, Kaveh a ieșit din cort, iar bucata de pânză de la intrare a fluturat în aerul rece.

„Războiul acesta nu se va sfârși niciodată!”

Dara s-a uitat iar la armele lui, apoi a închis ochii și a tras adânc în piept aerul cu miros de zăpadă.

„Pentru ce faci toate astea?”

Își amintise de Khayzur. După ce îl găsisese pe Dara, acel *peri* îl luase cu el în munții pustii și înghețați pe care îi considera casa lui. Dara era o epavă în acei primi ani după cea dintâi înrobire a sa, sufletul lui era distrus, iar amintirile sale – doar un mozaic colorat, făcut din cruzime și moarte.

Înainte să-și amintească măcar cum îl chema, se apucase să-și facă arme din tot ce găsea. Ramurile căzute pe jos deveneau sulițe, pietrele erau cioplite și transformate în pumnale. Era un instinct pe care Dara nu îl înțelesese atunci și nu putuse răspunde întrebărilor delicate pe care i le puneă Khayzur, căci niciuna nu avea sens pentru el.

„Cine ești? Ce îți place? Ce te face fericit?”

Dara, tulburat, se uita doar la el.

„Sunt *afshin*”, răspundea de fiecare dată – de parcă acesta ar fi fost răspunsul la toate.

I-au trebuit ani de zile să-și poată aminti și părțile mai bune din viața lui.

După-amiezile petrecute cu familia sau plimbările la galop pe câmpiile care înconjurau râul Gozan...

Visurile pe care le avusese înainte ca numele lui să devină un blestem și felul în care Daevabadul fremăta de magie în zilele de sărbătoare...

Iar apoi, întrebările lui Khayzur se schimbaseră: „Ai vrea să te întorci?”

Peri-ul îi sugerase zeci de căi: ar fi putut încerca să îndepărteze semnul lui de *afshin* și atunci s-ar fi putut stabili într-un sătuc *daeva* îndepărtat, cu un alt nume. Smaraldul ochilor lui nu ar fi dispărut, dar cei din neamul *peri*-lor se purtau frumos cu foștii robi ai ifriților. Ar fi putut să-și clădească o viață acolo.

Și totuși... niciodată nu dorise s-o facă! Își amintea prea multe din război... Prea mult despre datoria lui, din cauza căreia ajunsese să plătească așa de scump!

Așa că Dara crezuse că trebuia să se întoarcă la neamul lui, iar acesta fusese un adevăr pe care nici lui Nahri nu i-l spusese.

Și acum era din nou aici, cu armele și cu datoria lui.

„Totul va lua sfârșit”, și-a spus, încercând să nu se mai gândească la Khayzur.

Dara urma să aibă grijă de asta.

XVII

NAHRI

Ar fi trebuit să fie o dimineată plăcută. Se adunaseră într-un pavilion ridicat sus, pe o terasă a palatului, același loc din care cândva, demult, Ali și Nahri priviseră stelele cu telescopul. Soarele era cald și pe cer nu se zărea niciun nor, iar lacul se întindea sub ei ca o oglindă răcoroasă.

Un covor frumos lucrat, mai gros decât mâna lui Nahri și mare cât să stea pe el cincizeci de persoane fusese așezat sub baldachinul de mătase pictată, plin de tipsii cu bucate alese. În fața lor se găseau toate fructele pe care și le-ar fi putut închipui cineva, de la felii de mango aurii și kaki de un portocaliu aprins la cireșe argintii, care pâ râiau cu un zgomot aproape metalic în gură când le mestecai, și la fructele numite *cherimoya*, care arătau ca niște mere cu solzi, roșii și tremurătoare, și care o făceau pe Nahri să se înfioare din cauza asemănării lor izbitoare cu o inimă care bătea. Prăjiturile delicate cu glazură de miere, brânza îndulcită și alunele prăjite stăteau printre castroanele de iaurt scurs de zer și modelat în formă de bile presărate cu ierburi parfumate sau talgerele cu griș cu lapte.

Ba mai mult, exista și o tupsie cu fasole *fava* prăjită, cu ceapă, ouă și pâine de casă, delicatese neobișnuite la curtea *djinn*-ilor, care arătau că bătrânul bucătar egiptean al palatului contribuise la pregătirea mesei de dimineată. În lunile acelea întunecate care urmaseră după moartea lui Dara, Nahri observase că pe masa ei începuseră să apară câteva feluri de mâncare de la ea de acasă, din Egipt. Nu era nimic special, doar mâncăruri simple, care, de obicei, se vindeau pe stradă și care ei îi plăceau la nebunie. Odată, când i se făcuse tare dor de casă, nahida încercase să-l găsească pe bucătarul acela, dar întâlnirea nu decursese prea bine. Bărbatul izbucnise în hohote de plâns când ea se prezentase, zâmbitoare, și, mai târziu, ceilalți slujitori îi

spuseseră că egipteanul nu prea vorbea și că lumea credea că era puțin dus cu pluta. Nahri nu mai îndrăznise să îl deranjeze, dar el continuase, așa, în tăcere, să pregătească mâncăruri pentru ea, așezându-i lângă bucate și cadouașe: o ghirlandă de iasomie, o felucă mititică făcută din papură, o brățară din lemn frumos sculptat. Aceste mici daruri o bucurau la fel de mult pe cât o întristau: îi aminteau mereu cum Daevabadul o ținea departe de un compatriot!

— Ava, ți-a spus Muntadhir că am găsit o trupă de magicieni? a întrebat Zaynab, scoțând-o pe Nahri din gândurile ei.

De când se așezaseră, prințesa tot încercase, cu mult curaj, să susțină conversația, o sarcină pentru care Nahri nu o invidia. Muntadhir stătea în fața ei, țeapăn, de parcă ar fi fost îmbălsămat, iar Hatset îi dădea mereu peste mână lui Ali când voia să ia ceva înainte să fi fost degustat de ea însăși, pentru că „degustătorii tatălui tău nu sunt buni de nimic”.

— Sunt formidabili! a continuat Zaynab. Pot aduce stoluri întregi de păsări care cântă cele mai dulci melodii. Vor fi nemaipomeniți la Navasatem.

— Atunci sper că au semnat o înțelegere, a spus Ghassan, senin.

Destul de curios, regele *djinn* părea mulțumit și amuzat de acest mic dejun în familie, în ciuda atmosferei încărcate.

— La ultimele sărbători de Eid m-am trezit că artiștii pe care îi angajasem au plecat la Ta Ntry, ademeniți cu sume de bani uriașe, care, în mod curios, erau întotdeauna de două ori mai mari decât cele pentru care ne înțeleseserăm.

Hatset a zâmbit și i-a înmănat lui Ali un alt platou încărcat.

— Alu-baba, gata cu papirusurile alea! l-a muștrat ea, arătând spre grămada de papirusuri de lângă el. Ce ți-ai găsit să lucrezi deja?

— Presupun că papirusurile acelea au legătură cu motivul pentru care a aranjat să ne întâlnim cu toții

aici, a spus Ghassan cu subînțeleles, luând o gură de cafea.

Muntadhir a devenit și mai țeapăn.

— Nu mi-ai spus că Alizayd a pus la cale toate astea! s-a plâns.

— N-am vrut să găsești un motiv să nu vii, a zis Ghassan, ridicând din umeri. Și n-o să ți se facă rău dacă te trezești și tu o dată înainte de prânz.

S-a întors către mezinul său și l-a întrebat:

— Cum te simți?

— Complet refăcut, a spus Ali încet, apoi și-a pus mâna pe inimă și a făcut semn cu capul spre Nahri. Un lucru pe care i-l datorez doar lui *banu nahida*.

Ghassan și-a îndreptat atenția spre tânără.

— Și *banu nahida* a reușit să afle mai multe despre otrava folosită?

Nahri s-a silit să-l privească în ochi. Ghassan era cel care o luase captivă și nu putea uita asta, dar acum avea nevoie ca *djinn*-ul să fie de partea ei.

— Din păcate, nu, a răspuns nahida. Nisreen crede că a fost pus ceva în sucul de tamarin care să reacționeze la zahărul din prăjituri. Toată lumea știe că prințul preferă să bea suc în loc de vin.

Muntadhir a pufnit, zeflemitor:

— Cred că asta capeți când ești așa de scârbos de zelos în ceea ce privește credința ta!

Lui Ali i-au scăpărat ochii când a zis:

— Și cât de interesant e, *akhi*, că tocmai tu batjocoreai întotdeauna zelul meu!

Hatset i-a întrerupt:

— Dar tu ai aflat ceva despre otravă? a întrebat, cu ochii la Ghassan. Mi-ai spus că i-ai luat la întrebări pe cei de la bucătărie.

— Și asta fac încă! a răspuns Ghassan tăios. Se ocupă chiar Wajed de tot.

Regina i-a mai susținut o clipă privirea soțului său, deloc impresionată, apoi s-a uitat la fiul ei.

— Ce-ar fi să ne spui pentru ce ne-ai adunat aici?

Ali și-a dres glasul și a început:

— De fapt, nu numai eu am vrut să veniți aici. Cât am zăcut, *banu nahida* și cu mine am discutat

despre un proiect foarte promițător. Infirmeria ei... e tare aglomerată.

S-a oprit, ca și cum ceea ce spusese ar fi explicat totul, iar Nahri, când a văzut nedumerirea tuturor, a intervenit, blestemându-și în gând partenerul.

— Vreau să fac un *bimaristan*, a spus ea direct.

— *Noi* vrem, a murmurat Ali, bătând cu palma în teancul de papirusuri. Ce? s-a apărut el, când Nahri i-a aruncat o privire agasată. Nu mi-am bătut capul toată săptămâna cu cifre să mă dai tu la o parte acum!

Muntadhir și-a trântit cupa jos atât de tare, încât lichidul violaceu din ea a dat pe dinafară. Nu părea să fie suc.

— Normal că te-ai dus la el după ajutor! Eu am încercat să te fac să pricepi și, drept răspuns, tu dai fuga la tâmpitul ăsta de îndată ce se întoarce...

— Poate e important, totuși, că eu, unul, vreau să ascult ce au de spus, l-a întrerupt Ghassan, cu o privire care i-a amuțit pe toți.

S-a întors spre Nahri.

— Vrei să construiești un *bimaristan*? a întrebat-o.

Nahri a dat din cap, încercând să nu bage în seamă cum o fulgera Muntadhir cu privirea și a explicat:

— Mă rog, nu neapărat să fac unul nou, ci să refac unul vechi. Am auzit că lângă Citadelă se mai găsesc și azi ruinele *bimaristan*-ului folosit odinioară de străbunii mei.

Ochii lui Ghassan o cercetau cu atât calm, încât Nahri simțea că i se ridica părul de pe ceafă.

— Și de unde ai auzit tu acest lucru, draga mea fiică? a întrebat-o regele.

Nahri a avut impresia că i-a stat inima în loc: trebuia să aibă mare grijă ce spunea, altfel urma să aibă de suferit vreun biet *daeva*, era sigură de asta.

— Dintr-o carte, a mințit, încercând să pară degajată. Și din niște zvonuri.

Zaynab se uita la ea clipind des, cu o îngrijorare abia ascunsă, iar Muntadhir privea covorul, de parcă

era cel mai fascinant lucru pe care îl văzuse vreodată. Nahri s-a rugat în gând să tacă amândoi.

— „Dintr-o carte”, a repetat Ghassan. „Și din niște zvonuri”...

— Într-adevăr, a răspuns Nahri, continuând să vorbească, de parcă nu ar fi simțit suspiciunea lui. Sunt niște descrieri nemaipomenite ale *bimaristan*-ului, în zilele lui de glorie.

A ridicat felegeanul de ceai, cu un gest dezinvolt.

— Am auzit și c-ar mai fi trei *djinn*-i dezrobiți care ar trăi acolo.

— Multe lucruri ai mai aflat din niște simple zvonuri! a spus Ghassan, în zefleMEA.

Ajutorul i-a venit nahidei de unde nu se aștepta.

— Ah, n-o mai amenința așa pe biata fată, Ghassan! a intervenit Hatset. Are dreptate! Până și eu am habar de robii aceia eliberați.

Nahri s-a uitat la ea uimită.

— Știi?

Hatset a dat din cap.

— Unul dintre ei e rudă cu mine, a încuviințat.

Lui Nahri nu i-a scăpat privirea fugară pe care i-a aruncat-o lui Ali.

— E un mare cărturar... dar e un bărbat bizar. Nu vrea să se întoarcă la Ta Ntry, așa că eu trebuie să am grijă să nu moară de foame acolo. Le-am întâlnit și pe cele două femei. Cea mai mare dintre ele, Razu, spune niște povești foarte interesante despre trecutul *bimaristan*-ului. Magia lor e formidabilă și cred că amândouă ar fi fericite să dea o mână de ajutor la refacerea spitalului.

Nahri a înghițit în sec când regina s-a uitat la ea; multe subînțelesuri se citeau în ochii ei. Dar bănuia că Hatset nu avea s-o trădeze – când Ali era de partea ei.

— Așa sper și eu.

Ghassan și-a privit scrutător familia fără să-și ascundă suspiciunea, dar apoi și-a îndreptat din nou atenția spre Nahri.

— E o fantezie admirabilă, *banu nahida*, dar, chiar și cu un *bimaristan*, tu abia dacă faci față

bolnavilor din infirmerie. Cum ai putea să tratezi singură-singurică toți pacienții dintr-un spital?

Nahri era pregătită pentru întrebarea aceea. Se gândise la asta de când se întorsese de la familia Sen. Tatăl lui Subha venise în Daevabad cu toate cunoștințele medicale pe care le dobândise în două veacuri și se folosisese de ele pentru a-i pregăti și pe alții. Cu siguranță ar putea face și ea la fel.

— O să am ajutoare, a spus ea. Vreau să pregătesc discipoli.

Pe chipul regelui s-a așternut o uimire sinceră.

— Discipoli? Eu aveam impresia că tămăduirile tale nu le poate face cineva care nu are sângele tău.

— Multe dintre ele, nu, a recunoscut Nahri. Dar pot face lucruri mai simple. Dacă sunt bine pregătiți, aş putea să le dau să facă o parte din munca mea. Așa am îngriji mai multe persoane și am putea să le lăsăm în *bimaristan* să-și revină, nu să le dăm afară cât mai repede.

Ghassan a luat o gură de cafea.

— Și să capeți niște laude din partea tribului tău, fără îndoială, fiindcă ai refăcut o instituție care odinioară era așa de importantă pentru *daev-i*.

— Aici nu e vorba de politici de trib sau de mândrie, l-a contrazis Nahri. Și nu am de gând să pregătesc doar *daev-i*; voi avea discipoli din toate neamurile, dacă sunt deștepți și dispuși să învețe.

— Și, cu munca pe care o faci acum la infirmerie și pregătirea discipolilor, când vei mai avea timp să te ocupi și de refacerea *bimaristan*-ului ăluia vechi și păraginit? Ca să nu mai vorbim de costuri... aaa!

S-a uitat la Ali cu ochii mijiți.

— Acel „noi”! a exclamat Ghassan. Un proiect scandalos de scump, plătit cu banii vistieriei... Nu mă mir că te-ai băgat și tu!

— Mi-ai spus doar să-mi gălesc ceva de făcut, a răspuns Ali, cu o urmă de agasare în voce.

Nahri și-a încleștat mâna pe felegean, înăbușindu-și dorința de a i-l arunca în cap. Dacă ea putea să-și țină nervii în frâu, trebuia să o facă și el.

— Și nu va fi deloc scandalos de scump, dacă totul va fi bine gândit, a continuat Ali, arătând spre vraful de papirusuri pe care le adusese cu el. Am discutat cu vistiernicii și am găsit mai multe soluții.

A luat din teanc papirusul cel mai voluminos.

— Știu cât de importantă e partea financiară, așa că n-am lăsat nimic deoparte, a continuat.

Ghassan a ridicat mâna.

— Lasă-mă cu amănuntele! i-a cerut. Stăm aici până la Navasatem, dacă te las să vorbești despre asta. O să-i pun pe contabilii mei să verifice totul mai târziu.

Și-a înclinat capul.

— Până la urmă, știu că te descurci bine cu cifrele.

Cuvintele domnitorului au plutit parcă în aer câteva clipe. Nedorind ca *bimaristan*-ul să-i fie eclipsat de discuțiile rudelor ei prin alianță, Nahri a intervenit repede:

— Sunt gata să dau o parte din zestrea mea, cât să acopere cheltuielile pentru o sală, materiale și o tablă, să pot începe cu o clasă de douăzeci de elevi. Iar când ne vom apuca să tratăm mai mulți bolnavi, o să-i punem să plătească, în funcție de posibilitățile lor.

— Iar eu m-am gândit că regina ar putea să mă însoțească la întâlnirea cu emisarul comercial ayaanle, a adăugat Ali. Dacă toți cei din Ta Ntry vor reuși să-și plătească datoriile, cu banii aceia vom rezolva multe lucruri în Daevabad!

Hatset și-a ridicat palmele, cu un zâmbet dulce.

— E destul de greu să faci predicții în chestiuni financiare.

Ali i-a întors zâmbetul.

— Nu și atunci când registrele pot fi verificate, *amma*, i-a spus el, pe un ton la fel de dulce.

Hatset a avut o tresărire de uimire, iar Nahri a zărit pe fața lui Ghassan un zâmbet adevărat.

Dar plăcerea aceea nu îi înlăturase totuși neîncrederea.

— Și banii pentru cei care vor lucra acolo? Oricât ar fi de formidabilă magia lor, o mână de *djinn*-i dezrobiți n-ar fi în stare să construiască și să întrețină un *bimaristan* așa de mare.

Înainte ca Nahri să poată răspunde, a intervenit Ali:

— Eu m-am gândit la altceva.

A început să se joace cu capătul mătăniilor pe care le avea înfășurate pe mână.

— Aș vrea să dărâm platforma unde se fac... schimburi de *shafit*-i... din Marele Bazar, să refolosesc materialele de acolo și să-i eliberez pe cei închiși. Le-aș oferi lor – și oricărui *shafit* care se pricepe și care e interesat – un loc de muncă la refacerea *bimaristan*-ului.

Nahri a clipit, uimită, dar încântată de propunerea lui. Nu prea știa despre ce platformă sau schimburi vorbea, deși disprețul fățiș din vocea lui arăta ce părere avea despre acele lucruri. Dar învinuirea pe care i-o adusese Subha, că ar fi fost părtașă la asuprirea *shafit*-ilor din Daevabad, o rănise adânc. Nahri, într-adevăr, nu știa prea multe despre viața celor din jur, i se părea însă că așa ar fi putut să-i ajute pe unii dintre ei.

Dar Ghassan s-a posomorât.

— Am crezut c-ai învățat să fii mai prudent când e vorba de *shafit*-i, Alizayd!

— Nu e doar el de vină! a intervenit Muntadhir.

Emirul s-a uitat în ochii nahidei și a continuat:

— Și bănuiesc că nu vor doar atât! Asta are, cumva, vreo legătură cu medicul acela *shafit* pe care ardeai de nerăbdare să-l găsești?

S-a întors iar spre tatăl lui.

— A venit la mine cu tărășenia asta acum câteva săptămâni, să-mi spună că vrea să lucreze cu medici *shafit*-i și să îi trateze pe *shafit*-i! i-a zis.

Cuvintele lui au căzut ca un trăsnet în pavilion, iar șocul tuturor era atât de mare, încât Nahri a avut impresia că putea simți de-a dreptul tensiunea dintre ei. Zaynab și-a scăpat ceașca de cafea din mână, iar regina a inspirat adânc.

Nahri l-a blestemat în surdină; din câte se părea, pentru Muntadhir nu era de ajuns să nu fie de acord cu ea. Simțea nevoia să-i pună bețe în roate, dezvăluind cu răutate planul acela riscant pe care și-ar fi dorit să-l fi prezentat mai precis.

Ghassan a fost primul care și-a revenit.

— Ai de gând să tămăduiești *shafîț*-i? a întrebat-o domnitorul.

Nahri a răspuns cu sinceritate, deși se rușina de cuvintele ei.

— Nu. Nu cu mâna mea... Nu la început. Am putea să lucrăm împreună, să învățăm unii de la alții, *djinn*-ii cu magia și *shafîț*-ii cu metodele oamenilor. Cred că ar fi un nou început pentru *daev*-i și *shafîț*-i și poate în viitor am izbuti să trecem peste diferențele dintre noi.

Ghassan a clătinat din cap.

— Preoții tăi n-ar fi niciodată de acord cu una ca asta! i-a zis. Nici eu nu sunt sigur că aș putea fi de acord cu asta. De îndată ce un medic *shafîț* i-ar face rău unui *daeva* – sau invers – toată lumea ar ieși în stradă să se revolte.

— Sau poate că ar începe să se înțeleagă ceva mai bine.

Hatset fusese aceea care vorbise, deși părea încă puțin șocată, cu toate că vorbele ei erau încurajatoare.

— *Banu nahida* este cea care face propunerea. *Daev*-ii sunt obligați să i se supună, nu?

A ridicat ușor din umeri, ca și cum discuția nu ar fi devenit deja tensionată.

— Este responsabilitatea ei, și riscul ei, dacă vrea să-i provoace.

— Îți mulțumesc pentru sprijin, a spus Nahri, încercând să-și ascundă ironia. M-am gândit să începem cu refacerea *bimaristan*-ului – cu asta ar fi de acord cei din neamul meu. Pe urmă, mă voi duce la preoți și le voi spune de planul meu cu *shafîț*-ii. Îi voi anunța, a precizat. O să ascult ce au de spus, dar, așa cum a spus regina, sunt *banu nahida*. Eu hotărâsc cu cine vreau să lucrez în spitalul meu.

Ghassan s-a rezemat de pernă.

— Dacă tot vorbim așa deschis... noi ce câștigăm din asta? Îmi ceri să pun la bătaie o mulțime de bani și să risc multe, pentru a reface monumentul străbunilor tăi... monumentul unui neam care, poate îți amintești, mi-a fost dușman.

Și-a ridicat o sprânceană neagră, întrebător.

— Lăsând la o parte sănătatea locuitorilor din Daevabad, nu sunt naiv, să nu-mi dau seama că acțiunea asta îți va consolida ție poziția, nu mie.

— Dar dacă ar fi o acțiune comună?

De data aceasta, Zaynab fusese cea care vorbise, mai întâi, încet, apoi mai ferm, pe măsură ce continua.

— Un gest de deschidere față de *daev-i*, ava! Ar fi un gest simbolic, mai ales în anul în care serbăm generațiile!

I-a zâmbit.

— Poate c-ar trebui să încercăm să-l facem până la Navasatem. Tu ai fi cel care îl va inaugura și ar fi încununarea anilor tăi de domnie.

Ghassan a înclinat capul, dar, la zâmbetul cald al fetei lui, chipul i s-a îmblânzit.

— Încerci în mod fățiș să-mi stârnești orgoliul, Zaynab! i-a zis.

— Pentru că te cunosc bine, a glumit prințesa. Doar pentru a obține pacea între popoare ai dorit căsătoria dintre Muntadhir și Nahri, nu-i așa? Poate c-ar fi bine să mergă și el cu Nahri la templu, să ceară binecuvântarea preoților.

Nahri a trebuit să facă eforturi să nu tresară. Era bucuroasă că Zaynab o sprijinea, dar știa cât de mult țin la tradiții cei din tribul său.

— Numai *daev-ii* au voie să între în Marele Templu! s-a opus nahida. Așa a fost de veacuri.

Hatset i-a aruncat o privire tăioasă.

— Dacă tot ești dispusă să iei banii *djinn*-ilor pentru *bimaristan*-ul tău, *banu nahida*, cred c-ar trebui să fii dispusă să accepți ca unul dintre noi să calce treptele templului tău! s-a oțărât regina.

Zicând acestea, a pus mâna pe umărul fiului ei.

— Numai că acesta ar trebui să fie Alizayd, a continuat. El dorește să-ți fie alături în planul tău.

— Ba s-ar cuveni să fie Muntadhir, a contrazis-o Zaynab, cu hotărâre. E soțul ei și povestea lui e mai puțin... complicată... când vine vorba de *daev*-i.

A luat o prăjiturică roz de pe una dintre tipsiile de argint și a mușcat cu delicatețe din ea.

— Nu ți-ar plăcea să-i vezi lucrând împreună, ava? Eu cred că așa s-ar mai stinge și din vorbele lipsite de folos și care dezbină, venite din partea celorlalte triburi.

Lui Nahri nu i-a scăpat zâmbetul mios pe care Zaynab i l-a adresat mamei ei... și nici felul discret în care Hatset a înclinat capul, nu că ar fi fost neapărat de acord cu cele spuse de prințesă, ci ca o aprobare a manevrelor făcute de aceasta.

Muntadhir se uita la cele trei femei cu indignare.

— *Eu?* Dar nici măcar nu sunt de acord cu asta! De ce trebuie să-i conving *eu* pe preoți?

— Îi voi convinge eu, l-a liniștit Nahri, pe un ton repezit.

Nu avea de gând să-l lase pe soțul ei să strice totul.

— Cred c-o să-ți și placă, a adăugat nahida, repede, încercând să se poarte cu mai mult tact. Jamshid o să-ți facă un tur minunat.

Drept răspuns, soțul ei i-a aruncat o privire furioasă, dar n-a mai spus nimic.

Ghassan părea să o studieze din nou cu atenție. Avea aceeași privire cu care se uitase la ea prima oară când o primise în Daevabad. Aceeași pe care i-o aruncase când discutaseră despre zestrea ei: a jucătorului de cărți care e dispus să mizeze o sumă mare, după ce a luat în calcul riscurile.

Prima oară când îl surprinsese cercetând-o astfel, Nahri se liniștise: întotdeauna îi preferase pe cei pragmatici. Dar în clipa aceea simțea că o treceau fiori reci. Pentru că de acum știa de ce era în stare Ghassan atunci când nu-i ieșeau jocurile.

— Da, a spus regele în cele din urmă, iar Nahri a simțit că-i sărea inima din piept. Poți să-i dai

drumul! Cu cea mai mare grijă, însă. Vreau să fiu consultat la fiecare pas și la apariția fiecărei probleme.

I-a făcut lui Ali cu degetul, în semn de avertizare și i-a spus:

— Tu, în special, trebuie să ai grijă! Știu câtă pasiune vei pune în asta. Sarcina ta e să construiești un *bimaristan*, nu să te apuci să ții predici despre egalitate, ai înțeles?

Ochii lui Ali au fulgerat și lui Nahri nu i-a scăpat mișcarea rapidă prin care Zaynab l-a lovit „din greșeală” pe genunchi, prefăcându-se că se întindea după un cuțit.

— Da, ava, a spus prințul cu o voce răgușită. Am înțeles!

— Bine! Atunci poți să le spui preoților tăi că ai binecuvântarea mea, *banu nahida*, și ia-l cu tine și pe Muntadhir! Dar să le spui limpede c-a fost ideea *ta*, nu a noastră. Nu vreau să mă trezesc că apar zvonuri printre *daev*-i că am dorit noi să-i târâm în beleaua asta.

Nahri a aprobat cu o mișcare din cap.

— Am înțeles! a încuviințat nahida.

Regele i-a privit pe toți.

— Acest lucru îmi face plăcere, a declarat. Pentru daevabadi va fi bine să ne vadă lucrând împreună în pace.

A stat o clipă, după care a pocnit din degete spre Ali.

— Vino, Alizayd! l-a îndemnat. Dacă tot te lauzi cu priceperea ta în materie de finanțe, ai face bine să mă ajuți. Am o întâlnire cu un guvernator cam șiret din Agnivansha, și mi-ai fi de folos.

Ali a părut că șovăia, dar, după ce a primit un ghiont de la mama lui, s-a ridicat. Nahri a vrut să se ridice și ea.

Muntadhir i-a pus ușor palma pe mână.

— Stai jos! i-a spus emirul în șoaptă.

După ce s-a uitat repede de la unul la altul, Zaynab s-a ridicat grăbită. Nahri nu putea s-o

condamne: pe chipul frumos al lui Muntadhir se citea doar furia și o venă i se zbătea la tâmplă.

— Plimbare frumoasă la templu, *akhi!* l-a tachinat prințesa.

— Apropo de plimbare...!

Hatset a tras-o lângă ea pe Zaynab.

— Fă câțiva pași cu mine, fata mea!

Ușa care ducea spre trepte s-a închis și în pavilion au rămas doar cei doi soți, vântul și pescărușii.

Muntadhir s-a întors spre nahidă și o rază de soare i-a luminat cearcănele săpate de oboseală sub ochi. Ai fi zis că nu mai dormise de câteva zile.

— Asta e din cauza discuției pe care am avut-o? a întrebat-o. Chiar ești dispusă să mergi pe mâna lui Alizayd, cu ideile lui nebunești, doar pentru asta?

Nahri a fost cuprinsă de furie.

— Nu merg pe mâna nimănui! Fac asta pentru mine și pentru ai mei. Și, dacă-ți aduci aminte, mai întâi, am venit la tine! Am încercat să-ți vorbesc despre aceste lucruri – care îmi sunt dragi –, iar tu mi-ai închis gura.

Se străduia să-și ascundă amărăciunea din voce.

— N-ar trebui să mă mir, probabil. Doar mi-ai spus foarte limpede ce crezi tu despre fătuca prostuță din Cairo!

Emirul și-a făcut gura punga și și-a lăsat privirea în pământ. Clipa a părut fără sfârșit, tăcută și plină de încordare.

— N-ar fi trebuit să spun asta, a murmurat el, în cele din urmă. Îmi pare rău! Eram supărat, cu Jamshid, cu întoarcerea lui Ali...

— M-am săturat de bărbații care mă rănesc pentru că sunt... supărați!

Tonul ei era dur, așa de dur, încât Muntadhir a părut de-a dreptul speriat. Dar lui Nahri nu-i păsa. S-a ridicat în picioare și și-a așezat *chador*-ul pe cap.

— N-o să suport una ca asta de la bărbatul care mi-e soț. *Nu o să mai suport așa ceva!*

Muntadhir s-a uitat repede la ea.

— Ce vrei să spui?

Nahri s-a oprit. Chiar, ce voia să spună? La fel ca la Cairo, divorțul era permis și în Daevabad – ba chiar se practica pe scară largă, din cauza duratei de viață a *djinn*-ilor și a temperamentului lor. Dar Nahri și Muntadhir făceau parte din familia regală, iar căsătoria lor fusese binecuvântată chiar de Ghassan, așa că ea, una, nu prea avea cum să dea fuga la cadiul de pe stradă să depună o plângere!

Dar existau anumite limite peste care soțul ei nu era dispus să treacă, iar una dintre ele devenise clară din noaptea nunții.

— O să fac asta, Muntadhir! Pentru ai mei, pentru mine – cu tine sau fără tine – vreau să construiesc *bimaristan*-ul acesta. Vreau să văd dacă există o cale de a face pace cu *shafiț*-ii. Dacă vrei să-mi fii alături, o să te primesc cu bucurie în templul neamului meu. Dacă nu vei putea să mă vizitezi acolo...

A făcut o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Cred că n-ar trebui să-mi mai faci nicio vizită. Nicăieri...

Muntadhir a înlemnit de uimire, iar Nahri s-a răsucit pe călcâie să plece. N-avea decât să-și bată capul să înțeleagă ce dorise să spună.

Era deja aproape de trepte, când emirul a vorbit, în sfârșit.

— El e mult mai periculos decât crezi! a prevenit-o.

Nahri a întors capul, iar Muntadhir a continuat, cu voce scăzută:

— Te înțeleg, fie că mă crezi, fie că nu. Te cunosc. Îl cunosc și pe Ali. Cred c-ați fost prieteni adevărați. Sunt convins c-a fost plăcut. În fond, palatul e un loc cam singuratic. Și știu al naibii de bine că te-a iubit!

Nahri a încremenit.

— Și tocmai aici e problema, Nahri! El iubește cu adevărat... nebunește! Cu pasiune! Ține la *shafiț*-i... La satul lui din Am Gezira... Ține atât de mult, încât e dispus să-și riște viața, să riște viața tuturor

celorlalți, nu vrea să accepte o cale de mijloc sau un rău mai mic, pentru o cauză măreață.

Cuvintele lui sunau ca un avertisment.

— Fratele meu ar fi în stare să-și dea viața pentru o cauză. Dar el e un prinț al Orașului de bronz, așa că nu va plăti acest preț. Alții îl vor plăti în locul lui. Iar tu ai de apărat un trib întreg!

Nahri și-a strâns în pumn marginea *chador*-ului, dorindu-și din tot sufletul să-i spună că se înșela. Doar că Ali riscase să atragă mânia tatălui său, ieșind pe furiș cu ea din palat, pentru că se simțea vinovat. Fusese cât pe ce s-o facă pe Subha să nu i se mai alăture în veci, fiindcă el nu voia să mintă. Veniseră aici azi, să-i ceară regelui o favoare, iar Ali fusese obraznic și plin de aroganță, ca de obicei.

„Nu contează!” și-a spus Nahri.

Pornise pe acel drum cu bune intenții, iar acum avea posibilitatea să încerce să-și îndeplinească visul. Ali era doar un mijloc prin care să-și atingă scopul și nu avea să îi mai permită să devină o slăbiciune.

A mai făcut un pas.

— Nisreen mă așteaptă la infirmerie, a spus nahida, silindu-se să pară calmă, așa cum nu se simțea. O să-ți trimit vorbă când vom pleca la Marele Templu.

Nahri era gata să scoată un geamăt când l-a văzut pe Jamshid așteptând-o în camera ei din infirmerie. În clipa aceea nu avea nevoie să-l asculte pe el cum o ruga să-l tămăduiască sau cum îi vorbea despre Muntadhir! Dar apoi a observat neliniștea care părea că emana din tot trupul lui și care se deslușea în felul în care bățâia din picior și își muta bastonul dintr-o mână în alta. Nisreen se plimba prin fața lui, cu un aer agasat.

„Ciudat!”

De obicei, Nisreen era afectuoasă cu el.

Nahri s-a încruntat, în timp ce se apropia de ei.

— E totul în ordine?

Jamshid și-a ridicat capul, iar ochii lui păreau extrem de strălucitori deasupra cearcănelor întunecate.

— *Banu nahida!*

Vocea îi era ciudat de gătită.

— Fie ca focurile să ardă cu putere pentru tine! i-a urat.

Și-a dres glasul.

— Sigur că e totul în ordine.

S-a uitat clipind spre Nisreen.

— E în ordine?

Nisreen s-a uitat furioasă la el.

— Eu sigur că sper să fie.

Nahri s-a uitat la ei.

— S-a întâmplat ceva acasă? Ai vreo veste de la tatăl tău?

Nisreen a clătinat din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. De fapt, chiar i-am scris de curând tatălui său. Chiar după ospățul prințului, a adăugat ea, și Jamshid a roșit. Cu voia Ziditorului, se va întoarce în scurt timp la Daevabad.

„Din partea mea, poate să mai stea!”

Nahri nu credea că puternicul Mare Vizir *daeva* – cam habotnic – o să fie prea încântat de planurile ei cu *bimaristan*-ul și cu *shafiț*-ii.

Ceea ce însemna că trebuie să se pună repede în mișcare.

— Atunci, e bine. Dar dacă tot sunteți amândoi aici, aș vrea să stăm de vorbă.

S-a așezat în fața lui Jamshid și i-a făcut semn lui Nisreen să stea și ea.

— Tocmai am avut o întâlnire cu familia Al Qahtani...

A inspirat adânc.

— Vom reface *bimaristan*-ul nahid.

A durat câteva clipe până când cei doi să priceapă ce spusese, după care chipul lui Jamshid s-a aprins de curiozitate, la fel de repede pe cât s-a posomorât Nisreen.

— Există un *bimaristan* nahid? a întrebat el cu vioiciune.

— O ruină străveche, scăldată în sângele străbunilor noștri, a intervenit Nisreen.

S-a uitat la Nahri, uluită.

— I-ai spus lui Ghassan că te-ai dus acolo?

— Partea asta am lăsat-o deoparte, a spus nahida, veselă. Dar, da, noi îl vom reface. Regele a fost de acord.

— Mai precis, care „noi”, doamna mea? a întrebat Nisreen, deși era limpede că știa deja răspunsul.

— Familia Al Qahtani, desigur, a spus ea, hotărând că era mai bine să nu dea prea multe detalii.

— Vei reface *bimaristan*-ul nahid împreună cu familia Al Qahtani? a repetat Nisreen cu glas slab. Acum?

Nahri a dat din cap.

— Noi sperăm să fie gata până la Navasatem.

I se părea o nebunie să creadă că aveau să izbutească, dar, dacă acela era prețul pe care trebuiau să-l plătească pentru obținerea aprobării lui Ghassan, atunci ea și Ali urmau să găsească o cale să termine până atunci.

— Vreau să schimb câte ceva pe aici. O să refacem *bimaristan*-ul, o să-i angajăm pe *djinn*-ii dezrobiți care stau acum acolo, o să pregătim discipoli...

A zâmbit, plină de speranță, așa cum nu mai fusese de multă vreme. Ba chiar puțin fericită.

— Amână totul! i-a cerut Nisreen cu brutalitate. Nu face una ca asta! Nu acum! Situația e prea încordată.

Nahri a simțit că-i scădea puțin avântul; sperase că mentorul ei avea să împărtășească măcar un strop din bucuria ei.

— N-am cum! Ghassan a acceptat doar cu condiția să-l prezinte ca pe un simbol al unității dintre triburi la sărbătoarea generațiilor! Și, oricum, nu vreau să mai amân, a adăugat ea, puțin supărată. Am crezut că o să te bucuri.

— Mi se pare extraordinar! a spus Jamshid, entuziasmat. Nu am știut de *bimaristan*, dar mi-ar

plăcea să-l văd.

— Mie mi-ar plăcea să faci mai mult de atât! i-a răspuns Nahri. Vreau să fii primul meu discipol.

Bastonul lui Jamshid a căzut cu zgomot pe podea.

— Cum? a șoptit el.

Nahri s-a aplecat să-i ridice bastonul, după care i-a zâmbit.

— Ești deștept. Te porți minunat cu bolnavii de aici și deja m-ai ajutat de multe ori.

I-a atins mâna.

— Vino alături de mine, Jamshid! l-a rugat. Poate nu te-ai gândit până acum că așa poți să-ți servești tribul... dar eu cred că vei fi un tămăduitor nemaipomenit.

El a inspirat adânc; părea uluit de această propunere.

— Eu...

S-a uitat repede la Nisreen.

— Dacă Nisreen nu se împotrivește...

Nisreen avea aerul unei femei care se întreba cu ce a greșit ea, una, să aibă parte de o astfel de nenorocire.

— Eu... da. Cred că Jamshid are ceva... înclinații, a recunoscut bătrâna *daev*-ă.

Și-a dres vocea și a adăugat:

— Deși, poate c-ar trebui să fie mai atent când umblă cu substanțele din spițerie – și când citește texte vechi.

Și-a întors privirea spre Nahri.

— Se pare că Jamshid a găsit în arhiva templului niște însemnări făcute de Manizheh.

— Da? Mi-ar plăcea să le răsfoiesc și eu.

Jamshid a pălit.

— O să... o să încerc să le caut din nou.

Nahri a zâmbit.

— Atunci, cred că asta e perfect pentru tine! Dar nu va fi ușor, l-a avertizat nahida. Nu am prea mult timp și nici voi nu aveți. Va trebui să vă mutați cu toții aici, să citiți și să învățați în fiecare clipă în care nu lucrați. Până la urmă, o să ajungeți să mă urâți.

— Niciodată! a încredințat-o tânărul *daeva*.

I-a strâns mâna și a adăugat:

— Când încep?

— Mai e un lucru, înainte să spui da, l-a prevenit *banu nahida*.

S-a uitat la Nisreen. Asistentă ei părea gata să se lase cuprinsă de panică, reacție care lui Nahri i se părea absolut exagerată, doar bătrâna nu îi ura chiar atât de mult pe cei din familia Al Qahtani, încât să nu dorească acel *bimaristan*!

— Nisreen, te superi dacă ne lași singuri? Vreau să vorbesc puțin cu Jamshid.

Bătrâna a scos un sunet înăbușit.

— Ar avea vreo importanță dacă m-aș supăra? a întrebat-o.

S-a ridicat în picioare.

— Un spital clădit împreună cu familia Al Qahtani înainte de Navasatem... Ai milă, Ziditorule!

— Despre ce-i vorba? a întrebat-o Jamshid, făcând-o pe Nahri să-și îndrepte atenția asupra lui. Parcă nu-mi place cum sună, a glumit.

— E un lucru important, i-a spus nahida. Și vreau să rămână un secret, deocamdată.

A început să vorbească mai încet.

— Vreau să deschid *bimaristan*-ul pentru toți. Indiferent de sângele lor.

Jamshid a ridicat din sprâncene, uimit.

— Dar... e interzis! Tu... nu poți tămădui pe cineva cu sânge amestecat, *banu nahida*! Ai putea să-ți pierzi magia!

Cuvintele lui – care dădeau glas unei prejudecăți pe care o mai auzise la mulți *daev*-i înfricoșați – o dureau la fel de mult, chiar dacă îi vădeau doar ignoranța.

— Nu e adevărat, l-a contrazis cu convingere. Eu însămi sunt dovada că nu e adevărat. Înainte să vin în Daevabad, am tămăduit ani întregi oamenii simpli din Egipt și niciodată nu mi-a afectat magia.

Tânărul a simțit, probabil, mânia din vocea nahidei, pentru că s-a retras iute.

— Iartă-mă! N-am vrut să-ți pun la îndoială vorbele.

Ea a clătinat din cap. Dacă nu reușea să-l convingă pe Jamshid, n-avea nicio șansă în fața preoților Marelui Templu!

— Nu! Chiar vreau să-mi pui întrebări! Sper că tu mă vei putea ajuta să-i conving și pe ceilalți din tribul nostru. Ești un nobil care și-a făcut pregătirea în Marele Templu, fiul Marelui Vizir... cine și ce ar putea să te convingă pe tine să susții o astfel de idee?

Jamshid a început să bată darabana pe genunchi.

— Nu știu dacă mă poți convinge! i-a mărturisit. Chiar dacă nu luăm în seamă ce spune legea lui Suleiman despre folosirea magiei cu ei... *shafit*-ii ne urăsc. Știi ce le-au făcut *daev*-ilor pe care i-au prins după moartea lui Dara! Ne-ar ucide pe toți în somn dac-ar putea.

— Și asta nu înseamnă că ar fi mai bine să fie pace?

El a oftat.

— Nu văd cum ar fi posibil. Gândește-te la istoria noastră! De fiecare dată când *shafit*-ii s-au răsculat, noi am plătit.

— Jamshid, ai avut vreodată o discuție cu un *shafit*, care să dureze mai mult de zece minute?

Tânărul a avut grația să roșească.

— Noi nu ar trebui să avem legături cu cei care au sânge omenesc.

— Nu, n-ar trebui să pătrundem în lumea oamenilor, să le seducem fecioarele și să pornim războaie! Nu scrie nicăieri că nu avem voie să vorbim cu ei.

El a tăcut, dar nu părea convins.

— Vorbește, Jamshid! a stăruit ea. Opune-te! Spune-mi că sunt nebună, că sunt o tirană, dar spune ceva!

L-a văzut cum înghițea în sec.

— De ce să facem asta? a răbufnit el. E casa noastră. Nu suntem noi responsabili pentru *shafit*-i! Să le construiască *djinn*-ii *bimaristan*-e! De ce să fim noi cei care să le oferim această pace, când ei nu fac nimic să o merite?

— Pentru că e casa noastră, i-a răspuns cu blândețe. Și trebuie să existe o cale mai bună să o apărăm, să ne apărăm pe noi înșine! Ai habar cât de mari sunt cvartalele *shafit*-e, Jamshid? Cât sunt de aglomerate? Probabil există mai mult *shafit*-i în Daevabad decât *djinn*-i în toate triburile noastre laolaltă, și nu ne putem baza pe familia Al Qahtani să ne împiedice să sărim unul la gâtul altuia.

Erau gânduri care i se tot învârtiseră în minte de cinci ani și care deveniseră pe zi ce trecea tot mai lămurite.

— Dacă vom continua așa, vom fi mereu vulnerabili.

Daev-ul a părut că se gândea la spusele nahidei.

— Acesta poate fi argumentul tău, a spus, în cele din urmă. Toți se tem. Convinge-i că asta e cea mai bună cale pentru dobândirea securității lor.

„Pot să fac asta!” și-a zis Nahri.

— Excelent! Acum ar trebui să-mi încep vizitele.

El s-a luminat la față.

— Minunat! Pot să...

Nahida a râs.

— A, nu! l-a oprit.

A arătat spre biroul de alături. Mă rog, ea, una, știa că era un birou acolo! În clipa aceea, nu se vedea: era acoperit complet de teancuri peste teancuri de cărți, de hârtii cu însemnări mâzgălite în grabă, de tocuri de scris, de călimări cu cerneală și de felegene goale de ceai.

— Nu te vei atinge încă de niciun bolnav de-al meu! l-a liniștit. Mai întâi, citește cărțile astea și pe urmă mai vorbim.

Jamshid a făcut ochii mari.

— Pe toate?

— Pe toate!

Nahri a luat de pe birou o coală albă și i-a întins-o, spunându-i:

— Scrie-le servitorilor tăi și spune-le să-ți trimită câteva lucruri!

A făcut semn spre divan.

— Acesta va fi al tău de-acum! Simte-te ca acasă!

El părea amețit, dar tot bucuros.

— Mulțumesc, *banu nahida*! Sper că știi ce mult înseamnă asta pentru mine.

Nahri i-a făcut cu ochiul.

— Vedem noi dacă vei mai spune asta după o lună.

S-a îndreptat spre draperia despărțitoare, dar s-a oprit și s-a uitat la el.

— Jamshid? S-ar cuveni... s-ar cuveni să-ți spun că Muntadhir nu e de acord cu asta! El mă consideră nechibzuită și sunt convinsă că o să-ți spună că eu voi aduce pierzarea Daevabadului.

A făcut o pauză. Dacă Muntadhir i se confesase lui Jamshid când aflase că urma să se întoarcă fratele lui, fără îndoială că avea s-o facă și după discuția pe care o avuseseră pe terasă.

— Dacă asta te pune într-o situație neplăcută...

— Tu ești *banu nahida*.

A șovăit, iar Nahri a deslușit pe chipul lui cât de zbuciumat era fiindcă se simțea sfâșiat între loialitatea față de ea și aceea față de emir. Și, destul de ciudat, felul în care își mijeia ochii lui negri i s-a părut cunoscut.

— Iar eu sunt, mai presus de toate, un *daeva*! i-a declarat. Ai tot sprijinul meu!

I-a zâmbit, plin de speranță.

— Poate îl voi convinge să te sprijine și el, i-a zis.

Nahri a simțit un amestec de ușurare și de vinovăție. Nu voia să-l amestece pe Jamshid în problemele din căsnicia ei, dar trebuia să profite de orice avantaj. Și, de fapt, el deja era vârat până peste cap în belele ei și ale lui Muntadhir.

— Ți-aș fi atât de recunoscătoare! i-a mărturisit.

Apoi nahida i-a făcut semn cu capul spre cărți și i-a zâmbit.

— Acum, treci la treabă!

XVIII NAHRI

La două săptămâni după acel mic dejun încordat în familie, Nahri era din nou în *bimaristan*, urmărind cu fascinație mișcările pe care le făcea Razu.

— Minunat! a spus nahida cu admirație, când bătrâna escroacă bactriană a schimbat iar nestemata cu o dibăcie care nu îi îngăduise să vadă nimic, lăsându-i apoi în față doar o piatră strălucitoare de sticlă – un zorzon frumos, dar care, sigur-sigur, nu se putea compara cu rubinul pe care îl făcuse să dispară. Și asta nu-i magie?

— Deloc! i-a răspuns Razu. Nu poți să te bazezi numai și numai pe magie! Ce-ai face atunci dacă ai avea la mâini cătușe de fier și ai vrea să ascunzi cheia pe care tocmai ai șterpelit-o?

— Ți s-a întâmplat ție una ca asta?

Daev-a i-a zâmbit enigmatic.

— Sigur că nu! Eu sunt doar... cum ziceai că o să le spunem prietenilor tăi tradiționaliști?

— Ai fost o negustoare cinstită în Bactria și ai avut un han onorabil.

Razu a izbucnit în râs.

— Ultimul lucru pe care l-ar fi spus cineva despre vechea mea tavernă ar fi fost că era... onorabilă.

A oftat apoi și a adăugat:

— Crede-mă când îți zic: două cupe din soma făcută de mine și doctorița, sau tămăduitoarea, aia agnivanshi a ta și soțul tău vor fi de acord cu tot ce le vei spune!

Nahri a clătinat din cap. Era convinsă că o singură înghițitură din soma lui Razu l-ar fi făcut pe Ali să leșine, iar tămăduitoarea ar fi crezut că dorise s-o otrăvească.

— Mai întâi, să încercăm să jucăm cinstit! Dar n-aș avea nimic împotriva să mă înveți să fac asta, a mărturisit nahida, arătând spre bucata de sticlă.

— Sunt în serviciul lui *banu nahida*, a murmurat Razu, după care i-a pus zorzonul de sticlă în mână și i-a strâns degetele. Așadar, întorci mâna așa și...

Din capătul celălalt al curții interioare s-a auzit un plescăit din buze dezaprobator. Elashia, femeia *djinn* dezrobită din Qart Sahar, picta țeastoasa pe care o sculptase din lemn de cedru. Nahri îi adusese vopseluri, iar gestul frumos îi fusese răsplătit cu ochi înlăcrimați și o îmbrățișare strânsă.

Dar acum Elashia se uita la Razu cu dezaprobare fățișă.

— Ce-i? a întrebat-o Razu. Fata vrea să învețe un truc. Cine sunt eu să mă împotrivesc?

După ce Elashia s-a întors la pictatul ei, oftând, Razu i-a zâmbit lui Nahri conspirativ.

— După ce-o să plece ea de aici, o să te învăț o vrajă prin care poți să faci o piatră să treacă drept nestemată.

Dar Nahri rămăsese cu ochii pironiți asupra sahraynei.

— Vorbește și ea vreodată? a întrebat încet, în vechiul dialect bactrian folosit de Razu.

Pe chipul bătrânei *djinn* s-a așternut tristețea.

— Nu prea des. Uneori, cu mine, când suntem singure, dar a durat ani de zile până s-o facă. A fost dezrobită cu decenii în urmă, dar nu povestește niciodată nimic despre perioada de robie. Un tovarăș de-al meu a adus-o la taverna mea după ce a găsit-o dormind pe stradă și de atunci a rămas cu mine. Rustam mi-a spus cândva că el crede c-a fost eliberată de bunicul lui și că a stat în robie aproape cinci sute de ani! Are un suflet blând, a adăugat ea, în timp ce Elashia a suflat asupra țeastoasei, apoi a pus-o jos, iar sculptura a prins viață și a început să meargă încet pe marginea fântânii.

— Nu pot să-mi închipui cum a supraviețuit!

Nahri se uita la ea, dar cu ochii minții nu pe Elashia o vedea. Îl zărea pe Dara, care fusese rob de trei ori mai mult decât sahrayna! Totuși, *afshin*-ul nu-și amintea mai nimic din perioada lui de sclavie, iar cele câteva lucruri pe care i le povestise erau așa

de îngrozitoare, încât el îi mărturisise că se bucura că nu-și aducea aminte și altele! Pe vremea aceea, Nahri nu fusese de acord cu el – i se păruse înspăimântător să piardă cineva o parte așa de mare din viața sa! Dar poate că fusese o binecuvântare pe care ea nu o înțelesese, una dintre puținele de care avusese parte Dara.

S-au auzit zgomote la intrarea în grădină.

— Am impresia că ți-au venit prietenii, a spus Razu.

Nahri s-a ridicat în picioare.

— Eu nu i-aș numi așa.

Ali și Subha au intrat în curte. Mai diferit de atât nu puteau să arate: prințul *djinn* zâmbea și se uita plin de curiozitate la ruinele din jur. Spre deosebire de el, Subha își manifesta neliniștea prin tot trupul, de la buzele pungite, la brațele încrucișate la piept.

— Pacea lui Allah fie cu voi! le-a salutat Ali, ducându-și mâna la inimă când le-a văzut, în salutul îndătinat.

În ziua aceea prințul era îmbrăcat într-un veșmânt simplu de geziri: o *dishdasha* albă, care îi ajungea până la picioarele încălțate cu sandale, un turban de culoarea cărbunelui și o curea verzuie la mijloc, unde își ținea *zulfikar*-ul și hangerul. Pe umăr avea o tașcă de piele plină cu papirusuri.

— Pacea fie și cu voi! i-a răspuns nahida.

Nahri s-a întors apoi spre Subha și s-a înclinat cu politețe.

— Tămăduitoare Sen, ce bine îmi pare să te văd! Razu, aceasta este doctorița Subhashini Sen, iar acesta e prințul Alizayd al Qahtani.

— Ce onoare! a spus Razu, ducându-și mâna stângă la frunte, în salutul neamului său. Eu sunt Razu Qaraqashi, iar ea e Elashia. Va trebui să-l iertați pe tovarășul nostru fiindcă se ascunde în camera lui. Lui Issa nu prea îi place să aibă oaspeți.

Ali s-a apropiat de ele.

— Ai văzut ce sigilii sunt pe uși? a întrebat el, fascinat.

Nahri și-a adus aminte de însemnele sculptate pe care le observase de prima dată când fusese acolo.

— Da. De ce? Ce sunt?

— Simt vechi sigilii tribale, i-a explicat prințul. Erau folosite înainte să avem o limbă comună, scrisă. Marele cărturar Grumbates a spus odată...

— Ai putea să nu ne dai o lecție de istorie acum? *Încă una?* a subliniat Subha, cu un ton din care Nahri a înțeles că, probabil, drumul până la *bimaristan* în compania prințului vorbăreț fusese unul lung. Tămăduitoarea se uita neliniștită prin curte, de parcă s-ar fi așteptat să fie atacată de vreo jivină magică. Ei bine... cu siguranță, locul acesta pare să fie părăsit de paisprezece secole.

— Putem să îl refacem cu totul! a spus Nahri și a schițat un zâmbet; se hotărâse s-o cucerească pe cealaltă tămăduitoare chiar în ziua aceea. Vrei ceva răcoritor înainte să facem un tur? Un ceai?

— Nu e nevoie, a spus Subha, cu un aer nemulțumit. Hai să terminăm odată!

Felul brutal în care i-a refuzat ospitalitatea i-a rănit partea egipteană a inimii ei, dar Nahri a rămas la fel de politicoasă.

— Firește, firește! i-a spus, surâzând.

Ali a intervenit:

— Am dat de urma vechilor planuri ale *bimaristan*-ului și l-am pus pe un arhitect *daeva* să se uite pe ele, să ne facă niște sugestii.

Nahri a fost impresionată.

— O idee bună! l-a lăudat.

— Da. Aș zice că lecțiile de istorie chiar se pot dovedi folositoare, s-a strâmbat el, după care a scos unul dintre papirusuri și l-a întins în fața lor. Asta a fost curtea interioară întotdeauna. Arhitectul mi-a spus că a găsit niște note în care se relata că ar fi existat și o grădină.

Nahri a dat din cap, aprobator.

— Aș vrea să fie în continuare! a zis nahida. Știu că bolnavilor din infirmeria mea le face plăcere să se plimbe din când în când prin grădină. Le ridică moralul.

S-a uitat la Subha și a întrebat-o:

— Ești de acord cu mine?

Tămăduitoarea și-a mijit ochii.

— Tu ai văzut unde lucrez eu, nu? s-a oțărât doctorița agnivanshi. Îți închipui că noi ieșim să luăm o gură de aer pe lângă mormanele de gunoaie neadunate?

Nahri a roșit. Își dorea cu ardoare să găsească iute-iute ceva ce avea în comun cu această tămăduitoare care, în scurta perioadă în care o văzuse la lucru, păruse să aibă din plin acea siguranță profesională, la care nahida aspira. Se îndoia că Subha tremura ca varga când avea de făcut un tratament nou sau că se ruga cu disperare să nu ucidă pe cineva de fiecare dată când făcea o operație.

Ali se uita pe însemnările lui.

— Din aceste hârtii... înțeleg că încăperea cu tavan boltit de acolo era folosită pentru cei care sufereau de boli respiratorii. Spune aici că se fixau niște pripoane în podea, astfel încât bolnavii să nu se rănească atunci când pluteau...

— Și acolo? l-a întrebat Nahri, arătând spre un șir de coloane care păreau gata-gata să se surpe.

Bănuia că Subha nu era pregătită să discute despre încăperi destinate *djinn*-ilor zburători.

— Seamănă cu un coridor, a adăugat nahida.

— Este un coridor, a lămurit-o prințul geziri. Duce la sălile de operații.

Asta suna mai promițător.

— Hai să începem de acolo! a sugerat Nahri.

Au pornit tustrei pe aleea șerpuitoare. Praful era moale sub picioarele lor, iar razele soarelui se strecurau printre crengile copacilor înalți. Mirosea a piatră veche și a apă de ploaie proaspătă. Era un aer umed, iar Nahri a început să-și facă vânt cu un capăt al *chador*-ului de bumbac.

Tăcerea care se așternuse între ei era apăsătoare. Stânjenitoare. Și, oricât de mult s-ar fi străduit, Nahri nu putea să uite că ultima oară când *daev*-ii,

gezirii și *shafiț*-ii se aflaseră acolo, se omorâseră cu cruzime unii pe alții.

— Am discutat cu cei de la vistierie despre posibilități de finanțare, a spus Ali, cu un zâmbet, în mod curios, încântat. Și, după o vizită făcută de tovarășa mea, Aqisa, am descoperit că emisarul comercial ayaanle e mult mai dispus să ne ofere ajutor.

Subha a clătinat din cap, uitându-se în jur cu uimire.

— Nu pot să-mi închipui că în șase luni locul acesta s-ar putea transforma într-un *bimaristan*, a murmurat tămăduitoarea agnivanshi. Cu multe miracole, poate ați reuși să-l terminați în șase ani.

O maimuță brună-aurie și-a ales chiar momentul acela să sară, țipând, peste capetele lor, aterizând de pe o creangă pe o coloană. S-a uitat la ei cu o privire dușmănoasă, în timp ce mușca dintr-o piersică zemoasă.

— Vai, o să fim nevoiți să scăpăm grabnic de maimuțe! a spus Nahri speriată.

Coridorul se termina brusc. Aripa în care erau sălile de operație avea ziduri groase și înalte, iar cel din fața lor era plin de urme de arsură, iar bronzul se topise și formase o barieră de netrecut.

Nahri a atins metalul ars și a spus:

— Nu cred că putem intra aici.

Ali s-a dat un pas înapoi, umbrindu-și ochii cu palma.

— Se pare că o parte din tavan s-a prăbușit, a confirmat el. Aș putea să mă urc acolo, să văd.

— N-o să poți să...

Dar Nahri nu a apucat să-și ducă bine gândul la capăt, căci Ali a plecat și a început să se cațare pe zid, părând că se ținea de niște mânere nevăzute.

Subha s-a uitat la el cum se cățara.

— Dacă își rupe gâtul, eu nu-mi asum responsabilitatea, s-a stropșit tămăduitoarea agnivanshi.

— Păi, nici nu erai aici! a încuviințat Nahri.

Cu un oftat, nahida s-a uitat cum Ali s-a urcat pe acoperiș și a dispărut din fața ochilor ei.

— Fetița ta stă cu tatăl ei azi? a întrebat-o pe *shafit*-ă, încercând să continue conversația.

— În general, îi sfătuiesc pe părinți să nu-și țină bebelușii printre ruine.

Nahri a trebuit să-și muște limba să nu-i dea un răspuns înțepător. Cam ajunsese la capătul răbdării.

— Cum o cheamă?

— Chandra, i-a răspuns Subha și chipul i s-a luminat puțin.

— Un nume foarte frumos, a spus Nahri. Și mi s-a părut sănătoasă. Viguroasă, *mashallah*⁽¹⁵⁾. E bine?

Subha a dat din cap.

— S-a născut mai devreme decât aș fi vrut eu, dar se simte bine.

A părut că era gata-gata să i se umple ochii de lacrimi de emoție.

— Am văzut prea mulți copii care n-au crescut la fel de bine, a murmurat *shafit*-a.

Și Nahri văzuse și în Cairo, și în Daevabad.

— Am avut unul săptămâna trecută, a spus tămăduitoarea agnivanshi încet. O femeie din partea de miazănoapte a Daevastanei a venit la mine după ce a fost mușcată de un basilisc. Era în ultima lună de sarcină și tot încercase să aibă un copil de zeci și zeci de ani. Am reușit s-o salvez pe ea, dar pruncul... mușcătura de basilisc e teribil de otrăvitoare și eu nu am avut cum să-i administrez un antidot. S-a născut mort.

A simțit că i se pune un nod în gât când își amintea.

— Părinții... nu cred că au înțeles prea bine, a murmurat *shafit*-a.

— Niciodată nu înțeleg, a încurajat-o Nahri. Nu înțeleg cu adevărat. Suferința le întunecă mintea, și îi face să spună lucruri cumplite.

Nahida s-a oprit o clipă înainte să adauge:

— Dar...

Și-a dres glasul, simțindu-se brusc rușinată, înainte să întrebe.

— Devine mai ușor totul, odată cu trecerea timpului?

Subha s-a uitat, în sfârșit, în ochii lui *banu nahida*, cu o privire cel puțin înțelegătoare, dacă nu caldă.

— Da... și nu, i-a răspuns. Înveți să te distanțezi. E o muncă, sentimentele tale nu contează. Ba, mai mult, te încurcă...

A oftat.

— Crede-mă... într-o zi, o să ajungi ca, în răstimpul unei ore, să asști la cele mai crunte tragedii și apoi să zâmbești, jucându-te cu copilul tău... i-a mărturisit nahidei. Iar atunci te vei întreba dacă așa e bine...

Shafî-a s-a uitat la ruinele *bimaristan*-ului și a continuat:

— Munca e tot ce contează. Faci ce poți și încerci să te păstrezi întreagă, să ajungi să te mai ocupi de un bolnav.

Cuvintele ei au impresionat-o pe Nahri și mintea ei a zburat la un alt bolnav: singurul pe care nu izbutise să-l vindece.

— Pot să te mai întreb ceva? a murmurat nahida.

Subha a dat din cap, aprobator.

— Ai putea să-mi recomanzi ceva pentru o rană la șira spinării? Pentru cineva care merge greu?

— E vorba despre prietenul tău, fiul Marelui Vizir?

Când Nahri a făcut ochii mari de uimire, Subha a înclinat capul și i-a zis:

— Fac și eu cercetări înainte să mă apuc să lucrez cu cineva.

— Da, despre el, a recunoscut Nahri. De fapt, în scurt timp s-ar putea să-l întâlnești. Acum e discipolul meu. Dar cu cinci ani în urmă, a primit în spate câteva săgeți și n-am reușit să-l vindec. Se întreamează încet, cu exerciții și odihnă, dar...

A făcut o pauză.

— Pentru mine e un eșec, a murmurat nahida.

Subha părea gânditoare, probabil că discuția pe teme medicale o făcea așa.

— Aș putea să-l văd și eu, dacă va dori asta. Există câteva tratamente care ar putea da rezultate...

Înainte ca Nahri să poată răspunde, Ali a sărit de pe acoperiș, aterizând lângă ele fără zgomot, încât și ea, și Subha au țipat.

Chipul lui nu inspira prea multă speranță.

— Ei... vestea bună e că pare să fie, într-adevăr, o sală de operație, le-a declarat. Sunt acolo și câteva instrumente.

— Ce fel de instrumente? a întrebat Nahri, curioasă.

— E greu de spus. Mare parte din încăperea e sub apă. Se pare că s-a prăbușit podeaua.

Ali a făcut o pauză.

— Și sunt șerpi, i-a zis. Mulți.

Subha a oftat.

— E o nebunie! a exclamat *shafit*-a. N-o să puteți reface vreodată *bimaristan*-ul acesta.

Nahri a șovăit, începând să se simtă cuprinsă de deznădejde.

— Poate că ai dreptate, a încuviințat nahida.

— Prostii! a contrazis-o Ali, ceea ce a făcut-o pe Subha să îi arunce o privire dușmănoasă. Să nu-mi spuneți că sunteți gata să renunțați așa de repede! Credeați că avea să fie floare la ureche?

— Nu credeam că o să fie imposibil, l-a înfruntat Nahri. Uită-te în jur, Ali! Ai habar de câți lucrători va fi nevoie doar să începem?

— Voi avea habar la sfârșitul săptămânii, i-a răspuns el, sigur pe sine. Și nu e rău că va fi mult de muncă – asta înseamnă că vom avea nevoie de mulți muncitori. Adică sute de persoane vor avea de lucru și vor învăța o meserie, după care vor avea bani de mâncare, de școală și de adăpost. Proiectul acesta reprezintă o șansă. Una pe care n-am mai avut-o de mult.

Subha s-a strâmbat.

— Vorbești ca un politician, s-a stropșit tămăduitoarea agnivanshi.

Prințul a zâmbit și i-a răspuns:

— Iar tu, ca o pesimistă. Dar asta nu înseamnă că nu putem lucra împreună.

— Dar banii, Ali? a intervenit Nahri. Și timpul...?

El a fluturat mâna, disprețuitor.

— Pot să fac rost de bani, a liniștit-o.

Ochii i-au sclipit de bucurie.

— Aș putea să fac bresle de negustori pe lângă fiecare *waqf*¹⁶¹ și să cresc birul pus pe mărfurile de lux...

S-a oprit, văzând, poate, că amândouă tămăduitoarele se uitau la el fără să priceapă o iotă din ceea ce îndruga, apoi a adăugat:

— Nu contează! Voi să-mi spuneți doar ce vă trebuie pentru *bimaristan*, iar eu vă voi face rost de tot.

S-a întors fără să mai aștepte vreun răspuns.

— Acum, veniți! le-a îndemnat. În planul spitalului se arată că în clădirea din față a existat o spițerie.

Subha a clipit, uimită, dar a pornit după Ali, murmurând ceva legat de tinerețea unora. Nahri era la fel de uimită, dar și bucuroasă. Lăsând deoparte povestea lor, poate că asocierea cu Ali nu fusese chiar cea mai rea idee! El, cel puțin, părea plin de siguranță, de încredere.

Au continuat să meargă pe o cărare acoperită de buruieni, dând la o parte frunzele de palmieri și pânzele strălucitoare de păianjeni. Pe jos zăceau coloane sparte, pe jumătate năpădite de plante agățătoare cu tulpini groase, iar pe rămășițele unui pavilion prăbușit se încălzea la soare un șarpe mare, negru.

Au trecut pe sub o arcadă impunătoare și au intrat în sala întunecoasă a fostei spițerii. Nahri a clipit de câteva ori, încercând să-și facă ochii să se obișnuiască puțin cu lumina slabă. Podeaua nu mai exista de mult, căci fusese acoperită de pământ și din vechea zidărie nu mai rămăseseră decât urme risipite ici-colo. Tavanul înalt fusese, probabil, frumos odinioară: pe suprafața lui cu stucatură delicată se mai întrezăreau bucățele de mozaic

albastru și auriu. Pe una dintre cornișele măiestrit lucrate își construise cuibul o rândunică.

O explozie de lumină a orbit-o o clipă. Nahri a întors capul și a văzut că Subha făcuse să-i apară într-o mână câteva flăcări jucăușe.

Când a văzut uimirea lui Nahri, chipul ei a căpătat un aer provocator.

— Știai că unii *shafîț*-i pot face magie, sunt convinsă, nu? s-a oțărât tămăduitoarea agnivanshi.

„Mai bine decât îți închipui!” ar fi vrut să-i spună nahida.

— A, sigur, i-a răspuns cu o voce slabă. Mi s-a spus.

S-a întors să cerceteze sala. Pe zidul din față erau sute de dulăpioare. Cu toate că erau pline de rugină, se vedea că făceau parte dintr-o structură ingenioasă din metal și marmură, iar conținutul lor era ascuns în spatele unor ușițe de bronz. Zeci dintre ele erau încă închise, iar gravurile aveau pe ele pete verzi de cocleală.

— Nu vrei să vezi cum arată niște substanțe magice misterioase după ce au stat închise timp de paisprezece secole? a glumit Nahri.

— Mai degrabă, nu, a răspuns Subha și i-a dat peste braț lui Ali, când acesta a vrut să tragă de un mâner. Nu! N-aveți decât să vă satisfaceți curiozitatea după ce plec eu.

Nahri și-a ascuns un zâmbet. Tămăduitoarea părea tot nemulțumită, dar Nahri credea că tot era mai bine, decât să fie fățiș dușmănoasă, ca până atunci.

— Cred c-o să fie loc suficient pentru toate leacurile noastre.

— Presupun că da, având în vedere că ale mele încap într-un singur cufăr, a răspuns Subha. De obicei, sunt nevoită să-i trimit pe bolnavi să cumpere ce-mi trebuie pentru leacuri. E o cheltuială de care nu ne putem lipsi.

— Nu va mai trebui să cheltuiești ceva, a spus Nahri încet. În fine, dacă finanțatorul nostru regal va fi la fel de sigur pe sine.

I-a zâmbit dulce lui Ali, desfătându-se cu agasarea vădită a acestuia.

Atenția i-a fost apoi atrasă nahidei de o strălucire metalică de pe jos. Amintindu-și ce îi spusese Ali despre instrumentele văzute în sala de operație, Nahri a îngenuncheat. Obiectul era pe jumătate îngropat în pământ, ascuns parțial de o rădăcină de copac care spărsese podeaua și umpluse mozaicul de pământ negru.

— Ce-i aia? a întrebat Subha când nahida a pus mâna pe obiect.

— Pare să fie un scalpel, i-a răspuns ea, dând țărâna la o parte. Dar e înțepenit aici.

Ali s-a aplecat peste ea.

— Trage mai tare! a îndemnat-o.

— Asta și fac!

Nahri a mai smucit o dată și scalpелul s-a desprins brusc, împrăștiind praful negru, și odată cu acesta a ieșit și mâna scheletică încă prinsă de el!

L-a aruncat pe dată și s-a tras repede înapoi, c-un țipăt îngrozit. Ali a prins-o de braț și a tras-o în spatele lui, ducând cealaltă mână la *zulfikar*.

Subha s-a uitat în jos, din spatele lor.

— Aia e o mână?

A făcut ochii mari de groază.

Ali i-a dat drumul lui Nahri.

— *Bimaristan*-ul a fost distrus în război, a spus el, cu voce gâtuită.

Ochii lui străluceau din cauza unui nedisimulat sentiment de vinovăție.

— Poate că... poate că nu toți cei uciși au fost duși să se odihnească în pace.

— Evident că nu, a spus Nahri, pe un ton acru.

Dacă n-ar fi fost Subha acolo, ar fi folosit cuvinte mai dure, dar *banu nahida* nu îndrăznește să înceapă o ceartă despre război în fața tămăduitoare deja neliniștite.

Totuși, Subha a fost cea care a continuat.

— Mi se pare un lucru îngrozitor să ataci un astfel de loc, a spus ea, posomorâtă. Oricât de justă ar fi cauza unui război.

Ali se uita la oase.

— Poate că nu numai asta a fost aici.

— Și mai precis ce crezi tu că s-a întâmplat aici, care să justifice nimicirea unui *bimaristan* și măcelărirea tămađuitorilor lui? s-a răstit Nahri, înfuriată de răspunsul tânărului geziri.

— Nu am spus că poate fi justificat, s-a apărat Ali. Am spus doar că e posibil să fie o poveste mai complicată.

— Cred că am văzut suficient din povestea asta, l-a întrerupt Subha, îngrozită. Ce-ar fi să plecăm de aici și să lăsăm săpăturile în podea pentru cei care pot să se îngrijească așa cum se cuvine de aceste rămășițe?

„Rămășițe!” a repetat Nahri în sinea ei.

Cuvântul i se părea rece, clinic.

„De aceste rude!” a corectat-o Nahri, știind că existau șanse mari ca persoana ucisă să fi fost nahidă.

Și-a scos *chador*-ul și a învelit cu grijă oasele. Avea să se întoarcă mai târziu cu Kartir.

Când s-a ridicat, Subha deja ieșise pe ușa spițeriei, dar Ali, nu.

Nahri l-a prins repede de mână, înainte să plece.

— E ceva ce nu-mi spui despre locul acesta? l-a întrebat în șoaptă.

El și-a ferit privirea.

— E mai bine să nu știi, i-a mărturisit.

Nahri l-a strâns mai tare de mână.

— Să nu îndrăznești să mă tratezi așa, de sus! s-a stropșit. Nu la fel ai făcut și când a fost vorba de Dara? Cu cărțile acelea pentru care nu aș fi fost „pregătită”? Atunci cum s-a încheiat povestea pentru tine?

Ali și-a smuls mâna din strânsoare.

— Toată lumea știa cine era Darayavahoush, Nahri! Doar că nu se puneau de acord dacă era un monstru sau un erou. Ce a dus la toate astea?

Zicând acestea, și-a înclinat capul și s-a uitat la încăperea întunecată.

— A fost îngropat demult. Și, dacă vrei un nou început, ar trebui să rămână îngropat pe vecie.

XIX

DARA

— O să atacăm în a doua noapte de Navasatem, a spus Dara pe când se uitau cu toții la harta pe care o făcuse să apară: o porțiune din plaja îngustă din Daevabad, zidurile Orașului de bronz și turnul impunător al Citadelei chiar în spatele lor. Atunci e lună nouă și nu va fi lumină. Garda Regală nu ne va vedea venind decât când li se va prăbuși turnul în lac.

— E noaptea de după procesiune, nu? a întrebat Mardoniye. Ești sigur că e bine?

Kaveh a dat din cap.

— Poate că n-am fost eu de Navasatem în Daevabad, dar am auzit destule lucruri despre prima zi de sărbătoare. Se începe cu băutura din zori și nu se termină decât după întrecerile din arenă. La miezul nopții, jumătate din oraș va zăcea în pat. O să-i luăm prin surprindere pe *djinn*-i și majoritatea *daev*-ilor vor fi acasă.

— Și Nahri va fi la infirmerie, nu? l-a întrebat Dara. Ești sigur că Nisreen va putea s-o apere?

— Pentru a douăzecea oară: da, *afshin*-ule, va izbuti!

Kaveh a oftat.

— O să baricadeze ușile infirmeriei când va vedea semnalul tău... original.

Dara nu era convins.

— Nahri nu e genul de persoană care să se lase închisă împotriva voinței sale, s-a opus *afshin*-ul.

Kaveh s-a uitat la el cu o privire rece.

— Nisreen a stat ani de zile lângă ea, l-a contrazis Marele Vizir. Sunt convins că se va descurca.

„Iar eu sunt sigur că ea nici nu știe că nahida pe care o are în grijă își câștiga existența intrând și ieșind nevăzută din tot felul de locuri încuiate!”

Dara s-a uitat neliniștit la Mardoniye.

— Vrei să te duci s-o întrebi pe *banu nahida* dacă vrea să vină la noi? l-a întrebat pe *daeva*.

În ultimele zile, nu ieșise aproape deloc din cortul său, căci lucra de zor la experimentul ei.

Tânărul oștean a dat din cap, s-a ridicat în picioare și a pornit prin tabără. Printre copacii negri se vedea cerul de un roz pal. Se topiseră zăpezile, în sfârșit, și pământul jilav de rouă lucea sub primele raze de soare. Arcașii lui plecaseră deja cu caii să se antreneze în valea de lângă pădure și doi dintre războinici îl conduceau la locul de antrenament pe Abu Sayf, care căsca. Dara făcuse o verificare rapidă, să se asigure că *zulfikar*-ele stăteau în tecile lor lângă locul de antrenament. Le spusese clar că nu aveau să se antreneze cu Abu Sayf decât în prezența lui.

Aeshma a pufnit, atrăgându-i atenția lui Dara.

— Mie tot nu-mi vine să cred că ei sărbătoresc ceea ce ne-a făcut Suleiman! i-a spus lui Vizaresh.

Dara și-a pierdut iute buna dispoziție. Ifriții reveniseră cu o zi în urmă în tabăra lor și fiecare oră petrecută cu ei îl puneă tot mai mult la încercare.

— Sărbătorim eliberarea de sub puterea lui! s-a răstit el. Dacă vă aduceți aminte... perioada în care strămoșii noștri i se supuneau și, în felul acesta, nu le era luată definitiv magia. Și sunt convins că ați avut și voi vreodată un soi de sărbătoare.

Aeshma a părut să se gândească.

— Oamenii de pe meleagurile mele sacrificau uneori fecioare pentru mine. Care țipau teribil, dar muzica era plăcută.

Dara a închis o clipă ochii.

— Să lăsăm discuția asta! Dar, legat de atac... voi doi sunteți pregătiți? Puteți să controlați *ghoul*-ii?

Vizaresh a înclinat capul.

— Sunt foarte priceput la treaba asta.

— Destul de priceput, încât să-i împiedici să-mi atace războinicii?

El a dat din cap.

— O să fiu și eu pe plajă cu ei.

Asta nu-l făcea pe Dara să se simtă mai bine. Nu îi plăcea deloc că trebuia să își separe mica lui oștire

și să lase niște războinici neîncercați în capătul celălalt al orașului. Dar nu avea de ales.

Aeshma a zâmbit.

— Dacă îți faci griji, *afshin*-ule, sunt convins că drăguța de Qandisha va fi mai mult decât bucuroasă să ni se alăture. Îi e tare dor de tine!

Focul de tabără a trosnit cu putere drept răspuns.

Kaveh s-a uitat la el.

— Cine e Qandisha? a întrebat *daev*-ul.

Dara s-a concentrat asupra respirației sale, uitându-se la flăcări și încercând să-și stăpânească magia care se zbătea în membrele lui din cauza furiei.

— Ifrita care m-a înrobit, l-a lămurit pe Marele Vizir.

Vizaresh a plescăit din limbă.

— Am fost foarte invidios, a mărturisit ifritul. Eu n-am reușit să înrobesc pe cineva așa de puternic.

Dara și-a trosnit degetele.

— Da, ce păcat! a zis în zeflema *afshin*-ul.

Kaveh s-a încruntat.

— Qandisha asta nu lucrează cu *banu* Manizheh? a întrebat.

— A lucrat, dar pe urmă n-a mai vrut el, a spus Aeshma batjocoritor, arătând cu capul spre Dara. S-a aruncat în genunchi și s-a rugat de nahida lui s-o izgonească pe Qandisha. Se spune că asta a fost singur lui condiție. Deși eu, unul, nu pot să-mi dau seama de ce.

Și-a lins colții.

— Până la urmă, ea e singura care își amintește ce ai făcut ca rob. Și probabil că ești și tu curios. Amintiri din paisprezece veacuri...

S-a aplecat ușor.

— Gândește-te la toate plăcerile încântătoare pe care ți le-ai satisfăcut... a șuierat ifritul.

Dara a pus mâna pe pumnal.

— Dă-mi numai un motiv, Aeshma, te rog! a spus, clocotind de furie.

Lui Aeshma îi jucau ochii în cap de veselie.

— Era doar o glumă, *afshin*-ul meu drag! l-a liniștit.

Nu a mai avut ocazia să răspundă. Din spatele lui s-a auzit un țipăt speriat, o bufnitură și zgomotul inconfundabil pe care îl fac două trupuri ce se lovesc.

Și apoi s-a auzit șuieratul teribil făcut de un *zulfikar* trezit la viață.

Dara s-a întors cu arcul apărut prin magie în mâna lui, înainte să apuce să răsuflă măcar. A văzut imaginea în frânturi: Manizheh, obosită, ieșind din cortul ei... Cei doi soldați care îl păzeau pe Abu Sayf, prăbușiți, *zulfikar*-ul cumplit în mâinile geziriului care se repezea la ea...

Săgeata lui Dara și-a luat zborul, dar Abu Sayf era pregătit, a ridicat o scândură de lemn cu o repeziciune și cu o pricepere care l-au luat cu totul prin surprindere pe Dara. Acela nu era deloc bătrânelul care se antrenase cu soldații lui! *Afshin*-ul a tras din nou și a scos un strigăt când Abu Sayf s-a repezit.

Mardoniye s-a aruncat între iscoada geziri și Manizheh, parând lovitura de *zulfikar* cu sabia lui; fierul a șuierat când a atins flăcările magice. L-a respins pe Abu Sayf și Dara a fost gata să-l săgeteze, pentru că se așezase în fața lui.

Dar era limpede cine mânuia mai bine sabia... și Mardoniye n-a mai reușit să pareze lovitura lui Abu Sayf.

Zulfikar-ul i-a pătruns drept în stomac.

În clipa următoare, Dara alerga spre ei, iar magia care țășnea din el topea gheața și zăpada de sub picioarele sale. Abu Sayf și-a tras *zulfikar*-ul din trupul lui Mardoniye și *daev*-ul s-a prăbușit. Apoi și-a ridicat din nou *zulfikar*-ul spre Manizheh...

Dar nahida a pocnit din degete.

Dara a auzit cum se sfărâmau oasele mâinii lui Abu Sayf de la zece pași distanță. Acesta a început să urle de durere și a scăpat *zulfikar*-ul din mână, în timp ce Manizheh s-a uitat în jos la el cu o ură rece în ochii săi negri. Când a ajuns Dara, soldații lui

deja îl imobilizaseră pe geziri. Mâna acestuia era frântă oribil, cu degetele răsfirate și îndreptate în toate direcțiile.

Dara s-a lăsat în genunchi lângă Mardoniye. Ochii tânărului se încețoșaseră și el pălise deja. Rana lui era o gaură mare, înfiorătoare, iar sângele negru făcuse o baltă sub el. Deși i se vedeau pe piele cunoscutele urme lăsate de otrava neagră-verzuie a *zulfikar*-ului, Dara știa că nu aceasta îl ucisese.

Manizheh a trecut grabnic la treabă și a rupt haina tânărului războinic. Și-a pus mâinile pe abdomenul lui și a închis ochii.

Nu s-a întâmplat nimic. Nu avea să se întâmple nimic, Dara știa. Nimeni nu putea vindeca – nici măcar un nahid – o rană făcută de *zulfikar*.

Manizheh a scos un sunet înăbușit din gât, de uimire și de furie, și a apăsat mai tare.

Dara i-a atins mâna.

— Doamna mea...

Ea i-a aruncat o privire mai sălbatică decât avusese vreodată, iar Dara a clătinat din cap.

Mardoniye țipa de durere, strângându-i mâna lui Dara.

— Doare, a șoptit el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Ah, Ziditorule, te rog!

Dara l-a ridicat ușor în brațe.

— Închide ochii! l-a liniștit el. Durerea se va sfârși curând, prietene! Ai luptat bine.

I s-a pus un nod în gât. Cuvintele îi veniseră automat, doar îndeplinise această groaznică datorie de atâtea ori!

Din gura lui Mardoniye curgea sânge.

— Mama mea...

— Mama ta va fi adusă în palatul meu și va avea tot ce îi trebuie.

Manizheh a întins mâna, binecuvântându-i fruntea.

— O s-o duc eu însămi la altarul tău din templu. Mi-ai salvat viața, copile, și pentru asta vei deschide ochii în rai!

Dara și-a apropiat buzele de urechea lui.

— E așa de frumos, i-a șoptit el. Acolo e o grădină și o pădurice tihnită de cedri, unde o să-i aștepți pe cei dragi...

I s-a tăiat vocea și i-au apărut lacrimile în ochi când Mardoniye a avut un spasm și apoi a rămas nemișcat, iar sângele lui fierbinte a început să îmbibe încet hainele lui Dara.

— S-a dus, a spus încet Manizheh.

Dara i-a închis ochii și l-a așezat cu delicatețe pe zăpada însângerată.

„Iartă-mă, prietene!”

S-a ridicat în picioare și și-a scos pumnalul de la brâu. Flăcările îi cuprinseseră brațul și țâșneau din ochii lui încă dinainte de a se apropia de Abu Sayf. Geziriul era plin de sângele care îi cursese din nasul spart și era ținut strâns de patru războinici de-ai lui Dara.

Era cuprins de o furie imensă. Pumnalul din mână lui s-a preschimbât și din norul de fum s-a ivit un bici.

— Spune-mi de ce n-ar trebui să te rup bucată cu bucată! a șuiert el. De ce n-ar trebui să fac la fel cu tovarășul tău și să te pun să-l asculți cum urlă implorând moartea?

Abu Sayf s-a uitat în ochii lui, cu un aer înfrânt, dar hotărât.

— Fiindcă și tu ai fi făcut la fel în locul meu. Credeți că noi nu știm cine sunteți? Ce face nahida ta cu sângele și cu amuletele noastre? Credeți că noi nu știm ce vreți să faceți în Daevabad?

— Nu e orașul tău, s-a răstit Dara. M-am purtat cu tine cu blândețe și așa mă răsplătești?

Se vedea de pe chipul lui că nu-i venea să creadă.

— Nu poți fi atât de naiv, *afshin*-ule! M-ai amenințat că-mi torturezi tânărul războinic pe care îl am în grijă, dacă nu îți pregătesc ostașii pentru a-i ucide pe cei din neamul meu. Crezi că, dacă am mâncat împreună de câteva ori, se șterg toate astea?

— Cred că ești un mincinos dintr-un trib de mincinoși.

În timp ce Dara vorbea, își dădea seama că furia lui nu se îndrepta numai împotriva lui Abu Sayf.

— Un roi de muște de nisip, unele care mint și înșală și se prefac prietene cu tine să-ți câștige încrederea! a continuat.

A ridicat biciul.

— Prima oară, limba ar trebui să ți-o retez! a zis.

— Nu!

Vocea lui Manizheh a sfâșiat aerul.

Dara s-a răsucit spre ea.

— L-a ucis pe Mardoniye! Voia să te ucidă pe tine! s-a oțărât *afshin*-ul.

Era aproape la fel de furios pe el însuși ca pe Abu Sayf. Nu ar fi trebuit să permită una ca asta! Știa cât de periculoși erau gezirii și totuși îi lăsase să stea în tabără, se lăsase amăgit de faptul că vorbea așa de bine divasti și de plăcerea de a discuta cu un războinic asemenea lui! Iar acum Mardoniye era mort.

— O să-l omor, *banu nahida*, a spus el sec, pentru prima oară sfidător. Aceasta e o chestiune de război, pe care tu nu o înțelegi.

Ochii lui Manizheh au scăpărat.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești de sus, Darayavahoush! s-a răstit nahida. Lasă jos arma! A doua oară nu-ți mai spun!

S-a întors spre Kaveh fără să mai aștepte răspuns.

— Adu-mi serul și relicva din cortul mei. Și vreau să-l târâți aici și pe celălalt geziri.

Dara s-a simțit cuprins de rușine.

— *Banu nahida*, eu am vrut doar să... a bâiguit.

— Nu-mi pasă ce ai vrut tu! s-a stropșit nahida.

S-a uitat în ochii *afshin*-ului și a adăugat:

— Mi-oi fi tu drag, Darayavahoush, dar eu nu cunosc așa de puțin istoria precum fiica mea. Te supui poruncilor mele! Dar, dacă te ajută cu ceva...

A trecut pe lângă el.

— Nu am de gând să-i las în viață pe acești bărbați, a adăugat.

Kaveh a revenit.

— Poftim, doamna mea! a spus *daev-ul*, întinzându-i o sticlură sigilată cu ceară roșie.

În clipa următoare au ajuns și războinicii lui Dara, târând iscoada geziri care se zbătea și blestema. Tânărul a încremenit însă când l-a văzut pe Abu Sayf și s-au uitat unul la celălalt. Păreau să se fi înțeles dintr-o privire.

„Firește, prostovane! Probabil unelteau de mult timp asta, râzând pe la spate de slăbiciunea ta!”

S-a blestemat încă o dată fiindcă îi subestimase. Dacă ar fi fost mai tânăr, n-ar fi făcut una ca asta. Dacă ar fi fost mai tânăr, i-ar fi ucis în pădure.

Manizheh i-a întins amuleta unuia dintre războinicii lui.

— Pune-i-o înapoi în ureche. Apoi leagă-i... aici și aici, a spus ea, arătând spre doi copaci aflați la vreo zece pași unul de altul.

Iscoada cea tânără începea să piardă lupta pe care o purta cu spaima. A început să se zbată când i-au pus înapoi relicva în ureche, iar în ochi i se citea o groază teribilă.

— Hamza! i-a spus Abu Sayf încet. Nu le da satisfacția asta!

Pe obrazul bărbatului a curs o lacrimă, dar a încetat să se mai zbată.

„Mardoniye!” și-a amintit Dara.

S-a întors dinspre geziriul înspăimântat spre Manizheh.

— Ce e asta? a întrebat *afshin-ul*, cu ochii țintă la sticlură.

— Cealaltă parte a planului nostru, l-a lămurit nahida. O poțiune la care trudesce de zeci de ani. O cale prin care poate fi ucis cineva bine păzit. Prea rapidă pentru a mai putea fi oprită de cineva sau ceva.

Dara și-a îndreptat umerii.

— O cale de a-l ucide pe Ghassan? s-a mirat el.

Privirea lui Manizheh părea pierdută în zare.

— Printre alții, i-a răspuns.

A scos dopul sticlurii.

Din aceasta a ieșit un abur subțire, arămiu, care a început să se ridice în aer, dansând, de parc-ar fi fost ceva viu. Părea să șovăie, să caute.

Și apoi, pe neașteptate, s-a repezit spre Abu Sayf.

Bătrâna iscoadă s-a tras înapoi când aburul s-a dus pe lângă fața sa, spre amuleta de aramă pe care a dizolvat-o într-o clipită, metalul topindu-se și sclipind, și transformându-se într-un abur arămiu care i-a dispărut în ureche.

O clipă, pe chipul lui s-a citit doar groaza, apoi a început să urle, apucându-se de cap.

— Abu Sayf! a strigat tânărul *djinn*.

Celălalt nu i-a răspuns, însă. Sângele îi țâșnea din ochi, din urechi și din nas, amestecat cu vapori arămii.

Kaveh și-a înăbușit un strigăt de uimire și și-a acoperit gura.

— Asta e... asta e ce a făcut Jamshid al meu... a bâiguit Marele Vizir.

— Bănuiesc că Jamshid a găsit niște notițe mai vechi de-ale mele, a răspuns Manizheh. Otrava asta e mult mai rafinată.

A tăcut o clipă, uitându-se cum Abu Sayf încremenea, cu ochii care nu mai puteau vedea nimic ațintiți spre cer, apoi a înghițit în sec destul de tare, încât Dara să audă.

— E atrasă de relicvele geziri și crește după ce le consumă, apăsând creierul până la moartea victimei.

Dara nu-și putea lua ochii de la Abu Sayf. Trupul însângerat al acestuia era contorsionat și chipul schimonosit părea o mască a suferinței.

Explicația lui *banu* Manizheh îi dăduse fiori reci, iar flăcările care îi învăluiseră membrele se stinseseră.

A încercat să-și vină în fire.

— Dar asta e curată magie! a exclamat *afshin*-ul. Dacă ai încerca să îi faci așa ceva lui Ghassan, el ar folosi pe dată sigiliul lui Suleiman și ar opri-o!

— Dă rezultate și fără magie!

Zicând acestea, nahida și-a scos scalpul.

— Dacă îndepărtezi magia, așa cum face sângele de nahid, așa cum face sigiliul lui Suleiman...

Manizheh și-a tăiat puțin degetul mare și a stors o picătură de sânge negru. Aceasta a căzut pe o șuviță de abur care se ridica din trupul lui Abu Sayf, iar pe zăpada însângerată a căzut de îndată o bucățică ascuțită de aramă.

— ...Asta intră în țeasta ta! a explicat.

Cealaltă iscoadă încă mai încerca să scape, strigând ceva în geziriyya. Apoi a început să urle, căci aburul se apropia încet de picioarele sale.

— Nu! a strigat tânărul geziri când aburul i-a învăluit corpul, ridicându-se șerpuit spre urechea lui. Nu...!

Țipătul lui s-a stins, iar de data asta Dara chiar a întors capul, fixându-și privirea pe trupul lui Mardoniye, până când iscoada a amuțit.

— Ei bine... A spus Manizheh, cu chipul posomorât.

Nu era nici urmă de bucurie în vocea ei când a adăugat:

— Cred că dă rezultate!

Kaveh s-a clătinat lângă Dara care l-a susținut, punându-i mâna pe umăr.

— Vrei să-i dau asta lui Ghassan? a întrebat *daev-ul* cu voce răgușită.

Manizheh a dat din cap.

— Vizareh a făcut un inel, așa cum știe el, și acolo poate fi introdus aburul. Nu trebuie decât să-l spargi cu Ghassan de față. Îi va ucide pe toți gezirii din încăpere.

„Îi va ucide pe toți gezirii din încăpere!”

Lui Kaveh părea că i se făcuse rău, iar Dara nu putea să-l condamne.

Chiar și așa, a rostit:

— Pot s-o fac eu! s-a oferit *afshin-ul*. Nu e nevoie ca Marele Vizir să fie pus în pericol.

— Ba trebuie, l-a contrazis Manizheh, deși se simțea în vocea ei o oarecare neliniște. Nu știm dacă Ghassan poate folosi sigiliul lui Suleiman pe tine, Dara. Nu ne permitem să riscăm, pentru a afla.

Trebuie să fie mort înainte ca tu să pui piciorul în palat, iar poziția lui Kaveh îi permite să pătrundă ușor acolo, fără să stârnească prea multe bănuieli.

— Dar...

— O s-o fac.

Vocea lui Kaveh nu devenise mai puțin speriată, când a rostit acele vorbe, dar era hotărâtă.

— Pentru ce i-a făcut lui Jamshid, am s-o fac, le-a făgăduit.

Lui Dara i s-a pus un nod în stomac. S-a uitat la iscoadele moarte și la pământul rece care scotea încă aburi din cauza sângelui arămiu ce se scurgea pe el. Așadar, la asta lucrase Manizheh cu atâta sârg în ultimele luni!

„Credeai că n-o să fie ceva plin de cruzime?”

Dara știa doar prea bine cum era războiul! Știa – mai mult decât toți care erau în viață – de ce erau capabili nahizii!

Dar, în numele Ziditorului, nu-i plăcea deloc ca și ea să se lase pradă violenței!

„Dar și Mardoniye a căzut pradă violenței!” și-a reamintit. „Așa cum tot ei i-au devenit victime și Nahri, și Jamshid! Iar Ghassan îi terorizează și îi ucide pe *daev*-i de ani și ani!”

Dacă, pentru ca neamul lui să obțină victoria, era nevoie ca Ghassan și ai lui să moară în chinuri, Dara nu avea să se împotrivească.

El, unul, urma să pună capăt acestui război, pentru ca Manizheh să nu mai aibă de ce să comită asemenea crime niciodată!

Și-a dres glasul.

— Se pare că ar trebui să-ți faci bagajul, Kaveh! l-a îndemnat pe *daeva*. Acum, dacă vrei să mă iertați...

S-a apropiat de trupul lui Mardoniye.

— Trebuie să încredințez un războinic odihnei veșnice, le-a zis.

Dara a ridicat rugul funerar al lui Mardoniye cu propriile mâini și a stat lângă acesta până s-a făcut

scrum, iar jăraticul fumegător mai arunca doar o lumină slabă în noaptea întunecată.

Rămăsese singur: Manizheh îndeplinise toate cele îndătinat în slujba funerară, după care plecase să-l petreacă pe Kaveh, iar el le poruncise soldaților să se întoarcă la treburile lor. Vedeă bine că erau, cu toții, zguduiți – cu tot devotamentul și cu toată pregătirea lor, puțini dintre ei fuseseră martori la o luptă care să se termine sângeros, cu moartea cuiva în zăpadă, și el, unul, înțelegea nespuse de bine întrebarea nerostită din ochii lor: oare așa aveau să sfârșească și ei în Daevabad?

Iar lui Dara nu-i plăcea deloc că nu le putea spune „nu”!

O atingere pe umăr l-a făcut să tresară. A întors capul.

— Irtemiz? s-a mirat *afshin*-ul.

Tânăra arcașă s-a apropiat de el.

— Ne-am gândit să vină unul dintre noi să vadă ce faci, i-a spus ea încet.

Privirea tinerei s-a abătut spre rugul care încă mai fumea.

— Tot nu-mi vine să cred că s-a dus! a murmurat.

Îi tremura vocea.

— Trebuia să-mi țin arcul pregătit, cum mi-ai spus tu... a îngăimat, tristă.

— Nu e vina ta! i-a spus Dara cu fermitate. Musca aia de nisip abia aștepta să se ivească o ocazie!

I-a pus mâna pe umăr.

— Și-apoi, geziriul ăla a reușit să-mi pareze toate săgețile și, de bună seamă, nu vrei să spui c-ai fi putut fi mai bună decât dascălul tău, nu-i așa? a iscodit-o *afshin*-ul.

S-a prefăcut jignit.

Cuvintele lui i-au stârnit un mic zâmbet trist tinerei.

— Mai lasă-mă vreo zece ani! l-a tachinat.

Zâmbetul ei s-a șters iute, când i-a zis:

— Mai e... mai e ceva ce am vrea să-ți arătăm.

Dara s-a încruntat auzind tonul ei.

— Arată-mi!

Ea l-a condus printre copacii întunecați, iar ghetele lor scrâșneau pe pământul înghețat.

— Primul care a observat a fost Bahram, când a scos caii. A spus că se întinde cât vezi cu ochii.

Au ieșit dintre copaci în valea netedă din față. Râul părea o panglică sclipitoare în lumina lunii care, altădată, ar fi luminat mai puternic decât restul câmpului.

Dar iarba de primăvară nu era întunecată, ci avea o strălucire arămie, la fel ca aburul făcut de Manizheh, o ceață a morții înseși care stătea agățată de pământ.

— Bahram... s-a dus cu calul până departe, *afshin*-ule! Spune că e peste tot.

A înghițit în sec.

— Încă nu i-am spus lui *banu nahida*. Nu știam dacă se cuvine s-o facem, dar firește că... firește că asta nu înseamnă că...

S-a întrerupt, neputând să dea glas fricii îngrozitoare care începuse să cuprindă și inima lui Dara.

— Trebuie să fie o explicație, a spus el, în cele din urmă. O să vorbesc cu *banu nahida*.

S-a dus direct la cortul lui Manizheh, fără să ia în seamă privirile războinicilor lui sau chicotelile ifriților adunați în jurul focului. Deși era o oră târzie, era limpede că nahida nu dormea; lumina opaițelor cu ulei se deslușea prin pâslă și se simțea miros de ceai proaspăt.

— *Banu* Manizheh! a strigat el. Pot să-ți vorbesc?

A apărut într-o clipă; în locul *chador*-ului ei obișnuit avea un șal gros de lână. Se vedea bine că se pregătea să se culce; cozile negre-argintii erau despletite și ea părea uimită să îl vadă.

— *Afshin*-ule, l-a întâmpinat ea, și în ochi i s-a citit neliniștea după ce s-a uitat la el. Ce s-a întâmplat?

Dara a roșit, rușinat că venise așa la ea.

— Iartă-mă că te tulbur! Dar e ceva despre care trebuie să vorbim între patru ochi.

— Atunci, intră!

A ridicat pânza de la intrarea în cort.

— Bea un ceai cu mine! l-a îndemnat. Și stai jos odată! A fost o zi cumplită!

Căldura din vocea ei l-a liniștit, potolindu-i puțin spaima care i se cuibărise în piept. Și-a scos ghetetele și și-a agățat mantia în cuier, apoi s-a așezat pe o pernă. În cealaltă parte a cortului, draperia care ascundea micul loc de dormit era dată la o parte.

Una dintre tichiile lui Kaveh era acolo. Dara s-a uitat în altă parte, având senzația că văzuse ceva ce nu s-ar fi convenit să zărească.

— Marele Vizir a plecat cu bine? a întrebat-o.

— Chiar după funeralii, i-a răspuns, turnând ceaiul. A dorit să înainteze puțin înainte de apusul soarelui.

Dara a luat felegeanul pe care i l-a întins.

— Kaveh zboară mai repede decât mi-am închipuit, a spus el. Probabil că e ceva adevărat în poveștile acelea pe care mi le-ai spus despre întrecerile cu cai din Zariaspa.

Manizheh s-a așezat în fața lui.

— E nerăbdător să se întoarcă în Daevabad. Și-a făcut griji din cauza lui Jamshid încă din clipa în care am primit scrisoarea lui Nisreen.

Manizheh a luat o înghițitură de ceai.

— Dar ceva îmi spune că n-ai venit aici să vorbim despre Kaveh.

— Nu! i-a mărturisit *afshin*-ul. Nu chiar.

Dara a pus jos felegeanul cu ceai.

— Doamna mea, călăreții mi-au spus ceva ce cred că ar trebui să știi și tu. Aburul arămiu care a ucis iscoadele... pare să se fi întins. Din câte am văzut eu, e mai subțire, dar s-a întins peste tot, plutește deasupra pământului până departe, în valea râului.

Chipul lui Manizheh nu a avut nicio tresărire.

— Și?

Răspunsul ei sec a făcut să-i bată inima mai tare.

— Ai spus că aburul e atras de amuletele geziri și că sporește după ce le consumă...

I s-a gătuțit vocea.

— *Banu nahida*... când se va opri?

Manizheh s-a uitat drept în ochii lui și i-a răspuns:

— Nu știu. La asta am lucrat în ultimele luni: am încercat să găsesc o cale prin care să-i controlez răspândirea și perioada cât are tărie și acționează.

În ochii ei nu scliffea nicio scânteiere când i-a mărturisit:

— Dar n-am izbutit prea mult, iar noi nu mai avem timp.

— O să-l lași pe Kaveh să elibereze otrava în palat! a șoptit Dara.

Se străduia să se stăpânească, gândindu-se la ce însemna acest lucru.

— *Banu* Manizheh... probabil că sunt sute de geziri în palat! Cărturarii din bibliotecă, secretarii și servitorii... Femeile și copiii din harem... Fiica lui Ghassan... Toți își poartă relicvele în permanență! Dacă va elibera otrava în toiul nopții... i-ar putea ucide pe toți gezirii de acolo!

Manizheh și-a pus felegeanul jos fără un cuvânt, iar tăcerea ei l-a îngrozit de-a dreptul.

„Nu, Ziditorule! Nu!”

— Nu doar din palat, a murmurat nahida.

Dara a scos o exclamație înăbușită:

— Tu crezi că îi poate ucide pe toți gezirii din Daevabad!

Se simțea bine în vocea ei o anumită deznădejde, când i-a răspuns:

— Cred că da!

Dar apoi în privirea ei nu se mai citea decât nemilostivirea când a adăugat:

— Și ce dacă? Oare câți *daev*-i au pierit când Zaydi al Qahtani a cucerit Orașul de bronz? Câți dintre prietenii și rudele tale au murit, *afshin*-ule?

Vocea i s-a umplut de dispreț.

— Muștele astea de nisip nu sunt chiar atât de proaste! a șuiert aproape nahida. Măcar câțiva dintre ei își vor da seama ce se întâmplă și își vor scoate relicvele. De aceea trebuie să ne alegem momentul perfect.

Dara auzea în cap o voce care țipa, dar nu simțea nicio fierbințeală și nicio magie gata să iasă din pielea lui. Era mai rece ca niciodată.

— Nu face asta! i-a spus, tremurând din tot corpul. Nu-ți începe domnia cu mâinile mânjite de atât de mult sânge!

— Nu am de ales!

Când Dara s-a uitat în altă parte, Manizheh a continuat cu o voce tot mai fermă:

— Așa putem învinge. Și trebuie să învingem. Dacă Ghassan trăiește, dacă victoria noastră nu e hotărâtoare, ne va nimici. Nu-și va găsi odihna până nu va șterge neamul nostru de pe fața pământului. Îl plângi pe Mardoniye? Atunci probabil că-ți dai seama că vor trăi mai mulți dintre războinicii tăi dacă nu va mai rămâne niciun soldat geziri în picioare când vom ajunge la palat.

— O să faci din noi niște monștri! a izbucnit *afshin-ul*.

Gheața care îi înfășurase inima s-a spart și Dara a început să piardă lupta cu emoțiile

— Vom deveni cu toții niște monștri dacă vei îngădui să se întâmple una ca asta... și nu vei scăpa niciodată de faima asta, *banu nahida!*

S-a uitat la ea rugător.

— Te implor, doamna mea! Sunt niște nevinovați... Copii... Lume care vine din afara orașului să sărbătorească Navasatemul.

Amintirile îl copleșeau. Toate acestea îi erau prea bine cunoscute.

„Negustori... Precupeți... Țesători de mătăsuri fine, al căror sânge e puțin prea roșu. Copii care nu își dau seama că acel cafeniu omenesc din ochi le-a pecetluit soarta. Poruncile calme și explicațiile reci date unei alte generații de nahizi...”

Legendarul oraș Qui-zi din care n-au mai rămas decât niște ruine fumegătoare. Țipetele și mirosul de sânge omenesc pe care nu le va uita niciodată.

— Atunci, monștri vom fi! a spus Manizheh. Voi plăti prețul acesta să pun capăt războiului!

— Nu se va sfârși, a contrazis-o Dara, cu deznădejde. Toți gezirii capabili să mânuiască o armă vor veni pe malul Gozanului când vor afla că le-am ucis rudele fără nicio provocare. Vor lupta până în Ziua Judecății...

— Atunci voi elibera otrava pe pământurile lor.

Dara a tresărit cu putere, iar Manizheh a continuat.

— Să afle și triburile *djinn*-ilor ce preț are sfidarea lor! Nu vreau să am pe mâinile mele atâta moarte, dar, dacă așa se vor încheia răzvrătirile sahaynilor și vicleniile celor din neamul ayaanle, atunci, așa să fie! Să se gândească la soarta gezirilor toți bactrienii care te blestemă și acum și toți agnivanshii care cred că sunt apărați de râurile lor mari.

— Vorbești întocmai ca Ghassan! a învinovățit-o Dara.

Ochii ei au scăpărat de mânie.

— Atunci, poate că a avut dreptate că a domnit așa! i-a spus nahida, furioasă. Dar măcar de data asta nu familia și tribul meu vor trăi cu frica în oase.

— Până la următorul război, a spus el, fără să-și poată stăpâni repulsia tot mai mare. Pentru care presupun că voi fi adus înapoi iarăși, dacă se întâmplă să mor acum.

S-a ridicat în picioare.

— Tu nu ești așa! i-a zis. Ești mai bună decât cei din familia Al Qahtani! Ești mai bună decât străbunii tăi!

A străbătut cortul și s-a dus să-și ia mantia.

— Unde te duci? l-a întrebat Manizheh cu asprime.

Dara și-a pus ghetetele.

— Să-l opresc pe Kaveh! i-a răspuns.

— Nici vorbă! Te vei supune poruncilor mele, Darayavahoush!

— Am spus că o să te ajut să recucerești Daevabadul, nu să comiți un alt măcel ca acela din Qui-zi!

Zicând acestea, *afshin*-ul și-a întins mâna să ridice pânda de la intrarea în cort.

Aceasta a luat foc și Dara a simțit o durere cumplită în braț. A țipat, mai mult de uimire, decât de durere, și s-a răsucit iute spre *banu nahida*.

Manizheh a pocnit din degete și durerea a dispărut.

— Nu am terminat discuția! i-a strigat, furioasă. Am riscat și am pierdut prea mult să-mi văd acum planul năruit fiindcă un războinic, care are mâinile mânjite cu mai mult sânge decât îmi pot închipui, a căpătat brusc conștiință.

Expresia ei era glacială.

— Dacă te-ai considerat vreodată demn de numele de *afshin*, o să te așezi jos grabnic!

Dara s-a uitat la ea, uluit.

— Nu ești tu asta, *banu* Manizheh!

— Nu mă cunoști, Darayavahoush! Nu știi cât m-a costat să te aduc aici.

— Cât te-a costat pe *tine*?

Aproape îi venea să râdă. S-a bătut cu pumnul în piept.

— *Tu îți închipui că eu doresc să fiu aici?* a întrebat-o.

Inima i se umpluse de furie, iar apoi s-a descătușat – a trecut peste pragul acela peste care jurase că nu avea să treacă niciodată, a scos la iveală ura acumulată în cel mai întunecat colț al sufletului său.

— Nu doresc nimic din toate astea! i-a strigat Dara. Familia ta mi-a distrus viața – cinstea mea, numele meu! M-ați pus să comit una dintre cele mai groaznice fapte din istoria noastră și, când s-au întors cu toții împotriva voastră, ați dat vina pe mine!

Nahida s-a uitat urât la el și i-a strigat:

— Nu eu ți-am pus un bici în mână!

— Nu, tu doar m-ai adus înapoi aici! De două ori!

Lacrimile i-au încetoșat privirea *afshin*-ului când a continuat:

— Eram cu surioara mea! Mă bucuram de pace!

Ochii nahidei scăpărau de-acum.

— Nu poți să jinduiiești la pacea împreună cu ai tăi, după câte i-ai făcut familiei mele! s-a oțărât bătrâna.

— Fiica ta n-ar fi niciodată de acord cu asta!

— Nu vorbesc despre fiica mea!

Manizheh l-a ținut cu privirea. Dara putea să jure că îi simțea magia, că îi simțea degetele fantomatice în jurul gâtului, în pieptul strâns.

— Vorbesc despre fiul meu! s-a stropșit Manizheh.

Dara a rămas înmărmurit.

— Despre *fiul* tău? a repetat, căci nu-i venea să-și creadă urechilor.

Dar, înainte să-și termine vorbele, ochii lui Dara au căzut pe tichia lui Kaveh, de lângă salteaua ei de dormit. Și-a amintit cu câtă aprindere vorbise despre cum îi ținea ascunși pe cei dragi...

Pe dată, și-a amintit de tânărul blând pe care îl ciuruisese cu săgețile lui.

— Nu! a șoptit *afshin*-ul. El nu are... nu are puteri.

Nici măcar nu-i putea rosti numele, căci, dacă i l-ar fi rostit, bănuiala aceea îngrozitoare s-ar fi transformat în realitate.

— Spunea că mama lui fusese o biată servitoare! a bâiguit Dara. Că murise la naștere...!

— A fost prost informat, i-a răspuns Manizheh, tăios. Nu are mamă, pentru că, dacă aceia din familia Al Qahtani ar fi știut, l-ar fi închis într-o cușcă, așa cum m-au închis pe mine. Nu are puteri pentru că, înainte de a împlini o săptămână, am fost nevoită să îi fac bebelușului meu un tatuaj care să i le înfrâneze. Ca să-i ofer o viață și un viitor liniștit în Zariaspa mea iubită a trebuit să-l lipsesc de însăși moștenirea lui.

Vocea lui Manizheh tremura când i-a mărturisit:

— Jamshid e-Pramukh e fiul meu.

Dara simțea că se sufoca și s-a luptat să respire, să poată exclama:

— Nu se poate!

— Este fiul meu, a repetat Manizheh. Pentru tine e *baga nahid*, dacă asta mai înseamnă ceva.

Acum părea mai degrabă îndurerată, decât furioasă.

— Și, din cauza nesăbuiței cu care te-ai purtat cu fiica mea, era cât pe ce să-l ucizi! a continuat. I-ai furat singurul viitor pe care și-l dorise și l-ai lăsat copleșit de asemenea dureri, încât Kaveh spune că sunt zile în care nici nu se poate ridica din pat.

S-a strâmbat.

— Ce pedeapsă se cuvine pentru asta, *afshin*-ule? l-a iscodit. Pentru că l-ai străpuns cu săgețile tale pe bărbatul în fața căruia ar fi trebuit să-ți lipești fruntea de pământ?

Dara s-a trezit deodată așezat, deși nu își amintea să fi făcut asta. Își simțea genunchii moi și capul greu.

Era limpede că Manizheh nu terminase ce avea de spus și a continuat:

— Nu aveam de gând să-ți spun, să știi! Nu înainte să obținem victoria. Nu înainte de a-l ști în siguranță și de a-i șterge semnul blestemat de pe spate. M-am gândit că ai suferit destul. Mi-a fost teamă că sentimentul de vinovăție te-ar putea copleși.

Dara deslușea în ochii nahidei că spunea adevărul, și tocmai acest lucru îl covârșea – acesta și gândul că Manizheh trăise atâția ani, ani în care Jamshid ar fi avut cel mai mult nevoie de ea, lângă bărbatul care îl rănise.

— Îmi pare rău! a șoptit el.

— Nu vreau scuzele tale! s-a răstit nahida. Îi vreau pe copiii mei! Îmi vreau orașul meu! Vreau tronul și sigiliul pe care Zaydi al Qahtani le-a furat de la străbunii mei! Vreau ca *daev*-ii din generația mea să nu mai sufere din cauza lor. Și, îți spun sincer, *afshin*-ule, nu-mi pasă deloc dacă ești sau nu de acord cu metodele mele!

Dara și-a trecut mâna prin păr.

— Trebuie să existe o cale mai bună, a îngăimat el, slab.

Auzea și el implorarea din propria voce.

— Nu există! s-a răstit nahida. Războinicii tăi mi-au jurat credință. Dacă te vei duce după Kaveh, când te vei întoarce, noi vom fi plecat de mult. Îi voi duce eu la Daevabad, voi elibera singură otrava, cu nădejdea că Ghassan va muri înainte să-și dea seama ce se întâmplă și înainte să îi ucidă pe Nahri, pe Jamshid și pe toți *daev*-ii pe care va pune mâna.

S-a uitat fix la el și a murmurat:

— Sau ai putea să mă ajuți.

Dara și-a strâns pumnii. Se simțea prins în capcană, așa cum nu se mai simțise de ani buni, ca și cum ar fi călcat fără să-și dea seama într-o plasă care se strânsese apoi în jurul lui. Și, să-l ierte Ziditorul, nu vedea cum ar fi putut scăpa fără să ucidă alte ființe dragi lui!

Și-a lăsat privirea în jos și a închis ochii pentru o clipă.

„Iartă-mă, Tamima!” s-a rugat el încet.

„Poate că Manizheh are dreptate. Poate că acțiunea asta brutală le va sili pe celelalte triburi să se potolească.”

Dar, pentru că avea să stea alături de *banu nahida* când o să înfăptuiască acea crimă, nu-și închipuia că va mai vedea vreodată grădina în care îl aștepta surioara lui.

Și-a deschis ochii. Sufletul îi era greu ca plumbul.

— Soldații mei pun întrebări, a spus Dara. Și nu vreau ca vina aceasta să le apese conștiința.

Și-a pironit privirea asupra nahidei lui și a înclinat iar capul.

— Ce vrei să le spun? a întrebat-o.

XX

ALI

— Luați și cărămizile! a spus Ali, ferindu-și cu palma ochii de soarele puternic, să poată privi mormanul de moloz pe care muncitorii îl descoperiseră după ce îndepărtaseră platforma ridicată pe ruinele moscheii șeicului Anas. O să găsim o cale de a le întrebuița.

Unul dintre lucrători a tras de o bucată de pânză putredă din grămada de moloz și a strigat:

— Pare să fie un covor vechi!

L-a aruncat la picioarele lui Ali și a întrebat:

— Cred că nu merită să-l păstrăm, nu?

Prințul geziri s-a uitat la bucata rupt și putrezită și i-a recunoscut de îndată modelele geometrice. Ali se rugase pe covorașul acela, stătuse pe el tăcut și vrăjit de predicile rostite cu voce tunătoare de șeicul Anas.

— Nu, a spus el, simțind că i se punea un nod în gât la amintirea șeicului care fusese ucis. Probabil că nu!

O mână grea i-a atins umărul, trezindu-l din gândurile lui.

— Femeile și copiii au plecat cu Aqisa, l-a anunțat Lubayd. Îi așteaptă niște corturi lângă *bimaristan*, iar tămăduitoarea aceea ursuză o să-i consulte.

— Tămăduitoarea aceea ursuză are și un nume, i-a răspuns Ali, obosit. Și te-aș sfătui să nu îi stârnești răutatea. Dar îți mulțumesc pentru tot!

Lubayd s-a uitat la el cu atenție.

— E totul în regulă, frate? Nu arăți prea bine.

Ali a oftat, întorcându-și privirea de la covor.

— Nu mi-e ușor să fiu aici! a mărturisit.

S-a uitat peste drum, unde câțiva dintre *shafîț*-ii eliberați de ei mâncau ce le trimisese sora lui din bucătăria palatului. Veniți de curând în Daevabad – sau, mai degrabă, târâți acolo – din lumea oamenilor, nu aveau o casă unde să se întoarcă.

— Și nu am povești prea plăcute de istorisit despre locurile astea, a continuat.

Lubayd i-a urmărit privirea.

— Mi-ar plăcea să-i azvârl în lac pe nemernicii aceia pursânge care au fost aici! Niște hoți și niște animale: furau bijuterii, hărțuiau femeile și îi băteau pe bărbații care încercau să le țină piept.

Războinicul geziri a clătinat din cap când a spus:

— Și asta prefăcându-se că îi ajutau pe *shafîț*-ii nou-veniți să-și găsească o casă! Ce uneltire mârșavă!

— Nu doar pe cei nou-veniți, a subliniat Ali. Am vorbit cu o grămadă de *shafîț*-i care au fost răpiți și apoi obligați să muncească, așa cum au fost tatăl acela și fieta lui, pe care i-am întâlnit în prima zi.

— Și spuneai că în fruntea lor era un geziri, nu-i așa? Tariq al nu știu cum.

Lubayd părea de-a dreptul dezgustat când a adăugat:

— Ce rușine! O astfel de purtare se opune tuturor lucrurilor pentru care am luptat!

— Banii îi schimbă pe toți, a spus Ali. Și cred că aici s-au făcut mulți bani.

Au început să se plimbe.

— Apropo de bani, mai speriem alți bogătași azi? a întrebat Lubayd.

Ali a clătinat din cap, ștergându-și praful de pe față cu un capăt al turbanului.

— Nu îi speriem, îndreptăm un deficit financiar! l-a corectat. Dar nu azi. Am pus la punct un plan de plată cu Abul Dawanik, a spus el, numindu-l pe emisarul comercial ayaanle. Prima plată trebuie să ajungă în vistierie la sfârșitul lunii și a fost de acord să facă aranjamentele trebuincioase pentru a cumpăra noi uniforme pentru Garda Regală și *zulfikar*-e pentru cadeți. În curând și rațiile de mâncare vor fi mai bune. După cum se pare, acela care se ocupa de cumpărarea mâncării celor din Citadelă lua și el o parte din bani. Secretarul lui a descoperit asta, dar i-a fost frică să-i spună tatălui meu.

— Înțeleg că acum secretarul are funcția celuiilalt?
Ali a zâmbit.

— Și recunoștința mea veșnică, i-a declarat.

Lubayd a plescăit, impresionat.

— Te odihnești și tu vreodată între atâtea însărcinări? l-a întrebat pe prietenul său. Știi că, în mod normal, *djinn*-ii dorm noaptea, nu? Nu stau cocoșați peste papirusuri pline de cifre, mormăind singuri.

— Îmi place să muncesc, i-a răspuns Ali. Munca îmi îndepărtează gândurile de la altele.

— Locul acesta pare, mai degrabă, unul care ar trebui să-ți țină gândurile treze!

Zicând acestea, Lubayd a arătat cu mâna spre trei *djinn*-i care scoteau resturi din grămada de moloz.

— Aceștia sunt soldați? l-a întrebat pe priet.

— Prieteni de-ai mei, de când eram cadet. Au avut o zi liberă și au vrut să dea o mână de ajutor, l-a lămurit.

— Bănuiesc că nu sunt singurii.

Lubayd a coborât tonul când a zis:

— Am auzit iar niște șușoteli dintr-alea la care mi-ai spus să fiu atent.

Ali s-a oprit.

— De la soldații Gărzii Regale?

Lubayd a dat aprobator din cap.

— Sunt mulți soldați care te îndrăgesc, Ali! Foarte mulți. Și, când vor ajunge în Citadelă uniforme cele noi și rațiile de mâncare, vor ști cu toții cui trebuie să îi fie recunoscători!

Ali s-a oprit.

— Bine! a încuviințat.

Lubayd s-a mirat:

— „Bine”?

— Vreme de cinci ani, tatăl meu s-a străduit să arate clar că nu îi păsa dacă eram viu sau mort, s-a apărut Ali. Ar trebui să mă prefac că nu mă bucur fiindcă sunt îndrăgit... mai ales când cei care mă îndrăgesc sunt tocmai aceia care poartă arme?

Prietenul lui s-a uitat la el cu o privire plină de viclenie.

— Nu mi-oi fi petrecut prea mult timp la curtea din Daevabad, Ali, dar până și eu îmi dau seama ce înseamnă când un fiu supărat începe să se împrietenească fățiș cu armata.

Vocea îi era plină de subînțelesuri.

— Nu ăsta era planul, mai știi? a continuat războinicul geziri. Planul era să ne întoarcem la Am Gezira cu tine, cu capul pe umeri. Și cu mine, tot cu capul pe umeri și viu și nevătămat!

I-a întrerupt zgomotul făcut de niște cai – cel puțin șase armăsari care izbeau cu potcoavele pavajul. Ali a ridicat privirea, gata să se răstească la cei care goneau așa cu caii prin piața aglomerată.

Cuvintele i-au murit pe buze. Căci acela care se îndrepta spre el era Muntadhir! Iar fratele lui mai mare părea furios!

Chiar în spatele emirului călăreau mai mulți tovarăși de-ai lui, bogătași ușuratici care roiau în jurul lui ca niște luni inutile. Ieșeau în evidență teribil în acel cartier, unul dintre cele mai sărace din Daevabad, cu bijuteriile care le sclipeau în soare și cu veșmintele lor de mătase în culori țipătoare.

În ciuda aglomerației, Muntadhir a traversat piața în doar câteva clipe. Întotdeauna fusese un călăreț excelent. Când a ajuns în fața lui Ali, armăsarul emirului s-a oprit pe dată, de parcă i-ar fi putut citi gândurile călărețului său. Era un animal superb, cu pete argintii ca niște stele pe crupa neagră ca abanosul.

Ali s-a încordat tot. Nu se așteptase ca fratele lui să vină până acolo! Dimpotrivă, Muntadhir evitase cu un succes admirabil încercările lui disperate de a sta de vorbă. Fratele său îl ignora când erau la curte și era limpede că se înțelesese cu servitorii lui deosebiți – și devotați – să nu-l lase niciodată singur. Ali abia dacă se putea apropia cât de cât de el după vreo întâlnire, că și apărea ca prin magie un slujitor care să-l anunțe pe Muntadhir că trebuia să plece pentru o chestiune „urgentă”.

— Emirul meu! l-a salutat Ali, cuprins de neliniște.

Toate instinctele lui îl avertizau să se poarte cu grijă.

— Pacea lui Allah fie cu tine!

— Pacea e ultimul lucru pe care mi l-ai adus tu! s-a răstit Muntadhir.

I-a aruncat apoi un papirus gros, pe care Ali l-a prins cu un gest reflex.

— E cumva o glumă? l-a întrebat emirul.

Nedumerit, Ali a desfăcut papirusul. L-a recunoscut de îndată, mai ales că el însuși îl aruncase cu câteva ore mai devreme unor bărbați pe care îi găsisese când încercau să îi bage pe niște *shafiț*-i furați în cotețele puturoase pe care muncitorii lui abia le dărmaseră. Era un edict regal în care se spunea că zona aceea devenise proprietatea regelui și că toți *shafiț*-ii de acolo erau liberi să plece.

S-a încruntat.

— De unde ai asta? l-a întrebat pe fratele său mai mare.

— Ciudat că mă întrebi: un servitor i l-a dat vărului meu.

Ali a simțit un fior de spaimă.

— Tariq al Ubari e vărul tău? a întrebat, neîncrezător. Una dintre rudele tale s-a ocupat de conducerea locului acestuia?

Din rândul prietenilor scilipitori ai lui Muntadhir a ieșit un geziri. Stătea într-o șa aurită, pe un murg splendid, îmbrăcat cu o haină fină de brocart țesută cu fir de argint și împodobită cu pietricele de jad. La gât avea mai multe șiraguri de perle, iar cel mai lung dintre ele era prins într-o broșă de aur cât pumnul lui Ali, o broșă incrustată cu rubine care alcătuiau un *zahhak*.

Lui Ali i s-a părut respingător de la prima vedere.

— Să înțeleg că tu ești Tariq al Ubari? l-a întrebat prințul pe necunoscut.

— Vărul emirului nostru, fie ca Allah să-l aibă pururi în paza sa! i-a răspuns Tariq cu o răceală pe măsura disprețului lui Ali. Regina Saffiyeh, odihnească-se în pace, și cu mine, am avut un unchi de-al treilea!

„Aha!” s-a dumirit Ali.

Numele mamei lui Muntadhir a căzut greu ca o stâncă între ei. Ali a încercat să-și păstreze calmul și vedea bine că și Muntadhir făcea la fel. Fratele lui vorbea rareori despre mama sa. Ali nu o cunoscuse – murise înainte ca el să se nască, pe când fratele său era doar un copil. Dar auzise că ea și Muntadhir fuseseră foarte apropiați și întotdeauna știuse că acesta fusese profund afectat de pierderea ei.

Uitându-se la Tariq, nepotul unchiului de-al treilea, Ali a bănuț că și acesta știa toate acele lucruri și profita bucuros de avantajele oferite de suferința emirului. Sufletul lui Ali clocotea de furie. Nu mai avea nevoie de încă un motiv pentru a-l urî pe bărbatul care se ocupase de acea afacere îngrozitoare, dar faptul că vedea cu atâta limpezime cum se folosea de Muntadhir îl făcea să-l urască de o sută de ori mai mult.

Totuși, situația era una tare delicată. Dacă Tariq ar fi fost o rudă mai apropiată, prințul l-ar fi recunoscut după nume și ar fi acționat cu mai mult tact. Doar Allah știa că relația lui cu Muntadhir era deja îndeajuns de încordată!

S-a apropiat de calul fratelui său.

— De ce nu mi-ai spus până acum? l-a întrebat pe emir.

Muntadhir a roșit.

— Nu am avut nici eu habar! i-a mărturisit. Tu cunoști toate afacerile pe care le fac rudele tale?

— Nu știu să aibă vreuna o afacere prin intermediul căreia să vândă *shafit*-i ca sclavi! s-a oțărât Ali.

Rostise cuvintele cu voce scăzută, dar era limpede că nu destul de scăzută, încât Tariq să nu audă.

— „Sclavi”? a repetat neguțătorul.

Tariq și-a dat ochii peste cap, lungind cuvântul cu dispreț.

— În numele Celui Preaînalt, știm cu toții cât ești de sensibil când vine vorba de *shafit*-i, prințele Alizayd, dar nu a existat niciun sclav aici! Ferit-a

sfântul de așa ceva! Erau doar *shafit*-i care își căutau fie de lucru, fie rudele pursânge.

Lui Ali nu îi venea să creadă cât era de nerușinat ipochimenul.

— „Își căutau de lucru”? a întrebat prințul, uluit. Când am ajuns aici prima oară, slugile tale tocmai încercau să vândă o fetiță care țipa după tatăl ei!

Muntadhir s-a întors spre Tariq, șocat.

— E adevărat? l-a întrebat.

Ali trebuia să recunoască: bărbatul avea ceva tărie, căci nici măcar n-a tresărit sub privirea emirului.

— Firește că nu! s-a apărat.

Și și-a dus mâna la inimă, în semn că era sincer.

— Haide, emirul meu, mă cunoști doar! a continuat cu prefăcătorie. Și știi că *shafit*-ilor le place să-și exagereze suferințele... mai ales în fața cuiva care se știe că are punga deschisă și inima sensibilă.

A clătinat din cap.

— Nici nu mă îndoiesc că i-au împuiat capul bietului tău frate cu tot felul de povești cu bătași și nedreptăți.

Lubayd a ridicat mâna să-l oprească pe Ali, care voia să se repeadă la individ. Dar nu putea să-i oprească și limba.

— Șarpe mincinos ce ești...! a izbucnit prințul.

— Terminați! s-a răstit Muntadhir. Amândoi!

Emirul părea de-acum mai degrabă agasat, decât zguduit, iar îndoiala care îi apăruse în ochi când Ali îi vorbise de fetiță dispăruse deja.

— Nu am venit aici să ne certăm, Alizayd! Edictul e dat de ava, iar Tariq nu are de gând să îl conteste. Dar vrea să fie recompensat cum se cuvine.

Ali a scrâșnit.

— A fost recompensat! a spus prințul. Scribe și în document.

— Cu o sută de dirhami? a întrebat Tariq în zeflemea. E un nimic! mai puțin decât nimic! A,

stai, scuză-mă... și un pelerinaj la Mecca! a adăugat, ironic. Mai degrabă e o poruncă, decât o ofertă!

Ali se vedea silit să-și adune toate puterile să se stăpânească și să nu-l dea jos de pe cal. Dacă n-ar fi fost acolo Muntadhir, poate că ar fi făcut-o. Simțind cum începea să-i curgă apa din palme, și-a încleștat pumnii, căci nu îndrăznea să-și piardă stăpânirea tocmai acolo, în văzul tuturor.

— E o mare onoare să ți se îngăduie să pleci în pelerinaj la Mecca! a spus el, calm. Doar câtorva *djinn*-i tineri li se permite să intre în Mecca în fiecare an; sunt unii care ar vărsa lacrimi de bucurie pentru un asemenea dar!

— Ei bine, eu nu mă număr printre ei, i-a răspuns Tariq cu nerușinare. Viața mea și afacerile mele sunt în Daevabad. Nu plec nicăieri și stăruie să fiu răsplătit cum se cuvine.

— Aș putea să te las cu *shafî*-ii pe care ai spus că îi ajutai să-și găsească de lucru sau rudele pierdute, a propus Ali cu răceală. Ar fi o recompensă îndeajuns de bună?

— Nu! a spus Muntadhir sec, cu ochii scăpărând, în timp ce vârul lui pălise. Dar, dacă îl mai ameninți o dată, o să avem un alt fel de discuție!

L-a fixat cu privirea pe Ali.

— Bărbatul acesta e neam cu mine, a spus emirul încet, cu subînțelese. Se află sub protecția mea. Nu care cumva să încerci să mă umpli de ocară, amenințându-l cu atâta dispreț! Trebuie să ne înțelegem și să găsim un compromis.

Ali s-a uitat la el. Înțelegea foarte bine noțiunile geziri de mândrie și de onoare la care făcea apel fratele lui.

Dar nu numai acestea erau importante pentru cei din tribul lor.

— Nu se poate face niciun fel de compromis, Dhiru! i-a răspuns el. Nu-i mai dau niciun sfanț acestui bărbat! Nu ne permitem. Îmi ceri să iau pâinea de la gura soldaților care îți apără viața și cărămizile pentru *bimaristan*-ul în care vor fi tămăduiți toți ai tăi, pentru ca unui bărbat deja bogat

— unui bărbat care a călcat în picioare cele mai sfinte credințe ale neamului nostru — să i se ostoiască mândria rănită?

A clătinat din cap.

— N-am să fac una ca asta!

Puțin cam prea târziu, Ali și-a dat seama că mulțimea strânsă acolo amuțise și că vorbele lui fuseseră auzite de toți. Și se adunaseră mulți să se uite: *shafîț*-i și muncitori *djinn*-i de prin zonă, care se holbau cu toții, cu o dușmănie netăinuită, la emir și la tovarășii lui îmbrăcați în veșminte bogate.

Muntadhir a părut și el că a băgat de seamă. Și-a aruncat ochii cenușii spre mulțimea tot mai mare, iar Ali a văzut ușoara tresărire a mâinilor cu care ținea frâul.

Tariq a continuat să vorbească, plin de îngâmfare:

— Foarte frumoase vorbe pentru susținătorii tăi, prințul meu! Cred că nu contează pentru tine că vorbele astea se bazează pe minciunile unor nerecunoscători cu sânge spurcat și că asta îl va ruina pe unul de-ai tăi, pe un bărbat care a însoțit-o chiar pe mama emirului la Daevabad!

S-a uitat de sus la Ali și, când a vorbit iar, a rostit apăsător fiecare cuvânt:

— Poate că e o lecție clară pentru noi toți, să vedem cât de puțin înseamnă pentru tine familia!

Ali și-a mușcat limba așa de tare, că l-a durut. Nu putea decât să mulțumească lui Allah că era o zi însorită și uscată — altfel, era convins că ar fi descoperit noi metode de ucidere cu ajutorul ploii.

— *Shafîț*-ii nu mint! s-a opus. Am văzut cu ochii mei...

— Nu? l-a întrerupt Tariq. Atunci, unde sunt bicele, prințul meu? Lanțurile și plânsetele copiilor pe care tu spui că i-am tratat așa de rău?

— I-am trimis de aici pe toți să fie îngrijiți.

Ali a făcut semn cu mâna spre dărâmături.

— Nu se mai vede nimic, fiindcă suntem aici din zori, l-a lămurit. Dar poți să fii al naibii de sigur că mi-am notat numele fiecărui *shafîț* de care ți-ai bătut joc și voi fi bucuros să-ți prezint mărturiile lor.

— După ce le vei polei limbile cu aur, adică! a pufnit Tariq. Doar așa fac mereu cei din neamul ayaanle.

Ali a pierdut dintr-odată lupta cu furia. Și-a dus mâna la hanger.

— N-ai vrea să lămurim treaba așa, ca noi? a șuierat el în geziriyya. Ar trebui să alergi la Mecca! Dac-ai avea puțină frică de Allah, ți-ai petrece restul zilelor căindu-te pentru răul pe care l-ai făcut aici, înainte să arzi în iad pentru...

— Destul!

Vocea lui Muntadhir a răsunat în toată piața.

— Îndrăznește numai să-ți scoți sabia, Alizayd, și o să pun să fii arestat! a strigat emirul. Nu!

A ridicat mâna, să-l oprească pe Tariq, care deschisese gura.

— Am auzit destul de la amândoi, a zis. Întoarce-te la casa ta, vere! E limpede că nu vom ajunge la nicio înțelegere aici! O să am eu grijă de tine și de soția ta.

Le-a făcut semn cu capul celorlalți.

— Să mergem! le-a poruncit.

Ali și-a dezlipit mâna de pe hanger.

— Dhiru, eu am vrut doar să spun că.. A început prințul.

— Știi prea bine ce ai vrut să spui! l-a repezit emirul. Și ți-am mai cerut să nu-mi mai zici așa!

Muntadhir părea dintr-odată obosit, sătul și dezgustat de toată situația.

— Pe Allah, și când te gândești că ea era gata-gata să mă convingă să-i susțin nebunia!

A clătinat din cap.

— Poate ar trebui să fiu recunoscător pentru asta, într-un fel.

— Recunoscător pentru ce? a îndrăznit Ali să-l întrebe, simțind că i se pune un ghem în stomac de neliniște.

— Pentru că mi-ai amintit că tu îți vei pune întotdeauna convingerile mai presus de propria familie. Ceea ce e foarte bine... Bucură-te că-i ai de partea ta doar pe *shafi*-i!

Muntadhir și-a atins fruntea, în salutul îndătinat, apoi și-a întors calul.

— Să vedem cât de mult te va ajuta asta în Daevabad, frățioare!

XXI

NAHRI

Nahri a bătut din nou la ușa apartamentului soțului ei.

— Muntadhir, nu mă interesează cine e acolo sau ce bei, deschide! Trebuie să mergem!

Niciun răspuns...

Frustrarea ei ajunsese la o limită periculoasă. Știa că soțului său nu îi plăcea să fie trezit dimineața devreme, dar se chinuise săptămâni întregi să aranjeze vizita aceea la Marele Templu și acum deja se făcea târziu.

A bătut din nou la ușă.

— Dacă trebuie să te dau jos din pat cu sila...

Ușa s-a deschis pe neașteptate. Nahri a fost gata-gata să cadă, și doar cu mare greutate și-a păstrat echilibrul.

— *Banu nahida...*

Muntadhir s-a rezemat greoi de cadrul ușii.

— Nevastă! a lămurit el, ducând la buze o cupă de jad cu vin. Mereu nerăbdătoare.

Nahri a rămas cu ochii pironiți asupra lui, neputând să rostească o vorbă. Muntadhir era pe jumătate dezbrăcat, cu șoldurile înfășurate într-un șal care părea să fie de femeie și pe cap cu o pălărie ascuțită de nobil bactrian.

Un hohot de râs venit din spatele emirului i-a atras atenția, iar Nahri s-a uitat peste umărul lui și a văzut două femei superbe, tolănite pe pat, care erau la fel de dezbrăcate ca soțul ei. Una fuma narghilea, iar cealaltă – care nu avea pe ea nimic în afară de turbanul lui Muntadhir, înfășurat într-un fel pentru care, în mod sigur, nu fusese conceput – aranja piesele unui joc.

Nahri a inspirat adânc, încercând să-și stăpânească impulsul de a da foc încăperii.

— Muntadhir, a repetat ea cu fălcile încleștate, nu-ți aduci aminte că azi trebuia să mergem la Marele Templu?

— Știi... de fapt, chiar mi-am adus aminte!
Muntadhir și-a golit cupa.
Nahri și-a ridicat brațele.
— Atunci ce-i asta? Nu pot să te duc în cel mai sfânt lăcaș al neamului meu beat turtă și înfășurat într-un șal de curtezană!
— Păi, nu vin.
Nahri a clipit.
— Poftim?
— Nu vin! a repetat emirul. Ți-am spus deja: eu cred că planul ăsta de a angaja și de a vindeca *shafiṭ*-i e o nebunie.
— Dar... dar ai spus că vei veni cu mine azi. Și tatăl tău ți-a spus să vii!
A ridicat vocea, neliniștită.
— Ei, aici te înșeli, a spus Muntadhir, fluturându-i un deget în față. *N-a poruncit* chiar asta. A zis că ai sprijinul nostru.
A ridicat din umeri.
— Așa că spune-le preoților tăi că îl ai, i-a spus.
— Nu mă vor crede! Și, dacă tu n-ai să vii, vor zice că nu vrei.
A clătinat din cap.
— Nu pot să le dau încă un motiv să se opună. O vor lua ca pe o jignire.
Muntadhir a pufnit.
— Vor fi ușurați! Tu ești sigura *daev*-ă care vrea să vadă în templul ei pe unul din familia Al Qahtani.
Femeile au început iar să râdă, în cameră, una a aruncat zarurile, iar Nahri a tresărit.
— De ce faci asta? a șoptit. Mă urăști chiar atât de mult?
Dezinteresul de pe chipul lui a dispărut.
— Nu te urăsc, Nahri! Dar tu ai apucat pe o cale cu care eu nu sunt de acord, având un tovarăș care distruge tot ce atinge. N-o să stau cu viitorii mei supuși într-un loc considerat de ei sacru și să le fac niște promisiuni în care nu cred.
— Puteai să-mi spui asta de săptămâna trecută!
Muntadhir a înclinat capul.

— Săptămâna trecută, Alizayd încă nu îl amenințase pe vărul meu cu flăcările iadului în fața unei adunături de răzvrătiți cu sânge spurcat.

Nahri l-a prins de încheietură.

— Ce-a făcut?

— Am încercat să te previn! Du-te și întreabă-l pe „șeicul” tău! La naiba, spune-i lui să meargă cu tine la templu! Sunt convins că va fi distractiv.

Muntadhir și-a smuls brațul din strânsoarea ei, după care i-a trântit ușa în nas.

Câteva clipe, Nahri a rămas locului, înlemnită. Apoi a început să bată cu pumnii în ușă.

— *Muntadhir!*

Ușa a rămas închisă. Pe măsură ce furia ei creștea, în lemnul sculptat au început să apară crăpături și balamalele au prins să fumege.

„Nu!”

Nahri s-a dat un pas înapoi. Afurisită să fie dacă se va înjosi rugându-se de bețivanul ei soț să se țină de cuvânt! Să-i ia naiba pe prinții ăștia sângeroși cu certurile lor idioate!

S-a răsucit pe călcâie și a pornit repede pe hol. Dacă nesăbuința lui Alizayd al Qahtani îi stricase planurile din ziua aceea, avea să-l otrăvească și mai multe nu!

Ușa apartamentului lui Ali era închisă când a ajuns ea, iar, când s-a apropiat, soldatul care făcea de strajă acolo s-a ridicat în picioare.

Fără să mai aibă pic de răbdare și cu magia palatului răscolindu-i sângele, Nahri a pocnit iute din degete și a răsturnat un coș de jar dintr-un colț, iar tăciunii încinși s-au strâns în jurul gleznei soldatului. L-au doborât la pământ, iar ușa s-a dat de perete în fața ei.

A intrat în cameră și s-a oprit, având impresia că nu pătrunsese unde trebuia! În apartamentul lui Ali era o nebunie: vreo șase birouri joase erau folosite de secretari care păreau extenuați, papirusuri și registre zăceau peste tot și pretutindeni erau *djinn*-i care învârteau hârtii și se certau în mai multe limbi.

Vocea plină de mânie a lui Ali a ajuns la urechile ei din capătul celălalt al încăperii.

— ...Și ți-am spus că am încheiat deja contractul! Nu mă interesează cine e unchiul șefului tău; eu nu fac așa treaba. Instalațiile de apă de la *bimaristan* sunt montate de o breaslă care nu se ocupă cu desființarea celorlalte!

Și-a făcut loc până la el, îmbrâncind câțiva scribi speriați. Ali a observat-o de îndată și s-a ridicat repede... de fapt, atât de repede, că a vărsat o călimară cu cerneală albastră pe *dishdasha* lui bleu.

— *Banu nahida*, pa-pacea lui Allah fie cu tine! s-a bâlbâit el, ștergându-se de cerneală. Ăăă, nu trebuia să fii la Marele Templu?

— Trebuia, da!

Și-a aruncat pe spate un capăt al *chador*-ului și l-a împuns cu degetul în piept.

— Cu soțul meu! a adăugat. Adică, așa se așteptau cei din neamul meu și preoții mei. Și totuși soțul meu este acum despuiat, în compania unor frumoase care, în mod sigur, nu sunt eu, și spune că tu ești de vină pentru asta. Că ai fi strigat pe străzi că vărul lui o să ardă în flăcările iadului.

L-a împuns iar cu degetul.

— Voi n-aveți nici măcar un strop de minte?

Chipul lui Ali s-a aprins pe dată de mânie.

— Nu am spus că o să ardă în iad! s-a apărât el. L-am sfătuit să se căiască înainte să ajungă acolo!

Nahri a simțit cum i se mișca podeaua de sub picioare de furie. A închis ochii o clipă, încercând să se stăpânească.

— Alizayd, săptămâni întregi m-am luptat cu preoții să-mi permită vizita asta! Dacă nu vine, se vor considera jigniți. Și dacă se vor considera jigniți, dacă nu vor crede că am sprijinul familiei tale, atunci cum socotești că vor reacționa când le voi spune că voi încălca *veacuri de tradiție*, să lucrez alături de *shafîț*-i? Mi-am pus în joc reputația pentru acest *bimaristan*! Dacă nu voi izbuti, numai și numai fiindcă nu poți tu să-ți ții gura, flăcările

iadului vor fi cea mai mititică dintre problemele tale!

Putea să jure că aerul începuse să strălucească în clipa în care cuvintele amenințătoare i-au plecat de pe buze și nu i-a scăpat repeziciunea cu care câțiva *djinn*-i din apropiere s-au tras înapoi.

Ali a înghițit în sec.

— Rezolv eu totul! i-a zis. Îți făgăduiesc! Du-te la templu și așteaptă-l acolo!

Nahri nu se simțea deloc optimistă.

Lângă ea, Jamshid s-a foit.

— Aș vrea să mă lași să vorbesc eu cu el!

Nahida a clătinat din cap.

— Asta mă privește pe mine și pe Muntadhir! Iar tu n-ar trebui să-i rezolvi mereu problemele, Jamshid!

Tânărul *daeva* a oftat și și-a potrivit tichia. Ca și Nahri, era îmbrăcat în veșmintele pentru templu, cu *chador* și tunică de mătase, în locul hainelor de lucru pătate de sânge și de cenușă.

— I-ai spus lui Nisreen adevărul despre venirea noastră aici?

Nahri s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Nu, i-a mărturisit.

Nisreen rămăsese la infirmerie, un lucru pentru care Nahri era tare bucuroasă în sinea ei. Nu îi mai trebuia încă o voce care să se ridice împotriva sa!

— Nu... nu prea ne-am vorbit între patru ochi în ultima vreme.

— Am impresia că nu îi place să nu știe ce se întâmplă, a spus Jamshid, cu prudență.

Nahri s-a strâmbat. Nu-i plăcea atmosfera încordată care exista de ceva vreme între ea și mentorul său, dar nici nu știa cum s-o îmbunătățească.

Jamshid s-a uitat spre poartă.

— Și, dacă tot a venit vorba despre bătrâni nefericiți, cred că ar trebui să-ți spun că tatăl meu...

Pocnetul unor potcoave l-a întrerupt. Nahri și-a ridicat capul și a văzut un călăreț cu burnuz negru

care se apropia de ei. S-a simțit ușurată.

Dar numai pentru o clipă. Deoarece călărețul nu era soțul ei!

Ali a ajuns în câteva clipe, arătând... ei bine, arătând al naibii de princiar pe superbul lui armăsar sur! Era îmbrăcat în veșminte în culorile regale, prima oară când Nahri îl vedea așa, cu turbanul din mătăsuri de un albastru strălucitor, violet și auriu. Își tunsese barba ceva mai bine și purta chiar bijuterii – un șirag de perle la gât, iar, pe degetul mare de la mâna stângă, un inel de argint masiv împodobit cu unul dintre faimoasele diamante roz din Ta Ntry.

Nahri a căscat ochii la el.

— Nu ești Muntadhir! i-a zis.

— Nu sunt, a încuviințat prințul, în timp ce descăleca.

Probabil că se pregătise să vină în mare grabă; mirosea a fum de agar și pe gât încă i se mai vedeau stropi de apă.

— Fratele meu e tot... zăticnit.

Jamshid l-a privit pe Ali cu o dușmănie fățișă.

— Astea sunt hainele lui? l-a întrebat *dae*va.

— Se pare că azi nu are nevoie de ele, l-a lămurit prințul geziri.

Ali s-a uitat înapoi, în direcția din care venise.

— Unde-o fi? a întrebat el, ca pentru sine. Era chiar în spatele meu!

Jamshid a pășit între ei.

— Nahri, nu poți să-l bagi în templu pe... ăsta! a avertizat-o el în divasti. Doar înăuntru ai noștri dau foc efigiei lui!

Nahri n-a avut timp să-i răspundă însă, fiindcă un alt călăreț se apropiase de ei, unul încă și mai uimitor decât Ali!

— Pacea fie cu voi! a spus Zaynab politicoasă și a descălecat. Ce zi frumoasă, nu-i așa?

Nahida rămăsese de-a dreptul cu gura căscată!

Prințesa Al Qahtani era și mai strălucitoare decât fratele ei, îmbrăcată cu niște șalvari aurii și o tunică lucioasă, cu dungi indigo. Avea o *shayla* neagră și subțire, pe sub o tichie bătută cu safire strălucitoare

și fața îi era pe jumătate ascunsă de o mască geziri argintie. Inele îi clipeau parcă pe fiecare deget.

Zaynab l-a luat de mână pe fratele ei și le-a aruncat un zâmbet triumfător *dae*-ilor care se adunaseră să caște gura. Nu se putea spune că acei doi frați regali nu arătau de-a dreptul impresionant, iar Zaynab părea să fie nespus de încântată de asta!

— Ce... ce faci tu aici? a reușit Nahri s-o întrebe.

Zaynab a ridicat din umeri și i-a răspuns:

— Ali a venit la mine în grabă, să-mi spună că ai nevoie de familia Al Qahtani să-ți convingi preoții. Acum ai câțiva Al Qahtani. Ba mai mult, mă ai *pe mine*.

Tonul ei era dulce ca mierea.

— Dacă n-ați știut până acum, voi doi – și a făcut semn spre Ali și Nahri – sunteți cam lipsiți de maniere!

S-a uitat în spatele lui Nahri.

— Jamshid! a spus ea cu căldură. Ce mai faci? Cum se simte tatăl tău?

De pe chipul lui Jamshid mânia s-a mai șters puțin la auzul căldurii entuziaste din glasul prințesei.

— Suntem bine, prințesă! Mulțumesc pentru întrebare.

I-a aruncat o privire lui Nahri.

— De fapt, dacă tot vorbim de tata... e chiar aici.

Nahri a închis ochii. Toate acelea începeau să semene cu un vis îngrozitor de urât.

— Tatăl tău s-a întors? Kaveh e aici? s-a mirat nahida.

Jamshid a dat din cap, înghițind în sec.

— De obicei, se duce direct la templu când vine dintr-o călătorie, să-i mulțumească Ziditorului că a avut grijă de el.

— Ce tradiție frumoasă! a spus Zaynab cu voioșie, aruncându-i o privire agasată fratelui său care, la simpla pomenire a numelui lui Kaveh, se strâmbase, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie. Nu-i așa, Alizayd?

Ali a mișcat puțin din cap, probabil drept încuviințare.

— Da... Frumoasă! a îngăimat.

— Mergem? i-a întrebat Zaynab, pășind între cei doi bărbați. Jamshid, vrei să-mi prezinți templul? Ali și Nahri au, probabil, o grămadă de lucruri plictisitoare de discutat.

— *Sora ta?* Te-ai gândit s-o aduci pe *sora ta?* a șuierat Nahri, după ce Jamshid și Zaynab s-au îndepărtat.

Ali s-a uitat la ea, deznădăjduit.

— *Kaveh?* a întrebat-o, la rândul său.

— Asta e o surpriză până și pentru mine, i-a spus nahida, posomorâtă. E foarte strict și tradiționalist! N-o să fie de acord cu noi.

— Și n-o să-i placă să mă vadă aici, a murmurat Ali. Noi... nu avem o poveste prea frumoasă.

— Cum, tu și Kaveh nu vă înțelegeți? a murmurat Nahri, în zeflemea. Chiar nu pot să-mi închipui de ce!

A oftat apoi, cu privirea pironită asupra porților templului. În ciuda tuturor temerilor sale, trebuia să recunoască: aducerea lui Alizayd al Qahtani acolo nu era, nici pe departe, ceva la fel de îngrozitor pe cât avea să fie să le spună preoților că dorea să lucreze cu *shafîț*-ii!

— Lasă-ți armele în palanchinul meu!

Ali și-a dus mâna la *zulfikar* ca o mamă care își apără copilul.

— De ce?

— Nu avem voie să intrăm cu arme în Marele Templu. *Cu nicio armă*, a adăugat ea, simțind că trebuia să-i explice foarte clar această regulă prințului războinic din fața ei.

— Bine, bine, a bombănit Ali, apoi și-a scos *zulfikar*-ul și hangerul și și le-a pus cu grijă în palanchinul lui Nahri.

A scos apoi un mic pumnal de la gleznă și o țepușă din mânecă. S-a întors, iar razele soarelui au făcut să-i strălucească relicva de aramă de la ureche.

— Să mergem! l-a îndemnat.

Zaynab și Jamshid erau deja la jumătatea aleii. Vocea melodioasă a lui Zaynab se auzea până la ei.

Curtea templului era, ca de obicei, plină, căci locuitori ai Daevabadului se plimbau prin parcul îngrijit și familii mari de pelerini stăteau la umbră pe covoare. Lumea se opri să se uite la Zaynab cu priviri curioase și cu toții arătau în direcția ei.

La vederea lui Ali, reacția *daev*-ilor a fost cu totul alta. Nahri a auzit câteva exclamații înăbușite și a văzut ochi mijiți de furie sau fețe pe care se citea o oroare de nimic ascunsă.

Nu le-a luat în seamă, însă. Și-a îndreptat spatele și și-a ridicat capul, semeț. Nu avea de gând să dea niciun semn de slăbiciune în ziua aceea!

Ali s-a uitat la clădirile templului cu vădită admirație, părând să nu observe dușmănia celor din jur.

— E superb! a spus el apreciativ, când treceau pe lângă niște cedri înalți. Copacii aceștia par să fie aici din vremea lui Anahid.

A îngenunchat și și-a trecut palma peste una dintre pietricelele rotunde și viu colorate cu care era pavată aleea.

— Și n-am văzut așa ceva niciodată.

— Sunt din lac, i-a explicat Nahri. Se spune că le-au adus *mariz*-ii ca tribut.

— *Mariz*-ii?

A părut speriat când s-a ridicat în mână cu piatra care avea culoarea portocalie aprinsă a soarelui la apus și pe care se zăreau picățele roșii.

— Nu am știut... a îngăimat prințul.

Dar chiar în clipa aceea, pietricica a devenit, dintr-odată, mai luminoasă în palma lui, lucind ca sub apă.

Nahri i-a dat peste mână.

Ali a făcut ochii mari.

— Iartă... iartă-mă! a bâiguit el.

— Nu-i nimic!

Nahri a îndrăznit să arunce o privire în jur. Lumea se holba la ei, desigur, dar se părea că nimeni nu observase.

L-a auzit pe Ali cum înghițea în sec.

— Așa fac pietrele astea de obicei? a întrebat-o, cu speranță în glas.

— Niciodată, din câte știu eu! l-a lămurit nahida și l-a privit cu asprime. Dar, dacă ne gândim de unde provin ele...

Ali a tușit, s-o îndemne să tacă.

— Am putea să nu vorbim tocmai aici despre asta? a rugat-o.

Avea dreptate.

— Bine, bine! l-a liniștit. Dar nu mai pune mâna pe nimic!

Nahri a făcut o pauză, amintindu-și pe cine se pregătea să introducă în templu.

— Și poate c-ar fi bine nici să nu spui nimic! Dar absolut nimic! a adăugat.

Pe chipul prințului se citea nemulțumirea care îl cuprinsese, la auzul vorbelor ei, dar tânărul geziri nu a mai spus nimic până când i-au ajuns din urmă pe Jamshid și Zaynab la intrarea în templu.

Ochii lui Zaynab sclipeau.

— Ce loc extraordinar! a spus prințesa, încântată. Jamshid mi-a făcut o prezentare minunată. Știai că aici a fost novice, Ali?

Prințul a dat din cap.

— Muntadhir mi-a spus că ai vrut să te faci preot, i-a zis el daevului.

S-a uitat la el, curios.

— Ce te-a făcut să renunți și să intri în Garda Regală? l-a întrebat.

Chipul lui Jamshid era de lipsit de orice expresie, încât părea sculptat în piatră.

— Am vrut să particip activ la apărarea neamului meu.

Zaynab l-a luat repede de braț pe fratele ei.

— Ce-ar fi să mergem înăuntru? l-a îndemnat prințesa.

În timp ce Jamshid i-a condus în templu, tămăduitoarea din Nahri n-a putut să nu observe că tânărul *daeva* părea să se sprijine mai puțin în baston. Poate că ședința aceea întreruptă de Muntadhir îi făcuse cât de cât bine, totuși!

— Acestea sunt altarele noastre, le-a explicat Jamshid, închinat celor mai slăviți străbuni ai noștri.

S-a uitat în spate, la Ali.

— Sunt sigur că mulți dintre ei au fost uciși de cei din neamul vostru, i-a zis direct prințului.

— O favoare pe care ne-au întors-o nu doar o dată, din câte îmi amintesc, i-a răspuns Ali, zeflemitor.

— Poate c-ar fi bine să punem mai târzior pe tapet chestiunea războiului, a propus Nahri, grăbind pasul. Cu cât întârzii mai mult la infirmerie, cu atât e mai posibil să apară vreo urgență.

Dar lângă ea Ali a rămas pironit locului. S-a întors să se uite la el și a văzut că rămăsese cu ochii ținți la ultimul dintre altare. De bună seamă că acesta îi atrăsese atenția, de vreme ce era cel mai frecventat din templu și încărcat de ghirlande și de ofrande.

Nahri a auzit cum i se oprea răsuflarea.

— Acesta nu-i cumva altarul...? a bâiguit prințul geziri.

— ...Lui Darayavahoush?

Gândul îi fusese dus până la capăt de vocea lui Kaveh care răsunase de undeva, din spatele tinerilor. Într-o clipită, Marele Vizir s-a apropiat repede de ei, încă îmbrăcat cu pelerina din călătorie.

— Într-adevăr, al lui e, l-a încredințat bătrânul *daeva*.

Și-a împreunat mâinile, în semn de binecuvântare.

— Darayavahoush e-Afshin, ultimul mare apărător al neamului *daeva* și paznic credincios al nahizilor. Fie ca el să se odihnească veșnic în umbra Ziditorului!

Nahri l-a văzut cu coada ochiului pe Jamshid cum tresărea, dar nu a spus nimic, vrând să fie loial tribului său, în fața străinilor.

— Mare Vizir! l-a salutat Nahri cu respect. Fie ca focurile să ardă cu putere pentru tine!

— Și pentru tine, *banu nahida*! i-a răspuns Kaveh. Prințesă Zaynab, pacea fie cu tine! Ce

onoare și surpriză nesperate să te văd aici!

S-a întors spre Ali, iar de pe chip i s-a șters orice pic de căldură.

— Prințul meu! a spus, sec. Văd că te-ai întors din Am Gezira.

Ali nu a părut să observe răceala bătrânului dregător. Nu-și dezlipise privirea de la altarul lui Dara și părea că făcea eforturi mari să-și păstreze cumpătul. Și-a îndreptat ochii spre arcul din spatele altarului, iar Nahri l-a văzut cum se încorda. Nu putea să-l condamne, doar îl văzuse și pe Jamshid reacționând la fel la vederea arcului din cauza căruia fusese cât pe ce moară.

Și apoi Ali s-a apropiat de altar, privind țință la picioarele statuii lui Dara. Lui Nahri i s-a strâns inima.

„Nu! Nu tocmai azi!”

Ali a ridicat un obiect din grămada de amulete. Chiar dacă era ars și înnegrit, după formă se vedea limpede că acela fusese un trup de reptilă cândva.

Zaynab și-a înăbușit un strigăt, căci scheletul acela mititel era prea mult până și pentru ea, probabil.

— Acela e, cumva, un crocodil? a întrebat prințesa, puțin supărată.

Nahri și-a ținut respirația. Ali a tresărit, iar ea l-a înjurat în gând pe cel care lăsase amuleta acolo.

Gata! Totul luase sfârșit! Acum prințul o să izbucnească și o să spună ceva atât de jignitor, încât preoții aveau să-l dea afară și toate planurile ei cu *shafit*-ii urmau să se spulbere încă înainte de a deschide subiectul.

— Să înțeleg că ăsta-s eu? a întrebat Ali după o clipă de tăcere.

Kaveh a vorbit primul:

— Cred că aceasta a fost intenția.

Lângă el, Jamshid părea rușinat.

— Ali... a început Nahri.

Dar prințul deja așeza obiectul la loc. Nu jos, ci chiar la picioarele calului de piatră – care călca în

copite muștele de nisip sculptate pe care ochiul atent al prințului le observase, fără doar și poate.

Apoi tânărul geziri și-a împreunat palmele, ca pentru o plecăciune.

— Atunci, slavă lui Darayavahoush e-Afshin! a spus el, iar în politețea lui exagerată se deslușea doar o urmă de zeflema. Cel mai bun și mai înfricoșător războinic cu care s-a luptat vreodată acest crocodil.

S-a întors apoi spre Kaveh cu un zâmbet aproape fioros.

— Vino, Mare Vizir! a spus prințul, luându-l de umeri și trăgându-l spre el. A trecut prea mult timp de când am avut bucuria de a fi împreună, și știu că isteța noastră *banu nahida* abia așteaptă să-ți vorbească despre planurile ei!

În fața lui Nahri, Kartir își frângea mâinile. Bătrânul preot era mai palid ca niciodată. Se întâlniseră într-o cameră fără ferestre, cu pereți înalți, iar torțele aruncau lumina pe icoanele străbunilor ei, așezate de jur-împrejurul încăperii. Avea impresia că până și ei se uitau de sus la ea, dezaprobator.

— Cu *shafiț*-ii? Ai de gând să lucrezi cu *shafiț*-ii? a întrebat, în cele din urmă, Kartir, după ce ea a terminat de povestit planul de construire a *bimaristan*-ului.

Tonul lui părea că o ruga să îl contrazică.

— Da, a răspuns Nahri. Deja am lucrat cu unul. O tămăduitoare agnivanshi care are mult mai multă pregătire și experiență decât mine. Ea și soțul său sunt niște medici extraordinari.

— Dar au sânge-de-țărână, spurcat! a spus una dintre preotese în divasti, de parcă ar fi scuipat cuvintele. Sunt plozii *djinn*-ilor desfrânați și ai oamenilor.

Nahri s-a simțit pe loc bucuroasă că nici Ali, nici Zaynab nu vorbeau prea bine graiul *daev*-ilor, precum fratele lor mai mare.

— Nu au nicio vină pentru felul în care au fost aduși pe lume, cum nu avem nici tu, nici eu! i-a răspuns nahida.

Din tonul ei, se simțea că Nahri se cam înfierbântase.

— Uiți că eu însămi am fost crescută în lumea oamenilor? Nu vreau să aud că li se spun cuvinte grele celor cu sânge omenesc!

Kartir și-a împreunat palmele, într-un salut al păcii și s-a uitat muștrător la preoteasă.

— Nici eu! a întărit. Aceste sentimente nu-și au locul în Marele Templu. Dar, *banu nahida*... a adăugat, uitându-se la ea rugător, te rog să înțelegi că tot ce propui tu nu e cu putință! Nu îți poți folosi puterile pe un *shafit*. E interzis!

Ochii lui negri erau plini de frică.

— Se spune că nahizii își pierd puterile fie și dacă ating numai un *shafit*, a adăugat Marele Preot.

Nahri și-a păstrat expresia calmă, dar cuvintele lui o dureau. Era îngrozitor pentru ea să audă asta de la bărbatul blând care o învățase religia lor, care îi pusese în mâini primul jertfelnic al lui Anahid însăși, care îi spulberase îndoielile și spaimile de atâtea ori! Dacă până și el avea aceleași prejudecăți ca toți ceilalți... Așa cum avusese și Dara... Așa cum avea și soțul ei... Așa cum aveau aproape toți cei dragi ei, de fapt...

— O presupunere neadevărată, a spus ea, în cele din urmă. Dar nu am de gând să-i vindec eu însămi pe *shafit*-i, l-a lămurit, silindu-se să pronunțe cuvintele vrednice de dispreț. Vom lucra și vom învăța împreună, atâta tot.

Un alt preot a luat cuvântul.

— Este o încălcare a legii lui Suleiman să ai orice relație cu ei!

Nahri știa bine că Marele Vizir urmărea cu atenție discuția, căci pe chip i se citea limpede dezaprobarea, dar deocamdată nu spusese nimic, iar ea bănuia că aștepta momentul potrivit pentru a lovi.

— Nu e o încălcare a legii lui Suleiman, l-a contrazis ea, vorbind acum în djinnistani, pentru Ali

și pentru Zaynab. Este doar o altă interpretare.

— „O altă interpretare”? a repetat Kartir cu voce slabă.

— Da, a spus ea cu fermitate. Suntem în Daevabad, prietenii. Un oraș păzit, străjuit prin magie, ascuns cu totul vederii oamenilor. Ce facem noi aici, cum îi tratăm pe cei de același sânge cu ei nu influențează cu nimic lumea de dincolo de porțile noastre. Dacă ne purtăm cu respect și blândețe cu toți cei care deja se află în lumea noastră nu înseamnă că încălcăm porunca lui Suleiman de a-i lăsa pe oameni în pace.

— Nu o încălcăm? a întrebat Kartir. Nu ar putea fi acesta începutul altor relații?

— Nu, a spus Nahri, sec, continuând în djinnistani. Dacă un *djinn* din afara orașului se supune sau nu legii n-are nicio legătură cu felul în care ne purtăm noi cu cei din oraș.

A ridicat apoi vocea:

— A fost vreunul din voi în Cartierul *Shafit*? Sunt acolo copii care se bălăcesc în canalele de scurgere și mame care mor la naștere. Cum puteți să vă numiți „slujitori ai Ziditorului” când credeți că lucrurile acestea sunt permise și firești?

Cuvintele ei au părut să-și atingă ținta, iar Kartir și-a plecat capul, vădit rușinat. Alii se uita la ea cu o mândrie de nimic tănuită. Acest lucru nu a rămas neobservat, iar Kaveh a luat cuvântul, în sfârșit.

— Prințul ți-a băgat asta în cap! i-a spus el nahidei în divasti. Doamna mea, e cunoscut drept un habotnic! Nu trebuie să te lași furată de ideile lui fanatice legate de *shafit*-i!

— Nu am nevoie de niciun bărbat să-mi bage idei în cap! a ripostat Nahri. Ai spus o prostie, Kaveh e-Pramukh!

Marele Vizir și-a împreunat mâinile și a adăugat:

— Nu am vrut să fiu lipsit de respect, *banu nahida*!

Dar nu o spusese ca și cum și-ar fi cerut iertare cu adevărat, ci îi vorbise ca unui copil, iar lucrul acesta o agasa.

— Ce spui tu sună minunat, arată că ai o inimă bună... a continuat dregătorul.

— Arată că sunt o femeie care și-a învățat lecția atunci când Ghassan a încetat să ne mai ocrotească în vreun fel tribul după moartea lui Dara, a spus Nahri în divasti. Bunătatea combinată, în egală măsură, cu pragmatismul îmi dictează acțiunile. Nu vom fi niciodată în siguranță în Daevabad, dacă nu vom face pace cu *shafîț*-ii. Trebuie să înțelegi asta! Sunt aproape la fel de mulți ca noi! E o prostie să ne bazăm doar pe *djinn*-i pentru a sta de pază între noi! Asta ne face să fim slabi și să rămânem la mila lor.

— Pentru că nu avem încotro! a argumentat Kaveh. Doamna mea, cu tot respectul... ești foarte tânără. Am văzut în viața mea multe încercări de a face pace și cu *djinn*-ii, și cu *shafîț*-ii. Niciodată nu s-au terminat bine.

— Asta trebuie să hotărâsc eu însămi!

— Și totuși ne ceri binecuvântarea, a observat Kartir, cu delicatețe. Nu-i așa?

Nahri a șovăit, uitându-se la portretele străbunilor săi. La templul construit de Anahid, la cei pe care ea reușise să-i unească după ce fusese aruncat asupra lor blestemul lui Suleiman.

— Nu, a spus în *djinn*istani, privindu-i pe preoții din jur. *Vă informez*, pentru că vă respect. Acesta este *bimaristan*-ul meu. Sunt puterile *mele* și nu vă cer permisiunea să le folosesc. Sunt *banu nahida* și, fie că mă crezi, fie că nu, Kaveh, a spus ea, lăsând intenționat la o parte titlul lui, în cei câțiva ani pe care i-am petrecut în Daevabad, am aflat ce semnificație și ce istorie are titlul acesta! Nu poți avea îndrăzneala să îi pui la îndoială pe străbunii mei.

Cuvintele ei au fost întâmpinate de o tăcere glacială. Marele Vizir s-a uitat la ea, uluit, iar câțiva preoți s-au tras chiar înapoi.

— Dar, cu toate acestea, nahizii luau întotdeauna hotărâri și ocârmuiau cu ajutorul unui *consiliu*! a subliniat Kartir, fără să se lase descurajat. Străbunii tăi discutau între ei, se sfătuiau cu preoții și cu

povătuitorii lor. Nu stăpâneau ca niște regi care nu dau socoteală în fața nimănui!

Marele Preot nu s-a uitat la niciunul dintre prinții Al Qahtani când a spus asta, dar era limpede pentru toată lumea că la ei se referise.

— Și au fost înlăturați de la putere cu toții, Kartir! i-a replicat Nahri. Iar noi de atunci ne luptăm. E timpul să încercăm ceva nou.

— Eu cred că e limpede părerea pe care o are *banu nahida*, a spus Kaveh pe un ton tăios.

— Și opinia mea! a exclamat Jamshid, care nu scosese niciun cuvânt de când intraseră în cameră, dar o făcuse acum, uitându-se fix în ochii tatălui său. Are tot sprijinul meu, *baba!*

Kaveh s-a uitat la cei doi tineri *daev*-i, cu o privire greu de descifrat.

— Atunci, înțeleg că asupra acestei chestiuni s-a luat deja o hotărâre! Dacă nu vă supărați...

S-a ridicat în picioare să plece și a adăugat:

— Am făcut o călătorie destul de lungă.

Cuvintele lui păreau să pună capăt întâlnirii, iar Nahri, deși era agasată pentru că Marele Vizir făcuse asta, era, în același timp, ușurată. Își exprimase clar hotărârea, iar preoții nu păreau dispuși s-o înfrunte fățiș, chiar dacă nu le convenea deloc.

Kartir a mai spus ceva, însă:

— Procesiunea... Dacă vrei să te sprijinim, cu siguranță, ne vei onora cu prezența.

Nahri și-a înăbușit un geamăt de neplăcere. Ar fi trebuit să-și fi dat seama că nu avea să fie chiar atât de simplu!

— Te rog, nu mă pune s-o fac! l-a rugat pe dregătorul *daeva*.

Ali s-a încruntat și a întrebat:

— Ce?

— Vor să mă îmbrac precum Anahid, să particip la nu știu ce alai de Navasatem, l-a lămurit nahida pe prinț.

I-a aruncat lui Kartir o privire disperată și a completat:

— Este jenant!

— Ba este plăcut! a contrazis-o Marele Preot, zâmbind. Pentru *daev*-i, procesiunea e cea mai frumoasă parte din Navasatem și au trecut veacuri întregi de când nu a mai participat la ea o nahidă!

— Dar ați avut-o doar pe mama mea!

Kartir s-a uitat la Nahri și i-a spus:

— Oare, din câte ai auzit povestindu-se despre *banu* Manizheh, ai înțeles că ea ar fi făcut așa ceva?

Apoi bătrânul a implorat-o, de-a dreptul:

— Te rog! Fă asta pentru neamul tău!

Nahri a oftat, simțindu-se puțin vinovată.

— Bine! a încuviințat. Dacă mă sprijiniți cu *bimaristan*-ul, am să pun pe mine un costum și am să rânjesc ca o caraghioasă.

S-a prefăcut că se uita urât la bătrânul preot când i-a zis:

— Ești mai viclean decât credeam!

Kartir și-a dus mâna la inimă.

— Câte sacrificii trebuie să facă un *daeva* pentru tribul lui! a glumit el.

După aceea au plecat din sanctuar și s-au îndreptat spre ieșirea din templu. Când au ieșit în lumina puternică a după-amiezii, Nahri a fost orbită de soare.

Ali s-a oprit pe trepte.

— Locul acesta chiar e frumos! a spus prințul, privind bazinele cu apă limpede, pline cu nuferi.

Adierea vântului aducea până la ei mirosul cedrilor care înconjurau curtea.

— Îți mulțumesc că ne-ai permis să-l vizităm! i-a spus lui Nahri. Lăsând la o parte împrejurările, a fost o onoare.

Și-a dres vocea și a completat:

— Și îmi pare rău pentru aceste împrejurări! Mă voi strădui să fiu mai atent, făgăduiesc.

— Da. La rândul meu, îți mulțumesc că nu l-ai strâns de gât pe Marele Vizir, i-a spus nahida.

Dar apoi, amintindu-și de nebunia din apartamentul lui, Nahri a adăugat, cam fără voie:

— Și îți mulțumesc pentru toată munca pe care o depui pentru *bimaristan*! Nu a trecut neobservată, să

știi.

Ali s-a întors să o privească, cu un zâmbet surprins.

— Acesta a fost, cumva, un compliment? a tachinat-o.

— Nu, i-a răspuns, străduindu-se să pară mai acră decât se simțea. E o simplă constatare.

Și, în timp ce traversau grădina, Ali a continuat, pe un ton glumeț:

— Așadar, cum e costumele de „Anahid”?

Ea a ridicat capul și l-a privit cu asprime.

— Nu începe, Al Qahtani! Nu când tu te-ai admirat în fiecare obiect lucios pe lângă ai trecut de când te-ai dat jos de pe cal!

Rușinea i-a șters de pe chip orice urmă de umor.

— A fost așa de evident? a șoptit prințul.

Nahri s-a oprit, savurându-i stânjeneala.

— Doar pentru cine s-a uitat la tine.

I-a zâmbit apoi dulce și i-a zis:

— Adică pentru *toată lumea*.

Ali s-a crispat și și-a dus mâna la turban.

— N-aș fi crezut niciodată c-o să ajung să port ăsta, a spus el încet. Nu m-am putut abține să nu mă uit cum arăt așa!

— Îți urez noroc cu scuza asta, când Muntadhir va afla că i l-ai furat!

Trebuia să recunoască: lui Ali îi stătea foarte bine cu turbanul acela, pentru că fâșiile aurii de mătase făceau ca ochii lui cenușii să capete o anumită căldură. Totuși, lui Nahri nu îi plăcea cum îi stătea.

— Nu ți se potrivește! a declarat ea, mai mult pentru sine.

— Nu, a spus el pe un ton lipsit de orice expresivitate. Presupun că, dintre noi doi, Muntadhir arată mai mult ca un prinț Al Qahtani, așa cum se așteaptă, de altfel, toată lumea să fie.

Nahida și-a dat seama prea târziu de sensul dublu al cuvintelor ei.

— A, nu, Ali! a exclamat. Nu asta am vrut să spun! În niciun caz!

De fiecare dată când Nahri își așeza *chador*-ul pe deasupra ochilor ei rotunzi, omenești, avea impresia că nu arăta așa cum s-ar fi așteptat cei din jur să arate, iar faptul că acum făcuse pe altcineva să creadă asta despre sine o făcea să se simtă nespus de rău.

— Doar că... știi, eu chiar urăsc turbanul acesta! Urăsc ceea ce reprezintă el! Războiul, Qui-zi... mi se pare atât de strâns legat de cea mai urâtă parte a trecutului nostru!

Ali s-a oprit și s-a întors cu totul spre ea.

— Nu, chiar nu aș putea să cred că o *banu nahida* care tocmai a sfidat un grup de *daev*-i credincioși cu tradiții vechi de mii de ani ar putea fi încântată de un asemenea simbol!

A zâmbit, clătinând din cap.

— Poporul tău are mare noroc să te aibă în fruntea lui! i-a mărturisit. Sper că știi asta.

Rostise cuvintele cu căldură, cu ceva care părea să fie cea mai prietenoasă sinceritate din lume.

Răspunsul lui Nahri a venit de îndată:

— Poate într-o bună zi și *poporul tău* mă va avea în fruntea lui!

Îi spusese acest lucru să-l provoace și, într-adevăr, Ali a tresărit, parcă puțin speriat. Dar apoi a zâmbit, cu o sclipire amuzată în ochii întunecați.

— Ei, atunci cred c-ar fi mai bine să mă întorc la construirea *bimaristan*-ului tău!

Și, zicând acestea, prințul și-a dus mâna la inimă și la frunte, conform salutului *geziri*, stăpânindu-și cu greu hohotele de râs.

— Pacea lui Allah fie cu tine, *banu nahida*! i-a urat.

Nahri nu i-a răspuns, dar nici Ali nu a așteptat s-o facă. S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre Zaynab, care îl aștepta la poartă.

Nahri s-a uitat după el, dându-și seama deodată cât de mulți *daev*-i făceau la fel – și cu câtă atenție urmăriseră cu toții discuția lor!

S-a străduit să își compună o mască plină de severitate și i-a privit pe toți cei din jur în așa fel,

încât *daev*-ii și-au reluat în mare grabă toate activitățile. Nahri chiar vorbise serios cu preoții: avea să facă totul așa cum dorea ea, iar o *banu nahida* bună nu putea să dea semne de slăbiciune.

Așa că Nahri urma să se încredințeze că nu avea chiar nicio slăbiciune.

XXII

ALI

Ali a zâmbit, apăsând mânerul pompei. Un jet de apă rece a curs pe pământ.

— Iată care este noua specialitate a fiului tău! i-a spus el în glumă femeii din fața lui.

Hatset s-a uitat cu ochii ei aurii la stropii de noroi de pe *dishdasha* prințului.

— În visele mele luminoase pentru tine, *baba*, arătai întotdeauna mult mai... curat.

— Dar mie îmi place să mă murdăresc un pic muncind!

Ali și-a îndreptat spatele și și-a șters mâinile pe cârpa de la cingătoare.

— Dar ce spui? a întrebat-o, arătând spre mulțimea de ateliere pline de forfotă din fața *bimaristan*-ului.

— Sunt impresionată! i-a răspuns mama lui. Pe de altă parte, dacă mă gândesc la averile pe care le-ai stors de la tribul meu, de când te-ai întors în Daevabad, sperasem c-aveam să fiu și mai impresionată!

Ali și-a dus mâna la inimă, prefăcându-se jignit.

— Vai, dar cum rămâne cu sfatul tău, când îmi spuneai să fac ceva bun pentru orașul meu?

I-a făcut cu ochiul.

— Credeai c-o să fie ieftin? a tachinat-o.

Hatset a clătinat din cap, dar zâmbea, uitându-se la un grup de copii aflați în școala amenajată în tabăra muncitorilor.

— Merită fiecare bănuț! Sunt mândră de tine, Ali! Puțin cam agasată, dar mândră.

Și-au continuat drumul spre *bimaristan*, iar Ali i-a salutat cu o mișcare din cap pe doi tâmplari care construiau dulapuri.

— *Shafiț*-ii fac cam toată treaba, i-a declarat el. Mă simt mai mult ca un organizator mult prea lăudat, iar problema mea cea mai mare e să le găsesc ceva de făcut celor care vor să ni se alăture. E

uimitor să vezi ce au izbutit să ducă la îndeplinire acești *shafîț*-i când au primit această șansă! Și doar în câteva luni!

— E plăcut să vezi cum se concretizează visele tale legate de *shafîț*-i, înțeleg! a murmurat regina.

Ali a dat din cap, entuziasmat.

— Nimic nu m-ar putea face mai fericit decât asta: să privesc cum se dezvoltă locul acesta. Să vadă toți înfumurații pursânge ce au reușit *shafîț*-ii să realizeze aici.

Și-a împreunat mâinile la spate, jucându-se cu mărgelile mătaniilor.

— Mi-ar plăcea să-l fac și pe avă să înțeleagă asta! i-a mărturisit prințul. Ne-am bucura de mai multă siguranță investind în *shafîț*-i, decât silindu-i să ni se supună ca acum!

— Atunci, mie mi se pare c-ar trebui să renunți la sătucul ăla Bir Nabat al tău și c-ar fi bine să-l convingi pe tatăl tău să te lase să rămâi în Daevabad.

Hatset s-a uitat la el cu o privire intensă când au pătruns în *bimaristan*.

— Schimbarea asta pe care vrei s-o faci tu necesită timp și răbdare, copile! i-a explicat. Acum te consideri un soi de cultivator, nu-i așa? Pui semințe în pământ, pentru ca apoi să le lași acolo, cu speranța că vor crește fără să fie îngrijite?

Ali și-a ținut gura la auzul cuvintelor mamei lui. Și nu doar pentru că în jurul lor mișunau atât de mulți muncitori, ci pentru că, de fapt, cu fiecare zi pe care o petrecea în Daevabad, era tot mai puțin sigur de ce anume își dorea cu adevărat.

Hatset a scos o exclamație de uimire când au pășit în holul principal.

— Vai, ce frumos! s-a mirat regina, admirând picturile murale pline de viață pe care le realizase Elashia: corăbii strălucitoare care străbăteau dune de nisip și oazele bogate din Qart Sahar, alături de faleze stâncoase și de mări azurii.

— Ar trebui să vezi ce se întâmplă când trece Nahri pe aici! i-a spus Ali. Frescele prind viață, valurile se sparg la țărm, iar copacii înfloresc. E de-a

dreptul incredibilă magia nahidă pe care o are locul acesta!

— Da, devine din ce în ce mai limpede că l-a vrăjit, a murmurat Hatset.

Ali s-a aplecat peste balustradă să vadă ce se mai lucrase în ziua aceea. La prima vedere, nici nu mai recunoștea inima *bimaristan*-ului, căci nu mai rămăsese nimic din dărăpănăturile pline de buruieni pe care le văzuse Ali când venise prima oară acolo. Grădina sălbătică se transformase într-o mică bucată de paradis, prin care vizitatorii și bolnavii se puteau plimba pe aleile mozaicate, bucurându-se de apa frumos mirositoare a fântânilor arteziene și de răcoarea palmierilor umbroși. Zidurile interioare fuseseră refăcute, iar tâmplarii construiau un acoperiș de cleștar, care să permită pătrunderea luminii naturale. Principala sală de consultații era deja gata și aștepta să fie mobilată.

— Prințul Alizayd!

Cineva încerca să îi atragă atenția, așa că Ali a privit spre capătul celălalt al curții, unde a văzut un grup de croitorese *shafit*-e care lucrau în mijlocul unor mormane de draperii brodate.

O femeie cam de vârsta tânărului s-a ridicat în picioare, zâmbindu-i cu timiditate, și a vorbit, deși se îmbujorase toată după ce li s-au întâlnit privirile:

— Îmi pare tare rău să vă deranjez, Înălțimea Voastră! Dar, dacă veți mai fi aici mai târziu, noi ne-am gândit că...

A făcut semn spre celelalte femei și câteva dintre ele au început să chicotească.

— Nădăjduiam că ne puteți ajuta să agățăm draperiile astea.

— Eu... firește, firește, a răspuns Ali, puțin uimit de rugămintea ei. Să-mi spuneți când sunteți gata.

Tânăra i-a zâmbit din nou, iar Ali n-a putut să nu observe că avea un zâmbet fermecător.

— O să avem noi grijă să vă găsim, i-a spus croitoreasa *shafit*-ă.

S-a așezat apoi la locul ei, șușotind cu celelalte femei.

— Ce este cu totul și cu totul fascinant e că în tot complexul acesta magic, plin de materiale de construcție, singura modalitate de a agăța niște draperii e să apelezi la ajutorul unui tânăr prinț necăsătorit, nespus de înalt și de frumos! a spus mama lui pe un ton sec.

Ali și-a întors repede privirea de la tânăra *shafit*-ă.

— Sunt convins că nu s-au gândit la asta! i-a spus.

Hatset a pufnit.

— Nici măcar *tu* nu poți fi atât de naiv!

L-a luat apoi de braț și și-au continuat plimbarea.

— Dar știi... n-ar fi o idee prea rea să arzi o mască de căsătorie cu o *shafit*-ă frumoasă, i-a șoptit. Poate c-atunci chiar ai mai face și tu câte o vizită patului tău, în loc să muncești până la moarte!

Ali a simțit că, de rușine, se aprinsese atât de iute și de tare, încât a avut impresia că o să ia foc de-a dreptul.

— *Amma...!* a dojenit-o.

— Ce-i? Nu am voie să doresc și eu puțină fericire pentru fiul meu?

Prințul deja clătina din cap.

— Știi că n-am voie să mă căsătoresc! i-a amintit.

— Nu, nu ai voie să faci o nuntă fastuoasă, cu o femeie nobilă, care să-ți poată oferi alianțe politice și urmași care să intre în competiție cu ai lui Muntadhir – de-asta nici nu-ți sugerez așa ceva!

L-a cercetat cu atenție, cu o privire blândă.

— Dar îmi fac griji pentru tine, *baba!* Mi se pare că ești atât de singur! Dacă vrei, Zaynab sau eu am putea să căutăm...

— Nu! a spus Ali, încercând să-și ascundă suferința din voce.

Mama lui nu greșea când afirma că s-ar fi simțit singur, dar aceea era o parte a vieții lui la care încerca să nu se gândească. Fiind crescut ca viitor *qaid* pentru Muntadhir, Ali se străduise să se pregătească pentru ceea ce avea să-i rezerve viitorul: o viață aspră și singuratică în Citadelă pentru el; bogăție, familie și tron pentru Muntadhir.

Descoperise că era mai ușor să nu se gândească la lucrurile care îi erau interzise, la luxul care îi era rezervat fratelui său.

Dar jurămintele acelea le făcuse pe când era doar un copil, mult prea tânăr să înțeleagă prețul pe care avea să-l plătească. Nu că de-acum ar mai fi avut vreo importanță! Ali nu avea să fie *qaid* niciodată și nu putea să spună că în inima lui nu se strecuraseră și ceva resentimente. Dar nu se putea face nimic în privința asta! Fusesse foarte serios ori de câte ori Lubayd și Aqisa îl tachinaseră în legătură cu o căsătorie: nu avea de gând să facă jurămintele în fața unei femei nevinovate, dacă nu era sigur că și le putea ține, iar în clipele acelea abia dacă putea să aibă grijă de el însuși.

Mama lui încă îl privea, așteptând un răspuns.

— Nu putem discuta altă dată despre asta? a întrebat-o Ali. Poate nu într-o zi când încercăm să-l silim pe un cărturar cu toane să ne primească?

Hatset și-a dat ochii peste cap.

— Nu-l silește nimeni, dragul meu! l-a liniștit. Doar eu, una, vorbesc cu Ustadh Issa de ani buni!

Ali se bucura că mama lui era atât de încrezătoare. El, unul, fusese șocat când aflase că acel cărturar ayaanle despre care mama lui credea că le-ar fi putut spune mai multe despre *mariz*-i și bătrânul țacănit care se baricadase într-o cameră din *bimaristan* erau unul și același! Ali nici măcar nu dăduse ochii cu el până atunci, deoarece, când auzise că urmau să vină niște străini în *bimaristan*, bătrânul umpluse coridorul din fața camerei lui cu tot felul de capcane magice. Până la urmă, după ce mai mulți muncitori fuseseră mușcați de cărți vrăjite, Nahri și Razu – singurele cu care vorbea Issa – au reușit să negocieze o înțelegere cu el: nimeni nu avea să se mai apropie de camera lui, iar el, în schimb, urma să nu mai arunce nicio vrajă asupra coridorului.

— Ar fi trebuit s-o fi rugat-o pe Nahri să vină cu noi! a spus din nou Ali. Issa o place, iar ea se

pricepe foarte bine să-i facă pe toți să se pună pe trăncănit.

Mama lui i-a aruncat o privire întunecată.

— Mai bine ai grijă să nu te facă pe tine să trăcănești! l-a prevenit. Femeia aceea e un aliat lângă care trebuie să stai mereu cu mâna pe pumnal.

S-au oprit în fața ușii încuiate a cărturarului și Hatset a ciocănit.

— Ustadh Issa!

Dar nici n-a apucat regina să termine măcar, că Ali a și simțit atingerea magiei. A tras-o repede pe mama sa în spate – chiar înainte ca o spadă făcută, din câte se părea, din bucăți desprinse dintr-un astrolab să lovească tare cadrul ușii.

Ali a înjurat în geziriyya, dar Hatset s-a mulțumit să clatine din cap.

— Ustadh, haide, zău așa! a început ea în ntaran. Parc-am stabilit să ne purtăm mai prietenos unul cu altul!

În vocea ei se deslușea o notă de viclenie când a adăugat:

— Și-apoi... am un dar pentru tine.

Ușa s-a deschis brusc, dar numai de-o palmă. Ali a tresărit când a văzut în întunericul acela sinistru niște ochi strălucitori de smarald

— Regină Hatset?

Până și vocea lui Issa părea străveche!

Regina a scos din burnuz o punguță cenușie.

— Am impresia că erai interesat de asta pentru experimentele tale, când ne-am văzut ultima oară? l-a întrebat pe cărturar.

Ali a tras aer în piept, recunoscând mirosul iute.

— Praf de pușcă? Îi dai praf de pușcă? Să facă experimente?

Hatset i-a făcut semn să tacă.

— Doar o discuție, Issa! l-a rugat ea cu blândețe. O discuție mică-mititică și confidențială.

Ochii luminoși ai cărturarului s-au plimbat de la unul la altul.

— Nu sunt oameni cu voi? a întrebat-o.

— Am mai discutat de o sută de ori despre asta, Ustadh! Nu există nici măcar un om în tot Daevabadul! l-a încredințat regina.

Ușa s-a deschis mai larg și punga cu praf de pușcă a dispărut din mâna mamei sale atât de repede, încât Ali nici n-a izbutit să vadă unde se dusesese.

— Veniți, veniți! i-a zorit Issa și a trântit ușa la loc de îndată ce i-au pășit pragul, șoptind niște cuvinte care păreau să fie farmece de închidere și încă exagerat de multe.

Cu fiecare clipă care trecea, Ali regreta tot mai mult hotărârea de a veni acolo, dar a urmat-o pe mama lui în încăperea întunecoasă.

Peste tot se zăreau cărți stivuite în teancuri înalte până la tavan, iar nenumărate papirusuri erau înghesuite pe niște rafturi pe care Issa le făcuse prin magie din resturi salvate din infirmerie.

Ferestrele împodobite cu vitralii, dar nespuse de prăfuite aruncau o lumină slabă pe masa de scris joasă, încărcată cu instrumente din metal strălucitor, cu papirusuri și cu lumânări aprinse.

Între două mormane imense de cărți era înghesuit un pat de campanie, iar podeaua din fața sa era acoperită de cioburi, ca și cum cărturarului i-ar fi fost teamă că l-ar fi putut ataca în somn cineva.

Numai un colț al camerei era curat, iar acolo se găseau două perne de stat pe jos care încadrau un divan acoperit cu un material vărgat, în fața căruia fusese pusă o tipsie de argint cu un ceainic, cu felegene și, judecând după miros, cu prăjiturele din acelea cu cardamom, care îi plăceau așa de mult lui Nahri.

„Chiar ar fi trebuit s-o luăm cu noi!” și-a spus încă o dată Ali, simțindu-se vinovat.

Numai Allah știa că deja păstra prea multe taine față de ea!

Cărturarul s-a întors la perna lui roasă de pe podea și și-a strâns sub el picioarele subțiri, ca un soi de pasăre slăbănoagă.

Cum era un fost *djinn* înrobit și readus la viață, vârsta lui Issa era cu neputință de ghicit. Chipul lui era brăzdat de riduri, iar sprâncenele stufoase și barba îi erau albe ca zăpada. Numai expresia nemulțumită de pe chipul cărturarului era... ciudat de familiară.

— Te cunosc, cumva? l-a întrebat Ali încet, cercetându-l cu luare-aminte.

Ochii verzi ai lui Issa s-au pironit asupra prințului.

— Da! i-a răspuns cărturarul, scurt. Te-am dat afară de la o prelegere de istorie pe care o susțineam fiindcă puneai prea multe întrebări.

Apoi, înclinându-și capul, a adăugat:

— Erai mult mai mic!

— Tu ai fost acela?

Ali și-a adus aminte pe dată – nu mulți profesori îndrăzniseră să îl trateze pe unul din fii lui Ghassan cu atâta lipsă de respect! Prințul era, într-adevăr, mic pe atunci, n-avea mai mult de zece ani, dar și-l amintea pe cel care îl dăduse afară ca pe un învățat impunător și furios, îmbrăcat cu veșminte frumoase... care nu semăna deloc cu bătrânul uscățiv din fața lui.

— Nu înțeleg! a exclamat. Dac-ai lucrat la Biblioteca Regală, ce cauți aici?

În ochii luminoși ai cărturarului s-a citit dintr-odată numai durere când a răspuns:

— Am fost silit să mă retrag.

Hatset s-a așezat în fața lui Issa și l-a îndemnat cu un semn pe Ali să facă la fel.

— După ce l-au apucat pe *afshin* pandaliile în urmă cu cinci ani, ceilalți foști *djinn*-i înrobiți au avut de suferit de pe urma violențelor, l-a lămurit Hatset. Cei mai mulți au fugit din oraș, dar Issa e prea încăpățânat.

Regina a clătinat din cap și a adăugat:

— Aș vrea să te întorci acasă, prietene! Te-ai simți mult mai bine în Ta Ntry!

Issa s-a strâmbat.

— Sunt prea bătrân pentru călătorii, i-a zis. Și, pe deasupra, nu-mi plac corăbiile.

Apoi i-a aruncat o privire agasată lui Ali.

— *Bimaristan*-ul era casa ideală pentru mine, până când au apărut muncitorii ăștia! a răbufnit bătrânul. Toată ziua bocănesc.

Părea îndurerat.

— Și au speriat și himera care locuia în pivniță! s-a plâns cărturarul.

Lui Ali nu îi venea să creadă.

— Păi, încercase să mănânce pe cineva! a izbucnit prințul.

— Era un specimen rar! s-a oțărât bătrânul.

Hatset s-a grăbit să intervină:

— Fiindcă ai adus vorba de specimene rare... noi am venit la tine să vorbim despre alte creaturi ascunse. Despre *mariz*-i.

Expresia de pe chipul lui Issa s-a schimbat pe dată, agasarea fiind înlocuită de îngrijorare.

— Ce ați putea voi să vreți să aflați despre *mariz*-i? i-a întrebat.

— Poveștile cele vechi, i-a răspuns Hatset, cu mult calm. Pentru generația mea de ayaanle, *mariz*-ii au ajuns mai degrabă o legendă. Dar am auzit că pe vremea ta întâlnirile cu *mariz*-ii erau mai frecvente.

— Să vă considerați binecuvântați c-au dispărut! i-a zis cărturarul.

Chipul lui Issa s-a întunecat și mai mult.

— Nu e un lucru înțelept să le vorbim tinerilor despre *mariz*-i! a adăugat. Mai ales tinerilor prea ambițioși, care pun prea multe întrebări.

Zicând acestea, nemulțumit, l-a arătat cu un semn cu capul pe Ali.

Regina a stăruit:

— Nu e o simplă curiozitate, Ustadh! Avem nevoie de ajutorul tău.

Cărturarul a clătinat din cap.

— Toată tinerețea mea am călătorit de-a lungul Nilului și am văzut cum mai mulți *djinn*-i decât aş vrea să-mi amintesc au fost distruși de fascinația lor pentru *mariz*-i! i-a mărturisit. I-am mulțumit mereu

lui Allah când am aflat că aceia din generația voastră au uitat de nebunia asta și nu e un lucru pe care aș vrea să-l readuc la viață tocmai eu!

— Nu îți cerem să readuci nimic la viață! l-a liniștit Hatset. Și nu noi ne-am apropiat de *mariz*-i...

I-a luat mâna lui Ali și a desfăcut repede nasturele care împiedica fluturarea mânecii *dishdash*-ei, apoi i-a ridicat brațul tânărului, dându-i la iveală cicatricile.

— *Ei* au venit la noi, a completat regina.

Ochii verzi ai lui Issa s-au pironit asupra cicatricelor. A tras aer în piept și și-a îndreptat brusc spatele.

Apoi l-a plesnit pe Ali peste față.

— Prostule! a țipat bătrânul. Apostatule! Cum ai îndrăznit să faci un pact cu ei? Ce faptă îngrozitoare ai săvârșit să-i convingi să te lase în viață, Alizayd al Qahtani?

Ali s-a tras înapoi, ferindu-se de o altă palmă.

— N-am făcut niciun pact cu nimeni! l-a încredințat.

— Mincinosule!

Issa l-a amenințat cu degetul, plin de furie și l-a întrebat:

— Crezi că nu știu că ți-ai mai băgat nasul și altă dată unde nu-ți fierbea oala?

— Ce am făcut? s-a răstit Ali. Despre ce Doamne iartă-mă vorbești?

— Cred că aș vrea și eu să știu, a spus Hatset cu asprime. De preferință, înainte să începi iar să-l bați pe fiul meu.

Issa a pornit ca o furtună spre celălalt capăt al camerei. Într-o explozie de scântei strălucitoare, a apărut în aer un cufăr încuiat, care a aterizat într-un nor de praf pe podea. Cărturarul l-a deschis și a scos din el un papirus pe care l-a fluturat ca pe o sabie.

— Îți aduci aminte de asta? l-a întrebat pe prinț.

Ali s-a strâmbat.

— Nu! i-a răspuns. Ai idee câte papirusuri am văzut în viața mea?

Issa a desfăcut documentul și l-a întins pe masă.

— Și câte dintre ele te învățau să chemi *mariz*-ii? l-a întrebat cu subînțeles, ca și cum l-ar fi prins pe Ali cu minciuna.

Complet nedumerit, Ali s-a apropiat de măsută. Pe papirus era desenat un râu albastru, strălucitor.

„E o hartă!” și-a dat seama tânărul geziri.

O hartă a Nilului, din cât își putea da seama, judecând după conturul țărmurilor desenate grosolan. Doar asta înțelegea de acolo, deoarece, cu toate că pe papirus existau și diverse însemnări, acestea fuseseră făcute cu o scriere bizară, alcătuită din pictograme de neînțeles.

După care Ali și-a amintit.

— Păi, asta-i harta pe care eu și Nahri am găsit-o în catacombele Bibliotecii Regale!

Issa s-a uitat urât la el.

— Vasăzică, recunoști c-ai încercat să iei legătura cu *mariz*-ii! s-a stropșit cărturarul.

— Sigur că nu!

Ali începea să-și piardă răbdarea cu bătrânul acela arțăgos.

— Eu și *banu nahida* încercam să aflăm ceva despre povestea care spunea că înfățișarea ei și faptul că fusese abandonată în Egipt erau consecințele unui blestem al *mariz*-ilor! Auziserăm că papirusul fusese scris de ultimul *djinn* care îi văzuse pe *mariz*-i. Nu am putut să-l descifrez, așa că l-am trimis spre traducere.

S-a uitat la Issa cu ochii mijiți.

— Ți l-am trimis, probabil, ție! a înțeles prințul.

Hatset a intervenit.

— Vrei, te rog, să-mi spui ce anume este atât de supărător pentru tine când te uiți la harta asta, Ustadh? l-a întrebat regina pe bătrân.

— Nu e o simplă hartă! i-a răspuns Issa. E un lucru demonic, menit să le ofere îndrumări nesăbuiților cuprinși de deznădejde.

Apoi cărturarul a bătut cu degetul încovoiat pe câteva semne de pe hartă.

— Aici sunt însemnate acele locuri din Nil care sunt considerate sacre pentru *mariz*-i, iar în note se

spune ce s-a făcut – ce *sacrificiu* s-a făcut! – pentru a-i chema pe *mariz*-i în locul acela! i-a lămurit bătrânul.

Ochii lui Hatset au scăpărat când a spus:

— Și, când zici „sacrificiu”... nu te referi la...

— Mă refer exact la asta! a întrerupt-o Issa. Trebuie să le oferi sânge să vină.

Ali era îngrozit de-a dreptul.

— Ustadh, nici Nahri, nici eu nu am știut asta! s-a scuzat prințul. Eu nu am fost niciodată nici măcar în apropierea Nilului! Și nicicând nu mi-am dorit să iau legătura cu *mariz*-ii, darămite să sacrific pe cineva pentru ei!

— A căzut în lac, Ustadh! i-a explicat Hatset. A fost o întâmplare. Spune că *mariz*-ii l-au torturat să le spună cum îl cheamă, apoi s-au folosit de el să-l ucidă pe *afshin*.

Ali s-a răsucit spre ea.

— *Amma...*! a dojenit-o.

Ea i-a făcut semn să tacă.

— Trebuie să aflăm! i-a amintit.

Issa s-a uitat la Ali, uluit.

— Un *marid* s-a folosit *de tine* să ucizi un alt *djinn*? l-a întrebat. *Ai fost posedat de mariz-i*? Dar asta n-are niciun înțeles... posedarea e ultima etapă din viața unui supus!

Ali s-a simțit cuprins de repulsie.

— Ce tot vorbești? s-a oțărât tânărul geziri.

— E un pact, a răspuns Issa. Un parteneriat... dar nu neapărat unul corect. Dacă un *marid* îți acceptă sacrificiul, intri sub protecția lui. Și îți oferă tot ce ți-ai putea dori în viața ta de muritor. Dar la sfârșit? Supusul îi datorează sângele, viața. Și *marid*-ul îl posedă și i-l ia.

Issa l-a măsurat pe Ali din cap până în picioare.

— N-ai cum să mai trăiești după asta! a murmurat.

Ali a simțit că îl treceau fiori de gheață.

— *Eu nu sunt supusul niciunui marid!* s-a stropșit prințul.

Cuvintele au țâșnit de pe buzele lui ca o negare înverșunată.

— Eu sunt bine-credincios și mă-nchin doar lui Allah! Niciodată nu aș comite blasfemia pe care o descrii tu! Și, de bună seamă, n-am făcut niciodată un sacrificiu! a adăugat, tot mai furios, iar mama lui i-a pus mâna pe umăr. Demonii aceia m-au torturat și m-au făcut să văd moartea tuturor celor dragi!

Issa a înclinat capul, cercetându-l pe Ali ca și cum ar fi fost o ecuație complicată.

— Dar le-ai spus numele tău? l-a iscodit.

Ali parcă s-a prăbușit, gârbovinduse. Nu era pentru prima oară când blestema clipa aceea când căzuse în apă.

— Da! a murmurat.

— Atunci au avut nevoie doar de asta, probabil – sunt creaturi inteligente și numai Allah știe că au avut veacuri întregi în care să învețe cum să ocolească regulile în favoarea lor!

Cărturarul s-a bătut cu degetul în bărbie, părând cu totul și cu totul uluit, și a murmurat:

— Dar nu înțeleg de ce. Să vrea să ucidă un *daeva* – o ființă inferioară – e un lucru riscant, chiar dacă se folosesc pentru asta de un alt *djinn*.

Hatset s-a încruntat.

— Din câte știi tu, au avut vreun conflict cu *daevii*?

— Se spune că *marizii* au blestemat lacul fiindcă nu au ajuns la o înțelegere cu Consiliul Nahizilor, i-a răspuns bătrânul. Dar asta trebuie să fi fost cu aproape două mii de ani în urmă. Din câte știu eu, de atunci nu au mai fost văzuți în Daevabad.

Pe Ali a început să-l furnice pielea. Pentru că asta nu era chiar adevărat, iar el știa sigur! După ce fusese posedat, Ali îi spusese același lucru tatălui său, iar acesta îi răspunsese, în mare taină, că *marizii* mai fuseseră văzuți – alături de aliații ayaanle pe care îi avusese Zaydi al Qahtani!

Dar prințul și-a ținut gura. Îi jurase tatălui său, jurase pe tribul lor și pe sângele lui să nu dezvăluie acest lucru.

Chiar și un simplu zvon care să afirme că străbunii lui se aliaseră cu *mariz*-ii pentru a-i răsturna de la putere pe nahizi ar fi fost destul să zguduie din temelii domnia neamului său.

Zaydî al Qahtani pusese mâna pe un tron pe care până și el era convins că Allah i-l oferise lui Anahid și urmașilor ei; iar motivele pentru care făcuse lucrul acesta și modul în care izbutise trebuiau să rămână mai presus de orice îndoială.

Iar dacă Hatset și Issa nu știau nimic, Ali nu avea de gând să le spună.

— Cum pot să scap? a întrebat prințul, răstit.

Issa s-a uitat lung la el.

— Să scapi de ce?

— De legătura asta cu *mariz*-ii! De aceste... șoapte din capul meu, a spus repede Ali, simțind că începea să-și piardă controlul. De puterile mele. Vreau să dispară toate.

— „Puterile” tale? a repetat cărturarul, uluit. Ce puteri?

Ali a lăsat deodată să se dezlănțuie magia pe care o avea în el. Apa i-a țâșnit din mâini și în jurul picioarelor s-au învârtit nori de ceață.

— Astea! a suflat el.

Cărturarul s-a tras înapoi, speriat, și a șoptit:

— Ah! Astea!

A clipit de mai multe ori.

— Ceva cu totul nou! a exclamat bătrânul învățat.

— Nu! a murmurat Hatset. Nici pe departe!

Apoi regina s-a uitat la Ali, cerându-și parcă scuze, când acesta s-a întors spre ea.

— O mică afinitate – *o foarte mică afinitate* – cu magia apei se moștenește din generație în generație în familia noastră. Apare din când în când în copilărie și, de obicei, dispare în adolescență. Și nu e nici pe departe ceea ce mi-ai spus tu că poți face, a adăugat ea, când Ali a făcut ochii mari. Un copil supărat poate să răstoarne o carafă cu apă din capătul celălalt al camerei. Zaynab făcea vârtējuri în cupe când avea impresia că nu o vedeam.

Ali și-a înăbușit o exclamație de uimire.

— Zaynab? Are și ea astfel de puteri?

— Nu le mai are, a spus Hatset, cu fermitate. Era mică pe atunci. Probabil că nici nu-și mai aduce aminte. Aș pedepsi-o crunt dacă aș prinde-o.

Mama lui a clătinat din cap, cu chipul mohorât.

— Mi-a fost așa de frică să nu vadă cineva!

S-a uitat iar la el.

— Dar n-am crezut că și tu ești așa! i-a mărturisit. Erai atât de... geziri, chiar copil fiind! Și, după ce te-ai dus la Citadelă, ai respectat așa de mult regulile de acolo...

— ...încât ți-a fost teamă că voi vorbi și te voi da de gol, i-a încheiat Ali fraza, când mama lui s-a oprit.

Simțea că îi era rău. Nici măcar nu putea să spună că mama lui nu avea dreptate. Când era mic, avusese momente în care își dorise atât de mult să-și arate loialitatea față de tribul tatălui și al fratelui său, fusese atât de strict în privința credinței sale, încât, da, ar fi fost în stare să le dezvăluie o taină a neamului ayaanle, iar asta îl făcea să se rușineze în clipa aceea. S-a așezat brusc și și-a trecut mâinile ude peste față.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic când ți-am povestit prima oară că m-au posedat *mariz*-ii?

Regina a rostit cu blândețe:

— Alu, erai atât de speriat! Nici nu trecuse o săptămână de când veniseși înapoi în Daevabad! Nu era momentul.

Issa s-a uitat la cei doi, de parcă dintr-odată începuse să-i pară foarte rău că-i primise.

— Termină cu asta! l-a avertizat el pe prinț, făcând semn cu mâna spre panglica de ceață care îi înconjură acestuia mijlocul. Ai habar ce s-ar întâmpla dacă ar vedea cineva că faci una ca asta? Pe mine m-au alergat prin palat niște răzvrățiți doar pentru că am ochii de smarald!

— Atunci, ajută-mă! l-a rugat Ali, străduindu-se să stăpânească apa. Te rog! Îmi e tot mai greu să mă înfrânez!

— Nu știu cum să te ajut, a răspuns Issa, pe un ton uimit.

S-a uitat la Hatset, părând pentru prima oară puțin spășit.

— Iartă-mă, regina mea! Nu știu la ce te așteptai, dar n-am mai întâlnit așa ceva. Ar trebui să-l duci la Ta Ntry! Acolo ar fi mai în siguranță și, poate, cei din familia ta vă vor putea oferi niște răspunsuri!

— Nu pot să-l duc în Ta Ntry, a spus Hatset, sec. Situația e prea încordată la palat. Tatăl și fratele lui ar crede că le pregătesc ceva dacă ar auzi de asta!

A făcut semn cu capul spre ceața care încă plutea.

— Nu am încredere în ei. Ghassan pune mai presus ca orice stabilitatea acestui oraș.

Issa a clătinat din cap.

— Regină Hatset...!

— Te rog!

Cuvintele ei păreau că tăiau aerul.

— Este unicul meu fiu, Ustadh! a stăruit ea. Îți voi aduce tot ce s-a scris vreodată despre *mariz*-i. Îți voi aduce copii ale hrisoavelor familiei mele. Nu îți cer decât să cauți o cale prin care să ne ajuți!

Vocea ei a căpătat un ton viclean când a adăugat.

— Și apoi, zău așa, recunoaște: probabil că au trecut decenii întregi de când nu ai mai avut parte de o enigmă atât de bună!

— S-ar putea să nu vă placă răspunsul pe care o să-l găsesc, a prevenit-o Issa.

Bolnav de spaimă, Ali își pironise ochii în podea. Dar tot simțea greutatea privirilor lor și neliniștea mamei lui.

Hatset a vorbit iar:

— Nu cred că avem de ales!

Deși mama lui se despărțise de el poruncindu-i, cu fermitate, să stea liniștit și să-i lase pe ea și pe Issa să rezolve problema, discuția pe care o avuseseră în *bimaristan* nu-i dădea pace. De aceea, Ali s-a aruncat cu și mai mult sârg în munca lui, încercând cu disperare să nu ia în seamă șoaptele pe care le auzea când făcea baie sau faptul că ploaia —

care nu se oprise zile la rând – devenea torențială când își pierdea cumpătul. Nu dormise prea mult în ultima vreme și acum, când închidea ochii, visele lui erau bânuite de imagini cu lacul în flăcări, cu corăbii nimicite, cu mâini acoperite cu solzi, care îl trăgeau în apele tulburi, și cu ochi reci și verzi, care se uitau la el printre gene pe deasupra săgeții unui *afshin*. Ali se trezea scaldat în sudoare, cu senzația că îi șoptise cineva la ureche un avertisment.

Iar consecințele pe care le aveau coșmarurile asupra purtării lui nu au trecut neobservate.

— Alizayd!

Ghassan a pocnit din degete în fața lui, pe când ieșeau din sala tronului, după o întrunire la curte.

— Alizayd?

Ali a clipit, scos din visare.

— Da?

Ghassan s-a uitat cu atenție la el.

— Te simți bine? l-a întrebat ocârmuitorul, cu o ușoară îngrijorare în voce. Eram sigur că o să ai niște vorbe aspre pentru zaraful din Garama.

Ali nu-și amintea nici de zaraf, nici de Garama.

— Iartă-mă! Sunt doar obosit.

Tatăl lui l-a privit cu ochii mijiți.

— Ai probleme cu *bimaristan*-ul?

— Deloc, a spus Ali repede. Lucrarea merge bine și, *inshallah*, cu voia lui Allah, ar trebui să terminăm până la Navasatem.

— Excelent!

Ghassan l-a bătut pe spate, apoi au cotit amândoi pe coridor.

— Ai grijă să nu te obosești prea mult! l-a sfătuit domnitorul. A... dar iată pe cineva care ar putea să se obosească mai mult! Muntadhir! l-a întâmpinat el pe fiul său, când l-a văzut. Sper să ai o scuză bună pentru că ai lipsit azi de la întrunirea curții!

Muntadhir și-a dus mâna la inimă și la frunte.

— Pacea lui Allah fie cu tine, regele meu! l-a salutat, neluându-l în seamă pe Ali. Într-adevăr, am... Putem sta de vorbă înăuntru?

Ali a dat să plece, dar Ghassan l-a prins de braț.

— Nu! l-a oprit. Poți să mai stai câteva minute. Să nu credeți că n-am observat cum vă evitați. E atât de copilăresc!

Ali a roșit și Muntadhir a tresărit ușor, aruncându-i o privire rapidă și disprețuitoare, ca și cum ar fi fost un gândac enervant, apoi a intrat în birou – ceea ce era bine, pentru că Ali a avut impulsul într-adevăr copilăresc de a face apa din fântâna arteziană aflată în fața biroului să se ridice și să distrugă pelerina cea scumpă de pe umerii fratelui său.

Că relația pe care o aveau cei doi prinți se înrăutățise de când Ali fusese la templul *daeva* în locul lui Muntadhir era puțin spus. În ciuda eforturilor depuse de el și de Zaynab, nu izbutiseră să-i pună la loc veșmintele regale emirului fără să fie prinși, iar Muntadhir – a cărui falcă fusese proaspăt învinețită, fără îndoială, de către tatăl lor însuși – începuse să-i certe și să țipe la frații lui mai mici până când Zaynab fusese gata-gata să izbucnească în plâns, iar Ali – să facă să explodeze toate sticlele cu licori îmbătătoare împrăștiate prin cameră.

De atunci prințul geziri nu mai încercase să se apropie de fratele lui. Avea impresia că Muntadhir se uita tot timpul la el, cercetându-l cu un calm nerușinat, care pe Ali îl făcea să se simtă neliniștit și mai mult decât mâhnit. Toate speranțele lui de împăcare cu fratele mai mare, pe care odinioară îl adorase, pe care îl iubea și acum, începeau să se spulbere.

Chiar și așa, a intrat în birou după cei doi, pentru că nu avea de ales.

— ...Cum adică ai rezolvat problema cu șeicii geziri din miazăzi? a întrebat Ghassan.

Se așezase la birou, iar Muntadhir stătea în picioare în fața lui.

— Fiindcă, dacă nu cumva ai făcut să apară prin magie un alt caravanserai, nu știu cum am putea găzdui o mie de persoane în plus.

— Tocmai m-am întâlnit cu servitorul care are grijă de curtea palatului, i-a răspuns Muntadhir.

Cred că ar trebui să facem o tabără pentru călători în grădinile din față. *Daev*-ii vor fi scandalizați, firește, și le va lua ceva timp să aranjeze grădina după aceea, dar ar ieși ceva frumos: corturi de mătase printre palmieri, fântâni arteziene și o curte în care putem aduce negustori care să vândă produse tradiționale, ba poate chiar și un povestitor și câțiva muzicanți care să cânte balade vechi.

A zâmbit, șovăitor.

— M-am gândit că ar fi un frumos omagiu adus străbunilor noștri, iar șeicii n-ar mai putea să se simtă jigniți, fiindcă i-am așeza chiar lângă palatul nostru!

Când i-a auzit spusele fiului său, pe chipul lui Ghassan s-a așternut o expresie de-a dreptul melancolică.

— E o propunere excelentă! l-a felicitat regele. Foarte bine, Muntadhir! Sunt impresionat! Ai făcut treabă bună cu pregătirile pentru Navasatem.

Muntadhir a zâmbit larg, probabil, cel mai sincer zâmbet pe care i-l văzuse Ali în ultimele luni, de parcă i s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri.

— Mulțumesc, ava! a spus emirul cu sinceritate. Singura mea nădejde e să te fac să fii mândru și să fac cinste numelui nostru!

— Sunt convins! l-a încredințat Ghassan, împreunându-și mâinile. Totuși, Muntadhir, după prăznuiți, mă aștept să-ți îndrepti atenția și farmecul către soția ta.

Plăcerea care se așternuse pentru scurt timp pe chipul emirului a dispărut.

— Eu și soția mea suntem în cele mai bune relații! a spus.

Ghassan s-a uitat lung la el.

— Acesta e palatul meu, emirule! i-a amintit. Știu *tot* ce se petrece între zidurile lui, iar asta înseamnă că am habar că tu și Nahri nu v-ați mai vizitat paturile de peste patru luni! Am pus la cale căsătoria voastră pentru a ne uni triburile, ai înțeles? Au trecut aproape cinci ani! Eu am avut doi copii de la Hatset în mai puțin de-atât!

Ali și-a dres glasul.

— Pot să... să plec? a îngăimat prințul.

Nimeni nu s-a uitat la el. Muntadhir își pironise privirea asupra biroului tatălui său, și nu izbutea să-și înfrâneze un zvâcnet nervos în obraz.

— Lucrurile astea durează, ava! a spus, în cele din urmă.

— Durează, fiindcă tu îți petreci nopțile cu oricine, numai cu soția ta, nu! Și doar te-am avertizat! Și nu o dată! Dacă o altă persoană – un alt *daeva* – te distrage de la îndatoririle tale... ei bine, persoana aceea poate fi foarte ușor îndepărtată!

Muntadhir a ridicat repede capul, iar Ali a tresărit când a văzut furia lui abia stăpânită.

— *Nimeni* nu mă distrage! a răbufnit emirul.

Se ținea atât de strâns de marginea biroului lui Ghassan, încât i se albiseră încheieturile.

— Și știi foarte bine care îmi sunt îndatoririle; m-ai bătut la cap cu importanța lor de când eram copil.

Ochii lui Ghassan au scăpărat de furie.

— Dacă ți se pare că ai o poziție împovăraătoare, emirul meu, a început regele cu răceală, am la îndemână pe altul care poate să-ți ia locul, altul, care bănuiesc că ar prelua cu bucurie îndatoririle tale... maritale și pe a cărei companie soția ta deja o preferă.

Ali a simțit că i-au luat urechile foc de rușine când a auzit insinuarea tatălui său.

— Nu e deloc așa...! a bâiguit el.

Muntadhir a făcut o grimasă disprețuitoare.

— Soția mea preferă punga fără fund pe care o are Hatset și un prost pe care să-l facă să-i construiască *bimaristan*-ul! s-a oțărât emirul.

S-a întors apoi, să-l cerceteze pe Ali din creștet până în tălpi.

— Și, după ce construirea acestuia se va termina, nu va mai avea nevoie nici de unul, nici de celălalt! a spus Muntadhir.

Vorbele lui crude au reușit să stârnească un val de nesiguranță și vulnerabilitate, acele sentimente pe

care Ali se străduise să le ascundă bine în adâncul inimii sale.

— E de zece ori mai bună ca tine! a izbucnit prințul, când durerea l-a făcut să-și piardă stăpânirea de sine. Ce face ea e minunat și plin de curaj, iar tu nu ești în stare nici măcar să te dezlipești de curtezane să vezi...!

Ușa biroului regal s-a deschis cu zgomot, trântindu-se de perete. Ali s-a răsucit pe călcâie, și-a scos *zulfikar*-ul din teacă și s-a așezat pavăză între intrare și cei doi membri ai familiei sale. Dar nu a apărut decât Wajed, care părea încordat și îngrijorat.

— Înălțimea Voastră! l-a salutat el pe Ghassan în *geziriyya*.

În spatele *qaid*-ului mai era cineva, căci Ali auzea plânsul și țipetele unei femei care răsunau pe coridor.

— Iertare, Înălțimea Voastră, dar a fost comisă o crimă îngrozitoare! a exclamat bătrânul *geziri*.

— Doamna mea, te rog!

Ali a înghețat când a auzit vocea lui Kaveh.

— Nu poți apărea așa în fața regelui!

— Ba da, pot! a strigat femeia. E dreptul meu de supus!

A urmat un potop de vorbe în divasti, întrerupte de hohote de plâns.

Ghassan s-a ridicat când femeia *daev*-ă a intrat împleticindu-se în încăpere, cu *chador*-ul pătat de sânge rubiniu. Kaveh era lângă ea, palid și încordat, iar în urma lor veneau câțiva *daev*-i și doi soldați din Garda Regală.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ghassan în *djinnistani*.

Kaveh a făcut un pas în față, în timp ce femeia a căzut în genunchi, plângând cu fața ascunsă-n mâini.

— Iart-o pe femeia din tribul meu, rege! l-a rugat Marele Vizir. Și-a pierdut mințile și se roagă să vină în fața ta!

— E bine-venită! a răspuns Ghassan.

Ali simțea din vocea lui că era, cu adevărat, îngrijorat.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? Ești rănită? Pot să trimit după *banu nahida*... a început regele.

Dar *daev*-a a început să plângă și mai tare.

— E prea târziu pentru asta! a exclamat. Soțul meu a murit deja! L-au luat și i-au tăiat gâtul!

Wajed avea un aer sumbru.

— Câțiva dintre soldații mei i-au găsit, i-a lămurit. Soțul ei...

A clătinat din cap.

— A fost cumplit, a murmurat bătrânul geziri.

— I-ați prins? a întrebat Ali repede.

Wajed a făcut o pauză.

— Nu! a mărturisit. S-a întâmplat... i-am găsit în apropierea Cartierului Geziri. Se duseseră să cumpere perle și...

— Nu s-a întâmplat în Cartierul Geziri! a izbucnit Kaveh. Știu unde i-ai găsit, *qaid*-ule!

Ghassan a rostit cu voce apăsată:

— Cine v-a atacat, doamna mea?

— *Shafiț*-ii, a răspuns ea pe nerăsuflăte. Am vrut să vedem *bimaristan*-ul nahid, dar nici n-am ajuns la jumătatea taberei lor, când niște bărbați împuțiți au început să ne tragă de haine și ne-au dus pe o alee din spate. Ne-au amenințat... ne-au amenințat că mă vor necinști! Parvez s-a rugat de ei, le-a spus că le dă tot ce avem...

A clătinat din cap, ca și cum ar fi vrut să șteargă din minte imaginile acelea și, pentru o clipă, voalul i-a dezvelit fața.

Ali a fost șocat, recunoscând-o, și s-a uitat repede la Marele Vizir.

„Nu! Nu e cu puțință!” și-a zis prințul.

Muntadhir se dusesese să toarne un pocal cu apă dintr-o carafă aflată pe pervazul ferestrei. S-a întors și i l-a pus femeii în mână, spunându-i câteva cuvinte blânde în divasti. Ea a respirat întretăiat, și-a șters ochii și a băut.

Și, după ce s-a mai uitat o dată la ea, Ali a fost sigur.

O mai văzuse de două ori pe femeia aceea.

De fiecare dată în niște situații greu de uitat.

Prima oară o zărise în taverna *daev*-ă pe care o vizitase împreună cu Anas, iar ea fusese acolo, râzând și jucând cărți cu niște curtezane.

A doua oară o întrezărise în apartamentul lui, unde îl așteptase în pat, după prima zi petrecută la curte, căci îi fusese trimisă să-i ureze „bun venit” la palat.

Un „bun venit” pus la cale de Kaveh e-Pramukh însuși!

Marele Vizir a fost cel care a vorbit apoi.

— Eu am încercat să o previn pe *banu nahida* în legătură cu tabăra aceea de *shafî*-i, a spus *daev*-ul cu vocea ridicată, frângându-și mâinile. Cei cu sânge spurcat sunt nespun de periculoși! Nu e firesc să lucrezi cu ei, iar acum au ucis un bărbat *daeva* în plină zi! Locul acela trebuie pus la pământ.

Ali și-a dres vocea, încercând să-și păstreze calmul.

— Au existat martori? a întrebat prințul,

Kaveh s-a uitat la el, uimit, și l-a întrebat:

— Oare cuvântul ei nu e de ajuns?

„Nu, când ți-ai vârât și tu coada în tot buclucul ăsta!”

Dar Ali nu a spus nimic cu voce tare, ci și-a dus doar mâna la inimă, murmurând cu sinceritate:

— N-am vrut să-ți jignesc angajata, Mare Vizir! Dar ar putea să ne ajute să-i prindem pe...

— Nu sunt angajata lui! s-a stropșit femeia. Ce vrea să însemne asta? Sunt o doamnă cu sânge nobil! Nu îi aparțin nimănui, în afară de Parvez!

Ali a deschis gura, să răspundă, dar Ghassan l-a oprit cu o ridicare a mâinii.

— Au fost martori? a întrebat și regele. Nu pun la îndoială vorbele tale, doamna mea. Dar asta ne-ar ajuta să-i găsim pe asasini.

Wajed a clătinat din cap și a răspuns:

— Niciun martor, regele meu! Oricum, niciunul care să vrea să stea de vorbă cu noi, deși, când am ajuns acolo, era mare hărmălaie.

A șovăit, apoi a continuat:

— Se adunaseră destul de mulți *daev-i* care cereau ca toți cei care făptuiseră crima să fie găsiți și pedepsiți.

Pe Ali l-a cuprins neliniștea.

— *Shafîț-ii* din tabără se află sub protecția noastră! a exclamat prințul. Sunt sute de femei și de copii acolo!

— N-au nicio treabă să stea acolo! a ripostat Kaveh. E numai și numai vina ta! Tu i-ai picurat otravă în urechi lui *banu nahida*, iar acum un bărbat *daeva* e mort!

Ali a fost cuprins de îndoieli. În timpul întâlnirii din Marele Templu, Kaveh își exprimase deschis nemulțumirea în legătură cu planul lui Nahri de a lucra împreună cu *shafîț-ii*. Dar, cu siguranță, nu putea fi chiar atât de plin de ură, încât să uneltească așa ceva!

Dându-și seama de gravitatea situației, Ali a început să vorbească în *geziriyya*, să nu fie înțeles de *daev-i*:

— Ava, eu o cunosc pe femeia asta, a spus încet. Și Kaveh o cunoaște. Doar el însuși a angajat-o și-a trimis-o în dormitorul meu când m-am mutat înapoi în palat!

Ghassan s-a uitat la el, fără ca expresia lui să trădeze vreo emoție, iar Ali a continuat:

— Muntadhir, fără îndoială c-o recunoști și tu! Doar ai fost acolo! Dacă o să-și scoată voalul, sunt sigur că o să-ți amintești de ea!

Emirul s-a uitat lung la el, părând să cântărească situația, apoi pe chipul lui s-a așternut un calm imperturbabil.

— Am spus foarte limpede ce cred eu despre felul în care îi judeci tu pe *shafîț-i*! i-a răspuns fratele său mai mare.

Apoi și-a îndreptat spatele și s-a strâmbat pentru a exprima o furie studiată.

— Și n-am să-i cer acestei biete femei să se dezgolească, doar pentru că tu, unul, crezi că ar fi o femeie ușoară! a spus emirul.

Ultimele cuvinte – rostite în djinnistani, nu în geziriyya – au răsunat în toată încăperea.

Kaveh și-a înăbușit un strigăt de uimire, iar femeia a slobozit un țipăt ascuțit.

Ali s-a întors și a văzut cum doar groaza se mai citea de acum pe chipurile celor adunați în număr tot mai mare, atrași de plânsetele femeii.

— N-am... n-am spus asta! s-a bâlbâit prințul, uluit de trădarea lui Muntadhir. Am vrut doar să sugerez...

— Cum îndrăznești? a izbucnit Kaveh, acuzator. N-ai pic de rușine, Alizayd? Îi urăști chiar atât de mult pe *daev*-i, încât ai fi în stare să necinstești o femeie înlăcrimată, când sângele soțului încă îi mai pătează mâinile?

— Nu asta am vrut! a îngăimat Ali.

Muntadhir a trecut repede pe lângă el și a ingenuncheat lângă femeie.

— O să-i găsim pe cei care au făcut asta și o să-i pedepsim! i-a promis el, cu o sinceritate care se citea în fiecare trăsătură a chipului său.

Și-a întors apoi capul spre Ghassan.

— Kaveh are dreptate, ava! a spus emirul. Am încercat să te previn și pe tine, și pe Nahri. *Shafîț*-ii sunt periculoși și nu era cu putință ca o asemenea crimă să nu fie făptuită, în cele din urmă! Ali aiurează. Fanatismul lui i-a atins pe toți cei din jurul său.

Ali s-a uitat la fratele lui mai mare cu gura căscată.

— Dhiru...! a bâiguit.

— Alizayd, lasă-ne singuri! a spus Ghassan, scurt. Tu și tovarășii tăi veți rămâne în palat până la porunca mea.

I-au scăpărat ochii când a adăugat:

— *Ai înțeles?* Te vei duce direct în apartamentul tău; n-am să-ți permit să pui și mai multe paie pe foc!

Înainte ca Ali să poată protesta, fratele lui l-a prins de braț și l-a tras spre ușă.

— Ava, nu! a strigat prințul. L-ai auzit doar pe Wajed: s-a adunat o mulțime gata să se revolte! *Shafiț*-ii aceia sunt nevinovați!

Ghassan nici măcar nu s-a uitat la el când i-a zis:

— Ne vom ocupa de asta.

Muntadhir l-a scos pe ușă, împingându-l atât de tare, încât Ali și-a pierdut echilibrul.

— E vreo situație pe care să n-o înrăutățești tu? i-a strigat emirul în *geziriyya*.

— Ai mințit! l-a acuzat Ali, tremurând de emoție. Te știi eu...

— Nu știi nimic despre mine! s-a răstit fratele cel mare.

Vocea lui Muntadhir era joasă și plină de otravă când a adăugat:

— N-ai habar cât m-a costat poziția pe care o ocup! Și să fiu al naibii dacă am s-o pierd în favoarea unui habotnic obsedat de *shafiț*-i care nu-i în stare să-și țină gura.

Zicând acestea, i-a trântit ușa în față.

Ali s-a dat câțiva pași înapoi, plin de furie. Ar fi vrut să smulgă ușa din țâțâni și să-l scoată afară pe fratele lui. Niciodată nu mai simțise o nevoie atât de mare de a lovi pe cineva.

Fântâna arteziană delicată – care împodobește, de puțină vreme, coridorul și care era frumos construită, cu niște păsări de cristal pictate, ce păreau să se miște în apa nemișcată a bazinului mozaicat – a explodat deodată, iar apa a început să sfârâie.

Ali abia dacă a băgat de seamă.

„Ne vom ocupa de asta!” – așa spusese tatăl lui.

Ce dorise, oare, să zică? S-a gândit la muncitorii lui și la familiile acestora, care aveau să rămână nepăziți în fața unor *daev*-i răzvrățiți.

La Subha și la fetița ei.

Nu trebuia să fie necugetat, nu trebuia să mai fie așa!

Dar cum ar fi putut să-i lase pe acei nevinovați pradă violenței, când el jurase că avea să îi apere?

Cunoștea doar prea bine strategia politică a tatălui său: Ghassan nu avea să dorească să suporte consecințele, trimițând Garda Regală peste *daev*-ii supărați, doar să-i apere pe *shafiț*-i!

„Dar mai era cineva căruia *daev*-ii ăia s-ar putea să-i dea ascultare!”

Ali a simțit că i se zbătea inima din cauza nervozității. Muntadhir o să îl ucidă, firește, dacă Ghassan nu o să apuce s-o facă primul!

„Nu contează. Acum nu mai contează”, și-a spus Ali, apoi a sărit în picioare și a luat-o la fugă spre infirmerie.

XXIII

NAHRI

Daev-ă sau nu, Nahri era foarte sigură că nu aveau să îi placă niciodată caii.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, armăsarul lor a grăbit pasul, trecând de cotitură într-un galop ucigaș. Nahri a strâns tare din pleoape și s-a ținut mai bine de mijlocul lui Ali.

Acesta a scos un geamăt înăbușit, în semn de protest.

— Nu înțeleg de ce nu ți-ai luat propriul cal! i-a spus prințul, poate pentru a zecea oară. Ar fi fost mai normal!

— Așa mergem mai repede, s-a apărât ea.

Nahida nu dorea să recunoască faptul că nu se pricepea deloc la călărie, doar *daev*-ii se lăudau că erau cei mai buni călăreți!

— Muntadhir mereu spune că iubește mult acest bidiviu, i-a explicat. Zice că-i cel mai iute din Daevabad.

Ali a scos un geamăt.

— Puteai să-mi spui că e calul lui preferat înainte să-l furăm!

Nahri s-a enervat.

— Poate c-ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să dai buzna în infirmeria mea, tunând și fulgerând despre uneltiri!

— Dar mă crezi? a întrebat-o Ali, cu speranță.

„Eu, una, cred că Marele Vizir pune ceva la cale”, și-a zis Nahri în sinea ei.

Kaveh își exprimase în mod limpede dușmănia față de *shafit*-i, dar Nahri nu era prea convinsă totuși că ar fi putut unelti un act așa de mârșav. Era ceva la el care o făcea să nu i se pară de încredere, dar niciodată nu îl socotise crud.

S-a hotărât să dea un alt răspuns cu voce tare:

— E o poveste atât de absurdă, încât nici măcar tu n-ai fi în stare s-o inventezi, așa că presupun că există o șansă să fie adevărată.

— Ce frumos din partea ta! a mormăit Ali.

Și-au plecat amândoi capetele, să se ferească de o frânghie joasă, pe care erau puse rufe la uscat. O luaseră pe o alee laterală din Cartierul Geziri, pentru că Ali credea că așa urmau să ajungă mai repede. Zidurile fără ferestre ale caselor mari de piatră se înălțau amenințător deasupra lor, iar în aer se simțea miros de gunoi. Calul a sărit peste un canal de scurgere lat, iar Nahri a slobozit o înjurătură, apoi l-a strâns și mai tare pe Ali, agățându-se cu degetele de centura de care îi erau prinse armele. De lucrul acela era sigură că prințul urma să aibă grijă.

L-a auzit rugându-se în șoaptă.

— Chiar trebuie să faci asta? i-a șuierat nahida, cuprinsă de rușine.

Nahri nu putea să spună că prințul era persoana cea mai... neplăcută de care să te ții. Era femeie în toată firea; putea să observe efectele pozitive pe care antrenamentul zilnic le avea asupra unui bărbat, fără să se simtă jenată de asta. Ali era cel care făcea ca situația să fie stânjenitoare.

— Știi ceva, pentru un bărbat care își aduce aminte cum arăta una dintre curtezanele lui Kaveh, ești destul de rușinos!

Ali s-a înfuriat.

— N-am făcut nimic-nimic cu acele curtezane ale lui Kaveh! s-a apărat tânărul geziri. Niciodată n-aș face una ca asta! Scuză-mă că mi-am amintit un chip!

Nahri s-a simțit puțin jignită de înverșunarea care se simțea în vocea lui.

— Ai ceva împotriva femeilor *daev-e*? l-a întrebat.

— Nu... nu, sigur că nu! a răspuns Ali, bâlbâindu-se.

S-a mișcat puțin, de parcă ar fi vrut să lase mai mult spațiu între trupurile lor, dar un alt salt al calului i-a lipit la loc unul de altul.

— N-am putea să... n-am putea să nu vorbim acum despre asta?

Nahri și-a dat ochii peste cap, dar n-a mai continuat. O ceartă cu Ali nu ar fi ajutat-o cu nimic atunci când avea să fie silită să apară în fața unor *daev*-i răzvrățiți.

A simțit că i se puna un ghem în stomac de nervi. Nahri știa că toți cei din neamul ei îi dădeau ascultare – și avea destul de multă încredere în puterea sa de convingere dar ideea că urma să fie nevoită să dea ochii cu o mulțime de *daev*-i furioși o speria până și pe ea.

„N-o să fie așa!” a încercat să-și facă singură curaj. „O să juri pe numele familiei tale că urmează să se facă dreptate și apoi le vei porunci să plece pe la casele lor!”

Cel mai important lucru era ca situația să nu scape de sub control.

N-a mai trecut mult, iar aleea a început să se lărgească. Au mai trecut de o cotitură, iar Ali a lăsat calul la pas. Printr-una dintre arcade, Nahri a zărit strada din fața *bimaristan*-ului. Zgomotul făcut de potcoavele bidiviului devenise mai slab de acum.

Până când a fost acoperit cu totul de hohotele de plâns!

Nahri a tras adânc aer în piept, simțind mirosurile de sânge și de fum care pluteau în aerul cald.

Ali a zorit calul să iasă de pe alee, încercând să-și înăbușe strigătul de disperare de pe buze...

Ajunseseră prea târziu!

În fața spitalului nu era nicio mulțime de *daev*-i! Niciun cordon de soldați din Garda Regală, care să restabilească ordinea!

În schimb, din ceea ce de dimineață fusese un cvartal vesel și plin de însuflețire, numai ateliere și case noi, rămăseseră de-acum doar mormane-mormane de moloz care fumegau.

Aerul era înecăcios din cauza fumului dens, iar o păclă cenușie ascundea aproape totul.

— Nu, nu, nu! s-a rugat Ali încet, descălecând. O, pe Allah, nu...!

Nahri a sărit imediat după el. A auzit plânsetul unui copil și, bolnavă de frică pentru Subha și familia ei, a încercat s-o rupă la fugă.

Ali a prins-o însă de mână.

— Nahri...! a oprit-o.

Vocea lui era gătită de emoție.

— Suntem singuri-singurei aici! i-a arătat în jur. Dacă *shafiț*-ii vor da vina pe tine, dacă vor vrea să se răzbune...

— Atunci vor dori să se răzbune și cu asta, basta!

Nahri s-a uitat urât la el și a izbucnit:

— Dă-mi drumul și altă dată să nu mai îndrăznești să mă oprești!

El i-a lăsat mâna așa de repede, de parcă l-ar fi ars.

— Îmi pare rău! i-a zis.

— Bine, bine! s-a mai domolit nahida. Hai odată!

Au pătruns tăcuți în tabăra muncitorilor.

Atelierele și corturile fumegau peste tot în jurul lor; una dintre pompele de apă instalate de Ali fusese distrusă, iar apa țâșnea cu putere, descriind un cerc larg. Drumul noroios fusese răscolit de copitele cailor, iar papucii nahidei s-au umplut de noroi în timp ce înainta printre resturi de mobilă și vase sparte. Și totuși se părea că distrugerile se limitau la strada principală, ceea ce reprezenta o consolare destul de slabă: probabil că *daev*-ii care dăduseră atacul fuseseră prea speriați să mai descalece și să se aventureze pe aleile lăturalnice. Unii *shafiț*-i, înlemniți de groază și plini de praf și de sânge, încercau să mai salveze câte ceva din locuințele prăbușite, în timp ce alții stăteau încremeniți, pur și simplu, de parcă încă nu le venea să creadă nimic din ce se întâmplase.

Au început să se audă murmure de peste tot când tot mai mulți lucrători îi recunoșteau. În fața ei, Nahri a zărit un grup de *shafiț*-i adunați în jurul unei movilițe.

„Un cadavru!” a înțeles *banu nahida*, împiedicându-se.

Imposibil de recunoscut din cauza arsurilor, leșul părea să fie totuși al unui tânăr care rămăsese cu gura căscată într-un ținut veșnic.

— L-au ars de viu! a murmurat cineva din spatele lui *banu nahida*.

Nahri s-a întors și a văzut-o pe Subha. Tămăduitoarea *shafit*-ă era murdară, hainele și pielea îi erau acoperite de cenușă, iar șorțul prins la mijloc îi era pătat de sânge.

— Un băiat mai tânăr decât tine! s-a răstit *shafit*-a la Ali. Un băiat care abia putea să lege două vorbe! îl știam bine. Eu l-am adus pe lume și i-am desfăcut cordonul ombilical din jurul gâtului...

S-a oprit și și-a întors ochii de la tânărul ucis, cu un aer îndurerat, continuând:

— Sigur, asta a fost după ce ne-au dat foc caselor și ne-au distrus atelierele! Când au început să îi calce sub copitele cailor pe cei care nu le răspundeau la întrebări și să-i bată pe cei care nu vorbeau destul de repede. Și, când băiatul acela nu a putut să răspundă, au hotărât că era vinovat! El n-a făcut nimic.

Vocea i s-a frânt și a ridicat spre Ali și Nahri un deget acuzator.

— Noi am venit aici să vă ajutăm. Să vă construim *vouă bimaristan*-ul, sub protecția *voastră*!

— Iar noi am dat greș! N-am fost în stare să vă apărăm!

Erau lacrimi în ochii lui Ali când a spus acele vorbe, dar vocea nu îi tremura deloc când a continuat:

— Îmi pare atât de rău, Subha! Din adâncul sufletului meu!

Tămăduitoarea agnivanshi a clătinat din cap.

— Cuvintele tale nu îl vor aduce înapoi, Alizayd al Qahtani!

Nahri nu-și putea lua ochii de la băiatul ucis.

— Unde vă sunt răniții? a întrebat nahida încet.

Subha a arătat cu capul spre rămășițele unui cort improvizat, o pânză zdrențuită prinsă-n niște pari în

umbra căreia zăceau vreo douăzeci și ceva de *shafit*-i însângerați.

— Acolo! i-a zis. Parimal s-a dus să aducă medicamente.

— N-am nevoie de medicamente, a asigurat-o nahida.

Nahri s-a apropiat de grupul bolnavilor. Pe prima pătură murdară era întins un băiat. Părea să fie încă în stare de șoc, avea buza ruptă, iar falca îi era julită și plină de sânge. Ținea strâns pe burtă o altă pătură îmbibată de sânge.

Nahri a ingenuncheat și a dat pătura la o parte. Fusesse înjunghiat, doar puțin mai lipsise să-i iasă afară măruntaiele! Era o minune că nu murise deja. O umflătură violacee i se vedea pe piele și Nahri putea să simtă mirosul de intestine. Subha n-ar fi putut să-l ajute, nici măcar dac-ar fi avut medicamente.

Dar ea putea! A inspirat adânc, știind bine ce urma să facă și ce însemna acel lucru.

Apoi și-a pus mâinile pe trupul *shafit*-ului.

„Vindecă-te!” i-a poruncit în sinea ei.

Și, pe dată, pielea a început să se strângă sub degetele ei, umflătura a dispărut, iar mușchii și carnea sfâșiată s-au lipit la loc. Băiatul a scos un strigăt gătuț și ea a simțit cum inima lui începea să bată regulat.

Nahri a deschis ochii apoi și a văzut chipul uluit al lui Subha.

Și-a dres glasul.

— Cine urmează?

Până când chemarea la *maghrib* a răsunat în Daevabad, Nahri pierduse șirul *shafit*-ilor pe care îi vindecase. Rănile erau crunte: oase rupte, mâini și picioare zdrobite sau arsuri îngrozitoare. Din câte înțelesese Nahri, atacul fusese scurt, dar sălbatic: mai mulți călăreți galopaseră printre lucrători, aruncând globuri de foc magice, după care îl prinseseră și îl uciseseră pe tânărul pe care *daev*-ii îl declaraseră vinovat.

Douăzeci și trei de *shafîṭ*-i erau morți, iar numărul probabil c-ar fi fost de două ori mai mare dacă nu ar fi intervenit *nahida* și dacă o treime dintre ei n-ar fi dat fuga în *bimaristan*, adăpostindu-se în spatele ușilor de care *daev*-ii nu au avut curaj să treacă.

— De ce n-au făcut toți așa? a întrebat Nahri.

— Pentru că *daev*-ii ne-au spus că au venit în numele *nahizilor*! i-a răspuns Subha cu duritate. Iar noi chiar nu aveam habar dacă un *bimaristan* *nahid* reprezenta sau nu un loc sigur.

Nahri n-a mai întrebat altceva. Și când a terminat – ultimul ei pacient fusese o fetiță de șase ani, cu capul spart, care fusese găsită în brațele tatălui său mort –, *nahida* era secătuită complet de puteri.

S-a îndepărtat de copilă și a inspirat adânc de mai multe ori, încercând să se liniștească. Dar mirosul înțepător de fum și de sânge îi întorcea stomacul pe dos. Privirea i s-a încetșosat și ea a strâns din pleoape, încercând să zărească totuși ceva în amețea ei. Subha i-a pus mâna pe umăr.

— Încetișor! a sfătuit-o, când Nahri s-a clătinat. Pari gata-gata să leșini.

Apoi i-a dat un burduf plin cu apă și a îndemnat-o:

— Bea!

Nahri a luat, bucuroasă, burduful și a băut, apoi și-a turnat apă, să-și răcorească fața.

— O să-i prindem pe cei care au făcut asta și o să-i pedepsim! a promis ea. Jur!

Cealaltă tămaduitoare nu s-a obosit nici măcar să dea din cap.

— Poate într-o altă lume, a murmurat.

Prea târziu, Nahri a auzit zgomotul unor copite. Apoi, au răsunat țipete de spaimă, iar Nahri a aruncat burduful cât colo și s-a întors repede, căci se temea, într-un fel, să nu se fi întors atacatorii.

Era și mai rău, însă!

Căci Ghassan era cel care se îndrepta spre ei.

Regele nu era singur, firește. În spatele lui venea *qaid*-ul cu un grup de soldați din Garda Regală, toți bine înarmați, ca și Muntadhir și Kaveh, călare

amândoi. A început să-i clocotească sângele când l-a văzut pe Marele Vizir. Dacă dregătorul avea vreo legătură cu crima care dusesse la acea răzbunare cumplită, urma să plătească!

Nahri și-a promis c-o să aibă grijă să fie așa! Dar avea să fie și prudentă – nu o să le arunce în față învinuiri pe care nu le putea dovedi, așa cum făcuse Ali, pentru ca ei să le folosească mai apoi împotriva sa!

S-a ridicat.

— Subha, familia ta e în *bimaristan*? a întrebat-o.

Tămăduitoarea a dat din cap.

— Sunt cu Razu, i-a zis.

— Bine! a încuviințat nahida, ștergându-și mâinile pe *chador*. Ce-ar fi să te duci și tu acolo? Cred că ar fi mai bine să nu-i atragi atenția regelui chiar acum.

Subha a șovăit.

— Și tu? a întrebat-o.

— Rămân, căci trebuie să-i pun la punct pe vreo câțiva *djinn*-i!

Dar Ghassan nici nu s-a uitat în direcția ei când Nahri a ieșit din cort și s-a apropiat. Descălecuse și mergea cu pași mari pe caldarâmul însângerat, direct spre fiul lui, ca și cum nu ar mai fi fost nimeni altcineva acolo.

Ali a părut că l-a observat pe tatăl său cu o jumătate de clipă prea târziu. Plin de sânge și de praf, nu stătuse nicio clipă de când venise, ci făcuse orice îl rugaseră *shafîț*-ii: curățase molozul, reparase corturi, împărțise pături.

A ridicat mâinile.

— Ava...!

Ghassan l-a lovit peste față cu plăselele metalice al hangerului său.

Zgomotul a răsunat pe stradă și toți *shafîț*-ii din tabără au amuțit auzindu-l. Nahri a deslușit icnetul prințului, pe care regele l-a mai lovit o dată. Tânărul s-a tras înapoi, împleticindu-se, cu fața plină de sânge.

— În genunchi! a strigat Ghassan și l-a împins pe Ali, când a văzut că acesta nu se mișca destul de repede.

Apoi ocârmuitorul și-a scos *zulfikar*-ul din teacă.

Îngrozită, Nahri s-a apropiat în fugă de cei doi, dar Muntadhir a fost mai rapid decât ea, a sărit de pe cal și a pornit spre ei cu pași mari.

— Ava, stai...! a început emirul.

— *Fă-o!*

Strigătul lui Ali, gătit de suferință, l-a întrerupt pe fratele său. Prințul a scuipat sânge, apoi s-a uitat cu dușmănie la tatăl lui, cu ochi scăpărători.

— Pune punct acestei *mascarade!* a spus Ali gătit, subliniind cuvântul. *Fă-o!*

Ghassan a rămas cu mâna pe *zulfikar*.

— Nu mi-ai dat ascultare! l-a acuzat domnitorul. Ți-am spus că mă voi ocupa *eu* de asta! Cum ai îndrăznit să vii aici? Cum ai îndrăznit s-o pui în pericol pe soția fratelui tău?

— Fiindcă felul tău de „a te ocupa de ceva” e să-i lași pe supușii tăi să piară! Să-i lași pe toți cei din afara familiei să se lupte tot timpul, să nu aibă timp să ți se împotrivească!

Acuzația a plutit parcă în aer, mai periculoasă decât un chibrit aprins lângă un butoi cu pulbere. Toți cei prezenți, care păreau, neîndoielnic, șocați, se uitau de acum la bărbații din familia Al Qahtani.

Ghassan s-a stăpânit cu mare greutate, izbutind să-și lase jos *zulfikar*-ul. Apoi s-a răsucit pe călcâie, întorcându-i spatele fiului său, și le-a făcut semn celor din Garda Regală.

— Duceți-l pe prințul Alizayd în temniță! le-a poruncit. Poate că niște luni de somn alături de cadavrele celor care m-au înfruntat îl vor învăța să-și țină gura! Apoi să faceți una cu pământul locul acesta!

Nahri s-a așezat în fața lui.

— În niciun caz! s-a oțărât *banu nahida*.

Ghassan i-a aruncat o privire mânioasă.

— Stai potolită, *banu Nahri!* i-a spus regele, de sus. N-am acum răbdare să-ți ascult discursurile

trufașe! Îl las pe soțul tău să te pedepsească așa cum va crede de cuviință.

Erau exact cuvintele pe care nu ar fi trebuit să i le spună tinerei.

Pământul de sub picioarele lui Nahri s-a zguduit o dată, cu furie. S-au auzit câteva strigăte de uimire, când o parte din cai s-au speriat și s-au cabrat. Murdară și obosită, Nahri abia dacă a băgat de seamă. Energia îi cuprinsese, zbârnâind, mâinile și picioarele, iar orașul părea să îi zvâcnească direct în sânge, cu furie. Nu venise aici – la *bimaristan*-ul pe care îl reconstruiseră peste oasele străbunilor ei uciși – să fie dată la o parte! Nu încălcase deschis interdicția cea mai strictă a neamului ei, doar pentru a i se cere „să stea potolită”.

— Nu! a spus ea, sec. Nu veți face una cu pământul acest loc! Nu se atinge nimeni de *bimaristan*-ul meu și nici n-o să-l arunce cineva pe partenerul meu în temniță să putrezească acolo cu lunile!

Ghassan a fost uluit, iar apoi pe chipul lui nu se mai citea decât nemilostivirea, o expresie care altă dată i-ar fi făcut nahidei sângele să-i înghețe în vene.

— Cum ai spus?

În grupul din spatele lor s-au auzit șoapte, apoi Kaveh a ieșit în față, cu un aer înspăimântat.

— Spune-mi că nu e adevărat! a implorat-o bătrânul *daeva*. Ei pretind că ai fi tămăduit un *shafit* cu mâna ta! Spune-mi că m-au mințit!

— Am tămăduit vreo *cincizeci*, l-a corectat nahida cu răceală.

Înainte ca dregătorul să îi poată răspunde, Nahri a ridicat scalpul și și-a făcut în palmă o tăietură adâncă. Abia dacă au căzut pe pământ trei picături, că rana s-a și închis.

— Și totuși se pare că Ziditorul n-a considerat de cuviință să-mi ia puterile!

Kaveh părea îngrozit.

— Dar când eram în Marele Templu ai promis că...! a bâiguit bătrânul.

— O astfel de făgăduială nu mai înseamnă nimic când mor nevinovați! Cei din tribul meu au comis o crimă odioasă... Despre ceea ce a dus la această crimă, tu și cu mine vom discuta, cu siguranță! Între timp, am făcut tot ce mi-a fost cu putință să mai îndrept ceva!

Apoi a clătinat din cap, scârbită, și a adăugat.

— Voi înțelegeți? *Voi* ați lăsat să se întâmple tragedia de aici! Niște criminali atacă doi *daev*-i nevinovați și asta justifică un război în stradă, în ochii voștri? Așa suntem noi?

I-a aruncat lui Ghassan o privire sfidătoare, dar și-a ales cu grijă cuvintele.

— Ce s-a întâmplat cu regele care era gata să ne ajute să trecem peste toate astea?

Era și o provocare, și o ocazie, iar Nahri s-a rugat în gând ca ei să profite de această ocazie. Nu putea descifra expresia de pe chipul lui Kaveh și s-a întrebat, pe neașteptate, dacă reușise vreodată să-l citească bine.

Ghassan, însă... Chipul lui exprima o admirație fâțișă. Ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

Nahri l-a privit drept în ochi.

— M-am purtat corect cu tine întotdeauna, rege Ghassan! a spus ea, cu o voce mai scăzută. M-am lepădat de *afshin*-ul meu... M-am căsătorit cu fiul tău... Îmi plec capul în fața ta, când șezi pe tronul ca un *shedu*. Dar dacă vei încerca să-mi iei asta, o să-ți distrug orașul și familia.

Ghassan a privit-o cu ochii mijiți și s-a apropiat de ea; Nahri a fost nevoită să-și adune tot curajul să nu dea înapoi.

— Nu pot să cred că ești atât de nesăbuită, încât să mă ameninți! a spus el destul de încet, încât să nu fie auzit de nimeni. Aș putea să le spun tuturor că ești doar o *shafit*-ă!

Nahri nu și-a coborât privirea. Apoi, într-o singură și înspăimântătoare clipă, s-a hotărât să-l provoace. Nahida știa să citească pe cineva, fie acesta rege *djinn* sau nu, și încă era gata să pună rămașag că Ghassan al Qahtani ar fi preferat să fie

cunoscut drept regele care unise triburile, iar nu drept acela care o distrusese pe ultima nahidă.

— Atunci, fă-o! l-a înfruntat, vorbindu-i la fel de încet. Hai să vedem acum pe cine vor crede *daev*-ii! Cui vor da crezare copiii tăi! Eu mi-am ținut cuvântul. Fă asta și tu vei fi cel de rea credință, nu eu!

Îmboldit să intervină, poate din cauza expresiei ucigașe pe care o căpătase chipul tatălui său, Muntadhir s-a apropiat de ei. Părea bolnav și se uita îngrozit la strada stropită cu sânge și la ruinele care fumegau.

— Ava, a fost o zi lungă! a spus emirul. Dă-mi voie s-o duc la palat!

— Mi se pare o idee grozavă! a încuviințat Ghassan, nedezipindu-și privirea de la Nahri. Ai dreptate, *banu nahida*! a continuat, pe un ton plin de diplomație. Tu ai făcut lucrul acesta cu bună-credință și sunt încredințat că singurul tău scop a fost să salvezi niște vieți.

A ridicat din umeri și a adăugat:

— Poate că, într-o bună zi, *daev*-ii chiar vor ajunge să uite că ai încălcat legea lui Suleiman din cauza asta!

Nahri a refuzat să tresară.

— Și *bimaristan*-ul meu? l-a întrebat.

— Poți să-ți păstrezi micul tău proiect, dar nu te vei mai întoarce aici până nu va fi gata!

Ghassan i-a aruncat o privire lui Ali, care încă mai stătea în genunchi.

— Iar tu nu vei pleca de aici, decât dacă îți voi porunci eu! Soldații din Garda Regală care vor rămâne aici – și în rândul lor nu va fi niciunul dintre cei pe care a reușit să-i plătească mama ta – te vor aresta dacă vei încerca s-o faci!

S-a uitat apoi la amândoi.

— Cred că ar fi cel mai bine să punem puțină distanță în acest... parteneriat! a spus regele. Dacă trebuie să discutați ceva despre lucrare, puteți lua legătura printr-un mesager – unul care, vă asigur, va fi doar în serviciul meu.

Muntadhir a apucat-o de mână și a tras-o de acolo.

— S-a înțeles! a confirmat emirul repede, poate pentru că văzuse că ochii nahidei încă mai străluceau, sfidători. Nahri, te rog, hai să...!

— N-am terminat! a intervenit Ghassan, cu o voce care i-a făcut lui Nahri sângele să înghețe în vene.

Dar atenția domnitorului s-a îndreptat din nou spre Ali.

— *Banu nahida* e posibil să fi făcut totul cu bună-credință, dar asta nu se poate spune despre tine! a strigat Ghassan. Mi-ai încălcat porunca, Alizayd, iar eu știu prea bine cine îți picură șoaapte în ureche și îți pune aur în mâini. Toate astea vor lua sfârșit chiar azi!

Ali a sărit în picioare, cu ochii scăpărându-i de furie.

— Poftim? a exclamat prințul.

Ghassan s-a uitat țință la el când l-a lămurit:

— Ai arătat limpede că viața nu înseamnă nimic pentru tine, dar nici măcar tu nu poți fi atât de necugetat, fără să le faci rău altora.

Pe chipul domnitorului nu se mai citea decât severitatea când a spus:

— Așadar, poți să-i spui *tu însuși* surorii tale că nu o va mai vedea *niciodată* pe mama ei!

S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre cal cu pași mari.

— Kaveh, pregătește o corabie! a poruncit Ghassan. Regina Hatset va pleca mâine spre Ta Ntry.

XXIV

DARA

Lacul pe care Dara îl distrusese cu nici șase luni în urmă deja începea să revină la forma lui dintotdeauna. Groapa pe care o făcuse *afshin*-ul în albia lui abia se mai zărea, ascunsă sub o plasă mișcătoare de ierburi acvatice verzi, ce se întindeau până la maluri, împletite ca firele unei dantele. Copacii din jur erau negri și scheletici, iar nisipul acoperit de cenușă era semănat cu oscioarele viețuitoarelor care trăiseră sub unde. Apa se întorcea în vechea matcă, rece, albastră și netedă ca oglinda, chiar dacă îi ajungea numai până la genunchi luptătorului.

— Credeai că nu-și va mai reveni?

Dara s-a cutremurat la auzul vocii răgușite a *marid*-ului. Deși li se spusese să vină acolo, nu știuseră cu siguranță ce urmau să găsească.

— Am crezut că va dura mai mult, a mărturisit *afshin*-ul, apoi și-a prins mâinile la spate, privind în zare.

— Apa e de neoprit! Veșnică... Mereu se întoarce... *Noi* ne întoarcem...

Marid-ul l-a privit fix, cu ochii lui lipsiți de orice sclipire a vieții. Încă mai păstra forma omului care crezuse în el, din al cărui trup real mai rămăseseră de-acum doar niște oase albite de sare și niște cartilagii putrede care se vedeau printre cochilii și solzi.

— Apa doboară munții și naște o nouă viață. Focul nu face decât să nimicească.

Dara s-a uitat la el, deloc impresionat.

— Știi, am crescut cu povești în care *mariz*-ii erau descriși fie ca niște sirene ispititoare, fie ca niște balauri de mare înspăimântători. Așa că vederea acestui cadavru putrezit chiar mă dezamăgește!

— Ai putea să mi te oferi *tu!* i-a răspuns *marid*-ul încet, iar acoperământul lui de cochilii a început să zângănească în vântul mușcător. Dă-mi numele tău,

daev-ule, și o să-ți arăt tot ce dorești! Lumea ta pierdută și familia ucisă... Fata ta nahidă...

Dara a avut impresia că pe șira spinării îi trecea un deget de gheață.

— Ce știi tu despre fata nahidă?

— A fost în mintea și în amintirile *daev*-ului luat de noi.

— *Daev*-ul luat de voi...

Dara l-a privit, mijindu-și ochii.

— Adică băiatul de care v-ați folosit să mă ucideți?

Și-a făcut gura punga și a adăugat:

— Alizayd al Qahtani nu e un *daeva*!

Marid-ul a părut că a înlemnit, nici măcar zângănitul cochiliilor și al oaselor nu se mai auzea.

— De ce spui asta? l-a întrebat pe Dara.

— Pentru că e *djinn*. Sau, cel puțin, așa își spun nebunii din tribul lui.

— Înțeleg, a murmurat *marid*-ul, după încă un moment de tăcere, în care a părut să se gândească. Nu contează! *Djinn*-i, *daev*-i... toți sunteți la fel: înguști la minte și distrugători precum focul care fumegă în inimile voastre.

Și-a trecut prin apă mâna osoasă, făcând să apară mici unde.

— Vei pleca în curând din casa mea, nu-i așa? l-a întrebat pe *afshin*.

— Așa am plănuit! Dar, dacă vei încerca să mă păcălești, cred că știi deja ce o să fac.

Dara l-a fixat cu privirea.

— Ți-ai exprimat destul de limpede intenția! l-a încredințat iute-iute *marid*-ul.

Doi peștișori argintii au țâșnit printre mâinile creaturii.

— Te vom ajuta să te întorci în orașul tău, Dara! i-a făgăduit *afshin*-ului. Mă rog lui Tiamat să te mulțumești cu sângele pe care îl vei vărsa acolo și să nu te mai întorci în apele noastre niciodată!

Dara nu i-a luat în seamă cuvintele, ci s-a mulțumit să-l întrebe:

— Și lacul? Vei putea să faci din nou vraja despre care ți-am vorbit?

Marid-ul și-a lăsat capul pe umăr.

— O să-ți dărmăm turnul de piatră! l-a încredințat. Și apoi trebuie să înțelegi că vom fi chit. Nu vom mai avea nicio responsabilitate pentru ceea ce vor face ai tăi.

Dara a dat din cap.

— Bine! a încuviințat.

S-a întors, iar ghetele lui s-au cufundat în nisipul ud în timp ce se îndrepta spre tabăra pe care o ridicaseră pe o faleză verde, departe de apă. La propunerea lui Dara, își făcuseră bagajele și plecaseră din tabăra de pe munte la mai puțin de o săptămână de la moartea lui Mardoniye. Cu toate că negura de aramă dispăruse deja, încă de pe atunci, apariția ei le stârnise luptătorilor lui întrebări pentru care el nu avea niciun răspuns. Așa că plecaseră de acolo, să-și petreacă în altă parte ultimele săptămâni rămase până la Navasatem.

Sărbătoarea generațiilor urma să înceapă peste trei zile. Atunci aveau să intre în această apă și să fie transportați înapoi în Daevabad.

Peste trei zile, urma să ajungă acasă.

Peste trei zile avea să o vadă din nou pe Nahri.

„Peste trei zile, vei avea din nou mâinile pătate de sângele a mii și mii de persoane!” și-a spus.

A închis ochii, încercând să scape de gândul acela. Dara nu-și închipuise niciodată că avea să simtă atâta deznădejde în ajunul unei victorii pe care o visa de veacuri. De bună seamă, nu simțise asta când devenise Flagelul din Qui-zi, *afshin*-ul cel viclean care îl chinuise ani de zile pe Zaydi al Qahtani! Luptătorul acela fusese un răzvrătit curajos, o căpetenie plină de pasiune, care izbutise să-i adune laolaltă pe toți cei rămași din tribul lui, unindu-i cu promisiunea unui viitor mai bun. Cu promisiunea că într-o bună zi aveau să intre în Daevabad ca niște învingători și să așeze din nou pe tronul ca un *shedu* un nahid.

Pe atunci, avusese și vise mai pașnice. Fantezii trecătoare, în care se vedea luându-și înapoi casa familiei, căsătorindu-se și crescându-și copiii...

Acum nu mai avea niciuna dintre fanteziile acelea, iar pentru tot ce făcuse – și pentru tot ce urma să facă – nici nu mai avea dreptul să le aibă!

Dar Nahri și Jamshid vor putea! Și soldații lui! Copiii lor vor fi primii *daev*-i care vor trăi fără jugul străinilor pe grumaz.

Trebuia să creadă asta!

Soarele purpuriu a clipit parcă din spatele munților, iar dinspre tabăra luminată de foc s-a auzit zgomotul grav al unor băți ritmice de tobă – un bine-venit motiv de distragere a atenției de la gândurile lui sumbre!

Grupul lor începea să se adune, în timp ce Manizheh se pregătea pentru oficierea ritualurilor de la apus, lângă un altar al focului improvizat, care nu era decât un lighean de bronz, așezat pe niște pietre puse în cerc. Dara și-a adus aminte, fără să vrea, cu melancolie, de splendidul altar strălucitor care se înălța în Marele Templu din Daevabad.

S-a alăturat șirului de soldați obosiți și și-a băgat mâinile în cenușa încinsă din coșul de jar, întinzându-și-o pe brațe. Cei adunați acolo erau tăcuți, dar asta nu îl surprindea. La moartea lui Mardonie, războinicii lui văzuseră pentru prima oară ce putea să facă într-adevăr un *zulfikar*. Dacă mai adăuga la asta și zvonurile legate de aburul care îi ucisese pe geziri, zvonuri pe care el încercase să le înăbușe, atunci atmosfera încordată și sumbră din tabără devenea de-a dreptul firească.

Manizheh i-a surprins privirea și i-a făcut semn să se apropie.

— L-ai găsit pe *marid*? l-a întrebat *banu nahida*.

Afshin-ul a strâmbat din nas când i-a zis:

— Putrezea pe stâncile de pe celălalt mal și nu era, deloc, mai puțin trufaș. Dar el și ai lui sunt gata să ne ajute. I-am spus limpede care vor fi urmările dacă ne vor trăda.

— Da, nu mă îndoiesc că le-ai spus „limpede”! a murmurat nahida.

Ochii negri ai lui Manizheh au sclipit. Revenise la căldura ei obișnuită chiar din dimineața care urmasese disputei lor. Și de ce nu? La urma urmei, câștigase, îl pusese la punct repede cu doar câteva cuvinte.

— Dar tu, unul, ești gata?

Dara i-a răspuns automat:

— Întotdeauna sunt gata să-i servesc pe *daev*-i!

Manizheh i-a atins mâna. Dara și-a ținut respirația când a simțit magia, cuprins de un val de ușurare asemenea euforiei pe care ți-o dă alcoolul.

— Loialitatea ta va fi răsplătită, prietene, i-a șoptit nahida. Știu că am avut neînțelegerile noastre și văd că ești în pragul deznădejdiei. Dar cei din neamul nostru vor ști ce ai făcut pentru ei. *Toți ai noștri!*

Rostise vorbele cu subînțeleles.

— Îți suntem îndatorați, Dara, și de aceea îți făgăduiesc... că voi avea grijă să ai parte de fericire!

Dara a clipit iute, simțind că îi reveneau gândurile care îl răscoliseră în drum spre tabără.

— Nu merit să fiu fericit, a șoptit el.

— Nu e adevărat! l-a contrazis nahida, atingându-i obrazul. Păstrează-ți credința, Darayavahoush e-Afshin! Tu ești o binecuvântare pentru noi toți, ești salvarea neamului nostru!

Dintr-odată inima lui s-a umplut de o sumedenie de emoții.

În numele Ziditorului, cât ar fi vrut să dea crezare vorbelor ei!

Să se arunce cu toată convingerea în credința aceea pe care înainte îi era foarte simplu să o aibă și care acum i se părea imposibilă.

„Atunci, silește-te s-o redobândești!”

Dara s-a uitat lung la Manizheh. *Chador*-ul său ponosit și ligheanul dogit de bronz din fața ei poate că nu aduceau nici pe departe cu splendidele veșminte ceremoniale și cu uimitorul altar de argint din Marele Templu, dar era tot *banu nahida* – aleasa lui Suleiman, aleasa Ziditorului!

A reușit să fie ceva mai convins.

— O să încerc, a promis el. De fapt... aș vrea să fac ceva pentru voi toți după ceremonie. E un dar, pentru înseninarea spiritelor.

— Mi se pare minunat!

A făcut semn cu capul spre ceilalți, care stăteau pe iarbă.

— Du-te la camarazii tăi! i-a cerut nahida. Vreau să vă vorbesc.

Dara s-a așezat lângă Irtemiz. Manizheh a ridicat mâna, binecuvântându-i, iar el și-a plecat capul în același timp cu ceilalți, împreunându-și mâinile. Smaraldul de pe inelul lui a strălucit slab prin cenușa care îi acoperea degetele, luminat de o ultimă rază de lumină. I-a urmărit mișcările lui Manizheh care îndeplinea ritualul sacru: puneu ulei proaspăt în lămpile de sticlă care tresăreau ușor pe apa clocotită și le aprindea fitilurile cu un bețișor din lemn de cedru. Apoi *banu nahida* și-a lipit bețișorul de frunte, însemnând-o cu cenușa sfântă. A închis ochii și și-a mișcat buzele într-o rugăciune mută.

Și a făcut un pas spre ei.

— Toți arătați groaznic! le-a spus nahida sec.

Câțiva dintre *daev*-ii din jurul lui Dara s-au cocârjat fără să vrea la auzul cuvintelor bătrânei. Dar apoi buzele ei s-au întins într-unul din rarele ei zâmbete, unul sincer.

— Nu e nimic! a adăugat cu blândețe. Aveți dreptul să vă simțiți groaznic. M-ați urmat pe această cale, care poate să pară visul unui nebun și ați făcut-o cu o supunere care vă va asigura intrarea în grădinile veșnice ale Ziditorului. Și v-ați ținut gura, deși, probabil, aveți o mulțime de întrebări.

S-a uitat la ei, oprindu-se cu privirea asupra fiecărei femei și asupra fiecărui bărbat.

— Iar pentru asta aveți făgăduiala mea, copii... că fie în lumea asta, fie în cea viitoare, voi și ai voștri veți fi îndestulați. Cei din neamul nostru vă vor spune numele în povești și vor aprinde focul în fața altarelor voastre din Marele Templu. Dar nu încă.

A trecut pe lângă altar și a continuat:

— Îmi închipui că unii dintre voi își fac griji fiindcă ne grăbim. Fiindcă am pornit-o pe-o cale întunecată, plină de cruzime. Fiindcă nu e bine să ataci când lumea petrece la o sărbătoare prețuită de noi toți. Singurul răspuns pe care vi-l pot da e: nu mai avem timp. Cu fiecare zi care trece, Ghassan îi asuprește mai mult pe ai noștri. Soldații lui au ajuns să ne distrugă pământurile și să ne jefuiască zi de zi casele. Dacă vorbești împotriva lui înseamnă să-ți chemi moartea. Și, de parcă toate astea nu ar fi fost de ajuns, Kaveh mi-a spus că fiul regelui, care aparține doar pe jumătate tribului său, acel habotnic care are îndrăzneala să-și spună „Ucigașul *Afshin*-ului”, s-a întors la Daevabad să-i stârnească iar pe adepții lui cu sânge spurcat.

Dar s-a încordat. Kaveh *nu spusese* nicidecum așa ceva și, deși el, unul, pricepea prea bine ce dorea să facă Manizheh, ușurința cu care mințea îi aducea prea mult aminte de cel care stătea încă pe tronul Daevabadului.

Manizheh a continuat:

— Altă dată, vestea aceasta poate că m-ar fi bucurat. Într-adevăr, puține lucruri m-ar încânta mai mult decât să văd familia Al Qahtani sfâșiată din cauza propriului fanatism sângeros. Dar nu așa fac muștele de nisip. Ele se adună grămadă, roiesc și distrug totul. Violența lor se va răspândi. Deja s-a răspândit. Tot orașul va fi cuprins de haos.

Vocea ei era joasă și gravă când a adăugat:

— Iar *daev*-ii vor plăti din cauza asta! Noi plătim întotdeauna. Martirii din prea multele altare înșiruite acum în Marele Templu și voi, care ați făcut parte din Brigada *Daev*-ă, ați văzut cu ochii voștri cât de sălbatici sunt *shafit*-ii, atunci când v-au alungat din Citadelă.

Manizheh a făcut semn cu mâna spre ultimele raze de soare, apoi a îngenuncheat și a luat o mână de nisip, murmurând:

— Acesta e pământul nostru. De la Marea Perlelor până la șesurile prăfoase și la munții din Daevabad, tot acest pământ i-a fost dăruit de către

Suleiman însuși neamului nostru, celor care l-au slujit cu credință. Străbunii noștri au clădit un oraș prin magie – prin magie *daev*-ă – și au făcut o minune cum nu s-a mai văzut în lume. Am scos o insulă din adâncurile unui lac bântuit de *mariz*-i și am umplut-o cu biblioteci și grădini ale paradisului. Pe cerul ei zburau lei înaripați, iar pe străzile sale femeile și copiii noștri se plimbau în siguranță. Ați auzit doar poveștile *afshin*-ului! L-ați auzit vorbind despre gloria de odinioară a Daevabadului! Despre minunăția care era. I-am chemat lângă noi și pe cei din alte triburi, am încercat să-i învățăm, să-i îndreptăm, dar ei s-au întors împotriva noastră.

Ochii ei au scăpărat și a lăsat nisipul să-i cadă din mână.

— Ne-au trădat în cel mai urât fel: ne-au furat orașul! mai-mai c-a strigat *nahida*. Și pe urmă, fiindcă nu le-a fost de ajuns să încalce legile lui Suleiman pe pământurile lor, i-au lăsat pe *shafit*-i să le pângărească pe ale noastre. Până în ziua de azi țin aceste ființe jalnice în preajma lor, să-i servească. Sau și mai rău! Spun că sunt copiii *djinn*-ilor, spurcându-și astfel sângele și punându-ne pe noi în pericol.

A clătinat din cap, cu un aer trist.

— Și totuși, atât amar de vreme eu, una, nu am văzut o cale de ieșire, a spus, oftând. Orașul mă chema, la fel cum îl chema și pe fratele meu, Rustam, cu o putere care ne frângea inimile. Dar mi se părea periculos până și să visez la un viitor mai bun. Pentru siguranța tuturor, mi-am plecat capul, în timp ce Ghassan al Qahtani se lăfăia pe tronul străbunilor mei. Dar apoi...

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Apoi Ziditorul mi-a dat un semn pe care nu puteam să nu-l recunosc.

I-a făcut semn lui Dara să se ridice. Acesta i-a dat ascultare și a venit lângă ea.

Manizheh i-a pus mâna pe umăr.

— Darayavahoush e-Afshin! a strigat. Cel mai mare războinic al nostru, bărbatul care l-a făcut să

tremure pe însuși Zaydi al Qahtani! S-a întors la noi, eliberat de blestemul lui Suleiman, la fel de puternic precum legendarii noștri străbuni. Supușii mei, dacă voiați o dovadă a iubirii Ziditorului, o vedeți aici, în Dara! Ne așteaptă zile grele. S-ar putea să fim siliți să facem lucruri care par crude. Dar vă asigur... toate sunt necesare.

Manizheh a tăcut o clipă, poate pentru a cumpăni efectul pe care îl avuseseră cuvintele ei. Dara a văzut că fețele unora dintre soldați erau luminate de entuziasm. Nu toate, însă. Mulți păreau nesiguri, neliniștiți.

Aici putea s-o ajute el pe nahidă.

A inspirat adânc. Mai practic decât orice ar fi fost să iasă din forma lui de întrupare preferată, dar gândul de a face una ca asta în fața tuturor îl rușina, așa că s-a mulțumit să-și ridice mâinile, lăsând să iasă din ele fierbințeala în valuri aurii, vapoaze.

Acestea au atins, mai întâi, altarul, apoi pietrele adunate sub el s-au topit și s-au lipit, transformându-se într-o bucată lucioasă de marmură, ligheanul dogit de bronz s-a transformat într-un vas de argint care sclipea de parcă ar fi fost făcut din razele soarelui care apunea. Aburul s-a înfășurat în jurul lui Manizheh, schimbându-i veșmintele simple într-o haină ceremonială din mătăsuri albastre și albe, după care s-a răspândit deasupra capetelor celorlalți.

Dara a închis ochii. În întuneric, a visat la orașul lui pierdut. La mesele pe care le lua cu verii lui *afshin*-i, la felul în care se veseleau împreună, între două antrenamente. La zilele de sărbătoare petrecute cu sora lui, șterpelind câte o bucată din prăjitura preferată, în timp ce mama și mătușa lor găteau. La zilele în care gonea cu armăsarul lui peste câmpurile de dincolo de râul Gozan, împreună cu cei mai buni tovarăși ai lui, iar vântul le șuiera pe la urechi. Nici măcar o persoană din amintirile acelea nu supraviețuise nimicirii Daevabadului.

Iar apoi a insuflat magie dorului din inima lui și durerii care știa că avea să fie mereu acolo.

S-au auzit exclamații înăbușite. Dara a deschis ochii, căci, secătuit de magie, simțea că era cât pe ce să leșine.

Daev-ii stăteau acum pe cele mai fine covoare, țesute cu fir de lână verde ca iarba de primăvară și cu ițe strălucitoare care alcătuiau floricele care păreau vii. Toți erau îmbrăcați cu uniforme identice, vestoane cu modele negre și cenușii și șalvari în dungii, așa cum aveau verii lui *afshin*-i. Pe o pânză albă din fața lor se vedea un adevărat ospăț și Dara putea să-și dea seama numai după miros că erau mâncărurile care se pregăteau în familia lui. Corturile simple de pâslă fuseseră înlocuite cu unele dintr-o mătase care flutura în aer ca un fum, iar într-o îngrădire cu coloane de marmură săreau și pufneau zeci de cai negri ca abanosul, cu ochi aurii, strălucitori.

Nu, nu doar săreau! Dara s-a uitat cu mai multă atenție la ei. Aveau aripi – câte patru fiecare, unduitoare, mai negre ca noaptea și care se mișcau precum umbrele. *Afshin*-ul din el a văzut pe dată cât de bune aveau să fie creaturile minunate, căci urmau să îi poarte pe soldații săi cu mai multă repeziciune spre palat. Dar în inima lui, ah, în partea aceea trădătoare a inimii lui... și-a dorit deodată să fure unul dintre armăsarii aceia și să fugă de toată nebunia!

Manizheh l-a prins de umăr și a profitat de uluiala vădită a soldaților.

— Priviți! le-a spus ea și vocea i-a răsunat în aerul nemișcat. Priviți această minune, acest semn al binecuvântării date de Ziditor! Vom pleca spre *Daevabad*. Vom lua înapoi orașul.

Vocea ei puternică a stârnit ecouri în întunericul tot mai dens.

— Vom smulge citadela de pe cheiuri și îi vom lua din pat pe toți cei din familia *Al Qahtani*! Nu voi avea somn până când cei care ne-au făcut rău, cei care ne-au amenințat femeile și copiii în orașul care e al nostru – prin legea *Ziditorului*! – nu vor fi

aruncați în lac și până ce trupurile lor nu vor fi înghițite de ape!

Pe lângă gulerul robei ei ieșeau vârtejuri de fum.

— O să întâmpinăm noua generație ca domnitori, în fruntea tuturor *djinn*-ilor, așa cum a vrut Suleiman!

Un tânăr din primele rânduri a ieșit în față și s-a aruncat la pământ în fața lui Manizheh.

— Pentru nahizi! a strigat el. Pentru doamna noastră!

Cei din apropierea lui i-au urmat exemplul și s-au aruncat ca un val la picioarele lui Manizheh. Dara a încercat să și-i închipuie lângă ea pe Nahri și pe Jamshid, nu doar în siguranță, ci și învăluiți în aura moștenirii lor glorioase, care le fusese refuzată atât de mult timp.

Dar deja îl cuprinsese o arsură grețoasă. A înghițit în sec când ochii lui Manizheh s-au îndreptat spre el aprinși de așteptare – și de o oarecare provocare.

S-a lăsat în genunchi, supus.

— Pentru nahizi! a murmurat, la rândul lui.

Vocea nahidei era plină de satisfacție când a strigat:

— Veniți, supușii mei! Vom lua binecuvântarea și apoi ne vom bucura de ospățul adus de *afshin*. Fiți veseli! Bucurați-vă de ceea ce veți înfăptui!

Dara s-a dat un pas înapoi, străduindu-se să nu se împiedice și să găsească o minciună care să-i permită să plece înainte să-i observe cineva slăbiciunea.

— Caii... a spus el pe nerăsuflăte, dându-și seama că nu era o scuză prea bună. Dacă mă iertați...

S-a îndepărtat cu pas șovăitor. Din fericire, ceilalți *daev*-i dăduseră năvală peste Manizheh, iar Dara a văzut în treacăt destule carafe cu vin, încât să fie sigur că nimeni nu avea să-i simtă lipsa prea curând. S-a strecurat printre corturi, lăsându-se învăluit de întuneric. Dar abia dacă a mai făcut patru pași, că a și căzut în genunchi, cu mâinile pe pământ, simțind că îi venea să vomite.

I s-a încheșat privirea. A închis ochii, iar tobele parcă îi bubuiau dureros în urechi în timp ce-și încheșta degetele în țărână.

„Transformă-te, prostule!” Dara nu-și putea reveni după magia pe care o făcuse în forma lui de muritor. A încercat să se schimbe, încercând cu disperare să aducă focul care pulsa în inima lui peste mâinile și picioarele care îi tremurau.

Nu s-a întâmplat nimic. În ochi i se aprindeau stele, iar în urechi auzea un bâzâit metalic. Speriat, a mai încercat o dată.

Fierbințele a venit... dar nu focul i-a învăluit membrele. Ci atingerea ușoară a nimicului. Și apoi Dara a dispărut. Fără greutate. Fără formă, dar mai viu decât fusese vreodată. Putea să simtă gustul unei furtuni ce se apropia și să savureze căldura plăcută a focurilor de tabără. Un murmur de creaturi nevăzute părea că-l chema, lumea scilipea, mișcându-se în umbre și forme, iar senzația aceea pură de libertate îl împingea să zboare...

S-a prăbușit înapoi în trupul lui, cu pielea plină de flăcări. Zăcea acolo, cu mâinile peste față.

— Ferească Suleiman! a șoptit, uluit. Ce-a fost asta?

Dara știa că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar senzația aceea fugară îl îmbătase.

I-au revenit în minte legendele neamului său. Poveștile despre puterea de a-ți schimba forma și de a zbura deasupra deșertului ca un vânt fierbinte. Asta făcuse el adineauri? Asta fusese?

S-a ridicat în capul oaselor. Acum nu se mai simțea obosit sau bolnav; era aproape vesel. Puternic, de parcă ar fi atins o scânteie de energie, iar aceasta încă ar mai fi curs prin el. Voia să încerce din nou, să vadă cum s-ar simți zburând alături de vântul rece, peste piscurile acoperite de zăpadă.

I-au ajuns la urechi râsetele și muzica ospățului, amintindu-i de ai lui, la fel de stăruitor ca o lesă.

Dar, poate pentru prima oară în viața lui, nu s-a mai gândit la responsabilitățile pe care le avea față de ei. Vrajit și captivat, a chemat din nou magia.

De data asta a dispărut chiar mai repede, simțind că trupul lui nu mai avea greutate. S-a răsucit și a răs în sinea sa când a văzut cum pământul și frunzele se învârtteau și dansau în jurul lui. Se simțea imens și, totodată, nemaipomenit de ușor, iar vântul l-a luat pe aripile lui când i-a îngăduit. În câteva clipe, lacul nu mai era decât o oglindă sclipitoare a lunii, dedesubtul lui.

Și, în numele Ziditorului... toată măreția lumii se întindea în fața lui! Munții copleșitori păreau acum atrăgători, vârfurile lor ascuțite și umbrele alcătuiau un labirint care părea să-l invite să-l cerceteze. Simțea chiar și căldura care pătrundea prin crusta groasă a pământului, marea aceea de piatră topită care curgea pe sub scoarță și care sfârâia când se întâlnea cu apa sau cu vântul. Totul pulsa de viață, cu o energie și o libertate de neînfrânat, pe care a simțit deodată că și le dorea mai mult decât orice.

Nu era singur. Mai erau și alte ființe ca el, tot lipsite de formă. Dara le simțea, le auzea invitațiile șoptite și râsetele ademenitoare. Nu era nimic mai simplu decât să ia acea mână fantomatică și să fugă cu ea pe tărmuri de a căror existență nici măcar nu știuse.

A șovăit, sfâșiat de dorință. Dar dacă nu se mai putea întoarce? Dacă nu urma să mai găsească drumul înapoi, când ai lui aveau nevoie de el mai mult ca niciodată?

L-a copleșit înverșunarea lui Manizheh – amenințarea ei. O vedea că elibera otrava și că nu reușea să cucerească orașul. Îl vedea pe Ghassan furios, smulgându-i lui Jamshid de la ureche amuleta de aramă, înainte de a-l ucide, și apucând-o apoi de păr pe Nahri. Îl vedea cum o târa în fața mamei ei și cum îi înfîgea *zulfikar*-ul în inimă. A fost cuprins de o frică uriașă, care îl gâtuia, dar și de dorința de a se întoarce. Lucrul acesta l-a făcut cu mult mai puțină grație, pentru că a trecut în forma lui de muritor cât încă era în văzduh. S-a izbit de pământ cu atâta putere, încât i-a ieșit tot aerul din plămâni. Gemând și zdrobit de durere, Dara nici nu

mai știa de când zăcea acolo, cu ochii la mulțimea de stele de pe cer, când i-a atras atenția un chicotit.

— Ei bine... a auzit el o voce tărăgănată, cunoscută. Cred că ți-a luat destul de mult să înveți asta.

Vizaresh s-a apropiat și l-a privit de sus.

— Vrei un pic de ajutor? s-a oferit ifritul, voios, întinzându-i mâna cu gheare. Te sfătuiesc ca data viitoare să aterizezi înainte de a te schimba.

Dara era așa de uluit, încât chiar l-a lăsat pe ifrit să-l ajute să se ridice în capul oaselor, sprijinit de trunchiul unui copac uscat.

— Ce-a fost? a șoptit el.

— Ce am fost odinioară.

În vocea lui Vizaresh se simțea jinduirea.

— Ce puteam noi odată să facem, a murmurat ifritul.

— Dar...

Se lupta să-și găsească vorbele. Niciuna dintre ele nu părea demnă să descrie magia pe care tocmai o trăise.

— Dar era așa de... pașnic! Așa de frumos!

Ifritul și-a mijit ochii galbeni.

— Și de ce te surprinde asta?

— Fiindcă nu așa se spune în poveștile noastre, a răspuns Dara. Primii *daev*-i erau niște zurbagii. Niște escroci care păcăleau lumea și îi vânau pe oameni pentru...

— Of, dar mai lasă-i odată în pace pe oamenii ăia nenorociți!

Pe chipul lui aprig se citea exasperarea.

— Ai tăi sunt obsedați de-a dreptul, *afshin*-ule! Cu toate legile pe care le-ați dat să stați departe de lumea oamenilor, ați ajuns și voi la fel ca ei, măcinați de intrigi meschine și de războaie fără de sfârșit. Așa...

L-a prins pe Dara de mână și cu o țâșnire de magie i-a făcut-o să ardă.

— Așa ați fost făcuți! Ați fost făcuți să ardeți, să trăiți între lumi – nu să vă strângeți în oștiri și să

jurați credință unor căpetenii care se vor lepăda de viețile voastre într-o clipită!

Cuvintele ifritului răscoliseră prea multe dintre îndoielile pe care Dara încerca să le ascundă.

— *Banu* Manizheh nu se leapădă de viețile noastre! a apărât-o el, aprins. Datoria noastră e să ne salvăm poporul.

Vizaresh a izbucnit în râs.

— Vai, Darayavahoush, mereu va fi cineva de salvat! Și mereu se vor găsi prin preajmă bărbați și femei viclene, care vor descoperi o cale de a profita de datoria asta pentru a obține puterea. Dacă ai fi fost deștept, dacă ai fi fost un *daeva* adevărat, i-ai fi râs în nas lui Manizheh a ta din clipa în care te-a adus înapoi și ai fi dispărut cu prima adiere de vânt. Te-ai bucura de asta, de posibilitatea de a face toate lucrurile frumoase pe care le-ai descoperi.

Dara și-a ținut răsuflarea, simțind în piept junghiul ascuțit al dorinței.

— O viață fără țel, petrecută în singurătate! a spus *afshin*-ul, silindu-se să pună în voce un dispreț pe care nu îl simțea pe deplin.

— O viață de hoinăreală și de minunății, l-a corectat Vizaresh, cu ochi flămânzi. Tu crezi că eu nu știu ce ai trăit acum? Sunt lumi pe care nu le poți vedea ca muritor, ființe și târâmurii, și regate mai presus de înțelegerea ta. Ne luam câte un tovarăș când voiam să avem companie și ne despărțeam prieteni când era vremea să pornim iar pe vânturi. Au fost veacuri la rând când picioarele mele n-au atins pământul.

Vocea lui devenise nostalgică și un zâmbet îi apăruse pe buze.

— Deși, când îl atingeau, trebuie să recunosc că făceau asta pentru că eram ademenit de petrecerile oamenilor.

— Petrecerile astea au atras asupra voastră mânia unuia dintre profeții Ziditorului, a spus Dara. Ați plătit fiind lipsiți de această viață pe care o descrii cu atâta drag.

Vizaresh a clătinat din cap.

— Nu pentru că ne distram din când în când cu oamenii ne-a pedepsit Suleiman, l-a lămurit. Oricum, nu doar pentru asta.

— Atunci, de ce?

Ifritul i-a zâmbit cu răutate.

— Acum pui întrebări? l-a iscodit. Am crezut că tu doar te supui.

Dara s-a stăpânit. Poate că îi disprețuia pe ifriți, dar parcă începea să-i înțeleagă un pic sau, cel puțin, să înțeleagă cum te simți când știi că ești ultimul din neamul tău.

Și era chiar curios ce avea de spus Vizaresh.

— Iar eu am crezut că voiai să aflu lucruri noi, s-a stropșit, acru. Sau doar te lauzi și nu știi nimic?

Lui Vizaresh îi jucau ochii în cap.

— Ce îmi dai dacă îți spun?

Dara a zâmbit.

— Nu te zdrobesc de un munte.

— Mereu ești atât de violent, Darayavahoush!

Vizaresh se uita la el, trăgând și răsucind cu mâinile o flacăra, de parcă ar fi fost o jucărie. Pe neașteptate, s-a așezat lângă Dara.

— Bine, o să-ți spun de ce ne-a blestemat Suleiman! Nu pentru că ne-am jucat cu oamenii, ci pentru că ne-am războit pentru stăpânirea lor cu *mariz*-ii.

Dara s-a încruntat. Nu mai auzise niciodată povestea asta.

— Noi am dus război cu *mariz*-ii pentru oameni?

— Da, a răspuns Vizaresh. Gândește-te, Darayavahoush! Cum l-a chemat Aeshma pe *marid*-ul din lacul acela?

— M-a pus să-l ucid pe unul dintre supușii lui, a spus Dara încet. Un om. A spus că *marid*-ul va fi silit să vină.

— Exact!

— Cum adică: „exact”?

Vizaresh s-a aplecat spre el, de parcă i-ar fi încredințat o taină.

— Înțelegeri, Darayavahoush! Datorii! Un om mă cheamă să-i otrăvesc un dușman și eu mai târziu îi

iau trupul, făcându-l *ghoul*. Un sat ale cărui recolte pier oferă sângele unuia dintre țăranii râului, iar *mariz*-ii le umplu pe dată ogoarele cu nămol bogat.

Dara s-a retras.

— Vorbești de lucruri malefice!

— N-aș fi crezut că ești așa de sensibil, Flagelule!

Când Dara s-a uitat urât la el, ifritul a ridicat din umeri.

— Fie că mă crezi, fie că nu, odată am fost și eu ca tine. Eram mulțumit cu magia mea înăscută, dar nu toți *daev*-ii erau ca mine. Le plăcea să fie venerați de oameni și îi încurajau să facă asta ori de câte ori aveau ocazia. Iar *mariz*-ilor nu le-a convenit.

— De ce?

Vizaresh a început să se joace cu lanțul de bronz masiv pe care-l purta la gât.

— *Mariz*-ii sunt creaturi străvechi, mai vechi chiar decât *daev*-ii. Tradiția ofrandelor primite de la oameni, ofrande cu care ei se hrăneau, a fost stabilită încă înainte ca muritorii să ridice orașe. Și apoi unii oameni să ajungă să ne prefere pe *noi*?

A plescăit din limbă, dezaprobat.

— *Mariz*-ii au o poftă de răzbunare care rivalizează cu cea a nahizilor tăi sau a familiei Al Qahtani. Dacă un om le întoarce spatele și cere ajutorul unui *daeva*, îi vor îneca tot satul. Ca ripostă, ai noștri au început să facă la fel.

A scos un oftat prefăcut.

— Îndrăznește numai să îneci și să arzi nițel mai multe orașe, și-o să te trezești la un moment dat târât în fața unui profet gălăgios, un om care are în posesie un inel magic!

Dara a încercat să înțeleagă.

— Dacă e adevărat, mie mi se pare că pedeapsa a fost meritată, a spus *afshin*-ul. Dar nu pricep... dacă *mariz*-ii erau vinovați, la rândul lor, ei de ce nu au fost pedepsiți?

Vizaresh i-a aruncat un zâmbet batjocoritor și buzele i-au dezvelit colții încovoiați.

— Cine a spus că nu au fost?

Părea încântat de nedumerirea lui Dara.

— Ai fi o companie mult mai plăcută dac-ai fi mai deștept! Ce-aș mai râde să văd ce haos ar produce un *daeva* adevărat aflat în poziția ta!

„Eu n-aș aduce haos! Aș pleca.”

A izgonit grabnic gândul acela.

— Eu nu sunt ca tine, a spus Dara cu voce tare.

Privirea i s-a oprit pe lanțul pe care Vizaresh îl învârtea și acum pe degete și s-a înfuriat.

— Și tu, dacă ai fi deștept, n-ai mai purta asta în prezența mea.

— Asta?

Ifritul și-a scos lanțul de sub platoșa de bronz în care era prins. De el erau agățate trei inele de fier cu niște pietre de smarald care aveau o strălucire malefică.

— Crede-mă, Darayavahoush, nu sunt atât de prost, încât să mă ating de vreunul dintre ai tăi, nici dacă m-ar ruga!

Și-a mângâiat inelele.

— Acum sunt goale, dar ele au fost salvarea mea în veacuri mai tulburi, l-a lămurit ifritul.

— Înrobirea sufletelor *daev*-ilor tăi a fost salvarea ta?

Pentru prima oară, ochii ifritului au scăpărat de o furie adevărată.

— Nu sunt *daev*-ii „mei”! s-a răstit. Sunt niște făpturi slabe și niște smiorcăiți care se aruncă la picioarele familiei așa-zișilor tămăduitori, nahizii cu sânge otrăvitor, care mi-au ucis adevăratul neam.

A pufnit.

— Ar trebui să se bucure de puterea pe care le-am dat-o! Doar așa au văzut și ei cum am fost noi toți odată!

Dara a simțit că îl furnica pielea de mânie la auzul cuvintelor ifritului, dar s-a bucurat de asta. Ce făcea el aici: îl lăsa pe Vizaresh să-i umple capul cu vise și, probabil, cu minciuni, să-l îndepărteze de Manizheh? Era așa de prost, încât să uite cât de vicleni erau ifriții?

S-a ridicat în picioare.

— Poate nu-mi amintesc prea multe despre timpul pe care l-am petrecut în robie, dar te asigur că nu m-am bucurat când am fost silit să folosesc magia – indiferent cât de puternică – în slujba unor oameni violenți și plini de toane! s-a oțărât Dara. A fost de-a dreptul dezgustător!

A plecat fără să mai aștepte răspunsul lui Vizaresh. Din față se auzeau muzica și râsetele celor aflați în fața corturilor. Se lăsase noaptea, semiluna subțire și mulțimea de stele împrumutau o strălucire celestă corturilor palide și plajei albe ca oasele. Mirosul de orez cu vișine și de budincă dulce cu fistic – rețetele familiei lui – l-au făcut să simtă din nou împunsătura durerii în inimă. În numele lui Suleiman, cum de era posibil ca și acum să îi fie așa dor de ei?

De undeva, de aproape, a auzit niște râsete cam bete.

— ...Ce o să faci pentru asta?

Era Irtemiz, care îl tachina pe Bahram, ținând la spate o carafă de vin. Când i-a văzut Dara, acesta o ținea de mijloc, dar tânărul a pălit când l-a observat.

— *Afshin*-ule!

S-a îndepărtat de Irtemiz așa de repede, încât aceasta era gata-gata să cadă.

— Eu, ăăă, n-am vrut să te tulburăm! a bâiguit luptătorul *daeva*. Să-ți tulburăm cugetarea...

I-au strălucit ochii de rușine.

— Nu cugetarea! Nu asta am vrut să spun, aproape că s-a bâlbâit. Nu că ar fi ceva rău să...

Dara l-a întrerupt cu o fluturare a mâinii, căci era, într-adevăr, puțin stânjenit.

— Nu-i nimic! l-a încredințat.

S-a uitat atent la ei, observând că Irtemiz avea haina desfăcută, iar Bahram își pierduse centura.

— Nu ați stat la ospăț?

Irtemiz a zâmbit slab, îmbujorându-se.

— Ne plimbam doar puțin, a încercat ea să se justifice. Știi, să... să ne pregătim pentru masa atât de îmbelșugată!

Dara a pufnit. Altădată, ar fi încercat să pună capăt acestei idile – nu avea nevoie de gălcevi amoroase printre soldați. Dar, având în vedere misiunea periculoasă pe care urmau s-o ducă la îndeplinire în doar câteva zile, s-a gândit că nu era nimic rău în asta.

— Găsiți-vă o altă direcție în care să vă plimbați! Pe acolo bântuie Vizaresh, le-a spus.

Deși era puțin nemulțumit, totuși, a adăugat:

— Dacă vă duceți pe plaja de la răsărit, o să dați peste un golfuleț nespus de frumos.

Bahram părea copleșit de rușine, dar Irtemiz a zâmbit și ochii ei negri au sclipit de veselie. L-a luat de mână pe tânăr.

— L-ai auzit doar pe *afshin*-ul nostru! Să mergem! l-a îndemnat.

Și apoi l-a tras după ea pe Bahram, râzând.

Dara s-a uitat în urma tinerilor. Când a rămas singur, sufletul i-a fost cuprins de o tristețe resemnată. Tovarășii lui i se păreau dintr-odată așa de tineri, așa de... altfel!

„Aceasta nu e lumea mea!”

Lucrul acesta era acum mai limpede ca niciodată pentru el. Ținea la ei, îi iubea, dar lumea din care venea el, unul, dispăruse de mult. Și nu avea să se mai întoarcă... Întotdeauna va fi altfel decât ceilalți...

„Întocmai ca ifriții!” și-a dat seama.

Dara detesta comparația aceasta, dar știa că era tare potrivită. Ifriții erau niște monștri, fără îndoială, dar nici pentru ei nu fusese ușor, probabil, să vadă cum lumea le era nimicită și refăcută și nici să încerce milenii la rând s-o recapete, timp în care, încet, dar sigur, piereau unul câte unul.

Dara nu era dispus să piară. A închis ochii, amintindu-și bucuria pe care o simțise când nu avusese nicio greutate și felul în care munții întunecoși păruseră să-l cheme. De data aceasta nu a putut să-și înăbușe dorința pe care o simțea în adâncul inimii, așa că a lăsat-o să adaste acolo, prinsă sub un nou val de hotărâre.

O să-i lase în pace de acum încolo și pe ifrit, cu jocurile sale cu tot, și pe *mariz*-i, cu tainele lor de mult uitate: ei făceau parte dintr-un trecut în care nu mai avea de gând să se întoarcă.

Dara avea să pună punct aceluia război pentru ai lui, să-i vadă în siguranță.

Și, poate, după aceea o să aibă timp să descopere ce altceva îi putea oferi lumea.

XXV

ALI

Ali a studiat camera care urma să fie biroul lui Nahri, încuviințând, pe mutește, totul. În dimineața aceea fusese terminată și băncuța din nișa tare plăcută, cu ferestre care dădeau spre stradă, așa că prințul s-a așezat pe perne, mulțumit să descopere cât de confortabile erau. De-a lungul pereților erau înșirate, la îndemână, rafturi. Era limpede: locul acela avea să fie ideal pentru citit.

„Sper să îi placă!” și-a spus Ali, uitându-se afară, peste balconul care dădea în curtea interioară a *bimaristan*-ului.

I-au ajuns la urechi zgomotele de pe șantierul construcției care era deja în ultima etapă.

„Sper ca spitalul acesta să merite prețul plătit de noi!”

A oftat și s-a întors să se uite prin paravanul de lemn la strada de jos. Tabăra muncitorilor *shafiț*-i era aproape refăcută, atât cât izbutise el însuși s-o refacă, deoarece tatăl lui îi spusese limpede că avea să ucidă cu mâna lui de două ori mai multe persoane decât cele pierite în atac, dacă Ali îndrăznea măcar să deschidă gura în legătură cu obținerea vreunui ajutor.

S-a auzit o bătaie în ușă, apoi Lubayd a strigat de dincolo de arcadă:

— Pot să intru? Sau vrei să te mai las un minut?

Ali și-a dat ochii peste cap.

— Intră! a răspuns.

S-a întors de la fereastră.

— Ah, nu cu pipa! s-a strâmbat prințul.

L-a împins înapoi pe ușă, dând din mâini să iasă fumul grețos.

— O să împrăști camera! l-a muștruluit.

Ochii lui Lubayd au sclipit, veseli.

— Măi, măi, ce grijă ai de sanctuarul micuței tale nahide! l-a tachinat.

— Am grijă de tot ce e aici, a ripostat Ali, apărându-se cu o înverșunare pe care nu și-o putuse ascunde.

Pentru că știa că Lubayd l-ar fi tachinat fără milă dacă i-ar fi descoperit slăbiciunea, Ali a schimbat repede subiectul:

— Oricum, n-ar trebui să fumezi în *bimaristan*! Tămăduitoarea Sen a spus că te dă afară dacă te mai prinde.

Lubayd a inspirat adânc.

— Ce-ar mai fi viața fără riscuri?

A făcut semn cu capul spre scări.

— Vino! Aqisa s-a întors de la palat și te așteaptă.

Ali l-a urmat afară, răspunzându-le din mers muncitorilor care îl salutau cu salamalecuri sau cu înclinări ale capului în timp ce străbătea clădirile *bimaristan*-ului. Spitalul, care fusese în ultimele două luni și casa, și temnița lui, era acum aproape gata. Servitorii se pregăteau pentru ceremonia de deschidere care avea să aibă loc a doua zi, așezând covoare de mătase frumos brodate și făcând să apară prin magie delicate lămpi plutitoare. Veniseră chiar și vreo câțiva muzicanți să facă repetiții, iar acum curtea interioară răsuna de bătăile tobelor *darbuka*.

Le-a văzut pe Razu și pe Elashia într-un leagăn așezat la umbra unui lămâi. Și-a dus mâna la frunte, salutându-le, când a trecut pe lângă ele, dar niciuna nu a părut să-l observe. Razu îi pune la ureche o floare de lămâi fină ca mătasea lui Elashia, iar femeia sahraynă, care nu vorbea niciodată, îi zâmbea ușor.

„Ce plăcut trebuie să fie să ai o prietenie atât de apropiată!” s-a gândit el.

Ali îi avea pe Lubayd și pe Aqisa, firește, care îi erau niște prieteni mai adevărați și mai devotați decât ar fi meritat, dar până și pe ei trebuia să-i țină la distanță, căci era prea periculos să le dezvăluie nenumăratele lui secrete.

Aqisa îl aștepta în penumbra unui hol mare, îmbrăcată în haine simple, cu cozile împletite legate și băgate în turban.

— Arăți groaznic! l-a întâmpinat tăios războinica geziri.

— Ochii, da! a încuviințat Lubayd. Și mersul ăsta târșâit! Dacă era nițel mai slăbănog, aș fi fost convins că e un *ghoul*.

Ali s-a uitat la ei, furios. Prins între coșmarurile lui și graba de a termina *bimaristan*-ul, abia dacă mai apucase să doarmă și își dădea seama că asta se vedea și în înfățișarea lui.

— Și mie îmi pare bine să te văd, Aqisa! i-a răspuns. Cum stau lucrurile la palat?

— Bine.

Aqisa și-a încrucișat mâinile la piept și s-a rezemat de perete.

— Sora ta îți trimite salutări, i-a zis.

Lui Ali i s-a strâns inima. Ultima oară o văzuse pe Zaynab atunci când fusese silit să-i dea vestea că mama lor urma să fie surghiunită. Cu toate că Hatset, deși avusese chipul mohorât, își păstrase calmul și le ceruse să fie tari, făgăduindu-le că avea să se întoarcă, indiferent de poruncile lui Ghassan, Zaynab țipase la el pentru prima oară în viață.

„De ce n-ai fost și tu în stare să-i dai ascultare măcar o dată?” îi reproșase ea, plângând, în timp ce Ali era scos cu forța din cameră. „De ce n-ai putut și tu să-ți gura măcar o dată?”

Ali a înghițit în sec, încercând să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Ea e bine?

— Nu, i-a zis Aqisa, sec. Dar trăiește și e mai puternică decât îți închipui.

Prințul a clipit când i-a auzit dojana, sperând să aibă dreptate.

— Și n-ai avut probleme să intri și să ieși din harem? a iscodit-o mai departe. Mi-a fost teamă că te pui în pericol.

Aqisa a izbucnit în râs.

— Nici cea mai mică problemă! l-a asigurat. Poate că tu mai uiți câteodată, dar sunt femeie. Haremul e făcut să-i țină departe pe bărbații ciudați

și periculoși; paznicii nu mi-au dat nicio bătaie de cap.

Și-a mângâiat plăselele hangerului, apoi a continuat:

— În caz că n-am spus asta destul de des, află că, îndeobște, cei de-un sex cu tine pot fi incredibil de proști.

Veselia i s-a șters de pe față însă când a adăugat:

— Dar cu infirmeria n-am avut noroc.

— E tot păzită? a întrebat Ali.

— Zi și noapte, de douăzeci și patru de soldați, cei mai credincioși pe care îi are tatăl tău.

„Douăzeci și patru de soldați?”

Ali a fost copleșit de o frică uriașă, care-i fusese tovarășă neobosită încă din ziua atacului. Își făcea griji pentru Nahri mai mult decât își făcea pentru el însuși, căci, în ciuda relațiilor încordate, Ali bănuia că tatăl lui încă nu dorea să-l execute pe fiul său. Dar Nahri nu era sânge din sângele lui Ghassan, iar prințul nu mai văzuse pe nimeni care să-l înfrunte în public pe regele Daevabadului, așa cum făcuse ea printre ruinele taberei *shafit*-e. Și-o amintea și acum – micuță, în comparație cu tatăl lui, obosită și plină de cenușă, dar sfidătoare din cap până în picioare; când vorbise, aerul parcă devenise fierbinte, iar strada de piatră tremurase din cauza magiei.

Fusese una dintre cele mai curajoase fapte pe care le văzuse Ali vreodată. Și îl făcuse să înlemnească, fiindcă el știa prea bine cum se comporta tatăl lui când era amenințat.

S-a răsucit pe călcâie și a început să se plimbe de colo-colo. Îl scotea din minți faptul că era închis acolo, ținut captiv în capătul celălalt al orașului, departe de sora lui și de Nahri. Spinarea i s-a acoperit brusc de broboane, iar Ali s-a cutremurat. Din cauza ploilor zilnice și emoțiilor lui copleșitoare, Ali își stăpânea cu greu afinitatea pentru apă.

Privirea lui s-a îndreptat iute spre coridorul care ducea spre camera lui Issa. La rugămintea lui Hatset, cărturarul ayaanle rămăsese acolo, încercând

să găsească o soluție „problemei” lui Ali. Dar tânărul nu era deloc optimist. Lui îi lipsea priceperea mamei sale de a se înțelege cu bătrânul capricios și ultima oară când fusese la el să vadă dacă descoperise ceva, îl găsisese pe Issa înconjurat de papirusuri care alcătuiau un arbore genealogic în care, probabil, se găseau toate persoanele care aveau, mai mult sau mai puțin, legătură cu Ali. Așa că l-a întrebat, cam mânios, pe învățat, ce mama mă-sii aveau de-a face strămoșii lui cu *marid*-ul pe care voia să și-l scoată din minte, iar Issa, în locul oricărui alt răspuns, îi aruncase în cap un glob, țipând la el că poate astfel reușea să și-l scoată de tot. A apărut o umbră peste ei și în lumina slabă s-a văzut silueta unui bărbat solid care venea dinspre grădină.

— Prințul meu! s-a auzit o voce bubuitoare. Cred că tatăl tău a dat o poruncă destul de limpede.

Ali s-a strâmbat și s-a întors să se uite la Abu Nuwas, căpetenia ofițerilor geziri trimiși „să-l supravegheze”.

— Nu voiam să fug, i-a spus el, acru. Dar cred că am voie să stau măcar lângă intrare.

Abu Nuwas s-a uitat la el, ursuz.

— Te caută o femeie în aripa de răsărit, l-a informat.

— Nu ți-a spus și un nume? Sunt o mulțime de persoane pe-acolo.

— Eu nu sunt secretarul tău! s-a oțărât soldatul. Apoi a răspuns: O mamaie *shafit*-ă.

S-a întors apoi și a plecat fără să mai spună ceva.

— Hai, nu fi țăfnos! i-a cerut Lubayd, când Ali și-a dat ochii peste cap. Nu face decât să îndeplinească porunca tatălui tău.

A suflat un cerc de fum.

— Și mie chiar mi-e simpatic, a adăugat războinicul geziri. Am băut împreună acum câteva săptămâni. E un poet deosebit.

Ali a rămas cu gura căscată.

— Abu Nuwas e poet?

— O, da. Niște chestii minunat de scandaloase. Ție nu ți-ar plăcea.

Aqisa a clătinat din cap.

— E cineva în orașul ăsta cu care nu te-ai împrietenit? Ultima oară când am fost în Citadelă, războinici în toată firea se băteau care mai de care să te ducă la masă.

— Gașca fițoasă a emirului nu vrea să aibă de-a face cu mine, a răspuns Lubayd. Mă cred barbar. Dar gezirii obișnuiți, soldații...

A zâmbit.

— Tuturor le plac povestitorii, i-a lămurit Lubayd.

Ali și-a frecat tâmplele. Cele mai multe povești pe care le spunea Lubayd aveau drept scop să-i sporească faima prințului, ceea ce nu-i plăcea câtuși de puțin acestuia. Numai că, ori de câte ori îi ceruse să înceteze, prietenul lui făcuse și mai rău.

— Lăsați-mă să mă duc să văd ce e cu femeia aceea! i-a rugat pe prietenii săi.

Aripa dinspre răsărit a *bimaristan*-ului era destul de liniștită când a ajuns Ali acolo, fiindcă prin preajmă se aflau doar doi mozaicari care mai aveau de terminat un perete și o femeie în vârstă, care purta pe cap un voal cu flori decolorat și care stătea lângă balustrada balconului ce dădea spre grădină, sprijinindu-se într-un baston. Presupunând că aceea era femeia despre care îi spusese Abu Nuwas, Ali s-a apropiat de ea. Poate chiar era bunicuța cuiva; n-ar fi fost prima dată când o rudă mai în vârstă ar fi venit acolo să caute de lucru pentru un tânăr neisprăvit.

— Pacea lui Allah fie cu tine! i-a urat Ali, când a ajuns aproape de bătrână. Cu ce pot să...?

Femeia s-a întors cu fața spre el, iar Ali a tăcut brusc.

— Frate Alizayd...!

Sora Fatumai, odinioară mândra conducătoare a Tanzeemului, l-a privit cu ochii ei căprui, acum ascuțiți ca pumnalele și plini de mânie.

— A trecut nespus de mult timp...

— Îmi pare rău să aud că aveți probleme cu aprovizionarea, a spus Ali tare, apoi a condus-o pe sora Fatumai spre o cameră plină cu așternuturi noi, s-o îndepărteze de muncitorii curioși.

Era aproape uimit că reușise să mintă, când era așa de zguduit, dar nu prea avea de ales, căci știa prea bine că tatăl lui umpluse *bimaristan*-ul cu iscoade.

— Să vedem ce găsim...

A băgat-o înăuntru pe conducătoarea Tanzeemului și, după ce s-a asigurat că erau singuri, a închis ușa și a rostit în șoaptă o vrajă de blocare. A umplut pe jumătate lampa găsită pe unul dintre rafturi și a aprins-o repede. Flacăra apărută prin magie s-a întins pe fitil, aruncând o lumină slabă în cămăruță.

S-a întors cu fața spre femeie, răsuflând cu greu.

— So-so-soră Fatumai! s-a bâlbâit prințul. Eu... îmi cer iertare! Când am auzit ce s-a întâmplat cu Rashid... și am văzut moscheea șeicului Anas... am crezut că...

— Că am murit? l-a ajutat Fatumai. O presupunere firească! De bună seamă, tatăl tău s-a străduit cât a putut să ne omoare pe toți! Și, sincer, și eu am crezut asta despre tine când ai plecat spre Am Gezira. Am considerat că era doar o poveste menită să ascundă faptul că fuseseși executat.

— Nu ești departe de adevăr.

A înghițit în sec, apoi a îndrăznit să o întrebe din nou:

— Și cu orfelinatul ce s-a întâmplat?

— A fost distrus, i-a răspuns Fatumai. Am încercat să-l evacuăm când Rashid a fost arestat, dar ultimul grup a fost ajuns din urmă de Garda Regală. Pe cei mai mici i-au vândut ca servitori, iar pe ceilalți i-au executat.

În ochii ei s-a citit parcă și mai multă răceală când a adăugat:

— Nepoata mea a fost printre cei uciși. Poate ți-o amintești, a adăugat ea, puțin acuzator. Ți-a făcut ceai când ai venit în vizită.

Ali s-a sprijinit de perete, simțind că îi era nespus de greu să respire.

— Doamne... îmi pare atât de rău, soră!

— Și mie, a spus bătrâna încet. Era o femeie bună. Se logodise cu Rashid, a adăugat, sprijinindu-se și ea de perete. E, poate, o consolare că au ajuns împreună în rai, ca martiri.

Ali și-a pironit privirea în podea, rușinat.

Probabil că Fatumai i-a observat stînghereala.

— Acum te tulbură vorbele mele? l-a întrebat. Cândva erai cel mai sânguincios învățăcel al șeicului Anas, dar eu știu că, de fapt, credința e un veșmânt purtat cu nepăsare de cei din palat.

— Niciodată nu mi-am pierdut credința, s-a oțărât prințul.

Ali rostise cuvintele încet, dar în tonul lui se deslușea și puțină sfidare. O întâlnise pe sora Fatumai abia după ce Rashid, un alt membru al Tanzeemului, îl convinsese printr-un șiretlic să vină în casa lor secretă, un orfelinat din Cartierul Bactrian. Scopul vizitei era să-l facă pe prințul cel putred de bogat să se simtă vinovat și să le dea bani, așa că i se făcuse un tur al orfelinatului, în timpul căruia îi fuseseră arătați niște copii bolnavi și flămânzi, dar nu și armele pe care mai târziu aflase că le cumpărau cu banii lui. Ali nu s-a mai dus niciodată acolo; violența de care se foloseau cei din Tanzeem – poate chiar împotriva unor *daev*-i nevinovați – era ceva peste care el nu putea trece.

A schimbat subiectul.

— Nu vrei să stai jos? Să-ți aduc ceva de băut?

— N-am venit aici să mă bucur de ospitalitatea geziri, prințule Alizayd.

Zicând acestea, bătrâna și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. În ciuda înfățișării ei ostenite și a părului alb, Fatumai era puternică, făurită din oțel, parcă, iar acest lucru îl făcea s-o admire, dar și să fie îngrijorat. Tazeemul făcuse multe lucruri bune: membrii lui salvaseră copii ai *shafit*-ilor și le oferiseră adăpost, le puseseră cărți și pâine în mâini.

Ali nu se îndoia nicio clipă că toți erau niște credincioși cu frica lui Dumnezeu, ca și el.

Dar nu se îndoia nici de faptul că mulți dintre ei aveau mâinile mânjite cu sânge.

— Ceilalți copii sunt în siguranță?

Ea a râs cu un hohot rece.

— Tu chiar nu-l cunoști pe tatăl tău, așa-i?

Lui Ali aproape că nu-i mai venea să pună următoarea întrebare.

— Ce vrei să spui?

— Tu crezi că lui Ghassan i-a păsat că unii erau doar niște copii?

A plescăit din limbă.

— A, nu, frate Alizayd! Noi toți reprezentăm un pericol. O amenințare! Trebuia să fim găsiți și nimiciți. Pătrunseserăm doar în casa lui și îi furaserăm inima mezinului său, așa că a trimis soldații să ia pe sus Cartierul *Shafit*, în căutarea noastră. Rude, vecini, prieteni – a ucis pe capete. Eram așa de sperați să scăpăm, încât am încercat să fugim din Daevabad.

— Să fugiți din Daevabad? Și ați putut să angajați un contrabandist?

— N-aș folosi chiar cuvântul „angajare”, a spus ea cu o răceală cumplită. Nu că ar mai conta de acum! Eu m-am oferit să rămân cu cei care erau prea mici pentru o astfel de călătorie și cu cei care aveau prea mult sânge magic pentru a putea răzbi în lumea oamenilor.

Vocea a început să-i tremure.

— Restul... i-am sărutat pe frunte și le-am șters lacrimile... și am privit cum păsările de foc trimise de tatăl tău le ardeau corabia.

Ali a tresărit.

— Cum?

— Aș prefera să nu mai spun o dată, dacă nu te superi, i-a răspuns bătrâna, tăios. A fost destul de rău să le aud țipetele când lacul i-a sfâșiat. Presupun că tatăl tău a considerat că merita, dacă așa izbutea să îi nimicească și pe cei câțiva luptători din Tanzeem care erau acolo.

Ali s-a așezat jos repede. Nu mai putea sta în picioare. Știa că tatăl lui făcuse niște lucruri cumplite, dar să scufunzi o corabie plină de copii refugiați era de-a dreptul malefic! Indiferent pe cine dorise să pună mâna!

„N-ar trebui să fie rege!”

Gândul acela necruțător și trădător a apărut în mintea lui Ali într-un moment de limpezime teribilă. Dintr-odată i s-a părut foarte simplu, iar loialitatea și complicata dragoste pe care Ali le avea pentru tatăl lui și-au luat zborul deodată, ca și cum ar fi fost retezată o sfoară întinsă la maximum.

Fatumai se plimba prin cameră, fără să observe durerea tânărului sau, poate, pe bună dreptate indiferentă la criza pe care o avea prințul așezat pe podea. Și-a trecut mâinile peste teancurile de așternuturi.

— Pare să fie un loc foarte bine organizat, a spus ea. Ai făcut o treabă extraordinară, care a schimbat cu adevărat viața multor *shafiț*-i. Într-un fel, e o ironie a sorții că toate astea s-au realizat aici.

Vorbele ei l-au făcut pe loc să iasă din gândurile lui.

— Adică? a iscodit-o.

Bătrâna a întors capul spre el.

— Ei, hai, frate, să nu ne prefacem! Sunt convinsă că știi ce s-a întâmplat odinioară cu *shafiț*-ii în acest așa-zis *bimaristan*. Tizul tău știa sigur, deși nu se pomenește nimic despre asta în cântecele care îi proslăvesc faptele mărețe.

A ridicat din umeri.

— Presupun că e prea puțină glorie într-o poveste cu plăgi și răzbunări.

Cuvintele ei erau mult prea precise să fie întâmplătoare.

— Cine ți-a spus? a întrebat el, cu voce gâtuită.

— Anas, desigur. Crezi că ești singurul care poate citi manuscrise vechi?

S-a uitat în ochii lui.

— El credea că aceasta e o poveste care ar trebui să fie știută de mai multă lume.

Ali a închis ochii și și-a încheștat pumnii.

— E ceva care aparține trecutului.

— Aparține *prezentului*, a ripostat Fatumai cu asprime. E un avertisment, care arată de ce sunt în stare *daev*-ii! De ce e în stare *nahida* ta.

El a deschis repede ochii.

— De ce suntem în stare cu toții! Nu *daev*-ii ți-au ucis copiii pe lac. Nu *daev*-ii au ars din temelii *bimaristan*-ul acesta și nici nu i-au ucis pe toți care au fost aici, acum paisprezece veacuri.

Ea s-a uitat ținută la el.

— Dar de ce, frate? Spune-mi de ce *gezirii* și *shafîț*-ii au ars cu atâta furie acest loc.

Ali n-a putut să-și ferească privirea, dar n-a putut nici să nu-i răspundă.

— Pentru că membrii Consiliului *Nahizilor* făceau experimente pe *shafîț*-i, a mărturisit el cu voce slabă.

— Nu doar experimente, l-a corectat bătrâna. Au creat o otravă aici. Care putea cauza o molimă și care putea fi amestecată în vopsea. O vopsea care putea fi aplicată pe ce, mai exact, prietenul meu războinic?

— Pe teci, i-a răspuns Ali încet, simțind că era cuprins de greață. Pe tecile soldaților.

— Pe tecile soldaților *geziri*, a precizat ea. Hai să ne lămurim! Fiindcă membrii Consiliului *Nahizilor* au spus că tribul vostru era bun doar pentru asta. Să lupte și să... în fine, să nu folosim un cuvânt urât, dar credeau că mai era bun doar să aducă la viață mai mulți soldați pentru oaste.

S-a uitat în ochii lui împietriți.

— Dar molima nu fusese făcută să-i ucidă pe purtătorii de teci cu sânge pur, nu-i așa?

Apa îi curgea iar din palme tânărului.

— Nu, a șoptit el.

— Exact, nu le făcea absolut nimic acelor soldați, a continuat sora Fatumai, din ce în ce mai înverșunată. Ei au plecat fericiți în Am Gezira, în micuța provincie neobrăzată și agitată. În ținuturile pline de prea mulți *shafîț*-i și de prea multe rude de-

ale *djinn*-ilor, care i-au ascuns în deșert atunci când demnitarii *daev*-i au venit să-i ia cu forța în Daevabad.

Și-a înclinat capul și l-a întrebat:

— Zaydi al Qahtani a avut o familie *shafî*-ă, nu-i așa? Prima lui familie?

Vocea lui Ali era răgușită când a încuviințat:

— A avut.

— Și ce s-a întâmplat când s-a întors acasă, în permisie? Când i-a lăsat pe copii să se joace cu sabia lui? Când și-a scos teaca de la cingătoare și a atins-o pe preaiubita lui soție, pe care n-o mai văzuse de luni întregi?

— A doua zi, când s-a trezit, ai lui erau cu toții morți.

Zicând acestea, prințul și-a îndreptat, fără să vrea, privirea spre plăselele *zulfîkar*-ului său. Ali citise despre soarta familiei tizului său într-o biografie pe care o găsisese când era mic și avusese coșmaruri săptămâni la rând. Să-i vezi pe cei dragi răpuși de o molimă pe care tu le-o transmiseseseși, fără să știi... era ceva care putea face pe oricine să înnebunească. Iar apoi putea să-l îndemne să se întoarcă la garnizoana sa și să-i pună hangerul la gât comandantului său *daeva*. Îi putea da tăria trebuincioasă pentru a stârni o revoltă capabilă să răstoarne din temelii lumea *djinn*-ilor, prin intermediul unei alianțe cu *mariz*-ii îndreptate împotriva fraților cu sânge de foc. Și ar mai fi fost în stare să-l facă să accepte, în adâncul sufletului său întunecat, până și comiterea unui masacru într-un *bimaristan*.

Fatumi se uita cu atenție la prinț.

— Nu ai spus nimănui asta, nu-i așa? l-a iscodit. Ți-a fost teamă că prietenii tăi *shafî*-i o vor lua la goană pe *banu nahida* aia a ta?

Cuvintele ei l-au rănit — dar nu acesta fusese motivul. Entuziasmul din vocea lui Nahri, interesul plin de prudență pe care îl văzuse la Subha în prima lor vizită... Pe Ali nu-l lăsase inima să distrugă toate astea. Și pentru ce? Doar pentru a arăta pentru a suta

oară ce fapte abominabile fuseseră comise în lumea lor cu atâția ani în urmă?

— Nu, nu mi-a fost teamă. Pur și simplu, m-a săturat până peste cap!

I s-a frânt vocea când a răspuns, dar și-a revenit și a continuat:

— M-am săturat de orașul acesta, în care toți nu fac decât să caute răzbunare. M-am săturat de faptul că îi învățăm pe copiii noștri să-i urască pe alți copii și să se teamă de ei, pentru că părinții lor ne sunt dușmani. Și m-am săturat până peste cap să mă port ca și cum singura cale de a ne salva poporul este să-i ucidem pe toți cei care ni se împotrivesc, ca și cum dușmanii noștri nu vor face același lucru de îndată ce vor ajunge ei la putere.

Ea s-a apropiat puțin.

— Îndrăznește vorbe venite de la fiul unui tiran!

Ali a clătinat din cap.

— Ce vrei de la mine? a întrebat-o, obosit.

Bătrâna a zâmbit cu tristețe.

— Nimic, prințul meu! Cu tot respectul, singurul lucru care m-ar face să-mi recapăt încrederea în tine ar fi să te văd omorându-l cu mâna ta pe taică-tu! Eu, una, am terminat-o cu politica în orașul acesta! Mi-au mai rămas zece copii care depind de mine! Nu am de gând să îi pun în pericol!

— Atunci, de ce ai venit?

Fatimai a atins o cutie cu instrumente.

— Am venit să-ți transmit un avertisment, i-a răspuns.

Ali s-a încordat.

— Ce avertisment?

— Unul care are de-a face cu micul tău discurs despre răzbunare, Alizayd! Există *shafîț*-i care nu jinduiesc să lucreze în *bimaristan*-ul vostru, *shafîț*-i pe lângă care membrii Tanzeemului ți s-ar părea niște mielusei, niște simpatizanți ai *daev*-ilor! *Shafîț*-i a căror furie ar putea îngenunchea acest oraș și care n-ar ierta niciodată o nahidă pentru ceva ce au făcut ai ei în trecut, indiferent cât de mulți ar vindeca ea, una, în prezent. Eu însămi am pierdut

câțiva copii din cauza lor. I-au privit murind pe prietenii lor pe lac, i-au privit pe vecinii lor cum erau vânduți ca sclavi și de-acum nu mai vor nimic altceva decât să vă vadă suferind și pe voi, așa-zișii pursânge! Iar nahida ta s-ar cuveni să se teamă de ei!

Ali a fost lângă ea într-o clipită, dar Fatumai și-a ridicat mâna, să-l oprească.

— Se zvonește că în timpul Navasatemului se va da un atac, i-a explicat ea. Nu o să-ți spun de la cine am aflat, așa că nu mă întreba!

— Ce fel de atac? a întrebat Ali, îngrozit.

— Nu știi. E un zvon și nici măcar nu e unul prea clar. Ți l-am pomenit doar pentru că mă îngrozește să mă gândesc ce ne-ar face *daev*-ii și Garda Regală, să se răzbune.

S-a întors să plece, bocănind cu bastonul pe podeaua de piatră.

— Soră, stai! Te rog!

Fatumai deja deschisese ușa.

— Asta-i tot ce știu, Alizayd al Qahtani. Fă ce vrei!

Ali s-a oprit, căci în minte i se buluceau o mie de întrebări.

Acea pe care a ales-o l-a uimit până și pe el.

— Fetița pe care am salvat-o... Fetița din taverna lui Turan... E bine?

Durerea plină de răceală din ochii lui Fatumai i-a spus adevărul înainte ca bătrâna să rostească vorbele:

— Era și ea pe corabia arsă de tatăl tău...

Venise noaptea, iar cerul care se vedea pe fereastra din spatele lui Ghassan avea culoarea argintie-violetă a apusului și era împâclit de ceața produsă de ploaia caldă de peste zi. Ali se tot plimbase prin curtea *bimaristan*-ului aproape întreaga zi, iar, în final, își dăduse seama că, oricât de puțin și-ar fi dorit să-l vadă pe tatăl lui, numai de el depindea ca Navasatemul să se desfășoare în siguranță, așa că venise la palat.

Ghassan nu părea convins.

— Un atac în timpul Navasatemului? Cine ți-a spus una ca asta?

— O prietenă, a spus Ali, sec. O prietenă cu care n-o să mai pot lua legătura. Și, oricum, mai mult de atât nu știa nici ea.

Ghassan a oftat.

— O să-i transmit lui Wajed motivul tău de îngrijorare.

Ali s-a uitat la el uimit.

— Asta-i tot? s-a mirat prințul.

Tatăl lui și-a ridicat mâinile, într-un semn de neputință.

— Altceva ce-ai vrea să fac? s-a mirat regele Daevabadului. Știi câte amenințări vagi la adresa *daev*-ilor auzim? La adresa lui Nahri? Mai ales după atacul din tabăra ta de muncă...

— Atunci ia măsuri sporite pentru securitatea ei! Anulează procesiunea! Anulează toate evenimentele în timpul cărora ar putea fi expusă!

Ghassan a clătinat din cap.

— N-o să anulez niciun eveniment de-al *daev*-ilor doar bazându-mă pe cuvântul tău. Nu vreau să-l aud pe Kaveh cum se tânguie.

Pe fața domnitorului se citea de-acum o oarecare dușmănie.

— Și-n plus... Nahri pare să aibă o părere foarte bună despre ea însăși în ultimul timp. De ce ar trebui să am grijă de cineva care mă înfruntă pe față?

— Pentru că e datoria ta! a exclamat Ali, îngrozit. Tu ești regele ei! Ești socrul ei!

Ghassan s-a strâmbat.

— Având în vedere starea căsniciei lor, cu greu pot fi numit „socru”.

Lui Ali nu-i venea să creadă ce-i era dat să audă.

— E o femeie care locuiește sub acoperișul tău! a continuat prințul. Ocrotirea ei reprezintă una dintre cele mai importante obligații pe care le avem, una dintre cele mai sacre...

— Așa că o să vorbesc cu Wajed! l-a întrerupt Ghassan, pe un ton care arăta că discuția se

terminase.

S-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră.

— Dar ai venit la țanc pentru a discuta despre cealaltă chestiune. *Bimaristan*-ul e pregătit pentru ceremonia de deschidere de mâine?

— Da, a spus Ali, neîncercând să-și ascundă supărarea. După ce se va termina, pot să mă prezint la temniță, dacă asta dorești.

Ghassan a luat în mână o casetă îmbrăcată în catifea neagră, care era pe pervaz.

— Nu acolo o să te trimit, Alizayd!

În tonul domnitorului se putea desluși o hotărâre sumbră, care l-a făcut pe dată pe Ali să fie cuprins de neliniște.

— Unde mă vei trimite?

Ghassan a deschis caseta și s-a uitat la ceea ce era în ea.

— Am pus să ți se facă asta, a spus el încet. Când te-ai întors în Daevabad. Am sperat, ba chiar m-am rugat să găsim o cale să trecem peste toate astea împreună, ca o familie.

A scos din casetă o fâșie lungă de mătase splendidă, pe a cărei suprafață lucioasă se împleteau nuanțe de albastru, violet și auriu.

„Un turban regal, așa cum avea Muntadhir!” și-a spus Ali și a simțit că rămânea fără suflare.

Ghassan și-a trecut degetele peste fâșia de mătase.

— Voiam să te văd purtându-l de Navasatem. Voiam... atât de mult să te am iar lângă mine!

„Lângă mine!”

Ali a încercat cu greu să nu-și schimbe expresia. Fiindcă, pentru prima oară în viață, acele simple cuvinte care îi aminteau de datoria lui de fiu geziri și care îi promiteau obținerea uneia dintre cele mai înalte și mai sigure poziții din lumea lor...

Cuvintele acela îl umpleau de repulsie!

Vocea i-a tremurat puțin când a spus, în cele din urmă:

— Ce vrei să faci cu mine, ava?

Ghassan l-a privit, iar în ochii lui cenușii se citea că era tulburat.

— Nu știi, Alizayd! Sunt sfâșiat între două dorințe aproape la fel de puternice: să te fac emirul meu și să te execut!

Când Ali a făcut ochii mari, regele Daevabadului a continuat.

— Da. Ești mai mult decât capabil pentru poziția asta. E adevărat că îți lipsește diplomația, dar te pricepi la chestiunile militare și la cele economice mai bine decât se va pricepe vreodată fratele tău.

A lăsat din mână fâșia de mătase.

— În același timp, ești persoana cea mai nesăbuită și mai intransigentă pe care am întâlnit-o vreodată și, poate, cel mai mare pericol pentru stabilitatea Daevabadului, din clipa în care a apărut aici o nahidă rătăcită cu *afhsin*-ul ei.

Tatăl lui a ocolit biroul și Ali s-a dat înapoi fără să vrea, simțind atmosfera încărcată și periculoasă. Și – fie ca Allah să-l ierte! – când Ghassan s-a mișcat, privirea lui Ali s-a îndreptat spre pumnalul de la brâul tatălui său.

Rebeliunea lui Zaydi al Qahtani începuse cu un hanger pus la gât. Ar fi așa de simplu! Așa de rapid! Ali ar fi fost executat, probabil ar fi ajuns în iad fiindcă își ucisese propriul tată, dar tiranul Daevabadului ar pieri!

Și apoi Muntadhir ar urca pe tron!

Parcă îl și vedea pe fratele lui, speriat, îndurerat și înnebunit. Era aproape sigur că s-ar dezlănțui, i-ar aresta și i-ar executa pe toți care avuseseră vreo legătură cu Ali.

S-a silit să-și privească tatăl în ochi.

— Întotdeauna am încercat să acționez în interesul Daevabadului.

Nu era sigur dacă îi vorbise tatălui său sau dorinței aceleia întunecate din mintea lui.

— Iar acum o să te poftesc să acționezi în interesul tău, a spus Ghassan, părând să nu-și dea seama de gândurile ucigașe care îi răscoleau mintea fiului său. Te voi trimite înapoi în Am Gezira după Navasatem.

La orice s-ar fi așteptat Ali... dar nu la una ca asta!

— Cum? a întrebat el cu voce slabă.

— Te voi trimite înapoi! Vei renunța oficial la titlurile tale și vei găsi o cale să rupi relațiile cu neamul ayaanle, dar vei avea în schimb binecuvântarea mea. Poți să te căsătorești cu o femeie de acolo și să vă ocupați de recoltele și de canalele voastre cu copiii pe care ți-i va dărui Allah.

— E un tertip?

Ali era prea uluit să mai fie diplomat.

— Nu, a spus Ghassan, sec. Este ultima scăpare pentru un bărbat care nu dorește să-și execute fiul!

S-a uitat la el aproape rugător.

— Nu știu cum să te fac să mi te supui, Alizayd! Te-am amenințat, i-am ucis pe aliații tăi *shafîț*-i, ți-am surghiunit mama, am trimis după tine asasini să te hăituiască... și tu tot mă sfidezi! Sper ca inima ta să se dovedească mai slabă decât sentimentul tău de dreptate... sau, poate, mai înțeleaptă.

Fără să se poată opri, Ali a văzut cu ochii minții satul Bir Nabat. Pe învățăceii lui, ogoarele lui, pe el însuși, râzând cu Lubayd și Aqisa la o cafea.

O soție... O familie... O viață departe de istoria sângeroasă a Daevabadului și de lacul bântuit de *mariz*-i...

Avea senzația că primise un pumn în abdomen.

— Și dacă voi refuza?

Ghassan părea exasperat.

— Nu e o propunere, Alizayd! Te vei duce. Pentru numele lui Allah...

O notă de disperare se strecurase în vocea lui.

— Îmi dai voie să ofer puțină fericire măcar unuia dintre copiii mei? Doar ți-ai dorit să te întorci, nu-i așa?

Își dorise... Cu disperare chiar... O parte din el încă își mai dorea. Dar ar fi însemnat să-și lase casa pe mâna unui rege despre care acum nu mai credea că merita să stea pe tron.

— Nu-mi oferi asta! l-a rugat Ali. Te rog!

Probabil că se citea de pe fața lui că era sfâșiat de dorințe contradictorii, fiindcă Ghassan a părut să aibă remușcări.

— Presupun că am uitat că există situații în care bunătatea e cea mai puternică armă.

Ali tremura.

— Ava...

Dar tatăl lui deja îl conducea spre ușă.

— Soldații mei te vor duce înapoi la *bimaristan*. Condițiile tale vor rămâne aceleași.

— Stai, te rog...!

De data aceasta, ușa i-a fost închisă în față încet.

XXVI NAHRI

Nahri și-a încrucișat brațele la piept, uitându-se cu neîncredere la șaua care fusese așezată pe mormanul de perne din fața ei.

— În niciun caz! a spus nahida.

— Dar e sigură! a stăruit Jamshid.

S-a prins de mânerulele atașate de margine și a sărit pe ea.

— Uite! a îndemnat-o.

A făcut semn spre partea din spate a șei, care era mai ridicată decât cealaltă.

— E făcută în așa fel, încât să pot călări chiar și cu picioarele mele slabe. Pot să le leg și să mă folosesc de o cravașă.

Ea a clătinat din cap.

— O să cazi și o să-ți rupi gâtul! Și-apoi... o cravașă? Nu poți să stăpânești un cal doar cu... un băț.

Jamshid s-a uitat lung la ea.

— Draga mea *banu nahida*... îți spun asta cu cel mai adânc respect, dar tu ești, poate, ultima persoană din Daevabad de la care aș primi sfaturi referitoare la călărie.

Nahri s-a strâmbat și el a izbucnit în râs.

— Ei, hai... am crezut că o să fii încântată! Tămăduitoarea ta *shafît*-ă mi-a dat modelul acesta. Facem schimb de idei! a glumit el. Nu asta ai vrut?

— Nu! Am crezut că am putea încerca niște terapii de-ale ei, pentru ca în vreo câțiva ani să poți călări fără să ai nevoie de niciun băț!

— Sunt convins că până atunci procesiunea de Navasatem se va termina.

Jamshid s-a mișcat în șa, cu un aer încântat.

— O să fie perfect! Ah, ce mai e? a întrebat el, când a văzut-o că se uita urât. Nu ești mama mea! N-am nevoie de permisiunea ta!

Și-a împreunat mâinile, ca și cum ar fi ținut un frâu imaginar.

— Și, oricum, sunt mai mare ca tine!

— Iar eu sunt *banu nahida*! a ripostat ea. Aș putea să... să...

S-a oprit, căutând repede ceva de spus.

Jamshid – fostul ucenic de preot – s-a întors spre ea.

— Ai putea să faci... ce? a întrebat el politicoș, cu o sclipire veselă în ochi. Vreau să spun: ce ai putea face, concret, potrivit legilor credinței noastre?

— Lasă-l în pace!

Vocea blândă a lui Nisreen i-a întrerupt, iar Nahri a întors capul și a văzut-o stând în picioare lângă draperie. Se uita lung la Jamshid, cu chipul strălucind de iubire.

— Ar trebui să călărești de Navasatem, dacă asta e dorința ta! i-a spus tânărului. Inima mea se bucură văzându-te așa – chiar dacă armăsarul de acum lasă mult de dorit, a adăugat bătrâna *daeua*, făcând semn cu capul spre teancul de perne.

Nahri a oftat, dar înainte să poată spune ceva, din infirmerie s-a auzit zgomotul făcut de cineva care vomita.

Jamshid s-a uitat într-acolo.

— Se pare că lui Seyyida Mhaqal iar îi e rău, a spus tânărul *daeua*.

— Atunci ai face bine să te duci acolo, i-a răspuns Nahri. Dacă ai timp să faci cai din perne, strălucitul meu ucenic, atunci ai timp să te ocupi și de niște viermi de foc.

El s-a strâmbat, dar s-a dat jos din șa și s-a dus spre bolnav. Nu își luase bastonul și Nahri nu și-a putut stăpâni o senzație de triumf când l-a văzut străbătând camera cu pas sigur. Poate că nu se întâmpla așa de repede cum voia el, dar chiar era mai sănătos.

S-a uitat la Nisreen, vrând ca ea să-i împărtășească bucuria, dar aceasta și-a lăsat repede ochii în jos și a luat vasele în care Nahri pregătise porțiuni.

Nahida s-a dus la ea, s-o oprească.

— Pot să fac eu asta! Nu trebuie să strângi tu după mine.

— Nu mă deranjează.

Dar pe Nahri o deranja. A luat vasele din mâinile bătrânei și le-a pus jos, apoi a apucat-o de braț.

— Vino! a îndemnat-o *banu nahida*.

Nisreen a scos o exclamație înăbușită.

— Dar...

— Niciun „dar”! Noi două trebuie să stăm de vorbă.

A luat unul dintre clondirele cu soma pe care i le dăruise Razu și care se dovediseră a fi nespuse de bune pentru domolirea durerilor.

— Jamshid! a strigat ea. Te vei ocupa singur de infirmerie o vreme!

Tânărul a făcut ochii mari deasupra găleții pe care încerca s-o țină în dreptul lui Seyyida Mhaqal. De mâna lui erau agățați niște viermi de foc aurii și spiralați.

— Ce să fac?

— Suntem afară!

A condus-o pe Nisreen în balcon, spre o bancă și i-a pus în mână sticla cu soma.

— Bea!

Nisreen părea indignată.

— Poftim?

— Bea! a repetat Nahri. E limpede că noi două avem să ne spunem niște lucruri și așa o să ne fie mai ușor!

Nisreen a luat o înghițitură delicată și s-a strâmbat.

— Ai petrecut prea mult timp cu *djinn*-i, dac-ai ajuns să faci una ca asta! a exclamat bătrâna.

— Vezi? Nu te bucuri c-ai scăpat de apăsarea asta? Spune-mi că mi-am distrus reputația! Că preoții noștri cred că sunt o răătăcită și Kaveh mă consideră o trădătoare!

În vocea ei se simțea o notă de disperare.

— Niciunul dintre voi nu vrea să se mai uite în ochii mei, dar, totodată, niciunul nu vrea să stea de

vorbă cu mine, așa că sunt convinsă că asta se șoptește, a continuat nahida.

— *Banu Nahri...*!

Nisreen a oftat... apoi a mai luat o gură de soma.

— Nu știu ce vrei să-ți spun! i-a mărturisit. Ți-ai pus mâinile pe zeci de *shafit*-i, în miezul zilei și-n văzul tuturor! Ai încălcat legea lui Suleiman...

— Pentru a salva vieți! a spus Nahri, apărându-se cu înverșunare. Viețile unor nevinovați care fuseseră atacați de cei din tribul nostru.

Nisreen a clătinat din cap.

— Nu e chiar așa de simplu!

— Așadar, crezi că am greșit? a întrebat-o Nahri, încercând să-și stăpânească tremurul vocii. De-asta nu mai vorbești cu mine?

— Nu, copila mea, nu cred că ai greșit!

Nisreen i-a atins mâna.

— Cred că ești nemaipomenită, curajoasă și inimoasă! Îmi țin gura fiindcă ești la fel de încăpățânată ca mama ta și mai degrabă te voi servi în tăcere, decât să te pierd.

— Vorbești de parc-aș fi Ghassan! s-a plâns Nahri, jignită.

Nisreen i-a înmânat sticla.

— Tu m-ai întrebat.

Nahri a luat o gură bună de soma și a strâns din ochi când băutura i-a ars gâtul.

— Cred că am mers prea departe cu el, a mărturisit nahida.

Răceala pe care o deslușise în ochii lui Ghassan când acesta se uitase la ea în mijlocul taberei devastate nu era ceva care putea fi uitat ușor.

— Cu regele, adică, a continuat Nahri. L-am înfruntat. A trebuit s-o fac, dar...

A făcut o pauză, amintindu-și cum o amenințase că o să le spună tuturor că era *shafit*-ă.

— Nu cred că va lăsa să treacă nepedepsită o asemenea faptă!

Nisreen s-a întunecat la față.

— Te-a amenințat?

— N-are de ce s-o facă. Nu direct. Deși am bănuiala că a izgonit-o pe Hatset să ne transmită un avertisment mie și lui Ali. Nu cumva să uităm care e locul reginelor și al prințeselor la curtea lui, indiferent de puterea familiei lor.

Nahri și-a făcut gura punga, scârbită, și a adăugat:

— Pe moment, amândoi ne ținem în șah, dar dacă situația se va schimba...

A mai luat o gură de soma și a simțit că începea să amețească.

— Așa m-am săturat de toate astea, Nisreen! De toate urzelile și tertipurile pe care ești silit să le faci doar să trăiești aici! Parc-aș călca întruna apa, numai și numai să mă mențin pe loc... și, Doamne, cât aș vrea să mă pot odihni!

Cuvintele acelea au plutit mult timp între ele. Nahri se uita la grădina pe care apusul o cufunda în umbre. Aerul mirosea bine, a pământ jilav, datorită ploii neașteptate de peste zi. Soma părea să-i fi ajuns deja în vene și îi producea furnicături nespuse de plăcute.

O ușoară gâdilătură la încheietura mâinii i-a atras nahidei atenția, așa că s-a uitat în jos și a văzut cum i se înfășură pe braț lujerul fraged al unei zorele. Și-a desfăcut palma, iar acolo s-a deschis pe dată o floare de un roz intens.

— Magia palatului îți răspunde mai des decât înainte, a remarcat Nisreen încet. Din ziua aceea...

— Probabil îi place că mă cert cu alde Al Qahtani!

— Nu m-ar surprinde.

Nisreen a oftat.

— Dar, în legătură cu ce vorbeam... o să fie mai bine. Îți făgăduiesc, *banu nahida!* *Bimaristan*-ul tău e aproape gata. Și, cu toate că nu îmi place că te amesteci cu *shafîț*-ii, ai adus înapoi neamului nostru ceva vital, ceva nemaipomenit de important.

A continuat, pe un ton scăzut:

— Iar pentru tot ce ai făcut pentru Jamshid, ar trebui să fii binecuvântată! Tare bine-a fost că l-ai luat sub aripa ta!

Nahri a lăsat floarea din mână, tot posomorâtă.

— Sper, a murmurat.

Nisreen i-a atins obrazul.

— Ai făcut *bine*, a repetat bătrâna *daeva*.

A privit-o cu hotărâre.

— Sunt mândră de tine, Nahri! i-a spus. Poate că nu s-a înțeles asta prea limpede, din cauza tuturor discuțiilor noastre, dar chiar sunt. Ești o *banu nahida* tare bună! Și o excelentă... care-i cuvântul acela al oamenilor? „Doctoriță”?

A zâmbit.

— Cred că și străbunii tăi ar fi mândri de tine! a încredințat-o. Cam îngroziți, ce-i drept, dar mândri.

Nahri a clipit, căci ochii i se împăienjeniseră de lacrimi pe neașteptate.

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată! a murmurat nahida.

— Navasatem fericit! i-a urat bătrâna, pe un ton mucalit.

— Navasatem fericit! i-a răspuns și Nahri, ridicând sticla. Pentru începutul unei noi generații! a adăugat ea, încercând să vorbească fără să se împleticească.

Nisreen i-a luat clondirul din mână.

— Cred că e de ajuns! a șoptit.

Nahri a lăsat-o să i-l ia, apoi și-a făcut curaj să-i pună următoarea întrebare:

— Ai spus că sunt încăpățânată... crezi... crezi că sunt prea mândră?

— Nu înțeleg.

Nahri și-a fixat privirea asupra mâinilor, rușinată.

— Dac-aș fi avut puțină minte, m-aș fi împăcat cu Muntadhir, a murmurat nahida. M-aș fi întors la el... Aș fi găsit o cale să-i ofer lui Ghassan nepotul pe care și-l dorește...

Nisreen a șovăit.

— Mie mi se pare că ăsta ar fi un motiv oribil pentru a aduce pe lume un copil!

— E un motiv pragmatic! a contrazis-o nahida. Și așa ar trebui să fiu eu, pragmatică, a subliniat Nahri, cu amărăciune. Pragmatică... Fără inimă... Așa se

supraviețuiește aici. Așa am supraviețuit întotdeauna...

Vocea lui Nisreen era nespus de blândă când a întrebat-o pe tânără:

— Dar *tu* ce îți dorești, Nahri? Ce dorește inima ta?

Nahri a râs, puțin cam isteric.

— Nu știi! a mărturisit.

S-a uitat la Nisreen și a adăugat:

— Când încerc să îmi închipui viitorul meu aici, nu văd nimic. Am senzația că e suficient doar să mă gândesc la lucrurile care m-ar face fericită, pentru ca toate să fie distruse.

Nisreen o privea de acum cu o simpatie nedisimulată.

— Ah, *banu nahida*, nu trebuie să gândești așa! Ascultă, mâine începe Navasatemul. Bucură-te de sărbătoare! Bucură-te de *bimaristan* și de procesiune! Ghassan va fi prea ocupat să supravegheze totul pentru a ticlui cine știe ce tertip!

A făcut o pauză.

— Încearcă să nu-ți mai bați capul cu viitorul tău alături de familia Al Qahtani! a îndemnat-o pe nahidă. Hai să trecem de zilele acestea și după aceea mai vorbim!

A adăugat apoi cu o voce gâtuită:

— Îți făgăduiesc... lucrurile vor sta altfel în curând!

Nahri a reușit să dea din cap, pentru că vorbele lui Nisreen împrăștiaseră puțin din teama care îi strângea inima. Întotdeauna se întâmpla așa: Nisreen fusese o prezență liniștitoare din prima zi în care tânăra sosise în Daevabad. O salvase de tot felul de uneltiri din harem și îi călăuzise mâinile tremurătoare în nenumărate proceduri medicale. Îi spălase cenușa lui Dara de pe fața scăldată de lacrimi și îi spusese la ce să se aștepte în noaptea nunții.

Și totuși și-a dat seama pe neașteptate că, deși se despovărase în fața ei de atâtea ori, nici acum nu știa prea multe despre povățuitoarea ei.

— Nisreen, pot să te întreb ceva?

— De bună seamă!

— Tu ești fericită aici?

Nisreen a părut uimită de întrebare.

— Cum adică?

— Adică...

Nahri și-a frământat mâinile, înainte să adauge:

— Ai regretat vreodată c-ai rămas în Daevabad după ce te-a tămăduit mama mea?

Vocea i-a devenit mai caldă când a continuat:

— Știu că ți-ai pierdut părinții când satul tău a fost atacat. Dar ai fi putut să te întorci acasă și să-ți întemeiezi o familie, în loc să o slujești pe a mea!

Nisreen a rămas nemișcată, cu o privire gânditoare.

— Aș minți dacă ți-aș spune că n-au fost momente în care mi-a fost teamă că nu am ales calea cea bună. Cred că toată lumea are astfel de clipe.

A luat o înghițitură de soma și a explicat:

— Dar am avut aici o viață uimitoare. Am lucrat alături de tămăduitori nahizi, am asistat la producerea celor mai miraculoase și mai de necrezut lucruri pe care le poate face magia. Am salvat vieți și i-am consolată pe muribunzi...

A zâmbit din nou și a luat-o de mână pe tânără, apoi a spus:

— Am educat noua generație...

În ochii bătrânei se deslușea uimirea de acum, căci părea să vadă în depărtări ceva ce Nahri nu zărea.

— Și vor urma lucruri și mai minunate...

— Asta înseamnă că vrei să rămâi? a întrebat Nahri pe un ton glumeț, dar în care se simțea speranța. Fiindcă într-adevăr m-ar ajuta să am alături un *daeva*!

Nisreen i-a strâns mâna.

— Întotdeauna voi fi alături de tine, a asigurat-o ea pe nahidă.

Nahri stătea țeapănă lângă Muntadhir în sala tronului și se uita cum ardea uleiul în lampa de

sticlă.

În mulțimea de jos se făcuse liniște și nu se auzeau decât murmure de nerăbdare și neastâmpăr. Deși adunarea de la curte se ținuse ca de obicei, problemele zilei fuseseră rezolvate repede, căci toate petițiile fuseseră copilărești, așa cum părea să fie tradiția în ultima zi a unei generații. Sala tronului era plină ochi, iar mulțimea ajunsese până la grădinile de la intrare.

Nahri încerca să împărtășească entuziasmul celorlalți. În primul rând, băuse cam prea multă soma cu o seară în urmă și încă i se mai învârtea capul. Dar cel mai rău era chiar faptul că se afla acolo! Aici fusese silită să-l condamne public pe Dara și, cu cât aflase mai multe despre neamul său, cu atât îi devenise mai clar cât de *daeva* erau toate elementele încăperii: pavilionul deschis și grădinile îngrijite erau asemănătoare cu acelea ale Marelui Templu; coloanele elegante erau împodobite cu sculpturi care înfățișau nahizi călare pe *shedu*, leii înaripați, sau arcași cu zbenghiuri de cenușă și dansatori care turnau vin. Podeaua de marmură verde, în care erau săpate canale prin care curgea apa rece ca gheața îi aducea aminte mai degrabă de șesurile verzi și de munții răcoroși din Daevastana, nicidecum de nisipurile aurii din Am Gezira. Și deasupra tuturor era tronul în sine, magnificul tron incrustat cu nestemate, sculptat în forma puternicului *shedu* îmblânzit odinioară de străbunii ei!

Să fii nahidă în sala tronului era ca și cum moștenirea furată de la familia sa i-ar fi fost aruncată în față, în timp ce ea însăși era silită să-și plece capul în fața jefuitorilor. Iar aceasta era o umilire pe care o ura din răspuț!

Acum simțea privirea lui Ghassan pironită asupra ei și încerca să-și compună o mască mai veselă. Era obositor pentru Nahri să joace rolul soției regale pline de voioșie, când ea, una, nu mai schimbase nicio vorbă cu Muntadhir de câteva săptămâni și era convinsă că socrul său se gândea serios s-o ucidă.

Lângă Ghassan stătea Kaveh. Diplomat ca întotdeauna, Marele Vizir o salutase cu căldură când ajunsese. Nahri îi zâmbise și ea, chiar dacă se gândea să-i pună în vin un ser al adevărului creat de străbunii săi. Nu era sigură că erau cu totul și cu totul reale acuzațiile lui Ali referitoare la implicarea lui Kaveh în masacrul din tabăra muncitorilor *shafîi*-i, dar instinctele ei îi spuneau că, în spatele măștii politicoase și loiale a dregătorului, exista mai multă viclenie decât bănuise până atunci. Nu că ar fi știut prea bine ce să facă în legătură cu asta! Nahri vorbise serios când îi spusese lui Subha că era hotărâtă să le facă dreptate victimelor din tabără. Dar de vreme ce era, practic, întemnițată în infirmeria palatului – căci Ghassan nu-i mai dăduse voie nici măcar să meargă la templu, să stea de vorbă cu ai ei – nu prea avea habar cum să facă una asta.

Nahida s-a uitat încă o dată de jur-împrejur prin sala tronului. Ali nu era acolo, iar absența lui o îngrijora. Așa cum poruncise Ghassan, ei doi nu se mai văzuseră deloc din ziua atacului, deși făceau destul de des schimb de scrisori prin intermediul mesagerului trimis de rege. Într-un gest mărunț de răzvrătire, își scriau în araba egipteană, dar în mesajele lui Ali nu era vorba decât despre *bimaristan*: despre mersul lucrărilor și despre stadiul construcției. Pentru oricine ar fi citit, părea că Ali fusese pus la punct, speriat de surghiunirea mamei lui și de propria detenție în *bimaristan*.

Nahri nu credea acest lucru nicio clipită!

Și chiar atunci s-a produs o străfulgerare, după care toată mulțimea a izbucnit în urale, care au făcut-o pe Nahri să-și întoarcă atenția din nou spre lampa de acum stinsă.

Ghassan s-a ridicat în picioare.

— Declar încheiată cea de-a douăzeci și noua generație de la binecuvântarea lui Suleiman!

Strigăte de aprobare au răspuns cuvintelor lui, iar uralele și ovațiile au făcut să răsunе toată încăperea. Săreau scânteii când lumea aplauda – câțiva *djinn*-i,

care erau deja beți, făcuseră chiar să apară prin magie focuri de artificii.

Ghassan a ridicat mâna.

— Duceți-vă acasă, supușii mei! Dormiți măcar o noapte înainte să ne veselim cu toții!

Apoi regele Daevabadului a zâmbit – de data aceasta cu un zâmbet cam forțat – și a plecat.

Nahri s-a ridicat... sau a încercat să se ridice. Capul ei chinuit de durere a protestat și ea a strâns din ochi, ducându-și mâna la tâmplă.

Muntadhir a prins-o de umăr.

— Te simți bine? a întrebat-o emirul, părând puțin îngrijorat.

— Da, a mormăit nahida, dar l-a lăsat s-o ajute.

El a șovăit.

— Pregătirile pentru procesiunea de mâine merg bine?

Nahri a clipit, nedumerită.

— Da...

— Bine! i-a spus soțul ei.

Și-a mușcat buzele.

— Nahri... mă aștept ca zilele următoare să fie o adevărată nebunie pentru amândoi, dar, dacă e posibil, mi-ar plăcea să accept propunerea ta de a vizita Marele Templu.

Nahida și-a încrucișat brațele la piept.

— Ca să-mi tragi din nou clapa?

— Nu voi face una ca asta, îți făgăduiesc! N-ar fi trebuit s-o fac nici atunci!

Nahri a ridicat o sprânceană, să-și arate scepticismul, când i-a auzit încercarea de a-și cere iertare, iar emirul a scos un sunet înfundat de enervare.

— Bine, fie... Jamshid m-a tot bătut la cap să fac pace cu tine și ăsta mi s-a părut că ar putea fi un prim pas.

Nahri s-a gândit o clipă, și și-a adus aminte de discuția pe care o purtase cu Nisreen. Nu știa prea bine dacă avea chef să se împace cu Muntadhir, dar o vizită la Marele Templu cu soțul ei nu însemna nici pe departe că avea să-i sară acestuia în pat.

— Bine, a încuviințat.

O pală de magie a trecut prin sala tronului, făcându-i firele de păr de pe ceafă să i se ridice. Aerul s-a încălzit dintr-odată și o mișcare pe podea i-a atras atenția.

A făcut ochii mari. Căci a văzut cum clocotea de-a dreptul apa fântânii arteziene care se afla cel mai aproape de ea, una frumoasă, de piatră, octogonală și acoperită cu un mozaic alcătuit și din bucăți de oglinzi ce străluceau ca stelele.

În spatele ei s-a auzit țipătul cuiva speriat. S-a întors și a văzut un *djinn* îndepărtându-se în grabă de fântânile arteziene lipite de pereți, căci apa tuturor fierbea de acum, iar gheața fermecată care plutea pe fundul lor se topea așa de repede, încât din podea se ridicau vălătuci de abur alb.

A durat doar câteva clipite. S-au auzit un șuierat și un pârâit, iar apa fierbinte a scos niște nori imenși de abur, după care a secat pe dată, retrăgându-se în gurile de scurgere de pe fundul artezienelor.

Muntadhir s-a tras mai aproape de ea.

— Te rog, spune-mi că tu ai făcut asta! i-a șoptit.

— Nu, i-a răspuns nahida cu o voce tremurătoare.

De fapt, căldura aceea familiară pe care o avea magia palatului a părut să dispară câteva clipe.

— Dar palatul face asta uneori, nu?

Muntadhir a părut cam încurcat.

— Desigur, a îngăimat emirul.

Apoi și-a dres glasul și a adăugat:

— Urmările magiei sunt cu neputință de prevăzut, la urma urmei.

Peste tot în sala tronului au răsunat hohotele de râs ale *djinn*-ilor cuprinși de nervozitate, dar majoritatea petrecăreților au trecut peste ciudățenia momentului. Ghassan plecase, iar Nahri l-a zărit pe Kaveh stând în picioare lângă tron. Marele Vizir se uita cu atenție la fântâna de lângă el din care ieșeau vălătuci de abur.

Și zâmbea!

Era un zâmbet sinistru, care a dispărut grabnic, dar Nahri trebuia să recunoască: încântarea glacială

pe care o deslușise pe chipul dregătorului îi făcuse inima să îi înghețe în piept.

„Serul adevărului!” și-a spus ea hotărâtă. „De îndată ce se va termina sărbătoarea, i-l dau, negreșit!”

I-a atins mâna lui Muntadhir.

— Ne vedem diseară la petrecerea în onoarea *bimaristan*-ului?

— N-aș lipsi pentru nimic în lume!

XXVII

ALI

Lui Ali îi bubuia capul când a intrat împleticindu-se în cămăruța lui din *bimaristan*. Lumina după-amiezii târzii care intra pe fereastră îi ardea ochii, așa că a tras draperia, epuizat după ce supraveghease pregătirile pentru petrecerea din acea seară.

Un munte de hârtii l-a întâmpinat pe birou. A luat prima coală. Era o invitație de la un vizir sahrayn al comerțului, care îi propunea o întâlnire să discute despre renovarea portului din oraș, după Navasatem.

S-a simțit cuprins de o amărăciune dureroasă. Pentru el nu avea să mai existe un „după Navasatem”.

Cuvintele din scrisoare parcă îi pluteau prin fața ochilor. Era epuizat. Se dăduse peste cap, încercând să îmbunătățească situația în Daevabad, dar de-acum nimic din toate astea nu mai conta. Era azvârlit de acolo, indiferent de ce făcuse.

A aruncat scrisoarea și s-a prăbușit pe saltea.

„Ba contează!” a încercat el să se convingă.

Doar spitalul era gata, nu? Cel puțin, Ali putea să le ofere asta lui Nahri și lui Subha.

A închis ochii și și-a întins picioarele. Pentru o clipă, i s-a părut ceva divin să stea întins și nemișcat, în timp ce somnul îl ispitea. Irezistibil.

„Odihnește-te!”

Oricum, toată lumea îi spunea asta. A inspirat adânc și s-a înfundat mai bine în saltea, simțind cum somnul îl cuprindea, învăluindu-l într-o pace rece și nemișcată precum apa...

Lacul e liniștit când ajunge el, ieșind la suprafață din curentul nămolos care îl adusese acolo. Răceala apei îl șochează, căci e total diferită de căldura undelor care îi plăceau lui. Deși lacul acesta este sacru pentru poporul lui, căci fundul său e acoperit cu mantia sclipitoare de solzi a Măreței Tiamat, nu e și casa lui. Căminul lui este marele râu șerpuit care

curge prin deșert și prin junglă, cu cascade care se sparg în bazine ascunse și cu delta întinsă care se deschide spre mare.

Înaintează odată cu apa, trecând prin mijlocul unui banc de pești care au toate culorile curcubeului. Unde sunt cei din neamul lui? Lacul ar fi trebuit să fie plin de mariz-i, de mâini solzoase și de tentacule care să-l prindă în semn de bun venit, de tovarăși cu care să depene amintiri noi, într-o comuniune tăcută.

Iese la suprafață. Aerul e nemișcat, îngreunat de ceața care plutește deasupra undelor ca un nor de furtună veșnic. Munții de smarald, scăldați de ploaie, se înalță în depărtare, coborând până la plaja plină de pietricele.

O plajă aglomerată. Cei din neamul lui mișunau pe acolo, șuierând și clănțănind din dinți, toți, numai ciocuri și gheare. Pe mal vede ceva ce n-a mai văzut niciodată în acest loc sfânt: un grup de oameni, apărați de o dungă groasă de foc.

Este copleșit de uimire. Niciun om n-ar trebui să poată pătrunde pe tărâmul acesta! Nimeni, în afară de mariz-i! Înoată mai aproape. Uscăciunea care îi cuprinde pielea îi provoacă dureri. Focul din fața lui schimbă deja atmosfera, secătuind aerul de umezeala dătătoare de viață.

Pe suprafața lacului apar unde când ceilalți mariz-i îl zăresc și e tras în față de curent. În timp ce e luat în brațe, își deschide mintea spre ai lui, oferindu-le amintirea inundației bogate pe care le-o dăruise oamenilor lui în ultimul an, în schimbul bărcilor și al pescarilor devorați.

Fantasmele pe care i le împărtășesc ei nu sunt la fel de plăcute. Prin ochii lor, vede cum sosesc pe plajă niște cotropitori misterioși, care străbat pragul magic fără să întâmpine vreo dificultate. Îl vede pe unul dintre ei, care trece din greșeală peste bariera de foc, apoi îi simte gustul cărnii când este tras în apă, învăluit de vițele plantelor și înecat, vede cum îi sunt consumate amintirile pentru a afla informații. Ceea ce arată ele e șocant.

Cotropitorii nu sunt oameni! Sunt daev-i!

Așa ceva ar trebui să fie imposibil! Daev-ii n-ar trebui să mai existe, ar trebui să fi fost nimiciți de regele oamenilor, profetul Suleiman, de mai bine de un veac!

Îi cercetează din nou din apă. Suleiman îi schimbăse, le luase focul din piele, lăsându-i ca pe niște umbre ale demonilor ce fuseseră odinioară.

Una dintre ei se mișcă.

Îl cuprinde mânia când o recunoaște din amintirile daev-ului mort. Este Anahita, ticăloasa aceea: o așa-zisă tămăduitoare care și-a petrecut veacuri la rând ademenindu-i pe supușii mariz-ilor. Acum era doar o făptură neînsemnată, o tânără zdrențăroasă, cu părul negru și creț, cu greu potolit de șalul decolorat care îi înfășură capul. Cât timp se uită la ea, aceasta aprinde un bețișor din lemn de cedru, dintr-un castron de bronz plin de flăcări, după care îl lipește de fruntea tovarășului ei mort, mișcându-și buzele ca într-o rugăciune.

Apoi se ridică și se uită spre lac. Trece peste linia protectoare a focului.

Apa se învolutează, iar bătrânii și tinerii din neamul lui se reped pe dată spre ea. Șuieră la picioarele ei goale, stropite de noroi, se răsucesc în jurul gleznelor sale.

Anahita șuieră și ea:

— Potoliți-vă!

El îngheață, la fel ca toți ceilalți din neamul lui. Pentru că vorbele ei fuseseră rostite în limba mariz-ilor, o limbă pe care niciun daev n-ar fi trebuit s-o cunoască.

Anahita continuă.

— Acum știți cine suntem... să fiți siguri că și eu știu cine sunteți!

Ochii ei parcă ar arde.

— Cunoscut prea bine spectrele solzoase care le-au cuprins picioarele copiilor ce se scăldau în Eufrat, care au înghițit corăbiile negustorilor, doar din curiozitate, a continuat. Vă cunosc... și Suleiman vă cunoștea. Știa ce ați făcut.

Apoi își ridică bărbia ei mică. Pe obraz are un semn negru, o stea cu opt colțuri.

— Și el mi-a încredințat sarcina să vă pun la punct.

Trufia e mai mult decât pot ei îndura! Ai lui se repede spre mal, involburând apele lacului cu valuri în care strălucesc colți ascuțiți și țepi argintii. Ființe din vremuri de mult uitate, de când lumea era doar foc și apă. Pești plați și crocodili cu boturi imense, turtite.

— Nesăbuito! şuieră un alt marid. O să te tragem în adâncul apelor și o să-ți nimicim ființa!

Anahita zâmbește.

— Nu! răspunde ea. N-o s-o faceți!

În clipa aceea steaua de pe obrazul ei strălucește. Iar lumea se despică!

Pe dată, cerurile se rup în fâșii fumegânde, care dispar ca pulberea în apă când vâlul cade, lăsând în urma lui cerul dureros de albastru al tărâmului celuilalt. Munții gem când dunele aurii se reped să-i înghită, secătându-i de viață.

Apoi vine rândul lacului, care dispare din jurul lor într-o ceață fierbinte. El țipă când durerea începe să-i sfâșie trupul și cea mai sfântă dintre apele lor dispare într-o clipită. Creaturile aflate în stăpânirea lor – peștii lor, șerpii lor și țiparii lor – țipă și mor zvârcolindu-se. Întins pe mâlul crăpat, o vede pe Anahita îndreptându-se cu pași mari spre mijlocul lacului.

— Aici, spune daev-a și pământul din fața ei se ridică, iar pietrele și nisipurile se adună grabnic, așezându-se unele peste altele.

Ea se suie pe ele și sub picioarele sale se face cărare. Întoarce capul și steaua de pe obraz își pierde, pe neașteptate, strălucirea.

— Aici voi ridica orașul nostru!

Apele lacului se întorc vijelioase. Cerul și munții apar din nou. E se strecoară bucuroși în apă, tânjind să se cufunde în adâncurile ei, să-și aline durerile intrând în mâlul rece de la fund. Dar e ceva nou, ceva mort și apăsător în inima lacului lor sacru.

O insulă care crește amenințător în fața daev-ei ce stă în picioare pe o stâncă.

Anahita închide ochii și, mișcându-și degetele, face să se iște un vânt fierbinte, pe care îl trimite înspre o corabie fumegoasă, împingând-o spre supușii ei. Se apropie de noul țărm, apoi se așază și își ridică fața spre soarele care e mai strălucitor ca niciodată. Își trece o mână prin apă. O perlă neagră-aurie lucește din inelul ei de bronz, iar el simte o durere sfâșietoare când nestemata pătrunde în apa lacului.

Anahita a văzut, probabil, furia lor zadarnică, pentru că a vorbit din nou:

— Veți da socoteală, așa cum neamul meu a dat socoteală în fața lui Suleiman! Veți ajuta la ridicarea acestui oraș și îi veți lăsa pe cei din neamul meu să treacă netulburați pe apele lacului, iar în schimb veți primi pacea!

Lacul scânteiază de căldură și pe cerul albastru apare un fulger. Acesta lovește plaja și îl arde pe daev-ul ucis de ei cu o țâsnire de foc sacru.

— Dar nu uitați!

Flăcările se reflectă în ochii ei negri când adaugă:

— Dacă veți mai lua o altă viață de daeva, vă voi distruge!

Peștii morți umplu lacul. Cei din neamul lui sunt cuprinși de groază. El însuși simte cum mariz-ii mai tineri se zoresc să ajungă la fund, cum spiritele izvoarelor și paznicii iazurilor încearcă deznădăjduiți să scape în râurile care curg departe sub pământ, sub munți și sub câmpii, sub deserturi și mări.

Râurile se închid pe rând, lăsându-i captivi aici, cu demonul acesta daeva.

Dar el nu e un biet spirit al unui izvorăș! El este răul de sare și de aur și nu va accepta ca neamul lui să fie subjugat. Strigă apele lacului, le poruncește să lupte și să-i înghită cu totul pe cotropitori.

Brațe solzoase îl prind, tentacule îi înfășoară picioarele.

„NU!” îi strigă fără de cuvinte.

Este o poruncă, vocile bătrânilor înțelepți o rostesc la unison.

„PLEACĂ! ÎNAINTE SĂ TE VADĂ EA!”

El încearcă să se elibereze, dar în zadar. Ei îl trag la fund, folosindu-și ultimele resurse de magie pentru a deschide un ultim portal. Este împins prin el.

„CAUTĂ O CALE SĂ NE SALVEZI!” îi cer.

Zărește pentru ultima oară lacul întunecat și ochii rugători ai celor din neamul lui.

„AI EI SE VOR ÎNTOARCE DIN NOU!”

— Ali, trezește-te! Trezește-te!

Ali urlă de furie, lovind cu toate puterile în creaturile care îl țin captiv.

— Dați-mi drumul! şuieră el, cu respirația tăiată și vocea tremurătoare. DAȚI-MI DRUMUL!

— Lubayd, fă-l să tacă!

Era Aqisa, care bloca ușa cu pumnalul scos.

— Prințul meu! Alizayd!

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Ești teafăr?

Aqisa a înjurat cu voce tare, apoi și-a aruncat turbanul, lăsând să-i cadă pe umeri cozile negre. A ascuns pumnalul la spate și a deschis numai cât să-și arate fața.

— Nu vrem să fim tulburați! s-a oțărât ea, apoi a trântit ușa.

Ali încerca să scape de Lubayd, care îi pusese mâna pe gură.

Apa curgea șiroaie din pielea lui, iar lacrimile îi țâșneau din ochi.

— Ali! Frate!

Lubayd tremura, încercând să-l țină. Pe obraz avea o rană, patru linii drepte, ca și cum ar fi fost zgâriat de gheare.

— Potolește-te!

Tremurând și acum, Ali a reușit să dea din cap, iar Lubayd i-a luat mâna de la gură.

— Ard lacul! plângea el, simțind și acum suferința copleșitoare a *marid*-ului.

Lubayd părea uluit și speriat.

— Ce?

— Lacul... *Mariz*-ii... Sunt în capul meu și...

Lubayd i-a pus grabnic mâna peste gură, să-l silească să tacă.

— N-am auzit asta!

Ali s-a eliberat.

— Tu nu înțelegi...

— Nu, *tu* nu înțelegi!

Lubayd a făcut semn cu capul spre cameră.

În micul lui dormitor era vraiste. Aveai impresia că trecuse pe acolo o furtună tropicală, care lăsase în urmă draperiile ude și o baltă de apă pe podea. Aproape toate lucrurile erau îmbibate de apă și de jur-împrejurul patului se ridicau aburi cețoși.

Ali a dus mâna la gură, uluit, după care a tresărit, simțind miros de sânge.

Înspăimântat, s-a uitat din nou la Lubayd.

— Eu am...?

Lubayd a dat din cap.

— Ai... ai țipat în somn! l-a lămurit războinicul geziri. Strigai ceva într-o limbă pe care n-am mai...

— Nu, nu-i așa!

Vocea Aqisei era aspră. Cu subînțeleș.

— Ai avut un coșmar, înțelegi? l-a întrebat ea.

S-a dus la fereastră, a smuls draperiile ude și le-a aruncat pe jos.

— Lubayd, ajută-mă să curățăm!

Ali a simțit cum era lovit de un val de gheață. Aerul mirosea a sare și fruntea îi era acoperită de o sudoare rece. Coșmarul devenea mai tulbure cu fiecare clipă, dar încă mai simțea deznădejdea *marid*-ului, dorința lui arzătoare de a se întoarce la ai săi.

„Ai ei se vor întoarce din nou!”

Erau singurele cuvinte pe care și le mai amintea, iar avertizarea aceea îi răsună în minte, strângându-i inima în ghearele unei terori pe care nu o înțelegea.

— Ceva nu e bine, a șoptit el. Se va întâmpla ceva.

— Da, o să ajungi să fii aruncat în lac, dacă nu-ți ții gura.

Aqisa a aruncat draperia cu care ștersese pe jos, apoi i-a dat lui Lubayd pânza ei de turban.

— Șterge-ți sângele de pe față! l-a îndemnat ea.

S-a uitat la amândoi.

— Nimeni nu trebuie să știe asta, ați înțeles? i-a întrebat ea. Nu s-a întâmplat *nimic*. Nu suntem în Bir Nabat, iar asta nu-i un izvor despre care să putem spune că am avut noroc că l-ai găsit.

Cuvintele tinerei l-au smuls pe Ali din amețea sa, pentru că nu semănau deloc cu felul în care el și prietenii lui evitau să vorbească despre asta.

— Poftim? a șoptit prințul.

Lubayd îndesa hârtiile distruse într-un sac ud de pânză.

— Ali, frate, hai! Sub tine susura o oază afurisită când te-am găsit în deșert. Câteodată, nu ieși din bazinul de apă cu orele...

— Eu... eu n-am observat, s-a bâlbâit Ali, cu inima bătându-i tare, de frică. Niciunul dintre voi nu mi-a spus...

— Pentru că nu e ceva de discutat! a spus Aqisa pe un ton tăios. Despre acele... creaturi! Nu poți să vorbești despre ele, Ali! Cu siguranță, nu poți să strigi în gura mare că ele sunt în capul tău!

Lubayd a început să vorbească, părând să-și ceară iertare:

— Ali, eu, unul, nu răspândesc toate poveștile alea doar să te enervez pe tine. Fac asta pentru că nu vreau ca lumea să răspândească altele, înțelegi? Niște povești care s-ar putea să nu aibă un final fericit...

Ali s-a uitat uluit la ei. Nu știa ce să spună. Explicații, scuze, luate îi treceau prin minte, fără să poată alege.

Apoi s-a auzit *adhan*-ul, chemându-i pe credincioși la *maghrib*. Ali știa că în cealaltă parte a orașului, adunarea de la curte urma să ia sfârșit, iar

tatăl lui avea să anunțe, în mod oficial, începutul sărbătorii Navasatem, când soarele avea să coboare sub linia orizontului.

Aqisa și-a îndreptat spatele și a venit lângă saltea cu un săculeț elegant.

— Aici sunt hainele pe care ți le-a trimis sora ta pentru ceremonia de diseară!

I l-a aruncat în poală.

— Îmbracă-te! i-a cerut tânăra geziri. Uită tot ce am vorbit aici! Holurile astea vor fi pline cu cei din familia ta și cu toți nobilii bârfitori din oraș care sunt gata să-ți înfigă pumnalul în spate. Nu poți să tremuri ca varga și să bați câmpii despre *mariz*-i!

S-a uitat la el cu intensitate.

— A fost un coșmar, frate! Spune-o!

— A fost un coșmar, a repetat el, cu voce dogită.

Avea coșmarurile astea de luni de zile, nu? Muncise prea mult, era epuizat. Era de mirare că visul din ziua aceea fusese mai intens ca până acum? Mai sfâșietor? Că afinitatea lui cu apa avusese manifestări mai puternice?

Era un coșmar! Doar un coșmar! Asta trebuia să fie!

XXVIII

NAHRI

Festivitățile erau în toi când Nahri a ajuns la spital și tot complexul vibra de magia frenetică, aceea căreia *djinn*-ii se pricepeau ca nimeni alții să îi dea naștere. Libelule vrăjite din sticlă cu aripi de foc colorat zburau prin aer, iar fântânile erau pline cu vin de curmale. Trei muzicanți cântau la niște instrumente pe care ai fi zis că le pescuiseră din regatul apelor: tobele erau făcute din niște scoici cu neputință de mari, iar sitarul era sculptat din lemnul alb al unei corăbii scufundate, cu corzi făcute din mătase-de-mare. Un automat de bronz care avea forma unui dansator cu ochi oblici făcea suc din trestie de zahăr, iar acesta curgea din mâna lucioasă pe care mecanismul o ținea întinsă. Într-una dintre încăperi era așezată masa, iar aroma mirodeniilor plutea în aerul cald.

Mulțimea petrecăreților nu era mai puțin impresionantă. Nobili din cele mai vechi familii ale orașului și negustorii cei mai bogați stăteau de vorbă cu cei mai importanți politicieni în grădina din curtea interioară, în timp ce poeții și artiștii cei mai cunoscuți din Daevabad tăifăsuiau și se luau la întrecere, stând pe pernele lor de satin. Toți erau înveșmântați în cele mai elegante haine vrăjite: mantii parfumate din flori naturale, eșarfe luminoase făcute din fulgere și robe sclipitoare din mărgelile ca niște oglinzi.

Muntadhir și Nahri au fost de îndată înghițiți parcă de mulțimea aflată în curte. Soțul ei, desigur, se simțea în largul lui, înconjurat de nobili servili și de prieteni credincioși. La marginea cercului lor, Nahri se ridica zadarnic pe vârful degetelor, încercând să vadă *bimaristan*-ul pe deasupra capetelor petrecăreților veseli și ale servitorilor grăbiți. La un moment dat a avut impresia că a zărit-o pe Razu împărțind niște cărți de joc licăritoare în

fața unui grup de oaspeți fascinați, dar s-a hotărât s-o lase să-și vadă de treabă și a stat deoparte.

Nu tot așa a tăcut însă când a văzut-o, în cele din urmă, pe Subha, care privea nemulțumită mulțimea de sub o arcadă.

— Emirul meu, dacă vrei să mă scuzi o clipă...!

Prins de povestea gogonată a unui vizir agnivanshi, care relata o vânătoare de păsări *simurgh*, Muntadhir a încuviințat ușor din cap, așa că Nahri a plecat de lângă ei și și-a făcut loc prin mulțime până la Subha.

— Tămăduitoare Sen! a salutat-o ea cu căldură. Îmi pari la fel de fericită pe cât mă așteptam.

Subha a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că ne-am grăbit atât pentru o petrecere!

S-a uitat chiorâș la două nobile geziri care chicoteau.

— Dacă vor distruge ceva...

— Ali mi-a scris și m-a asigurat că tot echipamentul a fost pus bine, a zâmbit Nahri. Cred că vă place să lucrați împreună. Niciunul dintre voi nu are simțul umorului.

A râs când tămăduitoarea s-a uitat urât la ea.

— Dar arăți foarte bine.

A făcut semn cu mâna spre veșmintele ei, un sari mov-închis, împodobit cu diamante grenă și aurii.

— E foarte frumos!

— Știi că, atunci când vorbești cu mine, semeni cu un negustor ambulant care încearcă să-mi vândă fructe răscapte? a întrebat-o *shafit*-a.

— Ceea ce unuia i se pare răscopt altuia i se pare dulce, a spus Nahri, sec.

Subha a clătinat din cap, dar în țâfnoșenia ei a apărut și o undă de căldură.

— Și tu arăți foarte bine! a spus ea, arătând spre ținuta lui Nahri. *Daev*-ii au început să facă rochii din aur?

Nahri și-a trecut degetul mare peste mâneca plină de broderii.

— Așa se pare — și e la fel de grea pe cât pare. Abia aștept s-o schimb cu un *chador* de lucru când o să începem să muncim aici!

Chipul lui Subha s-a împlânzit.

— Nu mi-am închipuit vreodată că o să lucrez într-un astfel de loc! i-a mărturisit nahidei. Parimal și cu mine ne-am plimbat prin spițerie și prin magaziile cu materiale atât de bine dotate, doar să le admirăm...

În vocea ei a apărut o notă de tristețe.

— Mi-aș fi dorit să fie și tata aici...

— Vom face cinste moștenirii lăsate de el, a spus Nahri cu sinceritate. Sper că le vei împărtăși și ucenicilor câte ceva din învățăturile lui. Și că veni vorba de asta... Jamshid! a strigat, văzându-l că se apropia. Vino aici! Stai cu noi!

Jamshid a zâmbit, a făcut o plecăciune și și-a împreunat mâinile în semn de salut.

— Fie ca focurile să ardă cu putere pentru voi!

Nahri s-a uitat la Subha.

— Am auzit că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru șaua aceea periculoasă pe care vrea neapărat s-o folosească.

— Tu ești cea care ți-ai dorit să ne împărtășim priceperea!

Nahri a clătinat din cap, reușind să se abțină să nu-și dea ochii peste cap.

— Unde e celălalt membru al echipei noastre?

Subha s-a posomorât.

— Nu știu... Nu l-am mai văzut pe prinț de la amiază. Nu m-aș mira să fi adormit, în sfârșit, pe undeva. Am impresia că e hotărât să moară muncind.

— Și ce păcat ar fi! a murmurat Jamshid.

Subha a zâmbit deodată, văzându-l pe soțul ei intrând pe o ușă din capătul opus al curții interioare, cu fetița lor. Ochii negri ai copilei s-au făcut mari când a văzut, fermecată, petrecerea magică.

Nahri a împins-o ușor de umăr.

— Du-te la ei să-i saluți! i-a zis nahida. Vorbim mai târziu.

După ce Subha a plecat, Nahri s-a întors spre Jamshid.

— Nu-l placi deloc pe Ali, așa-i? l-a întrebat.

Nu era prima oară când îl văzuse reacționând așa când venea vorba despre prinț.

Jamshid a șovăit.

— Nu, a recunoscut. Nu îl plac. Nu m-a deranjat când era mai mic – întotdeauna a fost înflăcărat, dar era fratele lui Muntadhir, și acesta îl adora. Însă, în noaptea aceea când l-ai salvat...

A vorbit cu o voce mai scăzută.

— Nahri, m-a silit să arunc un bărbat în lac! Un bărbat care nu știu dacă era mort.

— Un bărbat care a încercat să-l ucidă, a spus Nahri. Un *shafit*. Ai habar ce ar fi făcut Ghassan dacă ar fi auzit că un *shafit* era gata să-i ucidă fiul?

Jamshid nu părea convins.

— Tot nu-mi place că e în Daevabad! Nu îmi place ce efect are asupra lui Muntadhir și mă tem că...

Și-a făcut gura pungă.

— E un bărbat foarte ambițios...

Nahri nu putea să spună că întoarcerea lui Ali nu îl tulburase foarte mult pe soțul ei, dar nu i se părea deloc justificată acea tulburare.

— Muntadhir va fi rege, Jamshid. Și e un politician mai bun decât crezi tu. Dar, dacă ești așa de preocupat de starea lui...

Vocea ei a căpătat un ton viclean.

— Poate că ar trebui să te duci să-l distrezi puțin.

Jamshid s-a uitat la ea cu înțeles:

— Încerci să te faci nevăzută! și-a dat el seama.

— Eu sunt *banu nahida*. Ziditorul mi-a dat dreptul să îmi cercetez propriul *bimaristan*.

Tânărul a oftat, dar nemulțumirea lui era prefăcută.

— Du-te, atunci! a încuviințat el, arătând cu capul spre coridorul din față. Acum, când nu se uită nimeni.

Nahri și-a lipit mâinile în semn de binecuvântare.

— Fie ca focurile să ardă cu *foarte* mare putere pentru tine!

Coridorul arătat de el era pustiu. Nahri și-a scos repede sandalele, să nu i se audă pașii, și de îndată ce a pus talpa goală pe podeaua rece de marmură, pereții deschiși la culoare s-au aprins, luminând slab, ca și cum i-ar fi condus pașii în întuneric.

A zâmbit. Cât de bine o să-i prindă asta, când o să aibă un bolnav adus în miez de noapte! Și-a trecut palmele pe zid, iar nuanța rozalie a varului s-a făcut mai intensă la atingerea ei. *Bimaristan*-ul ei – spitalul străbunilor ei – fusese refăcut! Un vis despre care cu șase luni în urmă aproape că îi era frică să îi spună cuiva se împlinise și acum sclipea în lumina lunii, iar în încăperile lui râdeau puternicii Daevabadului. Totul i se părea așa de uluitor, așa de îndrăzneț și de plin de speranță, încât o speria!

„Oprește-te!”

Vocea calmă a lui Nisreen i-a răsunat în minte. Nahri se putea bucura de o noapte de fericire. Nenumăratele ei probleme aveau să fie tot acolo a doua zi dimineață, indiferent dacă urma să își permită sau nu să-și savureze câteva ore succesul.

A mers la întâmplare, pe o scară în spirală, care era sigură că ducea spre bibliotecă. Zgomotele petrecerii începuseră să nu se mai audă; era evident că era singura fraieră care bântuia pe holurile pustii, în loc să se bucure de petrecere.

A intrat în bibliotecă – o încăpere mare și aerisită, cu locuri de lectură pentru zeci de învățăcei. Pe peretele din față fuseseră construite rafturi de cărți și Nahri s-a apropiat, curioasă să vadă ce tomuri fuseseră adunate.

Apoi s-a oprit. În cealaltă parte a bibliotecii era o mică arcadă, împodobită cu un mozaic în alb și negru, al cărui model îi amintea de casele din Cairo. Ciudat! Nu-și amintea să fi văzut acea încăpere în niciunul dintre planuri. Intrigată, s-a dus să vadă ce era acolo.

I s-a oprit respirația când a pășit pe sub arcadă. Nu doar arcada amintea de Egipt!

Totul era ca în Egipt!

O *mashrabiya*, care părea luată din inima oraşului Cairo, se ridica deasupra străzii, iar la fereastră era o băncuţă comodă, acoperită cu pernuţe roşii şi aurii, cu nişte paravane din lemn frumos sculptate, care făceau din locul acela un colţişor retras. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii în culori vii – identice cu cele pe care le văzuse în pieţele de acasă –, iar în mijlocul camerei se afla un birou splendid din lemn de tec cu incrustaţii de sidef. În fântâna arteziană de marmură de lângă perete creşteau o mulţime de trestii micuţe şi de flori de lotus-de-Nil albastre-violacee, iar apa limpede curgea peste pietrele de un cafeniu cald.

În umbra din *mashrabiya* s-a zărit o lucire argintie.

— Nahri? a întrebat o voce somnoroasă.

Ea a sărit în sus de uimire.

— Ali?

S-a înfiorat. Refăcut sau nu, *bimaristan*-ul întunecat şi pustiu era, totuşi, un loc cam straniu în care să dai peste cineva pe neaşteptate!

A desfăcut palma şi a făcut să apară prin magie câteva flăcări. Nu era de mirare că nu-l văzuse pe Ali: stătea lungit pe băncuţa de lângă fereastră, lipit de paravanul de lemn, ca şi cum s-ar fi uitat pe geam. Nahri s-a încruntat. Deşi era îmbrăcat cu *dishdasha* de ceremonie, capul îi era descoperit şi arăta... în fine, groaznic. Avea faţa cenuşie şi ochii lui erau aproape febrili.

Nahri s-a apropiat de el.

— Te simţi bine?

Ali s-a ridicat în capul oaselor. Mişcările îi erau încete şi fiecare parte a corpului său arăta că era obosit peste măsură.

— Da, a murmurat el.

S-a frecat cu palmele pe faţă.

— Iartă-mă! Nu credeam că o să vină cineva aici.

— Păi, ţi-ai ales cam prost momentul să tragi un pui de somn, i-a spus nahida cu blândeţe. Poate-ţi aduci aminte că jos e o petrecere.

Prințul a clipit, părând tot amețit.
 — Firește, firește! Festivitatea de deschidere...
 Nahri l-a privit iar cu atenție și l-a întrebat:
 — Sigur te simți bine?
 — Sigur, i-a răspuns el repede. Numai că n-am dormit prea bine în ultima vreme... Am coșmaruri...
 S-a ridicat în picioare, pășind în lumină.
 — Dar mă bucur că m-ai găsit! De fapt, chiar speram să...
 Ochii lui cenușii s-au făcut mari când s-a uitat mai bine la ea.
 — Ah! a șoptit Ali. Arăți... arăți atât de...!
 A închis gura brusc și și-a ferit privirea.
 — Iertare... vasăzică... Ei, îți place biroul tău?
 Nahri l-a privit, uimită.
 — Biroul meu? s-a mirat.
 Ali a înclinat capul.
 — Biroul tău! a încuviințat. M-am gândit că ți-ar plăcea un loc în care să te poți retrage, între doi pacienți. Cum era livada de portocali de la infirmerie. Unde te-am, ăăă, te-am tulburat eu, a adăugat, stânjenit.
 Nahri a rămas cu gura căscată.
 — *Tu* ai construit locul acesta? Pentru mine?
 — Eu aş spune că tot *bimaristan*-ul e pentru tine, dar, da...
 Ali a venit mai aproape și și-a trecut mâinile prin apa fântânii.
 — Am găsit niște meșteri *shafîț*-i din Egipt și le-am spus să-și lase imaginația să zboare.
 A întors capul spre ea, zâmbind.
 — Întotdeauna am avut impresia că îți iubești foarte mult vechile tale meleaguri.
 „Vechile mele meleaguri!”
 Nahri s-a uitat iar la *mashrabiya*; în clipa aceea, dacă strângea puțin din ochi, putea, aproape, să se creadă acasă. Putea să-și închipuie vacarmul făcut de oamenii care sporovăiau vesel pe străzile din Cairo și mirosul de mirodenii și ierburi din spițeria lui Yakub.
 S-a simțit deodată cuprinsă de un dor copleșitor.

— Mi-e așa de dor! i-a mărturisit. Mereu mă gândesc că o să-mi treacă și că o să mă simt mai acasă aici...

S-a rezemat de birou.

— Dar sunt zile în care aș face aproape orice să mă duc acasă. Măcar pentru o după-amiază! Să pălăvrăgesc cu ai mei în limba mea câteva ore și să stau pe malul Nilului... Să nu mă cunoască nimeni pe stradă și să mă tocmesc pentru niște portocale... Avem cele mai bune fructe, să știi, a adăugat ea, simțind că i se pune un nod în gât. În Daevabad nu e nimic la fel de dulce.

Ali se uita la ea cu o simpatie netăinuită și i-a zis:

— Îmi pare rău!

Nahri a clătinat din cap, rușinată că se trezise că-i dăduseră lacrimile.

— Nu contează! a spus tânăra, ștergându-se la ochi apăsător. Pe Allah, probabil mă crezi nebună, pentru că plâng după portocalele din lumea oamenilor, când sunt înconjurată de toate desfătările unei lumi magice!

— Nu te cred nebună, a asigurat-o prințul și a venit lângă ea la birou. Acolo sunt rădăcinile tale. Datorită lor ești cine ești. Nu e un lucru la care trebuie să renunți.

Nahri a apropiat flăcările din palmă de o lampă cu ulei de pe birou. Cât de simple ar fi fost toate dacă vorbele lui ar fi fost adevărate acolo, în Daevabad! Străduindu-se să-și potolească emoția, a mai privit o dată biroul. Chiar era frumos! Tapiseriile străluceau în lumina licăritoare a lămpii. Pe peretele din față era pictată o scenă pe care ar fi putut să o vadă cândva într-unul dintre templele antice din Egipt.

A impresionat-o mai mult decât ar fi crezut.

— Ți mulțumesc, i-a spus, în cele din urmă. A fost... deosebit de frumos din partea ta.

Ali a ridicat din umeri.

— Mi-a făcut plăcere.

I-a zâmbit din nou și chipul întunecat i s-a mai luminat puțin.

— Așa cum îți place ție să spui — chiar îți sunt dator.

— Întotdeauna îmi vei fi dator, i-a răspuns nahida și s-a așezat la birou. Am talentul să prelungesc la infinit datoriile celor puternici.

Zâmbetul lui a devenit mai luminos.

— Asta chiar cred.

Dar apoi surâsul lui a dispărut când a adăugat:

— Mă bucur că te văd, în sfârșit. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Sunt teafără, l-a încredințat, încercând să pară indiferentă.

Destul că fusese așa sentimentală când vorbise cu nostalgie despre Egipt!

— Și-apoi, nu eu sunt aceea care a ajuns să adoarmă într-un birou gol! Tu ce-ai mai făcut? Mama ta...

Ali i-a aruncat o privire îndurerată.

— Suntem încă în viață, i-a zis. Ceea ce e mai mult decât se poate spune despre multă lume de aici.

Acela chiar era amarul adevăr! Nahri a oftat.

— Dacă are vreo importanță părerea mea, eu, una, cred că ai făcut bine că ai intervenit. Ar fi murit și mai mulți dacă nu m-ai fi adus atunci în tabără.

— Știu. Numai că nu îmi place deloc că pentru a face ce e bine în Daevabad trebuie să plătești scump.

S-a întristat.

— Zaynab... a hotărât să nu vină aici în seara asta. Nu cred că mă va ierta vreodată pentru surghiunirea mamei!

Nahri s-a simțit cuprinsă de o simpatie sinceră.

— Vai, Ali, sunt sigură că nu e așa!

A întins mâna și i-a atins mâneca hainei, o *dishdasha* elegantă, de un argintiu pal, cu dungi de culoarea miezului de noapte și prinsă la mijloc cu o eșarfă albastru-verde.

— La urma urmei, e limpede că ea ți-a ales ținuta!

Ali a gemut.

— E așa de evident?

— Da. Singura dată când nu ești îmbrăcat cu haine simple și murdare de noroi e atunci când te

îmbracă altcineva.

El s-a îmbujorat de rușine, iar Nahri a izbucnit în râs.

— E un compliment, Ali! Arăți bine.

— Tu arăți nemaipomenit.

Părea că vorbele îi ieșiseră din gură pe negândite și, când ea l-a privit, puțin uimită de emoția din vocea lui, tânărul geziri și-a ferit privirea.

— Veșmintele tale, vreau să spun! a explicat el repede. Voalul de pe cap... E foarte... sofisticat...

— E foarte greu, s-a plâns Nahri, atingând diadema de aur care îi fixa *chador*-ul negru și lucios.

Materialul diafan fusese vrăjit să pară că ardea înăbușit, iar diamantele și rubinele de pe el sclipeau ca flăcările. Și-a scos diadema și a așezat-o lângă ea, pe birou, apoi și-a strecurat degetele pe sub *chador*, să-și frece locul dureros în care o apăsase metalul. Când a văzut că Ali se uita la ea, s-a strâmbat.

— Ah, să nu îndrăznești să mă judeci! l-a prevenit. Turbanele voastre sunt probabil ușoare ca un fulg în comparație cu chestia asta.

— Nu... nu te judec.

S-a îndepărtat cu un pas de birou și și-a dres glasul.

— Dar, dacă tot ești aici, nu vrei să-mi spui și mie ce măsuri s-au luat pentru a te feri de acea amenințare?

Lui Nahri i-au trebuit câteva clipe să priceapă ce spusese, luată prin surprindere de rapida schimbare a subiectului.

— Amenințare? Ce amenințare?

— Cea despre care am aflat de la cunoștința mea *shafit*-ă.

Când ea și-a mijit ochii, nedumerită, pe chipul lui s-a citit îngrijorarea.

— Cea despre care i-am spus tatălui meu... Sunt sigur că ți-a explicat tot!

— E prima oară când aud una ca asta!

— „Prima oară” când auzi?

Chipul lui nu mai exprima decât furia de acum.

— Regele e aici? L-ai văzut jos? a întrebat-o, mânios.

— Încă nu, dar... stai!

L-a apucat de mână când prințul s-a întors spre ușă.

— Nu vrei să încetezi odată să tot încerci să te arunci singur în temniță?

L-a tras înapoi.

— Spune-mi despre ce amenințare e vorba! l-a îndemnat.

— O femeie pe care o știu mi-a spus că niște *shafîț*-i au de gând să dea un atac în timpul Navasatemului.

Ea a așteptat să spună mai multe, dar el a tăcut.

— Și atât? l-a întrebat ea. Nimic mai mult?

— Nu e de ajuns?

Ali părea uimit.

Nahri l-a privit în ochi.

— Nu, Ali, eu primesc amenințări în fiecare zi. Toți cei din tribul meu primesc amenințări. Dar Kaveh, Muntadhir și Wajed mă tot bat la cap cu siguranța de un an de zile și mi-au spus ce planuri au. Kaveh se sperie din orice, iar Muntadhir e soțul meu. Am încredere în ei, măcar în privința asta.

Ali nu părea convins.

— Nu e nevoie decât de câțiva inși furioși. Și, după ce s-a întâmplat în tabăra de lucru, Nahri, sunt o mulțime de *shafîț*-i furioși.

— O să fiu bine păzită, l-a asigurat ea. Îți făgăduiesc!

Prințul a oftat.

— Nu vrei măcar să o iei cu tine pe Aqisa la procesiunea de mâine? Aș veni chiar eu, dar nu cred că lumii i-ar plăcea.

Nahri a cumpănit puțin, încercând să-și imagineze cum ar reacționa *daev*-ii, cei mai mulți dintre ei orășeni get-beget, la vederea belicoasei lui prietene din rurala provincie Am Gezira. Ca să nu mai pomenească despre ce ar înțelege Muntadhir din toată situația aceea!

— Ali...

— Te rog!

A dat drumul mâinii lui, apoi și le-a ridicat pe ale ei, declarându-se învinsă.

— Bine. Atât timp cât își ține pumnalul la ea și îl scoate doar la porunca mea.

S-a încruntat din nou. Cum razele lunii îi luminau fața, Nahri îi văzut că Ali tremura.

— Ali, ce se întâmplă, de fapt? Te porți chiar mai ciudat decât de obicei.

El chiar a râs, cu un hohot sec, apoi și-a trecut mâinile peste față.

— Am avut câteva zile mai grele.

Nahri a șovăit. Nu se cuvenea să mai fie prieteni niciodată. Dar disperarea care părea că iradia din el îi topise inima. În ciuda tovarășilor lui și în ciuda membrilor familiei sale care îl înconjurau, era limpede că Ali avea secrete. Iar Nahri știa prea bine cât de greu era să duci povara unui secret când erai singur-singurel.

Iar el chiar îi făcuse biroul acela minunat.

— Vrei să vorbești despre asta? l-a întrebat.

Prințul s-a uitat repede la nahidă, cu o deznădejde care nu putea fi ascunsă.

— Da! a spus cu o voce răgușită. Nu! Nu știu... Nici n-aș ști de unde să încep.

Nahri l-a tras spre băncuța acoperită cu perne, de lângă fereastră.

— Ce-ar fi să stăm puțin aici?

S-a așezat jos în fața lui, cu genunchii strânși.

— E vorba despre tatăl tău?

Ali a scos un oftat adânc.

— În parte. Mă trimite înapoi la Am Gezira.

— Te duci înapoi la Am Gezira? a repetat ea, surprinsă.

Cu siguranță, Ali nu se purtase asemenea cuiva care avea de gând să plece undeva. Părea să aibă mii de planuri pentru viitorul Daevabadului.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna...

I s-a frânt vocea, de parcă ar fi încercat să facă o glumă, dar nu izbutise.

— Tatăl meu nu vrea să mai stârnesc tulburări. Vrea să renunț la titlurile mele și să mă întorc după Navasatem în satul în care am stat vreme de cinci ani.

S-a cocârjat.

— Mi-a spus să mă căsătoresc și să-mi întemeiez o familie, a continuat. Să duc o viață liniștită și să nu mai stârnesc tulburare în Daevabad...

Cuvintele lui și neașteptata emoție pe care a simțit-o la gândul că prințul urma să plece au zguduit-o. A încercat să găsească răspunsul cel bun.

— În satul acela... Bir Nabat?

El a părut uimit.

— Nu aș fi crezut că îți amintești numele lui.

Nahri și-a dat ochii peste cap.

— Nu e nimeni din *bimaristan* care să nu te fi auzit zugrăvind poetic ruinele și canalele din Bir Nabat!

A clătinat din cap.

— Dar nu înțeleg de ce n-ai vrea să te reîntorci! a continuat Nahri. E limpede că ți-a plăcut acolo. În scrisori spuneai mereu că...

Ali a tresărit.

— Mi-ai citit scrisorile?

Nahri și-a dat seama că nu mai avea cum să-și ascundă scăparea. A pufnit, furioasă și pe ea însăși, dar și pe el.

— Am... bine, bine, le-am citit! Erau interesante, a mărturisit, apărându-se. Ai strecurat acolo informații despre plante tămăduitoare și povești despre oameni care mi s-au părut atrăgătoare.

Buzele lui au schițat un zâmbet mic și trist.

— Mi-aș dori să fiu așa de șiret pe cât mă crezi! M-aș descurca mult mai bine în Daevabad.

— Dar acum ai ocazia să pleci de aici.

L-a împins ușor în umăr când l-a văzut că se strâmba.

— Prin urmare, de ce ești așa de supărat? Ai ocazia să-ți clădești o viață. Una liniștită, într-un loc pe care îl iubești.

Ali a tăcut câteva clipe, cu privirea în podea.

— Pentru că asta e casa mea, Nahri, și eu...

A strâns tare din ochi, ca și cum ceea ce voia să spună îi provoca o durere fizică.

— Nu cred că pot pleca atât timp cât tatăl meu e încă pe tron.

Nahri putea să jure că temperatura din cameră scăzuse dintr-odată. S-a retras și s-a uitat instinctiv în jur, dar erau singuri. A clătinat grabnic din cap, pentru că groaza pe care i-o insufla Ghassan o făcea să aibă porniri instinctive.

— Ali, nu poți vorbi așa! i-a șoptit. Nu aici! Niciodată!

Ali s-a uitat la ea cu o privire rugătoare.

— Nahri, tu știi că e adevărat. A făcut lucruri cumplite. Va face în continuare lucruri cumplite. E singura cale pe care o cunoaște...

Nahri i-a acoperit gura cu palma.

— Termină! a șuierat ea, uitându-se îngrozită prin cameră.

Poate că erau singuri, dar numai Allah știa ce formă ar fi putut lua iscoadele lui Ghassan.

— Deja ne-a luat la ochi. *Pe mine* m-a luat la ochi. Ce a făcut în tabăra *shafiț*-ilor nu a fost de ajuns să te convingă să stai potolit?

El i-a dat mâna la o parte.

— Nu, i-a răspuns, înfocat. A făcut exact contrariul. Un rege bun nu ar fi permis acea vărsare de sânge. Un rege bun ar face dreptate și *daev*-ilor, și *shafiț*-ilor, pentru ca supușii lui să nu mai ajungă să și-o caute singuri!

— Știi cât de naiv sună ce spui? l-a întrebat Nahri, disperată. Lumea nu e așa de virtuoasă! Iar tu nu poți să te lupți cu el! E în stare să comită fapte pe care nu ți le poți închipui măcar! Te va distruge.

Ochii lui Ali au scăpărat.

— Și nu există ceva care să merite riscul acesta?

Toate avertismentele lui Muntadhir referitoare la fratele lui au revenit în mintea nahidei.

— Nu! a spus tânăra cu o voce atât de tăioasă, încât aproape că nu și-a recunoscut-o. Pentru că încă o sută vor plăti pentru riscul pe care ți l-ai asumat tu.

Pe fața lui nu se mai citea decât amărăciunea.

— Atunci, cum să luptăm, Nahri? Fiindcă știu prea bine că tu vrei binele Daevabadului. Te-am auzit în templu, te-am văzut cum l-ai înfruntat pe tatăl meu...

A făcut semn cu mâna spre cameră.

— *Bimaristan*-ul acesta nu a fost construit pentru a putea să mergem înainte?

— Spitalul trebuia să fie doar *un pas*, l-a contrazis nahida. Trebuia să fie temelia pe care să se clădească pacea între *daev*-i și *shafit*-i, pentru ziua în care tatăl tău nu va mai sta cu cizma pe grumazul nostru. N-am ajuns încă acolo, Ali! Încă n-am ajuns.

— Și câți vor mai muri în timp ce noi vom aștepta ziua aceea?

Privirile lor s-au încrucișat. În ochii lui cenușii și calzi nu era decât convingere. Nimic prefăcut, nimic înșelător. Acest lucru a îngrozit-o. Deoarece, oricare ar fi fost povestea relației lor, Nahri nu credea că ar fi putut avea tăria să vadă cum urma să fie executat în arenă acel suflet bun, care îi construise biroul ca un omagiu discret, închinat meleagurilor ei natale, pe care și acum le iubea.

Nahri s-a așezat din nou.

— Ali, ai spus că îmi datorezi viața, a început ea, încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Vreau să-mi plătești datoria! Întoarce-te la Am Gezira!

Prințul a scos un suspin exasperat și a întors capul.

— Nahri...!

Tânăra l-a prins de bărbie și l-a silit să o privească. El a tresărit în mod vădit când l-a atins și a făcut ochii mari.

— Acceptă oferta tatălui tău! i-a cerut, cu fermitate. Poți să-i ajuți pe cei din Am Gezira și fără să fii ucis. Căsătorește-te cu o femeie căreia să-i placă să te audă sporovăind despre canale și fă o droaie de copii, pe care sunt convinsă că o să-i educi cu prea multă strictețe.

I-a prins obrazii în palme și i-a mângâiat barba cu degetul mare. Nu i-au scăpat bățile vijelioase ale

inimii lui.

Și nici tristețea care o cotopea pe-a sa!

Ali părea că amuțise și îi cerceta cu neliniște chipul. Trebuia să facă asta! S-a ridicat, și-a luat mâinile de pe obrajii lui și s-a îndepărtat, simțind brusc că lacrimile îi înțepau ochii.

— Du-te și fură puțină fericire pentru tine, prietene! i-a spus încet. Crede-mă când îți spun că nu întotdeauna ai o a doua șansă!

XXIX

ALI

— Aşadar, tot nu mi-ai mărturisit pe unde ai hălăduit azi-noapte, a spus Lubayd, în timp ce se îndreptau spre arenă. Aqisa şi cu mine te-am căutat în timpul petrecerii.

— Nu m-am dus, a răspuns Ali. Nu m-am simţit în stare.

Lubayd s-a oprit din mers.

— Alt coşmar?

— Nu, a spus Ali repede, detestând groaza pe care o vedea pe chipul prietenului său. N-am avut coşmaruri. Dar eram epuizat şi n-am fost sigur că n-am să spun ceva care să-l înfurie pe tatăl meu. Sau pe fratele meu.

Avea o faţă acră când au pornit din nou.

— Sau pe oricine altcineva.

— Ei, atunci mă bucur că ai dormit şi că te-ai ferit de arestare. Deşi ai pierdut o petrecere pe cinste.

S-a întins şi şi-a trosnit gâtul.

— Cu Aqisa ne întâlnim la arenă?

— Mai târziu. Am rugat-o s-o păzească pe *banu nahida* în timpul procesiunii de dimineaţă.

— Parada care vrea să reconstituie intrarea lui Anahid în Daevabad, nu? a pufnit războinicul geziri cu dispreţ. În cazul ăsta, tu şi micuţa ta vindecătoare ar trebui, la un moment dat, să vă... luptaţi pe viaţă şi pe moarte, să arătaţi şi cealaltă jumătate din istoria noastră.

Ali a tresărit la gluma lui.

„Întoarce-te la Am Gezira, Ali! Du-te şi fură puţină fericire pentru tine, prietene!”

Cuvintele lui Nahri răsunau în mintea lui de aseară, ca şi amintirea mâinilor ei pe obrajii lui. Lucruri care – trebuia să-i recunoască meritul nahidei! – îl scosese cu multă eficienţă din gândurile lui fierbinţi de răzvrătire.

A închis ochii. Fie ca Allah să-l ierte, dar fusese aşa de frumoasă seara trecută! După ce n-o mai

văzuse câteva săptămâni, Ali rămăsese mut de uimire când o zărise în întunericul acelei încăperi liniștite, gătită precum străbunii ei. Păruse o legendă care prinsese viață și, pentru prima oară, fusese tulburat în prezența tinerei, cu adevărat tulburat, și se chinuise să nu se holbeze la ea când îi zâmbise cu zâmbetul acela ironic și când își strecurase degetele pe sub *chador*. Și când îi atinsese fața...

„Soția lui Muntadhir... Este soția lui Muntadhir!”

Ca și cum gândurile lui aveau puterea de a invoca, Ali a auzit din față un râs a cărui dezinvoltură s-a înfipt în inima lui ca un cuțit.

— ...Nu glumesc! spunea Muntadhir. Cred că fața asta care pare că spune „abia m-a aruncat Suleiman în lume” are farmec. Până și cârpele de pe tine put!

Muntadhir a râs iar.

— Pare foarte autentic.

— Hai, termină odată! l-a auzit pe Jamshid oțărându-se. Mai am multe cârpe de felul acesta și servitorul tău mi-e dator. O să-l pun să-mi facă un turban ca al tău.

Ali s-a uitat după colț. Muntadhir și Jamshid erau în capătul coridorului, sub o arcadă luminată de soare. S-a încruntat și și-a acoperit ochii, apărându-se de lumina neașteptată. O clipită, ar fi putut să jure că îl văzuse pe fratele lui ținându-l de guler pe Jamshid, cu fața aplecată spre gâtul acestuia, ca și cum l-ar fi mirosit în glumă, dar apoi Ali a clipit, cu ochii în soare, și i-a văzut pe cei doi bărbați la distanță unul de altul. Niciunul din ei nu părea prea încântat să-l vadă.

— Alizayd!

Privirea plină de dispreț a fratelui său i-a măsurat de sus în jos *dishdasha* mototolită.

— Ai avut o noapte grea?

Muntadhir părea întotdeauna să descopere un nou mod prin care să-l facă pe Ali să se simtă mic și lipsit de importanță. Fratele lui arăta impecabil ca întotdeauna în roba lui de culoarea abanosului și cu turbanul regal strălucitor. Părea chiar mai elegant

decât cu o seară în urmă, când purtase o vestă cu modele geometrice și o tunică strălucitoare de culoarea safirului. Ali îl zărise la petrecere, căci, după plecarea lui Nahri, se uitase la el din balconul de la etaj, văzându-l cum râdea și se umfla în pene de parcă el însuși ar fi construit *bimaristan*-ul.

— Ca întotdeauna! i-a răspuns Ali, acru.

Ochii lui Jamshid au scăpărat la auzul tonului prințului. *Daev*-ul era, într-adevăr, îmbrăcat în zdrențe, tunică neagră era ruptă și pătată de cenușă, iar șalvarii erau murdari de praf de cărămidă — simboluri care aveau legătură cu templul pe care Suleiman le poruncise strămoșilor lui să-l construiască pentru oameni.

Muntadhir și-a dres glasul.

— Jamshid, de ce nu te duci la paradă? Ne vedem mai târziu.

L-a strâns ușor de umăr.

— Tot vreau să văd șaua aceea.

Jamshid a dat din cap.

— Pe mai târziu, dragul meu emir!

A plecat, iar Muntadhir s-a îndreptat spre intrarea către tribuna regală din arenă, fără să-l mai ia în seamă pe Ali.

Lubayd a chicotit și a zis, în zefleMEA:

— Presupun că nici emirilor nu le place să fie întrerupți în mijlocul... faptei, ca tuturor celorlalți!

Ali era uimit de veselia din vocea prietenului său.

— Ce vrei să spui?

— Păi, știi tu...

Lubayd s-a oprit și l-a cercetat pe Ali.

— Ah... nu știi!

Pe obraji i-au apărut pete rozalii.

— Las-o baltă! l-a îndemnat războinicul geziri și s-a întors să plece după Muntadhir.

— Ce nu știi? l-a întrebat Ali, dar Lubayd nu l-a băgat în seamă, brusc interesat de spectacolul de jos.

Și, sincer vorbind, chiar era un spectacol impresionant: șase arcași *daev*-i se luau la întrecere, încercând să distreze publicul numeros, în așteptarea procesiunii.

Lubayd a fluierat.

— Uau! a exclamat, admirativ, cu ochii la un arcaș *daeva* călare pe un armăsar argintiu care alerga pe nisip, încercând să tragă cu o săgeată de foc într-o tărtăcuță uscată, așezată în vârful unui par înalt.

Tărtăcuță era plină cu bețișoare și unsă cu smoală, așa că a luat foc și mulțimea a izbucnit în urale.

— Chiar sunt niște demoni cu arcurile alea!

Ali s-a înfuriat.

— Cunosc foarte bine asta.

— Alizayd!

Vocea lui Ghassan a răsunat în pavilion chiar în clipa în care Ali se pregătea să se așeze lângă câțiva ofițeri din Garda Regală. Tatăl lui era în față, desigur, rezemat de o pernă lungă de mătase și cu un pocal de vin rubiniu în mână.

— Vino aici! i-a poruncit regele.

Lubayd l-a apucat de mână înainte să apuce să facă vreo mișcare.

— Ai grijă! l-a prevenit războinicul pe prinț. În dimineața asta pari mai morocănos decât de obicei.

Ali nu i-a răspuns. Era adevărat că nu avea încredere în el însuși să schimbe câteva vorbe cu tatăl său, dar nu avea de ales, trebuia să se ducă în față. Muntadhir deja se așezase și îi zâmbea cu zâmbetul lui seducător unei servitoare care trecea pe acolo. Aceasta s-a oprit, a roșit, i-a zâmbit și i-a turnat vin în cupă.

„Când te uiți la el, totul pare așa de simplu!”

Nu că Ali și-ar fi dorit să meargă de colo-colo făcându-le pe femeile frumoase să-i toarne vin — toate acestea erau interzise. Dar știa că Muntadhir n-ar fi ajuns o biată căzătură care se bâlbâia în fața lui Nahri, așa cum fusese el însuși cu o noapte în urmă. Și, uitându-se la fratele lui, nu a putut să nu recunoască gheara geloziei care îi strângea pieptul. Muntadhir se aplecase în față și îi spunea ceva la ureche servitoarei, iar aceasta râdea și îl împingea în glumă în umăr.

„Ai o soție! O soție frumoasă și deșteaptă!”

Deși Ali presupunea că, atunci când ți se oferise dintotdeauna totul pe o tîpsie de argint, o soție frumoasă și deșteaptă putea să nu fie o binecuvîntare chiar atât de mare.

— Totul e în regulă cu parada? l-a întrebat Ghassan pe Muntadhir, fură să-l ia în seamă pe Ali, care se așezase țeapăn pe un covoraș simplu de rugăciune, împingând spre cei doi pernuțele moi.

Muntadhir a dat din cap și a luat o gură de vin, în timp ce servitoarea se îndepărta.

— Preoții și Nahri au condus ceremoniile de lângă lac. Kaveh urma să se asigure că vor urca toți în carele lor, iar Jamshid a plecat acum să-i aducă aici cu un grup de arcași.

A zâmbit ușor.

— Azi călărește.

— Și siguranța procesiunii? a stăruit Ghassan. Ai vorbit cu Wajed?

— Am vorbit. Mi-a dat asigurări că are soldați aliniați pe drumul pe care va trece procesiunea și că nu se va putea apropia niciun *shafit*.

Ali a făcut eforturi să nu-și dea ochii peste cap. Normal, interzicerea prezenței *shafit*-ilor la festivități era genul de „măsură de securitate” care se obișnuia la palat. Deși ar fi trebuit să se bucure că fratele lui era acela care se îngrijea de Navasatem, nu tatăl lui. Ghassan ar fi preferat, probabil, să ucidă pe loc orice *shafit* care ar fi fost zărit la cinci străzi distanță de procesiune.

Fiind perfect conștient că avea exact starea de spirit în legătură cu care îl prevenise Lubayd, Ali a încercat să-și îndrepte atenția spre arenă. Arcașii *daev*-i erau îmbrăcați cu veșminte așa cum purtaseră strămoșii lor și goneau în arenă ca și cum ar fi fost una cu caii. Cu toții aveau șalvari strâmți, cu dungi viu colorate, haine strălucitoare de culoarea șofranului și coifuri de argint cu coarne. Se ridicau în picioare pe șeile lor colorate, galopând în cercuri, în formațiuni complicate, iar podoabele din coama cailor lor străluceau când își scoteau săgețile elegante de argint din tolbe.

Lui Ali i s-a pus un nod în stomac de neliniște. Deși nu erau *afshin-i* – toată familia lui Darayavahoush pierise în război – bărbații de jos le moșteniseră priceperea. Unul dintre ei a aruncat la țintă o săgeată cu o lamă de coasă în capăt, iar Ali s-a chircit fără să vrea. Nu știa cu ce fel de săgeți îl rănise Darayavahoush la gât, dar putea să bage mâna în foc că fusese una ca aceea.

— Nu-i pe gustul tău, „Zaydi”?

Muntadhir s-a uitat fix la el când i-a pus întrebarea.

Tonul zeflemitor cu care fratele lui îi rostise numele de alint l-a lovit adânc, după care zgomotul făcut de o altă săgeată înfiptă în țintă a făcut să i se strângă stomacul.

— Nu chiar, i-a răspuns printre dinții încleștați.

— Și totuși, după cum se spune, ai fi cel mai bun luptător din Daevabad.

Tonul emirului era nonșalant, dar în vorbele lui se simțea răutatea.

— Mărețul Ucigaș al *Afshin*-ului!

— Nu m-am antrenat prea mult cu arcul... Doar știi asta...

Ali învățase să-l folosească, desigur, dar urma să devină *qaid*, iar pregătirea de arcaș cerea timp, un timp pe care Wajed preferase ca Ali să-l petreacă cu *zulfikar*-ul și cu învățarea strategiei. *Daev*-ii din fața lui fuseseră probabil urcați în șa de la cinci anișori și tot atunci li se puseseră în mâini arcuri de jucărie.

Un servitor a venit cu cafea, iar Ali a luat cu bucurie o ceașcă.

— Se pare c-ai mare nevoie de ea, a comentat Ghassan. M-am mirat că nu te-am văzut aseară la ceremonia de deschidere a *bimaristan*-ului.

Ali și-a dres glasul.

— Nu m-am simțit prea bine, a mărturisit.

— Păcat! a spus Ghassan. Trebuie să recunosc: am fost nespus de mulțumit, e un loc impresionant. În ciuda purtării voastre din ultima vreme, tu și *banu nahida* ați făcut treabă bună!

Ali s-a străduit să-și țină în frâu ura tot mai puternică, știind că ar fi fost mai înțelept să profite de aparenta bună dispoziție a tatălui său.

— Mă bucur s-aud asta!

A mai luat o gură de cafea, savurându-i aroma amară, cu parfum de nucșoară.

— În legătură cu asta, voiam să te întreb dacă te-ai uitat pe propunerea mea.

— Va trebui să-mi explici mai clar, a răspuns Ghassan. Cred că am cincizeci de propuneri pe birou în clipa asta.

— Propunerea de a se acorda recunoaștere oficială breslelor de *shafit*-i din tabăra de muncă. Aș vrea să poată beneficia de contracte cu guvernul...

— Pe Allah, tu te oprești vreodată? l-a întrerupt Muntadhir cu duritate. Nu putem să avem și noi o zi în care să nu mai te mai auzim bătând câmpii cu economia și cu *shafit*-ii?

Ghassan a ridicat mâna, înainte ca Ali să apuce să îngame ceva.

— Lasă-l în pace! a poruncit. O fi cum o fi, dar nu e rău să se mai gândească și la economie cineva!

Și-a dres glasul și privirea i-a devenit ușor pierdută în zare.

— Am primit o ofertă pentru mâna lui Zaynab.

Ali s-a încordat pe dată; nu-i plăcea deloc tonul indiferent cu care tatăl lui le dădea vestea.

— De la cine? a întrebat prințul, fără să-i pese că vocea îi era cam tăioasă.

— De la Nasir Ishak.

Ali a clipit.

— Cine?

— Nasir Ishak.

Muntadhir a pălit după ce a repetat numele și a adăugat:

— Un negustor de mirodenii din Malacca.

— E mai mult decât un negustor de mirodenii, l-a corectat Ghassan. Este regele *djinn*-ilor din insulele acelea din toate punctele de vedere, doar titlul îi lipsește. Daevabadul n-a avut niciodată un control prea bun acolo.

„Malacca!”

Ali s-a uitat pe rând la tatăl și la fratele lui. Nu era cu puțință să vorbească serios!

— Controlul Daevabadului nu a fost eficace pentru că insulele acelea sunt *dincolo de ocean!* a exclamat prințul. Zaynab va fi nespus de norocoasă dacă va putea veni aici în vizită o dată la o sută de ani!

Niciunul nu i-a răspuns. Muntadhir părea că se lupta să-și păstreze firea.

— Mi-ai spus că ai hotărât să-i respingi oferta, avă, a murmurat emirul.

— Asta a fost înainte de... ultimele evenimente.

Ghassan și-a făcut gura punga, într-o grimasă menită să-i dezvăluie dezgustul, înainte de a continua:

— Trebuie să căutăm în altă parte decât în Ta Ntry aliați și resurse. Nu ne putem permite să refuzăm ce ne oferă Nasir.

— Zaynab n-are niciun cuvânt de spus în asta?

Ali și-a dat seama de tonul aspru al vocii lui, dar deja era prea mult pentru el! Oare și acesta fusese unul dintre motivele pentru care mama lui fusese surghiunită? Să nu se poată împotrivi hotărârii ca fiica ei să fie trimisă peste mări și țări, numai și numai pentru a umple cuferele vistieriei?

— Am vorbit cu Zaynab despre posibilitatea aceasta, i-a răspuns Ghassan, tăios. N-aș sili-o niciodată! N-ar fi niciodată nevoie s-o fac! Ea își ia mult mai în serios loialitatea și datoria față de familie, Alizayd! Și-ți spun cu sinceritate că prostia ta cu tabăra de *shafit*-i și mama ta, care a luat înapoi la Ta Ntry jumătate din delegația ayaanle, sunt lucrurile care mi-au forțat mâna.

S-a întors spre Muntadhir și i-a poruncit:

— Nasir vine săptămâna viitoare în vacanță, așa că aș vrea să-ți petreci timpul cu el și să vezi ce fel de *djinn* e, înainte să iau o hotărâre.

Fratele lui își fixase privirea asupra propriilor mâini, cu inima chinuită de emoții contradictorii. Ali se uita la el, implorându-l în gând: „Spune ceva!

Orice! Dă măcar un semn că poți să-l înfrunți, că nu vei fi ca el!”

Muntadhir și-a dres doar glasul și a murmurat:

— O să vorbesc cu el.

— Lașule!

Chiar din clipa în care cuvântul îi ieșise de pe buze, Ali și-a dat seama că nu era cinstit. Dar nu îi păsa.

Muntadhir s-a uitat la el, uluit.

— Ce ai spus?

— Am spus că ești un...

Jos, o altă săgeată și-a atins ținta, făcând un zgomot puternic atunci când a trecut prin coaja tărtăcuței. Ali a tresărit instinctiv și și-a pierdut șirul gândurilor.

Ghassan s-a aplecat spre el, privindu-l cu un dispreț fățiș.

— Ți-ai pierdut de tot simțul onoarei? a șuierat regele. Ar trebui să pun să fii biciuit pentru o asemenea lipsă de respect.

— Nu! a spus Muntadhir, cu asprime. Mă descurc eu cu asta! Trebuia s-o fi făcut-o mai demult!

Apoi, fără să mai rostească nicio altă vorbă, fratele lui s-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre pavilionul plin. I-a oferit mulțimii unul dintre zâmbetele lui fermecătoare; iar schimbarea de expresie a fost fulgerătoare.

— Prieteni! a strigat emirul.

Bărbații din familia Al Qahtani discutau încetișor în geziriyya, dar Muntadhir a ridicat vocea și a început să vorbească în djinnistani.

— Mărețul Ucigaș al *Afshin*-ului arde de nerăbdare să își arate iscusința, iar eu, unul, cred că meritați un astfel de spectacol!

Murmure uimite s-au auzit din mulțime și Ali și-a dat deodată seama cât de mulți se uitau la ei: nobilii erau întotdeauna dornici să fie martori la vreo scenă petrecută în familia regală a Daevabadului. Iar Muntadhir știa cum să le atragă atenția.

— Așa că aș dori să-i adresez o provocare fratelui meu mai mic...

A făcut semn spre arcașii de jos:

— Bate-mă pe mine!

Ali s-a uitat la el uimit, fără să înțeleagă.

— Vrei să te înfrunți cu mine? În arenă?

— Da.

Muntadhir a pus cupa jos cu un gest teatral, iar ochii îi jucau în cap de parcă totul era doar o glumă.

— Hai, Ucigaș al *Afshin*-ului! l-a îndemnat el, când a văzut că Ali nu făcea nicio mișcare. Sigur nu ți-e teamă?

Fără să aștepte vreun răspuns, Muntadhir a izbucnit în râs și s-a îndreptat spre scări. Toți ochii celor din pavilion s-au îndreptat spre Ali, în așteptare. Poate Muntadhir făcuse o glumă, dar îi adresase o provocare, iar Ali s-ar fi făcut de râs dacă ar fi refuzat-o – mai ales fiindcă era o provocare care părea nevinovată.

Ali s-a ridicat încet în picioare.

Ghassan s-a uitat la el, parcă avertizându-l, dar prințul știa prea bine că tatăl său nu avea să intervină: bărbații geziri nu se dădeau în lături de la astfel de întreceri publice și în niciun caz vreun vlăstar din vița celor care puteau ajunge pe tron nu avea cum s-o facă.

— Adu-ți aminte cine ești! a spus regele, simplu.

„Să-mi aduc aminte... ce?” s-a întrebat Ali. „Că menirea mea a fost să fiu mai prejos decât el? Sau că menirea mea era să fiu arma lui – una care putea înfrânge pe oricine?”

Lubayd a ajuns într-o clipită lângă el.

— De ce arăți ca și cum tocmai ai fi înghițit o lăcustă? l-a muștrat prietenul lui în șoaptă. Poți să tragi cu arcul mai bine decât un prost îmbrăcat în aur, nu-i așa?

Ali a înghițit în sec, nedorind să-și arate slăbiciunea.

— Eu am fost... lovit de o săgeată, Lubayd! l-a lămurit. *A-a-afshin*-ul m-a lovit, s-a bâlbâit, pentru că amintirile acelea erau ca o lovitură de pumn. A fost rău! De atunci nici n-am mai pus mâna pe arc!

Lubayd s-a albit, dar nu a mai avut timp să răspundă. Muntadhir ajunsese deja la călăreții *daev-i*. Aceștia i-au zâmbit când i-a salutat în divasti, limba pe care Ali n-o știa, apoi a făcut semn spre print, râzând. Numai unul Allah avea habar ce le spunea Muntadhir despre el! Probabil erau prietenii lui, bogații de viță nobilă cu care îi plăcea să bea și să mănânce în saloanele curtezanelor și ale poezilor. O lume care nu se uita cu bunăvoință la un bărbat ca Ali.

Și, cu toate că știa că el însuși fusese acela care îl provocase pe fratele lui, Ali a simțit o durere pe care rareori o recunoștea, un ghem de dușmănie și de gelozie, pe care încercase din răputeri să nu le lase să iasă la suprafață. Momentele acelea când se silea să-i zâmbească lui Muntadhir, când era mai mic și când tovarășii acestuia făceau glume pe seama lui, întrebându-l pe câți îi ucisese în Citadelă și dacă era adevărat că nu pusese niciodată mâna pe o femeie... Nenumăratele petreceri de familie care se încheiau cu Muntadhir dormind pe un pat de mătase din palat și cu Ali, pe podeaua din baraca lui...

„Încetează!” și-a poruncit. „Tocmai datorită acelor barăci, arena de aici e casa ta!”

Muntadhir și prietenii lui nu-i puteau lua niciodată asta. Poate că nu era specialitatea lui trasul cu arcul, dar, cu siguranță, îl putea învinge pe răsfățatul și molaticul lui frate.

Unul dintre călăreți s-a dat jos din șa, iar Muntadhir, fără să piardă o clipă, i-a luat locul. Fratele lui călărea mai bine ca el, Ali știa asta! El însuși se descurca binișor, dar niciodată nu avusese dragostea lui Muntadhir pentru acest sport. Fratele lui avea propriul grajd și, probabil, petrecuse nenumărate ore făcând întreceri în afara zidurilor palatului, râzând și încercând tot felul de manevre cu Jamshid – care era un călăreț și mai priceput – în timp ce Ali trudea în Citadelă.

Calul lui Muntadhir a pornit la galop.

— De ce ești așa de posomorât, Zaydi?

Fratele lui a râs și și-a desfăcut brațele.

— Țasta-i domeniul tău, nu? Când erai mic, îți plăcea să vorbești despre întreceri între luptători. Cum îți vei bate tu pe toți și îți vei câștiga funcția de *qaid*! Eu aș fi crezut că acum cel mai grozav luptător din Daevabad ar trebui să fie mai zâmbitor.

Muntadhir a venit mai aproape și zâmbetul de pe buzele lui s-a șters.

— Sau poate te-ai băgat atât de tare în lumea mea – te-ai strecurat pe lângă soția *mea*, m-ai pus într-o situație proastă în fața lui *ava* –, încât ai uitat care ți-e locul.

A spus ultimele cuvinte încet, în *geziriyya*.

— Poate trebuie să-ți aducă aminte cineva!

N-ar fi trebuit să spună asta! Ali s-a uitat la el cu dușmănie, în timp ce toți ceilalți călăreți au început să glumească în divasti, făcând un cerc în jurul lui cu caii care împrășcau nisipul cu copitele.

— Mi-am petrecut toată copilăria pregătindu-mă să te servesc! a ripostat el. Aș zice că-mi cunosc foarte bine locul, doar nu mi s-a permis niciodată să am altul! Un lucru pe care și Zaynab bănuiesc că o să-l afle în curând!

Putea să jure că o clipă a văzut în ochii fratelui său un licăr de nesiguranță, dar apoi Muntadhir a ridicat din umeri cu un aer nepăsător.

— Atunci, să începem!

Și-a strunit calul și a ridicat vocea, să poată fi auzit de mulțime.

— Tocmai le spuneam tovarășilor mei de aici că eu cred că a venit timpul ca și niște muște de nisip să-și încerce mâna cu această probă.

Fratele lui a făcut cu ochiul, aruncându-le un zâmbet fermecător miilor de *djinn*-i așezați în tribunele arenei. Era din nou emirul cel seducător, iar Ali a auzit cum mai multe femei au suspinat, cucerite.

— Încercați să vă stăpâniți râsul, prieteni, vă implor!

Un *daeva* s-a apropiat călare cu un obiect lung, înfășurat într-o pânză.

— Poftim, emirul meu!

— Minunat! a răspuns Muntadhir.

S-a adresat din nou mulțimii.

— Am auzit că *daev*-ii au o armă pe care fratele meu m-am gândit că ar vrea s-o vadă. Doar scumpul nostru Zaydi iubește mult istoria!

A luat obiectul, a scos pânza care îl acoperea și i l-a întins lui Ali.

Ali a simțit că i se pune un nod în gât. Era săgeata de pe altarul *afshin*-uhui! Copia fidelă a săgeții cu care îl lovise Darayavahoush!

— Îți place, *akhi*? L-a întrebat Muntadhir, cu o cruzime care i se deslușea bine în voce. Durează puțin până te obișnuiești cu ea, dar...

A ridicat săgeata brusc și a întins coarda arcului, îndreptându-l spre el.

Ali a tresărit, iar mișcarea l-a aruncat înapoi în acea noapte. Arcul de argint care lucea în lumina flăcărilor care cuprinseseră corabia... ochii verzi și reci ai lui Darayavahoush ațintiți asupra lui... durerea sfâșietoare... sângele din gură, care îi înecase țipătul când încercase să-l apuce pe Muntadhir de mână...

Acum s-a uitat la emir și nu a văzut decât un străin în locul fratelui său.

— Îmi puteți da un cal? a întrebat el rece.

Daev-ii i-au adus grabnic un cal, iar Ali s-a aburcat în șa. Animalul juca nervos sub el și Ali și-a încordat picioarele când bidiviul s-a cabrat. Probabil că-i dăduseră cel mai năvălaș armăsar pe care îl aveau!

— Cred că, probabil, nu îi plac crocodilii, a spus în zeflema unul dintre *daev*-i.

Altădată, Muntadhir l-ar fi repezit cu asprime pentru astfel de cuvinte, Ali știa asta. Acum fratele lui a râs împreună cu ceilalți.

— Ei, haideți, să-i dăm răgaz măcar o clipă lui Zaydi să se obișnuiască din nou cu caii! E puțin mai altfel decât cu antilopele oryx din satul lui!

A scos o săgeată.

— Vreau neapărat să încerc arcul acesta! a continuat.

Fratele lui a pornit ca săgeata, ridicând nisipul în urma lui. Când s-a apropiat de țintă, a ridicat arcul și s-a aplecat ușor într-o parte, să arunce săgeata în sus.

Aceasta a lovit exact în mijlocul țintei, iar tărtăcuța fermecată s-a sfărâmat într-o ploaie de scânteii albastre.

Ali a rămas cu gura căscată. Acea nu fusese o lovitură dată la nimereală! Cei din public au început să aplaude frenetic, cu încântare și uimire. Pe Allah, unde, oare, învățase Muntadhir să facă una ca asta?

Răspunsul i-a venit la fel de repede: „Jamshid!”

Ali a înjurat în șoaptă. Normal că Muntadhir știa să tragă, doar cel mai bun prieten al lui fusese odinioară printre cei mai iscusiți arcași din Daevabad – se pregătise chiar cu *afshin*-ul!

Probabil că Muntadhir a văzut uimirea zugerăvită pe chipul lui Ali, pentru că pe propriul chip a apărut o expresie triumfătoare.

— Am impresia că, până la urmă, nu le știi chiar pe toate! a exclamat.

I-a aruncat lui Ali arcul și i-a cerut:

— E rândul tău, frățioare!

Ali a prins arcul și sandalele i-au alunecat în scări. Dar, când calul a început să pășească nervos, și-a dat seama că nu doar sandalele îi alunecau, ci și șaua. Nu fusese strânsă destul!

Și-a mușcat buzele. Dacă ar fi descălecat să verifice, lumea ar fi crezut fie că era paranoic, fie că nu avea încredere în *daev*-ii care îi înșeuaseră calul!

„Termină mai repede cu asta!”

Ali și-a îmboldit puțin calul cu călcâiele. La început, a părut să aibă efect, iar bidiviul a pornit la pas. Dar apoi a luat-o la goană, galopând nebunește spre țintă.

„Poți s-o faci!” și-a spus, deși era cuprins de deznădejde.

Putea să călărească și să mânuiască în același timp spada; cu arcul era doar puțin mai complicat.

Și-a strâns din nou picioarele. Mâinile i-au fost ferme când a scos o săgeată și a ridicat arcul. Dar nu

fusesse pregătit să își potrivească mișcările cu acelea ale calului, iar săgeata a zburat rușinos de departe de țintă.

Obrajii lui Ali au început să ardă când i-a auzit pe *daev*-i râzând în hohote. Atmosfera era acum fâțiș dușmănoasă: *daev*-ii erau încântați de spectacolul oferit – musca de nisip care îl ucisese pe prea-iubitul lor *afshin* era umilită chiar de ai lui, cu o armă pe care ei o venerau.

Muntadhir i-a luat arcul din mână.

— A fost o încercare bună, Zaydi! i-a spus, zeflemitor.

Ochii îi străluceau.

— Vrei să încercăm și cu spatele?

— Cum dorești tu, emirul meu! a șuierat Ali.

Muntadhir a pornit din nou și până și Ali trebuia să recunoască: fratele lui arăta impresionant, cu mantia neagră fluturându-i ca niște aripi de fum și cu turbanul lui regal în culori vii, care sclipeau în lumina soarelui. A făcut mișcarea cu aceeași ușurință, s-a ridicat în șa de parcă ar fi fost chiar afurisitul acela de *afshin*, după care s-a întors și a lovit din nou ținta. Amfiteatrul a răsunat iar de aplauze, dar și de uiuiu-urile unui grup de geziri care erau mai aproape de arenă.

Ali s-a uitat la balconul cu paravan de deasupra platformei regale. Oare Zaynab era și ea acolo? I s-a strâns inima. Putea doar să-și închipuie ce simțea sora lui văzând toate acelea, după ce se străduise atât timp să facă pace între frați.

Muntadhir i-a aruncat arcul cu mai multă forță decât era cazul.

— Succes!

— Du-te-n moaș-ta pe gheață!

Cuvintele grosolane au țâșnit de pe buzele lui Ali într-o izbucnire de mânie și l-a văzut pe Muntadhir cum tresărea.

Dar apoi a zâmbit iar, să-i facă în ciudă.

— Vai, dar nu îți place să fii făcut de râs, Zaydi? E ciudat, fiindcă nu mi s-a părut că te-a deranjat să-mi faci *mie* asta!

Ali nu a mușcat momeala, ci a pornit fără să mai spună ceva. Nu putea să călărească la fel de bine ca Muntadhir. Știa asta. Dar putea să se întoarcă și să tragă o afurisită de săgeată. A tras arcul și s-a răsucit cu fața spre țintă.

A făcut asta așa de repede... încât șaua s-a desprins de pe cal.

Ali a alunecat odată cu ea, a scăpat arcul din mână și și-a scos picioarele din scării. Bidiviul înspăimântător a făcut ceea ce își închipuia că și-au dorit *daev*-ii să facă: a rupt-o la fugă, în timp ce șaua aluneca tot mai mult. A văzut ca prin ceață copitele și pământul mult prea aproape de capul lui. Câțiva au început să țipe.

Și pe urmă s-a terminat. Ali a aterizat pe spate și s-a rostogolit, abia reușind să se ferească de copitele calului care gonea. A icnit și a simțit că-i ieșea tot aerul din plămâni.

Muntadhir a sărit cu ușurință de pe cal și a luat arcul scăpat din mână de Ali.

— Te simți bine? a rostit trăgănat.

Ali s-a ridicat în picioare, stăpânindu-și un geamăt de durere. Simțea gust de sânge, pentru că își mușcase limba.

L-a scuipat pe pământ.

— N-am nimic.

A luat arcul din mâinile fratelui său și a ridicat săgeata din praf, unde căzuse. A pornit pe jos spre țintă.

Muntadhir l-a urmat, mergând alături de el.

— Mă mir că nu te-ai pregătit mai bine cu arcul! Știi cât de mult îi iubește *banu nahida* pe arcașii ei, a murmurat emirul.

Cuvintele înțepătoare l-au lovit mai mult decât ar fi trebuit.

— Asta n-are nicio legătură cu mine! a spus Ali, înfierbântat.

— Nu? a răspuns Muntadhir încet, în *geziriyya*. Fiindcă așa putea să-ți dau niște sfaturi. Ca de la frate la frate.

— N-am nevoie de sfaturile tale să trag cu arcul!

— Dar cine spune că mă refeream la trasul cu arcul? a continuat Muntadhir, în timp ce Ali trăgea de coardă.

Vorbea rece și încet, doar pentru Ali.

— Mă refeream la Nahri...

Ali a trimis săgeata în zid. Un val de râsete i-a întâmpinat lovitura nereușită, dar el abia dacă a observat. Îi luase fața foc din cauza insinuării făcute de fratele lui, așa că s-a întors spre acesta. Numai că Muntadhir i-a luat grabnic arcul.

A lovit ținta în mijloc, aproape fără să-și ia ochii de la Ali.

— Eu chiar cred că am învins!

Apoi emirul a ridicat din umeri și a adăugat:

— Cred că, până la urmă și cu totul întâmplător, n-o să mai fii *qaid*-ul meu!

Ali nu avea cuvinte. Era mai îndurerat decât credea că ar fi putut să fie și se simțea mai tânăr și mai naiv decât fusese cândva.

Muntadhir deja se întorsese cu spatele, pregătindu-se să se întoarcă pe platforma unde stătea regele.

Ali a pornit după el cu pași mari, cu privirea în pământ, învins, deși inima lui ardea de mânie. Muntadhir voia să vadă cum se pregătise el în Citadelă?

Foarte bine!

O singură clipă s-au aflat într-un loc în care nu puteau fi văzuți, în umbra scărilor, dar era de ajuns. Ali a sărit pe fratele lui, i-a pus mâna la gură, să nu țipe, și a deschis cu o lovitură de picior ușa unei magazii de arme care știa că se afla sub scară. L-a împins înăuntru pe Muntadhir, după care a închis ușa.

Muntadhir s-a dat câțiva pași înapoi, uitându-se la el, furios.

— Vai, vrei să-mi spui oare ceva, prefăcutule? O să-mi ții o predică despre virtute, când tu...

Ali i-a tras un pumn în față.

Nu fusese o lovitură dată cu prea multă tragere de inimă, dar a fost destul de puternică, încât să-l facă

pe Muntadhir să se clatine. Acesta a înjurat și și-a dus mâna la hanger.

Ali i-a împins mâna, dar nu a încercat să i-l ia. În schimb, l-a trântit cu putere de perete.

— De ce, nu asta trebuia să fiu eu? a șuierat el. Arma ta?

Dar subestimase furia fratelui său. Muntadhir s-a eliberat și s-a aruncat asupra prințului.

S-au prăvălit, iar instinctele de luptător s-au trezit în Ali; petrecuse prea mulți ani luptându-se pentru viața lui în Am Gezira, să nu riposteze pe dată. S-a rostogolit, a luat hangerul și l-a ținut la pământ pe Muntadhir.

A dus pumnalul la gâtul fratelui său înainte să-și dea seama ce făcea.

Muntadhir l-a prins de mână când a încercat să dea înapoi. Ochii lui cenușii aveau o căutătură sălbatică.

— Dă-i drumul! l-a provocat, aducându-și tăișul hangerului mai aproape de gât. Fă-o! Ava va fi așa de mândru!

I s-a frânt vocea.

— Te va face emir, ți-o va da pe Nahri! Toate lucrurile pe care pretinzi că nu le vrei.

Tremurând, Ali s-a chinuit să găsească un răspuns.

— Eu... eu nu...

Ușa s-a dat de perete, iar în lumina prăfoasă s-au deslușit siluetele lui Lubayd și Zaynab. Ali a aruncat grabnic hangerul, dar era prea târziu. Sora lui s-a uitat o singură clipă la ei, pe jos, apoi ochii i-au scăpărat de o furie și o dezamăgire care ar fi făcut-o pe mama lor să fie mândră.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat să-mi găsesc frații! i-a spus ea sec lui Lubayd. Dacă nu te superi, dă-ne voie o clipă...!

Lubayd deja ieșea pe ușă, cu spatele.

— Cu plăcere!

A închis ușa în urma sa.

Zaynab a inspirat adânc.

— Despărțiți-vă chiar în clipa asta!

După ce prinții s-au îndepărtat cu repeziciune, a continuat cu furie:

— Acum, vă rog, unul dintre voi poate să-mi explice ce s-a întâmplat în arenă, pentru numele lui Allah?

Muntadhir s-a uitat urât la Ali.

— Zaydi a aflat despre Nasir și și-a pierdut mințile!

— Cineva trebuia s-o facă! a ripostat Ali. Și nu face pe nevinovatul! Crezi că nu știu că șaua mea nu era prinsă cum trebuia? Puteai să mă omori!

— Nu am pus eu mâna pe șaua ta nenorocită! a țipat Muntadhir, la rândul său, ridicându-se în picioare. Nu-ți faci dușmani din jumătate dintre locuitorii orașului pentru ca apoi să fii uimit că cineva încearcă să-ți pună bețe-n roate!

Alt val de mânie i se citea de acum pe chip.

— Și ai ceva obraznicie să mă acuzi pe mine de ceva! Am încercat de zeci de ori să-ți spun să te potolești, iar tu mă numești „laș” în fața lui ava, când eu nu fac decât să curăț mizeria făcută de tine!

— Am încercat s-o apăr pe Zaynab și pentru asta m-ai făcut de râs în fața tuturor celor din arenă!

Se simțea durerea în vocea lui.

— Ai jignit-o pe Nahri, le-ai permis prietenilor tăi să-mi spună „crocodil”!

Îl durea chiar și să o spună.

— Pe Allah, așa te-a făcut ava să fii? L-ai imitat așa de mult, încât acum cruzimea e primul tău instinct?

— Alizayd, ajunge! a spus Zaynab când Muntadhir a avut o tresărire de parcă Ali l-ar fi pălmuit. Pot să am și eu un cuvânt de spus, din moment ce se pare că viitorul meu a fost cel de la care a pornit totul?

— Scuze! a murmurat Ali și a tăcut.

— Mulțumesc mult, a murmurat ea, cu sarcasm.

A oftat și și-a scos voalul cu care fusese acoperită în fața lui Lubayd. Ali a fost cuprins de un sentiment de vinovăție. Sora lui părea mai epuizată ca niciodată.

— Știu totul despre Nasir, Ali! Nu îmi place deloc, dar n-am nevoie să trăncănești și tu despre asta, fără măcar să vorbești, întâi, cu mine.

S-a uitat la Muntadhir.

— Cea spus așa? l-a întrebat.

— Că va veni săptămâna asta, i-a răspuns Muntadhir, posomorât. Mi-a poruncit să stau cu el și să văd ce fel de bărbat e.

Lui Zaynab i-a tresărit un mușchi al obrazului.

— Poate îmi spui și mie.

— Și asta-i tot? a întrebat Ali. Asta-i tot ce vreți să faceți?

Muntadhir s-a uitat urât la el.

— O să mă ierți că nu pot accepta sfaturi legate de politică de la cineva care trăiește de cinci ani într-un sătuc și care dă mereu cu bâta în baltă!

S-a strâmbat.

— Tu crezi că eu vreau să ajung ca *el*, Zaydi? Ai măcar habar la ce a trebuit să renunț *eu*?

Și-a împreunat mâinile la ceafă, plimbându-se prin cameră.

— Daevabadul este un butoi cu pulbere și singura cale prin care așa poate să-l împiedice să explodeze este să-i țină pe toți din scurt. Să se asigure că știu mereu că, dacă vor pune în pericol orașul, îi vor pune în pericol și pe toți cei care le sunt dragi.

— Dar tu nu ești așa, Dhiru! a protestat Ali. Și aceasta chiar nu e singura cale de a ocârmui!

— Nu? Poate c-ar trebui s-o încercăm pe a ta, atunci?

Muntadhir s-a întors și i-a aruncat o privire tăioasă.

— Fiindcă eu, unul, cred că *tu* semeni mai mult cu așa decât vrei să recunoști. Dar, în timp ce așa vrea stabilitate, tu vrei dreptate. Sau ceea ce consideri tu c-ar fi... chiar dacă trebuie să tragi de noi cu sila. Și dă-mi voie să-ți spun, frățioare... am ajuns să te citesc foarte bine. Te bucuri de sprijinul multor inși furioși și nemulțumiți, care au arme... și cât de convenabil e că neamul ayaanle e gata să te ajute financiar!

— Neamul ayaanle, a spus Zaynab cu asprime, e mult mai înțelept decât crezi tu, iar *această* ayaanle aici de față s-a chinuit luni de zile să facă pace între voi, idioților!

A închis ochii și și-a frecat tâmpilele.

— Dar situația se înrăutățise în Daevabad încă înainte de venirea lui Ali, Dhiru! Știu că nu vrei să recunoști asta, dar așa a fost.

Muntadhir și-a ridicat brațele.

— Și ce-ai vrea să fac eu? Să distrug o alianță financiară de care avem nevoie doar pentru că sora mea se va simți singură? Să-l fac din nou pe Alizayd *qaid*-ul meu și să-i pierd, pe bună dreptate, pe susținătorii mei, fiindcă mi-am dat armata pe mâna unui habotnic?

În vocea lui se simțea o deznădejde sinceră.

— Spune-mi tu cum să rezolv problema asta a noastră, pentru că eu nu văd cum.

Ali a încercat să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Nu noi suntem problema!

A șovăit, cu mintea tulburată. Răceala pe care o simțise când aflase de la Fatumai ce le făcuse tatăl lui copiilor din Tanzeem... discuția lui cu Nahri din seara precedentă... toate învinuirile pe care Muntadhir i le adusesese față... Cu adevărat, toate acestea nu puteau duce decât spre o singură concluzie, limpede precum cleștarul.

S-a uitat în ochii fraților lui, care îl priveau, așteptând.

— Ava trebuie să fie înlocuit! a spus prințul.

A urmat o clipă de tăcere, căci cei doi erau uluiți, după care Zaynab a scos un sunet înfundat de groază cum nu mai auzise de la sora lui cea atât de delicată.

Muntadhir s-a uitat la el uluit, apoi și-a luat capul în mâini.

— Nu pot să cred! Nu pot să cred c-ai găsit o cale să faci discuția asta și mai urâtă!

Vocea îi suna înăbușit printre degete.

— Ascultați-mă, doar! le-a cerut repede Ali. De mulți ani merge pe o cale greșită. Îi înțeleg

preocuparea pentru stabilitatea Daevabadului, dar prea mult nu poate să țină tactica asta, de a-i strivi în picioare pe cei care i se opun. Nu poți să construiești nimic pe o fundație șubredă...

— Și acum te-ai apucat să vorbești ca un poet! a gemut Muntadhir. Tu chiar ți-ai pierdut mințile!

— M-am săturat să văd nevinovați murind! s-a oțărât Ali, pe un ton tăios. M-am săturat să fiu părtaș la suferința asta! *Daev*-ii, *shafîț*-ii... Știți că a dat foc unei corăbii pline cu copii refugiați numai pentru a ucide câțiva luptători din Tanzeem? Că nu a luat în seamă amenințarea care i-am spus că o pândește pe Nahri, pentru că a spus că e prea mândră?

S-a uitat la sora lui, știind că aceasta îi împărtășea o parte din opinii.

— A întrecut prea mult măsura! Nu ar trebui să mai fie rege!

Pe chipul lui Zaynab se citeau emoții contradictorii, dar a inspirat adânc.

— Ali nu greșește prea mult, Dhiru.

Muntadhir a gemut.

— Ah, Zaynab, nu și tu!

A străbătut încăperea și a început să răscolească într-unul dintre dulapuri, de unde a scos o carafă micuță, argintie, căreia i-a scos dopul.

— E cumva băutură? Fiindcă vreau să fiu beat mort atunci când va să prindă de veste că propriii copii urzesc o lovitură de palat dintr-o magazie nenorocită.

— E lac pentru arme, i-a spus Ali repede.

Zaynab s-a dus la Muntadhir și i-a zburat carafa din mână, când el părea încă să o cerceteze.

— Termină! Ascultă doar o clipă! a stăruit ea. Noi trei am putea avea un sprijin. Dacă ne prezentăm ca un front unit, lui va fi greu să se opună. Va trebui să-i atragem de partea noastră pe nobili și pe cei din Citadelă, dar am bănuiala că aceia care nu și-ar deschide inimile propunerilor noastre ar putea fi convinși dacă ne-am deschide punga pentru ei.

— Crezi că putem face asta? a întrebat Ali. Deja am cheltuit mult cu *bimaristan*-ul.

— Frăţioare, ai fi uimit să vezi cât de departe îi poate purta pe unii fantasma îmbogăţirii, chiar dacă împlinirea făgăduielii de înavuţire durează mai mult, a spus Zaynab cu viclenie.

— Aurul ayaanle va fi folosit, aşadar! a spus Muntadhir, în zeflema. Ei, am bănuiala că ştiu de-acum în partea cui se va înclina talgerul balanţei! Şi cine va ajunge pe tron!

— Nu se va înclina nimic!

Ideile se limpezeau în mintea lui Ali pe măsură ce vorbea:

— Nu am habar cine ar trebui să domnească sau cum, dar trebuie să mai existe şi alte voci în afară de ale noastre, care să aibă un cuvânt de spus în legătură cu viitorul Daevabadului! Nu doar o singură voce, ca până acum!

A făcut o pauză, gândindu-se.

— Nahizii... aveau un consiliu! a continuat prinţul. Poate c-ar trebui să încercăm şi noi ceva asemănător.

Zaynab i-a răspuns cu asprime:

— Sunt o mulţime de voci ale celor care-şi dau cu părerea în Daevabad şi care nu ne iubesc prea mult, Ali! Dacă vom lăsa puterea din mână, am putea să sfârşim prin a fi izgoniţi cu toţii în Am Gezira!

— Destul!

Muntadhir le-a făcut semn să tacă, uitându-se în jur.

— Gata cu urzelile! O să fim cu toţii ucişi şi încă pentru nimic! Ava nu poate fi detronat decât dacă i se ia inelul cu sigiliul lui Suleiman! Aveţi habar cum se poate face asta?

— Nu, a mărturisit Ali.

Nu se gândise la inelul cu sigiliu!

— Vreau să spun, nu îl poartă la mână... M-am gândit că îl ţine într-o casetă sau...

— E în inima lui, a spus Muntadhir, sec.

Ali a rămas cu gura căscată. Posibilitatea aceasta nu-i trecuse prin minte.

Zaynab a fost prima care și-a revenit.

— În inimă? a întrebat ea. Sigiliul se află *în inima lui?*

— Da!

Muntadhir s-a uitat pe rând la fiecare, cu o expresie gravă.

— Ați înțeles? Nu ai cum să iei inelul, decât dacă ești dispus să-l ucizi pe el. Ați plăti acest preț?

Ali s-a străduit să dea la o parte informația uluitoare.

— Sigiliul lui Suleiman n-ar trebui să conteze. Nu pentru asta. Un conducător politic n-ar trebui să aibă puterea de a le lua magia cetățenilor lui. Pecetea ar fi trebuit să-i ajute pe nahizi să-i vindece pe ai lor și să se lupte cu ifriții. Iar când va veni vremea ca inelul să treacă mai departe... știți și voi prea bine că persoana care s-ar cuveni să-l aibă nu e în camera asta!

A fost rândul lui Zaynab să scoată un geamăt. Și-a ciupit puțin nasul, cu un aer exasperat.

— Ali...!

Muntadhir a făcut un gest violent.

— Acum mă crezi? a întrebat-o el pe Zaynab. Ți-am spus că se dă-n vânt după ea!

— Nu mă dau în vânt după ea!

S-au auzit bătăi, apoi ușa s-a deschis brusc și Lubayd a apărut din nou.

— Ali, emirule Muntadhir! a spus el precipitat, și și-a pus mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete răsuflarea. Trebuie să veniți repede!

Ali a sărit în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un atac în timpul procesiunii *daev-ilor!*

XXX NAHRI

Nahri n-ar fi recunoscut niciodată asta de față cu el, dar poate Kartir avusese, într-un fel, dreptate când spusese că procesiunea de Navasatem urma să fie plăcută.

— Anahid! s-a auzit un alt strigăt de femeie de jos. Binecuvântata Anahid!

Nahri a zâmbit rușinată sub *chador*-ul ei și a făcut semnul binecuvântării spre mulțime.

— Fie ca focurile să ardă cu putere pentru voi! a strigat ea.

Era o dimineață incredibil de frumoasă, fără un nor pe cerul albastru, strălucitor. Nisreen și o ceată întreagă de *daev*-e vesele o treziseră cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui, venind la ea cu prăjituri cu lapte și ceai aromat cu piper, o scosese rădăcină din pat în ciuda protestelor ei slabe și o îmbrăcaseră cu o rochie simplă, din pânză moale, nevopsită. Chiar înainte de apariția soarelui, s-au dus pe docurile orașului să aștepte răsăritul, alături de mulțimea tot mai mare de *daev*-i bucuroși. Când primele raze slabe au apărut pe cer, au aprins lămpi în formă de barcă, făcute din hârtie cerată translucidă și colorată și le-au lăsat să plutească pe lacul ale cărui unde căpătaseră o nuanță rozalie în lumina zorilor, transformând astfel apa într-un imens altar.

Veselia mulțimii era contagioasă. Copiii se alergau, mănjindu-se în joacă pe brațe și pe obraji cu mortarul moale, care simboliza templul construit de străbunii ei pentru Suleiman, iar negustorii gălăgioși vindeau prăjituri de orz glazurate și berea gustoasă de prune care se consumau de obicei la sărbători.

Intonând psalmi și cântând, s-au îndreptat spre carele care urmau să-i ducă pe cei din procesiune la palat. Carele fuseseră meșterite în taină, căci tradiția cerea ca acestea să fie făurite de *daev*-ii mai în vârstă, dar să fie conduse de *daev*-ii mai tineri: o adevărată omagiere a generației viitoare. Erau

treizeci în total, simbolizând fiecare veac de libertate, și toate erau de-a dreptul spectaculoase. Pentru că acelora din tribul lor nu le plăceau jumătățile de măsură, carele erau imense, semănau mai degrabă cu niște turnuri mișcătoare, în care încăpeau zeci de călăreți, iar roțile lor aveau de două ori înălțimea unui om. Fiecare era închinat unui aspect al vieții *daeva*: unul avea în el o livadă de cireși din nestemate, cu trunchiuri de aur care se vedeau pe sub bolta de frunze sculptate din jad și cu fructe din rubine strălucitoare, iar carul din spatele lui Nahri era urnit de cai țopăitori din bronz. Ochii lor din mercur străluceau, iar coamele lor bogate și negre erau pline de flori de iasomie.

Carul ei era cel mai mare și, lucru care o stânjenea, era făcut să semene cu corabia cu care Anahid străbătuse odinioară lacul. Deasupra capului lui Nahri flutura un steag de mătase albastru cu alb, iar la pupa era un *shedu* magnific, sculptat din lemn. Se așezase pe el, împinsă de la spate și convinsă de niște fete încântate, care acum stăteau în cerc la picioarele ei. În mod tradițional, una dintre ele ar fi trebuit să îi ia locul lui Anahid, dar încercările ei de a le convinge au fost întâmpinate de fețe îmbufnate și dezamăgite.

Dar bucuria celor din neamul ei era contagioasă, așa că, lăsând stânjeneala la o parte, Nahri se simțea bine, lucru trădat de obrajii ei îmbujorați și de zâmbetul ei prostesc. Flutura mâna în fața mulțimii adunate pe stradă și își împreuna palmele în semn de binecuvântare când treceau pe lângă grupuri de *daev*-i care ovaționau.

— Nu mi s-a spus că trebuie să mă aștept la asta, s-a văicărit Aqisa de lângă ea, trăgând de una dintre numeroasele ghirlande de flori pe care i le atârnaseră la gât fetele – la început, cu timiditate, după care cu o mare exuberanță, când au văzut că războinica geziri le dădea voie.

Nahri și-a stăpânit râsul când a văzut florile rozalii care atârnau la gâtul înfricoșătoarei prietene a lui Ali.

— În Am Gezira nu sărbătoriți Navasatemul?

Femeia a aruncat o privire disprețuitoare spre doi tineri beți din carul din spate. Râdeau ca niște nebuni, învârtindu-se cu caii de bronz, fiecare cu câte un clondir cu bere de prune în mână.

— Nu sărbătorim nimic în felul acesta.

— A, a spus încet Nahri. Nu e de mirare că lui Ali îi place acolo.

— Te distrezi? a auzit-o nahida pe Nisreen, de jos.

Nisreen mergea călare pe lângă care, alături de ceilalți vârstnici *daev*-i, cu caii drapați în pânză sclipitoare de culoarea soarelui la răsărit.

Nahri s-a aplecat să îi strige:

— Ai fi putut să-mi fi spus că o să stau pe un *shedu*! s-a plâns. Ghassan o să dea foc la ceva când o să vadă asta.

Nisreen a clătinat din cap.

— Totul e pentru distracție. Prima noapte cu lună nouă întotdeauna e mai nebună.

A făcut semn cu capul spre tinerii beți.

— Până diseară vor fi mai mulți *daev*-i ca ei. Nu vom prezenta niciun pericol pentru rege.

Nahri a oftat.

— Abia aștept să-mi petrec toată noaptea îngrijindu-le rănilor, a murmurat nahida.

Tocmai se gândea cât de repede ar putea să ajungă la tinerii din spate, când unul dintre ei a căzut, inevitabil, și și-a spart capul.

— Cred că e posibil. Dar în seara asta o să fie și Jamshid cu noi la infirmerie și o să avem grijă să nu plece niciunul dintre noi.

Nahri a făcut o pauză.

— Poate o rogi pe tămăduitoarea *shafit*-ă cu care lucrezi tu să vină și ea, a continuat bătrâna *daeva*. Ar putea sosi cu toată familia.

Nahri s-a uitat în jos, uimită.

— Vrei să-i spun lui Subha să-și petreacă noaptea cu familia ei la infirmerie?

I se părea o idee ciudată, mai ales că venise din partea lui Nisreen.

— Eu cred că ar fi o idee bună! a contrazis-o Nisreen. Ne-ar prinde bine niște tămăduitori în plus și spunea că încă mai alăptează.

Nahri a stat să se gândească. Ar fi fost bine s-o aibă pe Subha s-o ajute și oricum voia să-i arate infirmeria.

— O să-i trimit un mesaj când vom ajunge la palat.

Și-a îndreptat umerii, privind cu atenție în față și și-a corectat ținuta. Se părea că mai aveau puțin până la *midan*.

„Aproape am ieșit din Cartierul *Shafit*. ”

Nahri a roșit, urându-se pentru repeziciunea cu care îi venise gândul acela și pentru senzația de ușurare pe care o simțea. Îngrijorarea lui Ali i se păruse sinceră, dar îi era greu să separe avertismentul lui de restul conversației, iar acesta era un subiect la care refuza să se gândească în ziua aceea.

Chiar și așa, și-a făcut ochii roată prin mulțime. Cei mai mulți erau *daev-i*, deși se zăreau destui și din cei pursânge din triburile *djinn*-ilor lipiți de baricade, unde făceau să apară artificii în formă de stele sau împărțeau între ei prăjituri și bere. Un șir de soldați îi separa de privitorii *shafit*-i, dintre care mulți ovaționau și ei, deși erau ținuți la distanță.

A simțit un junghi de vinovăție. Nu era bine așa, indiferent cât de mare va fi fost amenințarea! Nahri trebuia să vadă dacă nu cumva putea să înjghebe o altă petrecere, să îndrepte situația.

S-a mișcat puțin pe leul înaripat din lemn și și-a tras *chador*-ul peste urechile ei rotunde. Era neobișnuit de ușor, din fericire – azi nu mai avea pe cap podoabe grele de aur. *Chador*-ul, care trebuia să semene cu aripile unui *shedu*, avea cusute pe el niște straturi așa de delicate de mătase, încât păreau transparente, vopsite în culori frumoase. Nahri și-a ridicat fața spre soare, ascultând sporovăială bucuroasă a copiilor *daev-i* din jurul ei.

„Mi-ar fi plăcut să vadă și Dara asta!”

Gândul acela îi răsărise în minte fără să vrea și fără să se aștepte la el, dar, destul de ciudat, de data aceasta nu a mai fost copleșită de emoțiile tumultuoase pe care le simțea când își amintea de *afshin*. Ea și Dara avuseseră, poate, idei diferite pentru viitor, dar nu-și putea ascunde speranța că el ar fi fost mândru să o vadă azi stând pe acel *shedu* de lemn.

Privirea i-a fost atrasă de o mișcare produsă undeva, în față: un șir de călăreți *daev*-i se apropiau de procesiune. Nahri a zâmbit când l-a recunoscut și pe Jamshid printre ei. I-a făcut cu mâna când privirile li s-au întâlnit, iar el și-a ridicat tichia, în semn de recunoaștere, arătând cu un zâmbet larg și bucuros spre calul de sub el.

S-a auzit un bubuit puternic, ca de explozie, ciudat și, totuși, cumva cunoscut. Doar Ziditorul putea ști ce fusese! Probabil că niște *daev*-i aduseseră prin magie niște tobe zburătoare.

Zgomotul s-a auzit din nou, dar de data asta a fost însoțit de un țipăt și apoi de un adevărat urlet, iar un nor de fum alb a venit dinspre balconul care se afla chiar în fața ei.

Un proiectil întunecat s-a izbit de balustrada sculptată de deasupra nahidei.

Nahri a scos un țipăt de uimire și și-a acoperit capul, ferindu-se de ploaia de așchii. În balcon s-a deslușit o mișcare, o lucire metalică, după care a urmat o altă explozie de fum alb.

Aqisa a tras-o jos de pe *shedu*.

— Jos! i-a strigat, aruncându-se peste Nahri.

În clipa următoare frumosul *shedu* s-a sfărâmat, pentru că un alt proiectil îi lovise capul cu atâta forță, încât i l-a smuls. Uluită, cu Aqisa care o țintuia pe podeaua de lemn, Nahri a rămas nemișcată. A auzit alte țipete, după care o altă bubuitură.

„Focuri de armă!” și-a dat ea seama, în sfârșit, amintindu-și de Cairo.

Și de tunurile turcești mătăhăloase, de muschetele mortale ale franțuzilor... nu erau lucruri pe care să fi

putut pune mâna vreodată o fată egipteană ca ea, care trăia pe străzi și fugea de autorități, dar erau arme pe care le văzuse și le auzise de multe ori.

„Genul de arme care pentru *djinn*-i sunt aproape necunoscute”, și-a amintit ea, gândindu-se la frica lui Ali când ea luase în mână pistolul, în casa familiei Sen.

A mai urmat o lovitură, care a nimerit în partea de jos a carului.

„Pe mine vor să mă nimerească”, a înțeles Nahri.

A încercat s-o dea la o parte pe Aqisa, dar în zadar.

— Pe mine mă vor! a strigat ea. Trebuie să duci copiii de aici.

Un obiect a căzut cu zgomot pe podeaua de lemn, la o lungime de braț de fața ei. Era un soi de vas ceramic crăpat, care avea băgat într-un capăt o cârpă aprinsă. Nahri a simțit mirosul înțepător de pin și de catran când a început să curgă din el ceva mâlos. A ajuns la flacăra.

Globul de foc care a țâșnit din vas i-a ars fața. Nahri s-a rostogolit, trăgând-o după ea și pe Aqisa, care era împietrită de uimire. Lucrurile au început să se pună cap la cap într-un mod oribil în mintea ei: a recunoscut pe dată vasele umplute cu catran și flăcările ucigătoare din cele mai urâte povești cu *shafit*-i care se spuneau în neamul ei.

— Foc *rumi*! a strigat nahida, încercând să le prindă pe fete.

Un alt vas a căzut în stradă, și flăcările i-au cuprins atât de repede pe doi dintre soldați, încât nici n-au mai avut timp să țipe.

— Fugiți!

Și apoi a izbucnit vacarmul. Mulțimea s-a împrăștiat și lumea se îmbrâncea și se înghesuia, încercând să fugă de flăcările care se întindeau. Nahri i-a auzit pe cei din Garda Regală cum strigau, încercând să restabilească ordinea cu *zulfikar*-ele care sclipeau în lumină.

Nahri a încercat să-și stăpânească groaza. Trebuiau să-i salveze pe copii! Împreună cu Aqisa, a

dus repede micuții în partea cealaltă a carului. *Daevii* călări deja le aruncaseră funii și acum urcau pe ele, să-i ajute pe cei mici să se dea jos.

Aqisa a luat-o de guler.

— Apă! a spus războinica geziri pe un ton poruncitor. Unde e cea mai apropiată pompă?

Nahri a clătinat din cap, tușind în timp ce încerca să se gândească.

— Apa nu are efect asupra focului *rumi*.

— Atunci, ce are efect?

— Nisipul, a șoptit nahida, uitându-se îngrozită la străzile cu pavaj jilav și la casele de lemn din jur.

Nisipul era singurul lucru pe care umedul Daevabad nu-l avea din abundență!

Aqisa a tras-o încă o dată cu putere în spate și o bilă de metal a căzut exact în locul în care stătuse cu o clipă în urmă.

— Sunt acolo! a prevenit-o ea, arătând cu capul spre balcon. Sunt trei!

Nahri a aruncat repede o privire. Trei bărbați stăteau ghemuiți în balconul cu parmaclâc, iar doi dintre ei aveau niște arme care semănau cu muschetele.

S-a simțit cuprinsă de furie. Cu coada ochiului a văzut un soldat agnivanshi, care se cățara în copacii de nestemate din carul alăturat, cu un arc în mână. S-a ridicat în mâini pe o creangă, eliberând în același timp o săgeată.

S-a auzit un țipăt, apoi unul dintre atacatori a căzut de la balcon cu săgeata înfiptă în spate. Arcașul s-a întors spre celălalt.

O lovitură de muschetă l-a doborât. În timp ce Nahri țipa, soldatul a căzut mort la pământ, iar arcul i s-a rostogolit din mână.

— Dă-te jos, Nahri! a țipat Nisreen, atrăgându-i atenția, chiar când o altă lovitură a făcut să sară așchii din puntea carului, în timp ce erau scoși de acolo ultimii copii.

Nahri a sărit, iar Aqisa a silit-o s-o ia la fugă, în timp ce carul se rupea în două din cauza fierbințelii flăcărilor tot mai mari.

Un grup de *daev*-i au tras-o în mijlocul lor. Nisreen era acolo și i-a scos de îndată de pe cap *chador*-ul din cauza căruia ar fi putut fi recunoscută.

— Duceți-o de aici pe *banu nahida*! le-a poruncit.

— Nu, stai...! a încercat Nahri să se opună, în timp ce niște mâini o împingeau pe un cal.

Prin mulțime l-a zărit pe Jamshid. Călărea cu repeziciune – cu o repeziciune periculoasă – ținându-se cu o mână de șa, în timp ce se apleca, încercând să ia de jos arcul...

Un vas de lut cu foc *rumi* l-a lovit drept în spate.

— Jamshid!

Nahri s-a repezit spre el tocmai când cădea de pe cal. Haina îi luase foc și flăcările dansau pe spatele lui.

— Nu!

Toate au părut că încetineau. Un cal fără călăreț a trecut pe lângă ea în galop, iar mirosul de fum și de sânge se simțea din plin în aer. Nahri s-a stăpânit să nu leșine, pentru că năvala bruscă de trupuri sfâșiate, oase frânte și inimi care băteau tot mai slab era gata-gata să-i copleșească simțurile nahide. Străzile pe care străbunii ei le construiseră cu atâta migală ardeau, înghițindu-i pe cei care fugeau de la paradă. În fața ei, Jamshid se rostogolea zadarnic, încercând să stingă focul care îi cuprindea veșmintele.

Nahri a simțit că o potopeau furia și deznădejdea. I-a îmbrâncit pe *daev*-ii care încercau să o ia de acolo.

— Jamshid!

O hotărâre înverșunată o făcuse să se apropie când el se zvârcolea pe jos. Fără să îi pese că se punea în pericol, Nahri l-a apucat de gulerul *nears* al hainei și a scos-o de pe el.

Daev-ul a scos un urlat, pentru că materialul încins a luat cu el o bună parte din pielea lui de pe spate, lăsând să i se vadă carnea însângerată. Dar era mai bine așa, decât să fie ucis de focul *rumi* – nu că mai conta: acum amândoi erau înconjurați, căci flăcările lingeau cu lăcomie clădirile din jur.

Un obiect greu s-a prăbușit în fața nahidei: rămășițele tronului ca un *shedu* pe care stătuse asemenea străbunilor ei. Dar, pe când Nahri se uita la nebunia din jur, deznădejdea amenința să o sufocă. Nahri nu era Anahid. Ea nu avea niciun *afshin*.

Nu avea habar câtuși de puțin cum să-și salveze poporul

Afshin... ca o explozie de lumină, una dintre ultimele ei amintiri din Cairo a revenit în mintea sa: războinicul cu ochi izbitor de verzi, al cărui nume încă nu îl știa, stând în picioare printre mormintele din orașul ei omenesc, din căminul ei, cu brațele ridicate să invoce o furtună.

„O furtună *de nisip!*”

Lui Nahri i s-a oprit respirația.

„Ziditorule, te implor!” s-a rugat ea. „Ajută-mă să-mi salvez orașul!”

A inspirat adânc și și-a plecat capul. Din instinct, a încercat să vadă Daevabadul, așa cum vedea un pacient, a încercat să vizualizeze noroiul dintre pietrele străzii și praful adunat în toate colțurile.

Și a tras.

Vântul s-a întezit pe dată, aruncându-i cozile peste față, dar încă mai simțea o împotrivire, legătura ei cu magia era doar cu puțin prea slabă. A scos un strigăt de frustrare.

— Nahri! a suflat Jamshid cu voce răgușită, apucându-i mâna. Nahri, eu nu mă simt bine...!

S-a înecat și degetele lui au strâns-o și mai tare.

Un impuls puternic de magie a lovit-o atât de tare, că era cât pe ce să cadă. A icnit și s-a clătinat, încercând să-și păstreze controlul. Era, în același timp, familiar și necunoscut, un șoc, de parcă și-ar fi băgat mâinile într-o găleată cu gheață. Forța sa a alergat prin venele ei cu o sălbăticie nebună, ca o creatură care stătuse prea mult închisă în cușcă.

Și a fost exact imboldul de care avea nevoie. Nahri n-a șovăit, și și-a fixat privirea pe străzile în flăcări.

„Tămăduiește!” a poruncit ea și a tras tare.

Toate firele de nisip din orașul familiei ei au venit în goană spre ea. S-au învârtit într-o trombă vijelioasă de praf înecăcios. Ea a expirat, iar volbura a căzut la pământ, în ploaie, acoperind străzile și carele rupte, transformându-se în dune pe lângă case și acoperind trupurile care ardeau ale *djinn*-ilor și ale *daev*-ilor care încercaseră să fugă. Focul s-a stins nespus de repede, ca și cum ar fi băgat o lumânare aprinsă într-un lighean cu apă.

La fel s-a întâmplat și cu Nahri. Legătura ei cu magia s-a rupt brusc, ea s-a clătinat, epuizată, și ochii i s-au umplut de pete negre.

— *Banu nahida!*

Nahri a clipit și a văzut că Nisreen venea în fugă spre ea, ținând și acum în mână *chador*-ul ei strălucitor. Lângă nahidă, Jamshid se chinuia să se ridice în șezut, iar cămașa arsă îi atârna în fâșii pe piept.

Și pe spatele lui complet vindecat!

Nahri se uita uimită la pielea lui nevătămată, când s-a auzit o altă pârâitură de muschetă. Jamshid a tras-o la pământ.

Dar împușcătura nu îi țintise pe ei.

Clipele scurse între momentul în care a văzut-o pe Nisreen alergând și acela în care a privit-o cum se prăbușea i s-au părut ore, ca și cum toate trebuiau să i se întipărească bine în minte. Nahri a plecat de lângă Jamshid și a alergat la bătrână fără să-și amintească limpede cum.

— Nisreen!

Sângele negru deja pătrunsese prin tunica ei. Nahri i-a sfâșiat-o.

A rămas înlemnită când a văzut rana de pe abdomen. Era înspăimântătoare, căci arma aceea omenească zdrobise carnea *daev*-ei într-un fel pe care Nahri nu îl crezuse posibil în lumea magică.

„O, Ziditorule!”

Fără să mai piardă o clipă, Nahri și-a pus palma pe sânge, dar și-a retras-o grabnic, simțind o durere sfâșietoare. Mirosul, arsura...

Atacatorii folosiseră gloanțe de fier!

S-a auzit un țipăt, după care bărbații rămași în balcon s-au prăbușit, cu trupurile ciuruite de săgeți. Nahri abia dacă a observat. Cu inima cât un purice, a trecut peste durere și și-a lipit din nou palmele de trupul mentorului ei.

„Vindecă!” a implorat ea. „Vindecă!”

O zgârietură însângerată de pe obrazul lui Nisreen s-a vindecat pe loc, dar rana provocată de glonț, nu. Proiectilul însuși părea o rană urâtă în corpul ei, un obiect rece și străin, care nu ar fi trebuit să fie acolo.

Jamshid s-a lăsat în genunchi lângă ea, aruncându-și arcul.

— Ce pot să fac? i-a strigat tânărul.

„Nu știu!”

Îngrozită, Nahri i-a cercetat chipul lui Nisreen; avea nevoie de sfatul ei acum. Avea nevoie de Nisreen, și cu asta, basta.

I s-au umplut ochii de lacrimi când a văzut sângele din colțul gurii învățătoarei ei și ochii negri în care se citeau uimirea și durerea aproape în egală măsură.

Răspunsul i-a venit aproape pe dată.

— Îmi trebuie o foarfecă! a strigat ea spre cei din mulțime. O baionetă, un pumnal, ceva!

— Nahri...

Vocea lui Nisreen era o șoaptă sfâșietoare.

A tușit și din gură a început să i se prelingă și mai mult sânge.

— Nahri... ascultă...!

Hainele nahidei se îmbibaseră de sânge. Cineva, nici nu-i păsa cine, i-a pus în mână un cuțit.

— Îmi pare rău, Nisreen! a șoptit ea. Probabil o să te doară.

Jamshid își pusese capul lui Nisreen pe picioare. Cu o groază mută, Nahri și-a dat seama că el se ruga în șoaptă, săvârșind ritualul pentru muribunzi.

Nahri refuza să accepte asta. Și-a gonit emoțiile. A ignorat lacrimile care îi curgeau pe obraji și bătăile de inimă îngrozitor de slabe ale lui Nisreen.

— Nahri! a șoptit Nisreen. Nahri... tu...!

Nahri a înfipt cuțitul în carne, cu mișcări, din fericire, pline de fermitate.

— Pot s-o fac!

Într-un val de sânge, a scos glonțul. Dar mișcarea aceea a avut un preț. Nisreen s-a cutremurat și ochii ei au strălucit de durere.

Și apoi, chiar când Nahri și-a răsfirat degetele pe rană, inima lui Nisreen s-a oprit. Cu un urlet de furie, Nahri a descătușat magia care îi mai rămăsese, poruncindu-i să pornească din nou inima, să lipească la loc vasele de sânge rupte și carnea zdrobită.

Nimic! Jamshid a izbucnit în plâns.

— Inima ei, a hohotit el.

„Nu!”

Nahri se uita la povățuitoarea ei amorțită, fără să-i vină să creadă. Nisreen nu putea fi moartă! Nu era posibil ca femeia care o învățase să vindece să fie singura persoană pe care nu putea s-o ajute. Femeia care, cu toate multele, foarte multele lor certuri, fusese pentru ea singura persoană pe care putea s-o asemene cu o mamă.

— Nisreen, a șoptit ea. Te rog!

A încercat din nou, iar magia a țâșnit din mâinile sale, dar nu a făcut nimic. Inima lui Nisreen era de neclintit, iar sângele și mușchii își pierdeau vigoarea în timp ce zvâcnirile strălucitoare din capul ei se stingeau pe rând; puterile lui Nahri îi spuneau limpede ceea ce inima ei nu voia să recunoască.

Nisreen nu mai era.

XXX

ALI

Ali a dat de perete ușa *bimaristan*-ului și s-a repezit la primul ins pe care l-a văzut.

— *Banu nahida!* Unde e?

Parimal, plin de sânge, a tresărit, gata să scape din mână tipsia cu instrumente. Ali i-a dat repede drumul.

Tămăduitorul avea un aer grav.

— În sala mare. E nevătămată, dar e de rău, prințule! Au murit nespuse de mulți.

Ali știa asta. El și Muntadhir porniseră în goană spre procesiune, dar pe străzi era o nebunie și, când ajunseseră, în sfârșit, aflaseră că Nahri deja era la *bimaristan*, ocupându-se de victime.

Muntadhir rămăsese acolo, să-l ajute pe Jamshid să facă puțină ordine pe stradă, iar Ali plecase spre *bimaristan*, uitându-se cu o deznădejde tot mai mare la semnele serbării care se transformase în carnagiu. Morții zăceau acolo unde căzuseră, cu trupurile acoperite de giulgiuri. Ali a numărat cel puțin cincizeci.

Unul dintre ei, le-a povestit Jamshid, întunecat la față, fusese deja dus la Marele Templu, cu trupul acoperit de *chador*-ul lui *banu nahida*.

Ali simțise o lovitură în inimă auzind despre Nisreen și despre barbariile cumplite petrecute în ziua aceea.

— Aș putea să întreb...

Parimal se uita la el, speriat și șovăitor.

— Atacatorii... au fost identificați?

Ali s-a uitat în ochii tămăduitorului agnivanshi, știind prea bine ce dorea să afle. Pentru același lucru se rugase cu inima plină de groază.

— Erau *shafîț*-i, a spus bărbatul încet. Toți.

Parimal s-a cocârjat când i-a dat vestea, iar chipul i s-a schimonosit.

— O, nu! a șoptit prințul. Este groaznic, dar am sperat...

— Știu.

Ali și-a dres vocea și a întrebat:

— Unde e *banu nahida*?

Parimal a făcut semn cu capul spre stânga lui.

— În sala mare de consultații.

Ali a pornit în grabă pe holurile a căror construcție o supraveghease personal. Abia așteptase să vadă *bimaristan*-ul deschis, dar, pe Allah... nu așa!

Sala era înțesată, cele o sută de paturi erau ocupate și alți pacienți erau așezați direct pe podea, pe păături de lână. Cei mai mulți dintre ei erau *daev*-i. A zărit-o pe Nahri, aplecată deasupra unui băiețel care plângea și care era ținut de mama lui. Avea în mână un forceps și părea că scotea din pielea băiatului așchii de lemn. A văzut-o cum lăsa instrumentul jos, cum îl mângâia pe băiețel pe obraz și cum se ridica încet în picioare; epuizarea ei era vădită în toate mișcările corpului. S-a întors.

De îndată ce i-a întâlnit privirea, chipul lui Nahri n-a mai exprimat decât durere. Cu inima frântă, Ali s-a apropiat repede. Ea tremura, clătina din cap și părea că încerca din răspuțeri să nu plângă.

— Nu pot! i-a spus cu o voce sugrumată. Nu aici!

Fără un cuvânt, Ali a luat-o de mână. Ea nu s-a opus și s-a lăsat condusă afară, în grădină. Abia s-a închis ușa și Nahri a izbucnit în plâns.

— Au ucis-o pe Nisreen! a hohotit nahida. Au împușcat-o și eu n-am putut să fac nimic. Nu am putut să...

Ali a luat-o în brațe. Nahida a început să plângă mai tare și amândoi s-au lăsat jos.

— Ea m-a învățat totul, i-a spus Nahri printre hohote de plâns. Totul! Iar eu nu am putut să fac absolut nimic s-o salvez!

S-a cutremurat în brațele lui.

— Era speriată, Ali! Vedeam asta în ochii ei.

— Îmi pare așa de rău, Nahri! a șoptit prințul, negăsind ce altceva să spună. Îmi pare așa de rău!

Pentru că nu știa ce să facă, o ținea pur și simplu în brațe, în timp ce ea plângea și lacrimile sale îi

udau *dishdasha*. Își dorea din tot sufletul să facă și el ceva, orice, să o ajute să se simtă mai bine.

Nu știa prea bine cât au stat așa acolo, când s-a auzit chemarea la *asr*. Ali a închis ochii umezi de lacrimi, lăsându-se pătruns de chemarea muezinului. Spiritul lui s-a mai liniștit puțin.

Atacul din ziua aceea fusese îngrozitor, dar încă se mai cânta *adhan*-ul! Timpul nu se oprise în Daevabad și de ei depindea ca această nenorocire să nu distrugă orașul.

Adhan-ul a părut să o facă și pe Nahri să-și vină în fire. A respirat întretăiat și s-a îndepărtat puțin, ștergându-și ochii.

Se uita fix la mâinile ei, cu un aer pierdut.

— Nu știu ce să le spun, a murmurat tânăra, ca pentru sine. Le-am zis alor mei că putem avea încredere în *shafiț*-i! Dar acum am fost atacați cu arme omenești, cu foc *rumi*, în timpul sărbătorii noastre, în orașul nostru.

Vocea îi suna sec.

— Cum pot să mă mai numesc *banu nahida*, când eu nu sunt nici măcar în stare să-mi apăr neamul?

Ali i-a luat obrazii în palme.

— Nahri, nu ești tu vinovată de toate astea! În niciun fel! Niște suflete pervertite au profitat de o slăbiciune a apărării noastre! Și, să fiu sincer, ar fi trebuit să fim pregătiți din clipa în care armele acelea afurisite și-au făcut apariția în oraș! Nu are nicio legătură cu faptul că tu ai încercat să te apropii de *shafiț*-i, nu are nicio legătură cu rolul tău de *banu nahida*! Azi ai salvat nenumărate vieți! a asigurat-o el. Am auzit ce ai făcut să stingi focul! Crezi că altcineva în afară de *banu nahida* putea face una ca asta?

Nahri nu părea că-l auzea, pierdută în întunericul care îi încetoșa mintea.

— Asta nu se mai poate întâmpla! a murmurat ea. Niciodată!

Chipul i s-a asprit pe neașteptate și s-a uitat în ochii lui.

— Femeia care te-a prevenit... unde e? Vreau să vorbesc cu ea!

Ali a clătinat din cap.

— Nu știa mai mult, a încredințat-o.

— E clar că a știut destul!

S-a smuls din brațele lui.

— Poate tu n-ai reușit să scoți mai multe de la ea, dar sunt sigură că eu, una, voi putea!

Tonul ei bătaios l-a neliniștit.

— Nu ea a pus la cale acest atac, Nahri! Și n-aș putea s-o găsesc, chiar dacă aș încerca.

— Atunci, cum o cheamă? O să-i pun pe ai mei s-o caute, dacă tu nu vrei!

Ali a simțit că îl treceau fiori de gheață. În clipa aceea, ar fi făcut orice s-o ajute pe Nahri... dar nu putea face una ca asta! Și-a mușcat buzele, silindu-se să-și găsească cuvintele.

— Nahri, știu că suferi...

— Știi?

S-a îndepărtat de el.

— Ce știi tu despre suferință?

Ochii ei umezi scăpărau de furie.

— Pe cine ai pierdut tu, Ali? Cine a murit în brațele tale? Pe cine ai implorat tu să se întoarcă, să te privească pentru ultima oară?

S-a ridicat în picioare, împleticindu-se.

— *Daev*-ii sângerează, *shafîț*-ii sângerează, iar gezirii n-au nimic. Stau liniștiți în deșerturile lor, acasă, stau tihniți în palatul lor de aici!

Ali a deschis gura, apoi a închis-o, pentru că nu avea ce să răspundă la acuzația ei.

— Nahri, te rog! O să... o să îndreptăm situația.

— Și dacă nu putem?

I s-a frânt vocea, epuizată.

— Dacă situația din Daevabad e așa de gravă, încât nu mai poate fi îndreptată?

El a clătinat din cap.

— Refuz să cred asta!

Nahri s-a mulțumit să îl privească. Furia îi dispăruse, înlocuită acum de o compătimire care îl făcea să se simtă și mai rău.

— Ar trebui să pleci, Alizayd! Să fugi din locul acesta cât se mai poate.

Pe chipul ei se citea amărăciunea.

— Eu așa aş face în locul tău.

S-a întors spre uşă.

— Trebuie să mă duc la pacienţii mei.

— Nahri, stai!

Ali a sărit în picioare, disperat.

— Te rog! O să îndrept lucrurile! Jur pe dumnezeul meu! Nahri a trecut pe lângă el.

— N-ai cum să îndrepti lucrurile.

A deschis uşa.

— Întoarce-te la Am Gezira!

Lubayd şi Aqisa îl aşteptau la ieşirea din *bimaristan*.

Lubayd i-a aruncat o privire şi apoi l-a luat de braţ.

— E teafără?

Lui Ali i se uscaseră gura.

— E în viaţă.

„Întoarce-te la Am Gezira!”

Dintr-odată, într-un moment de slăbiciune, Ali a simţit că-şi dorea asta mai mult decât orice. Ar fi fost simplu. În oraş era nebunie; ei trei s-ar fi putut furişa cu uşurinţă. Tatăl lui nu s-ar fi supărat, doar el însuşi îi poruncise să plece şi poate că, în sinea lui, s-ar fi simţit uşurat că nu fusese nevoit să-l facă pe fiul lui să se supună cu sila. În câteva săptămâni, puteau fi înapoi la Bir Nabat, departe de Daevabad şi de conflictele lui sângeroase.

S-a frecat la ochi. Privirea i-a fost atrasă de tabăra de muncă a *shafiţ*-ilor. Fusese reconstruită – extinsă – după atac şi acum vibra parcă din cauza agitaţiei muncitorilor care intrau şi ieşeau din *bimaristan*.

O groază imensă i-a cuprins inima. *Daev*-ii mai atacaseră tabăra aceasta şi ucisese o mulţime de *shafiţ*-i pentru o sigură viaţă *daeva*!

Ce aveau să le facă *shafiţ*-ilor după nenorocirea din ziua aceea?

„Ar putea isca un război!”

Era lucrul care îl îngrijora neconținut pe tatăl lui, după cum Ali știa prea bine. *Daev*-ii și *shafit*-ii erau majoritari în Daevabad, copleșindu-i numeric pe ceilalți *djinn*-i, iar Garda Regală n-ar fi avut cum să-i oprească.

Poate că Ghassan nici nu ar fi încercat să-i oprească! Prințul știa care era calculul rece din lumea lor: Garda ar fi fost trimisă să păzească doar celelalte cartiere, să aibă grijă ca toți cei pursânge din triburile *djinn*-ilor să fie în siguranță, în timp ce „adoratorii focului” și cei „cu sânge spurcat” s-ar fi luptat pe viață și pe moarte!

„Dar primul lui imbold va fi să oprească asta! Să înăbușe cu brutalitate orice revoltă care ar fi putut să se răspândească!”

Ușa s-a deschis din nou și Subha s-a apropiat de ei.

Medicul a inspirat adânc.

— Nu mi-am închipuit că am să văd ceva mai rău decât atacul din tabără! i-a spus ea, în loc de salut. Nu pot să-mi închipui ce fel de demoni au uneltit așa ceva! Să ataci o procesiune plină de copii...!

„Și atacatorii au fost copii cu doar câțiva ani în urmă!”

Ali știa în sinea lui că toate acestea duceau către Tanzeem. Sufletele acelea pervertite, care își văzuseră șecul ucis și orfelinatul incendiat, care, apoi, îi priviseră pe frații și surorile lor murind pe lacul din Daevabad, așa cum spusese sora Fatumai.

— Cred că toți cei salvați sunt în afara pericolului, a continuat Subha, posomorâtă. Mi-aș dori să fi fost acolo! a spus ea încet. Doamna Nisreen... poate că aș fi reușit să-i scot glonțul!

— Te rog să nu-i zici asta lui Nahri! a rugat-o Ali repede.

Subha a clătinat din cap.

— Pot să-ți spun că deja numai la asta îi stă mintea. Când pierzi așa un pacient, tot timpul te întrebi dacă nu cumva ai fi putut să mai faci ceva. Și când e vorba despre cineva drag...

Ali a tresărit.

— Vei rămâne cu ea? a întrebat-o el. Cu Nahri?

— Voi unde vă duceți?

El a șovăit, încercând să se gândească.

— La Citadelă, s-a hotărât, în cele din urmă.

Nu era bine-venit la *bimaristan* și nu putea fi sigur că tatăl lui nu avea să-l închidă, dacă s-ar fi întors la palat.

— Vreau să văd ce putem face să-i împiedicăm pe locuitorii Daevabadului să se încaiere până când ne dăm seama cine e vinovat de toate astea.

Aqisa și-a mijit ochii.

— Ai voie să intri în Citadelă? l-a întrebat direct.

Ali a inspirat adânc.

— Cred că vom afla în curând cât de mult mă îndrăgesc cei din Garda Regală.

Cu siguranță, soldații de la poartă nu l-au împiedicat să între; ba chiar pe fețele unora s-a zărit ușurarea.

— Prințule Alizayd! l-a întâmpinat primul bărbat. Pacea lui Allah fie cu tine!

— Pacea lui Allah fie și cu tine! i-a răspuns. *Qaid*-ul e aici?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Tocmai a plecat înapoi la palat.

A făcut o pauză, apoi a adăugat.

— Părea supărat. A plecat valvârtej, împreună cu ofițerii cei mari.

Lui Ali i s-a pus un nod în stomac: nu știa ce să creadă despre asta. A dat din cap, apoi a pătruns în Citadelă, locul în care, din multe puncte de vedere, se simțise mai acasă decât în palat. Turnul ei se înălța mândru, părând întunecat pe fundalul cerului luminat de apus.

Chiar aproape de intrare se afla un grup de ofițeri geziri, care discutau aprins, aplecați deasupra unui papyrus. Ali îi cunoștea pe toți, mai ales pe Daoud, cel care, atunci când ajunsese în Daevabad, ținuse să-i mulțumească pentru fântâna pe care o făcuse Ali în satul lui.

— Prințule Alizayd, preamărit fie Allah! a spus bărbatul când a dat cu ochii de el.

Ali s-a apropiat cu prudență, ridicând mâna, să le facă semn Aqisei și lui Lubayd să nu îl urmeze. Acum era aici ca soldat, nu ca un civil din Am Gezira.

— *Qaid*-ul s-a dus la palat?

Daoud a dat din cap.

— Am primit niște porunci de la rege care l-au tulburat.

— Ce porunci? a întrebat Ali, îngrijorat.

Barghash, unul dintre cei mai gălăgioși și mai îndrăzneți căpitani, a răspuns:

— Vrea să facem una cu pământul cartierul unde a avut loc atacul! N-are rost! Pe *shafîț*-ii care locuiau în apartamentele acelea i-am găsit cu beregatele tăiate. Probabil că atacatorii i-au ucis. Și atacatorii sunt morți! Ni se cere să ucidem o mulțime de *shafîț*-i, fără alt motiv decât că...

— Destul! l-a întrerupt Abu Nuwas. Ai jurat să te supui regelui când ai intrat în Garda Regală.

— Nu a jurat chiar *asta*! l-a corectat Ali. A jurat să-l slujească pe Allah și să apere poporul lui! Iar *shafîț*-ii fac și ei parte din poporul lui!

Abu Nuwas i-a aruncat o privire mânioasă:

— Cu tot respectul, prințul meu, dar nu deții niciun rang! Nici măcar n-ar trebui să fii aici! Dacă dorești, pot să pun să fii escortat până la palat.

Amenințarea era clară, iar Ali a văzut mulți bărbați zburându-se... dar privirile lor tăioase nu erau ațintite asupra lui.

Ali s-a oprit, văzându-i cu ochii minții pe Muntadhir și pe Zaynab... Pe tatăl lor...

Bir Nabatul și viața pe care ar fi putut s-o aibă...

„Allah, iartă-mă! Allah, luminează-mă!”

— Îmi pare foarte rău, Abu Nuwas! a spus el încet.

Mâna lui s-a oprit pe hanger.

— Dar *nu* mă voi întoarce la palat.

L-a lovit pe bărbat în cap cu plăselele armei.

Abu Nuwas a căzut la pământ fără cunoștință. Doi ofițeri au dus pe dată mâna la *zulfikar*-e, dar au fost asaltați de ceilalți și de mai mulți ieniceri care s-au repezit la ei și i-au imobilizat.

— Vă rog, aveți grijă de el! a continuat Ali, păstrându-și vocea calmă.

A ridicat papirusul de jos și și-a aruncat privirea peste porunca revoltătoare scrisă acolo, pe semnătura clară a tatălui său, așternută în josul colii.

A luat foc în mâna lui și el a azvârlit-o apoi cât colo.

S-a uitat la soldații uluiți din jurul lui.

— Eu, unul, *nu* am intrat în Garda Regală să ucid nevinovați, le-a declarat el, sec. Și, de bună seamă, străbunii noștri *nu* au venit la Daevabad să facă una cu pământul casele *shafit*-ilor, când copiii lor dorm.

A ridicat vocea.

— Noi menținem pacea, s-a înțeles? Doar asta facem acum!

A urmat un moment de șovăire printre bărbați. Inima lui Ali bătea cu putere. Aqisa a dus mâna la spadă...

Și apoi Daoud a dat din cap și a schițat repede salutul geziri.

— Prințul vostru v-a dat poruncă, a spus el. Alinierea!

Soldații din curte, la început mai încet, după care cu viteza cu care s-ar fi supus poruncilor lui Wajed, și-au ocupat locurile.

Daoud i-a făcut o plecăciune adâncă și l-a întrebat:

— Ce poruncești să facem?

— Trebuie să păzim Cartierul *Shafit*. Nu vreau să aibă loc vreun act de răzbunare în seara asta. Porțile *midan*-ului vor fi închise și fortificate repede. Eu trebuie să-i trimit un mesaj regelui.

„Și fraților mei...”, a adăugat în gând, rugându-se ca discuția cu ei din magazie să fi avut mai mult impact asupra lor decât credea.

— Și Cartierul Geziri? a întrebat Daoud. Acolo nu sunt porți care să ne separe de *shafit*-i.

— Știu!

Ali a tras adânc aer în piept, gândindu-se ce să facă și regretând deodată că nu apucase să discute mai pe larg cu Zaynab. A învârtit pe degete mătăniile de la încheietura mâinii. Pe sprijinul cui se putea baza?

Degetele lui au rămas nemișcate pe mătănii.

— Vreau să mi-i aduceți aici pe toți muezinii pe care îi veți putea găsi!

XXXII

NAHRI

„Ești o *banu nahida* bună!”

Cuvintele rostite de Nisreen cu o seară în urmă i-au răsunat în minte lui Nahri, când stătea cu ochii pironiți asupra lavoarului. „O *banu nahida* bună”! Șocul de pe chipul mentorului ei, felul în care licărul din ochii săi negri se stinsese – glumele ei și răbdarea nesfârșită, tot ceea ce o făcea să fie Nisreen – mâinile care o îndrumaseră și care acum se răceau tot mai mult în tăcerea Marelui Templu...

— Ai nevoie de o pauză!

Vocea lui Subha a smuls-o din gândurile ei. I-a aruncat lui Nahri un prosop.

— Puteai să te speli pe mâini de o sută de ori de când stai aici și te holbezi la apă.

Nahri a clătinat din cap, s-a șters pe mâini și și-a legat din nou șorțul.

— Mă simt bine.

— N-a fost o rugămintă!

Nahri s-a uitat la tămăduitoare, uimită, iar în ochii ei nu a văzut decât hotărâre.

— Ai vrut să lucrezi cu un alt tămăduitor? Bine, atunci fac asta pentru pacienții noștri. Nu ești acum în formă să tratezi pe cineva.

Înainte ca Nahri să poată protesta, tămăduitoarea agnivanshi a luat-o de braț și a așezat-o, pur și simplu, pe un divan. Pe o masă alăturată așteptau un felegean cu ceai și o farfurie cu mâncare.

Subha i-a făcut semn cu capul spre ele.

— Muncitorii din tabără au adus mâncare și haine. S-au gândit că ai tăi au nevoie de ele.

Gestul a mișcat-o pe Nahri.

— Frumos din partea lor! a spus nahida încet.

A luat felegeanul cu ceai, prea slăbită să mai reziste, și a sorbit din el.

Subha s-a așezat lângă ea. A oftat și și-a șters o dungă de cenușă de pe fruntea asudată.

— Dacă n-am spus-o până acum, să știi că îmi pare tare rău!

A clătinat din cap.

— Aseară am stat puțin de vorbă cu doamna Nisreen...

Un zâmbet slab i-a jucat pe buze când a adăugat:

— A fost o discuție care a semănat doar un pic cu o ceartă! Una peste alta, mi s-a părut foarte pricepută și destul de drăguță!

Nahri a rămas cu ochii pironiți în ceaiul ei.

— Ea m-a învățat tot ce știu din învățăturile nahizilor! i-a mărturisit.

În vocea nahidei nu se mai citea decât emoția când a adăugat:

— Ea a fost cea mai apropiată persoană pe care am avut-o în Daevabad, iar eu n-am fost în stare s-o salvez!

Subha i-a atins mâna.

— Nu te lăsa copleșită, gândindu-te ce ai fi putut să faci pentru un pacient, mai ales pentru unul pe care l-ai iubit! a sfătuit-o.

Și-a dres glasul.

— Crede-mă, vorbesc din experiență! a adăugat *shafit*-a. După ce tatăl meu a... m-am simțit inutilă. Am pierdut săptămâni întregi în care n-am făcut altceva decât să sufăr și să-mi plâng de milă. Tu n-ai la dispoziție săptămâni! Ai tăi au nevoie de tine acum.

Nahri a dat din cap, găsind o ușurare în cuvintele ei directe. Cu siguranță, îi foloseau mai mult decât plânsul pe umărul lui Ali, din grădină.

„O slăbiciune”! Așa îl numise Nisreen pe Ali și era limpede că avusese dreptate. Dacă Nahri ar fi fost acea *banu nahida* de care poporul ei avea nevoie, i-ar fi smuls de pe buze cu sila numele informatorului său.

— *Banu nahida?*

O voce cunoscută a strigat-o din mijlocul celor care se înghesuiau la ușa sălii de examinare.

„Jamshid!”

Îi dăduse cineva, probabil, o cămașă, dar era plin de sânge și de cenușă și părea la fel de epuizat pe cât se simțea Nahri. S-a uitat în ochii ei, după care a străbătut camera în doar câteva clipe, cu o rapiditate și cu o ușurință din cauza cărora Nahri era să scape felegeanul din mână. În afară de arsuri, Jamshid nici măcar nu șchiopăta!

— Jamshid?

S-a uitat la el, din cap până în picioare, cu gura căscată. Acum, de aproape, vedea că tânărul *daeva* tremura și că ochii îi sticleau din cauza unei spaima abia stăpânite.

Subha s-a încruntat.

— Nahri mi-a spus că ai fost lovit cu foc *rumi* și că ai fi căpătat arsuri grave.

S-a ridicat în picioare și a întins mâna spre el.

— Vrei să-ți facem... a început *shafit*-a.

El s-a tras înapoi.

— Mă simt bine, i-a răspuns, răgușit. Foarte, foarte bine! a adăugat, părând ușor înnebunit. Voi ce faceți?

Nahri l-a privit lung. Cu siguranță, nu părea deloc că s-ar fi simțit bine!

— Facem tot ce putem, l-a încredințat. Au terminat la locul procesiunii?

Jamshid a dat din cap.

— La numărătoarea finală au ieșit optzeci și șase de morți, i-a zis el încet. Muntadhir și regele au plecat de acolo odată cu mine. Nu au găsit decât trei atacatori.

— Doar trei au ucis aproape o sută de persoane?

Nahri a pus jos felegeanul cu ceai, căci îi tremurau mâinile.

— Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla una ca asta!

— Nu s-a mai întâmplat până acum, a spus Jamshid, cu tristețe în voce. Nu cred că se aștepta cineva la așa ceva!

Nahri a clătinat din cap.

— Mă bucur nespun de mult că am fost de față când cei din Daevabad au descoperit o nouă metodă

de a se măcelări unii pe alții! a murmurat, în zefleMEA.

Jamshid s-a apropiat de ea și i-a pus mâna pe umăr.

— Îmi pare rău pentru Nisreen, Nahri!

A clipit iute, să-și înfrâneze lacrimile.

— Nici măcar nu-mi vine să cred! a adăugat tânărul. Mi-e greu să îmi închipui că o să mă întorc la infirmerie și n-o s-o văd acolo.

Nahri a încercat să-și stăpânească tremurul din voce când a spus:

— Trebuie s-o facem. Lumea are nevoie de noi.

El a roșit.

— Ai dreptate, firește! Dar, Nahri... dacă aici situația e sub control, ai un minut să vorbești cu mine? Între patru ochi? a rugat-o, arătând cu capul spre coridor.

— Sigur că da!

Zicând acestea, Nahri s-a ridicat în picioare.

— Dacă-mi permiți, doctoriță Sen!

De îndată ce au ieșit, Jamshid s-a întors spre ea.

— Nahri, ești sigură că în vasele acelea era foc *rumi*?

Nahri a fost uimită de întrebarea lui, dar și de frica pe care i-o deslușea în ochi.

— Da. Vreau să spun... ce altceva ar fi putut arde așa?

Jamshid își frământa mâinile.

— Crezi că ar fi putut fi altceva în ele? Un fel de... nu știu... ser de vindecare?

Nahri a clipit.

— Te referi la spatele tău?

În nebunia care urmasE după atac și după moartea lui Nisreen, Nahri nici nu se mai gândise la faptul că arsurile lui Jamshid se vindecaseră atât de repede!

Tânărul se albise când i-a mărturisit:

— Nu, nu numai la spate...

A deschis gura și a închis-o, ca și cum s-ar fi chinuit să-și găsească cuvintele.

— Nahri, o să crezi că sunt nebun, dar...

— *Banu nahida!*

De data aceasta Razu fusese aceea care o strigase.

— Trebuie să vii repede! i-a spus *daeva*, în bactriană. Tatăl unuia face ca toate alea afară!

Jamshid s-a întors spre Razu.

— Spune-i să aștepte! a rugat-o.

De îndată ce cuvintele i s-au desprins de pe buze, Jamshid a scos un strigăt înăbușit și și-a acoperit gura cu palma. Nahri a făcut ochii mari. Rostise cuvintele exact în străvechiul dialect bactrian – o limbă pe care Nahri nu știa s-o mai vorbească altcineva în afară de ea și de Razu.

— Jamshid, cum ai...? a vrut nahida să-l întrebe.

— Jamshid!

Kaveh s-a apropiat în fugă pe coridor.

— *Banu nahida!* Veniți, nu e timp de pierdut!

Jamshid părea și acum prea șocat să vorbească, așa că Nahri a fost cea care a întrebat:

— Ce se întâmplă?

Kaveh era palid.

— Emirul! a fost tot ce-a îngăimat Marele Vizir.

Jamshid era de-a dreptul cuprins de panică în timp ce galopau spre *midan* și, în mod limpede, îi ieșise din minte ceea ce dorise să-i spună nahidei.

— Cum adică: a căzut din picioare? l-a întrebat el din nou pe Kaveh, tare, să fie auzit peste zgomotul copitelor.

— V-am spus tot ce știu, a răspuns Kaveh. A vrut să se oprească să-i vadă pe supraviețuitorii de lângă Marele Templu și a leșinat. L-am băgat înăuntru și am venit după voi cât am putut de repede.

Nahri și-a încleștat picioarele pe lângă cal și mâinile pe hățuri, în timp ce Cartierul Geziri trecea pe lângă ei ca o ceață.

— De ce nu l-ați adus la infirmerie sau la *bimaristan*?

— Iartă-mă, nu ne-am gândit! i-a răspuns dregătorul.

Au intrat pe sub Poarta Geziri. *Midan*-ul arăta straniu așa, pustiu, ca multe dintre străzile din oraș, și lucea slab în noaptea tot mai întunecată. La ora

aceea ar fi trebuit să fie plin de veselie, de *daev*-i care să danseze în fântânile arteziene după ce băuseră puțin cam multă bere de prune și de copii care să facă să apară artificii prin magie.

Acum însă nu era nicio mișcare, iar mirosurile de carne arsă și de fum pluteau în aerul prăfos. O tarabă mobilă, încărcată cu flori delicate din sticlă ce ar fi trebuit să fie vândute, rămăsese abandonată pe stradă. Nahri se temea că, probabil, proprietarul ei zăcea sub un giulgiu însângerat în fața Marelui Templu, printre ceilalți optzeci și șase de morți.

Deodată i-au ajuns la urechi sunetele unei incantații. A ridicat mâna și și-a lăsat calul să meargă la pas. Era o chemare melodioasă la rugăciune... numai că *isha* se făcuse deja!

„Și nici nu e în arabă!” și-a dat ea seama.

— E în geziriyya? a șoptit Jamshid. De ce ar face muezinii chemarea în geziriyya? Și de ce acum?

Kaveh pălise și mai tare.

— Cred că trebuie să ajungem la templu! le-a zis.

Marele Vizir și-a îndemnat calul să meargă mai repede spre Poarta *Daeva*, unde cele două statui de *shedu* aruncau umbre înfricoșătoare pe zidurile de aramă ale *midan*-ului.

Nu ajunseseră nici la jumătatea drumului, când un șir de călăreți le-a ieșit în cale.

— Mare Vizir! a strigat unul dintre ei. Stai pe loc!

„*Qaid*-ul!” l-a recunoscut Nahri.

Alături de Wajed erau șase soldați din Garda Regală, înarmați cu coase și cu *zulfiqar*-e și, în timp ce Nahri se uita la ei, au mai ieșit încă patru arcași de sub celelalte porți. Nu aveau arcurile ridicate, dar tânăra tot s-a simțit puțin înfricoșată.

— Ce înseamnă asta? i-a întrebat nahida. Lăsați-ne să trecem! Trebuie să ajung la Marele Templu, să văd dacă soțul meu mai respiră!

Wajed s-a încruntat.

— Soțul tău nu e nicidecum în Marele Templu! i-a mărturisit dregătorul. Emirul Muntadhir e la palat. L-am văzut chiar înainte de a pleca.

Jamshid și-a îmboldit calul, părând indiferent la felul în care soldații și-au dus grabnic mâinile la pumnale.

— E teafăr? Tata mi-a spus că i s-a făcut rău în Marele Templu.

Pe chipul lui Wajed s-a așternut nedumerirea, iar pe al lui Kaveh, vinovăția, destul pentru ca Nahri să înțeleagă.

— Ne-ai mințit? a întrebat ea, întorcându-se spre Marele Vizir. De ce ai făcut asta, pe Ziditorul?

Kaveh s-a făcut mic, rușinat.

— Iertare! a spus el repede. Trebuia să vă duc într-un loc sigur și m-am gândit că singura cale de a vă scoate pe amândoi din *bimaristan* era să vă spun asta despre Muntadhir.

Jamshid a tresărit, cu un aer uimit și îndurerat.

— Cum ai putut să mă lași să cred că a pățit ceva?

— Îmi pare rău, fiule! Nu am avut ce să...

Wajed l-a întrerupt:

— Nu contează! Nu se va duce niciunul dintre voi la templu. Am ordin să vă escortez pe voi doi la palat, a spus el, arătând cu capul spre Kaveh și Nahri.

A șovăit și vreme de o clipă a părut doborât de oboseală, apoi a spus:

— Jamshid, tu vei veni cu mine!

Kaveh a trecut pe dată în fața lui Nahri și a fiului său.

— Poftim? s-a mirat dregătorul.

Chemarea s-a auzit din nou, iar cuvintele psalmodiate în geziriyya au umplut atmosfera încordată. Wajed a înțepenit, iar un mușchi din obrazul lui a început să zvâcnească, de parcă tot ce se spunea în chemarea aceea îi provoca durere. Nu era singurul. Jumătate dintre bărbații de acolo erau geziri și arătau cu toții la fel de neliniștiți.

Unul a mers și mai departe – arcașul geziri care stătea sub Poarta Bactriană, aproape de ei. A strigat ceva în limba lui. Wajed i-a răspuns pe un ton aspru.

Era limpede că arcașul nu se liniștise încă, pentru că a mai adăugat ceva, arătând spre călăreți și spre

poarta care ducea spre Cartierul *Shafit*. Nahri n-avea habar ce spunea, dar se părea că toți ceilalți oșteni erau tulburați de vorbele lui, pentru că au început să se foiască, iar doi dintre ei s-au uitat unul la altul, neliniștiți.

Pe neașteptate, soldatul și-a aruncat arcul. S-a răsucit pe călcâie, dar n-a apucat să ajungă prea departe, pentru că, după un singur cuvânt rostit tăios de Wajed, un alt soldat l-a săgetat.

Nahri a scos un țipăt înăbușit de uimire, iar Jamshid și-a scos iute sabia, venind mai aproape de ea.

Dar *qaid*-ul nu se uita la ei, ci își privea urât soldații.

— Asta e pedeapsa pentru trădare, ați înțeles? Nu vor exista nici arestări și nici iertare. Nu mă interesează ce auziți!

I-a ținut cu privirea și a continuat:

— Noi ne supunem ordinelor unui singur bărbat din Daevabad.

— În numele Ziditorului, ce se întâmplă, Wajed? a întrebat Nahri din nou.

Ea, Jamshid și Kaveh stăteau acum cât se putea de aproape, călare pe caii lor.

— Poți să-l întrebi asta pe rege, când o să-l vezi.

Wajed a șovăit, apoi a continuat:

— Iartă-mă, *banu nahida*, am ordinele mele!

A ridicat mâna, iar soldații și-au pregătit arcurile, ținându-i pe *daev*-i.

— Stai! a strigat Nahri. Ce faci?

Wajed a scos de la centură două perechi de cătușe de fier.

— Așa cum v-am spus, regele a poruncit ca tu și Kaveh să fiți aduși în fața lui. Jamshid o să vină cu mine.

— Nu!

Kaveh părea deznădăjduit.

— Ghassan n-o să-mi ia mie băiatul! s-a opus dregătorul. Nu din nou!

— Atunci, porunca e să vă ucid pe toți, a spus Wajed încet. Începând cu *banu nahida*.

Jamshid a descălecat.

— Ia-mă pe mine! a spus tânărul repede, aruncându-și cât colo sabia. Nu le face însă lor niciun rău!

— Nu! Wajed, te rog, te implor! s-a milogit dregătorul. Lasă-l să stea cu mine! Nu reprezentăm un pericol pentru voi! De bună seamă, orice ar avea să ne spună Ghassan mie și lui Nahri...

— Am ordinele mele, Kaveh! l-a întrerupt Wajed, destul de blând. Luați-l! le-a poruncit apoi soldaților săi, uitându-se la Nahri. Și te sfătuiesc să ții în frâu toate furtunile de nisip posibile! Noi toți știm să ne scoatem repede armele!

I-a aruncat cătușele de fier.

— O să-ți pui astea dacă ții la viața lor! a îndemnat-o.

Kaveh a întins mâinile spre fiul său.

— Jamshid!

Un soldat l-a lovit tare în cap cu latul spadei, iar dregătorul s-a prăbușit pe dată.

— *Baba!*

Jamshid s-a repezit la tatăl său, dar n-a făcut decât doi pași și soldații l-au prins și i-au pus pumnalul la gât.

— E alegerea ta, *banu nahida!* a informat-o Wajed.

Jamshid se uita neliniștit când la trupul inert al tatălui său, când la Nahri.

— Lasă-i să mă ia, Nahri! Te rog! Pot să am grijă de mine însumi.

„Nu!”

Nahida s-a gândit repede ce să facă, apoi s-a întors spre Wajed.

— Vreau să vorbesc cu soțul meu! a stăruit ea. Emirul n-ar permite niciodată așa ceva!

— Nu emirul este cel care îmi dă mie porunci! i-a răspuns Wajed. Cătușele! Acum! a poruncit el, iar soldații au apăsât și mai tare pumnalul pe gâtul lui Jamshid.

Nahri a înjurat în surdină, dar și-a pus cătușele. Fierul îi ardea pielea, iar magia nu i-a dispărut, însă

i-a fost înăbușită. Doi soldați s-au repezit pe dată la ea și i-au legat mâinile atât de strâns, încât nu și-ar mai fi putut scoate cătușele singură.

Nahri s-a uitat la Wajed, furioasă.

— Te omor dacă îi faci ceva! l-a amenințat ea pe bătrânul geziri. Mă jur pe cenușa străbunilor mei, *qaid*-ule! Îl voi omorî pe regele tău și apoi te voi omorî pe tine!

Wajed și-a înclinat ușor capul. Alți doi soldați i-au legat mâinile lui Jamshid.

— O să te scot din mâinile lor, l-a încredințat *banu nahida* pe Jamshid. Îți făgăduiesc! O să-i dau de veste lui Muntadhir!

Jamshid a înghițit în sec.

— Mai întâi, ai grijă de tine! Te rog, *banu nahida*! a strigat el, când soldații l-au luat. Avem nevoie de tine în viață!

XXXIII

ALI

De la o fereastră a turnului de piatră din Citadelă, Ali se uita în jos, spre lac. În noaptea aceea fără lună, era mai întunecat decât de obicei, nemișcat și negru ca un geam care reflecta cerul. În depărtare, doar fâșia îngustă de nisip auriu despărțea întunecimea lacului de bezna munților.

A inspirat adânc, iar aerul rece l-a înviorat puțin.

— Porțile sunt închise?

— Da, prințul meu! i-a răspuns Daoud. Cartierul *Shafit* e cât se poate de bine păzit. Poarta dinspre Marele Bazar a fost pecetluită cu magie și întărită cu gratii de fier. Toți ai noștri au făcut la fel.

Și-a dres glasul.

— Vorbele tale, recitate de muezini, au avut un mare efect.

„Vorbele mele recitate de muezini vor reprezenta primul cap de acuzare în timpul procesului meu!”

Ali poruncise ca planurile crude ale tatălui său să fie făcute cunoscute în tot Cartierul Geziri: cântate de muezini și strigate de toți imamii și șeicii care îl cunoșteau – clericii respectați, în care lumea avea încredere. După dezvăluirea poruncilor regelui, urmaseră două fraze simple: „Ghassan al Qahtani vă poruncește să permiteți măcelărirea fraților noștri *shafit*-i. Zaydi al Qahtani vă roagă să opriți măcelul.”

Planul lui a avut efectul dorit... într-o măsură chiar mai mare decât ar fi crezut Ali că era cu putință! Fie pentru că toți cei din neamul lui tânjeau după nobila cauză care îi adusese în Daevabad, sătui de corupție, fie că, pur și simplu, credeau că avea dreptate Ucigașul *Afshin*-ului, care colindase pământurile lor, unde le săpase fântâni și împărțise pâinea cu rudele lor, Ali n-ar fi putut spune. Dar se revoltaseră: bărbații și femeile geziri ieșiseră pe străzi și îi imobilizaseră pe soldații care încercaseră să-i împiedice să meargă în Cartierul *Shafit*. Acum

ambele cartiere erau sub controlul lui, păzite de soldați credincioși și de civili bine înarmați, plasați în poziții strategice.

— Cum e la spital? a întrebat el, neliniștit. *Banu nahida* era...

— Tocmai plecase, i-a răspuns Daoud. Cu Marele Vizir și cu fiul lui. Se pare că se grăbeau să ajungă undeva. Avem soldați plasați în fața *bimaristan*-ului, dar, după cum ai poruncit, nu va intra niciunul. Roaba eliberată Razu păzește intrarea și amenință că oricine o va supăra va fi prefăcut în păianjen.

Bărbatul rostise cuvintele uitându-se neliniștit în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca Razu să apară din senin și să-l prefacă pe loc într-o insectă.

— Bine! a încuviințat Ali. Spune-le tuturor că, dacă un singur *daeva* este vătămat de unul de-ai noștri, îl voi executa cu mâna mea pe făptaș.

Când se gândea la *daev*-ii răniți care încă mai erau în spital, Ali simțea că i se făcea rău. Nu putea să-și închipuie cât de înspăimântați fuseseră, probabil, aflând că erau închiși acolo, în timp ce în cartierele din jur lumea participa la o revoltă sub conducerea Ucigașului *Afshin*-ului.

Privirea lui a căzut pe biroul lui Wajed. Pentru că avea nevoie de numeroasele hărți ale orașului care se găseau acolo, Ali se instalase în biroul *qaid*-ului, dar avea impresia că își smulgea o bucată din inimă făcând asta. Nu putea să stea acolo fără să-și aducă aminte de orele în care, copil fiind, se juca de-a războiul, cu pietre și cu bețișoare, în timp ce Wajed lucra. Citise toate cărțile din încăpere și studiasse toate schemele de luptă, iar bătrânul geziri îi punea mereu întrebări cu mai multă blândețe și afecțiune decât avusese vreodată propriul tată.

„Nu mă va ierta niciodată pentru asta!” și-a dat seama Ali.

Wajed era credincios până la moarte și fusese cel mai apropiat tovarăș al tatălui său, de când erau copii.

S-a întors spre Lubayd.

— Chiar crezi că Aqisa va putea să se strecoare în harem? l-a întrebat pe prietenul său.

— Cred că Aqisa poate să facă orice își pune în minte, i-a răspuns Lubayd. Probabil, cu mult mai bine decât mine și decât tine.

„Bine!”

Ali avea nevoie ca războinica geziri să-i dea lui Zaynab scrisoarea de la el, fiindcă sora lui urma să încerce măcar să-l ajute, știa asta.

— *Inshallah*, cu voia lui Allah, sora mea îl va convinge pe Muntadhir să ne sprijine.

— Și pe urmă?

Lubayd și-a încrucișat brațele la piept.

— Ai luat deja Citadela! a continuat războinicul geziri. De ce vrei să o dai înapoi, mai ales unui frate cu care te cerți de luni de zile?

L-a privit cu subînțeles.

— Lumea nu a ieșit în stradă să-l facă rege pe Muntadhir, Ali! a subliniat tânărul.

— Iar eu *nu* fac asta pentru a deveni rege. Vreau să-i am alături pe fratele meu și pe sora mea! Am nevoie de ei alături!

Pentru că Ali era convins că tatăl lui avea deja un plan pentru cazul în care el s-ar fi răzvrătit și ar fi cucerit Citadela. Doar prințul arătase față că nu era de acord cu regele și nu reprezenta un secret că soldații alături de care crescuse îl iubeau. Îl cunoștea pe tatăl lui: era cu neputință ca Ghassan să nu aibă un plan cu ajutorul căruia să-l reducă la tăcere.

Dar un plan pentru Muntadhir, emirul lui credincios? Pentru prințesa Zaynab, despre care spunea că era lumina ochilor lui? Ali bănuia că față de ei urma să reacționeze cu mai puțină asprime, mai încet și mai blând. Poate că Ali cucerise Citadela, dar victoria depindea, de bună seamă, de frații lui. Însăși viața sa depindea de frații lui. Îi făcuse o ofertă tatălui său – o scrisoare în care îi descria măsurile pe care dorea să le ia pentru a garanta siguranța tuturor în perioada în care urma să fie anchetat atacul, dar prințul știa prea bine că nu mai era cale de întoarcere din clipa în care le

poruncise muezinilor să dezvăluie planurile pe care le avea Ghassan pentru *shafit*-i. Tatăl lui nu avea să îi ierte niciodată acea lipsă de loialitate.

— Mă rog lui Allah ca fratele tău să aibă mai multă minte decât tine!

Cel care vorbise fusese Abu Nuwas, care zăcea pe podea, legat fedeleș, și era nespus de furios. Ali îl adusese acolo, cu speranța zadarnică, după cum bănuia, că avea să afle ce ar fi putut face tatăl lui în continuare.

— Nebun fără pic de rușine! Trebuia să te fi dus *tu* la tatăl tău, nu să poruncești să se strige în gura mare învinuirile acelea. Nu se face așa în neamul nostru!

— Aș zice că sunt destui geziri care n-ar fi de acord cu tine, i-a spus Ali. La fel și cei mai mulți soldați din Garda Regală.

Abu Nuwas a pufnit.

— Doar le-ai făgăduit că le vei dubla soldele, nu? l-a întrebat, în zeflema. Aș evita să vorbesc de moralitate dacă aș fi în locul tău, prințul meu!

— Tatăl meu a făcut o greșală când a preferat să-și lase armata să flămânzească, în loc să-i oblige pe bogați să-și plătească dărilor.

Ali a bătut cu degetele în birou, cuprins de neliniște. Nu avea prea multe de făcut în afară de a aștepta un răspuns de la palat, iar clipele îi păreau lungi cât niște ceasuri.

„Ar trebui să te bucuri de ele!” și-a spus el, sumbru. „Sunt șanse mari să fie ultimele!”

Prințul a început să se plimbe prin fața ferestrei largi, gândindu-se ce ar mai fi putut să facă. Era aproape de miezul nopții, probabil.

Două muște au zburat încet prin fața lui. Ali le-a gonit cu mâna, dar, făcând mișcarea aceea, și-a îndreptat privirea spre fereastră, unde a văzut ceva fremătând. Un bâzâit se auzea tot mai tare. S-a apropiat de geam.

Lubayd a venit lângă el.

— Ce-i *asta*? l-a întrebat războinicul geziri.

Ali nu i-a răspuns. Era la fel de uimit ca prietenul său. Sute, poate chiar mii de muște, după cât se părea, roiau deasupra lacului, bâzâiau și se ridicau tot mai sus, apropiindu-se în viteză de oraș.

Alte insecte au intrat pe geam. Lubayd a prins una și a zguduit-o tare, s-o amețească, iar aceasta a căzut pe pervazul de piatră.

— Seamănă cu muștele de nisip de la noi de-acasă! a băgat de seamă tânărul geziri.

Lubayd a pocnit-o cu degetul, iar musca s-a prefăcut în cenușă.

— Să fie, oare, o muscă de nisip adusă prin magie? l-a întrebat el pe prinț.

Ali s-a încruntat, trecându-și degetul prin cenușa ei, înainte de a spune:

— Cine s-ar apuca să facă să apară prin magie un roi imens de muște de nisip?

Oare exista vreo tradiție ciudată de Navasatem, despre care el, unul, nu avea habar? S-a aplecat pe fereastră și a văzut ultimele muște care trecuseră de lac și intraseră în oraș.

Apoi a înlemnit. Ascuns în mulțimea muștelor roitoare și fremătătoare se mișca un lucru ce nu s-ar fi cuvenit nici să se clinească măcar. Ali a deschis gura să țipe.

În capul lui, o prezență a prins viață.

Prințul a căzut în genunchi, cu un geamăt, iar privirea i s-a întunecat. S-a apucat cu mâinile de cap, urlând de durere, în timp ce trupul i s-a umplut de broboane de sudoare. Un urlet care nu era urlet, un avertisment stăruitor într-o limbă fără cuvinte șuiera în capul lui, cerându-i să fugă, să înoate, să scape.

Dar a dispărut aproape la fel de repede precum venise. Lubayd îl ținea și îl striga pe nume, sprijinindu-se cu spatele de pervaz.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat războinicul geziri, scuturându-l de umăr. Frate, vorbește cu mine!

Deodată, toate muștele din cameră s-au prăbușit, moarte, într-o ploaie de cenușă. Ali abia dacă a

băgat de seamă, căci stătea cu ochii țintă la fereastră.

Lacul se mișca!

Apa moartă s-a cutremurat, ieșind din încremenirea sa, iar lacul a părut că dansa prin valurile mici și curenții care apăruseră pe suprafața lui. Ali a clipit, convins că ochii îi jucau feste.

— Ali, spune ceva!

— Lacul, a îngăimat prințul. S-au întors!

— Cine s-a întors? Ce tot spui...

Lubayd s-a întrerupt.

— Ce-i asta, pentru numele lui Allah? a strigat tânărul dintr-odată.

Apa se ridica!

Și s-a tot înălțat din albia sa într-un talaz, o masă de lichid negru care se retrăgea vijelios de la țărmuri, lăsând în urmă mълul crăpat și acoperit de rămășițele corăbiilor scufundate. Se ridica tot mai sus, ascunzând stelele și munții, înălțându-se amenințător deasupra orașului.

Din ea a prins contur un cap ca de reptilă, cu botul căscat și cu niște colți strălucitori. Mugetul tunător care a urmat l-a făcut pe Ali să se cutremure, acoperind țipetele speriate ale soldaților de jos.

Era prea șocat să facă orice altceva decât să privească fără a-și crede ochilor creatura aceea care nu s-ar fi cuvenit să existe.

„Au transformat râul Gozan într-o fiară, un șarpe cât un munte, care s-a ridicat și a început să urle la lună!”

Povestea care i se păruse caraghioasă, spusă de un *afshin* acum mort și de o fată care pretindea că era fiica lui Manizheh a revenit în mintea lui Ali, când monstrul din lac a început să urle cu botul îndreptat spre cer.

Apoi a întors capul pe neașteptate, cu ochii aceia îngrozitori ațintiți drept spre Citadelă.

— Fugi! i-a strigat Lubayd prințului, trăgându-l în picioare. Pleacă de aici!

S-a auzit o pâraitură puternică, după care podeaua s-a umflat sub el. Camera a început să se învârtă, aruncându-l pe Ali în aer.

S-a izbit tare de perete și i-a ieșit tot aerul din plămâni. A zărit cu coada ochiului o sclipire pe fereastră, apa neagră care se apropia vijelios...

După care s-a prăbușit în beznă.

XXIV

NAHRI

Nahri s-a uitat urât la gardieni.

— Am o memorie foarte bună a fețelor! i-a amenințat nahida. Să fiți siguri că n-am să le uit pe ale voastre!

Unul dintre străjeri a izbucnit în râs.

— Îți urez succes cu scoaterea cătușelor! i-a zis, în zeflemea.

Spumegând de furie, Nahri a început iar să se plimbe pe lângă parapetul de piatră. Fusesse adusă înapoi la palat împreună cu Kaveh, care mai era încă lipsit de cunoștință, după care fuseseră băgați într-un pavilion aflat pe o terasă a ziguratului care dădea spre lac și fuseseră lăsați acolo să-l aștepte pe rege. Era același loc unde odinioară ea și Ali se uitaseră la stele, cu toate că nu mai exista nicio urmă din finețea și somptuozitatea mobilierului pe care și-l amintea nahida. Erau singuri cu patru războinici geziri înarmați până în dinți care nu-și luaseră o clipă ochii de la ea.

S-a oprit la marginea pavilionului și a privit apa aducătoare de moarte din depărtare, în timp ce încerca să lase mai jos cătușele de fier, strângând din ochi din cauza arsurii. Dar mai rea decât durerea era senzația de neputință. Era aici cu Kaveh de ore întregi, așa i se părea, și se uita cum se făcea văzduhul negru precum cerneala, în timp ce Jamshid fusese dus numai Ziditorul știa unde. I-a atras atenția lacul nemișcat. Dacă n-ar fi fost blestemat, ar fi fost ispitită să sară în undele lui, încercând să scape. Era mult până jos, era drept, și probabil că și-ar fi rupt vreun os, două, dar ea era, totuși, o nahidă. Întotdeauna se putea vindeca.

„Numai că e blestemat și te-ar face mii și fărâme!”

S-a întors, frustrată și chinuită de dorința de a da foc la ceva.

Probabil că pe chipul ei i se citea foarte limpede starea, pentru că unul dintre gardieni a prevenit-o:

— Ai grijă, adoratoare a focului! Crede-mă când îți spun că niciunul dintre noi n-are răbdare cu târfa Flagelului din Qui-zi.

Nahri și-a îndreptat grabnic spatele.

— Mai zi o dată asta și până în zori vei fi mort!

Străjerul s-a repezit la ea cu mâna pe plăselele *zulfikar*-ului, dar unul dintre camarazi i-a șuierat ceva în *geziriyya* și l-a tras înapoi.

— *Banu nahida?*

Vocea lui Kaveh abia se deslușea din colțul în care zăcea acesta, rezemat de perete.

Uitând de gardianul *geziri*, Nahri s-a grăbit să ajungă la Marele Vizir. Acesta clipea și părea amețit. Pentru că nu îl putea vindeca, Nahri s-a mulțumit să rupă o fâșie de pânză din cămașa lui și să îl lege la cap. Sângele a îmbibat pânza cu pete negre.

— Te simți bine? l-a întrebat nahida îngrijorată.

Dregătorul și-a dus mâna la cap și a strâns din ochi.

— Cred că... da!

S-a ridicat încet în capul oaselor.

— Ce s-a...? Unde e Jamshid?

— Nu știi, a mărturisit Nahri. Wajed l-a luat cu el din *midan*, iar pe noi ne-a adus aici.

Kaveh s-a tras în sus, iar pe chip i se deslușea îngrijorarea.

— Cât e ceasul?

— E miezul nopții, cred! i-a răspuns nahida. De ce? l-a întrebat când i-a văzut privirea speriată.

— Miezul nopții? a șoptit el. O, Creatorul meu, nu! Trebuie să-l gădesc!

A apucat-o de umăr, deși avea mâinile încătușate, iar Nahri a tresărit din cauza acestei încălcări a etichetei.

— Nahri, vreau să te gândești! a rugat-o. Au spus, cumva, unde îl vor duce pe Jamshid? Ceva, orice?

Fața lui părea slăbită în lumina slabă.

— Nu aveau de gând să-l ducă la Citadelă, nu? a întrebat-o.

Ea și-a eliberat umărul.

— Nu știi! i-a mărturisit. Și nu ești singurul care are întrebări de pus! De ce ai mințit și ai spus că lui Muntadhir i s-a făcut rău?

Kaveh nu părea să regrete decât foarte puțin.

— Fiindcă trebuia să te duc pe tine și pe Jamshid într-un loc sigur! a lămurit-o. Doamna Nisreen... ar fi trebuit să stea ea cu voi în infirmerie în noaptea asta, dar...

Pe chipul lui nu se mai citea decât tristețea.

— Am crezut că Marele Templu ar fi putut fi un loc sigur.

— Ți-e teamă că *shafiț*-ii vor ataca din nou? l-a întrebat.

Kaveh a clătinat din cap. Se juca, dus pe gânduri, cu unul dintre inelele sale, o bandă aurie împodobită cu o piatră care părea să fie un agat cu dungi arămii.

— Nu, *banu nahida*! Nu *shafiț*-ii!

Ușa s-a deschis chiar atunci și gardienii și-au plecat capetele când Ghassan a intrat în pavilion. Nahri s-a tras înapoi din calea regelui, cuprinsă de groază, căci în ochii acestuia se deslușea o furie netăinuită – o mânie care contrasta puternic cu spatele lui cocârjat de oboseală, o furie care îi trimitea fiori de gheață pe șira spinării! Ghassan al Qahtani nu era un bărbat care să-și trădeze atât de ușor emoțiile!

S-a oprit și s-a uitat cu răceală la *daev*-ii de pe podea.

— Lăsați-ne! s-a răstit ocârmuitorul la străjeri.

Soldații au dispărut într-o clipită și au tras ușa după ei.

Nahri s-a chinuit să se ridice în picioare.

— Ce vrei? l-a întrebat. Cum îndrăznești să ne aduci aici cu sila, când ai noștri sunt răniți și suferă din cauză că tu nu ai luat măsurile de securitate necesare?

Ghassan i-a aruncat la picioare un papirus.

— Tu ești răspunzătoare de asta?

Nahri a ridicat papirusul. A recunoscut pe dată scrisul lui Ali. A citit... după care a mai citit o dată,

convinsă fiind că nu înțelesese bine prima oară. Erau așternute acolo planuri bine ticluite pentru a începe anchetarea atacului din timpul procesiunii și pentru a garanta pacea în oraș, până când furia locuitorilor urma să se domolească.

Era apoi exprimată asigurarea calmă că prințul avea să îi înapoieze armata tatălui său, atunci când o să fie convins pe deplin că nu urmau să se ia măsuri represive împotriva *shafît*-ilor.

Nahri se uita țintă la cuvintele acelea, voind parcă să le rearanjeze.

„Prostule! Ai fi putut să pleci spre Am Gezira! Ai fi putut să-ți găsești o soție iubitoare și să duci o viață liniștită!”

— Ce-i? a întrebat-o Kaveh, cuprins de îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

Nahri a lăsat să-i cadă din mână papyrusul.

— Ali a luat în stăpânire Citadela! l-a lămurit.

Kaveh a scos o exclamație înăbușită de uimire:

— Ce-a făcut?

În clipa aceea a intervenit Ghassan:

— Întrebarea rămâne, *banu nahida*! Tu și fiul meu lucrați împreună?

— Nu! i-a răspuns Nahri pe un ton acru. Fie că mă crezi, fie că nu, află că n-am prea avut mult timp astăzi să particip la organizarea unei lovituri de palat, căci am fost ocupată să-i înfășor în lințolii pe cei omorâți și să tămăduiesc arsurile copiilor.

— De-asta ne-ai adus aici? a întrebat Kaveh, uitându-se la rege cu dușmănie. L-ai scăpat din mână pe fiul tău cel habotnic – un pericol de care ar fi trebuit să te ocupi cu mulți ani în urmă – și acum încerci să dai vina pe noi?

Ochii lui Ghassan au scăpărat, ca și cum i-ar fi provocat, când a spus:

— Vai, Marelui meu Vizir celui zâmbăreț i-a crescut cumva șira spinării? A devenit curajos? O învinuire savuroasă, Kaveh, dacă ne gândim la rolul pe care l-ai jucat tu în stârnirea populației!

Pe chipul ocârmuitorului se citea și mai multă furie când a adăugat.

— Ai crezut că n-am să verific bănuielile lui Ali legate de atacul din tabăra de muncă a *shafit*-ilor? Chiar ai crezut că poți să aprinzi o astfel de scânteie în acest oraș — în orașul *meu* — și că n-o să-ți explodeze în față?

Lui Nahri i s-a pus un ghem în stomac. Una era să audă acuzația aceea venind din partea lui Ali — doar prințul era uneori mai năvalnic! —, alta să o deslușească rostită cu toată siguranța din vocea lui Ghassan! Iar roșeața din obrajii lui Kaveh i-a confirmat pe dată ceea ce inima ei ar fi vrut să nege! Poate că nu avusese încredere în Marele Vizir, dar era, totuși, un *daeva* de-ai ei, prietenul lui Nisreen și tatăl lui Jamshid.

— Tu ai înscenat atacul asupra celor doi *daev*-i, a șoptit ea. Așa e?

Kaveh se făcuse de acum roșu ca racul de rușine.

— Tu și Jamshid trebuia să înțelegeți odată și odată adevărul în legătură cu *shafit*-ii! a exclamat dregătorul. Și s-ar fi întâmplat oricum ceva, mai devreme sau mai târziu! Doar s-a întâmplat azi! Cum e cu puțință să le mai iei apărarea celor cu sânge spurcat după ce au făcut în timpul procesiunii? Ei n-au voie să se apropie de spitalul străbunilor noștri; locul lor nu e în lumea noastră!

Nahri a tresărit de parcă ar fi primit o palmă.

Dar Kaveh nu terminase încă! S-a uitat la Ghassan cu dușmănie și a continuat:

— Și nici tu n-ai! Daevabadul n-a mai cunoscut o zi de pace de când Zaydi al Qahtani s-a scăldat în sângele *daev*-ilor, iar tu ești la fel de periculos și de barbar ca și strămoșul tău!

În vocea lui s-a deslușit o oarecare emoție când a adăugat:

— Aproape că am crezut, să știi! Prefăcătorie ta! Regele care dorește să unească triburile noastre!

Nahri a văzut cum îi apăreau în ochi lacrimi de furie.

— Dar totul n-a fost decât o minciună! a strigat dregătorul. Douăzeci de ani te-am slujit! În fiul meu

s-au împlântat zeci de săgeți să îl salveze pe băiatul tău, iar tu te-ai folosit de viața lui să mă ameninți!

A scuipat la picioarele lui Ghassan.

— Nu te preface că-ți pasă și de altcineva în afară de tine, muscă de nisip spurcată ce ești!

Nahri s-a tras un pas înapoi, din instinct. Nimeni nu-i mai vorbise în felul acela lui Ghassan! Regele nu îngăduia nici măcar manifestarea unei mici dezaprobări, darămite să i se arunce în față asemenea insulte venite de la un vizir *daeva* îngâmfat!

Iar faptul că Ghassan a zâmbit, în loc să-i taie gâtul lui Kaveh a fost cu totul și cu totul înspăimântător.

— De mult voiai să-mi spui asta, nu-i așa? a rostit regele, rar. Uită-te la tine: tot numai furie și indignare... ca și cum nu v-aș fi îndeplinit toate dorințele voastre ușurate, iar și iar! Ca și cum nu eu v-aș fi scos, pe tine și pe fiul tău, din trista voastră viață de nobili mărunți, de provincie!

Ocârmuitorul și-a încrucișat brațele la piept și a continuat:

— Dă-mi voie să-ți întorc favoarea, Kaveh, fiindcă și eu vreau de mult timp să-ți spun ceva!

— Ajunge! l-a întrerupt Nahri.

Nu avea habar unde era ținut Jamshid, iar Ali se răzvrătise fățiș, așa că ea, una, nu avea de gând să mai piardă timpul cu cine putea să știe ce aveau de împărțit Ghassan și Kaveh!

— Ce vrei, Ghassan? l-a întrebat. Și unde-i Jamshid?

— Jamshid...

Regelui i-au scăpărat ochii când a lămurit-o:

— Ei, să știi că, într-un chip destul de ciudat, el e un *daeva* care îmi place! Fără putință de tăgadă, e mult mai credincios decât voi amândoi, deși nu pot să-mi închipui de la cine a moștenit atâta înțelepciune. E limpede că nu din familie!

Alături de ea, Kaveh s-a încordat; Nahri s-a încruntat.

— Asta ce vrea să însemne? s-a oțărât nahida.

Ghassan a pășit mai aproape de ei, făcând-o pe Nahri să se gândească neliniștită la un vultur care ar fi dat roată unui animal mic și delicat.

— Nu ți s-a părut niciodată ciudat cât de sigur am fost de identitatea ta, *banu nahida*? a întrebat-o regele. Că am fost sigur *pe loc*?

— Mi-ai spus că semăn cu Manizheh, aproape a șoptit tânăra.

Regele a plescăit din buze, în semn de dezaprobare.

— Dar așa de bine să semeni, oare, încât să fac o scenă în timpul adunării curții, după ce te-am văzut doar de departe? a întrebat-o.

Apoi ocârmuitorul l-a privit pe Kaveh.

— Tu ce crezi, Mare Vizir? Se pare că tu ai cunoscut-o *foarte bine* pe Manizheh. Nahri a noastră seamănă mult cu ea sau nu?

Kaveh părea că abia putea să mai răsuflă, darămite să mai și răspundă! Își încheștase pumnii atât de tare, încât încheieturile i se albiseră, lipsite de sânge.

— Da, a șoptit dregătorul.

Ochii lui Ghassan au scăpărat, triumfători.

— Ei, hai, știi să minți mai bine de atât! l-a dojenit, zeflemitor, pe dregător. Nu că ar mai avea vreo importanță! Altceva are ea! Ceva ce a avut și mama ei, ceva ce a avut și unchiul ei... Nu că vreunul dintre ei și-ar fi dat seama! De fapt, e destul de jenant!

Zicând acestea, regele a bătut cu degetul în tatuajul negru de pe tâmpla sa, steaua lui Suleiman cea în opt colțuri.

— Crezi că ai ceva ce îți aparține și, când colo... a zis Ghassan.

Senzația limpede că se afla în pericol i-a provocat furnicături pe piele lui Nahri. Detesta faptul că trebuia să intre în jocul acela, dar nu avea ce să facă, așa că l-a zorit.

— Ce-ar fi să încerci măcar o dată să spui ceva direct? s-a stropșit ea la rege.

— Sigiliul lui Suleiman, copila mea! a lămurit-o domnitorul. Porți umbra semnului său... chiar aici!

Ghassan a întins mâna să-i atingă obrazul, dar nahida s-a ferit, așa că el a adăugat:

— Pentru mine e limpede ca lumina zilei!

Apoi s-a întors spre Kaveh cu ochii aceia cenușii plini de triumf și de ceva în plus, ceva rău și răzbunător.

— Toți îl poartă, Mare Vizir! Fiecare persoană cu sânge nahid! Manizheh. Rustam. Nahri...

A făcut o pauză, savurând momentul.

— Jamshid al tău! a completat regele.

Kaveh a sărit în picioare.

— Stai jos! s-a răstit Ghassan.

Veselia plină de cruzime dispăruse într-o clipă din glasul lui, fiind înlocuită de răceala nemilostivă a despotului.

— Dacă nu, Jamshid, *baga nahid* al tău va sfârși tot sub un lințoliu.

Nahri s-a clătinat pe picioare și și-a dus mâna la gură.

— Jamshid e nahid? a întrebat ea.

Împietrită de uimire, se silea să-și găsească cuvintele.

„Dar nu are nicio... putere!”

Cuvântul i-a murit pe buze, căci amintirile au dat năvală peste ea... Întrebările lui disperate despre focul *rumi* care îl arsese și despre rănilor lui care se vindecaseră brusc... Străvechea limbă bactriană în care îi vorbise lui Razu... și explozia de putere pe care o simțise Nahri când tânărul o luase de mână, iar ea invocase furtuna de nisip...

Jamshid era nahid! Ochii lui Nahri s-au umezit deodată. Jamshid făcea parte din familia sa!

Și, de bună seamă, el încă nu avea habar de nimic, pentru că nu se pricepea să mintă chiar atât de bine!

Nahri s-a răsucit spre Kaveh, care se așezase pe podea, la porunca lui Ghassan, numai că privirea dregătorului era la fel de feroasă.

— Ai ascuns asta de mine? l-a acuzat ea. Cum ai putut s-o faci?

Acum Marele Vizir tremura și se legăna, înainte și înapoi.

— Trebuia să-l apăr de Ghassan! i-a răspuns bătrânul *daeva*. Era singura cale!

Regele s-a strâmbat.

— Bună treabă ai făcut, ce să zic! i-a zis, batjocoritor. Am știut că băiatul era nahid din clipa în care l-ai adus la curtea mea! Restul n-a fost chiar atât de greu de înțeles.

În vocea regelui se deslușea dușmănia când a continuat:

— Nașterea lui a avut loc în vara în care a murit Saffiyeh... În aceea în care Manizheh nu mi-a luat în seamă rugămințile de a se întoarce mai devreme la Daevabad, să-și salveze regina...

— Saffiyeh n-a fost niciodată regina *ei*! a ripostat Kaveh. Iar Manizheh n-a apucat să stea nici măcar o săptămână cu copilul ei, că a și fost silită să se întoarcă din nou la tine!

— Fără îndoială, a avut destul timp să facă însă ceva să-i ascundă puterile, nu-i așa? l-a iscodit ocârmuitorul.

Chipul regelui s-a schimonosit de răutate.

— Mereu s-a crezut așa de deșteaptă...! Și totuși fiului ei i-ar fi fost de folos să le aibă când Darayavahoush s-a întors împotriva lui! Ce ironie a sorții: ultimul *baga nahid*, gata să fie ucis de însuși *afshin*-ul lui, în timp ce încerca să salveze un Al Qahtani!

Nahri s-a uitat în altă parte, îndurerată. Dara s-ar fi aruncat în propria sabie dacă ar fi știut adevărul! S-a rezemat de parapet, simțind că i se înmuiaseră picioarele. Ghassan și Kaveh încă se mai certau, iar Nahri știa că ar fi trebuit să fie atentă la ce spuneau, dar în clipa aceea simțea că nu-și dorea decât să scape din palatul acela oribil și să se ducă să-l caute pe fratele ei.

— Ar trebui să-mi fii recunoscător! a exclamat Ghassan. V-am oferit amândurora o viață aici! Ați fost bogați, respectați, puternici...

— Cât timp jucam așa cum ne cântai tu! s-a răstit Kaveh. Fără a ține cont de dorințele noastre, de ambițiile noastre! Totul trebuie să servească mărețelor planuri pe care le avea Ghassan al Qahtani!

În vocea Marelui Vizir se citea limpede cruzimea când a adăugat:

— Și te mai miri că Manizheh te-a refuzat!

— Eu, unul, bănuiesc că motivul pentru care m-a refuzat – oricât de dezamăgitor ar fi – stă proțăpît chiar în fața mea!

Zicând acestea, Ghassan s-a uitat la Kaveh cu dispreț, dar în ochii lui cenușii se deslușea și ciuda pe care nu și-o putea ascunde pe deplin.

— E limpede că Manizheh avea niște gusturi cam... ciudate! s-a burzuluiit regele.

Nahri și-a pierdut brusc răbdarea.

— Ah, încetați odată! a șuierat ea. N-o să stau aici s-ascult cum se ceartă doi moșnegei din cauza unei iubite demult pierdute! Unde-i fratele meu?

Ghassan s-a posomorât, dar i-a răspuns, totuși:

— Într-un loc sigur! Unde va sta cu sfetnicii mei de încredere, până când orașul se va domoli.

— Adică până când ne vei sili să ne supunem, s-a stropșit Nahri, supărată foc. Am mai văzut asta și altă dată! De ce nu ne spui în față ce vrei?

Ghassan a clătinat din cap și a zis:

— Directă ca întotdeauna, *banu* Nahri! Dar eu îi cunosc prea bine pe ai tăi! În clipa asta îmi închipui că sunt o mulțime de *daev*-i însetați de sânge *shafît* și e limpede că și *shafît*-ii sunt la fel de dornici să verse sânge *daeva*! Așa că hai să lăsăm lucrurile să se așeze!

Apoi regele s-a întors spre Kaveh și a adăugat:

— Vei lua asupra ta toată vina! Le vei spune tuturor că tu ai pus la cale atacul din tabăra de muncă și că le-ai dat arme *shafît*-ilor care au atacat procesiunea!

— N-am avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat în timpul procesiunii! s-a apărat Kaveh, îndârjit. N-aș fi făcut niciodată așa ceva!

— Nu mă interesează! i-a spus Ghassan, sec. Vei lua toată vina asupra ta și cu asta, basta! Marele Vizir, care a fost împins spre distrugere de propriul fanatism! Vei mărturisi că ai uneltit împotriva lui *banu nahida* și, după ce vei scăpa de povara asta de pe suflet, Kaveh...!

A făcut semn cu capul spre parapet, cu răceală.

— Îți vei lua viața, a încheiat regele.

Kaveh a gogonat ochii cât cepele, iar Nahri a făcut repede un pas spre el.

— N-am să te las să...! a început nahida.

— N-am terminat! s-a burzului ocârmuitorul.

Pe fața lui Ghassan apăruse o altă expresie, mai greu de citit.

— În ceea ce te privește, *banu nahida*, va trebui să-i trimiți o scrisoare mezinului meu, în care o să-i spui că ai fost arestată și acuzată că ai fost părtașă la tentativa lui de lovitură de palat! Și că mâine în zori o să fii executată dacă nu se va preda!

Nahri a simțit că i se scurgea tot sângele din obraji de groază.

— *Cum?* s-a mirat.

Ghassan și-a fluturat mâna cu dispreț și a lămurit-o:

— Mă crezi sau nu, n-aș fi vrut să te implic, dar îl cunosc pe fiul meu! Ali s-ar sacrifica, poate, bucuros, dar nu am nicio îndoială că, în clipa în care va vedea scrisoarea de la tine, o să se arunce pe dată la picioarele mele.

— Și pe urmă? l-a întrebat nahida. Ce ai de gând să faci cu Ali după aceea?

De pe chipul lui Ghassan dispăruse orice urmă de umor negru.

— Va fi executat pentru trădare, firește! i-a zis.

„Nu!”

Nahri a expirat, încleștându-și pumnii.

— N-am să te ajut să-l prinzi în capcană! a izbucnit tânăra. Mă bucur nespus că a luat în stăpânire Citadela! Sper că va pune mâna și pe palat!

— N-are să poată să-l cucerească până mâine-dimineață, a încredințat-o Ghassan cu răceală. Și nu numai că tu *vei trimite* scrisoarea aceea, dar o să te și duc în *midan*, să te rogi de el să te salveze, plângând în hohote, dacă va fi nevoie! Altfel, o să-lucid pe fratele tău!

Nahri a tresărit.

— N-o să faci una ca asta! a exclamat nahida.

Îi tremura vocea când a adăugat:

— Nu ai fi în stare să-i faci așa ceva lui Muntadhir!

Ghassan a ridicat din sprâncene, puțin surprins.

— Nu prea îți scapă nimic, așa-i? a întrebat-o. Ba da, *banu nahida*, aș face-o! Muntadhir s-ar cuveni să fie înțelept și să-și păzească mai bine inima. În lumea asta a noastră, se pune în pericol cu astfel de sentimente!

— Tu nici măcar nu știi ce-s alea sentimentele! a intervenit Kaveh, uitându-se la rege cu o privire sălbatică. Tu ești un monstru! Tu și tatăl tău v-ați folosit de dragostea pe care i-o purta Manizheh fratelui său s-o controlați și acum vrei să faci la fel și cu fata ei?

Marele Vizir s-a uitat la Ghassan cu dușmănie și a adăugat:

— Cum poți să spui că ții la ea?

Ghassan și-a dat ochii peste cap.

— Scutește-mă de lamentațiile astea prefăcute, Kaveh! s-a burzului domnitorul. Ai prea mult sânge pe mâini!

Dar cuvintele lui Kaveh au trezit-o pe Nahri la realitate.

Și-a închis ochii. Încercase din răspuțeri să ridice un zid între ea și rege, să-și ascundă slăbiciunile și să se încredințeze că nu exista nicio fisură în armura pe care și-o făcuse. Deja soarta tribului său era în mâinile lui, iar el de ani și ani o tot silise să i se supună, nu numai o dată, amenințând-o că poporul ei urma să aibă de suferit!

Dar strădaniile ei nu contaseră niciodată! Pentru că regele avusese întotdeauna ceva mai important!

Mai prețios! Încă de la bun început îi făcuse o fisură în armură, iar ea nici nu-și dăduse seama!

A încercat să gândească... Dacă Ali într-adevăr luase în stăpânire Citadela însemna că nu era vorba doar de o simplă lovitură de palat! Ci că Ghassan scăpase din mână cea mai mare parte a Gărzii Regale! Nahida și-a amintit cuvintele tânguitoare rostite de muezini în geziriyya care răsunaseră prin toate cartierele orașului... Era cu puțință ca Ali să fi deținut deja controlul asupra Cartierului Geziri. Și asupra Cartierului *Shafit*.

Nahri și-a deschis ochii și l-a întrebat direct pe rege:

— Crezi că o poate face, nu-i așa? Chiar te temi că Ali te poate înfrânge!

Ocârmuitorul și-a mijit ochii.

— Nu știi ce spui, *banu nahida!* s-a oțărât el.

Nahri a zâmbit. Simțea că i se făcea greață din cauza emoției.

— Ba știu prea bine! s-a stropșit. Mă pricepeam foarte bine la asta, să știi. Să citesc semnele, să descopăr slăbiciunile unei viitoare victime... De fapt, noi doi avem asta în comun!

I s-a pus un nod în gât când a continuat:

— Iar Jamshid... sunt sigură că ai savurat secretul despre nașterea lui!

L-a arătat pe Kaveh cu o înclinare a capului și a adăugat:

— Sunt sigură că erai încântat ori de câte ori îl vedeai și că te gândeai cum să te răzbuni pe bărbatul care avusese parte de dragostea femeii pe care o doriseși și tu! Nu aveai cum să treci peste asta prea ușor!

Ghassan s-a apropiat de ea. Chipul regelui era calm, dar Nahri a simțit furia din tonul lui când i-a zis:

— Atitudinea asta n-o să-l aducă înapoi mai repede pe fratele tău!

„Îmi pare rău, Jamshid! Îmi pare așa de rău!”

A tras adânc aer în piept, luptându-se cu tristețea copleșitoare care îi umplea sufletul.

— Nu te voi ajuta câtuși de puțin! a spus cu fermitate.

Ochii regelui au scăpărat de mânie.

— Poftim? s-a mirat.

— Nu te voi ajuta! a repetat nahida, detestându-se pentru asta. Nu îți voi îngădui să îl folosești pe fratele meu împotriva mea! Pentru nimic în lume!

Ghassan s-a apropiat de ea, furios.

— Dacă nu faci asta, *banu nahida*, o să-l ucid! Și o să-l omor încet-încet și o să te pun să te uiți! Așa că mai bine ar fi să ne faci tuturor o favoare și să te supui!

Kaveh s-a ridicat de jos, cu chipul schimonosit de teamă.

— *Banu nahida...!* a încercat dregătorul s-o înduplece.

Ghassan i-a tras însă repede una cu dosul palmei bătrânului *daeva*. Era limpede că regele era cu mult mai puternic decât părea, pentru că lovitura l-a făcut pe Kaveh să cadă la pământ, cu gura plină de sânge.

Nahri și-a înăbușit un strigăt de uimire. Dar gestul violent, făcut cu atâta ușurință, a izbutit să-i sporească hotărârea nahidei. Ghassan era un monstru! Și, pe deasupra, era un monstru cuprins de deznădejde, iar Nahri tremura gândindu-se la ce-ar fi putut el să facă în Daevabad, dacă lovitura de palat ar fi eșuat.

Iar asta însemna că ea trebuia să facă tot ce îi era cu putință ca aceasta să nu eșueze!

— Îți pierzi timpul, Ghassan! N-am să cedez! Orașul acesta trăiește în sângele *familiei* mele! În sângele *meu*!

Vocea i-a tremurat un pic când a adăugat:

— În sângele *fratelui meu*! Și dacă ultimii nahizi trebuie să piară pentru a-l salva...

Și-a stăpânit tremurul și a ridicat bărbia sfidătoare.

— Atunci înseamnă că ne-am slujit bine poporul!

Ghassan s-a uitat la ea câteva clipe care i-au părut cât o veșnicie. Acum, expresia lui era de nepătruns

și nu s-a mai obosit să-i vorbească. Nahri arătase limpede care era hotărârea ei.

Și știa că regele avea să o distrugă pentru asta.

El a făcut un pas înapoi.

— O să-i spun lui Jamshid cine este, cu adevărat! le-a mărturisit. Apoi o să-i istorisesc cum sora lui, care s-a plictisit să se culce cu bărbatul pe care el, unul, încă îl mai iubește, i-a trădat pe amândoi, doar pentru a-l salva pe un geziri pe care el îl urăște!

Cuvintele erau crude și grosolane — ultima încercare făcută de un bătrân furios care renunțase la orice brumă de bun-simț pentru a obține un tron de pe care era gata-gata să fie înlăturat chiar de un membru al familiei sale.

— Apoi voi termina treaba începută de *afshin*-ul tău și îl voi biciui pe fratele tău până la moarte! i-a făgăduit.

— Nu, Ghassan, stai! a strigat Kaveh, aruncându-se la picioarele regelui. N-a vorbit serios! O să scrie scrisoarea... ah! a țipat bătrânul *daevas* când Ghassan l-a lovit cu piciorul în față, după care l-a ocolit și s-a îndreptat spre ușă.

Cu un vaier, Marele Vizir a izbit podeaua cu palma. Nahri a auzit o pocnitură stridentă când piatra inelului s-a spart.

Iar din aceasta s-a ridicat un abur ciudat, arămiu.

În timpul de care Nahri a avut nevoie să tragă aer în piept o dată, aburul deja îl învăluisese pe Marele Vizir.

— Kaveh, ce-i asta? l-a întrebat nahida, pe un ton tăios, văzând cum vălătucii arămii se mișcau precum mâinile unui dansator care s-ar fi întins și ar fi căutat ceva.

Mișcarea îi era, oarecum, cunoscută, ca și lucirea metalică.

Regele a aruncat o privire în urmă, părând mai degrabă plictisit.

Și chiar în clipa aceea aburul s-a repezit spre amuleta de cupru din urechea lui.

Aceasta s-a topit pe dată, iar Ghassan a scos un țipăt și s-a luat cu mâinile de cap, în timp ce metalul

lichid i-a pătruns în ureche. Sigiliul lui Suleiman a strălucit pe obrazul lui, iar Nahri a simțit că-și pierdea cunoștința și magia.

Dar nu a durat mult. Ochii cenușii ai regelui au rămas mari și nemișcați, acoperiți de un văl arămiu.

Apoi Ghassan al Qahtani s-a prăbușit, mort, la picioarele ei!

Puterile i-au revenit pe dată. Nahri și-a acoperit gura, să-și înăbușe țipătul de groază, privind uluită cum un sânge negru cu puncte arămii începea să-i curgă fostului ocârmuitor din ochi, din gură și din nas.

— Pentru numele Celui Preaînalt, Kaveh! a șoptit ea. Ce ai făcut?

— Ce trebuia făcut!

Kaveh deja se apropia de leșul lui Ghassan, călcând în balta tot mai mare de sânge, fără să șovăie. A luat apoi hangerul regelui și și-a desfăcut repede cătușele de la mâini.

— N-avem prea mult timp! a prevenit-o bătrânul *daeva*. Trebuie să-l căutăm pe Jamshid și să avem grijă de Muntadhir!

Nahri l-a privit, uluită. Oare își pierduse mințile? Străjerii lui Ghassan erau chiar la ușa pavilionului! Nu aveau cum să iasă de acolo, darămite să-l mai caute și pe Jamshid și „să aibă grijă” de Muntadhir, orice ar fi însemnat asta.

— Kaveh, eu cred că...

— Nu mă interesează ce crezi tu! s-a oțărât dregătorul.

Dușmănia abia ascunsă din vocea lui a uluit-o.

— Cu tot respectul... a adăugat el.

Dădea impresia că abia se stăpânea să nu țipe.

— Nu *tu* iei hotărâri în seara asta! a înștiințat-o. E limpede că-i mai bine așa!

S-a uitat la nahidă, iar ochii îi scăpărau de furie.

— O să dai socoteală pentru hotărârea pe care ai luat-o adineauri! i-a făgăduit. Nu în seara asta... Nu mie... Dar vei da socoteală!

Lui Nahri i-a trecut o muscă pe lângă ureche. Abia dacă a luat-o în seamă, căci rămăsese mută de

uimire. Apoi o altă muscă i-a trecut pe lângă cap, atingându-i obrazul.

Kaveh s-a întors să se uite la cer. Tot mai multe muște se apropiau de acum, roiuri-roiuri, dinspre lac.

Pe chipul Marelui Vizir s-a așternut o expresie hotărâtă.

— A venit vremea! a spus.

Din spatele ușii închise s-a auzit un strigăt furios.

Nahri a recunoscut de îndată vocea.

— Muntadhir! a strigat ea, repezindu-se spre ușă.

Poate că tatăl lui zăcea pe podea într-o baltă de sânge, dar în clipa aceea Nahri avea mai multă încredere în soțul ei înstrăinat, decât în vizirul nebun care orchestrase o revoltă și asasinase un rege.

— Nahri?

Vocea emirului a răsunat, înăbușit, prin ușă, dar din tonul lui era limpede că se certa cu străjerii de acolo.

Kaveh a pășit între ea și ușă.

— Muntadhir nu poate intra aici, *banu* Nahri! i-a zis. Nu poate fi expus la asta.

— La ce? a strigat ea. La faptul că tocmai i-ai ucis tatăl?

Dar, pe când încerca să-l dea la o parte, a văzut pe neașteptate ce voia să spună Kaveh.

O ceață arămie începea să capete formă deasupra regelui mort. Niște grăunțe sclipitoare, aidoma unor stele mititele, se ridicau din balta de sânge, alcătuind un nor de două ori mai mare decât acela care se formase când Kaveh sfărâmasese piatra inelului.

Nahri s-a dat înapoi pe dată, dar aburul a zburat pe lângă ea fără s-o vatăme, despicându-se în două și înaintând, unduindu-se, pe lângă mijlocul ei, ca un val. Muștele roiau pe deasupra lor, cu zecile.

Muntadhir a deschis ușa cu putere.

— Nu îmi pasă ce a spus! a strigat emirul, încercând să treacă de doi gardieni. E soția mea, fir-ar să fie și...!

A tresărit, cu ochii pironiți asupra cadavrului plin de sânge.

— Ava?

Străjerii s-au mișcat însă mai repede.

— Regele meu! au strigat amândoi soldații.

Doi dintre oșteni s-au repezit la Ghassan, iar alți doi, la Nahri și la Kaveh.

Muntadhir nu s-a clintit din cadrul ușii, de care s-a sprijinit tare, de parcă ar fi fost singurul lucru care îl mai putea ține în picioare.

Muștele s-au preschimbat brusc în scânteii de foc și au dispărut într-o ploaie de cenușă.

— Muntadhir, nu eu am făcut-o! a strigat Nahri, în timp ce unul dintre gardieni a apucat-o de mâini. Jur! N-am nimic de-a face cu asta!

Aerul a fost sfâșiat de un vuiet, un urlet precum al unui talaz care s-ar fi spart sau precum mugetul unui crocodil. Părea că venea de departe, dar lui Nahri a făcut să i se ridice toate firicelele de păr de pe corp.

Pentru că ea, una, mai auzise odată urletul acela!

Aburul a atacat din nou.

Străjerii care se repeziseră la Ghassan au început să țipe și să se țină de cap. Soldatul care o prinsese de braț i-a dat drumul pe dată și s-a îndepărtat urlând, dar nu îndeajuns de repede. Amuleta i s-a scurs în ureche cu o viteză necruțătoare, iar el a început să urle de durere, zgâriindu-se pe față.

— Nu!

Șoapta îngrozită a lui Kaveh s-a auzit printre vaiere. Ochii lui erau ațintiți asupra lui Muntadhir, care încă mai stătea rezemat de ușă.

— Asta nu trebuia să se întâmple! a exclamat bătrânul.

Ochii lui Muntadhir au sticlit. Îi era frică!

Nahri nu a șovăit. A sărit în picioare și a străbătut în fugă pavilionul, în timp ce norul arămiu, care devenise de trei ori mai mare decât fusese, se îndrepta spre soțul ei.

— *Banu nahida*, stai! i-a strigat Kaveh. Nu te...!

Dar ea n-a mai auzit ce dorise să-i spună. Cu aburul chiar în spatele ei, Nahri s-a aruncat peste Muntadhir.

XXXV NAHRI

Mult prea târziu, Nahri și-a amintit că ușa dădea spre o scară.

Muntadhir a icnit când ea l-a lovit în stomac și a țipat de-a dreptul când și-a pierdut echilibrul. S-au rostogolit amândoi pe scări, lovindu-se cu mâinile și cu picioarele de treptele de piatră acoperite de praf, după care au căzut grămadă pe jos.

Țintuit sub ea, Muntadhir a înjurat. Nahri și-a deschis gura, simțind că tot aerul îi ieșise din plămâni. Puterile ei erau tot diminuate din cauza cătușelor de fier, iar ea însăși era plină de zgârieturi și de vânătăi. În brațul stâng simțea o durere cumplită.

Muntadhir a clipit iute, apoi a făcut ochii mari, privind ceva peste umărul ei.

— Fugi! i-a strigat și s-a ridicat de jos, trăgând-o după el.

Au luat-o la fugă.

— Amuleta, i-a spus Nahri cu respirația suierătoare.

Pe celălalt coridor, cineva a strigat ceva în geziriyya. Apoi vaierul s-a oprit brusc, înfiorător.

— Scoate-ți amuleta! l-a rugat.

Emirul a dus mâna spre ea, din fugă, băjbâind cu degetele.

Nahri s-a uitat peste umăr și a văzut cu groază că aburul arămiu înainta după ei ca un val flămând, malefic.

— Muntadhir!

El și-a scos amuleta și a aruncat-o exact în clipa în care aburul i-a învăluit. Nahri și-a ținut respirația, înspăimântată, dar vaporii au trecut de ei, repezindu-se pe coridor.

Muntadhir a căzut în genunchi. Tremura atât de tare, încât Nahri auzea cum îi clănțăneau dinții.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat-o, gâfâind.

Inima ei bubuia și ecoul său parcă îi făcea capul să zvâcnească.

— N-am habar! i-a mărturisit.

Lacrimile au început să șiroiască pe fața lui.

— Tata... Kaveh! Îl omor!

S-a ridicat cu greu în picioare și s-a întors în direcția din care veniseră, sprijinindu-se cu mâna de zid.

Nahri s-a dus să-l oprească.

— Nu asta e important acum! l-a încredințat.

Emirul s-a uitat urât la ea, cu un aer bănuitor.

— Tu ai...?

— Nu! s-a răstit nahida. Zău așa, Muntadhir? Adineauri m-am aruncat pe scări să te salvez!

El a roșit, rușinat.

— Iartă-mă! a rugat-o. Doar că eu... el...

I s-a frânt vocea și s-a șters la ochi cu mișcări apăsate.

Suferința care răzbătea din cuvintele lui i-a mai potolit furia, așa că a murmurat:

— Știu...

Și-a dres vocea și și-a întins spre el mâinile încătușate.

— Vrei să-mi scoți astea, te rog?

Emirul și-a scos hangerul, a deschis încuietorea cătușelor și apoi a ajutat-o să le scoată. Nahri a tras adânc aer în piept, ușurată, în timp ce puterile i s-au aprins în vene, vindecând pe loc pielea julită și vânătăile întunecate.

Muntadhir a deschis gura să spună ceva, când pe hol a răsunat o voce:

— *Banu nahida!*

Era Kaveh.

Nahri a acoperit cu palma gura soțului ei, apoi l-a tras într-un loc întunecat.

— Hai să nu aflăm acum dacă a mai pregătit și alte șiretlicuri! i-a șoptit ea. Trebuie să-i avertizăm pe gezirii din palat!

Până și în întuneric vedea cât de palid era soțul ei.

— Crezi că se va mai întinde așa mult?

— Ți s-a părut că ar fi vrut să se oprească?

— Fir-ar să fie!

Chiar părea răspunsul potrivit.

— Doamne, Nahri... tu ai habar câți geziri sunt în palat?

Ea a încuviințat, mohorâtă, cu o mișcare din cap.

Dintr-odată s-a auzit un hureit și podeaua s-a cutremurat sub picioarele lor. A durat doar o clipă, după care n-a mai fost nimic.

Nahri și-a făcut curaj.

— Ce-a fost asta?

Muntadhir a ridicat din umeri.

— Nu știu! a recunoscut. Parcă s-ar fi cutremurat toată insula!

Și-a trecut nervos mâna prin barbă.

— Aburul acela... ai habar ce ar putea să fie? a întrebat-o.

Nahri a clătinat din cap.

— Nu! Dar seamăna puțin cu otrava care i-a fost dată fratelui tău, nu?

— Fratele meu...

Soțul ei s-a posomorât, după care a fost cuprins de panică.

— Sora mea!

— Muntadhir, stai! l-a strigat Nahri.

Dar emirul deja o luase la fugă.

Încăperile lui Zaynab nu erau deloc aproape și, când au ajuns în grădina haremului, atât lui Muntadhir, cât și lui Nahri li se tăiasă răsuflarea. Voalul cu care nahida își înfășurase capul la *bimaristan* nu mai era demult la locul său, iar de-acum părul ei ondulat i se lipise de fața udă.

— Jamshid mereu îmi spunea că trebuie să alerg mai mult! a găfâit emirul. S-ar fi convenit să-i fi dat ascultare.

„Jamshid!”

Numele lui a fost ca un pumnal pe care i l-ar fi implântat în inimă.

I-a aruncat o privire lui Muntadhir. Acea chiar era o situație care tocmai devenise mai complicată!

— Tatăl tău a pus să fie arestat, i-a spus nahida.

— Știu, i-a răspuns Muntadhir. De ce crezi că băteam așa la ușă? Am auzit că Wajed l-a scos din oraș. Tata i-a spus, cumva, lui Kaveh unde a poruncit să fie dus?

— L-a scos din oraș? Nu, tatăl tău n-a pomenit nimic despre asta!

Muntadhir a scos un geamăt care-i manifesta frustrarea.

— Ar fi trebuit să pun capăt mai demult tuturor ăstora! Când am auzit că te-a luat și pe tine...

S-a întrerupt, având aerul că era furios pe el însuși.

— Măcar ți-a spus ce voia de la Jamshid? a întrebat-o.

Nahri a șovăit. O fi fost Ghassan un monstru, dar era totuși tatăl lui Muntadhir, iar Nahri nu putea să-i sporească și mai mult suferința.

— Întreabă-mă mai târziu! l-a rugat.

— Dacă vom mai fi în viață mai târziu, a mormăit el. A! și Ali se pare că și-a pierdut mințile, până la urmă. A pus stăpânire pe Citadelă.

— Am impresia că în noaptea asta ar fi grozav să fii în Citadelă, nu în palat! a băgat de seamă Nahri.

— Ai dreptate! a încuviințat emirul.

Au trecut pe sub o arcadă delicată, îndreptându-se spre pavilionul din fața apartamentelor lui Zaynab. O frumoasă platformă din lemn de tec plutea pe canalul înconjurat de frunzele rare ale palmierilor cu trunchiuri subțiri.

Zaynab era acolo, stând cu picioarele strânse sub ea pe un divan în dungi și cercetând un papirus. Nahri s-a simțit ușurată, numai pentru ca apoi, grabnic, să fie cuprinsă de uimire, văzând cine stătea lângă prințesă.

— *Aqisa?*

Muntadhir a pornit spre platformă.

— Normal că ești aici! a exclamat emirul când a zărit-o pe războinica geziri. Și te ocupi de toate ticăloșiile pentru fratele meu, bănuiesc!

Aqisa s-a sprijinit de spătar, o mișcare care a dat la iveală spada și hangerul pe care le avea atârdate la

centură. Cu un aer indiferent, a sorbit încet o gură de cafea din ceașca de porțelan subțire ca hârtia pe care o avea în mână, înainte să răspundă:

— M-a rugat să aduc un mesaj.

Zaynab a rulat repede papirusul, cu o nervozitate care nu-i stătea deloc în fire.

— Se pare că Ali a fost chiar inspirat de conversația noastră, a spus prințesa, încurcându-se la ultimele cuvinte. Vrea să-l detronăm pe ava!

Muntadhir s-a strâmbat.

— Am trecut de etapa asta, Zaynab!

S-a lăsat să cadă pe divan lângă sora lui și i-a luat mâna cu blândețe.

— Ava e mort! a înștiințat-o.

Zaynab a tresărit violent.

— Cum?

Când fratele ei nu a mai spus nimic, prințesa și-a dus repede mâna la gură, apoi a bâiguit:

— O, pe Allah... te rog, nu-mi spune că Ali...!

— Nu, Kaveh l-a ucis! a liniștit-o Muntadhir, întinzându-și apoi mâna spre amuleta ei și scoțându-i-o cu grijă din ureche. A eliberat un soi de abur magic care vine după relicvele geziri.

A ridicat puțin amuleta, apoi a aruncat-o în fundul grădinii.

— E rău, Zaynab! a continuat emirul. Am văzut cum vâlătucii aceia au ucis patru străjeri în doar câteva clipite!

Auzind toate acelea, Aqisa și-a scos și ea amuleta, aruncând-o departe, în bezna nopții.

Zaynab a început să plângă.

— Ești sigur? l-a întrebat pe fratele ei. Ești sigur că e mort?

Muntadhir a strâns-o tare la piept.

— Îmi pare rău, *ukhti!* a murmurat.

Pentru că nu voia să-i tulbure pe frații îndurerați, Nahri s-a apropiat de Aqisa.

— Vii de la Citadelă? a iscodit-o pe războinica geziri în șoaptă. Ali se simte bine?

— Are o armată și nu e prins în capcană într-un palat învăluit într-o ceață ucigașă, i-a răspuns Aqisa.

Aș zice că se simte mai bine decât noi.

Nahri s-a uitat spre grădina întunecată, în timp ce tot soiul de gânduri i se învâртеbeau prin minte. Regele era mort, Marele Vizir era un trădător, *qaid*-ul dispăruse, iar Ali – singurul dintre ei care avea experiență militară – era prins într-o revoltă, în celălalt capăt al orașului!

Nahida a tras adânc aer în piept.

— Cred că... asta înseamnă că trebuie să ne descurcăm singuri, a îngăimat Nahri.

Dintr-odată, cerul nopții parcă ar fi devenit și mai întunecat – ceea ce Nahri considera că se potrivea cu situația. Dar, când și-a ridicat capul, i s-a uscat brusc gura. Șase siluete cabaline, fantomatice, de culoarea fumului, cu niște aripi de foc strălucitoare, alergau în goană spre palat!

Aqisa i-a urmărit privirea, apoi a luat-o de mână și a tras-o repede înăuntrul palatului. Zaynab și Muntadhir erau chiar în urma lor. După ce au încuiat ușa, au auzit mai multe bubuituri înfundate și niște țipete îndepărtate.

— Nu cred că vizirul lucrează singur, a șoptit Muntadhir, a cărui față devenise de-a dreptul pământie.

Trei perechi de ochi cenușii s-au îndreptat spre nahidă.

— N-am nicio legătură cu asta! a protestat Nahri. Pe Atotziditorul, voi chiar credeți că aș mai fi acum cu voi aici, dacă aș fi avut de-a face cu toate astea? Sunt convinsă că amândoi mă cunoașteți îndeajuns de bine.

— Eu te cred, a murmurat Zaynab.

Muntadhir s-a așezat pe podea.

— Atunci cu cine ar putea să lucreze? N-am văzut niciodată o magie care să semene măcar cu asta!

— Nu cred că ăsta e cel mai important lucru acum, a murmurat Zaynab.

S-au auzit alte țipete de undeva, din adâncul palatului și toți au tăcut o clipă, să le asculte, înainte ca Zaynab să continue.

— Nahri... otrava s-ar putea răspândi, oare, și în restul orașului?

Nahri și-a amintit vigoarea nebună cu care aburul venise după ei și a dat încet din cap.

— Cartierul Geziri, a șoptit nahida, dând glas spaimei pe care o deslușea în ochii lui Zaynab. Pe Ziditorul, dacă va ajunge acolo...!

— Trebuie să fie avertizați grabnic, a spus Aqisa. Mă duc eu!

— Și eu! a declarat Zaynab.

— A, nu, nu te duci nicăieri! s-a stropșit Muntadhir la prințesă. Dacă tu crezi că am s-o las pe surioara mea să alerge prin oraș în plin atac...

— „Surioara ta” nu-ți cere voie și sunt unii care m-ar crede mai degrabă pe mine, decât pe Aqisa! i-a replicat Zaynab. Iar de voi e nevoie aici, în palat. De amândoi! a adăugat, făcând un semn cu capul spre Nahri. Dhiru, dacă avea e mort, trebuie să te duci să iei sigiliul lui Suleiman! Înainte să-și dea seama Kaveh sau cei cu care a complotat cum ar putea pune mâna pe acesta!

— „Sigiliul lui Suleiman”? a repetat Nahri.

Nici măcar nu se gândise la asta – i se păruse că problema succesiunii la tron era una îndepărtată.

— E la tatăl vostru? a întrebat nahida.

Muntadhir părea să fie gata-gata să vomite.

— Cam așa ceva... Trebuie să ne întoarcem la el... La leșul lui.

Aqisa s-a uitat la Zaynab.

— Cufărul! a spus, sec, războinica geziri.

Zaynab a dat din cap și le-a făcut semn să meargă cu ea mai departe în apartament. Era la fel de opulent și de elegant ca al lui Muntadhir, dar nu la fel de plin cu obiecte de artă. Sau cu clondire cu vin!

Prințesa a ingenuncheat lângă un cufăr de lemn mare, frumos lucrat, și a șoptit o vrajă de deschidere deasupra lui. Când capacul a sărit, Nahri s-a uitat în el.

Era plin cu arme. Hangerile erau vârâte în teci, iar iataganele, înfășurate în bucăți de mătase, stăteau

alături de o ghioagă ciudat de delicată, o arbaletă și un fel de lanț cu țepi, împodobit cu nestemate.

Nahri nu știa a cui expresie era mai șocată: a ei sau a lui Muntadhir?

— Pe Ziditorul! a exclamat nahida, surprinsă. Tu chiar ești sora lui Ali!

— Ce... de unde ai...? a început Muntadhir cu glas slab.

Zaynab a părut puțin stânjenită.

— Mă învață ea, a explicat prințesa, arătând-o cu un semn cu capul pe Aqisa.

Războinica geziri deja începuse să aleagă arme, netulburată de reacțiile lui Nahri și Muntadhir.

— O geziri de vârsta ei ar trebui să știe să mânuiască măcar trei arme! i-a lămurit prietena lui Ali. N-am făcut decât să acopăr un gol îngrozitor din educația ei.

Zicând acestea, i-a pus lui Zaynab în mâini arbaleta și un iatagan, apoi a plescăit din limbă.

— Nu mai tremura, surioara mea! a îndemnat-o pe prințesă. O să te descurci!

Nahri a clătinat din cap, apoi s-a uitat, gânditoare, la cufăr. Ea, una, își cunoștea prea bine limitele! A luat repede două hangere mici, care semănau puțin cu acelea pe care le folosea în Cairo când tăia genți. O clipă s-a gândit cu jind la pumnalul lui Dara, care rămăsese în camera ei.

„Mi-aș fi dorit să fi luat de la el mai multe lecții de aruncat pumnalul!” s-a gândit nahida.

Ca să nu mai spunem că legendarul *afshin* i-ar fi fost un tovarăș mult mai bun într-un palat asediat, decât soțul ei care era, în mod vădit, nespus de tulburat.

Nahri a inspirat adânc și a întrebat:

— Altceva?

Zaynab a clătinat din cap.

— O să sunăm alarma în Cartierul Geziri și pe urmă ne ducem la Citadelă să-l prevenim pe Ali. El poate să aducă aici toată Garda Regală. Voi spuneți-le tuturor gezirilor pe care îi veți vedea în palat ce se

întâmplă și cereți-le să dea și ei de veste mai departe!

Nahri a înghițit în sec. Puteau trece ore bune până când ar fi venit Ali înapoi cu soldații din Garda Regală! Iar ea și Muntadhir aveau să rămână singuri-singurei până atunci... siliți să se confrunte numai Ziditorul știa cu ce!

— Puteți să faceți asta! i-a încurajat Zaynab. Trebuie!

Prințesa l-a îmbrățișat apoi pe fratele ei și i-a zis:

— Luptă, Dhiru! O să avem timp să jelim, dar acum tu ești regele nostru, iar cel mai important e Daevabadul.

Vocea i-a devenit mai apăsată când i-a făgăduit:

— O să mă întorc cu *qaid*-ul tău!

Muntadhir a dat din cap repede.

— Allah fie cu tine!

S-a uitat apoi spre Aqisa și i-a cerut:

— Te rog, ai grijă de sora mea! A făcut semn cu capul spre pavilion și le-a îndemnat: Luați-o pe scara pe care am venit noi. E un tunel foarte aproape, care duce spre grajduri.

Zaynab și Aqisa au plecat în grabă.

— Ești pregătit? l-a întrebat Nahri când au rămas singuri.

Emirul a izbucnit în râs în timp ce-și prindea la cingătoare un iatagan care părea foarte periculos și i-a răspuns:

— Absolut deloc. Tu?

Nahri a mai luat un pumnal foarte ascuțit și și l-a strecurat în mânecă, în timp ce-i răspundea:

— Ziditorule, nu! Hai s-o sfârșim cu viața!

XXXVI

ALI

Ali plutea liniștit într-un întuneric cald, prins strâns în îmbrățișarea apei. Mirosea a sare și a mâl, a viață, iar undele se jucau ușurel cu el și îl trăgeau ușor de haine. Un tentacul moale, plin de pietricele, l-a atins pe obraz și un altul i-a cuprins glezna.

Un zvâcnet surd în ceafă l-a readus încet la realitate. Amețit, a deschis ochii. Întunericul îl înconjura. Era cufundat într-o apă atât de adâncă și de mîloasă, încât abia putea să întrezărească prin ea! Amintirile au început să-i revină în frânturi. Fiara din apă... Turnul Citadelei rostogolindu-se prin aer...

Lacul! Era în lacul care înconjura Daevabadul!

Dintr-odată, l-a cuprins o groază imensă. S-a zbatut, încercând, deznădăjduit, să se elibereze din ceea ce îl prinsese. Și-a dat seama că *dishdasha* lui flutura, orbindu-l. Niște pietre care păreau că sunt spărturi dintr-un zid de cărămidă i-o ținuseră pe fundul apei. Ali a tras de ea și a început să dea din picioare, nebunește, străduindu-se să se îndrepte spre suprafață. Mirosurile de cenușă și de sânge deveneau tot mai grele, dar Ali nu le-a luat în seamă, luptându-se să treacă de resturile plutitoare.

Până la urmă, a reușit să răzbească. A deschis gura să răsuflă, săgetat de dureri.

Lacul era în plin haos!

Ali ar fi putut jura că ieșise la suprafață în mijlocul unei scene desprinse din cel mai întunecat cerc al iadului! Văzduhul era plin de țipetele, de strigătele celor care cerșeau ajutor sau îndurare, iar rugile erau rostite în toate limbile *djinn*-ilor cunoscute de prinț. Peste vacarmul implorărilor se deslușeau gemete, dar și niște sunete animalice, de fiare hămesite, despre care nu știa ce să creadă.

„O, pe Allah! Apa...”

Nu numai sfârâmături erau în jurul lui, ci și cadavre! Căci pe oglinda lacului pluteau leșurile a

sute de soldați *djinn-i* care încă mai erau îmbrăcați în uniforme lor! Iar când Ali a văzut de ce, a scos un strigăt și a izbucnit în plâns.

Citadela din Daevabad – mândrul simbol al rebeliunii lui Zaydi al Qahtani, al tribului geziri, care îi fusese casă timp de aproape douăzeci de ani – era distrusă!

Turnul său odinioară măreț fusese smuls din temelii, aruncat în lac, iar din el nu se mai zărea decât o bucată crăpată de zid. Niște scrijelituri zgrunțuroase, făcute parcă de ghearele unei creaturi uriașe, se zăreau pe clădirile rămase în picioare, pe barăcile soldaților și pe terenurile de antrenament! Ele trasaseră niște brazde atât de adânci, încât lacul năvălise în ele, umplându-le cu apă. Ali vedea ca prin fum niște siluete scheletice care se mișcau de colo-colo.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, în liniște.

— Nu! a șoptit.

Era doar un coșmar, o altă vedenie oribilă dată de *marid*!

— Oprește-te! a implorat.

Nu s-a întâmplat nimic, însă.

Ali s-a uitat din nou la cadavrele din jur. *Djinn*-ii uciși de blestemele *mariz*-ilor nu rămâneau, îndeobște, să plutească la suprafață, ci erau sfâșiați și înghițiți de apele adânci, pentru a nu mai fi văzuți niciodată de nimeni.

Prin urmare, blestemul care fusese aruncat asupra lacului dispăruse de-acum!

— Văd pe cineva!

Ali s-a întors în direcția din care venise vocea și a zărit o barcă improvizată, făcută din ușile sculptate ale turnului Citadelei. Ambarcațiunea se îndrepta spre el, cârmită de doi soldați ayaanle, care învârteau niște grinzi ca pe niște vâsle.

— Te-am prins, frate! a spus unul dintre soldați, ridicându-l din unde.

Ochii lui aurii s-au făcut mari când s-a uitat la Ali.

— Vai, slavă lui Allah, e însuși prințul!

— Aduceți-l aici! a auzit Ali cum a strigat un alt bărbat de undeva, de departe.

Au înaintat cu greu prin apă. Ali a trebuit să-și ferească privirea, să nu vadă cum se strecura ușa printre nenumăratele cadavre, printre leșurile camarazilor lui încă înveșmântați în uniformele lor, printre tovarășii dintre care mult prea mulți aveau chipuri care îi erau familiare!

„Nu e adevărat! Nu poate fi adevărat!”

Numai că nimic nu semăna cu vedeniile sale! Nu simțea nicio prezență străină, șoptitoare, în mintea lui. Nu-l înconjurau decât buimăceala, durerea și urmele măcelului.

În timp ce se apropiau de ruinele Citadelei, rămășițele turnului prăbușit au devenit, parcă, mai mari, ridicându-se din lac precum o insulă. O bucată de zid rămasă din el ascundea vreo câteva zeci de războinici care se adunaseră acolo. Unii stăteau ghemuiți și plângeau. Dar privirea lui Ali s-a îndreptat grabnic spre cei care luptau: mai mulți soldați încercau să pareze loviturile a două creaturi subțiri ca niște spectre, învelite în giulgiuri zdrențuite care atârnavu ude de trupurile lor descărnate.

Unul dintre luptători era însuși Lubayd, care își învârtea *zulfikar*-ul nebunește. Cu un strigăt de dezgust, a izbutit să decapiteze una dintre creaturile oribile, împingându-i cu piciorul trupul în apă.

Ali era gata-gata să izbucnească în plâns de bucurie. Măcar prietenul lui cel mai bun supraviețuise distrugerii Citadelei.

— L-am găsit pe prinț! a strigat soldatul ayaanle de lângă el. Trăiește!

Lubayd s-a întors repede și i-a întâmpinat când au ajuns la mal, l-a tras pe Ali în picioare și l-a îmbrățișat strâns.

— Ali, frate, îi dau mulțumire lui Allah! a spus el gătit de emoție. Îmi pare rău... apa a venit așa de repede! Și, când am văzut că nu izbuteam nicicum să te găsesc în cameră...

Ali abia a reușit să îngaime, cu o voce răgușită:

— Sunt teafăr!

Un țipăt a sfâșiat aerul, o implorare în limba geziriyya.

— Nu, nu! Pe Allah, nu! Te rog!

Ali s-a dus repede la capătul turnului prăbușit și l-a văzut pe bărbatul care țipase: un soldat geziri care reușise să iasă la mal, doar ca să fie asaltat de creaturile scheletice. Acestea l-au înconjurat și l-au tras pe nisip. Ali a văzut cum se apleacă asupra lui dinți și unghii, și guri...

Și apoi n-a mai rezistat să privească, simțind cum i se întorcea stomacul pe dos. S-a răsucit cu spatele exact când țipetele răgușite al *djinn*-ului au luat, dintr-odată, sfârșit.

— Sunt... sunt... a bâiguit prințul, pentru că nici măcar nu putea rosti cuvântul.

Lubayd a dat din cap aprobator. Și el părea zguduit.

— Sunt *ghoul*-i! a confirmat războinicul. Doar ei fac așa ceva!

Ali a clătinat din cap, refuzând să creadă.

— Nu pot fi *ghoul*-i! a exclamat. Nu există ifriți în Daevabad care să poată aduce *ghoul*-ii la viață! Și, în niciun caz, nu e niciun cadavru de om prin Orașul de bronz!

— Aia sunt *ghoul*-i, a repetat Lubayd, cu fermitate. Eu și tata am dat odată peste doi care devorau un vânător, un om.

A tresărit.

— Crede-mă: nu ai cum să uiți așa ceva!

Ali a simțit că leșina. A tras adânc aer în piept, pentru că nu putea să se piardă cu firea. Nu tocmai atunci!

— A văzut cineva cine a atacat Citadela?

Lubayd a dat din cap, aprobator, arătând spre un bărbat sahrayn care se legăna în față și în spate, strângându-și strâns genunchii în brațe.

— El a ieșit primul, iar lucrurile pe care le spune...

S-a oprit, părând îngrețoșat.

— Ar trebui să vorbești cu el! l-a îndemnat pe prinț.

Cu inima cât un purice, Ali s-a apropiat de sahrayn. A îngenuncheat lângă el și i-a pus mâna pe brațul tremurător.

— Frate! a început el încet. Poți să-mi spui ce ai văzut?

Bărbatul continua să se legene cu ochii sticlindu-i de groază.

— Făceam de veghe pe corabia mea, a șoptit sahraynul. Eram ancorați chiar acolo.

Zicând acestea, a arătat cu mâna spre docurile sfărâmate, unde o corabie de nisip sahraynă fusese aruncată pe prundișul malului.

— Lacul... apa... s-a adunat și s-a prefăcut într-un monstru! Apoi a atacat Citadela! A nimicit-o și a tras în adâncuri tot ce-a putut!

Apoi a înghițit în sec și a început să tremure și mai tare.

— Forța cu care a căzut m-a aruncat în lac! a continuat. Am crezut că blestemul avea să mă ucidă și pe mine... când am văzut că nu, am început să înot... și apoi i-am văzut.

— Pe cine? a stăruit Ali.

— Pe războinici, a șoptit bărbatul. Au ieșit în goană din lac, călare pe cai fumurii, cu arcurile întinse. Au început să tragă în cei care scăpaseră, și apoi... și apoi...

Lacrimile au prins să i se rostogolească pe obraji.

— Apoi au ieșit *morții* din apă! a bâiguit. Mi-au umplut corabia, sub ochii mei!

I-au tresărit umerii.

— Căpitanul meu...

A început să plângă și mai tare, în hohote, apoi a murmurat:

— I-au sfâșiat gâtul cu dinții!

Lui Ali i s-a pus un ghem în stomac, dar s-a căznit să zărească plaja prin întuneric. Da, acum putea să vadă un arcaș: un cal în galop, lucirea unui arc de argint... o săgeată zburând...

S-a auzit un alt țipăt, apoi s-a lăsat tăcerea...

Ali a fost cuprins de o furie care i-a spulberat și frica, și scârba. Aceia care piereau erau războinicii lui!

S-a întors să se uite la Citadela dărâmată. Și i s-a oprit inima! În zidul care dădea spre stradă se zărea o gaură zgrunțuroasă!

Ali l-a prins iar de braț pe sahrayn.

— Ai văzut pe cineva trecând pe acolo? l-a întrebat prințul. *Creaturile acelea au pătruns, cumva, în orașul nostru?*

Marinarul a clătinat din cap.

— *Ghoul*-ii, nu... dar călăreții...

A dat din cap afirmativ.

— Cel puțin jumătate dintre ei... După ce au trecut de zidurile orașului...

În vocea lui se citea uluirea.

— Prințule Alizayd, caii lor... au zburat de-a dreptul...

— Încotro? l-a întrebat Ali. Încotro păreau să se ducă?

Mila din ochii bărbatului l-a umplut pe Ali de o groază cumplită, când a înțeles ce dorea să-i spună înainte să șoptească:

— S-au îndreptat spre palat, prințul meu.

Ali a țâșnit în picioare.

Acela nu fusese un atac dat la întâmplare! Nu putea să-și închipuie cine – sau ce! – ar fi fost în stare de așa ceva, dar el putea să recunoască o stratagemă bine ticluită când îi vedea urmările pe câmpul de luptă! Prima oară atacaseră Garda Regală, nimicind armata *djinn*-ilor, înainte ca aceasta să se poată regrupă pentru a ocroti următoarea țintă a cotropitorilor: palatul.

„Familia mea!”

— Trebuie să ajungem pe plajă! a strigat.

Sahraynul s-a uitat la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— N-o să poți ajunge pe plajă, prințul meu! Arcașii aceia trag în tot ce mișcă, iar cei câțiva *djinn*-i care izbutesc să ajungă la mal sunt mâncați de vii de *ghoul*-i în clipa în care ies din apă!

Ali a clătinat din cap.

— Nu putem să lăsăm creaturile acelea în oraș!

A privit cum un soldat a ucis încă doi *ghoul*-i care încercau să se cațare pe turnul răsturnat, cu gurile larg căscate. Bărbatul i-a omorât cu destulă ușurință, căci o singură lovitură dată cu *zulfikar*-ul în flăcări i-a despicat pe amândoi.

„Nu sunt de neînvins, vasăzică!” a băgat Ali de seamă. „Chiar deloc! Numărul mare reprezintă avantajul lor și doar un singur *djinn* îngrozit, obosit să tot alerge prin ploaia de săgeți nu are nicio șansă în fața a zece *ghoul*-i flămânzi!”

Pe apă, un alt *djinn* a încercat să se cațare pe niște scânduri rămase dintr-o corabie. Ali a privit neputincios cum era doborât de un torent de săgeți. Câțiva arcași misterioși se urcaseră pe o porțiune a zidului dărâmat care mergea de la apă până la complexul prăbușit al Citadelei. Acum, prințul și camarazii lui care scăpaseră cu viață nu erau în pericol, pentru că o bucată de zid curbată îi ascundea de privirile năvălitorilor. Dar nu-și închipuia că norocul lor avea să dureze.

Ali a cercetat fâșia de apă care despărțea micul lor adăpost de țărmul dinspre oraș. Se putea parcurge cu ușurință înot porțiunea aceea, dacă n-ar fi fost faptul că oricine ar fi încercat ar fi fost tot timpul sub ochii arcașilor.

S-a hotărât.

— Veniți aici! le-a poruncit celorlalți, ridicând vocea. Cu toții!

Ali i-a așteptat să se adune, profitând de ocazie să-i observe. Erau *djinn*-i din toate cele cinci triburi, majoritatea bărbați. Îi cunoștea aproape pe toți după chip: erau soldați în Garda Regală, în afară de marinarul sahrayn. Câțiva cadeți, o mână de ofițeri și restul, ieniceri. Arătau îngroziți și uluiți, iar Ali nu putea să-i condamne pentru asta. Se pregătiseră toată viața lor pentru a fi războinici, dar neam de neamul lor nu mai participase la vreun război de câteva secole bune. Daevabadul era menit să fie un refugiu în fața lumii magice: în fața *ghoul*-ilor și a

ifriților, în fața monștrilor de apă care fuseseră în stare să doboare un turn care rezistase veacuri întregi!

A tras adânc aer în piept, dându-și foarte bine seama de caracterul aproape sinucigaș al atacului pe care se pregătea să-l propună.

— Nu știu ce se întâmplă, a recunoscut prințul de la bun început. Nu cred că vreunul dintre noi are habar! Dar aici nu suntem deloc în siguranță.

A făcut semn spre munții care se înălțau departe de mal.

— Poate că blestemul de pe lac nu mai există, dar nu cred că sunt mulți dintre noi care pot înota până acolo. Munții sunt prea departe. Dar orașul nu-i!

Sahraynul s-a cutremurat din nou și a zis.

— Toți cei care au ajuns pe plajă au fost măcelăriți.

A ridicat apoi vocea când a adăugat:

— Ar trebui să ne tăiem gâtul unul altuia – e o soartă mai bună decât să fim mâncați de vii!

— Nu ne pot doborî decât pe rând, l-a contrazis Ali. Avem mai multe șanse dacă luptăm împreună...

S-a uitat cu atenție la cei din jurul lui și a continuat:

— Preferați să rămâneți aici, doar pentru a fi uciși mai târziu? Uitați-vă ce au făcut din Citadelă! Credeți că nu asta au vrut? Au atacat, mai întâi, Garda Regală și dacă voi credeți că atacatorii aceștia, oricine or fi ei, vor avea milă de un grup de supraviețuitori, n-aveți pic de minte!

Un căpitan geziri cu o tăietură urâtă pe față a luat cuvântul.

— Am fi în văzul arcașilor! a remarcat el. Ne vor vedea înotând și ne vor ciurui cu săgeți înainte să ajungem la mal.

— A, dar pe mine nu mă vor vedea!

Zicând acestea, Ali și-a scos sandalele din picioare. Îi era mai ușor să înoate fără ele.

— Voi rămâne sub apă până când voi ajunge la zid.

Căpitanul s-a uitat cu uimire la el.

— Prințul meu! Curajul tău e demn de laudă, dar nu poți înota pe sub apă toată lungimea aceea! Și, chiar dacă ai putea, ești unul singur! Am numărat cel puțin doisprezece războinici și probabil o sută de *ghoul*-i! E sinucidere curată!

— Poate s-o facă, a întărit Lubayd cu voce apăsată.

Apoi s-a uitat la Ali, iar acesta și-a dat seama, din amestecul de durere și admirație pe care l-a deslușit în ochii prietenului său, că acesta știa ce avea de gând să facă.

— El nu luptă ca noi, a zis Lubayd.

Văzând încă nesiguranța așternută pe prea multe chipuri, Ali a zis, tare:

— Daevabadul e casa noastră! Noi toți am jurat să-l apărăm, să-i apărăm pe locuitorii lui nevinovați, care vor fi nimiciți de aceiași monștri care tocmai ne-au ucis așa de mulți frați și așa de multe surori! Veți ajunge pe plaja aceea! Luați cât de multe arme puteți! Ajutați-vă unul pe altul să înotați! Suiți-vă pe scânduri! Nu mă interesează cum o faceți, dar treceți dincolo! Luptați! Opriți bestiile acelea înainte să apuce să intre în orașul nostru!

După ultimele cuvinte, destul de mulți s-au ridicat în picioare, întunecați la față, dar hotărâți. Însă nu toți.

— O să murim, a spus marinarul sahrayn cu voce răgușită.

— Atunci, veți muri ca niște martiri!

Ali s-a uitat urât la cei care încă stăteau jos.

— Camarazii voștri zac morți, femeile și copiii voștri sunt lipsiți de apărare, iar voi stați aici și vă plângeți de milă? Nu vă e rușine?

A făcut o pauză și s-a uitat pe rând la fiecare, înainte de a continua:

— Toată lumea are de ales! Puteți sfârși noaptea aceasta ca niște eroi, cu familiile voastre în siguranță, sau puteți sfârși cu ei ajunși în rai, după ce intrarea lor va fi cumpărată cu sângele vostru.

Și-a scos *zulfikar*-ul cu lama plină de flăcări și le-a strigat:

— RIDICAȚI-VĂ!

Lubayd și-a înălțat sabia cu un urlet sălbatic – și puțin speriat.

— Hai, puilor de orășeni crescuți în puf! i-a îndemnat războinicul din Bir Nabat. Ce s-a întâmplat cu toate poveștile pe care le-am auzit despre bravura voastră? Nu vreți să se cânte despre voi în poveștile care se vor țese după noaptea asta? Să mergem!

Cuvintele lui i-au făcut și pe ceilalți să se ridice în picioare.

— Pregătiți-vă! le-a poruncit Ali. Să fiți gata de plecare în clipa în care atenția lor va fi abătută!

Cu inima bătându-i cu putere, și-a băgat din nou *zulfikar*-ul în teacă și a rupt o fâșie din *dishdasha* sfâșiată, să-și lege hangerele.

Lubayd l-a apucat de mână și l-a tras mai aproape.

— Să nu dea Shaitan să te prind că mori, Alizayd al Qahtani! s-a oțărât la prinț, lipindu-și fruntea de fruntea acestuia. Nu ți-am scos curul mort de foame din văgăuna aceea din deșert numai să te văd acum mâncat de *ghoul*-i!

Ali a încercat să-și stăpânească lacrimile care îi înțepau ochii. Amândoi știau că existau puține șanse ca prințul să scape cu viață de pe plajă.

— Allah fie cu tine, prietene!

S-a întors. Înainte să lase să i se vadă spaima care făcea să-i înghețe sângele în vene, înainte ca toți ceilalți să vadă că șovăia, Ali s-a aruncat în unde.

A înotat în adâncuri, iar mișcările acelea i-au stârnit din nou amintirea coșmarurilor cu *mariz*-i. Deși apa era întunecată de noroi, a reușit să zărească fundul lacului. Era mâlos și cenușiu, o palidă imitație a bogatelor spații din visele lui.

„E posibil ca în spatele tuturor celor întâmplate să fi fost *mariz*-ii?” s-a întrebat, amintindu-și de furia acestora.

Se întorseseră, oare, să-și ia casa înapoi?

A continuat să înoate. Înainta repede și n-a trecut mult până când a zărit zidul pe care îl căuta. A avut

grijă să se lipească strâns de el când s-a ridicat fără zgomot la suprafața apei.

Voci! Ali a ascultat cu atenție. Nu știa prea bine la ce se așteptase – la bolboroseala vreunor demoni necunoscuți, la vorbele șerpești ale *mariz*-ilor... Dar ceea ce a auzit a făcut să-i înghețe sângele în vene.

Era divasti!

Erau atacați de... *daev*-i?

Ali s-a uitat printr-o crăpătură îngustă din zid și a zărit un tânăr. Arăta de parcă ar fi putut fi *daeva*, îmbrăcat într-o tunică de culoarea cărbunelui și pantaloni strâmți, negri, culorile închise confundându-se bine cu umbrele nopții.

„Pe Allah, oare cum izbutiseră să vină prin lac niscăi *daev*-i înarmați, ajutați de *ghoul*-i și de cai înaripați?”

Daev-ul s-a ridicat pe neașteptate, uitându-se spre lac cu ochii mijiiți. A întins mâna după arc...

Ali a ieșit din apă într-o clipită. S-a ridicat pe zid sub ochii uluiți ai bărbatului, și-a scos *zulfikar*-ul și i-a înfipt lama cumplită în pieptul arcașului.

Bărbatul n-a mai apucat nici să țipe. Ali l-a împins cu *zulfikar*-ul și l-a aruncat în apă. S-a întors cu fața spre ceilalți înainte să se audă clipocitul leșului care cădea în unde.

Daev-i erau, cu adevărat! Doar trei. Un alt arcaș – o femeie cu o coadă împletită, lungă și neagră – și doi luptători înarmați fiecare cu câte o spadă și o ghioagă. Păreau uimiți de apariția lui și furioși din cauza morții camaradului lor. Dar nu erau, nicidecum, speriați.

Și s-au mișcat cu mult mai repede decât și-ar fi închipuit el că le era cu puțință.

Primul și-a scos spada, iar mirosul înțepător l-a prevenit pe Ali de existența fierului, înainte ca arma să se lovească apoi cu putere de *zulfikar*-ul lui. *Daev*-ul s-a dat înapoi câțiva pași, de parcă ar fi dansat, având grijă să ocolească flacăra otrăvită. Era o mișcare pe care Ali o considera geziri, una pe care doar războinicii din neamul său care erau antrenați

pentru lupta cu *zulfîkar*-ul s-ar fi convenit să o cunoască!

De unde învățase *asta* un *daeva*?

Ali s-a lăsat pe vine, ferindu-se în ultima clipă de ghioaga ghintuită care i-a trecut pe lângă cap. *Daev*-ii se răsfiraseră, să-l înconjoare, cu mișcări perfect armonizate și fără să spună o vorbă.

Apoi cealaltă arcașă a șuierat în djinnistani.

— O, ăsta-i Ucigașul *Afshin*-ului!

A hohotit batjocoritor.

— Un titlu cam mincinos, muscă de nisip! i-a strigat.

Cel cu spada s-a întins spre el, silindu-l pe Ali să pareze, și, din nou, cel cu ghioaga s-a folosit de prilej să atace, izbutind să facă astfel, încât de data aceasta arma lui să-l nimerească pe Ali în umăr, iar ghinturile acesteia să-i smulgă o bucată de carne.

Ali a icnit din cauza arsurii, iar unul dintre *daev*-i s-a uitat la el cu satisfacție.

— Or să te mănânce de viu, să știi! a spus unul dintre *daev*-i, arătând spre *ghoul*-ii de pe plajă. Pe noi nu, normal! Au și ei porunci și toate cele... Dar pun rămășag că simt în aer mirosul sângelui tău chiar acum! Pun rămășag că îi umple de poftă!

Cei trei războinici s-au îndreptat spre el, silindu-l pe Ali să se apropie de marginea zidului. Nu știa cine îi pregătise pe *daev*-i, dar făcuse o treabă al naibii de bună, pentru că soldații se mișcau de parcă ar fi avut o singură minte.

Dar apoi cel cu spada s-a apropiat prea mult. Ali a profitat, văzând spațiul gol, și s-a repezit la bărbatul cu ghioaga. L-a lovit direct în coapsă, iar flăcările otrăvite au lăsat în carnea lui o linie care începea să se înnegrească iute.

— Bahram! a strigat femeia, îngrozită.

Bărbatul părea uluit și și-a dus mâna la rana mortală. Apoi s-a uitat la Ali cu o privire sălbatică.

— Pentru *banu nahida*! a șoptit *daev*-ul și s-a repezit.

Luat complet pe nepregătite de cuvintele lui, Ali a fost prins pe picior greșit de atacul disperat al

muribundului. A ridicat *zulfikar*-ul să se apere, dar n-a mai contat. Bărbatul a primit în plin lovitura în stomac când s-a aruncat peste Ali, și amândoi s-au prăbușit de pe zid.

Ali a aterizat pe nisipul ud, simțind că i se frângeau toate oasele. Un val de apă a trecut peste fața lui, iar el a crezut că o să se înece. Umărul îi zvâcnea. *Zulfikar*-ul îi dispăruse, căci rămăsese înfipt în trupul *daev*-ului ucis, care acum zăcea undeva, în apă.

Un vaier strident l-a făcut să se ridice, cu chiu, cu vai, în picioare, iar scheunăturile flămânde și zbieretele animalice s-au auzit tot mai tare. Ali a întors capul.

Și a căscat ochii mari de groază. Puzderie de *ghoul*-i alergau spre el – unii aveau trupurile umflate, din carne putrezită, și dinții plini de sânge, alții erau doar schelete cu mâini ca niște gheare mai ascuțite decât pumnalele. Și mai aveau doar câteva clipite până să ajungă la el! Urmau să-l mănânce de viu, să-l sfâșie, după care aveau să-i aștepte pe prietenii lui – puținii care urmau să îi supraviețuiască arcașului pe care îl vedea chiar în clipa aceea pregătind o săgeată.

Nu! Nu putea fi asta soarta lor! A familiei lui, a orașului lui!

Ali și-a înfipt mâinile în nisipul ud, iar apa i-a țâșnit printre degete.

— Ajutați-mă! s-a rugat el, invocându-i pe *mariz*-i.

Monștrii cei străvechi deja se folosiseră de el! Știa că, pentru a le obține din nou ajutorul avea să plătească un preț oribil, dar în clipa aceea nu îi păsa.

— Vă rog!

Nimic!

Apa a rămas nemișcată și fără viață.

Mariz-ii plecaseră!

Dar undeva, într-un ungher al minții sale, ceva a prins să se miște. Nu era prezența străină la care se aștepta Ali, ci una familiară, liniștitoare. Partea aceea din el care se bucura să hoinărească pe

ogoarele irigate din Bir Nabat și să se uite cum apa făcea natura să înflorească... Amintirea băiețelului a cărui mamă îl învățase cu răbdare să înoate... Instinctul de apărare care îl salvase de nenumărați asasini...

O parte din el pe care o refuza, o putere care îl înspăimânta. Pentru prima oară din noaptea aceea îngrozitoare, când căzuse în lac... Ali i s-a abandonat.

Când a venit următorul val, lumea a amuțit. Era moale și molcomă. Și cenușie. Dintr-odată, nu mai avea importanță că nu ținea în mână *zulfikar*-ul. Că era copleșit numeric.

Pentru că Ali le avea pe toate celelalte. Apa de la picioarele lui, care era ca un animal mortal care se plimba furios prin cușcă... Umezeala din aer, densă și amețitoare, care acoperea totul... Venele curenților de sub apele lacului, care erau ca niște săgeți de putere și de viață, dar și izvoarele din stânci, nerăbdătoare să iasă din temnița lor de piatră...

Și-a încleștat degetele pe plăselele hangerului. *Ghoul*-ii care îl înconjurau i-au părut, dintr-odată, doar niște nimicuri fumegoase, fără de consistență, nu mai mult ca *daev*-ii. Aceștia aveau sânge de foc, era adevărat, un sânge care ardea cu o flacără strălucitoare.

Dar focul putea fi stins!

Ali a strigat în noapte, iar umezeala din aer a explodat în jurul lui, căzând pe pământ ca o ploaie care îi lungea rănilor, care îi liniștea și îi tămăduia trupul îndurerat. A pocnit din degete și a ridicat o ceață care a învăluit plaja. A auzit-o pe femeia arcaș cum scotea un țipăt, uimită de orbirea bruscă.

Dar Ali nu era orb. A întins mâna spre *zulfikar* și l-a smuls din trupul *daev*-ului mort chiar în clipa în care *ghoul*-ii l-au atacat.

Cu *zulfikar*-ul într-o mână și cu hangerul în cealaltă, cu picături de apă scurgându-i-se din tăișurile lor, Ali a început să lovească în mulțimea arătărilor. Veneau întruna, neîncetat, iar în locul

fiecărui monstru pe care îl decapita, mai apăreau doi. Deveniseră doar o viermuială furioasă de dinți clănțănitori și degete osoase, cu mâinile și picioarele putrede înfășurate în plante de apă.

Daev-ii de pe zid au fugit când fierbințeala din trupurile lor cu sânge de foc a dispărut. Mai erau însă și alții, căci Ali simțea limpede că încă trei războinici tocmai dădeau fuga spre plajă, iar alți cinci se găseau în ruinele Citadelei. În total, zece, asta știa!

El însuși putea ucide zece odată. I-a tăiat capul *ghoul*-ului care îi stătea în cale, l-a lovit pe altul în piept, apoi a luat-o la fugă după *daev*-i.

S-a oprit să îl lovească cu hangerul pe primul pe care l-a ajuns, pe care îl prinsese din spate. A înfipt mai adânc hangerul în spinarea lui când s-a apropiat de el și l-a răsucit până când bărbatul a încetat să mai țipe, apoi l-a scos.

Chiar în clipa aceea un tropăit i-a atras atenția. A întors capul și s-a uitat prin negura pe care o făcuse și a zărit doi arcași venind în goană pe malul apei, călare pe niște cai suri. Unul din ei a ridicat arcul.

Ali a șuiertat, chemând lacul. Degete de apă au înfășurat picioarele cailor și i-au târât pe arcași spre adâncuri, în timp ce armăsarii lor fermecați au dispărut într-un vălătuc de ceață. Ali a continuat să alerge. Doi dintre *daev*-ii care fugeau s-au oprit, probabil îmboldiți de un val de curaj, și au rămas pe loc să-și apere camarazii.

Ali și-a înfipt *zulfikar*-ul în inima primului și i-a tăiat gâtul celui de-al doilea cu hangerul.

Rămăseseră șapte.

Dar *ghoul*-ii l-au ajuns din urmă când a sosit la zidul prăbușit al Citadelei și l-au tras înapoi când încerca să se cațăre. A văzut ca prin ceață oase, iar mirosurile de carne putredă și de sânge l-au coplesit când au năvălit asupra lui. Ali a scos un țipăt când unul dintre ei l-a mușcat de umărul deja rănit. Erau peste tot și, când a fost cuprins de panică, legătura lui cu puternica magie a apei a slăbit.

„Daevabad, Alizayd!” i-a șoptit vocea tatălui său.
„Daevabadul e cel mai important!”

Sângerând din abundență, prințul și-a adunat puterile și s-a abandonat magiei intense care curgea prin venele lui așa de vijelios, încât avea impresia că trupul avea să îi explodeze.

A primit în schimb un dar: a avut dintr-odată revelația că sub picioarele lui se afla o vână bogată de apă, un râu ascuns care curgea șerpuit la mare, mare adâncime sub nisip. Ali l-a chemat și l-a făcut să pocnească precum un bici.

Piatră, nisip și apă au sărit în aer fulgerător. Ali a repezit șuvoiul spre *ghoul*-i, distrugându-i pe îndeajuns de mulți, încât să scape de hoarda lor. S-a cățarat apoi pe ruinele Citadelei.

Mai rămăseseră în urmă doi *daev*-i să se răfuiască singuri cu el, dar curajul lor a fost răsplătit cu două lovituri rapide de *zulfikar*, care le-au făcut capetele să le zboare de pe umeri. Sângele lor i se scurgea de acum pe față, iar rănilile îl ardeau pe sub *dishdasha* lui sfâșiată.

Nu conta, însă! Ali s-a repezit spre spărtura din zid și a alergat pe sub ploaia de săgeți prin curtea interioară unde învățase să lupte pentru prima oară. Trupurile camarazilor lui *djinn*-i erau peste tot: unii fuseseră străpunși de săgeți, alții, sfâșiati de *ghoul*-i, iar alții, pur și simplu, striviți de lovitura violentă pe care o dăduse bestia din lac clădirilor. Durerea și furia i-au potopit sângele, dându-i noi puteri. Și totuși arcașii puteau să-l vadă prin ceața făcută de el, ba unul chiar era cât pe ce să-l nimerească, săgeata lui trecându-i în zbor pe lângă coapsă. Ali a scos un țipăt înăbușit.

Dar nu s-a oprit.

A sărit peste o grămadă de bucăți de gresie spartă, care a recunoscut, oarecum, că alcătuiseră pavilionul înșorit în care încercase odinioară să-i învețe economie pe niște cadeți plictisiți. Bărbatul cu spada, care îi vorbise în bătaie de joc, stătea acum acolo tremurând, când Ali a ridicat hangerul.

— Demonule! i-a strigat *daev*-ul. Ce naiba ești...?

Ali l-a amuțit cu o singură lovitură.

Mai rămăseseră patru!

A tras adânc aer în piept și a stat o clipă să cerceteze împrejurimile. O singură privire i-a arătat că doi arcași încă erau pe zidul Citadelei, într-o poziție din care puteau trage cu ușurință în soldații care ajungeau pe plajă. Ceilalți doi aveau săbii. Erau la câțiva pași de spărtura din zidul Citadelei, prin care se putea ajunge în oraș, iar la picioarele lor era o haită de *ghoul*-i.

Ali a închis ochii, a aruncat armele și s-a lăsat la pământ, cufundându-și mâinile în bălțile de apă apărute după atacul lacului. Îi simțea în depărtare pe camarazii lui, ultimii supraviețuitori din Garda Regală care ieșeau din apă împleticindu-se. Dar niciunul nu era aproape de Citadelă. Încă!

„Bine!”

A chemat din nou lacul, simțindu-l cum se mișca în mintea lui. Era furios. Voia să se răzbune pe insula de piatră care îi rănise inima!

Ali voia să-i îngăduie să ia o părticică. A chemat valurile să izbească zidul.

„Veniți!”

Ele i-au răspuns.

Apa a vuit și s-a repezit peste Citadelă, strivindu-i pe cei doi arcași de zidul curții interioare. Apoi undele s-au despărțit când s-au apropiat de el și au năvălit spre *ghoul*-i, făcându-i fărâme. Un singur țipăt s-a auzit, când a fost înghițit și ultimul *daeva*, după care apa a dat năvală prin spărtură, dornică să devoreze restul orașului.

Ali a trebuit să-și adune toată puterea să o țină în frâu. În mintea lui a auzit parcă un urlet, apoi el a fost cel care a țipat, cu mâinile înfipite în pământ, în timp ce silea lacul să se întoarcă de unde venise. Apa s-a prăvălit la picioarele lui, a intrat în nisip și s-a strecurat printre crăpăturile pietrelor.

Legătura cu magia s-a rupt și Ali s-a prăbușit.

Din el curgeau sângele și sudoarea în părți egale, când s-a întins pe jos. Urechile îi țiuiau și cicatricile lăsate de *mariz*-i pe trupul lui zvâcneau. Privirea i s-a încetșat o vreme și mușchii i-au înțepenit.

După care s-a trezit stând nemișcat pe pământul rece și jilav. Cerul era negru precum cerneala, cu o puzderie de stele frumoase și liniștitoare.

— Alizayd!

Deși îl auzea pe Lubayd strigându-l, avea impresia că prietenul lui era în altă lume. I se părea că totul era de pe altă lume, în afară de stelele ademenitoare și de sângele cald care se întindea sub el.

S-a auzit o detunătură puternică.

„Ciudat!” și-a spus el ca prin vis, căci cerul nopții părea lipsit de nori.

— Ali!

A văzut ca prin ceață chipul lui Lubayd deasupra lui.

— Ah, frate, nu...!

S-a uitat peste umăr.

— Avem nevoie de ajutor!

Dar pământul deja se făcea tot mai rece, iar apa ieșea din nisip să-l învăluie. Ali a clipit, cu mintea puțin mai limpede. Petele pe care le zărea au început și ele să dispară – la timp pentru ca Ali să vadă cum în spatele lui Lubayd se ridica un fum negru, uleios, ale cărui șuvițe dansau și se răsuceau.

Ali a încercat să-l strige răgușit pe prietenul lui.

— Lu... Lubayd...!

Acesta i-a făcut semn să tacă.

— E în regulă, rezistă! O să te ducem la nahida aia a ta și o să te facă bine.

A luat *zulfikar*-ul lui Ali și i l-a pus la centură, după care a zâmbit, dar surâsul lui nu reușea să-i alunge îngrijorarea din privire.

Un scrâșnet tulburător i-a acoperit cuvintele. Chipul lui Lubayd a împietrit, apoi trupul lui a zvâcnit ușor când zgomotul acela s-a auzit iar, ca o sorbitură oribilă. Războinicul geziri a deschis gura, ca și cum ar fi vrut să vorbească.

De pe buzele lui a început să se scurgă sânge negru. O mână cumplită l-a dat la o parte și prietenul lui s-a prăbușit.

— Pe Creatorul meu...! a spus o voce tărăgănată, fumegoasă. Ce ești tu... frumușică bucățică de haos nimicitor?

Ali s-a uitat cu gura căscată la creatura care stătea deasupra lui, ținând în mâinile sale cu gheare o toporișcă însângerată. Era o creatură scheletică, cu mâini și picioare care păreau făcute din lumină și cu niște ochi aurii care pulsau strălucitor. Și exista o singură creatură în lumea lor care arăta așa.

„Un ifrit! Un ifrit a trecut prin vâlul magic și a intrat în Daevabad!”

Creatura l-a apucat de gât, iar Ali a scos un țipăt înăbușit când s-a simțit ridicat în aer. L-a tras mai aproape și ochii lui sclipeau la doar câteva degete de fața lui Ali. Mirosul de sânge și cenușă l-a învăluit când ifritul și-a trecut limba peste dinții ascuțiți, cu o foame și o curiozitate neîndoielnice pe chipul lui sălbatic.

A adulmecat.

— Sare! a șoptit monstrul. Tu ești cel luat de *mariz*-i, nu-i așa?

Una dintre ghearele lui ascuțite i-a apăsât gâtul, iar Ali a simțit că demonul acela putea să-l sfâșie într-o clipită.

— Dar asta...

A arătat spre curtea distrusă și spre *daev*-ii înecați.

— N-am văzut niciodată una ca asta!

Și-a trecut cealaltă mână peste brațul lui Ali, cercetându-l.

— Și nicio magie ca asta care fierbe în tine! a continuat.

Ochii lui cumpliți au strălucit.

— Mi-ar plăcea să te spintec, micuțul meu! Să văd și eu cum ești alcătuit, strat după strat...

Ali a încercat să se smulgă din ghearele lui și a dat cu ochii de leșul lui Lubayd, cu ochii sticloși, care priveau fără să vadă cerul. Cu un țipăt găuit de revoltă, și-a dus mâna la *zulfikar*.

Degetele ifritului s-au strâns pe dată în jurul gâtului său. A plescăit din limbă, dezaprobator.

— Fără de-astea acum!

— Prințule Alizayd!

În timp ce Ali se zbătea în strânsoarea de fier a demonului, a zărit în depărtare un grup de bărbați alergând: cei care mai rămăseseră din Garda Regală.

— „Prinț”? a repetat ifritul.

A clătinat din cap, dezamăgit.

— Ce păcat! Mai e unul care te caută și acela are așa o fire, că nici *eu* nu vreau să-l supăr.

A oftat.

— Stai așa! a îngăimat. În mod sigur, o să te doară.

Nu a avut timp să reacționeze. Un fulger de fierbințeală dureroasă i-a cuprins trupul lui Ali, învăluindu-i pe amândoi într-un vârtej de foc și de nori de un verde sinistru. Un tunet s-a spart în urechea lui, făcându-l să se cutremure tot. Plaja a dispărut și strigătele s-au stins în depărtare, iar în locul lor au apărut acoperișuri care îi treceau prin fața ochilor în viteză în mugetul vântului.

După care n-a mai fost nimic. S-au prăbușit în gol și ifritul i-a dat drumul. Ali a aterizat cu o bufnitură, căzând lat pe o podea de piatră. Dezorientat, a încercat să se ridice, dar greața i-a întors stomacul pe dos cu rapiditate și forță, astfel încât Ali a făcut mari eforturi să nu vomite. A strâns tare din ochi și a încercat să-și recapete răsuflarea.

Când a deschis din nou ochii, primul lucru pe care l-a văzut a fost cunoscuta ușă de la biroul tatălui său. Era scoasă din țâțâni, iar încăperea fusese devastată și arsă. El zăcea pe hol.

Ali ajunsese prea târziu!

Ifritul care îl ucisese pe Lubayd se îndepărta cu pași mari. Încă amețit, Ali a încercat să-l urmărească, iar scena s-a alcătuit în fața ochilor lui pe bucăți. Un grup de tineri războinici, îmbrăcați cu aceleași uniforme negre ca *daev*-ii de pe plajă stăteau în jurul unui bărbat, probabil comandantul

lor. Acesta era cu spatele la Ali și dădea ordine pe un ton lătrat în divasti.

Pe umerii lui lați era atârnat un arc imens din argint, care îi era oribil de cunoscut prințului!

Ali a scuturat capul, refuzând să creadă, convins fiind că visa.

— Am un premiu pentru tine, a cârâit ifritul către comandantul *daeva*, arătând cu degetul în spate, spre Ali. Țsta e prințul pe care îl vrea *banu nahida* aia a ta, nu? Cel pe care trebuia să-l închidem?

Comandantul *daeva* s-a răsucit, iar inima lui Ali s-a oprit. Ochii verzi și reci din coșmarurile lui, tatuajul negru care arăta locul pe care îl ocupa în lume...

— Nu-i el! a spus Darayavahoush e-Afshin cu o voce joasă, mortală.

Ochii îi scăpărau, iar, în afară de verdele lor parcă s-ar fi aprins în ei o flăcăruie galbenă.

— Da-i bun și ăsta!

XXXVII

DARA

Dara făcuse doi pași spre Alizayd, după care se oprise, pentru că nu-i venea să creadă că acel bărbat ayaanle plin de sânge era țâncul regal plin de aroganță cu care se duelase în Daevabad cu ani în urmă. Crescuse și își pierduse trăsăturile copilărești care îl opriseră atunci pe Dara să încheie partida cu o lovitură mortală. În plus, arăta groaznic, precum una dintre creaturile pescuite de Vizaresh din lac, pe jumătate moarte. *Dishdasha* udă îi atârna în zdrențe, iar mâinile și picioarele îi erau pline de mușcături și de răni care sângerau.

Ochii lui însă aveau cenușiul acela geziri pe care Dara și-l amintea. Erau ochii tatălui său, ochii lui Zaydi al Qahtani, iar, dacă Dara ar mai fi avut vreo îndoială în legătură cu identitatea tânărului, *zulfikar*-ul de la brâu acestuia spunea totul.

Prințul se ridicase în capul oaselor. Părea complet dezorientat și se uita la Dara cu o privire șocată.

— Dar ești mort! a șoptit prințul, uluit. Te-am ucis!

Mânia i-a aprins sângele lui Dara, care și-a încheștat pumnii care începuseră să-i ardă mocnit.

— Îți amintești asta, nu?

Se chinuia să-și păstreze forma de muritor, ars de dorința de a se preda focului care dorea să-l nimicească.

Mâinile lui Nahri pe fața lui...

„Vino cu mine! Plecăm și călătorim prin lume!”

Dara fusese aproape, atât de aproape, de a scăpa de toate nenorocirile astea!

Și apoi Alizayd al Qahtani i se oferise *marid*-ului!

— *Afshin*-ule?

Vocea sfioasă a lui Laleh, cel mai tânăr soldat al lui, a trecut prin aburul amintirii.

— Vrei să mă duc cu grupul meu la harem?

Dara a expirat. Soldații lui! Datoria lui!

— Ține-l bine! i-a spus *afshin*-ul, sec, lui Vizaresh.

Avea să se ocupe personal de Alizayd al Qahtani, dar numai după ce urma să le împartă ordine luptătorilor lui.

— Și ia-i de îndată afurisitul ăla de *zulfikar*!

S-a întors cu spatele și a strâns o clipă ochii. În locul întunericului din spatele pleoapelor, Dara a văzut prin cinci rânduri de ochi – ai fiarelor fumegoase pe care le făcuse să apară prin magie din sângele său și pe care le trimisese cu fiecare grup de războinici. A zărit privirea liniștitoare a lui Manizheh – care stăruise să se despartă grabnic de ei pentru a se duce direct la infirmerie, călare pe un *karkadann* pe care i-l făcuse tot *afshin*-ul.

Creaturile acelea îi oboseau mintea, iar magia pe care trebuia s-o folosească pentru a le menține în viață îl secătuia de puteri. Avea să fie silit să renunțe în curând la forma lui de muritor, măcar cât să se refacă.

— Despărțiți-vă! a spus el în divasti. Ați auzit ce-a spus *banu nahida*. În primul rând, trebuie să-l găsim pe Marele Vizir și trupul lui Ghassan. Laleh, grupul tău va scotoci haremul. Gushtap, ia-ți luptătorii și duceți-vă în pavilionul de pe acoperiș, pe care ni l-a descris Kaveh!

S-a uitat la ei toți cu atenție.

— Mă aștept de la voi să vă purtați cum trebuie! le-a zis. Faceți tot ce e nevoie pentru a asigura paza palatului și a avea grijă de ai noștri, dar nu mai mult!

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Această milă nu trebuie însă arătată și celor din Garda Regală care au izbutit să ne scape. Să îi ucideți pe loc! Nu le dați ocazia nici măcar să-și scoată săbiile! Nu-i oferiți niciunui bărbat ocazia să-și scoată arma!

Gushtap a deschis gura doar pentru a îngăima:

— Dar mai toți bărbații au săbii!

Dara s-a uitat lung la el.

— Ordinul meu rămâne același! a repetat.

Ceilalți războinici și-au plecat capetele, în semn de supunere. Dara a așteptat până când soldații au plecat, apoi s-a întors.

Vizaresh îi luase *zulfikar*-ul lui Ali și îl ținea aproape de gâtul prințului, cu toate că *djinn*-ul însângerat nu părea să fie în stare să se lupte. De fapt, nu părea să mai fie capabil nici să stea în picioare. Lucrul acesta l-a făcut pe Dara să se oprească. Una era să ucizi în luptă un dușman pe care îl urai; cu totul altceva era să execuți un tânăr rănit, care abia își putea ține ochii deschiși.

„E periculos! Scapă de el!”

Dara și-a scos spada scurtă de la brâu. Apoi s-a oprit brusc, în momentul în care l-a văzut mai bine pe prinț.

„Urme de mușcături!”

S-a răsucit spre Vizaresh.

— Tu trebuia să fii cu soldații mei și cu *ghoul*-ii tăi pe plajă! Au izbutit să cucerească rămășițele Citadelei?

Vizaresh a clătinat din cap.

— Soldații tăi sunt morți, i-a spus el, sec. Iar dintre *ghoul*-ii mei nu a mai rămas nici măcar unul! N-avea niciun rost să zăbovesc pe-acolo. *Djinn*-ii deja recuceriseră plaja.

Dara s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă. Cercetase el însuși ruinele Citadelei și își trimisese războinicii acolo împreună cu o sută de *ghoul*-i! Ar fi trebuit să poată face față, oricât de mulți soldați ar mai fi fost în viață!

— Nu-i cu putință așa ceva! a exclamat *afshin*-ul.

Și-a mijit ochii și s-a repezit la Vizaresh.

— I-ai părăsit acolo? a mârâit el.

Ifritul și-a ridicat mâinile, într-un gest de capitulare făcut în zeflema.

— Nu, prostule! Pe ăsta poți să dai vina fiindcă ți-a ucis războinicii, l-a lămurit pe Dara, arătând cu capul spre Alizayd. A dat porunci lacului de parcă ar fi fost el însuși *marid*! N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Dara a simțit că se învârtea pământul cu el. Își trimisese pe plajă zece dintre cei mai buni oșteni. O trimisese pe Irtemiz însăși acolo!

Și Alizayd al Qahtani îi ucisese pe toți folosindu-se de magia *mariz*-ilor?

L-a împins pe Vizaresh la o parte.

Prințul reușise să se ridice în picioare și se îndrepta spre ifrit împleticindu-se, ca și cum ar fi vrut să-și ia înapoi *zulfikar*-ul.

Nu a izbutit, însă! Dara l-a lovit peste față, așa de tare, că s-a auzit cum i-au pârlit oasele craniului. Ali s-a prăbușit lat, cu sângele șiroindu-i din nasul spart.

Prea furios să-și mai păstreze forma normală, de *daeva*, Dara și-a descătușat magia. Flăcările i-au cuprins mâinile și picioarele, iar prin piele i-au ieșit gheare și colți. Abia dacă a băgat de seamă, însă.

De bună seamă că Alizayd a observat, totuși, pentru că a scos un țipăt de groază și s-a târât pe podea cu spatele, când Dara s-a apropiat din nou de el.

„Bine! Odrasla lui Zaydi se cuvine să moară de groază! Dar nu va pieri prin magie! Nu! Nu!”

Dara a hotărât să-i înfigă în gât un pumnal de fier și să-l privească apoi cum pierea încet-încet. Așa că l-a apucat pe Alizayd de gulerul rupt și și-a ridicat spada.

— *Așteaptă!*

Vocea lui Vizaresh avea ceva poruncitor, încât a izbutit să străpungă negura furiei *afshin*-ului.

Dara s-a oprit și, uitându-se peste umăr, s-a răstit:

— *Ce-i?*

— Chiar vrei să ucizi un bărbat care te-a doborât în fața lui Nahri și ți-a măcelărit tinerii soldați? a întrebat Vizaresh cu voce tărăgănată.

— Da! s-a răstit *afshin*-ul. Exact asta o să fac.

Vizaresh s-a apropiat.

— Vrei să-i oferi dușmanului tău pacea care ție ți-a fost refuzată?

În jurul mâinilor lui Dara se înfășurau vârtejuri de fum și fața parcă i s-a încins și mai tare.

— Vrei să pieri și tu odată cu el? N-am chef acum de ghicitorile tale afurisite, Vizaresh!

— Nu e nicio ghicitoare, Darayavahoush!

Vizaresh a scos lanțul de metal pe care-l ținea sub platoșa lui de bronz.

— E doar o altă opțiune.

Ochii lui Dara au rămas ațintiți asupra inelelor cu smarald atârinate de lanț. Și-a ținut respirația.

— Dă-mi-l mie! i-a șoptit Vizaresh în divasti. Îi știi numele, nu-i așa? N-ai decât să îi dai tu însuși lovitura mortală și să i te supui, astfel, lui Manizheh, dar, mai întâi, lasă-mă pe mine să-i iau sufletul!

S-a apropiat și mai mult și a spus cu o voce care semăna cu torsul unei pisici:

— Răzbună-te, așa cum meriți! Ți s-a refuzat pacea morții. De ce să i-o oferi dușmanului cu mâna ta?

Degetele lui Dara șovăiau pe pumnal și el respira tot mai repede. Manizheh se bucura răzbunându-se pe Ghassan; el de ce n-ar putea? Era un lucru mai rău decât ceea ce făcuseră până atunci? Decât tot ce făcuse *el* până atunci?

Probabil că Alizayd își dădea seama că se întâmpla ceva, pentru că se uita când la Dara, când la ifrit și, în cele din urmă, privirea lui s-a pironit asupra lanțului cu inelele robilor.

A gogonat ochii. În ei se deslușea o groază imensă, animalică. S-a smucit, încercând să scape din strânsoarea lui Dara, dar acesta l-a ținut cu ușurință, ținându-l la pământ și punându-i pumnalul la gât.

Alizayd a început să țipe și să se zbată.

— Lăsați-mă în pace! a urlat prințul, fără să-i pese de tăișul lipit de gâtul lui. Lăsați-mă în pace, neno...!

Cu o singură mișcare brutală, Vizaresh i-a apucat capul și i l-a izbit de podea. Alizayd a amuțit pe dată, dându-și ochii peste cap amețit.

Vizaresh a oftat, plictisit.

— Îți jur, *djinn*-ii ăștia fac mai multă gălăgie decât oamenii, deși bănuiesc că așa se întâmplă când

trăiești prea aproape de insectele alea cu sânge de pământ.

I-a luat apoi mâna lui Alizayd și i-a pus inelul.

— Încetează! a șoptit Dara.

Ifritul s-a uitat urât la *afshin*, ținând încă strâns inelul în mână.

— Ai zis că nu ăsta e prințul pe care îl cauți! s-a oțărât. Nu m-am atins de niciun soldat de-ai tăi! Poți să mi-l dai măcar pe el!

Dar, dacă toată cruzimea cu care Vizaresh îi zdrobise capul de podea prințului – exact cum ai strivi o muscă – deja îl făcuse pe Dara să-și mai vină în fire, furia posesivă din vocea ifritului l-a făcut să tresară. Oare așa îl considerase și Qandisha pe el? O posesiune, o jucărie amuzantă, pe care să le-o arunci oamenilor doar pentru a savura nebunia pe care o putea stârni?

„Da! Suntem urmașii celor care i-au trădat! Ai *daev*-ilor care au ales să se umilească în fața lui Suleiman, care i-au îngăduit unui om să-i transforme pentru totdeauna.”

Pentru ifriți, cei din poporul lui – *djinn*-ii și *daev*-ii, deopotrivă – reprezentau o blasfemie. O oroare.

Iar Dara fusese un nebun pentru că uitase asta. Chiar dacă fusese readus la viață, el nu era ifrit! Nu avea să le permită să mai ia în robie sufletul vreunui alt *djinn*.

— Nu! a spus Dara din nou, cutremurându-se din cauza repulsiei. Scoate-i chestia aia dezgustătoare de pe deget! Acum! i-a poruncit apăsător, când a văzut că Vizaresh nu făcea nicio mișcare.

În loc să asculte, ifritul a ridicat repede capul, uitându-se la ceva din spatele lor. Dara i-a urmărit privirea.

Și în clipa aceea parcă i s-a oprit inima în piept.

XXXVIII

NAHRI

— Ești sigur că duce spre zidul exterior? a șoptit Nahri pe când se strecura împreună cu Muntadhir prin coridorul șerpuitor folosit de servitori.

În afară de flacăra făcută de ea, era beznă.

— Ți-am spus deja de două ori că da! a răspuns Muntadhir, enervat. Care dintre noi a trăit aici toată viața?

— Și care din noi a folosit coridorul ăsta să ajungă în diverse dormitoare? a mormăit Nahri, fără să bage în seamă privirea lui furioasă. Ce, nu-i așa?

Emirul și-a dat ochii peste cap.

— Coridorul acesta se va termina repede, dar putem să o luăm pe următorul, până la capăt, spre răsărit, iar de acolo urcăm pe scările de afară.

Nahida a dat din cap, aprobând.

— Prin urmare, sigiliul lui Suleiman... a început ea, încercând să folosească un ton mai degajat. Cum îl vom lua? Trebuie să-l tăiem cu cuțitul de pe fața tatălui tău, sau...

Muntadhir a scos un geamăt înfundat.

— Doamne, Nahri, zău așa?

— Tu ești cel căruia i s-a întors stomacul pe dos când am adus vorba de asta!

El a clătinat din cap.

— O să-mi înfigi un pumnal în spate și o să fugi de îndată ce-ți voi mărturisi cum trebuie făcut?

— Dacă mai spui chestii de-astea, e posibil s-o fac! i-a făgăduit Nahri, oftând. N-am putea să-ncercăm să fim amândoi în aceeași tabăra măcar o noapte?

— Bine, bine, a bombănit Muntadhir. Bănuiesc că mai știe și altcineva, dacă e să judecăm după tot ce s-a întâmplat.

A tras adânc aer în piept și a continuat:

— N-are nicio legătură cu obrazul lui, așa să știi! Semnul apare acolo după ce e luat inelul!

— „Inelul”? Sigiliul lui Suleiman e pe un inel?

Nahri s-a gândit la toate bijuteriile pe care le purtase Ghassan în ultimii ani. Aprecierea lucrurilor de preț pe care le avea cineva fusese, cumva, dintotdeauna, specialitatea ei.

— E inelul cu rubin de pe degetul mare? a încercat să ghicească.

Muntadhir avea un aer sumbru când a lămurit-o:

— Nu e pe mână! E în inima lui. Trebuie să i-o scoatem cu un cuțit și să o ardem. Inelul se va reface din cenușă.

Nahri s-a oprit dintr-odată.

— Ce să facem?

— Nu mă obliga să repet, rogu-te!

Muntadhir părea îngrețosat.

— Inelul se reface! a zis din nou. Ți-l pui pe deget și asta e! Tata spunea că pot trece câteva zile până îți revii după magie. După care ești blocat în Daevabad pentru totdeauna, a adăugat emirul, posomorât. Acum pricepi de ce nu m-am grăbit să fiu rege?

— Cum adică: „ești blocat în Daevabad”? a întrebat Nahri, tulburată.

— Nu am întrebat.

Când nahida s-a uitat la el uimită, el și-a ridicat brațele, într-un gest menit să-i arate neputința.

— Nahri, nu cred că aveam mai mult de opt ani când mi-a spus toate astea! Mă gândeam mai mult cum să izbutesc să nu vomit de groază, decât cum să-i cer toate amănuntele legate de bijuteria pe care eu urma s-o scot din cadavrul lui însângerat. Ce mi-a spus tata e că inelul nu poate părăsi orașul. Așadar, doar dacă acela care îl poartă nu e dispus să-și lase inima aici...

— Ce poetic! a mormăit ea, în timp ce au pornit-o din nou pe coridorul întunecat.

El s-a oprit în fața unei uși care abia se vedea.

— Am ajuns! a înștiințat-o.

Nahri s-a oprit lângă soțul ei, iar acesta a deschis ușa cu grijă. Au pășit în întuneric.

Nahida s-a schimbat pe dată la față. O femeie geziri, îmbrăcată într-o uniformă de servitoare,

zăcea moartă pe podea, iar din urechi i se prelingea sânge!

— Otrava a ajuns și aici, a spus Nahri încet.

Nu era primul cadavru pe care îl descoperiseră. Deși izbutiseră să îi avertizeze pe câțiva nobili geziri, găseau mai multe persoane moarte, decât vii: soldați cu *zulfikar*-ele în teacă, o femeie-cărturar cu papirusurile împrăștiate în jurul ei și – cel mai sfâșietor! – doi băieți în haine de sărbătoare, care țineau în mâini niște artificii încă neaprinse, în timp ce firișoarele de abur arămiu pluteau deasupra piciorușelor lor.

Muntadhir a închis ochii femeii.

— O să-l arunc pe Kaveh *karkadann*-ului! a șoptit emirul, cu înverșunare. Jur pe numele tatălui meu!

Nahri s-a cutremurat; nu putea să-l mustre pentru că făgăduise una ca asta!

— Hai să mergem mai departe! l-a îndemnat.

Abia s-au ridicat, că Nahri a și auzit pași. Cel puțin trei persoane se apropiau de după colț. Cum nu mai aveau timp să se întoarcă pe coridor, s-au ascuns repede într-o nișă din zid. Au fost acoperiți de îndată de umbre – căci palatul încerca să-i protejeze – exact când și-au făcut apariția câteva persoane.

Lui Nahri i s-a strâns inima. Erau *daev*-i, cu toții! Tineri și necunoscuți, îmbrăcați în veșminte negre și cenușii, menite să-i facă mai greu de dibuit pe întuneric. Erau bine înarmați și păreau mai mult decât capabili să le facă față unui emir și soției sale!

Probabil că și Muntadhir ajunsese la concluzia asta, pentru că n-a făcut niciun gest să-i înfrunte, ci a rămas nemișcat până când au plecat.

În cele din urmă, și-a dres glasul.

— Cred că tribul tău a pus la cale o lovitură de palat, i-a șoptit nevestei sale.

Nahri a înghițit în sec.

— Așa se pare, a răspuns ea cu o voce tremurătoare.

Muntadhir s-a uitat în jos spre tânără.

— Mai ești încă de partea mea?

Privirea ei a căzut pe femeia moartă.

— Sunt de partea tuturor celor care nu fac astfel de lucruri! l-a încredințat.

Au continuat să meargă pe coridorul pustiu. Lui Nahri îi bătea inima cu putere și nu îndrăznea să vorbească, mai ales acum, când era limpede că palatul mișuna de soldați dușmani. Din când în când, se auzeau ba un strigăt de groază, ba unul de prevenire care erau însă curmate pe dată, nu înainte de a stârni ecouri în adevăratul labirint de holuri din palat.

Apoi nahida a simțit o vibrație stranie pe piele și s-a înfiorat. Era o senzație ciudat de familiară, dar nu putea spune de ce. Și-a dus mâna la unul dintre pumnale și a continuat să meargă. I se părea că își auzea în cap bătăile inimii, ca pe niște ritmice lovituri de ciocan. Ca pe niște bătăi de tobă care transmiteau un semnal de avertizare.

Muntadhir și-a întins mâna. În depărtare s-a auzit un strigăt înfundat:

— Lăsați-mă în pace!

Muntadhir a scos un strigăt înăbușit de uimire.

— Nahri, am impresia că...!

Dar ea deja o luase la fugă. Undeva se purta o ceartă și deslușea și o altă voce, dar foarte încet. A ridicat mâna după ce au cotit-o pe coridor, căci lumina care apăruse brusc a orbit-o după ce petrecuse atât timp în întuneric.

Dar strălucirea nu venea de la torțe sau de la flăcări magice, ci de la doi ifriți care îl țintuiau la pământ pe Ali!

Nahri s-a oprit brusc, înăbușindu-și un țipăt. Prințul era într-o stare jalnică, plin de sânge, și zăcea, neclintit, sub un ifrit mare, care, în mod inexplicabil, era îmbrăcat în aceeași uniformă ca și *daev*-ii pe care îi zăriseră mai devreme și care ținea un pumnal la gâtul tânărului. Un ifrit mai slab, cu o armură de bronz, îi strângea mâna lui Ali, răsucită într-o poziție care probabil că era nespus de dureroasă.

Amândoi ifriți s-au întors să se uite la perechea regală. Iar Nahri a rămas mută de uimire când a văzut piatra verde care strălucea pe degetul lui Ali!

„Un inel! Un inel cu smarald! Un inel de rob!”

Ifritul îmbrăcat în haine de *daeva* a deschis gura, iar ochii mari i-au sclipit parcă, și mai strălucitori.

— Nah...!

Nu l-a lăsat să termine. Plină de furie, și-a scos pumnalul și și-a făcut o tăietură adâncă în palmă. Apoi a țâșnit și s-a aruncat asupra lui fără nicio șovăială.

Au căzut împreună pe jos, iar Nahri a aterizat pe burtă. Și-a ridicat pumnalul însângerat, încercând să i-l înfigă în gât, dar el i l-a zburat din mână cu ușurință, păstrându-și-l, în același timp, pe al lui.

Nahri a încercat să ajungă la pumnal, dar ifritul era mai puternic. A dat drumul armei, care a căzut zângănind pe podea, a prins-o de mână și a întors-o cu fața în sus, ținându-o sub el.

Nahri a țipat. Ochii cumpliți ai ifritului s-au uitat într-ai ei, iar lui Nahri i s-a tăiat răsuflarea, uluită de ce vedea: în adâncurile acelei culori ciudate părea să se deslușească suferința!

Și apoi galbenul strălucitor a dispărut și ochii arătării au căpătat nuanța aceea de verde care îi bântuia visele. Din creștetul fumegos au apărut bucle negre, iar lumina cumplită s-a stins de pe fața lui, lăsând în urmă o piele măslinie și lucioasă. Iar pe tâmplă i se vedea de acum tatuajul negru: o săgeată care trecea printr-o aripă de *shedu* stilizată!

Dara era acela care se uita la ea de la doar câteva degete! Mirosul de cedru și lămâi arse i-a gâdilat nasul lui Nahri, apoi el a rostit un cuvânt, unul singur, care s-a desprins de pe buzele lui ca o rugăciune:

— *Nahri!*

Nahida a început să urle, sfâșiată de o emoție puternică, sălbatică.

— Încetează! a țipat, zbatându-se sub el. Schimbă fața asta, că, de nu, te omor!

Dar cel care arăta precum Dara i-a ținut mâinile strâns când a încercat să-l apuce de gât.

— Nahri, oprește-te! a rugat-o ifritul. Sunt eu, jur! Vocea lui a zguduit-o!

„Pe Atotziditorul, chiar vorbește ca el! Dar asta e cu neputință! *Cu neputință!*”

Doar îl văzuse murind! Își trecuse mâinile prin cenușa lui!

Era o păcăleală! Una dintre amăgirile ifriților! Simțind că i se făcea pielea de găină la atingerea lui, Nahri a încercat din nou să se elibereze și și-a văzut pumnalul însângerat la picioare.

— Zaydi!

Muntadhir s-a apropiat în fugă de fratele lui, doar pentru a fi pe dată aruncat pe coridor de cel de-al doilea ifrit.

S-a izbit cu putere de una dintre fântânile arteziene delicate de acolo și a căzut în mijlocul stropilor de apă și al cioburilor de sticlă.

Repede, disperată să scape de ifrit, Nahri l-a lovit tare cu genunchiul în locul în care piciorul i se întâlnea acestuia cu trupul.

El a scos un strigăt înăbușit, iar ochii lui, tot verzi, s-au luminat de durere și uimire, și s-a tras puțin înapoi, suficient cât Nahri să iasă de sub el. O privire aruncată spre coridor i-a arătat că Muntadhir se ridicase deja în picioare și alerga spre Ali, în timp ce tânărul prinț se răsucea încet pe o parte, cu sângele șiroindu-i pe față. Cel de-al doilea ifrit a dus mâna la toporișca pe care o avea agățată în spate...

— Oprește-te!

Coridorul s-a zguduit de ecoul stârnit de porunca primului ifrit.

— Vizaresh, dă-te la o parte! s-a răstit el, ridicându-se în picioare.

Celălalt ifrit s-a supus pe dată, îndepărtându-se de frații Al Qahtani, improșcând apă din balta care se formase lângă locul unde fusese fântâna arteziană care se spărsese.

Ifritul care luase înfățișarea lui Dara s-a întors spre Nahri cu o privire rugătoare.

— Nahri! a spus el cu voce sugrumată, rostindu-i numele de parcă i-ar fi provocat durere.

A făcut un pas spre ea și și-a întins brațul, ca și cum ar fi vrut s-o apuce de mână.

— Nu mă atinge! i-a strigat nahida.

Sunetul vocii lui îi provoca o durere uriașă, iar tânăra făcea tot ce îi stătea în puteri să nu-și acopere urechile.

— Nu știu cine ești, dar o să te otrăvesc cu sângele meu de nahidă dacă nu-ți schimbi pe dată înfățișarea!

Ifritul a căzut în genunchi în fața ei, împreunându-și mâinile în binecuvântarea *daev*-ă.

— Nahri, eu sunt! a murmurat. Jur pe cenușa părinților mei! Te-am găsit în cimitirul din Cairo... Ți-am spus numele meu în ruinele din Hierapolis...

În ochii lui a apărut aceeași suferință intensă.

— M-ai sărutat în peșterile de lângă Gozan...

I s-a frânt vocea.

— De două ori...

Lui Nahri i s-a strâns inima, căci refuza cu înverșunare să creadă.

— Nu! Nu! Nu!

Simțea că o înăbușea plânsul.

— Ești mort! Ești mort! Am văzut cum ai murit!

El a înghițit în sec, iar pe chip nu i se mai citea decât tristețea, în timp ce o sorbea din ochi cu o privire hăituită.

— Am fost... Dar se pare că nu vrea nimeni să mă lase în starea aceea!

Nahri s-a clătinat, dar s-a ferit când el a vrut s-o susțină. Prea multe lucruri se puneau cap la cap în mintea ei! Trădarea lui Kaveh, cea atât de atent plănuită... Soldații *daev*-i bine înarmați care mișunau prin palat...

Dara... Chipeșul ei războinic care o luase de mână în Cairo și o dusesse pe un tărâm din basme... *Afshin*-ul ei cel înfrânt, cel împins spre distrugere de urzelile politice de-a dreptul nimicitoare ale unui oraș pe care nu izbutise să îl izbăvească în urmă cu secole...

El a vorbit din nou:

— Îmi pare nespus de rău, Nahri!

Era limpede că băgase de seamă o mică schimbare în expresia ei – pentru că Nahri nu-și dădea jos masca așa ușor.

— *Ce ești tu?* a șoptit tânăra, fără să-și poată ascunde groaza. Ești... ești unul dintre ei de-acum?

Zicând acestea, a făcut semn cu capul spre ifrit, aproape înfricoșată de răspunsul lui.

— Nu! a liniștit-o.

Dara s-a apropiat de ea și i-a luat mâinile într-ale lui, iar Nahri i-a simțit degetele fierbinți. Nu a fost în stare să și le retragă, iar Dara părea că se stăpânea cu mare greutate să n-o ia în brațe și să fugă cu ea.

— Ziditorule, nu! Sunt... sunt *daevas*, a lămurit-o el cu voce slabă, ca și cum cuvintele acelea îi făceau rău. Dar sunt *daevas* așa cum erau străbunii noștri. Eliberat de blestemul lui Suleiman!

Răspunsul lui nu avea pic de sens! Nimic din toate acelea nu avea pic de sens! Nahri avea impresia că intrase într-un miraj, într-o vedenie nebunească.

Dara s-a apropiat și mai mult și i-a atins obrazul.

— Îmi pare nespus de rău! a repetat el. Am vrut să-ți spun, să vin de îndată la tine...

În voce nu i se mai citea decât deznădejdea când a adăugat:

— Nu am putut să trec de vălul magic! Nu am putut să mă întorc să te iau!

A continuat să vorbească repede, rostind cuvinte tot mai de neînțelese:

— Dar o să fie bine, îți făgăduiesc! Ea o să pună lucrurile la punct! Poporul nostru va fi liber și...

— La naiba! a înjurat Muntadhir. Chiar *tu* ești! Numai tu ai fi în stare să te întorci din morți pentru a doua oară, doar pentru a stârni de îndată un alt război nenorocit!

Ochii lui Dara au scăpărat, iar Nahri a simțit că îi îngheța inima.

— Lucrezi cu Kaveh! a șoptit ea. Asta înseamnă că...

I s-a pus un ghem în stomac.

— Otrava care i-a ucis pe geziri... a murmurat nahida.

„Nu! Te rog! Nu!”

— Ai știut ce avea să se întâmple?

El și-a plecat ochii în pământ, arătând de parcă ar fi fost de-a dreptul bolnav de tristețe.

— N-ar fi trebuit să vezi asta! a îngăimat. Ar fi trebuit să fii cu Nisreen! În siguranță... Apărată...

Rostise cuvintele ca și cum ar fi fost înnebunit, ca și cum ar fi încercat să se convingă și pe el însuși de ceea ce spunea.

Nahri și-a smuls mâinile din strânsoarea lui.

— Nisreen e moartă! i-a strigat.

S-a uitat cu atenție la el, dorindu-și cu ardoare să întrezărească fie și numai o urmă din războinicul care râdea și glumea cu ea pe un covor zburător și care oftase după ce îl sărutase în întunericul unei peșteri ascunse.

— E adevărat ce se spune despre tine, nu-i așa? l-a întrebat, cu vocea îngroșată de o teamă tot mai mare. Despre Qui-zi? Despre război?

Nu știa nici ea prea bine la ce se așteptase: la negare? La rușine Poate chiar la furia cuiva jignit? Dar sclipirea de dușmănie apărută în ochii lui, aceea chiar c-a luat-o prin surprindere!

— Sigur că-i adevărat! a spus el fără nicio intonație.

Și-a dus mâna la frunte, într-un salut făcut cu un aer sumbru

— Sunt arma în care m-au transformat nahizii! a continuat, posac. Nimic mai mult, nimic mai puțin și se pare că așa voi rămâne pe vecie.

Ca de obicei, în cel mai nepotrivit mod cu putință, Ali și-a ales tocmai momentul acela pentru a vorbi:

— O, da! a hârâit el de pe podea, unde stătea sprijinit de fratele lui.

Ochii cenușii ai prințului aveau o strălucire de durere sălbatică, ieșind în evidență pe chipul lui plin de sânge.

— Bietul de tine, criminal demn de milă ce ești!

Muntadhir i-a pus mâna pe gură, dar era prea târziu.

Dara s-a răsucit spre prinții Al Qahtani.

— Ce ai spus, prefăcut mizerabil ce ești?

— Nimic, a bâiguit Muntadhir iute.

Tuturor le era limpede că emirul se silea din răspuțuri să-l facă pe fratele lui să tacă din gură.

Dar Ali le atrăsese atenția... însă nu cuvintele lui le-a reținut-o!

Căci de-acum apa din fântâna arteziană spartă se apropia cu repeziciune de prinț! Curgea pe podea ca un râu și se îmbiba în hainele lui, alcătuind șiroaie care mai-mai că dansau pe mâinile sale. Ali părea că se lupta să respire și și-a lăsat capul în piept, în timp ce aerul din jurul lor s-a răcit brusc.

Apoi a ridicat capul, dar cu o mișcare nefiresc de rapidă! În cenușiul ochilor lui se amestecase o nuanță neagră, uleioasă.

A urmat un moment de tăcere, căci erau, cu toții, șocați.

— Eu, unul, am tot încercat să-ți spun că era ceva nițeluș... altfel la el! s-a oțărât ifritul.

Dara se uita la Ali cu o ură netăinuită.

— Nimic de care să nu mă pot ocupa, l-a liniștit *afshin*-ul.

Zicând acestea, s-a îndepărtat de Nahri.

— Vizaresh, du-i de aici pe emir și pe *banu nahida*! a poruncit. Voi veni și eu de îndată.

Vocea i s-a îmblânzit când a adăugat:

— Nu e nevoie ca vreunul din ei să vadă ce va urma!

Nahri s-a repezit la el să-l oprească.

— Nu!

Nici măcar n-a izbutit să se apropie, însă, pentru că Dara a pocnit din degete, iar Nahri a fost învăluită de vălătuci de fum care o strâneau ca niște funii.

— Dara! a bâiguit.

Apoi s-a împiedicat și a căzut în genunchi, uluită că folosisese magia împotriva ei.

— Dara, încetează, te rog! Îți poruncesc! a strigat nahida, încercând, cu deznădejde aproape, să își folosească propria magie.

Dinspre cărămizile vechi s-a auzit apoi un vuiet surd.

— *Afshin*-ule! i-a strigat.

Flăcările îi lingeau de-acum brațele lui Dara, însă.

— Îmi pare nespus de rău, Nahri! i-a răspuns Dara, iar ea a simțit durerea din vocea lui. Dar nu de poruncile tale mai ascult eu acum.

Și, zicând acestea, a pornit spre Ali.

Prințul s-a ridicat greoi în picioare și l-a împins pe Muntadhir în spatele lui. Culoarea aceea uleioasă a apărut din nou în ochii lui, după care *zulfikar*-ul i-a zburat în mână, cu un val de apă în urma lui, de parcă ar fi ieșit dintr-un talaz. Tăișul de aramă s-a aprins pe dată, lins de flăcări.

Vizaresh nu făcuse nimic pentru a duce la îndeplinire porunca lui Dara. Iar de-acum se uita de la unul la altul cu ochii lui galbeni, încercând parcă să le măsoare puterile.

Apoi a clătinat din cap.

— Nu, Darayavahoush! Cu ăsta te lupți mățăluță singur-singurel! i-a strigat. Eu nu mă voi pune cu unul pe care *mariz*-ii au ales să-l binecuvânteze astfel!

Și, fără să mai spună nicio vorbuliță, a dispărut cu un tunet.

Ali s-a repezit spre *afshin*. În timp ce Nahri a scos un țipăt, el și-a ridicat *zulfikar*-ul...

Apoi s-a dat înapoi, ca și cum s-ar fi lovit de un obstacol nevăzut. S-a împleticit câțiva pași, uluit, dar, fără să șovăie, și-a adunat puterile și s-a repezit din nou.

De data aceasta, obstacolul l-a făcut să cadă pe spate.

Dara a șuierat.

— Da, stăpânii tăi, *mariz*-ii, n-au izbutit nici măcar atâta lucru să facă! a șuierat aproape *afshin*-ul.

S-a întins spre prinț și i-a smuls *zulfikar*-ul din mână. Iar flăcările acestuia au continuat să ardă, de parcă ar fi fost el însuși un războinic din neamul geziri! Apoi Dara a ridicat arma. Nahri a început din nou să țipe, zbatându-se în strânsoarea funiilor de fum, în timp ce magia palatului se aduna în ea.

Muntadhir s-a aruncat între Ali și *zulfikar*.

S-a simțit miros de sânge și de carne arsă. Nahri a deslușit o sclipire de durere în ochii soțului ei și un vaier venit dinspre Ali, o tânguire așa de jalnică, încât mai-mai că nu părea adevărată.

A simțit că o potopea furia. Și, uite-așa, pe neașteptate, magia ei a revenit! Legăturile fumegoase care îndrăzniseră s-o țină cetluită – s-o țină ferecată *pe ea*, în palatul *ei*! – s-au desfăcut brusc, iar Nahri a tras adânc aer în piept, simțind deodată fiecare cărămidă, fiecare piatră și fiecare fir de praf din zигurat. Din zidurile construite de străbunii ei, din podelele înnegrite de sângele strămoșilor săi!

Coridorul s-a cutremurat atât de tare, încât tencuiala a început să cadă din tavan. Flăcări se răsuceau de acum în jurul degetelor nahidei, iar de sub guler îi ieșea fum. Cu veșmintele fluturându-i violent în vântul fierbinte care ieșea din trupul său, și-a ridicat mâinile.

Dara s-a întors spre ea. Îl vedea, dar îl și *simțea* cum stătea, strălucitor și furios, la marginea magiei ei.

Și-apoi Nahri l-a azvârlit pe coridor!

Iar el s-a izbit atât de tare de un perete, încât a făcut o ditamai gaura în zid, după care s-a prăbușit. O părticică din inima ei s-a frânt văzându-l, căci încă mai era legată, trădătoarea, de chipeșul ei războinic care izbutea să găsească mereu alte și alte căi să o frângă.

Dar nu a trecut mult și Dara s-a ridicat!

Privirile lor s-au întâlnit. *Afshin*-ul părea uluit. Ca și cum fusese trădat. Și totuși, rămăsese hotărât și sumbru, ca un războinic devotat. A atins sângele auriu care i se scurgea pe față, apoi a întins mâna și

un vâl de fum negru i-a învăluit trupul. Solzi și dinți au început să sclipească pe el, în timp ce se făcea de două ori mai mare.

Într-o explozie de moloz și de piatră, Nahri a prăvălit tavanul peste el. Iar ea s-a prăbușit, în norul de praf care se ridica, secătuită de magie.

Țipetele lui Ali au făcut-o să-și revină. Trecând peste suferința care o sfâșia, Nahri s-a ridicat cu greu în picioare. Muntadhir căzuse în genunchi și se rezema de fratele lui, în timp ce sângele i se întindea pe *dishdasha*.

Nahri s-a repezit spre el și i-a sfâșiat haina. Lacrimile au podidit-o. Cu orice altă armă ar fi fost lovit, în afară de *zulfikar*, Nahri ar fi suspinat ușurată, căci emirul nu avea decât o rană lungă pe stomac, care, cu toate că sângera abundant, nu era prea adâncă.

Dar nimic din toate astea nu conta! Pentru că pielea din jurul plăgii căpătase deja o nuanță bolnăvicioasă, de un verde-negricios, culoarea unei furtuni cumplite. Și se tot întindea, urmărind liniile delicate ale venelor și ale nervilor.

Muntadhir a scos un sunet care îi arăta consternarea.

— Ah, a șoptit el, atingându-și rana cu mâinile care-i tremurau. Curată ironie a sorții!

— Nu! Nu, nu, nu! Ali repeta întruna cuvântul, de parcă refuzul lui șoptit de a accepta ar fi putut șterge scena îngrozitoare din fața lor. De ce ai făcut asta? Dhiru, de ce ai făcut asta?

Muntadhir și-a întins mâna și i-a atins obrazul, iar pe pielea lui Ali au rămas urme din sângele lui.

— Îmi pare rău, *akhi*! i-a răspuns el cu voce slabă. Nu puteam să mă uit cum te ucidea încă o dată! Nu din nou!

Lacrimile șiroiau nestăvilite pe obrajii lui Ali.

— O să fie bine! s-a bâlbâit el. Na-Na-Nahri o să te vindece!

Muntadhir a clătinat din cap.

— Nu, a murmurat el, strângând din fălci, când nahida a dat să-l atingă. Știm cu toții că n-ai face

decât să-ți pierzi timpul!

— Lasă-mă să încerc, totuși! l-a rugat, după care nahidei i s-a frânt vocea.

Muntadhir și-a mușcat buzele, părând că încerca să-și ascundă teama. A dat din cap, aprobator, cu o mișcare abia perceptibilă.

Nahri și-a lipit de îndată mâinile de el, concentrându-se asupra pulsului și căldurii din trupul soțului său, dar și-a dat seama iute că totul era în zadar. Nu putea să-i vindece carnea sfâșiată și nici sângele otrăvit, pentru că nu putea să simtă rana. Părea că trupul lui se termina unde începea carnea înnegrită, iar granița aceea se retrăgea în mintea ei, pe măsură ce negreala se tot răspândea. Era mai rău decât chinul pe care îl trăise cu Jamshid, mai rău decât lupta ei deznădăjduită de a o salva pe Nisreen!

Nahri – care tocmai aruncase un bărbat dintr-o parte într-alta a unui hol și care făcuse să apară prin magie o ditamai furtuna de nisip – nu putea să facă nimic împotriva otrăvii *zulfikar*-ului!

Muntadhir i-a îndepărtat mâinile cu blândețe.

— Nahri, oprește-te! i-a cerut. Nu aveți timp pentru asta!

— Ba avem! a intervenit Ali. Mai încearcă o dată! Străduiește-te mai mult!

— *Nu* aveți timp! a repetat Muntadhir pe un ton ferm. Zaydi, uită-te la mine! Vreau să mă asculți în liniște, fără să reacționezi! Ava e mort... Trebuie să te duci cu Nahri să iei sigiliul lui Suleiman... Știe ea cum!

Ali a rămas cu gura căscată, dar, înainte să mai poată spune ceva, s-a auzit o huruitură dinspre mormanul de molozi.

Muntadhir a pălit.

— Nu-i cu puțință! a exclamat el. Fir-ar să fie, azi și mâine! Doar ai trântit pe el un cogeamite tavanul!

Un alt duruit a părut să-i răspundă, zeflemitor, după care praful și molozul s-au cutremurat.

Ali s-a întins spre fratele lui.

— Trebuie să te scoatem de aici! aproape a strigat prințul.

— Asta n-o să se întâmple! l-a încredințat emirul.

Apoi Muntadhir a tras adânc aer în piept și s-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat de jur-împrejur, iar privirea i s-a oprit pe ceva care scliffea în praf.

Un arc de argint!

Pe chipul lui s-a citit dorința de răzbunare.

— Nahri, vrei să-mi dai arcul acela și să-i cauți tolba, te rog?

Nahida se simțea ca și cum ar fi fost bolnavă, dar i-a îndeplinit dorința soțului ei. Știa prea bine, în inima sa, al cui era arcul acela.

— Ce faci? l-a întrebat, când soțul ei s-a ridicat în picioare clătinându-se, cu un chip pe care erau întipărite și hotărârea, și durerea, deopotrivă.

Muntadhir s-a aplecat și și-a scos hangerul. l-a făcut semn lui Ali să se apropie, apoi i-a prins arma în cingătoare.

— Încerc să câștig puțin timp pentru voi, a lămurit-o emirul.

A tușit, apoi a făcut semn cu capul spre hanger.

— Ia asta și *zulfikar*-ul tău, *akhi*! Să lupți frumos! l-a îndemnat pe fratele său.

Ali nici nu s-a clintit măcar. Dintr-odată părea nespus de tânăr!

— Dhiru, nu pot...! Zău că nu pot să te las aici! a spus prințul cu o voce tremurătoare, de parcă l-ar fi putut convinge cu argumente. *Eu se* cuvine să te apăr *pe tine*! a șoptit. Trebuie să mă port precum *qaid*-ul tău!

Muntadhir a zâmbit cu tristețe.

— Ei bine, sunt convins că asta înseamnă că trebuie să faci întocmai ce-ți cer eu, atunci!

Chipul emirului s-a îmblânzit când a adăugat:

— E în regulă, Zaydi! Totu-i iertat și uitat!

A pus o săgeată în arc, strângând din ochi de durere.

— La naiba, cred că asta înseamnă că aș putea să ajung totuși în paradisul ăla al tău, până la urmă! a glumit emirul.

Pe obrajii lui Ali, lacrimile curgeau nestăpânite. Nahri i-a ridicat fără o vorbă *zulfikar*-ul, apoi s-a

apropiat de el și l-a luat de mână. I-a întâlnit privirea lui Muntadhir și s-au înțelese fără de cuvinte.

— O să luăm sigiliul lui Suleiman! i-a făgăduit ea. Și o să-l gădesc și pe Jamshid, așa să știi! Ai cuvântul meu de onoare!

La auzul acestor cuvinte, lui Muntadhir i s-au umplut, în sfârșit, ochii de lacrimi.

— Mulțumesc! a spus el încetișor. Te rog, spune-i...!

A tras adânc aer în piept, lăsându-se încet pe spate. Își dădeau cu toții limpede seama că îi era nespus de greu să se adune. Când s-a uitat din nou la nahidă, în ochii emirului se întrezăreau, amestecate, și scuzele, și regretul.

— Te rog să-i spui că l-am iubit! a murmurat. Și să-i mai zici că îmi pare nespus de rău că nu m-am ridicat în apărarea lui mai demult!

Și-a șters ochii cu mâneca, apoi și-a înălțat capul, uitându-se în altă parte.

— Acum plecați! le-a cerut. Pot să consider că scurta mea domnie a fost un succes dacă am reușit să-i conving pe cei mai încăpățânați daevabadi să facă împreună ceva ce nu-și doreau.

Nahri a dat din cap, aprobator, simțind că i se încheoșă și ei privirea din cauza lacrimilor, apoi l-a tras pe Ali, zorindu-l să plece de acolo.

— Dhiru! a spus prințul din nou, cu vocea gătuită de emoție. *Akhi*, te rog...!

Mormanul de moloz s-a cutremurat teribil, după care s-a auzit un urlet groaznic, înfricoșător de cunoscut! Și plin de furie!

— Plecați! le-a strigat Muntadhir.

Așa că amândoi tinerii au luat-o la fugă.

XXXIX

DARA

Agonia, durerea aceea, pe care Dara nu o mai simțise de când fusese adus cu sila înapoi la viață, a fost primul lucru pe care l-a simțit. Mâini și picioare zdrobite, dinți spărți, carne strivită și niște bubuituri în cap atât de puternice, încât aproape că ar fi vrut să se prăbușească iar în întuneric.

Și-a mișcat degetele și a simțit sub ele pietre ascuțite și așchii de lemn. A deschis cu greu ochii, dar nu a izbutit să zărească decât întunericul. A scos un geamăt, încercând să-și elibereze brațul răsucit dureros sub el.

Nu putea să se miște! Era strivit, apăsător din toate părțile.

„Nahri! A prăvălit tavanul peste mine! Chiar a prăvălit tavanul peste mine!”

Fusese șocat s-o vadă arătând ca un soi de zeiță mânioasă, cu fumul care i se răsucea în jurul brațelor și cu părul negru fluturându-i cu sălbăticie în vântul arzător chemat de ea. Semăna cu o icoană nahidă la care s-ar fi putut închina în Marele Templu!

Dar durerea din ochii ei, suferința pe care o simțea pentru că fusese trădată... aceea era a femeii din Cairo!

„O s-o pui în pericol pe nahida pe care, de fapt, o slujești, dacă nu vei ieși de aici!” și-a zis.

Gândul la Manizheh și la misiunea lui a fost suficient să-l facă pe Dara să se miște din nou, în ciuda afurisitei ăleia de dureri! Era în joc soarta Daevabadului!

A tras adânc aer în piept și a simțit mirosul fumegos de sânge în timp ce se chinuia să se elibereze.

Sângele lui!

„Ziditorule, nu!”

Dara și-a închis ochii, a căutat în mintea lui, dar nu a mai găsit nimic, nicio imagine!

Pierduse puterea asupra creaturilor de sânge pe care le adusese la viață cu ajutorul magiei! Pe ochiul lui Suleiman, fuseseră șase! *Karkadann-i, zahhak-i* și *rukh-i*! Erau fiare fără minte și deveneau nespuse de periculoase când scăpau de sub controlul lui, o lecție pe care o băgase iute la cap atunci când se antrenase cu ifriții. Iar acum deveniseră cu totul sălbătice și se aflau în preajma războinicilor săi și a lui Manizheh!

Înjurând în surdină, Dara a încercat să iasă, dar n-a reușit decât să miște molozul de lângă el și să simtă dureri și mai mari.

„Mărește ceea ce ești, nebunule! Transformă-te!”

Momentele scurte pe care le petrecuse în cealaltă formă a lui le simțise ca pe o mângâiere. Avea nevoie de puterea aceea.

Focul i s-a aprins în sânge și i-a ieșit prin piele. Simțurile i s-au ascuțit, i-au apărut gheare și colți. A atins cărămizile sparte de deasupra capului său, iar acestea s-au făcut praf.

S-a cățarat pe mormanul de moloz cu mai multă greutate decât i-ar fi plăcut, căci încă își mai simțea și acum trupul țeapăn și dureros. Era un semn care îl înfricoșa: vasăzică, era puternic, dar nu de neînvins! În cele din urmă, a ieșit dintre pietre, a tușit din cauza prafului și a încercat să-și recapete respirația.

O săgeată i-a străpuns brațul. Dara a scos un țipăt de uimire și a șuierat, ducându-și mâna la rană.

Săgeata care i se înfipsea în braț era... a lui!

O altă săgeată i-a trecut pe lângă față, iar Dara s-a ferit exact la timp să nu-i intre în ochi. S-a aruncat în spatele unei bucăți de zid și s-a uitat prin crăpături.

Muntadhir al Qahtani trăgea în el cu propriul arc!

Dara a scuipat, furios.

„Cum îndrăznește ticălosul ăsta muieratic și abject...?”

O săgeată a venit în zbor spre locul în care se ascundea.

Dara și-a ferit capul și a înjurat cu voce tare. Nu îl lovise, oare, pe Muntadhir cu *zulfikar*-ul? Și de când

o muscă de nisip avea habar cum să mânuiască așa un arc *daeva*?

Scrâșnind, Dara a rupt aripioarele săgeții, după care și-a smuls-o din braț, înăbușindu-și un geamăt de durere. Pielea lui incandescentă s-a închis peste rană, lăsând în urmă o cicatrice neagră, ca o dungă trasă cu cărbunele. L-a liniștit puțin că s-a vindecat, numai că săgețile lui Dara aveau vârful de fier, iar acum tocmai fusese nevoit să-și amintească de limitele trupului său, un lucru nespus de folositor! Nu voia să afle ce s-ar fi putut întâmpla dacă Muntadhir ar fi reușit să-l nimerească într-un loc mai vulnerabil decât brațul!

„Ce-ar fi să încerci să tragi pe întuneric, *djinn*-ule?”

Dara și-a lipit mâinile de grămada de molozi, poruncindu-i lemnului să se aprindă. A început să ardă un foc întunecat, iar din picturile în ulei și din cărămizile vechi s-a ridicat un fum gros și negru, pe care Dara l-a trimis spre emir.

A așteptat până când l-a auzit că tușea, apoi a sărit în picioare și s-a repezit spre el, rămânând aplecat. Muntadhir a trimis o altă săgeată care a zburat răsucindu-se spre el, însă Dara s-a ferit și i-a smuls arcul din mână, înainte să mai poată trage. L-a lovit pe bărbat cu el peste față, trântindu-l la podea.

Dara a fost deasupra lui într-o clipă. A gonit fumul. *Dishdasha* lui Muntadhir era ruptă în față, iar abdomenul acestuia era plin de sânge; liniile verde-închis și cenușa din jurul rănii reprezentau urâta confirmare a faptului că Dara îl lovise într-adevăr cu *zulfikar*-ul.

Nahri și Alizayd nu se zăreau pe nicăieri.

— Unde sunt? l-a întrebat el. Fratele tău și *banu nahida*!

Muntadhir l-a scuipat în față.

— Lua-te-ar Shaitan să te ia, Flagelule din Qui-zi!

Dara a pus genunchiul pe rana lui, iar emirul a scos un geamăt.

— UNDE SUNT?

Lacrimile se rostogoleau de acum pe fața bărbatului, însă Dara trebuia să recunoască: geziriul cel muieratic și-a ținut gura, chiar și când ochii îi scăpărau de durere.

Afshin-ul s-a gândit repede. Nahri și Ali erau deștepți. Unde s-ar fi dus?

— Sigiliul lui Suleiman! a șoptit el.

Și-a ridicat genunchiul, amintindu-și de misiunea lui.

— După el s-au dus? Unde e?

— În iad! a îngăimat Muntadhir cu o voce gătită. De ce nu te duci să-l cauți? Cred că mergi des acolo!

Dara a avut nevoie de toată stăpânirea lui de sine să se abțină să n-o sugrume pe musca aia de nisip! Avea însă nevoie de ajutorul său. Al Qahtani sau nu, Muntadhir rămăsese pe loc deși avea o rană mortală nespus de dureroasă, numai și numai să îi poată ajuta pe fratele și pe soția lui să scape.

S-a apropiat de el.

— Neamul tău a pierdut deja și oricum îl voi prinde pe fratele tău! Spune-mi chiar în clipa asta cum să fac rost de sigiliul lui Suleiman și Alizayd va avea parte de o moarte rapidă. Pe onoarea mea!

Muntadhir a izbucnit în râs.

— Tu n-ai pic de onoare! Ai fost în stare să aduci un ifrit în orașul nostru! Copiii geziri care ar trebui să aprindă artificii zac acum morți în palatul ăsta din cauza ta!

Dara a tresărit și a încercat să apeleze la îndreptățirea pe care i-o oferise Manizheh.

— Și câți copii *daev*-i au pierit când poporul *tău* a invadat Orașul de bronz? Mult mai mulți decât cei geziri care au murit în noaptea asta!

Muntadhir s-a uitat la el uluit.

— Tu te auzi, zău așa? Ce fel de bărbat face un asemenea calcul?

Ochii cenușii i s-au umplut de ură.

— Doamne, sper s-o facă! s-a oțărât emirul. Sper ca Nahri să-ți înfigă naibii un pumnal acolo unde ar trebui să fie inima ta!

Dara și-a ferit privirea. De bună seamă, Nahri părea să fie în stare de asta, după cum se uitase la el pe coridor ca la un monstru, în timp ce flăcări ardeau pe mâinile ei.

„A greșit și ea! Nu înțelege încă...”

Misiunea lui *trebuia* să fie dreaptă și *trebuia* să reușească! Nu era cu putință ca tot ce făcuse Dara pentru neamul lui, de la Qui-zi până la atacul din ziua aceea, să fi fost degeaba!

Și-a îndreptat din nou atenția spre Muntadhir.

— Știu că ai habar ce s-a întâmplat cu sora mea cea mică atunci când a căzut Daevabadul! Ai ținut morțiș să-mi amintești asta când ne-am întâlnit ultima oară. Oferă-i fratelui tău o moarte mai blândă!

— Nu te cred! a șoptit Muntadhir, dar cuvintele lui Dara păreau să fi avut efect, pentru că pe chipul emirului se așternuse îngrijorarea. Îl urăști doar... O să-l faci să sufere.

— Jur pe viața lui Nahri! i-a răspuns Dara repede. Spune-mi cum pot să iau sigiliul lui Suleiman și o să-i arăt îndurare lui Alizayd.

Muntadhir n-a spus nimic, mulțumindu-se să-i cerceteze doar chipul *afshin*-ului.

— Bine, a spus emirul, în cele din urmă. Mai întâi, trebuie să iei inelul.

Răsuflarea îi devenea tot mai grea.

— Din biblioteca palatului... Intră în catacombe... E o...

A tușit, cutremurându-se din tot corpul.

— O scară pe care trebuie să cobori.

— Și pe urmă?

— Mergi pe ea! Du-te în adânc; o să mergi mult pe ea! Ar trebui să simți că se face mai cald...

Muntadhir s-a strâmbat și s-a chircit ușor.

— Și pe urmă? l-a îmboldit Dara, devenind tot mai nerăbdător și mai cuprins de panică.

Nu avea de gând să piardă timpul în care se putea duce după Nahri și Alizayd doar ca Muntadhir să moară înainte de a-i da răspunsul.

Emirul s-a încruntat, cu un aer nedumerit.

— Nu-i ăsta drumul spre iad? Am crezut că vrei să te duci acasă!

Mâinile lui Dara s-au încleștat pe gâtul lui Muntadhir în clipa următoare. Ochii emirului luceau febril, privind fix în cei ai *afshin*-ului într-un ultim moment de sfidare.

De triumf!

Dara i-a dat drumul pe dată.

— Tu... încerci să mă păcălești, să mă faci să te ucid!

Muntadhir a tușit din nou, cu buzele pline de sânge.

— Uimitor! Probabil c-ai fost un strateg strălucit în lumea... ah! a țipat el, când Dara i-a pus din nou genunchiul pe rană.

Dar inima *afshin*-ului bătea nebunește, copleșit cum era de sentimente contradictorii. Nu avea timp de pierdut, să tortureze un muribund pentru o informație pe care refuza să i-o dea.

Și-a retras piciorul și s-a uitat din nou la marginile negre-verzui ale răniilor lui Muntadhir. Nu fusese o lovitură fatală precum aceea care îl ucisese atât de repede pe Mardoniye. Otrava *zulfikar*-ului avea să-l ucidă pe emir, nu rana în sine.

Prin urmare, era un noroc că Muntadhir căzuse pe mâna unui bărbat care știa bine cât timp mai avea până să moară. Dara îngrijise mai mulți prieteni decât voia să-și amintească în ultimele lor clipe, mângâindu-le mâinile și picioarele tot mai țepene și ascultându-le ultimele suspine de suferință, în timp ce otrava îi ucidea lent.

A întins mâna și i-a luat turbanul, după care l-a scuturat, să desfășoare pânza.

— Ce naiba faci? a întrebat Muntadhir gâfâind, când Dara a început să-i bandajeze rana. Pe Allah, nu ești în stare nici măcar să mă lași să mor în pace?

— Nu vei muri încă!

Dara l-a ridicat pe emir în picioare, fără să ia în seamă cutremurarea de durere a acestuia.

— Poate mie nu îmi vei mărturisi cum să iau sigiliul lui Suleiman. Dar e cineva care cred că te

poate face să spui orice! i-a mărturisit *afshin*-ul.

XL NAHRI

Au fugit și au tot fugit... Nahri l-a târât după ea pe Ali prin palatul întunecat, având în minte doar gândul că trebuia să mărească oricât de mult le era cu puțință distanța dintre ei și ființa aceea în care se transformase Dara. Magia străbunilor săi îi zvâcnea în sânge, ajutându-i în fuga lor: scările li se ridicau sub pași și coridoarele înguste se zideau după trecerea lor, ștergându-le urma. Altădată, Nahri s-ar fi minunat de toate astea.

Dar acum nu credea că avea să mai apuce să se mai minuneze vreodată de ceva în Daevabad!

Lângă ea, Ali s-a împiedicat.

— Trebuie să mă opresc, a gemut el, sprijininându-se greoi de Nahri.

Îi curgea sânge din nasul spart.

— Acolo! i-a zis nahida.

A arătat spre capătul coridorului, unde se zărea o ușă din lemn obișnuită pe care Nahri a împins-o cu pumnul pe care-l ținea gata de luptă. Au pătruns într-o curte interioară joasă, cu fântâni arteziene decorative și cu lămâi strălucitori precum nestematele. A închis ușa în urma lor și s-a așezat, să-și tragă răsuflarea.

După care i-au revenit toate în minte. Nahri a strâns tare din pleoape, dar tot îl vedea. Ochii lui verzi, hăituiți, vârtejul de magie fumegoasă și expresia sfidătoare pe care o avusese înainte de a prăvăli acoperișul peste el...

Dara...

„Nu, nu e Dara!”

Nahri nu putea să creadă că *afshin*-ul pe care îl știa ea și monstrul cu chipul cumplit care îl lovise pe Muntadhir și care adusese în Daevabad moartea erau una și aceeași persoană.

Iar Muntadhir... Nahri și-a dus pumnul la gură, înăbușindu-și plânsul.

„Nu poți să faci asta acum!”

Soțul ei se așezase în fața *afshin*-ului ucigaș pentru ca ea și fratele lui să câștige puțin timp! Nahri avea să îi cinstească sacrificiul. Trebuia s-o facă.

Lângă ea, Ali căzuse în genunchi. Lui Nahri i-a atras atenția o lucire arămie.

— O, doamne, Ali, dă-mi aia!

Nahri a întins mâna și i-a luat amuleta din ureche, apoi a aruncat-o înspre copaci. S-a cutremurat de groază când s-a gândit că o avusese la el tot timpul cât fugiseră! Dacă ar fi dat peste abur...

„Vino-ți în fire!”

Nici ea și nici Ali nu-și mai permiteau să facă vreo altă greșală.

Și-a pus cu blândețe mâinile pe fruntea și pe umărul lui stâng.

— O să te tămăduiesc! i-a făgăduit.

Ali nu i-a răspuns. Nici măcar nu se uita la ea. Părea amețit, privea în gol și tremura din tot corpul.

Nahri a închis ochii. Își simțea magia mai aproape ca niciodată, iar vâlul dintre ei, mantia ciudată de întuneric sărat pe care posesia *marid*-ului o trăsese deasupra lui a căzut pe dată. Pe sub ea era o nebulă: nasul zdrobit, un umăr dislocat și rănit rău, două coaste rupte și nenumărate tăieturi și mușcături. Nahri le-a poruncit să se vindece, iar Ali și-a ținut respirația și a gemut când nasul i s-a așezat la loc. Puterea ei de a tămădui, care i se refuzase de două ori în ziua aceea, s-a descătușat, puternică și vie.

Și-a luat mâinile de pe el, luptându-se cu un val de oboseală.

— E plăcut să știu că încă mai pot face asta! i-a mărturisit.

Ali s-a mișcat, în sfârșit.

— Mulțumesc! a șoptit el.

S-a întors spre ea, iar pe gene îi sclipeau lacrimile.

— Fratele meu...

Nahri a clătinat din cap cu putere.

— Nu, Ali, n-avem timp pentru asta! *Nu avem timp pentru asta!* a repetat, când el și-a îngropat fața în palme. Daevabadul e atacat. Poporul tău e atacat. Trebuie să-ți vii în fire și să lupți!

I-a atins obrazul și l-a întors cu fața spre ea.

— Te rog! Nu pot face singură asta.

Prințul a respirat șuierat o dată, apoi încă o dată, închizând puțin ochii. Când i-a deschis din nou, erau ceva mai limpezi.

— Spune-mi ce știi! i-a cerut.

— Kaveh a eliberat un soi de abur otrăvitor, asemănător cu otrava care era să te ucidă pe tine la ospăț. Se răspândește cu rapiditate și are drept țintă relicvele gezirilor.

A rostit cu voce mai scăzută:

— Asta l-a ucis pe tatăl tău.

Ali a tresărit.

— Și se răspândește?

— Repede-repede. Am găsit până acum cel puțin treizeci de morți.

La auzul acestor cuvinte, Ali și-a îndreptat repede spatele.

— Zaynab...

— E teafără, l-a liniștit Nahri. Și ea, și Aqisa. S-au dus în Cartierul Geziri să avertizeze lumea și să alerteze Citadela.

— Citadela...

Ali s-a rezemat de zid.

— Nahri, Citadela nu mai există!

— Cum adică: „nu mai există”?

— Noi am fost atacați primii. Lacul... s-a ridicat ca un soi de fiară – cum spuneai tu că ai văzut Gozanul, când ai venit prima oară în Daevabad! Și a doborât turnul Citadelei, devastând apoi tot complexul. Majoritatea soldaților din Garda Regală sunt morți.

S-a cutremurat, iar fruntea i s-a umplut de picături argintii.

— Eu, unul, m-am trezit în lac.

— „Lacul”? a repetat Nahri. Crezi că sunt amestecați și *mariz*-ii?

— Cred că *mariz*-ii au plecat. Ei... prezența lor... nu o mai simt, i-a mărturisit, bătându-se ușor cu degetul în frunte. Nici blestemul care plutea asupra lacului nu mai există. Nu că asta a avut vreo importanță! Cei câțiva care nu ne-am înecat am fost atacați de *ghoul*-i și de arcași daeva. Reușiserăm să cucerim plaja când m-a luat ifritul acela, dar nu suntem decât vreo douăzeci și ceva.

Chipul i s-a strâmbat de durere și din nou i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Ifritul l-a ucis pe Lubayd.

Nahri a simțit că o lua amețeala.

„Douăzeci și ceva?”

Fuseseră sute, mii de soldați în Citadelă! O mulțime de geziri în palat! Toți muriseră în doar câteva clipe.

„E adevărat ce se spune despre tine, nu-i așa? Despre Qui-zi? Despre război?”

Nahri a închis ochii.

Dar nu suferința inimii pusese stăpânire pe ea de-acum. Ci hotărârea. Era limpede că bărbatul pe care îl cunoștea drept Dara nu mai exista – dacă într-adevăr existase vreodată! Acest Dara era *afshin*-ul de la început, Flagelul din Qui-zi. El adusese războiul la ușa Daevabadului și se declarase „arma nahizilor”.

Dar nici măcar el nu avea habar cu ce fel de nahidă se pusese acum!

Nahri s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să luăm sigiliul lui Suleiman! a spus ea. E singura noastră speranță pentru a-i înfrânge.

S-a uitat în jos la Ali și i-a întins mâna.

— Ești alături de mine?

Ali a inspirat adânc, dar apoi i-a luat mâna și s-a ridicat în picioare.

— Până la capăt! i-a făgăduit.

— Bine! mai întâi, trebuie să găsim trupul tatălui tău, a spus nahida, încercând să nu se gândească la ce aveau de făcut pe urmă. Ultima oară când l-am văzut era pe terasa unde m-ai dus tu să ne uităm la stele cu telescopul.

— Înseamnă că nu suntem prea departe. Putem s-o luăm pe scurtătură, prin bibliotecă.

Și-a trecut mâna peste barbă, cu nervozitate, dar apoi a tresărit și și-a lăsat-o în jos, să-și scoată inelul cu smarald de pe deget.

— Ali, stai!

Dar Ali l-a aruncat înainte ca Nahri să termine de vorbit. Ea s-a încordat când inelul a zăngănit pe podeaua acoperită cu mozaic, așteptându-se, într-un fel, ca Ali să se transforme în cenușă. Dar el a rămas întreg, uitându-se la ea, uimit.

— Ce e? a întrebat-o.

— „Ce e”?

Și-a aruncat mâinile în lături, într-un gest care-i arăta neputința, apoi s-a dus să ia inelul.

— Dacă o parte din blestemul robilor încă plutește între tine și asta, idiotule?

— Nu plutește nimic! a stăruit Ali. Abia mi-l puseseră pe deget când ați venit voi. Am impresia că se certau din cauza lui.

„Se certau din cauza lui?”

Ziditorule, aproape că spera să fi fost așa! Niciodată nu și-ar fi închipuit că Dara ar fi fost în stare să dea un alt *djinn* pe mâna unui ifrit! Nici măcar dacă acela ar fi fost cel mai mare dușman al lui!

— Vreau totuși să-l țin aproape, a spus ea și a băgat inelul în buzunar.

A scos *zulfikar*-ul pe care și-l atârname cu stângăcie la centură.

— Probabil c-ar trebui să iei asta! l-a îndemnat.

Lui Ali a părut că i se făcea rău la vederea *zulfikar*-ului cu care fusese lovit fratele său.

— O să lupt cu altă armă, a încredințat-o.

Nahri s-a întins spre el și i l-a pus în mână.

— O să lupți cu aceasta! a stăruit. Cu *zulfikar*-ul te bați doar cel mai bine!

S-a uitat în ochii lui și i-a zis, apăsător:

— Nu lăsa ca moartea lui Muntadhir să fi fost în zadar, Ali!

Prințul și-a încheștat degetele pe plăselele *zulfikar*-ului, apoi au pornit; el a condus-o spre o ușă care dădea spre un coridor lung și îngust care cobora și, pe măsură ce înaintau, aerul devenea tot mai rece. Globurile plutitoare de foc magic fâsâiau deasupra capetelor lor, iar Nahri simțea că avea nervii întinși la maximum.

Niciunul din ei n-a vorbit, dar nu merseseră prea mult, când s-a auzit o bubuitură și pământul s-a cutremurat ușor.

Ali a întins mâna s-o oprească și a dus un deget la buze. Nu era nicio îndoială că zgomotul care se auzea era provocat de un obiect greu care era târât pe pietrele prăfoase undeva, în spatele lor.

Nahri s-a încordat. Nu numai asta auzise: din spatele ușii argintii a bibliotecii aflate în capătul coridorului a răzbătut până la ei un țipăt.

— Poate c-ar trebui să căutăm un alt drum, a șoptit nahida, cu gura uscată ca iasca.

Și chiar în clipa aceea ușa s-a dat de perete.

— *Zahhak!*

Un cărturar sahrayn s-a apropiat de ei în fugă, înnebunit și cu veșmintele în flăcări.

— *Zahhak!*

Nahri s-a îndepărtat de Ali și amândoi s-au lipit de pereți când învățatul s-a apropiat în fugă. Fierbințeala care venea dinspre hainele lui i-a ars fața. Nahri s-a întors cu spatele și a deschis gura să țipe la el să se oprească...

Exact la timp să vadă venind după colț un șarpe fumegos, cu un trup aproape la fel de gros cât coridorul. Cărturarul nici n-a mai avut timp să țipe. Șarpele l-a înghițit cu totul, arătându-și colții strălucitori de obsidian, mai lungi decât brațul lui Nahri.

— Fugi! a țipat ea și l-a împins pe Ali spre bibliotecă.

Au gonit cât i-au ținut picioarele și s-au aruncat pe ușa pe care Ali a închis-o, lipindu-se apoi cu spatele de ea, în timp ce șarpele uriaș o izbea din răputeri, făcând-o să se zguduie.

— Spune-i palatului tău să facă de-ndată ceva! a strigat prințul.

Nahri și-a lipit repede palmele de ghinturile de argint care împodobeau ușa și a apăsat tare, mai-mai să-și zdrelească pielea de-atâta încordare. Încă nu reușise să stăpânească bine magia palatului, care părea să aibă o voință proprie, căci răspundea într-un mod tare capricios la emoțiile nahidei.

— Apără-mă! s-a rugat ea în limba divasti.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Nahri! a țipat Ali, când șarpele a izbit din nou, iar el a simțit că nu mai putea ține ușa.

— APĂRĂ-MĂ! a strigat Nahri din nou, în arabă de data aceasta, adăugând și câteva înjurături pentru care Yakub ar fi muștrat-o amarnic. Îți poruncesc, fir-ar să fie, azi și mâine!

Mâinile ei au început să fumege, apoi argintul s-a topit și s-a întins, lipind ușa de perete. S-a întors și s-a lăsat să alunece sprijinită de tăblie, respirând greu.

A deschis ochii brusc. O creatură mare cât Sfinxul plutea în aer, apropiindu-se de ei.

Ăsta trebuia să fie un coșmar! Nici măcar în Daevabadul cel vrăjit nu zburau în voie bestii fumegoase care erau în stare să înghită un sat întreg! Creatura avea patru aripi care se mișcau precum norii, niște solzi strălucitori, sub care se vedeau flăcări, și o gură plină de colți, îndeajuns de mare încât să poată înghiți un cal cu totul, dintr-odată, plus șase picioare care se terminau cu gheare ascuțite. Pe când Nahri se uita la ea, bestia a scos un țipăt ascuțit, disperat, și s-a repezit la un cărturar care o luase la fugă. L-a prins în gheare și apoi l-a aruncat cu putere în perete, scoțând flăcări pe gură.

Nahri a simțit că i se scurgea tot sângele din obraji.

— E un balaur? a bâiguit.

Lângă ea, Ali a înghițit în sec.

— Seamănă... seamănă cu un *zahhak*, de fapt.

S-a uitat la ea îngrozit.

— Nu sunt așa de mari de obicei, a lămurit-o.

— Vai, a spus Nahri cu vocea gătuită.

Zahhak-ul a țipat iar și a aprins alcovul de lectură de lângă ei, așa că amândoi au sărit.

Ali a arătat cu degetul tremurător spre niște uși din capătul celălalt al bibliotecii uriașe.

— În spatele ușilor aceloră este un lift pentru cărți. Ajunge până la pavilionul unde vrem noi să mergem.

Nahri a cercetat distanța de parcurs. Biblioteca avea câteva etaje și ei erau cu vreo câteva mai sus decât liftul, iar jos era un adevărat haos, o harababură cu mobilă în flăcări, *djinn*-i care fugeau în toate părțile, în timp ce *zahhak*-ul furios se repezea la tot ce mișca.

— Chestia aia o să ne omoare – nu, a spus ea și l-a prins pe Ali de mână, când el a vrut să se repeadă spre un tânăr scrib pe care *zahhak*-ul tocmai îl înhățase. Dacă te vei duce acolo, nu vei face nimănui niciun bine!

I-a atras atenția o pâraitură. Șarpele încă se mai izbea în ușa baricadată, iar metalul acesteia începea să cedeze.

— Ai învățat, cumva, în Citadelă cum să te lupți cu monștri de flăcări și fum?

Ali se uita cu atenție la peretele dinspre răsărit.

— Nu în Citadelă...

Părea că se gândea.

— Ce ai făcut cu tavanul... crezi că poți să faci la fel și cu peretele acela? a întrebat-o.

— Vrei să dărâm peretele bibliotecii? s-a mirat nahida.

— Prin spatele lui trece canalul. Sper să pot folosi apa pentru a stinge creatura asta, i-a explicat prințul, în timp ce *zahhak*-ul s-a întors cam prea aproape de ei.

— „Apa”? s-a mirat Nahri. Cum crezi că poți să controlezi...?

S-a întrerupt, amintindu-și cum adusese *zulfikar*-ul la el pe când se lupta cu Dara și a văzut expresia vinovată care i se așternuse pe chip.

— Parcă *marid*-ul nu ți-a făcut nimic, nu? Doar așa mi-ai spus? l-a iscodit Nahri.

Ali a scos un geamăt și a întrebat-o:

— N-am putea, oare, să ne certăm în legătură cu chestia asta un pic mai târziu, ce zici?

Nahida, disperată, a mai aruncat o ultimă privire spre rafturile de pe peretele de răsărit.

— Dacă vom scăpa cu viață, îți vei asuma singur toată vina pentru cărțile distruse! s-a oțărât.

A inspirat adânc, încercând să se concentreze și să cheme magia palatului, așa cum făcuse pe coridor. Furia și suferința pe care le simțise din cauza lui Muntadhir îi dăduseră atunci puteri.

Atenția i-a fost atrasă de câțiva cărturari care se ascundeau în spatele unei mese răsturnate, în cealaltă parte a bibliotecii, la etajul al doilea. Erau bărbați și femei absolut nevinovați; mulți dintre ei îi aduseseră cărți cândva și o învățaseră cu răbdare istoria Daevabadului. Asta era casa ei – palatul acesta care acum era plin de morți pe care nu fusese în stare să-i apere – și afurisită să fie dacă o să-l mai lase pe *zahhak*-ul ăla nenorocit să mai ia măcar o viață sub acoperișul ei!

A simțit furnicături pe piele și magia a început să clocotească în sângele ei, înviorându-i mintea. A inspirat adânc și aproape că a simțit gustul pietrelor străvechi. Putea să perceapă canalul și apa rece care punea presiune pe zidul gros.

Ali s-a cutremurat, de parcă l-ar fi atins pe el.

— Tu faci asta? a întrebat-o.

O privire aruncată spre prinț i-a arătat că ochii lui se acoperiseră iar cu acea peliculă neagră și uleioasă.

Nahri a dat din cap, aprobator, în timp ce tot cerceta zidul în mintea sa. Dintr-odată, lucrul acesta i se părea familiar, aducea cu felul în care căuta punctele slabe dintr-o spinare artritică! Și aici erau destule puncte slabe: biblioteca fusese construită cu aproape trei mii de ani în urmă doar! Prin crăpăturile cărămizilor se strecuraseră rădăcini și mici firișoare de apă din canal pătrundeau în zid ca niște tentacule.

Așa că Nahri a tras, încurajând punctele slabe să cedeze. A simțit că peretele tremura și că apa se învolbura dincolo de el.

— Ajută-mă! i-a cerut lui Ali, luându-l de mână.

Când i-a atins pielea rece și neobișnuit de umedă, a simțit un fior de gheață pe șira spinării care a făcut să se zguduie tot zidul. Vedea cum apa încerca să-și facă loc și s-a concentrat să șubrezească și mai mult piatra.

La început, a apărut o mică scurgere. Și apoi, în timpul în care inima ei a bătut o singură dată, o bucată mare de zid s-a prăbușit într-o explozie de cărămizi sparte și de șuvoaie.

Nahri a deschis ochii. Dacă n-ar fi fost așa de îngrijorată pentru viața ei și pentru prețioasele manuscrise distruse cu rapiditate, apariția bruscă a unei cascade înalte de câteva etaje în mijlocul bibliotecii i s-ar fi părut ceva de-a dreptul extraordinar!

Apa s-a prăvălit pe podea, creând vârtejuri tulburi în care se vedeau bucăți de mobilă și spumă albă.

Șuvoiul l-a atins pe *zahhak* când acesta s-a apropiat prea mult. Monstrul a început să țipe și a scuipat un torent de flăcări spre apa vijelioasă. Ali a scos un geamăt și s-a tras înapoi, ca și cum focul i-ar fi provocat durere.

Mișcarea lui a atras atenția *zahhak*-ului. Creatura s-a răsucit brusc în aer și s-a repezit spre ei.

— Mișcă-te! l-a îndemnat Nahri pe prinț, prinzându-l de braț și trăgându-l exact când *zahhak*-ul a făcut praf și pulbere rafturile în spatele cărora stătuseră ascunși. Sari!

S-au aruncat amândoi. Apa era rece și creștea iute, iar Nahri încă se mai silea să stea în picioare, încurcată de rochia udă, când Ali a băgat-o cu capul în apă, în clipa în care a țâșnit spre ei o altă vâlvătaie.

Nahida a ieșit la suprafață, trăgând aerul în piept cu lăcomie și s-a ferit de o grindă de lemn care se apropia în viteză de ei.

— Fir-ar să fie, Ali, m-ai făcut să-mi distrug biblioteca degeaba! Fă ceva!

Prințul s-a ridicat, cu fața spre *zahhak*, mișcându-se cu o ușurință uimitoare; picăturile de apă rămăseseră pe pielea lui precum mierea. A ridicat mâinile și a ținut cu privirea *zahhak*-ul care se întorcea spre ei. Cu o detunătură nespus de puternică, întreaga cascadă s-a ridicat în aer ca un bici și l-a tăiat pe *zahhak* în două.

Ușurarea lor n-a durat mult. Ali s-a clătinat, aplecându-se ușor spre ea.

— Ușa, a reușit el să îngaime, în timp ce Nahri a mai trecut prin trupul lui un val de magie vindecătoare. Ușa!

Au pornit în grabă, înaintând cât puteau de repede prin râul care se formase. Nahri a întins mâna după clanță când s-au apropiat.

O ploaie de săgeți s-au înfipt în ușă, gata să-i pătrundă în mână.

— Pe ochiul lui Suleiman!

S-a răsucit pe călcâie. Șase arcași, călare pe armăsari suri tocmai dădeau năvală în bibliotecă, dinspre intrarea principală, cu arcurile în mâini, gata să tragă.

— Du-te!

Ali a deschis ușa, împingând-o iute pe nahidă dincolo și trecând și el, apoi a închis-o și a pus în față sa diverse mobile, s-o blocheze, în timp ce Nahri își trăgea răsuflarea.

Ajunseseră într-o cămăruță perfect rotundă. Semăna cu un puț, iar tavanul se pierdea undeva, în întuneric. O scară metalică șubredă urca în spirală pe lângă două coloane de lumină chihlimbarie care străluceau slab. Coșuri pline cu cărți și cu manuscrise pluteau în mijlocul pilaștrilor de lumină: unul din ei le ducea în sus, celălalt le cobora.

Ali a făcut semn cu capul spre scară.

— Duce direct în pavilion, i-a explicat.

Și-a scos *zulfikar*-ul din teacă și a întrebat-o:

— Ești gata?

Nahri a tras adânc aer în piept, apoi au început să urce. Inima ei bătea tot mai tare cu fiecare geamăt cutremurător pe care îl scoteau treptele.

După o perioadă care lui Nahri i s-a părut că a durat câteva ore bune, dar care, de bună seamă, nu fusese decât de vreo câteva clipe, s-au oprit în fața unui mic portal din lemn.

— Aud voci, a șoptit nahida. Par să discute în limba divasti.

El și-a lipit urechea de ușă.

— Sunt cel puțin trei bărbați, a confirmat el încet. Și crede-mă când îți spun: *afshin*-ul și-a pregătit tare bine războinicii!

Nahri s-a gândit repede ce-ar fi trebuit să facă.

— Ia-mă prizonieră! i-a cerut.

Ali s-a uitat la ea de parcă ar fi înnebunit.

— Poftim? s-a mirat.

Nahida s-a împins în el și și-a dus singură la gât hangerul lui.

— Fă cum îți spun! a șuierat ea. Ține-le o predică despre „adoratorii focului” și despre păcatele lor! Ești celebru printre ai mei!

A deschis ușa cu piciorul înainte ca el să poată protesta și l-a tras după ea.

— Ajutor! a strigat Nahri pe un ton jalnic în divasti.

Războinicii *daev*-i s-au întors repede să se uite la ei. Erau trei, îmbrăcați cu aceleași uniforme închise la culoare și înarmați până în dinți. Și firește că arătau ca niște soldați pregătiți de Dara: unul dintre ei și-a ridicat fulgerător arcul înstrunat când i-a zărit!

Din fericire, Kaveh nu se zărea pe nicăieri.

— Lăsați armele jos! s-a rugat ea, zbatându-se sub brațul lui Ali. O să mă omoare!

Ali a reacționat puțin mai dur decât și-ar fi dorit Nahri și i-a apăsat mai tare hangerul pe gât, mârâind aproape o poruncă:

— Faceți-o, adoratori ai focului! Acum! Altfel îi scot mațele prețioasei voastre *banu nahida*!

Daev-ul care se afla mai aproape de ei a scos o exclamație înăbușită.

— *Banu Nahri*? a întrebat el, iar ochii lui negri s-au făcut mari cât cepele. Chiar tu ești?

— Da! le-a strigat ea. Acum, jos armele!

Bărbații s-au uitat unul la altul, șovăind, apoi arcașul și-a lăsat încet arma jos.

— Faceți-o! le-a ordonat celorlalți. Este fiica lui *banu Manizheh*!

Ceilalți s-au supus pe dată.

— Unde-i tatăl meu? a întrebat Ali. Ce ați făcut cu el?

— Nimic, muscă de nisip! s-a stropșit unul dintre *daev*-i. De ce nu-i dai drumul fetei, să ne înfrunți ca un bărbat adevărat? Am aruncat în lac cadavrele soldaților pe care îi avea tatăl tău, dar mai ai timp să te duci după avă ăla al tău...

S-a dat la o parte, dezvăluindu-le celor doi cadavrul regelui, iar Nahri s-a cutremurat de oroare. Trupul lui Ghassan fusese profanat: pe veșmintele lui se vedeau urme de ghete însângerate, iar bijuteriile și turbanul îi fuseseră smulse. Ochii lui cenușii, sticloși de-acum, căpătaseră o nuanță arămie și priveau, goi, cerul nopții, iar chipul îi era plin de sânge.

Ali i-a dat drumul lui Nahri și pe chipul lui a apărut o grimasă de furie cum ea nu mai văzuse niciodată la el.

S-a repezit apoi spre războinicii *daev*-i, înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, cu *zulfikar*-ul în flăcări. Aceștia s-au mișcat repede, dar nu îndeajuns de repede, încât să facă față vitezei cu care se mișca prințul mânat de durere. Cu un strigăt, el l-a înjunghiat pe bărbatul care vorbise, apoi și-a scos *zulfikar*-ul și l-a decapitat pe arcașul care o recunoscuse.

Și, pe dată, Nahri s-a simțit, fără voie, de parc-ar fi fost din nou în iureșul din noaptea aceea de demult, de pe corabie, când văzuse cu ochii ei de ce era cu adevărat în stare Dara, care îi doborâse la pământ pe cei din jurul lui, ca un soi de armă

aducătoare de moarte, ca un mesager al pieirii, cu totul nepăsător la sângele, la țipetele și la violența cruntă din jurul său.

S-a uitat la Ali, de-a dreptul îngrozită. Nu mai vedea în războinicul dezlănțuit din fața ei nimic din prințul pasionat de cărți, din bărbatul care uneori se rușina s-o privească în ochi!

Oare așa începea? Oare așa se transformase și Dara, așa îi fusese smuls sufletul din piept când își văzuse familia și tribul măcelărite, iar furia și deznădejdea îi preschimbaseră mintea și trupul în arme mortale? Așa devenise monstrul care aducea aceeași veche violență unei noi generații?

Și totuși, Nahri a avut puterea să se repeadă la ultimul *daeva* care ridicase sabia, pregătit să lovească. L-a apucat de braț și l-a făcut să se dezechilibreze în clipa în care s-a întors să se uite la ea, având așternută pe chip o expresie care transmitea limpede că se simțea trădat.

Ali i-a înfipt *zulfikar*-ul în spate.

Nahri s-a tras înapoi, cu mâna la gură. Îi țiuiau urechile și greața o îneca.

— Nahri! a strigat-o prințul.

Apoi Ali i-a luat obrazii în palme, cu fața udă de sângele bărbaților din tribul ei.

— Nahri, uită-te la mine! Ești rănită?

Părea o întrebare caraghioasă. Nahida era mai mult decât rănită. Orașul ei se prăbușea, iar persoanele care îi fuseseră cele mai dragi pe lume fie mureau, fie se preschimbau în creaturi pe care nu mai izbutea să le recunoască! Deodată, Nahri a simțit că nu dorea nimic altceva decât să fugă. Să alerge pe scări în jos și să iasă din palat! Să urce pe o corabie, pe un cal, pe orice chestie afurisită care ar fi fost în stare să o ducă înapoi în momentul acela al vieții ei când nu se hotărâse încă să cânte un cântec de *zar* în limba divasti!

„Sigiliul lui Suleiman! Găsește-l și pe urmă le vei putea rezolva pe toate!” și-a poruncit în sinea sa.

S-a smuls din mâinile prințului și și-a scos de la brâu unul dintre pumnale, îndreptându-se cu pași

mecanici spre trupul lui Ghassan.

Ali a urmat-o și a îngenuncheat lângă cadavrul tatălui său.

— Ar fi trebuit să fiu aici, a șoptit el.

Lacrimile i-au umplut pe dată ochii și o expresie care îi amintea de vechiul ei prieten a reapărut pe chipul lui.

— Totul s-a întâmplat din cauza mea! a murmurat prințul. Era prea ocupat să încerce să facă față rebeliunii mele să poată prevedea asta!

Nahri nu a spus nimic. Nu putea să rostească nimic liniștitor. În schimb, a făcut cu pumnalul o tăietură în *dishdasha* regelui, deasupra pieptului.

Ali a dat s-o oprească.

— Ce faci? a întrebat-o.

— Trebuie să-i ardem inima, i-a spus ea cu o voce tremurătoare. Inelul se reformează din cenușă.

Ali și-a retras mâna de parcă fusese ars.

— Cum?

Nahri a reușit să adune îndeajuns de multă milă, încât să-și îmblânzească vocea.

— O s-o fac eu! l-a liniștit. Dintre noi doi, mă pricep mai mult la disecarea trupurilor.

Ali a părut de-a dreptul îngrozit, dar nu s-a împotrivit.

— Mulțumesc! a murmurat el.

S-a îndepărtat apoi de ea și și-a pus capul tatălui său în poală, apoi a închis ochii și a început să se roage în șoaptă.

Nahri s-a lăsat învăluită de cuvintele în arabă – care, ca întotdeauna, îi aminteau de Cairo. A lucrat repede, tăind pielea și mușchii din pieptul lui Ghassan. Nu a izbucnit atât de mult sânge cum se așteptase – probabil pentru că deja pierduse mult.

Nu că ar fi contat! Nahri făcuse o adevărată baie de sânge în ziua aceea! Se aștepta ca petele să nu se mai șteargă niciodată pe deplin.

Chiar și așa, era o treabă nespus de neplăcută și, când, în sfârșit, și-a băgat mâna în pieptul lui Ghassan, Ali a părut să fie gata-gata să leșine. Degetele ei s-au strâns în jurul inimii încremenite a

regelui și ar fi mințit dacă ar fi spus că nu a simțit și o mică-mititică plăcere întunecată. Tiranul care se jucase cu viețile lor, ca și cum ar fi fost niște pioni pe o tablă de șah... Cel care o silise să se căsătorească împotriva voinței ei cu fiul lui, pentru că mama sa îl refuzase... Cel care amenințase că avea să îi ia viața fratelui ei – și nu numai o dată!

Descătușată, o fierbințeală puternică i-a umplut palma – dansul unei flăcări magice. Nahri și-a scos repede mâna, dar inima lui deja se făcuse cenușă.

Și în palma ei strânsă era ceva tare și fierbinte. Nahri și-a desfăcut degetele, simțind cum inima îi bătea mai tare ca niciodată parcă.

Inelul cu sigiliul profetului Suleiman – bijuteria a cărei putere dăduse o nouă formă lumii lor și care stârnise războaie între popoarele țărâmului magic – lucea în palma ei însângărată!

Ali a scos un strigăt înăbușit de uimire.

— Pe Allah! Chiar el e?

Nahri a răsuflat gâfâit.

— Având în vedere împrejurările...

S-a uitat lung la inel. Dacă s-ar fi gândit la el ca la o bijuterie, Nahri n-ar fi fost prea impresionată. Nu avea nestemate strălucitoare sau vreo lucrătură frumoasă: era doar o bandă de aur fără luciu cu o perlă neagră, ciobită, care fusese șlefuită, un lucru pe care nu l-ar fi crezut posibil, și pe a cărei suprafață lucea stins steaua lui Suleiman cea cu opt colțuri, în jurul căreia erau gravate simboluri minuscule, pe care ea, una, nu era în stare să le citească.

A început să tremure, iar inelul i-a răspuns cu vibrația lui, zvâcnind în același timp cu inima ei.

Nu voia să aibă de-a face cu el, așa că i l-a întins lui Ali.

— Ia-l!

Prințul mai-mai c-a sărit înapoi și i-a spus:

— În niciun caz! E al tău și numai al tău!

— Dar... tu ești urmașul regelui! Cel care trebuie să urce pe tron!

— Iar tu ești urmașa lui Anahid! i-a replicat.

Ali i-a strâns degetele în jurul bijuteriei, cu toate că Nahri a văzut în ochii lui o urmă de melancolie sau, poate, chiar de regret.

— Suleiman l-a oferit familiei tale, nu familiei mele! i-a amintit.

Nahri a simțit o respingere puternică, aproape de repulsie.

— Nu pot! a șoptit. Eu, una, nu sunt Anahid, Ali, sunt o escroacă oarecare de pe străzile din Cairo!

Iar Cairo... I-a revenit în minte avertismentul lui Muntadhir care îi spusese că inelul nu putea pleca nicicând din Daevabad.

— Nu e treaba mea să mă ating de ceva care a aparținut profetului, a spus nahida.

— Ba da, e.

Ali i-a spus plin de înflăcărare, de hotărâre:

— Eu cred cu tărie în tine!

— Tu chiar nu te cunoști? a răbufnit ea. Credința ta nu e, nici pe departe, un punct în favoarea mea! Nu îmi doresc asta, a continuat repede, pentru că dintr-odată totul era al naibii de limpede. Dacă voi lua inelul, voi fi captivă aici pe veci! N-o să-mi mai pot vedea niciodată casa!

Ali părea uluit.

— Dar *aici* e casa ta! a murmurat el.

Chiar în clipa aceea ușa pavilionului s-a deschis. Nahri fusese atât de preocupată de războiul din inima ei, încât nici nu auzise cum se apropiase cineva. Ali i-a tras tatălui său veșmântul peste rana cumplită din piept, iar Nahri s-a îndepărtat în grabă de cadavru, strecurând inelul lui Suleiman în buzunar chiar înainte ca în încăpere să dea năvală un grup de războinici *daev-i*.

Aceștia s-au oprit brusc, iar unul dintre ei a ridicat pumnul după ce a dat cu ochii de priveliște: regele mort și tinerii plini de sânge de la picioarele lui.

— E aici! a strigat el în divasti, întorcându-și capul spre scări. Cu doi *djinn-i*!

„Doi *djinn-i*...! Nu! Nu!” și-a spus Nahri, dar bănuia că în clipa aceea nu exista nimic care s-o scoată în evidență.

Așa că s-a ridicat în picioare, simțindu-și genunchii moi.

— Eu nu sunt *djinn*! a spus ea, în timp ce pe ușă au mai intrat doi războinici. Eu sunt *banu* Nahri e-Nahid, iar voi o să vă lăsați jos armele chiar acum!

Bărbatul nu a apucat să-i răspundă, pentru că abia își rostise *nahida* numele, când pe ușă a intrat o femeie subțirică. Era o *daev*-ă și se uita fix la Nahri. Îmbrăcată într-o uniformă închisă la culoare, femeia era o apariție tulburătoare, cu *chador*-ul ei de mătase neagră peste care purta o cască de argint. Pe sub centura lată și neagră își vârâse o sabie de oțel cu lama însângerată.

— Nahri... a șoptit femeia, părând să o soarbă de-a dreptul cu ochii ei negri.

Și-a lipit degetele, în semn de salut și a adăugat:

— Ah, copila mea, a trecut prea mult timp de când nu ți-am privit chipul!

Daev-a s-a apropiat de ei, fără să-și ia ochii de la Nahri a cărei inimă bătea nebunește de-acum, în timp ce capul i se învârtea...

Mirosul de papirus ars și strigătele în limba arabă... Brațe moi care o strângeau și apa care îi acoperea fața... Amintiri lipsite de sens...

Nahri s-a trezit deodată că răsufla cu mare greutate și că ochii îi erau plini de lacrimi care nu înțelegea de ce izvorâseră.

Și-a ridicat pumnul.

— Nu te apropia! a prevenit-o pe cealaltă.

Pe dată patru arcuri s-au îndreptat asupra ei. S-a dat înapoi și s-a lovit de balustrada de piatră, iar Ali a apucat-o repede de braț, înainte să-și piardă echilibrul. Parapetul era nespus de scund în pavilionul acela, doar un zid înalt până la genunchi care n-ar fi izbutit s-o împiedice să cadă în lac.

— Opriți-vă!

Porunca scurtă a femeii a fost ca un plesnet de bici care a făcut să dispară blândețea cu care îi vorbise mai devreme lui Nahri.

— Pe loc repaus! a continuat *daev*-a. O veți speria!

S-a uitat urât la războinici și a făcut semn cu capul spre ușă.

— Lăsați-ne singuri! le-a poruncit.

— Dar, doamna mea, *afshin*-ul o să se supere dacă va auzi că...! a încercat să protesteze unul.

— De la mine primiți porunci, nu de la Darayavahoush! le-a amintit bătrâna.

Nahri nu știuse că cineva se putea mișca așa de repede. Războinicii au dispărut într-o clipită, bocănind cu ghetele pe scări.

Ali s-a apropiat de ea.

— Nahri, cine este? a întrebat-o în șoaptă.

— Nu... nu știu, a izbutit nahida să îngaime.

Nu avea habar nici de ce toate instinctele ei dobândite pe străzile din Cairo îi strigau să fugă de acolo cât mai iute.

Femeia s-a uitat în urma războinicilor care plecau cu asprimea unui adevărat general. După ce a ieșit și ultimul dintre ei, a închis ușa, apoi și-a apăsât degetul pe delicatul grilaj de metal al acesteia, până când s-a înțepat.

Pe dată, acesta s-a sudat, parcă, blocând intrarea în pavilion.

Nahri și-a înăbușit un strigăt de uimire.

— Ești nahidă! a exclamat tânăra.

— Sunt, i-a răspuns femeia și a zâmbit ușor, cu tristețe. Ești tare frumoasă! a adăugat, după ce a cercetat-o din nou. La naiba cu blestemul *mariz*-ilor – tot ai ochii lui! Mă întrebam dacă așa va fi...

Dintr-odată, pe chipul ei nu se mai citea decât durerea când a adăugat:

— Tu... îți mai amintești de mine?

În clipa aceea, Nahri nu știa sigur ce anume își amintea.

— Nu cred... nu am habar... a îngăimat.

Știa că nu ar fi trebuit să-i mărturisească nimic femeii care se pretindea căpetenia celor care atacaseră palatul, dar faptul că aceasta afirma că era

o nahidă o făcea să nu mai poată gândi prea limpede.

— Cine ești?

Același zâmbet trist a apărut pe chipul *daev*-ei, surâsul cuiva care trecuse prin mult prea multe nenorociri.

— Numele meu este Manizheh, i-a răspuns, simplu.

Numele acela de necrezut și, în același timp, cu totul și cu totul vădit a izbit-o cu putere pe Nahri.

„Manizheh!”

Ali și-a înăbușit un strigăt de uimire.

— Manizheh? a repetat el. Adică... mama ta?

— Da, a răspuns Manizheh în djinnistani.

Abia în clipa aceea a părut să-și dădea seama că era și Ali acolo, iar ochii ei negri au părăsit chipul lui Nahri pentru prima oară. L-a cercetat cu atenție pe prinț, zăbovind o clipă asupra *zulfikar*-ului său. A clipit, cu un aer uimit.

— Este fiul lui Hatset? a întrebat, întorcându-se spre Nahri. Prințul căruia ei îi spun „Alizayd”?

S-a încruntat.

— Tu ar fi trebuit să fii la infirmerie cu Nisreen! i-a spus tinerei. Ce faci aici cu el?

Nahri a deschis gura, încă șocată.

„Manizheh! Mama mea!”

I se părea un lucru chiar mai fără de putință decât întoarcerea lui Dara din morți!

S-a chinuit să-și găsească cuvintele.

— El este... este prietenul meu, a îngăimat.

Era un răspuns caraghios, dar era singurul care îi venise în minte. În plus, i se părea mai înțelept să spună asta, decât să recunoască fățiș că veniseră acolo să fure sigiliul lui Suleiman.

— *Tu* ce cauți aici? a întrebat-o, la rândul său, pe *daev*-ă, simțind că-și revenise puțin. Mi s-a spus că ai murit! Kaveh mi-a declarat că ți-a găsit trupul cu zeci de ani în urmă!

Pe chipul lui Manizheh s-a așternut o expresie gravă.

— O înșelăciune necesară pentru care mă rog neîncetat să ajungi să mă ierți, în cele din urmă. Ai fost luată de lângă mine de *mariz*-i, când erai mică, și mi-a fost teamă că te-am pierdut pentru totdeauna! Când am auzit că ai căzut în mâinile lui Ghassan... lucrurile pe care sunt sigură că ți le-a făcut... îmi pare așa de rău, Nahri!

A făcut un pas spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o ia de mână, dar s-a oprit când a văzut că Nahri se crispase.

— Dar îți făgăduiesc... că de acum vei fi în siguranță, a încheiat bătrâna.

„În siguranță”!

Cuvintele au răsunat în capul lui Nahri.

„Mama mea... Fratele meu... Dara al meu...”

În doar câteva ore, Nahri trecuse de la situația în care era ultimul nahid în viață la aceea în care avea o întreagă familie care să poată forma din nou un Consiliu al Nahizilor și un nenorocit de *afshin* pe care să-l asmută împotriva dușmanilor săi!

Ochii îi erau plini de lacrimi, iar sentimentul acela de singurătate pe care îl simțea mereu în piept părea de-acum să fi sporit atât de mult, încât îi era nespus de greu să mai respire.

Nu era cu puțință!

Dar crunta dovadă se afla chiar în fața ei!

Cine în afară de un nahid ar fi fost în stare să facă o otravă care să le aducă moartea tuturor celor din tribul geziri? Cine în afară de cea despre care se spunea că fusese cea mai puternică *banu nahida* din ultimele secole ar fi fost în stare să-l învie din morți pe Dara și să-l facă să i se supună fără puțință de tăgadă?

Inelul lui Suleiman ardea în buzunarul ei. Era singurul atu pe care îl avea! Pentru că, orice ar fi spus acea femeie, Nahri nu simțea nici pe departe că ar fi fost în aceeași tabără. Vorbise serios când îi spusese lui Muntadhir că nu putea fi de partea cuiva care era în stare să uneltească pentru a aduce pieirea atâtor nevinovați!

Manizheh și-a ridicat mâinile.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, a spus ea, cu precauție.

A început să vorbească în djinnistani când i s-a adresat lui Ali, pe un ton rece:

— Lasă armele jos! Predă-te soldaților mei și nu vei păți nimic!

Cuvintele ei au primit răspunsul care ar fi fost lesne de prevăzut: ochii lui Ali au scăpărat când și-a ridicat *zulfikar*-ul.

— N-am să mă predau aceleia care a pus la cale masacrarea poporului meu! a strigat prințul.

— Atunci vei muri, i-a spus Manizheh, cu simplitate. Ai pierdut, Al Qahtani! Fă ce mai poți să-i salvezi pe gezirii rămași în viață!

Vocea ei a căpătat un ton care se dorea cât mai convingător când a adăugat:

— Ai o soră în palat și o mamă în Ta Ntry, pe care am cunoscut-o și eu odinioară, nu-i așa? Crede-mă când îți spun că aș prefera să nu anunț încă o femeie că i-au murit toți copiii!

Ali s-a strâmbat.

— Vrei să ne transformi în pionii tăi! s-a oțărât el.

Și-a ridicat bărbia, sfidător, și i-a declarat:

— Mai degrabă mor!

Nahri nu avea absolut nicio îndoială că era adevărat și că majoritatea gezirilor rămași în viață gândeau la fel. Iar asta însemna că trebuiau să plece de lângă zidul ăla nenorocit și să fugă de Manizheh.

„Ia inelul, nebuno!”

Putea să bage mâna în buzunar și să ia pecetea lui Suleiman înainte să apuce Manizheh să se repeadă după el.

Și pe urmă? Dacă nu putea să-l invoce așa cum s-ar fi convenit? Bănuia că puterile profetice pe care le avea inelul magic se dezvăluiau abia după ce învățai câte ceva despre ele. Ea și Ali tot ar fi rămas închiși în pavilionul acesta cu o *banu nahida* răzbunătoare și cu o hoardă de războinici în palat.

A pășit între Ali și Manizheh.

— Vasăzică, asta urmărești? a întrebat-o ea. Dacă ne predăm... Poți să oprești răspândirea otrăvii?

Manizheh și-a desfăcut brațele și s-a apropiat.

— Bineînțeles! a încuviințat.

S-a uitat din nou la Nahri.

— Dar nu tu vreau să te predai, fiica mea! a asigurat-o. De ce-aș dori una ca asta?

A mai făcut un pas spre ei, dar s-a oprit brusc când a dat cu ochii de cadavrul lui Ghassan.

S-a schimbat complet la față după ce s-a uitat la chipul lui.

— Semnul lui Suleiman a dispărut de pe fruntea lui! a remarcat.

Nahri a privit în jos. Manizheh avea dreptate: tatuajul negru care odinioară se vedea pe chipul lui Ghassan dispăruse.

— Voi ați luat sigiliul? i-a întrebat bătrâna.

Vocea îi suna altfel, căci abia-abia dacă vorbele ei îi puteau ascunde jindul.

— Unde e?

Când a văzut că niciunul din ei nu răspundea nimic, și-a făcut gura pungă, părând tot mai exasperată de sfidarea lor fățișă. Pe chipul ei se așternuse o expresie aproape maternă.

— Vă rog, nu mă faceți să vă mai întreb o dată! i-a îndemnat.

— N-o să pui mâna pe el! a izbucnit Ali. Nu mă interesează cine pretinzi c-ai fi! Ești un monstru. Ai adus *ghoul*-i și ifriți în orașul nostru, iar mâinile tale sunt mânjite cu sângele a mii de...

Manizheh a pocnit din degete.

S-a auzit un trosnet puternic, apoi Ali a scos un țipăt și s-a prăbușit, ținându-se de genunchiul stâng.

— Ali!

Nahri s-a întors și a întins mâna spre el.

— Dacă vei încerca să-l vindeci, îi rup gâtul, i-a spus bătrâna, simplu.

Cruda amenințare a părut să sfâșie aerul și Nahri a lăsat pe dată mâna jos, speriată.

— Iartă-mă! a spus Manizheh, părând de-a dreptul sinceră. În niciun caz nu mi-am dorit ca astfel să se desfășoare prima noastră întâlnire, dar n-

o să permit nimănui să se amestece! Plănuiesc totul de prea mulți ani!

S-a uitat din nou la Ali și a continuat:

— Nu mă face să te chinui sub ochii ei! Dă-mi inelul! Acum!

— Nu e la el!

Nahri și-a băgat mâna în buzunar, a pipăit cele două inele și l-a scos pe unul din ele. A întins mâna peste parapet, cu bijuteria atârnată de un deget.

— Și, dacă nu cumva ești gata să îți petreci următorul veac căutându-l pe fundul lacului, în locul tău l-aș lăsa în pace!

Manizheh și-a îndreptat spatele, cercetând-o cu atenție pe Nahri.

— N-ai s-o faci!

Nahri a ridicat o sprânceană, mirată.

— Nu mă cunoști! i-a răspuns.

— O, ba da! a zis bătrâna, pe un ton rugător aproape. Nahri, tu ești fiica mea... îți închipui că n-am căutat să aflu povești despre tine de la fiecare persoană care venea din Daevabad? Dara însuși nu mai tace, vorbește întruna despre tine! Despre curajul tău, despre deșteptăciunea ta... Cu adevărat, este unul dintre cei mai devotați bărbați pe care i-am cunoscut! E nespus de periculos în lumea noastră să-ți arăți fațăș sentimentele, a adăugat, cu delicatețe. E un adevăr pe care Ghassan a fost întotdeauna nespus de bucuros să mă facă să-l înțeleg cu multă cruzime.

Nahri nu știa ce să spună. Cuvintele mamei sale despre Dara reprezentau pentru ea doar sare presărată pe rană și simțea că femeia o citea și îi cerceta fiecare tresărire. Ali încă se mai ținea de genunchi, respirând greu din cauza durerii.

Mama ei a venit mai aproape.

— Ghassan ți-a făcut și ție asta, nu-i așa? Era singurul mod în care controla femeile asemenea nouă. Te cunosc, Nahri! Știu cum e să ai năzuințe, să fii cea mai deșteaptă din încăpere – și am habar cum e și când năzuințele tale sunt strivite. Când niște bărbați care n-au aceeași valoare ca tine te hărțuiesc și te amenință, și te încolțesc într-un loc în care tu

știi că nu s-ar cuveni să ajungi! Am auzit totul despre pașii extraordinari pe care i-ai făcut în doar câțiva ani. O, câte lucruri te-aș putea învăța! Ai ajunge ca o zeiță! N-ar mai trebui să-ți pleci capul niciodată! În fața nimănui!

Privirile lor s-au întâlnit, iar Nahri nu putea să tăgăduiască dorința pe care o simțea în adâncul inimii sale. S-a gândit cum se plecase de atâtea ori în fața lui Ghassan, înaintea tronului străbunilor ei. Cum îi respinsese Muntadhir planurile ei referitoare la *bimaristan* și cum o tratase de sus Kaveh, în Marele Templu.

Și-a amintit de funiile de fum cu care Dara îndrăznise să o lege. De magia care începuse să clocotească vijelios în sângele ei, drept răspuns.

Nahri a tras adânc aer în piept.

„Într-adevăr, aceasta e casa mea!”

— Ce-ar fi să ajungem la o înțelegere? a sugerat ea. Tu vrei să fii din nou nahizii la putere? Bine. Eu sunt nahidă. Voi lua *eu* sigiliul lui Suleiman. Fără îndoială, aș putea negocia o pace mult mai trainică decât femeia care și-a părăsit tribul și s-a întors doar pentru a măcelări un alt trib.

Manizheh a înțepenit de-a dreptul la auzul acelor vorbe.

— Nu! s-a opus ea. Nu poți!

— De ce nu? a întrebat Nahri, pe un ton tăios. Doar e vorba despre ce e mai bine pentru *daev*-i, nu?

— M-ai înțeles greșit, fiica mea, i-a răspuns Manizheh și Nahri a înjurat urât în gând, pentru că, oricât de mult ar fi încercat s-o citească, nimic de pe fața celeilalte nu-i trăda gândurile. Nu poți lua tu sigiliul, pentru că nu ești în întregime *daev*-ă! Ești *shafit*-ă, Nahri! Ai și sânge omenesc.

Nahri s-a uitat la ea în tăcere. Pentru că după acele cuvinte — acele cuvinte rostite cu atâta siguranță —, a știut că femeia din fața ei nu mințea când spunea că îi era mamă, de vreme ce acela reprezenta un secret pe care numai Ghassan îl știuse, adevărul pe care putea să îl dea la iveală doar sigiliul lui Suleiman, așa cum spusese el.

— Cum adică, e *shafit*-ă? a întrebat, uimit, Ali, de pe jos.

Nahri nu a răspuns, fiindcă nu avea habar ce să spună.

— Nu-i nimic, a liniștit-o Manizheh cu blândețe, apropiindu-se de ei. Nu trebuie să afle toată lumea despre asta! Dar nu poți lua sigiliul. Deținerea lui te-ar ucide. Pur și simplu, nu ești destul de puternică!

Nahri s-a tras înapoi.

— Sunt destul de puternică pentru a folosi magia nahidă!

— Dar destul de puternică pentru a te folosi de sigiliul lui Suleiman? a stăruit Manizheh. Pentru a deveni purtătoarea unui obiect care a re-creat lumea noastră?

A clătinat din cap.

— Te va distruge, fiica mea!

Nahri a amuțit.

„Minte! Trebuie să mintă!”

Dar, pe Cel Preaînalt, Manizheh reușise să strecoare îndoiala în sufletul ei!

— Nahri!

Era Ali cel care o strigase.

— Nahri, uită-te la mine! i-a cerut prietenul său.

L-a privit, simțindu-se amețită, buimacă. Era prea mult pentru ea!

— Minte! a spus prințul. Însuși Suleiman avea sânge omenesc.

— Suleiman a fost profet, a intervenit Manizheh, ca un ecou brutal de eficace al nesiguranței pe care o simțea Nahri. Și nu te-a rugat nimeni să te bagi în treburile nahizilor, *djinn*-ule! Mi-am petrecut mai mult timp decât ai trăit tu citind fiecare text scris vreodată despre inelul cu sigiliu! Și toate sunt foarte limpezi în privința asta.

— Și foarte convenabile pentru tine, aș zice! s-a răstit el. S-a uitat apoi la Nahri, rugător, și a repetat: Nu-i da ascultare. Ia... ah!

A țipat din nou de durere, desfăcându-și degetele de pe genunchiul sfărâmat.

Manizheh a pocnit din nou din degete, iar Ali și-a dus mâna la hangerul de la brâu.

— Ce... ce faci? a țipat el, când degetele lui s-au frânt pe plăselele armei.

Pe sub mânecile lui sfâșiate, mușchii brațului au zvâcnit și hangerul i-a ieșit de la centură cu niște mișcări tremurătoare, convulsive.

„Ziditorule mare și bun! Manizheh însăși face asta? Fără ca măcar să-l atingă?”

Din instinct, Nahri a încercat să cheme magia palatului.

Nu a reușit decât să facă o piatră să tremure, după care și-a pierdut legătura cu magia pe neașteptate. Pierderea acesteia a fost ca o lovitură și a simțit cum răceala îi cuprindea tot corpul.

— Nu face asta, copila mea! a avertizat-o Manizheh. Am mult mai multă experiență decât tine.

Și-a împreunat mâinile.

— Nu doresc să fac asta! a adăugat bătrâna. Dar, dacă nu îmi dai inelul chiar în clipa asta, îl voi ucide!

Hangerul se apropia din ce în ce mai mult de gâtul lui Ali care s-a zbatut și s-a tot zbatut, dar zadarnic! Sub falca lui a apărut o dungă însângerată. Ochii îi străluceau de durere și broboanele de sudoare îi curgeau pe față.

Nahri a încremenit de groază. Simțea cum o învăluia și pe ea magia lui Manizheh, atingându-i ușor mușchii mâinilor. Or, ea, una, nu putea să facă nimic de felul acesta și nici nu avea habar cum să se lupte cu cineva care era în stare de așa ceva!

Dar știa al naibii de bine că nu putea să-i dea sigiliul lui Suleiman.

Manizheh a vorbit din nou:

— Deja *ei* au pierdut. *Noi* am câștigat – *tu* ai câștigat! Nahri, dă-mi inelul! Nu va afla nimeni că ești *shafit*-ă. Ia-ți locul de fiică, alături de fratele tău! Întâmpină noua generație ca unul dintre stăpânii de drept ai acestui oraș. Alături de un bărbat care te iubește.

Tânăra își frământa mintea. Nu știa pe cine să creadă. Dar, dacă Manizheh avea dreptate, dacă Nahri ar fi luat inelul și acesta ar fi ucis-o, în scurtă vreme ar fi fost ucis și Ali. Și apoi n-ar mai fi rămas nimeni care s-o împiedice pe femeia care tocmai ucisese mii de nevinovați să pună mâna pe cel mai puternic obiect din lumea lor!

Nahri nu putea să riște să se întâmple una ca asta! Mai știa și că, *shafit*-ă sau nu, avea și ea anumite puteri când era vorba de relația cu ceilalți. Purtându-se așa cu ea, Manizheh arătase limpede care credea că era slăbiciunea lui Nahri.

Iar ea putea să profite de asta. A răsuflat cu greu și apoi a zis:

— Făgăduiești c-o să-l lași pe prinț să trăiască? a șoptit, cu degetele tremurându-i pe inel. Și că nu va ști nimeni că sunt *shafit*-ă?

— Pe onoarea familiei noastre! Jur!

Nahri și-a mușcat buzele.

— Nici măcar Dara?

Chipul lui Manizheh s-a mai împlânzit puțin, arătând tristețe și un pic de ușurare.

— O să fac tot ce îmi va sta în puteri, copila mea! Nu doresc să mai provoc alte suferințe. Niciunuia dintre voi, a adăugat ea, părând sincer mișcată, așa cum Nahri n-o mai văzuse până atunci. Cu adevărat, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să văd că găsiți amândoi puțină fericire.

Nahri a lăsat cuvintele acelea să treacă pe lângă ea.

„Asta nu se va întâmpla niciodată!”

— Atunci, ia-l! a spus, aruncând inelul la picioarele mamei sale.

Manizheh s-a ținut de cuvânt. Nici n-a zburat bine inelul din mâna lui Nahri, că hangerul a și căzut de la gâtul lui Ali. Tânăra s-a lăsat în genunchi lângă prinț, în timp ce acesta se chinuia să respire.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o el cu respirația șuierătoare.

— Pentru că altfel te-ar fi ucis.

În timp ce Manizheh s-a aplecat să ridice inelul, Nahri s-a apropiat repede de Ali, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar a profitat de ocazie și i-a pus din nou pumnalul la brâu.

— Ești sigur că blestemul lacului nu mai există? i-a șoptit la ureche.

Ali a înghețat în brațele ei.

— Eu... da! a încuviințat.

Nahri l-a ridicat în picioare și a zăbovit o clipă cu mâna pe brațul lui.

— Atunci, iartă-mă, rogu-te, prietene!

Manizheh se ridica deja cu inelul în mână. S-a încruntat, cercetându-i smaraldul.

— Acesta e inelul cu sigiliu? a întrebat *daev*-a.

— Sigur că da, i-a răspuns Nahri cu naturalețe, scoțând din buzunar cel de-al doilea inel, acela al lui Suleiman. Cine și-ar putea minți mama?

I-a pus această a doua bijuterie pe deget lui Ali.

Acesta a încercat să se împotrivească, dar ea s-a mișcat repede. A simțit o mică strângere de inimă, apoi – chiar când Manizheh a ridicat privirea – a văzut cum dispărea inelul de sub degetele ei.

În ochii mamei sale s-a citit uimirea provocată de trădarea sa.

Aha! Vasăzică, până și Manizheh avea totuși sentimente!

Dar Nahri nu a așteptat vreun răspuns. L-a luat de mână pe Ali și a sărit peste parapet.

A auzit-o pe Manizheh cum o striga, dar era prea târziu. Aerul rece al nopții îi biciuia obrajii în cădere, iar apa întunecată îi părea cu mult mai îndepărtată decât ar fi bănuț. A încercat să se îmbărbăteze, știind foarte bine că urma să aibă de înfruntat dureri mari și o perioadă în care oasele aveau să îi fie frânțe.

Într-adevăr, a fost o izbitură puternică, iar atingerea apei a fost pentru trupul ei asemenea loviturilor dureroase pe care le-ar fi primit de la mii de pumnale ascuțite. Brațele i s-au desfăcut când s-au scufundat, unindu-se cu brațele lui Ali.

S-a cutremurat de durere și de șoc, iar amintirea pe care i-o trezise Manizheh i-a revenit o clipă în minte: mirosul de papirus ars, țipetele unei fete.

Niște ochi calzi, căprui, și apoi apa măloasă care i-a acoperit capul.

Nahri n-a mai ieșit la suprafață. Întunericul se învârtea în jurul ei împreună cu mirosul de mâl și a crezut că o apucase cineva.

A mai simțit o singură undă de magie, după care totul s-a făcut negru.

XLI DARA

Dara simțea că nu mai era în stare să reziste nici măcar o clipă în prezența lui Muntadhir al Qahtani!

Pentru un muribund, emirul dădea din gură cu o viteză remarcabilă, gema și turuia la nesfârșit, înțepându-l în toate felurile, firește, numai și numai pentru a-l sili pe Dara să-l ucidă.

— Și noaptea nunții noastre! a continuat Muntadhir. Mă rog... nopțile... Adică, toate nopțile parcă s-au lipit între ele după ce...

Dara i-a pus pumnalul la gât fulgerător. Era a zecea oară când făcea asta.

— Dacă nu taci, a șuierat *afshin*-ul, o să încep să tai bucăți-bucățele din tine!

Muntadhir a clipit, cu ochii lui negri ca niște umbre, care ieșeau în evidență pe chipul său livid. Căpătase de-acum nuanța pergamentului, iar pielea începea să i se acopere de broboane de cenușă, în timp ce liniile negre-verzui ale otrăvii *zulfikar*-ului – subțiri și șerpuitoare – i se întinseseră până la gât. A deschis gura, apoi a strâns din ochi și a căzut înapoi pe covorul pe care Dara îl vrăjise să îi ducă în grabă la Manizheh; durerea care i s-a citit *daev*-ului pe chip l-a amuțit, probabil, făcându-l să uite cine știa ce răspuns sâcâitor va fi dorit să-i dea.

Nu mai conta deja, pentru că atenția lui Dara fusese atrasă de o priveriște mult mai ciudată: pe coridorul pe deasupra căruia zburau apa curgea vijelios și torentul nefiresc devenea tot mai adânc și mai tulbure pe măsură ce se apropiau de bibliotecă. Prima oară *afshin*-ul dăduse fuga la infirmerie, doar pentru a afla că un Kaveh e-Pramukh înspăimântat și care vorbea în dodii o întâlnise deja acolo mai demult pe Manizheh și o trimisese spre biblioteca palatului.

Cei doi au trecut în zbor pe ușă, iar Dara a clipit iute, îngrijorat. Apa curgea în valuri dintr-o spărtură aflată în apropierea tavanului, căzând în cascadă pe

podeaua inundată a bibliotecii. Pe jos se vedeau resturi de mobile și cărți fumegătoare – ca să nu mai vorbim de cel puțin zece cadavre de *djinn*-i. Manizheh nu se zărea însă pe nicăieri, dar el i-a văzut în capătul celălalt al încăperii pe războinicii care o însoțiseră pe *banu nahida*.

A ajuns lângă ei în câteva clipite, așezând covorul cât mai ușor pe un morman de resturi, într-un plesnet de apă.

— Unde este *banu*...?

Dar nu a apucat să ducă până la capăt întrebarea.

Palatul s-a cutremurat, iar podeaua de sub el s-a zguduit așa de tare, încât a fost gata-gata să cadă. Toată biblioteca s-a clătinat, mormanele de resturi s-au prăbușit, iar rafturile cu cărți s-au desprins de pe pereți.

— Păzea! a strigat Dara, când o adevărată cascadă de cărți și papirusuri s-a prăvălit peste ei.

A urmat un alt cutremur, iar peretele din fața lor s-a crăpat cu atâta violență, încât podeaua s-a desprins de el.

Zguduiturile au luat sfârșit după câteva secunde, lăsând în urmă o liniște stranie. Apa s-a retras, înaintând rapid spre crăpătura din podea, ca un animal care ar fi luat-o la fugă. Și apoi... ca și cum cineva ar fi stins o lampă nevăzută, Dara a simțit o mișcare în aer.

Cu niște pocnete care le făceau oasele să zbârnâie, globurile cu foc magic ce plutiseră până atunci pe lângă tavan s-au stins toate deodată și s-au prăbușit pe podea. Steagurile negre ale clanului Al Qahtani și-au oprit fluturarea, iar ușa din fața lor s-a dat de perete. De fapt, toate ușile s-au deschis, pentru că vrăjile care le ținuseră închise până atunci păreau să fi fost dezlegate brusc.

Afshin-ul a simțit că îl treceau fiori reci pe șira spinării din cauza liniștii aceleia, din cauza răcelii ciudate și din cauza pustietății care învăluiseră încăperea. Dara a făcut să apară prin magie câteva flăcări, iar ele au luminat pereții jilavi și plini și de urme de arsură. În fața lui, războinicii săi păreau că

se chinuiau să facă la fel, gesticulând înnebuniți, prin întuneric.

— Poți să faci să apară flăcări prin magie? l-a auzit el pe unul.

— Nu pot să mai fac nimic! i-a răspuns altul.

Un strigăt și mai uimit i-a ajuns la ureche. Dara s-a răsucit. Muntadhir reușise să se ridice în picioare și se clătina cu brațele întinse, uitându-se cu gura căscată la trupul său.

În lumina slabă a bibliotecii distruse, fatalele linii de otravă întunecate, care acoperiseră pielea emirului, începuseră deja să se retragă!

Dara a rămas cu gura căscată văzând acea priveliște care era de-a dreptul cu neputință. Ca un păianjen care și-ar fi strâns picioarele, otrava se resorbea, coborând de pe umerii lui Muntadhir spre pieptul acestuia. Emirul și-a smuls pânza care îi fusese legată în jurul abdomenului, exact în clipa în care culoarea neagră-verzuie a răni începea să nu se mai vadă. Și apoi – scoțând doar un firicel de fum firav – a dispărut complet.

Emirul a căzut în genunchi, hohotind înăbușit. Și-a atins abdomenul pătat de sânge și a continuat să plângă, ușurat.

Inima lui Dara s-a umplut de spaimă. Se întâmplase ceva tare, tare rău!

— Legați-l! le-a ordonat el soldaților săi.

Nu mai avea chef să aibă parte de alte surprize când venea vorba de arme și de Muntadhir.

— Așa... Și acum: unde-i *banu nahida*?

Unul dintre războinici a arătat cu degetul spre scările întunecate.

— Îmi pare rău, *afshin*-ule, a spus bărbatul, cu brațul zguduit de frisoane. Ne-a poruncit să plecăm când am găsit-o pe *banu Nahri*!

„Nahri!”

Uitând pe loc de Muntadhir, Dara s-a repezit pe ușă și s-a ferit când au căzut peste el rămășițele sistemului fermecat care purtase cărțile în sus și în jos. Fără să ia în seamă distrugerile, s-a repezit pe

scări, urcând câte două trepte deodată și a ajuns la o altă ușă.

— *Banu nahida!* a strigat el tare.

Când a văzut că nu primea niciun răspuns, a lovit ușa cu piciorul.

Manizheh stătea în picioare, singură și complet nemișcată, înconjurată numai și numai de morți. Frica i-a pus un nod în gât când s-a silit să cerceteze fețele leșurilor.

„Nu, Ziditorule, nu! Te implor!” s-a rugat pe mutește.

Dar Nahri nu era printre cei care pieriseră. În schimb, erau propriii soldați! Fuseseră uciși, iar trupurile lor încă mai fumegau acolo unde fuseseră spintecați.

„Un *zulfikar* i-a omorât! Alizayd...”

Dara era convins de asta până în măduva oaselor. Și era numai vina prințului! Trebuia să-l fi ucis din prima clipă când îl zărise, nu să-l lase pe Vizaresh să-l întârzie cu fantezii răzbunătoare.

„Mardoniye... Războinicii de pe plajă... Acum aceștia trei...”

Dara și-a încleștat pumnii, chinându-se să stăpânească fierbințeala care abia aștepta să țâșnească. Totul mersese prost – și nu numai din cauza ifritului.

Totul mersese prost din cauza lui și a sentimentelor sale! Dara știuse că acea invazie era o greșeală. Fusese ticluită prea în pripă! Fusese prea brutală! Se aliaseră cu creaturi în care nu avea încredere și folosiseră o magie pe care el, unul, nu o înțelegea câtuși de puțin! Dar mersese înainte, se plecase din nou, supus, în fața unei nahide și nu luase în seamă neliniștea din sufletul lui. Iar acum totul îi explodase în față.

Nu era pentru prima oară. Istoria nu îl învățase nimic! Propriul trecut, nici atât!

Manizheh tot nu se mișca. Stătea încremenită acolo, pur și simplu, uitându-se spre lacul întunecat.

— *Banu Manizheh?* a spus *afshin*-ul.

— S-a dus...

Vocea ei suna nefiresc de slab.

— S-au dus amândoi... I-a dat sigiliul lui Suleiman muștei ăleia de nisip!

Dara s-a dat înapoi.

— Cum? Doar nu vrei să spui că...

— Vreau să spun exact ce spun.

Era mânioasă foc.

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, a murmurat nahida. S-ar fi convenit să am habar că nu puteam avea încredere în ea! M-a înșelat, și-a bătut joc de mine și apoi le-a dat sigiliul lui Suleiman – pecetea străbunilor noștri – celor care ne-au furat-o!

Privirea lui Dara s-a pironit din nou asupra soldaților uciși și, pentru prima oară, s-a simțit cu adevărat trădat. Cum putuse Nahri să dea ceva atât de puternic, atât de prețios, bărbatului pe care îl văzuse ucigându-i pe cei din neamul lor?

A înghițit în sec, încercând să-și înăbușe emoțiile care îl tulburau.

— Unde sunt? a întrebat-o, încercând să-și stăpânească tremurul vocii. *Banu nahida*, unde sunt? a stăruit Dara, când a văzut că ea nu-i răspundea.

Bătrâna *daev*-ă a ridicat o mână tremurătoare și a arătat spre apa întunecată.

— Au sărit! i-a răspuns.

— Ce au făcut?

Dara a fost într-o clipă lângă parapet. Dar nu a văzut nimic altceva în afară de apa neagră de jos.

— Au sărit, a repetat Manizheh, cu o voce plină de amărăciune. Am încercat s-o fac să înțeleagă, dar *djinn*-ul și-a înfipt prea bine ghearele în mintea ei!

Afshin-ul s-a prăbușit în genunchi. Și-a încleștat mâinile de balustradă și a zărit o mișcare, mici umflături și vâlurele care sticleau pe lacul întunecat.

A răsuflat adânc.

— Se mișcă apa, a șoptit el.

S-a aplecat și mai mult, scrutând depărtarea. Cu siguranță, un tămăduitor nahid putea supraviețui unei astfel de căderi. Dacă nu s-ar fi lovit de stânci, dacă ar fi căzut cum trebuia...

În pieptul lui se dădea o luptă între speranță și durere.

„Ziditorule, rogu-te! Fă să fie în viață!”

Lui Dara nu îi păsa că ea îl întâmpinase cu un pumnal îndreptat spre inima lui; după seara aceasta, o părticică din el ar fi primit cu bucurie ca tăișul să i se împlânte în piept. Dar povestea lui Nahri nu se putea încheia în felul acela!

S-a ridicat în picioare, cu mișcări nesigure.

— Mă duc s-o caut, a murmurat.

Manizheh l-a apucat de mână.

— Oprește-te!

Porunca rostită pe un ton tăios, de parcă ar fi spus-o vreunui animal, a rupt zăgazul fragil care îi stăvilise până atunci emoțiile.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut! i-a spus el gătit, smulgându-și mâna. Am fost *afshin*-ul tău! Ți-am ucis dușmanii și am mânjit cu sânge nevinovat casa noastră! Poți să-mi oferi câteva clipe măcar, să mă duc să văd dacă mai e în viață!

Ochii lui Manizheh s-au aprins de furie, dar vocea i-a rămas rece.

— Nu Nahri e importantă acum, Darayavahoush!

A arătat în sus.

— *Asta* e important!

Dara și-a ridicat privirea.

Cerul de deasupra palatului se sfârâma de-a dreptul!

Arăta ca și cum o cupolă de sticlă fumurie ar fi început să se crape, iar negrul de cerneală al miezului de noapte parcă s-ar fi cojit, lăsând să se întrezărească nuanțele calde ale răsăritului, strălucirea cerului deșertului, care lua de acum locul negurii tulburi care plutise dintotdeauna parcă deasupra Daevabadului. Lumina se tot răspândea, întinzându-se spre orizont. Și, pe când se uita la cerul care se prăbușea, *afshin*-ul a băgat de seamă focurile care pâlpâiau și se stingeau, unul câte unul, pe acoperișurile din tot orașul. Apoi s-a prăvălit o tabără de corturi pentru pelerinii veniți pentru Navasatem, care fusese creată prin magie din mătase

și din fum. La fel au făcut și două turnuri din marmură care plutiseră tot datorită vrăjilor.

Dara era uluit din cale-afară.

— Ce se întâmplă?

S-a întors spre Manizheh, dar aceasta nu i-a aruncat nicio privire măcar. În timp ce el stătea cu ochii pironiți asupra lui *banu nahida*, ea și-a scos sabia din teacă, lipindu-și degetul mare de tăișul acesteia. Pe dată, a țâșnit un șuvoi de sânge negru. Și încă unul.

Toată culoarea i-a fugit din obraji bătrânei *daev-e* când a murmurat:

— Magia mea... a dispărut!

Dara a simțit că îl potopea un val de răceală, în timp ce se uita cum focurile orașului se stingeau, rând pe rând. Liniștea mormântală care se așternuse peste bibliotecă... otrava care se scursese din trupul emirului...

— Nu cred că doar a ta a dispărut, a șoptit *afshin-ul*. Cred că a pierit toată magia din întregul nostru Oraș de bronz!

EPILOG

Puțin câte puțin, Nahri și-a revenit în simțiri, căci puternicul miros de măr și dulcele cântec al păsărelelor au izbutit s-o tragă din beznă.

Apoi a venit durerea! Spatele și umerii o chinuiau... Capul... Brațele... Totul, de fapt...

Și soarele acela afurisit! Era mult prea puternic! Ardea mai tare decât ar fi fost normal să ardă în Daevabad!

Nahri și-a umbrit ochii cu mâna și a clipit, încercând să se ridice în capul oaselor.

Cealaltă mână i s-a înfundat în noroi.

„Ce Doamne iartă-mă...!”

S-a uitat în jur, după ce stelele verzi i-au dispărut. Stătea într-un soi de mlaștină, scufundată până la brâu în apă tulbure. Chiar în spatele ei erau o pădure de palmieri înalți și țepoși și un zid de chirpici pe care creșteau în voie buruienile.

În fața ei se zărea un râu mare-mare, care curgea lenș la vale pe șesurile inundate. Pe malul celălalt se întrezărea o fâșie îngustă de verdeață, în spatele căreia deșertul strălucea în lumina puternică a soarelui.

Nahri s-a uitat uluită la râu, fără să înțeleagă.

Probabil că se lovise la cap, pentru că putea să jure că locurile acelea semănau cu...

— Nu!

O voce cunoscută a sfâșiat aerul nemișcat, sfârșindu-se într-un vaier.

— Nu!

„Ali!”

Nahri s-a chinuit să se ridice în picioare, măcinată de dureri. Ce se întâmpla cu puterile ei de vindecare? Nămolul îi sugea picioarele și abia-abia a izbutit să iasă din mlaștină pe o limbă de pământ mai tare.

A văzut și alte ruine printre copaci: o hulubărie crăpată și câțiva pereți de cărămidă care, odinioară, făcuseră parte din niște căsuțe.

Și-a făcut loc printre frunzele dese de palmier. Chiar în fața ei se înălța o clădire care părea să fi fost moscheea satului, una părăsită de multă, multă vreme. Vârful minaretului se prăbușise, iar cupola era spartă și prin ea se zărea cerul.

S-a simțit cuprinsă de ușurare: Ali era înăuntru, stând cu spatele la ea și uitându-se dincolo de vârful minaretului. S-a apropiat șchiopătând, pentru că picioarele ei protestau la fiecare mișcare și pielea o furnica. Nu știa unde se aflau... fără îndoială, nu păreau să mai fie în Daevabad, dar avea senzația că mai fusese pe acele meleaguri.

A urcat treptele de piatră ale minaretului prăbușit. Când a ajuns sus, cu răsuflarea aproape tăiată, s-a apropiat împleticindu-se de prinț, i-a pus mâna pe umăr și l-a strigat cu vocea șuierătoare:

— Ali!

Când s-a întors cu fața spre ea, a văzut că el plângea în hohote.

Sigiliul lui Suleiman strălucea cu puterea pe tâmpla lui!

Întâmplările din noaptea trecută i-au revenit în minte prea repede și prea oribil, iar apoi Ali a fost cel care s-a apropiat de ea și i-a pus mâinile pe umeri, cum nu o mai făcuse niciodată.

— Trebuie să ne duci înapoi! a implorat-o.

Pentru că acum era mai aproape de *djinn*, Nahri a văzut limpede că avea febră și că tot corpul îi zvâcnea, fără voia lui.

— Nahri, te rog! O au pe sora mea! Au tot ce... ah!

I s-a frânt vocea și și-a încleștat degetele deasupra inimii, chinuindu-se din răputeri să respire.

— Ali!

Dar prințul geziri s-a smucit pe dată de lângă ea.

— Nu pot să controlez asta.

Semnul fumuriu al sigiliului a sclipit pe pielea lui.

— Nu trebuia să-mi dai inelul acela! Nu trebuia să ne duci de acolo!

— Nu te-am dus nicăieri! s-a oțărât nahida.

Ali a ridicat o mână care îi tremura.

— Atunci, de ce suntem aici? a întrebat-o.

Nahri s-a uitat spre locul pe care i-l arăta el. Și-a îndreptat spatele.

Ceea ce a văzut la mică depărtare i-a părut cunoscut pe dată. Moschei vechi de piatră și minarete impunătoare... Forturi și palate ale sultanilor și generalilor demult morți, ale dinastiilor pierdute în negura timpului...

Șiruri nesfârșite de clădiri cu etaj, toate având culoarea brună și caldă a pământului, acel cafeniu cald al oamenilor, pe care Nahri îl cunoștea atât de bine, și străzile șerpuitoare și aglomerate, pline de vânzători gălăgioși, de băutori de cafea bârfitori și de copii care alergau... Spițeriile...

Lacrimile au început să-i curgă în șiroaie pe față.

„Nu se poate!”

Și-a dezlipit privirea de la orașul pe care l-ar fi recunoscut oricând și s-a uitat la râul cu ape umflate și la malurile lui. La fluviul după care fusese botezată, în glumă, de pescarii care o scosese din apele lui, pe când era doar o copiliță!

Pe celălalt mal, profilându-se nemișcate și veșnice pe cerul dimineții, se înălțau cele trei piramide de la Giza!

Cuvintele i-au venit pe buze în arabă, firește.

— *Ya masr*, a șoptit Nahri, în timp ce soarele Egiptului îi încălzea obrazii și mirosul Nilului se depunea parcă precum mătasea pe pielea ei. Sunt acasă!

GLOSAR

Creaturi de foc

DAEV¹²¹ (*daēva*, *daēuua* sau *daāua*, zend): Termen străvechi pentru toate creaturile de foc dinainte de rebeliunea *djinn*-ilor, precum și numele unui trib din Daevastana, din care fac parte atât Dara, cât și Nahri. Cândva teriantropi (metamorfi), care trăiau timp de milenii, *daev*-ii și-au pierdut în mare măsură puterile magice la porunca profetului Suleiman, ca pedeapsă fiindcă făcuseră rău oamenilor.

DJINN (*al-jinn*, arabă): Cuvânt omenesc pentru *daeva*. După revolta lui Zaydi al Qahtani, toți adepții săi și, în cele din urmă, toți *daev*-ii, au început să folosească acest termen pentru rasa lor.

IFRIT (*ifrīt*, arabă): *Daev*-i originari care l-au sfidat pe Suleiman și căroră le-au fost luate puterile. Dușmani de moarte ai nahizilor, ifriții se răzbună înrobând alți *djinn*-i, pentru a crea haos în lumea oamenilor.

SIMURGH (*sīmurğ*, persană): Păsări de foc cu solzi. *Djinn*-ilor le place să participe la curse sportive în care acestea se întrec.

ZAHHAK (*zahhāk*, persană): Un monstru mare, zburător, asemănător cu o șopârlă, care scuipă foc.

Creaturi de apă

MARID (*mārid*, arabă): Creatură de apă foarte puternică. Aproape mitici pentru *djinn*-i, *mariz*-ii nu au mai fost văzuți de secole, deși se zvonește că lacul care înconjoară Daevabadul a fost cândva al lor.

Creaturi de aer

PERI (*pari*, persană): Creaturi de aer. Mai puternici decât *djinn*-ii și mult mai misterioși, stau doar cu cei din neamul lor.

RUKH (*ruk̄*, persană): Păsări de pradă de foc, enorme, pe care *peri*-ii le pot folosi pentru

vânătoare.

SHEDU (*šēdu*, akkadiană): Lei înaripați mitici, simbol al nahizilor.

Creaturi de pământ

GHOUL-I (*ghūl*, arabă): Trupurile reanimate, canibale, ale oamenilor decedați care au făcut pacte cu ifriții.

ISHTA (*ishtā*, sanscrită): Creaturi mici, solzoase, obsedate de ordine și încălțăminte.

KARKADANN (*kargadan*, persană): Animal magic, asemănător cu un rinocer enorm, cu un corn lung cât un stat de om.

NASNAS (*an-nasnās*, arabă): Creatură veninoasă care seamănă cu o jumătate de om și care bântuie deșerturile din Am Gezira. Mușcătura lui face carnea să putrezească pe oasele victimei.

Limbi

DIVASTI: Limba tribului *daeva*.

DJINNISTANI: Limba comună din Daevabad creată de negustori prin amestecarea mai multor limbi ale raselor magice și pe care *djinn*-ii și *shafīt*-ii o folosesc pentru a vorbi cu cei din afara triburilor proprii.

GEZIRIYYA: Limba gezirilor, pe care o vorbesc și o înțeleg doar cei din acest trib.

Terminologie generală

ABAYA (*'abāyah*, arabă): Rochie largă, lungă până la pământ, cu mâneci, purtată de femei.

ADHAN (*aḏān*, arabă): Chemarea islamică la rugăciune.

AFSHIN (*afšīn*, persană): Numele familiei de războinici *daeva* care au servit cândva Consiliul Nahizilor. Folosit și ca titlu.

AKHI (geziriyya): Cuvânt în limba tribului geziri, apelativ afectuos și familiar care înseamnă „fratele meu”.

BAGA NAHID (divasti): Titlul onorific de adresare către tămăduitorii din familia Nahizilor în

limba *daev*-ilor.

BANU NAHIDA (divasti): Titlul onorific de adresare către tămăduitoarele din familia Nahizilor în limba *daev*-ilor.

CHADOR (*chādor*; persană): O mantie deschisă făcută dintr-un material croit în semicerc, drapat peste cap și purtat de femeile *daeva*.

DIRHAM (*dirhami*, arabă): Monedă folosită în Egipt.

DISHDASHA (*dishdāshah*, arabă): O robă bărbătească lungă până la pământ, îndrăgită printre geziri.

EMIR: Prințul moștenitor desemnat în familia Qahtani.

FAJR (*ṣalāt al-fağr*, arabă): Rugăciunea din zori.

GALABIYYA (*jilabīyah*, arabă sau *gal(l)abeyya* în araba vorbită în Egipt): Veșmânt tradițional egiptean, practic, o robă până în pământ.

HAMAM (*hammām*, arabă; *hamam*, turcă): Baie publică.

ISHA (*ṣalāt al-iṣā*, arabă): Rugăciunea de noapte, ultima dintre cele cinci rugăciuni zilnice din islam.

MAGHRIB (*ṣalāt al-mağrib*, arabă): Rugăciunea de la apus.

MIDAN (*maydān*, persană): Piață într-un oraș.

MIHRAB (*mihṛāb*, arabă): O nișă în perete, care indică direcția pentru rugăciune.

MUHTASIB (*muhtasib*, arabă): Inspector al pieței.

NAVASATEM (divasti): Sărbătoare care are loc o dată la un secol și care celebrează trecerea unei alte generații eliberate de sub stăpânirea lui Suleiman. La origini, o prăznuire *daeva*, Navasatemul a devenit o tradiție îndrăgită în Daevabad, care îi atrage pe *djinn*-ii din întreaga lume, bucuroși să ia parte la săptămâni întregi de petreceri, procesiuni și întreceri.

QAID (*qā'id*, arabă): Conducătorul Gărzii Regale, practic, cel mai înalt rang militar în armata *djinn*-ilor.

RAKAT (*rak'ah*, arabă): Un verset de rugăciune.

SHAFIT (*shāfi* 'ī, arabă): Persoane cu sânge amestecat, de *djinn* și de om.

SHAYLA: Văl purtat de femei care nu lasă să se vadă decât ochii.

ŞEIC (*šayh*, arabă): titlu onorific de adresare pe care geziri îl folosesc pentru conducătorii religioși.

SIGILIUL LUI SULEIMAN: Inelul cu sigiliu pe care l-a folosit cândva Suleiman (regele Solomon din Biblie) să îi controleze pe *djinn*-i, care le-a fost dat apoi nahizilor de la care a fost furat ulterior de familia Al Qahtani. Purtătorul său poate anula orice vrajă.

TALWAR (*taravāri*, sanscrită): O sabie curbată folosită de cei din tribul agnivanshi.

TANZEEM: Grup fundamentalist de la baza societății din Daevabad, dedicat luptei pentru drepturile *shafi*-ilor și reformei religioase.

UKHTI (geziriyya): Cuvânt în limba tribului geziri, apelativ afectuos și familiar care înseamnă „sora mea”.

ULEMA (*ulamā*, arabă): Grupul legal constituit al cărturarilor religioși.

VIZIR (*wazīr*, arabă; *vezir*, turcă): Un ministru din guvern.

ZAR (*zār*, arabă): numele unui tip de demon, prin extensie, un ritual tradițional de exorcizare a celor posedați de către *djinn*-i.

ZUHR (*ṣalāt aẓ-ẓuhr*): Rugăciunea de prânz.

ZULFIKAR (*dhûl-fiqâr* sau *zulfikar*, arabă): Sabie curbată, cu vârful bifurcat și cu marginile otrăvite, folosită de geziri, care, când se aprinde, distruge chiar și carnea nahizilor, ceea ce o face să fie una dintre cele mai periculoase arme din lume.

TRIBURILE *DJINN*-ILOR

TRIBUL GEZIRI

Înconjurați de ape și prinși în spatele fâșiei late locuite de oamenii care trăiesc în Cornul Abundenței (sau Semiluna Fertilă), *djinn*-ii din Am Gezira s-au trezit după blestemul lui Suleiman într-o lume cu totul diferită de aceea a rudelor lor cu sânge de foc. După ce s-au retras în fundul deșertului Rub al-Khali, până spre orașele nabateenilor cele pe cale de dispariție și spre munții de neatins din partea de miazăzi a Arabiei, gezirii au învățat, în cele din urmă, să împartă cu oamenii care le erau vecini dificultățile pricinuite de ariditatea pământului și au ajuns, în timp, apărători înverșunați ai *shafit*-ilor. De pe aceste meleaguri, pline de poeți rătăcitori și de războinici care știu să lupte ca nimeni alții cu *zulfikar*-ele, a apărut Zaydi al Qahtani, răzvrătitul care a devenit rege și care avea să cucerească Daevabadul și sigiliul lui Suleiman de la familia nahizilor, în urma unui război care a transformat întreaga lume magică.

TRIBUL AYAANLE

Ascuns între apele năvalnice de la izvoarele Nilului și coasta sărăturoasă a lui Bet il Tiamat, se întinde Ta Ntry, legendarul pământ natal al preaputernicului trib ayaanle. Bogat în aur și sare – și aflat destul de departe de Daevabad pentru ca intrigile politice mortale ale Orașului de bronz să fie pentru alde ayaanle mai mult un joc, decât un pericol – acest trib este demn de invidiat. Dar, dincolo de reședințele lor luxoase făcute numai și numai din mărgean și de sofisticatele lor saloane se ascunde o istorie pe care au început să o uite... un trecut care îi leagă prin sânge de vecinii lor geziri.

TRIBUL *DAEVA*

Întins de la Marea Perlelor, peste câmpiile Persiei și munții bogați în aur ai Bactriei, se află puternicul ținut Daevastana, iar chiar dincolo de râul Gozan se înalță Daevabadul, orașul ascuns de un vâl magic, ale cărui ziduri sunt făcute din bronz. Adăpost al străvechii cetăți de scaun a Consiliului Nahizilor, faimoasa familie de tămăduitori care odinioară stăpânea toată lumea magică, Daevastana este un tărâm de basm, a cărui istorie își are izvoarele în vechile orașe Ur și Susa, dar și în tradițiile sakilor, străvechii nomazi. Popor nespus de trufaș, *daev*-ii pretind că ei ar fi dat numele întregii rase a *djinn*-ilor... credință pe care celelalte triburi n-au uitat-o.

TRIBUL SAHRAYN

De la țărmul Magrebului și până în adâncul deșertului Sahara se întinde Qart Sahar – un tărâm al legendelor și al aventurilor, chiar și pentru *djinn*-i. Popor descurcăreț și nu prea dornic să fie stăpânit de străini, sahraynii cunosc tainele propriilor meleaguri mai bine decât oricine: râurile cu ape abundente care curg prin grotele adâncurilor, pe sub dunele aurii, și străvechile citadele ale civilizațiilor omenești pierdute în timp, atinse de o magie uitată. Navigatori pricepuți, sahraynii călătoresc pe nisip și pe mare cu corăbii făcute din fum și funii împletite.

TRIBUL AGNIVANSI

De la ruinele vechii Harappa, Agnivansha se întinde peste câmpiile bogate din Deccan și peste mlaștinile cețoase din Sundabans. Binecuvântat cu toate bogățiile la care cineva poate visa – și separat de vecinii ei mult mai nestatornici – Agnivansha este un tărâm liniștit, faimos pentru meșterii lui și pentru podoabele pe care le făuresc aceștia, iar locuitorii săi se pricep de minune să stea departe de uneltirile tulburi din Daevabad.

TRIBUL BACTRIAN

La est de Daevabad, printre vârfurile munților Karakorum și nisipurile întinse ale deșertului Gobi, se află Bactria, căreia în vechime i se mai spunea și Tukharistan. Ținutul înflorește datorită negoțului, iar bactrienii își clădesc casele pe ruinele regatelor uitate ce s-au înșirat cândva de-a lungul Drumului Mătăsii. Ei călătoresc nevăzuți în caravane de fum și de mătase pe cărări bătute de oameni cu mii de ani în urmă, ducând cu ei lucruri fabuloase: mere de aur care vindecă orice boală, chei de jad care deschid lumi nevăzute și parfumuri care au aroma paradisului.

MULȚUMIRI

Cu doi ani în urmă, am făcut tentativa de a trimite unei edituri prima carte din ceea ce avea să devină *Trilogia Daevabadului*. Nici în visele mele cele mai îndrăznețe nu mi-am imaginat că omagiul meu de cinci sute și ceva de pagini adus lumii islamice medievale va avea primirea aceasta extraordinară, iar acum, când fac ultimele retușuri la cel de-al doilea volum, țin să mulțumesc cu umilință și recunoștință pentru șansa care mi s-a dat de a împărtăși lumii povestea și personajele care au trăit în mintea mea. A fost un drum frumos, care nu ar fi fost posibil dacă nu aș fi avut alături un minunat grup de cititori, niște colegi scriitori fantastici, un colectiv de redacție grozav, o familie extrem de înțelegătoare, și, sincer, dacă nu aș fi avut și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Mai întâi, le mulțumesc tuturor cititorilor, recenzenților, bloggerilor, fanilor literaturii și librarilor cărora le-a plăcut romanul meu și au vorbit și altora despre el! Pentru voi a meritat să fac toate acestea!

De asemenea, multe mulțumiri minunaților învățați și pasionați de istorie de pe Twitter („Twitterstoricilor”), care m-au sprijinit să-mi perfecționez cartea, ajutându-mă fie să aflu care era incredibila imagine a orașului Cairo în secolul al XIX-lea, fie să fac glume în akkadiană. Dragostea voastră pentru istorie și disponibilitatea de a împărtăși publicului larg cunoștințele voastre este exact ceea ce ne trebuie în zilele noastre!

Celor de la Brooklyn Speculative Fiction Writers și, în special, lui Rob Cameron, lui Jonathan Hernandez și Cynthiei Lovett, care mi-au sărit în ajutor când îmi pierdusem speranța în timp ce scriam cartea a doua: sunteți chiar cei mai buni și abia aștept ca romanele voastre să zboare de pe rafturi într-o bună zi!

În ultimii ani, am fost binecuvântată să fac cunoștință cu incredibil de mulți colegi de-ai mei scriitori, care, prin popularizarea pe care au făcut-o, prin sfaturile lor sau, pur și simplu, pentru că m-au ascultat cu înțelegere, au schimbat cu totul perspectiva noviceului agitat: S. K. Ali, Roshani Chokshi, Nicky Drayden, Sarah Beth Durst, Kate Elliot, Kevin Hearne, Robin Hobb, Ausma Zehanat Khan, Khaalidah Muhammad-Ali, Karuna Riazi, Michael J. Sullivan, Shveta Thakrar, Sabaa Tahir, Laini Taylor, Kiersten White... vă sunt foarte, foarte recunoscătoare! Fran Wilde, ești o adevărată comoară și *mantra* ta m-a ajutat să trec peste o mulțime de greutăți!

Jen Azantian, incredibila mea agentă și prietenă, îți datorez mai mult decât pot spune vreodată pentru că m-ai ajutat atât în ultimii doi ani – și ție, Ben, pentru că ne-ai sprijinit pe amândouă! Editorului meu, Priyanka Krishnan: am fost onorată să lucrez cu tine, să te cunosc și să văd cum personajele mele au prins viață sub privirea ta atentă. Tuturor celor de la Harper Voyager, de pe ambele maluri ale Atlanticului, și în special lui David Pomerico, Pam Jaffee, Caro Perny, Kayleigh Webb, Angela Craft, Natasha Bardon, Jack Rennison, Mumtaz Mustafa, Shawn Nicholls, Mary Ann Petyak, Liate Stehlik, Paula Szafranski, Andrew DiCecco, Shelby Peak, Joe Scalora și Ronnie Kutys: vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat o șansă și pentru tot efortul depus! Will Staehle, îți mulțumesc că ai dat lovitura cu încă o copertă superbă!

Familiei mele minunate și prea-iertătoare, care m-a sprijinit extraordinar când am devenit tot mai absentă și mai stresată: vă mulțumesc mult de tot! Mamă, tată, nu aș fi putut face asta niciodată fără voi! Am, de asemenea, multă recunoștință pentru bunica și soacra mea, care au avut grijă de mine atunci când eram bolnavă și când încercam să termin această carte.

Soțului meu, Shamik, cel mai bun prieten al meu și primul meu cititor: îți mulțumesc pentru că m-ai

ținut cu picioarele pe pământ și pentru că m-ai împins de la spate atunci când a fost nevoie. Îmi place la nebunie să visez și să creez în această lume imaginară ciudată, pe care tu m-ai ajutat să o clădesc. Aliei, micuța mea Nahri în devenire: tu ești lumina vieții mele, iubirea mea, iar poveștile tale sunt chiar mai frumoase decât ale mele.

În cele din urmă, coreligionarilor mei musulmani, pasionați de *fantasy*: am scris această poveste pentru voi, pentru noi, și am primit cu respect răspunsul vostru, simțindu-mă onorată de el. Vă mulțumesc din adâncul sufletului meu ciudat de convertită! Fie să trăim cu toții cele mai mari aventuri!

O NOUĂ POVESTE CAPTIVANTĂ
CARE SE PETRECE ÎN DAEVABAD, ORAȘUL DE BRONZ
AL DJINN-ILOR DIN O MIE ȘI UNA DE NOPTI

Au trecut cinci ani de când Nahri a văzut cum preafrumosul ei Dārayavahoush ē-Afshin a fost ucis de idealistul și habotnicul prinț Alyzaid cel posedat de *mariz-i*, iar magicul Daevabad a trecut prin transformări profunde. Acum, *djinn*-ii din toată lumea se grăbesc spre orașul cu ziduri de bronz, pentru a sărbători trecerea într-un alt secol, fără să aibă habar că o forță misterioasă se pregătește de atac. Cei oprimați și târați în sclavie sunt gata să stârnească un adevărat război civil, iar Nahri nu e sigură dacă va reuși să aducă pacea mult râvnită între triburile celor pursânge și neamul *shafit*-ilor, în ciuda tuturor riscurilor pe care și le asumă sfidându-i nu doar pe preaputernicii preoți *daeva*, ci și pe ocârmuitorul *djinn*-ilor, nemilostivul Ghassan. Viitorul atârână de un fir de păr, căci locuitorii Daevabadului sunt pe punctul să se confrunte cu o amenințare nemaiîntâlnită.

„Promisiunea făcută cu Orașul de bronz a fost respectată
intr-un mod impresionant!”

Kirkus Reviews

„În acest al doilea volum al Trilogiei Daevabadului, S.A. Chakraborty sporește tensiunea și mărește miza cu ajutorul dilemelor morale și al pericolelor pe care le au de înfruntat îndrăgitele sale personaje.”

Publishers Weekly

„O poveste fascinantă, de-a dreptul magică!”

Library Journal

În aceeași serie:

LEDA E
EDGE
fantasy

Partener media:

ISBN: 978-606-793-634-6

www.edituracorint.ro

^[1] *Abba* (în limba aramaică în original, din *'āb*, ebr.), „părinte, tată”, termen care a circulat și în limba română sub forma *avă*. Aici și în continuare, la fel ca în primul volum al *Trilogiei Daevabadului, Orașul de bronz* (Editura Corint, București, 2018), termenii proveniți din limbi străine au fost ortografiți în text în conformitate cu transliterarea simplificată folosită de autoare. Pentru a sugera cititorului român cum trebuie pronunțați însă, în „Glosar”, alături de definițiile create de autoare, au fost adăugate și transliterările corecte, în conformitate cu normele în vigoare (n. red.).

^[2] *Bâdgir* (ar.), „prinzător de vânt” (cuvânt compus din *bâd*, „vânt” și *gir*, „care prinde; prinzător”), denumirea unor turnuri de aerisire specifice arhitecturii persane (n. red.).

^[3] *Bīmārestān* (farsi), „spital” (n. red.).

^[4] *In shā' a llāhu* (ar.), „cu voia lui Allah” sau: „dacă așa va fi voia lui Allah”, expresie inspirată de Coran (sura Al-Kahf, cea de-a optsprezecea), cu ajutorul căreia credinciosul musulman își exprimă smerenia (niciun plan omenesc nu poate fi dus la îndeplinire dacă Dumnezeu nu dorește asta) (n. red.).

^[5] *Kabsah* (ar.), mâncare tradițională din Arabia Saudită, gătită cu orez, carne și diverse condimente (n. red.).

^[6] *Qat* (ar.), ortografiat și *khat* (ar.), plantă cu flori răspândită în nordul Africii și în Peninsula Arabia, ale cărei frunze conțin o substanță stupefiantă (n. red.).

^[7] [ʃi:n], denumirea celei de-a treisprezecea litere din sistemul de scriere arab care redă sunetul [ʃ] (consoana fricativă postalveolară surdă) transcris în limba engleză prin *sh* (din numele Shaddad, care va fi menționat în continuare), iar în română prin litera ș (n. red.).

^[8] „Cupru” (ar. în original) (n. red.).

^[9] „Tată, părinte” (hindi în original), termen reverențios de adresare (n. red.).

^[10] *Paradise garden, Persian garden sau formal garden* (engl.), „grădină a paradisului”, „grădină persană” sau „grădină simetrică”, e cel mai vechi tip de grădină, apărut în timpul Imperiului Ahemenid. Era o grădină înconjurată de ziduri (de unde și numele *pairi-daeza*, care provine în persană din *pairi*, „de jur-împrejur” și *diz*, „zid, împrejmuire”, fiind transformat în limba greacă în *paradeisos*, din care a derivat modernul *paradis*). Era o grădină simetric structurată, asemenea grădinilor franțuzești contemporane, în care se construiau heleșteie și fântâni arteziene (n. red.).

^[11] *Sabah al-noor* (ar. în original), formulă de răspuns la „bună dimineța” (n. tr.).

^[12] *Ammā* (hindi în original), „mamă”, termen folosit în majoritatea limbilor dravidiene, utilizat în hindi și în mod reverențios, pentru desemnarea zeitelor (n. red.).

^[13] *Kanafeh* (ar. în original), produs de cofetărie arab tradițional, un cataif cu brânză dulce (n. red.).

^[14] În India, femeile măritate își colorează cărarea, deasupra frunții, cu roșu (culoare care ar aduce norocul în căsnicie), pentru a atrage bunăstarea și viața îndelungată a soților. Ca parte a ritualului nunții, mirele desenează pentru prima oară acest semn pe cărarea miresei (n. red.).

^[15] *Mā shā Allāh!* (ar. în original), „așa a fost voia lui Allah!”, expresie care indică aprecierea, bucuria sau recunoștința vorbitorului (n. red.).

^[16] *Waqf* sau *hubou* (ar. în original), denumire dată, în jurisprudența islamică, unor bunuri inalienabile (clădiri, pământuri etc.) pe care un credincios le donează pentru a fi folosite de un așezământ religios sau de o fundație caritabilă (n. red.).

^[17] Pentru scrierea cuvintelor provenite din limbi străine pe parcursul lucrării am folosit ortografia simplificată a autoarei, iar transliterarea standard a fost prezentată doar aici, ca sugestie de pronunțare pentru cititorul român, ori de câte ori această informație ne-a fost la îndemână. Cuvintele care descriu limbi ale raselor magice sau creaturi inventate de autoare etc. nu au fost subliniate cu litere cursive (n. red.).

CUPRINS

[LISTA PERSONAJELOR](#)

[PROLOG](#)

[I NAHRI](#)

[II ALI](#)

[III NAHRI](#)

[IV DARA](#)

[V ALI](#)

[VI NAHRI](#)

[VII DARA](#)

[VIII ALI](#)

[IX ALI](#)

[X NAHRI](#)

[XI ALI](#)

[XII NAHRI](#)

[XIII NAHRI](#)

[XIV DARA](#)

[XV ALI](#)

[XVI DARA](#)

[XVII NAHRI](#)

[XVIII NAHRI](#)

[XIX DARA](#)

[XX ALI](#)

[XXI NAHRI](#)

[XXII ALI](#)

[XXIII NAHRI](#)

[XXIV DARA](#)

[XXV ALI](#)

[XXVI NAHRI](#)

[XXVII ALI](#)

[XXVIII NAHRI](#)

[XXIX ALI](#)

[XXX NAHRI](#)

[XXX ALI](#)

[XXXII NAHRI](#)

[XXXIII ALI](#)

[XXXIV NAHRI](#)

[XXXV NAHRI](#)

[XXXVI ALI](#)

[XXXVII DARA](#)
[XXXVIII NAHRI](#)
[XXXIX DARA](#)
[XL NAHRI](#)
[XLI DARA](#)
[EPILOG](#)
[GLOSAR](#)
[TRIBURILE DJINN-ILOR](#)
[MULȚUMIRI](#)

Table of Contents

LISTA PERSONAJELOR	3
PROLOG	8
I NAHRI	40
II ALI	68
III NAHRI	83
IV DARA	99
V ALI	120
VI NAHRI	136
VII DARA	165
VIII ALI	191
IX ALI	219
X NAHRI	231
XI ALI	243
XII NAHRI	267
XIII NAHRI	285
XIV DARA	304
XV ALI	310
XVI DARA	331
XVII NAHRI	345
XVIII NAHRI	367
XIX DARA	381
XX ALI	402
XXI NAHRI	413
XXII ALI	434
XXIII NAHRI	461
XXIV DARA	474
XXV ALI	495

XXVI NAHRI	514
XXVII ALI	527
XXVIII NAHRI	536
XXIX ALI	552
XXX NAHRI	576
XXX ALI	588
XXXII NAHRI	598
XXXIII ALI	608
XXIV NAHRI	615
XXXV NAHRI	633
XXXVI ALI	642
XXXVII DARA	663
XXXVIII NAHRI	669
XXXIX DARA	685
XL NAHRI	692
XLI DARA	722
EPILOG	729
GLOSAR	732
TRIBURILE DJINN-ILOR	736
MULȚUMIRI	739